

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

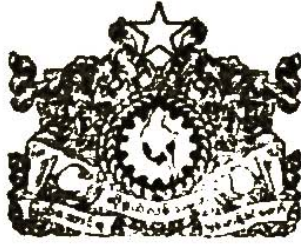
တရားစီရင်ထုံးမျှား

ဗ ဟို တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်မျှား

၁၉၈၄ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်

မဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၈၄

ပထမသုံးလပတ်

(ဇန်နဝါရီလ၊ ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လ)

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏နှင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

ဗဟိုတရားရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်ထွန်း၊ ကင်းလွတ်ခွင့်အမှတ်
(၂၄၂)ကပြန်မာနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၄၂၊
ကမ်းနားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် မျက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

ဦးတင်အောင်ဟိန်း	ဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်(ဒုတိယဆင့်)	ဥက္ကဋ္ဌ
သီရိပျံချီ ဦးတင်အောင်	နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်(ပထမဆင့်)	အဖွဲ့ဝင်
ဦးလှဘုန်း	အဖွဲ့ဝင်
ဦးခင်ဇာမုံ	အဖွဲ့ဝင်
ဦးမြကျော်	မဟာဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်(ပထမဆင့်)	အဖွဲ့ဝင်
ဦးထွန်းရှိန်	အဖွဲ့ဝင်
ဦးအေးမောင်	ဝါဏိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	...	အဖွဲ့ဝင်
ဦးသန့်စင်	ဝါဏိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်
ဦးတင်အုန်း	မဟာဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်

၁၉၈၄ ခုနှစ်

(ဇန်နဝါရီလ၊ ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာစာမျှား

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ
ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

ကင်မင်ချူးပါ(၂)နှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁
ဦးစိုးတင့်နှင့်မခင်မာကြည်	၉
အငြိမ်းစားမိုလ်မှုးချုပ်တင်ဦးနှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၂
အငြိမ်းစားမိုလ်မှုးချုပ်တင်ဦးနှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၈
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်မောင်ကျော်ထူး	၂၅
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်ဂေါ်ပါလူး....	၂၈
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်ဦးမျိုးမြင့်အောင်	၃၀
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်ဦးအောင်ချစ်	၃၆
ဦးဘချစ်ပါ(၅)နှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၂)	၃၉
ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယားနှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၅)	၄၃
မောင်လှငွေနှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၂)	၄၆
ဒေါ်အုန်းနှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၅)	၄၉

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

ပြစ် မူ ဆိုင် ရာ အ မူ များ :

စာမျက်နှာ

ဦးခင်မောင်စိ	နှင့်	၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်		
		၂။ ဦးယဉ်မျိုး	၅၃
ဦးတင်ဌ	နှင့်	၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်		
		၂။ ဒေါ်သိန်းရင်	၅၆
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဦးဒေါ်သိုးပါ(၂)				၅၉
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	၁။ မောင်သံချောင်း		
		၂။ မောင်အောင်မောင်းပါ(၄)		၆၂
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ဦးကြည်စိန်....		၆၇
ဦးမောင်မောင်	နှင့်	၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်		
		၂။ မောင်ကိုကိုကြီး	၇၀
ကိုမောင်မောင်မြင့်နှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်				၇၃
ဒေါ်မြသန်း	နှင့်	ဦးသုန္ဒရ(ခေါ်)ဦးတင်အေး	၇၅

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

ကေဒါနတ်	နှင့်	၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
		မြန်မာနိုင်ငံတော်
		၂။ ဒေဝါနန်

၇၇

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ဦးခင်မောင်အေး	၈၁
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	မောင်တင်ရွှေ	၈၄
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ဒိုက်ထပ်(ခ)ဒိုက်ခမ်း	၈၇
ဒေါ်ရှုဝေ ပါ(၃)	နှင့်	၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၂။ ဒေါ်မေကြည်	၉၀
ဦးလှဖေ	နှင့်	၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၂။ ကိုထွန်းရှိ	၉၃

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ -

စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ

သက်သေခံဥပဒေ

၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်ဥပဒေ

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် ၂၃၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် - ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဆိုရုံမျှဖြင့် အမှုပျက်ပြယ်ခြင်း ရှိမရှိ။

အငြိမ်စား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးက ၎င်းအပေါ်မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အယူခံရာ၌ အဓိကအကြောင်းပြချက်များတွင် အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု စွပ်စွဲထားသည့် တပ်ပိုင်ငွေနှင့်ပစ္စည်းများမှာ ၅-၈-၈၁ ရက်နေ့မှ ၁၆-၅-၈၃ ရက်နေ့အထိ၊ ၈-နှစ်အထက်ကျော်လွန်သော အချိန်ကာလအတွက် ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၄ တို့ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် ပထမ တင်ခဲ့သောစွဲချက်သည် ပျက်ပြယ်သည့်အလျောက် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲသည့် ဒုတိယစွဲချက်သည်လည်း တရားမဝင်တော့၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ (ပီ) အရ အမှုတစ်ခုလုံးပျက်ပြယ်ကြောင်းဟူ၍ အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ် ပါဝင်လေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤကဲ့သို့ ပထမစွဲချက်ကိုပြင်ဆင်၍ ဒုတိယစွဲချက် တင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တရားမျှတမှုမရရှိခဲ့ကြောင်း သော်လည်းကောင်း၊ တရား စီရင်ရေး တိမ်းစောင်းသွားခဲ့ကြောင်း သော်လည်းကောင်း မတွေ့ရသည့်ပြင် ယင်းဒုတိယစွဲချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူး ချုပ် တင်ဦး သည် ကောင်း စွာ သိ ရှိ နား လည်ပြီး ထုချေခွင့် ရရှိခဲ့ ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့်တိုင်းတရားရုံး၏ဆောင် ရွက်ချက်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် မညီညွတ် ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃၇ တွင် သေဒဏ်အတည်ပြုမှု၊ သို့မဟုတ်အယူခံမှု၊ သို့မဟုတ်ပြင် ဆင်မှုတွင် စွဲချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းခြင်း၊ ပျက်ကွက်ခြင်း၊ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းချွတ်ယွင်းခြင်းကြောင့် တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့ကြောင်း၊ မပေါ် ပေါက်လျှင် အမှုကိုစစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးတစ်ရုံးကချမှတ် သော မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြစ်ဒဏ်၊ သို့မဟုတ် အမိန့်ကိုမဆို စွဲချက် ကိုအကြောင်းပြု၍၊ ပြောင်းလဲခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထား သည်ဖြစ်၍ အမှုပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး ကိုးကားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၄ သည် တစ်နှစ်အတွင်းကျူးလွန် သည့် အမှုများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စွဲချက်သုံးရပ်အထိ တစ်မှုတည်း၌တင်၍ စစ်ဆေးနိုင်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဖြစ်၍ ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် မလိုအပ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ ၌ ဖော်ပြထားသောကိစ္စတစ်ရပ်ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိသော တရားရုံးတစ်ခု က ပြုလုပ်ခဲ့လျှင်၊ အမှုပျက်ပြယ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင် ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ (ပီ) သည်လည်း ဥပဒေကစစ်ဆေး ကြားနာခွင့် ပေးမထားပဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ဦးအား တရားရုံးကစစ် ဆေးခြင်းပြုလုပ်ခဲ့သည့် အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ပထမ စွဲချက်ကိုပြင်ဆင်၍၊ ဒုတိယစွဲချက်တင်သည့်ကိစ္စသည်လည်း အဆိုပါကိစ္စ များတွင်မပါဝင်ချေ။

အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ အရ ပိတ်သိမ်း နိုင်သော အမှုများ-လျှောက်ထားခွင့် ရှိသူက လျှောက်ထားခြင်းမပြုသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသည့် အမှုမဟုတ်သော အခြားအမှုများအား ပိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသော အမှုမှာ ဒေါ်ခင်မြင့် ကိုယ်တိုင်တိုက်ရိုက် လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက သူစွဲဆိုသောအမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ အရ ပိတ်သိမ်းခြင်းမှာ ယင်းဥပဒေ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ပေ။ ထို့ပြင် အဆိုပါ ပုဒ်မ ၂၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ထောင်ဒဏ် (၆)လ အထိ ချမှတ်နိုင်သော အမှုများ စစ်ဆေးခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ပေသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသော အမှုတွင် တရားခံများအား ထောင်ဒဏ်(၆)လထက်ပို၍ အပြစ်ပေးနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသော အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးစေရန်အမိန့် ချမှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ မှာ ဦးမူစတာဖား တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးကစွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်သိမ်းခဲ့ရာတွင် ဦးမူစတာဖားသည် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ ဒေါ်ခင်မြင့်က တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ၌ ဦးမူစတာဖား စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်သည် ဦးမူစတာဖား၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာ၌ ဖော်ပြထားကြောင်း မတွေ့ရပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခွင့် ရှိသူမှာ ဦးမူစတာဖားသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်မြင့် လျှောက်ထားသည့် ပြင်ဆင်မှုတွင် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ဦးဘချစ် ပါ(၅) နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) - အမှု (၂) မှ တွင်
သီးခြားကွဲလွဲသော အကြောင်းခြင်းရာရှိလျှင် ပထမအမှု၌ အပြီး
အပြတ်လွှတ်ပြီးနောက် ဒုတိယအမှုစွဲဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်
မှု မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ စွဲဆို
သော အမှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၂၄၀ အရ ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသဖြင့် ထိုအမှု၌ ဦးမျိုးမြင့်အောင်သည် အမှုမှ
အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူ့အားပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကာကွယ်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) အရ ၀-၃-၀၂ ရက်နေ့တွင် ရဲကသပ်မံ၍
ဒုတိယအကြိမ် စွဲဆိုတင်ပို့သည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှု
ကြီးအမှတ် ၇၁/၀၂ အရ လက်ခံစစ်ဆေးခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) ပါ ပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်နှင့် အကျုံး
ဝင်ခြင်း ရှိမရှိ ဆက်လက်၍ သုံးသပ်ရန်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) တွင်-

“စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံး တစ်ခုခုမှ ပြစ်မှုတစ်ခုတရာအတွက်
တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရပြီးသူ သို့မဟုတ် တရား
သေ လွှတ်ခြင်းခံရပြီးသူတစ်ဦးအား ယင်းကဲ့သို့ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိ
သော စီရင်ချက် သို့မဟုတ် တရားသေလွှတ်သည့် စီရင်ချက်သည်
အတည်ဖြစ်လျက်ရှိနေသည့် အတောအတွင်း၊ ၎င်းပြစ်မှုနှင့်ပင် ထပ်မံ၍
စစ်ဆေးစီရင်ခြင်း မခံထိုက်စေရ။ ထိုတူညီသော အကြောင်းခြင်းရာများ
ကို အခြေပြု၍ ပုဒ်မ ၂၃၆ အရ ကွဲလွဲသည့် စွဲချက်များနှင့် တင်နိုင်
သည့် ပြစ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ၊ ပုဒ်မ ၂၃၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်
သည့် အခြားပြစ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်း မခံထိုက်စေရ”
ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုခဲ့သော ပထမအမှုသည် နယ်ကျော်၍ ဆန်ကို
သယ်ယူခြင်းအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ ရဲစခန်းမှူးက
တရားလိုပြုလုပ်ပြီး တိုင်ချက်ရေးစွဲ၍ ဦးမျိုးမြင့်အောင် အပေါ် စွဲဆို
တင်ပို့သော အမှုဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် စွဲဆိုတင်ပို့သော အမှုသည်
လယ်/ကျွန်း/ရှင်းမန်နေဂျာ ဦးအေးချိုက ဦးမျိုးမြင့်အောင် အပေါ်

အစိုးရဆန်ကို ခိုးယူရောင်းချကြောင်းဖြင့် တိုင်ကြား၍ ရဲက ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကာကွယ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) အရ တိုင်ချက်ရေးဖွင့် လက်ခံ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှုနှစ်မှုသည် အမှုဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာ သဘာဝချင်းမတူပဲ တသီးတခြားစီ စွဲဆိုတင်နိုင်သော မှုခင်းအမျိုး အစားများဖြစ်နေကြကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင် အပေါ် ဒုတိယအမှုကို စွဲဆိုခြင်း အား ဖြင့် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်ကို ဆန့် ကျင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၈ (၁) အရ၊ စားစရိတ် လျှောက်ထားခြင်း—ဇနီးသည်က လင်ယောက်ျား၏မိဘများနှင့် အတူ နေထိုင်ရန်မဖြစ်နိုင်၍ စွဲခွာနေထိုင်ခြင်းသည် လုံလောက် သောအကြောင်း ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် အဓိက စဉ်းစားရန် အချက်မှာ မခင်မာကြည်သည် မိတ္တီလာရှိ ဦးစိုးတင့်၏ မိဘများအိမ်သို့လိုက်၍ ဦးစိုးတင့်နှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန်ငြင်းဆန်ခြင်းမှာ လုံလောက်သော အကြောင်း ဟုတ်မဟုတ်ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးတင့်က “မခင်မာကြည်အား သီးခြား တအိုးတအိမ် မထားနိုင်ကြောင်း၊ မိဘများနှင့်သာ အတူနေ ထိုင်ရန်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း” ထွက်ဆိုသည်။ မခင်မာကြည်သည် ဦးစိုးတင့် ၏ မိဘများအိမ်တွင် ၃ လခန့်နေထိုင်ပြီးမှ ဦးစိုးတင့်၏ မိဘများက မကြာမကြာ ဆူပူရန်လုပ်သဖြင့်သာ သူ၏မိဘများအိမ်သို့ ပြန်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးစိုးတင့်တို့က လာခေါ်သော်လည်း ဦးစိုး တင့်၏ မိဘများနှင့်အတူနေရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သီးခြားအိမ်ဖြင့် ထားရန် ခေါ်ခြင်း မဟုတ်၍ လိုက်မနေခြင်းမှာ လုံလောက်သည့် အကြောင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

ဦးစိုးတင့် နှင့် မခင်မာကြည်

ဖြောင့်ချက်—

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့်အညီရယူထားခြင်း မရှိ သော ဖြောင့်ချက်ကို မည်သည့်အခါတွင် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဇင်မို၏ ဒုတိယအကြောင်းပြချက်ဖြစ်သော ကင်မင်ချူးပေးခဲ့သည့် ဖြောင့်ချက်သည် ဥပဒေနှင့်အညီ ရေးသားရယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍၊ ယင်းဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် သူ့အားအပြစ်ပေးထားသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဆိုသည့်အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံ (၃) ဖြောင့်ချက်ကို စိစစ်ကြည့်သည့်အခါ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ပါဝင်သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ဖြောင့်ချက်ရယူရာတွင် ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ရပ်မှလွဲ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၆၄ တို့နှင့်အညီရယူခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ သက်သေခံ (၃) ဖြောင့်ချက်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ဖြောင့်ချက်ကို အဖြစ်အပျက်ပြောပြပုံအနေမျိုးဖြင့် တဆက်တည်း ရေးယူခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ အရ ဖြောင့်ချက်ယူသည့် အခါ မေးခွန်းအသီးသီးနှင့် ဖြေဆိုချက်အသီးသီးတို့ကို ရေးမှတ်ရန်လိုအပ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃၌ ပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့်အညီ ရယူရန် ပျက်ကွက်မှု တစုံတရာရှိလျှင် တရားခံသည် ဖြောင့်ချက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း အထောက်အထား ရယူရမည်ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ယင်းသို့အထောက်အထား ရယူခဲ့လျှင် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၉၁ တွင် မည်သို့ပင်ပါရှိစေကာမူ တရားခံတွင် အမှုအကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ခုခံချေပရန် အခွင့်အရေးတစုံတရာ ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိပါက ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင်ဖြောင့်ချက်ယူသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင်၏ထွက်ဆိုချက်ကို မူလရုံးက ရယူထားကြောင်းတွေ့ရသည့်အပြင် ဇင်မိုနှင့် ကင်မင်ချူးတို့က ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင်အား ဖြောင့်ချက်ရယူခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိ တစုံတရာ ပြန်လည်မေးမြန်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်း မရှိသော ကင်မင်ချူး၏ ဖြောင့်ချက် သက်သေခံ(၃)ကို မူလရုံးက ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ကင်မင်ချူး ပါ (၂) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သက်သေခံ ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော အမိန့် - အကြောင်းထူး
မရှိလျှင် ပစ္စည်းသိမ်းခံရသူသို့ သက်သေခံပစ္စည်းကိုပြန်ပေးခြင်း
မှာ မှန်မမှန်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် မူလတရားခံ ဦးအောင်ကိုးတို့သည်
စွဲဆိုသည့် လိမ်လည်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းမရှိဟု သုံးသပ်ပြီးအမှုမှ အပြီး
အပြတ် လွှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းထူး မရှိလျှင် ယင်းအမှုတွင်
သိမ်းဆည်းခဲ့သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို အသိမ်းခံရသူတို့ထံ
ပြန်ပေးရမည်သာဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက သက်သေခံစိန်ထည်များ
ကို အသိမ်းခံရသူများထံသို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု
မဆိုနိုင်ချေ။

ဒေါ်အုန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၅)

....

ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူမှာ တရားခံမှ
တပါး အခြားသူဖြစ်နိုင်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်လျှင် တရားခံ
အပေါ် အပြစ်ပေးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခွဲခန့် ဖြစ်၍
လူမှားနိုင်ရန်လည်း အကြောင်းမရှိပေ။ မောင်ကျော်ထူးက ဓားနှင့်ထိုး
နေသည်ကို မျက်မြင်သက်သေမရှိသော်လည်း ဓားနှင့်ထိုးသည့်ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်သည့် အချက်များကို ထောက်ရှု၍ ဓားနှင့်
ထိုးသူမှာ မောင်ကျော်ထူးမှ တပါး အခြားသူတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ
မရှိချေ။ ဤမျှလုံလောက်သော အထောက်အထားရှိလျှင် မျက်မြင်သက်
သေ မရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်
သူမှာ မောင်ကျော်ထူးဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ကျော်ထူး....

....

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရ
ပြီးနောက် ဆက်လက် ကျူးကျော်နေကြောင်း ပေါ်ပေါက်
လျှင် ထပ်မံ၍ အမှုစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခု အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများအရ မောင်လှငွေသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ပေါ်သို့ ကျူးကျော်နေထိုင်၍၊ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရကြောင်း၊ ယင်းပြစ်ဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍၊ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်ပေါ်တွင် ဆက်လက်ကျူးကျော် နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ မှာ ဆက်တိုက် ကျူးလွန်နိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ ပထမကျူးကျော်မှုတွင်ပြစ်မှုထင်ရှားပြီး နောက်ဆက်လက် ကျူးကျော်နေထိုင်လျှင် စွဲဆိုနိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် မြီနယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်တို့သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မောင်လှငွေ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ (၂)

....

၄၆

သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈၅—နိုင်ငံခြားမှ ပေးပို့သော ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို လက်ခံခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် အချင်းဖြစ် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများ နောက်ကျော၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ သက်ဆိုင်ရာမြီနယ် နိုတြီပတ်ဘလစ် အရာရှိ၏ လက်မှတ်၊ တရားသူကြီး၏ လက်မှတ်၊ နိုင်ငံခြားရေးရုံး လက်ထောက်အတွင်းဝန်၏ လက်မှတ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ မြန်မာနိုင်ငံသံရုံးမှ ကောင်စစ်ဝန်၏လက်မှတ်တို့ ပါရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၈၅ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်—

“နိုတြီပတ်ဘလစ် သို့မဟုတ် တရားရုံး၊ တရားမ တရားသူကြီး၊ သို့မဟုတ် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကိုယ်စားပြုသူ ရှေ့မှောက်တွင် ချုပ်ဆို၍ ၎င်းက အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်မှတ် ရေးထိုးထားသော ကိုယ်စားလှယ်စာ ဖြစ်သည့် စာတိုင်း၊ အမှတ်သားတိုင်းသည် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ချုပ်ဆို၍ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု တရားရုံးက မှတ်ယူရမည်။”

သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားသူ တရားလို ဦးရာမဆွာ
မိချစ်တီးယား တင်ပြသည့်ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို မူလတရားရုံး
ကသက်သေခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယား နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၅)

ရန်ကုန်မြို့နယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃-ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ရန်ကုန်မြို့နယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃
အရ ထပ်ဆင့်စွဲဆိုခြင်းအတွက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို ပိတ်
ပင်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရန်ကုန်မြို့နယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၅ အရ
ပထမအကြိမ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူ အပေါ် ဒုတိယအကြိမ်
ဆက်လက်ကျူးလွန်သော အလားတူ ပြစ်မှုအတွက် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ
၁၂၃/၂၀၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်ကြောင်း အထူးပြဋ္ဌာန်းချက်
ရှိနေပေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များသည် ရန်ကုန် မြို့နယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ အရ ထပ်ဆင့်စွဲဆို
ခြင်း အတွက် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း မရှိ
နိုင်ပေ။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးအောင်ချစ်

နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးသည် နိုင်ငံသားလက်မှတ် ရရှိရန် လျှောက်
ထားဆဲကာလတွင် မိမိကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံခြားသား
မှတ်ပုံတင် လက်မှတ်အတွက် ပေးဆောင်ရမည့် အခွန်ငွေမှ
ကင်းလွတ်ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဂေါ်ပါလူးသည် နိုင်ငံသား လက်မှတ် ရရှိရန်
လျှောက်ထားဆဲ ဖြစ်သည့် ဆိုရုံမျှဖြင့် မိမိကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံ
ခြားသား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ်အတွက် ပေးဆောင်ရန်ရှိသော နှစ်စဉ်
ကြေး အခွန်ငွေ ပေးဆောင်ရန် တာဝန်မှ ကင်းလွတ်ခွင့် ရရှိမည်
မဟုတ်ပေ။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဂေါ်ပါလူး

နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) - လုပ်ငန်းအတွက်ကုန်ကျစရိတ် နောက်ဆုံးအသုံးပြုခဲ့သည့် နေ့ရက်သည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်သတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်ထက် ကျော်လွန်လျှင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုခြင်း။

အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးက ၎င်းအပေါ် မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရာ၌ အဓိကအကြောင်းပြချက်များတွင် အချင်းဖြစ် ကာလမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ အတွင်းဖြစ်၍၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်ပါလျက် မူလရုံးက ထည့်သွင်းမစဉ်းစားခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ဒုတိယအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ဒုတိယဘက်ပြချက်ဖြစ်သော အချင်းဖြစ်ကာလမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့က စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ထည့်သွင်းမစဉ်းစားပဲ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် တင်ပြချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွဲကို စိစစ်လေ့လာရာတွင် သက်သေခံ (သ) ပါ စာရင်းအင်းနှင့် ပြေစာများအရ အဆောက်အဦများအတွက် လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့သည်မှာ ၁၅-၄-၈၀ ရက်နေ့ ဖြစ်ပြီး၊ ၂၈-၃-၈၁ ရက်နေ့တွင် အဆောက်အဦများအတွက် နောက်ဆုံးကုန်ကျစရိတ်ကို အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ လုပ်ငန်းစတင်သည့် ၁၅-၄-၈၀ ရက်နေ့သည်၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်သော်လည်း လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်နောက်ဆုံးအသုံးပြုခဲ့သည့်နေ့ရက်မှာ ၂၈-၃-၈၁ ရက်နေ့ဖြစ်၍၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်) ပါ သတ်မှတ်ရက်ဖြစ်သည့် ၂၈-၅-၈၀ ရက်နေ့ထက် ကျော်လွန်သည့် ကိစ္စရပ်များ ပါရှိနေသောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်းမရှိသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခုအမှုတွင် အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်
ရေး အင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲမှ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများဖြင့် အဆောက်အဦများ
ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အချင်းဖြစ်မြေနေရာများကို ပြုပြင်၍ အသုံးပြု
ခဲ့ကြောင်းမှာ အငြင်းပွားသောအချက်မဟုတ်သည့်အပြင် ထိုမြေနေရာ
များ ပေါ်တွင် အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် တပ်ခွဲမှ
ငွေနှင့် ပစ္စည်းများရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက အဆောက်အဦ
တည်ရှိရာမြေနေရာများကို ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ချမှတ်ခဲ့
သော အမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ နှင့် မညီ
ညွတ်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ —

စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ

သက်သေခံဥပဒေ

၁၈၇၉ခုနှစ်၊ ရှေ့နေလိုက်သူများဥပဒေ

၁၉၂၆ခုနှစ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီဥပဒေ

၁၉၇၄ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါးများဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ) — ယင်းပုဒ်မတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုများကို သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး သို့မဟုတ် အထက်တရားရုံးက လျှောက်ထားမှသာ အရေးယူရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခု အမှုကိစ္စတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)နှင့်အညီ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးက လျှောက်ထားခြင်းမရှိပဲ ကိုကုလားက တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး သို့မဟုတ် ထိုတရားရုံးထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးကသာ လျှောက်ထားမှ အရေးယူရမည့်အမှုကို ကိုကုလား၏ လျှောက်ထားမှုအပေါ် မြီနယ်တရားရုံးက အရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟု ဆိုရပေမည်။

ကိုမောင်မောင်မြင့်နှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

၇၃

လိပ်လည် အတုပြုသည့် စာ ချုပ်မှ တရားရုံးရှေ့ တင်ပြသည့် စာရွက်စာတမ်းမဟုတ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ဂ)နှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်း။

ဦးတင်ဌေက အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ်တင်ပြရာတွင် မူလတရားရုံးက သူ့အပေါ် အရေးယူသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ

နှင့်အကျုံးဝင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ရေးသား တိုင် -
လျှောက်ချက်မရှိပဲ သို့အပေါ် အရေးယူ စစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်း
ကြောင်းတင်ပြသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ်အမှုတွင် အိမ်ရှင် ဒေါ်သိန်းရင် စွပ်စွဲ
တင်ပြသော လိမ်လည်အတုပြုလုပ်သည်ဆိုသည့် စာချုပ်မှာ တရားရုံး
တစ်ရုံးတွင် အမှုသည် တစ်ဦးဦးကတင်ပြထားသည့် စာရွက် စာတမ်း
မဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ရေးသားတိုင်
လျှောက်ချက် လိုအပ်မည်မဟုတ်သဖြင့် မူလတရားရုံးက စွပ်စွဲခံရသူ
တရားခံ ဦးတင်ဌေးတို့အပေါ် အရေးယူ စစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်း
ချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးတင်ဌေး နှင့် ၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
၂။ ဒေါ်သိန်းရင်

၅၆

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈(၃) - စားစရိတ်ပေးရန်
တာဝန်ရှိသူသည်ရဟန်းဘောင်သို့ကူးပြောင်းသွားသော်လည်း
ထိုသူပိုင် ပစ္စည်းကို ဝရမ်းမဖမ်းနိုင်ဟု တားမြစ်ချက်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။စားစရိတ်ပေးရန်တာဝန်ရှိသူသည် ရဟန်းဘောင်
သို့ ကူးပြောင်းသွားသဖြင့် တရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့် စားစရိတ်ဌေး
များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထိုသူပိုင်ပစ္စည်းများကို ပစ္စည်းဖမ်းဝရမ်းမထုတ်နိုင်
ဟု တားမြစ်ချက် မရှိချေ။

ဒေါ်မြသန်း နှင့် ဦးသုန္ဒရ(ခေါ်)ဦးတင်အေး

၇၅

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၃ နှင့် ၅၂၅ တို့အရ မြို့နယ်ပြည်
သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြည်နယ်
တရားရုံးက ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်းပြုနိုင်မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်နှားများကိုမြို့နယ်တရားရုံး
ကပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမဟုတ်ပဲ ဖလမ်းမြို့နယ်ပြည်သူ့
ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၅၂၃ နှင့် ၅၂၅ တို့အရ သိမ်းဆည်းခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ချင်းပြည်နယ်
တရားရုံးသည် မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့၏
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်ဦးဒေါ်သိုးပါ(၂)

၅၉

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄-အမွေပုံပစ္စည်းတစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍
အမွေဆိုင်ရာ တစ်ဦးအပေါ် အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် အရေးမယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်လျှောက်သူ မောင်ကိုကိုကြီး၏ တင်ပြထွက်ဆို
ချက်များအရ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ဒေါ်ရွှေ၏မြစ်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်နှင့် မြေးဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မောင်ကိုကို
ကြီးတို့အကြား အမွေကိစ္စ အငြင်းပွားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
သည်။ အမွေပုံပစ္စည်းတစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ အလွဲသုံးစားမှုမြောက်ရန်
အကြောင်းမပေါ်ပေါက်နိုင်ပေ။

ဦးမောင်မောင် နှင့် ၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၂။ မောင်ကိုကိုကြီး

တရားခံအဖမ်းခံရပြီး ရက်များစွာကြာမြင့်မှ ပေးသော ဖြောင့်ချက်၊
ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသော ဖြောင့်ချက်၊ အခြား လုံလောက်သည့်
အထောက်အထား မရှိသော ဖြောင့်ချက်သည် တရားခံအား
အပြစ်ပေးရန် လုံလောက်မှု မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံ (င) ဖြောင့်ချက်ကို ကြည့်ရှုသည့်အခါ
မောင်သံချောင်းအား ဖမ်းဆီးရမိပြီးနောက် (ဇ) ရက်ကြာမှ ယူခဲ့သော
ဖြောင့်ချက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဖြောင့်ချက် တစ်ခုသည် တရားခံ
အဖမ်းခံရပြီး ရက်များစွာကြာမှ ပေးသော ဖြောင့်ချက် ဖြစ်လျှင်သော်
လည်းကောင်း၊ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းထားသည့် ဖြောင့်ချက် ဖြစ်လျှင် သော်
လည်းကောင်း၊ အခြားလုံလောက်သည့် အထောက်အထားမရှိလျှင်
ယင်းဖြောင့်ချက်မှာ တရားခံအား အပြစ်ပေးရန် လုံလောက်သည့် ဖြောင့်
ချက်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် နှင့် ၁။ မောင်သံချောင်း
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ၂။ မောင်အောင်မောင်းပါ (၄)

ရှေ့နေ တစ်ဦးသည် အမှုတွင် သက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေလျှင်
ယင်းအမှု၌ ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေလိုက်သူများ ဥပဒေတွင် ရှေ့နေ တစ်ဦး
အား သက်သေအဖြစ် ပြသရန်ရှိသည့် အမှု၌ ထိုသူအား ရှေ့နေအဖြစ်

ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။ ဗဟို တရားရုံးရှေ့နေတစ်ဦး ထားရှိသင့်သည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် စွပ်လျဉ်း သည့် မလိုလားအပ်သည့် ပြုမူဆောင်ရွက်ချက် တစုံတရာ တွေ့ရှိပါက ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီသာ လျှင် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

ဦးခင်မောင်စိ နှင့် ၁။ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၂။ဦးယဉ်မျိုး

အိမ်ပိုင်ခွင့်အတွင်း အလေ့ကျပေါက်နေသော ဆေးခြောက်ပင်များ- ၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး များဥပဒေပုဒ်မ ၃ (ခ) အရ အကျုံးဝင်မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ဦးကြည်စိန်၏ နေအိမ်ပိုင်ခွင့် တွေ့ရှိသော ဆေး ခြောက်ပင်မှာ ၁၀ပင်မျှသာ ရှိပြီး ချဉ်ပေါင်ပင်များနှင့် ရောနှောပေါက် နေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ချဉ်ပေါင်မျိုးစေ့များကို ကြံ၍စိုက်ထားရာ တွင် ရောနှော ပါရှိ၍ အလေ့ကျ ပေါက်နေသော ဆေးခြောက်ပင် များဖြစ်ကြောင်း ဦးကြည်စိန်၏ ထုချေရှင်းလင်းချက်မှာ အကြောင်း ယုတ္တိမရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားရုံးက အချင်းဖြစ် ဆေးခြောက်ပင် ၁၀ ပင်မှာ ဦးကြည်စိန် စိုက်ထားသော အပင်များဖြစ်သည်ဟု မယူဆကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးကြည်စိန်

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ —

စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ

သက်သေခံဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) နှင့် ပုဒ်မ ၅၂၂ (၃) တို့အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်များ—ပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) မှာ အခြေခံလုပ်ပိုင်ခွင့် ဖြစ်ခြင်း—ပုဒ်မ ၅၂၂ (၃) မှာ အယူခံရုံး၊ ပြင်ဆင်မှုရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ခြင်း—ပုဒ်မ ၅၂၂ (၃) လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အယူခံရုံး၊ ပြင်ဆင်မှုရုံးများက ကျင့်သုံးရာတွင် အခြေခံ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဖြစ်သော ပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) ပါ ဖြန့်ဝေချက်များနှင့် အညီသာ ဆောင်ရွက်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) တွင် ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုခြင်း သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လှန့်ခြင်းသည် အင်္ဂါရပ် တစ်ခုဖြစ်သော ပြစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားခံတစ်ဦးအား အပြစ်ပေးလျှင် ယင်းသို့ ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုလုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လှန့်ခြင်းကြောင့် သူတဦးတယောက်သည် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း လက်လွှတ်ဖြစ်သွားရပါက တရားရုံးသည်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆလျှင် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးနောက် တစ်လအတွင်းဖြစ်စေ လက်လွှတ်ဖြစ်သွားသူအား ယင်းမရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးစေရန် အမိန့် ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးနောက် သုံးလကျော်ကြာမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်သည် ယင်းဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)ကို ကျင့်သုံးရာတွင် စည်းကမ်းသတ်ကာလသတ်မှတ်ချက်မရှိ ဟု သုံးသပ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ တိုင်းတရားရုံး၌ ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့် သည် အယူခံမှုဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှုဖြစ်စေ တက်ရောက်လာသည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်မှုသာ ကျူးကျော်ခြင်းခံရသည့် မရွံ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ပြန်လည်လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် လိုအပ်လျှင် ကျင့်သုံးရန်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ကျင့်သုံးသည့်အခါတွင်လည်း အခြေခံ ဖြစ်သည့် ပုဒ်မ ၅၂၂ ပုဒ်မခွဲ(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီသာ ကျင့် သုံးရန်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးဖြစ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ကို မကျင့်သုံးနိုင်သည်ကို အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုရုံး ဖြစ်သည့် တိုင်းတရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့၍ အမိန့် ချမှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ကေဒါနတ် နှင့် ၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
၂။ ဒေဝါနန် ၇၇

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ -

စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ

အဂတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ

၁၉၇၄ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါးများဥပဒေ

သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း - ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစားမပြုပဲ
ပစ္စည်းရောင်းရငွေများကိုသာ တရားခံက အလွဲသုံးစားပြုသည်
ကိစ္စ - ပစ္စည်းလက်ရှိ ထားခွင့် ရှိသူဆိုသာ ထုတ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးက သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
စီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်သည် ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားခွင့်ရှိသူ ဟုတ်မဟုတ်
စဉ်းစား၍ ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်သာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်
စပ်လျဉ်း၍မူ တရားမကြောင်းအရ အဆုံးအဖြတ်ရယူရမည့် ကိစ္စဖြစ်ပေ
သည်။

ဒေါ်ရှုဝေ ပါ(၃) နှင့် ၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဒေါ်မေကြည် ၉၀

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀-အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် စတင်ပြုလုပ်
သူ လက်နက်မဲ့နေသည့်အချိန်တွင် အပြင်းအထန် ခဏ်ရာများ
ဖြင့် သေစေခြင်းသည် ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်
ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သေသူ၏ လက်ဝယ်မှ ရဲဒင်းကို လုယူလိုက်ပြီး နောက် မောင်တင်ရွှေသည် သေသူ၏လက်တွင် သေစေလောက်သည့် လက်နက် တစ်ခုတရာမရှိတော့သည့်အခါ သေသူ၌ ဒဏ်ရာ(၈)ချက် ရသည်အထိ ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကာကွယ် ခုခံပိုင်ခွင့်ကို လိုသည်ထက် ပိုမို သုံးစွဲခဲ့သည်ဟုကောက်ယူရပေမည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်တင်ရွှေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ အပြစ်ရှိသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) အရ ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားခံ ဖြစ်သူ ကိုထွန်းရီ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လုယက်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိထားသော အမှုဖြစ်သည်။ယင်းပုဒ်မပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် အထိ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအခြေအနေအရ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်အထိ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်နိုင်သော လုယက်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က)ပါ ဆိုဆုံးမလွှတ်နိုင် ရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့်အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိပေ။

ဦးလှစေ နှင့် (၁) ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
(၂) ကိုထွန်းရီ

လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှုတွင် ပေးသူနှင့် ယူသူပါ အပြစ်ကင်းသူ များမဟုတ်ခြင်း-ကြံရာပါ သက်သေ၏ တွက်ဆိုချက်ကို ချိန်ဆ၍ လက်ခံရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှု ပြုသည်ဆိုရာတွင် ပေးသူ နှင့် ယူသူပါ အပြစ်ကင်းသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဦးငွေထွန်းသည် လာဘ်ပေးသူဖြစ်သည် ဆိုသောကြောင့် ကြံရာပါတစ်ဦးအဖြစ် သက် သေခံခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြံရာပါသက်သေတစ်ဦး၏ အစစ်ခံချက်တွင် အဓိကကျသောအချက်အလက်ကိုအထောက်အကူပြုသည့် သက်သေခံ ချက်ရှိမှသာ လက်ခံအသုံးပြုသင့်ပေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးခင်မောင်အေး

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုတ်ထိုင်၊ ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ) - ဘိန်းစိမ်းများကို တရားခံ ကိုယ်တိုင်က ထုတ်ပေးခြင်း မဟုတ်လင့်ကစား ဘိန်းများထားရှိသော နေရာသည် တရားခံ နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၍ တရားခံ၏ လက်ရှိဟု ကောက်ယူရန်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးက အိုက်ထပ် အား အပြီး အပြတ် လွှတ်ရာတွင် ကလေးငယ်က ထုတ်ပေးခြင်းသည် ၎င်း၏ ဖခင်က သိလျက်နှင့် လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း မဟုတ်ဟု သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးက ဘိန်းစိမ်းများကို ထုတ်ပေးခြင်း မှန်သော်လည်း ထိုဘိန်းများ ထားရှိသော နေရာမှာ အိုက်ထပ် လက်ရှိနေထိုင်သော နေအိမ်မှသာဖြစ်၍ အိုက်ထပ်၏ လက်ရှိဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေသည်။ အိုက်ထပ်သည် ထိုအိမ်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သဖြင့်လည်း ထိုအိမ်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းသည်အခြားသူ တစ်ဦး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်က သူ၏ပစ္စည်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် အိုက်ထပ်(ခ) အိုက်ခမ်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့်ဦးခင်ဇော်မုတို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ကင်မင်ချူးပါ (၂)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ဖြောင့်ချက်-

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့်အညီ ရယူထားခြင်းမရှိသောဖြောင့်ချက်ကို မည်သည့်အခါတွင် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံနိုင်ခြင်း-

† ၁၉၈၄

ဖေဖော်ဝါရီ

၉-ရက်

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဇင်မိုခ်ဒုတိယအကြောင်းပြချက်ဖြစ်သော ကင်မင်ချူးပေးခဲ့သည့်ဖြောင့်ချက်သည် ဥပဒေနှင့်အညီ ရေးသားရယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍ ယင်းဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့်သူ့အား အပြစ်ပေးထားသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဆိုသည့်အချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံ (၃) ဖြောင့်ချက်ကို စိစစ်ကြည့်သည့်အခါ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လှိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ပါဝင်သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ဖြောင့်ချက်ရယူရာတွင် ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ရပ်မှလွဲ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၆၄ တို့နှင့်အညီ ရယူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သက်သေခံ (၃) ဖြောင့်ချက်ကိုကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ဖြောင့်ချက်ကို အဖြစ်အပျက်ပြောပြပုံအနေမျိုးဖြင့် တဆက်တည်းရေးယူခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၄ အရ ဖြောင့်ချက်ယူသည့်အခါ မေးခွန်းအသီးသီးနှင့် ဖြေဆိုချက်အသီးသီးတို့ကို ရေးမှတ်ရန်လိုအပ်သည်။ သို့ရာတွင်ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃ ၌ပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့်အညီရယူရန် ပျက်ကွက်မှုတစ်ခုတရားရှိလျှင် တရားခံသည် ဖြောင့်ချက်ပါအတိုင်းထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း အထောက်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၇၂၊ ၁၇၃ နှင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ် သေဒဏ်အတည်ပြုမှု အမှတ် ၁၊

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၁၀ တွင်ချမှတ်သော (၉-၁၂-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
 ကင်မင်ချူး
 ပါ(၂)
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

အထားရယူရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ အထောက်အထားရယူခဲ့လျှင် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၉၁ တွင် မည်သို့ပင်ပါရှိစေကာမူ တရားခံတွင်အမှု အကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခုခံချေပရန် အခွင့်အရေးတစုံတရာ ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိပါက ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင်ဖြောင့်ချက်ယူသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားသူကြီး အဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင်၏ထွက်ဆိုချက်ကို မူလရုံးက ရယူထား ကြောင်း တွေ့ရသည့်အပြင် ဇင်မိနှင့်ကင်မင်ချူးတို့က ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင်အား ဖြောင့်ချက်ရယူခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ တစုံတရာ ပြန်လည်မေးမြန်းခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းမရှိသော ကင်မင်ချူး၏ဖြောင့် ချက်သက်သေခံ (၃) ကို မူလရုံးက ထည့်သွင်း စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ မှားယွင်း သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် -ဦးစိန်ဝင်း (ဘဏ်)၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

ဦးတင်မောင်ကြီး၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ။

- အယူခံ တရားခံအတွက် - (၁) ဦးသိန်းအောင်၊
 ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)
 (၂) ဦးစိန်အောင်၊
 ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)
 (၃) ဦးသန်းကျော်၊
 ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၂)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၀/၈၃ တွင်အယူခံ တရားလို ဇင်မိနှင့် ကင်မင်ချူးတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁)(ခ)/၃၄ အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဇင်မိနှင့် ကင်မင်ချူးတို့က မကျေနပ်ကြသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှု အသီးသီးတင်သွင်းကြသည်။ ဇင်မိနှင့် ကင်မင်ချူးတို့အပေါ် ချမှတ်ခဲ့သည့် ပြစ် ဒဏ်မှာ သေဒဏ်ဖြစ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးကလည်း သေဒဏ်အတည်ပြု အမှုတွဲအမှတ် ၁/၈၃ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

အယူခံမှု ၂ မှုနှင့် အတည်ပြုမှု ၁ မှုတို့မှာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၀/၈၃ တစ်မှုတည်းမှပေါ်ပေါက်လာသောအမှု များဖြစ်၍ ဤအမိန့်သည် ယင်းအမှု ၃ မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

၉-၁၀-၈၃ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီ ၂၅ မိနစ် အချိန်ခန့်တွင် အာဇာနည်ဗိမာန်၌ ဗုံးပေါက်ကွဲခဲ့သဖြင့် ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံမှ ဧည့်သည်တော် အချို့နှင့် မြန်မာနိုင်ငံသားအချို့သေဆုံးခြင်း၊ ဒဏ်ရာရရှိခြင်း စသည်တို့ကို ဖော်ပြထားသည့် ပထမ သတင်းပေးတိုင်ချက် သက်သေခံ(က)အရ ဤအမှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ကင်မင်ချူး
ပါ (၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဇင်မို၏ အယူခံမှု လျှောက်လွှာတွင် တင်ပြထားသော အဓိက အကြောင်းပြချက် ၂ ချက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ခလုန်နှိပ်၍ ဗုံးပေါက်ခဲ့သည် ဆိုသည့် အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေထွက်ချက် မရှိကြောင်းနှင့် ကင်မင်ချူးပေးခဲ့သော ဖြောင့်ချက်မှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရေးသားရယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်၍ ယင်း ဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် သူ့အားအပြစ်ပေးထားသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကင်မင်ချူးကမူ သူသည် အမှန်အတိုင်း ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံခဲ့၍ သူ့အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃ က အယူခံတရားရုံးသို့ အပ်နှင်းထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ကျင့်သုံး၍ သက်ဉာဏ်စဉ်းစားပြီး သေဒဏ်အစား အခြားသင့်တင့်သော ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ပေးပါရန် တင်ပြထားသည်။

မူလမှုကို စစ်ဆေးစီရင်သော ဟိုင်းတရားရုံး၏ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ အငြင်းပွားသော အချက်သုံးချက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပထမ အချက်မှာ အချင်းဖြစ်စဉ်က အချင်းဖြစ်နေရာတွင် ရှိနေခဲ့ကြသော ဗဟန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဦးသန်းရွှေ(လိုပြ-၁)နှင့် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက်မှ အယ်ဒီတာ ဦးကိုကြီး (လိုပြ-၁၂) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ၉-၁၀-၈၃ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံမှ ဧည့်သည်တော်သမ္မတကြီးနှင့်အဖွဲ့က အာဇာနည်ဗိမာန်သို့ လာရောက် ဂါရဝပြုရန် အစီအစဉ်အရ ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံမှ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ်ခေါင်းဆောင်သော ရှေ့ပြေးအဖွဲ့သည် အာဇာနည် ဗိမာန်သို့ နံနက် ၁၀ နာရီ ၂၅ မိနစ်အချိန်ခန့်တွင် ရောက်ရှိလာကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဂူရှေ့တွင် နေရာယူနေစဉ် ဗုံးပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် အမှတ်(၂)စစ်ဆေးရုံမှဆရာဝန်ကြီး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးကြည်သွင်(လိုပြ-၂၁) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံမှ ဧည့်သည်တော်များအပါအဝင် လူပေါင်း ၂၁ ဦး သေဆုံးပြီး၊ ၄၆ ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ သတင်းတပ်ဖွဲ့မှ ဒုတိယရဲမှူးကြီး ဦးတင်လှိုင်(လိုပြ-၂) နှင့် စစ်ဦးစီး(ပ)စစ်ဆင်ရေးနှင့် လေ့ကျင့်ရေး၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ

၁၉၈၄
ကင်းမင်ချူး
ပါ(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦး(လိုပြ-၁၃)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် သက်သေခံ (ခ)ရှာဖွေပုံစံပါ ဖော်ပြချက်များအရ အာဇာနည်ဗိမာန်အတွင်းက ပေါက်ကွဲသော ဗုံးမှပစ္စည်းများနှင့် မပေါက်ကွဲသေးသော ဗုံး ၁ လုံးတို့ကို သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ခြင်း၊ ဦးကိုကြီးနှင့် ဦးထွန်းသာအောင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် သက်သေခံ (ဂ)ရှာဖွေပုံစံပါ ဖော်ပြချက်များအရ ဖမ်းဆီးရမိသော ဇင်မိုထံမှဖောင်တိန်ဗုံး၏ အဖုံးအပါအဝင် ပစ္စည်း ၂၁ မျိုး သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ခြင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ(ဂ-၁)ပါ ဖော်ပြချက်အရ ကင်မင်ချူးနှင့် အသေမိသူ ဇင်ကီချူးတို့ထံမှ ဖောင်တိန်ဗုံး အပါအဝင်ပစ္စည်း ၄၉ မျိုး သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ခြင်းနှင့် ထိုပစ္စည်းများမှာ ကာကွယ်ရေးပစ္စည်းစက်ရုံအမှတ်(၄)မှ စက်ရုံမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ထွန်း(လိုပြ ၉)၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ စစ်ဦးစီး(ပ) ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦး(လိုပြ-၁၃)၊ အထက်ဘန်း ခဲယမ်းမီးကျောက်စစ်ဆေးရေးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးအောင်သန်း(လိုပြ-၂၅) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် သိမ်းဆည်းရမိသော ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးရသော ကျွမ်းကျင်သူများ၏ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် အစီရင်ခံစာ သက်သေခံ(ဆ)နှင့် (ဈ) တို့ပါ ဖော်ပြချက်များအရ အမျိုးတူများဖြစ်နေခြင်း၊ ကာကွယ်ရေးပစ္စည်းစက်ရုံ အမှတ်(၄)မှ စက်ရုံမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ထွန်း(လိုပြ-၉)နှင့် တပ်မတော်(ကြည်း) ဆက်သွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူး မောင်မောင်အေး(လိုပြ-၂၆) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ကျွမ်းကျင်သူ၏ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် အစီရင်ခံစာ သက်သေခံ(ဇ)ပါ ဖော်ပြချက်များအရ အာဇာနည်ဗိမာန်တွင် ဖောက်ခွဲခဲ့သော ဗုံးမှာ အဝေးမှ ခလုင်နှိပ် ဖောက်ခွဲရသောဗုံးဖြစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

တတိယအချက်မှာလုပ်သားပြည်သူတစ်ဦးဖြစ်သူဦးဘိုကြီး(လိုပြ-၁၄)နှင့် ညောင်တန်းရဲကင်းစခန်းမှ ဒုတိယရဲအုပ် ဦးထွန်းသာအောင် (လိုပြ-၁၅) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ (၁၀-၁၀-၈၃)ရက်နေ့ ည ၉ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဇင်မိုကို ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းတွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်းနှင့် ရေလုပ်သားမောင်တင်လှ(လိုပြ-၁၆)၊ သခွပ်ပင်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီအတွင်းရေးမှူး ဦးစိုးမြင့် (လိုပြ-၁၇)၊ ဝါးပလောက်သောက် ရဲကင်းစခန်းမှ ရဲတပ်ကြပ်ကိုလှမြင့်(လိုပြ-၁၈)၊ သံလျှင်ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ် ဦးလှထွန်း(လိုပြ-၁၉)၊ ခြေလျင်တပ်ရင်းအမှတ်(၉၀)မှ ဗိုလ်မောင်မောင်အောင်(လိုပြ-၂၀) တို့၏ 'ထွက်ဆိုချက်များအရ ၁၁-၁၀-၈၃ ရက်နေ့တွင် သခွပ်ပင်ကျေးရွာ အနီး၌ ကင်မင်ချူးကို အရှင်ဖမ်းဆီးမိပြီး၊ ရဲကင်းစခန်းချရာဘုန်းကြီးကျောင်း အတွင်းတွင် ဇင်ကီချူးကို အသေဖမ်းဆီးမိခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အငြင်းပွားခြင်းမရှိသော အချက်အလက်များ အပြင် တရားလိုပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဤအမှုတွင် အောက်ပါ အချက်အလက်များကိုလည်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဆိပ်ကမ်းကော်ပိုရေးရှင်း၊ သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ် လုပ်ငန်းဌာနမှ ဒုတိယ ကုန်ဌာနမှူး ဦးတင်မောင်ထွန်း (လိပြ-၆) ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့်သင်္ဘောအဝင် အထွက်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်သော သက်သေခံ (၈)၊ (၈-၁)နှင့် (၈-၂)တို့ပါ ဖော်ပြချက်များအရ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွင်းက မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံ ပြုံးယမ်းမြို့ ဒေဟန်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီ ပိုင် တောင်ဂွန်နေဂူခိုသင်္ဘောသည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရှိလာပြီး ကုန်များချခဲ့ကြောင်း၊ သင်္ဘော မာလိန်မှူးက စက်ပြုပြင်ရန်အတွက် ဆူးလေဆိပ်ကမ်း၊ သို့မဟုတ် ရေလယ်ဘောတွင် ရပ်နားခွင့် တောင်းခံခဲ့ကြောင်း၊ သင်္ဘောများဆိုက်ကပ်ခွင့် အစည်းအဝေးက ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို လက်မခံဘဲ သင်္ဘောပြင်ဆင်မှုပြုလုပ်လိုပါက ပင်လယ်ဝတွင် သွားရောက်ရပ်နားရန် နှင့် ၂၄-၉-၈၃ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှထွက်ခွာသွားရန် သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပြီး မြောက်ကိုရီးယားသင်္ဘောတွင် တာဝန်အရ ပင်လယ်ဝသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရသော ဆိပ်ကမ်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ရဲဒုတိယတပ်ကြပ် ဦးတင်မြင့် (လိပြ-၇) ၏ထွက်ဆိုချက်အရ မြောက်ကိုရီးယားသင်္ဘောပင်လယ်ဝတွင် ရပ်နားစဉ် မြောက်ကိုရီးယားအမျိုးသား ၃ ဦးသည် သင်္ဘောမှဆင်း၍ သမ္မာန်ဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ကူးသွားကြောင်းနှင့် ကိုရီးယား အမျိုးသား ၃ ဦးသည် မြောက်ကိုရီးယားသင်္ဘော ထွက်ခွာသွားသည်အထိ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

၁၉၈၄
ကင်မင်ချူး
ပါ(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

စုံစမ်းစစ်ဆေးအဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးဦးသိန်းအောင် (လိပြ-၃)၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လှိုင် (လိပြ-၄) နှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဖေသိန်းတင် (လိပြ-၅) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် ကင်မင်ချူးရေးဆွဲခဲ့သော အိမ်ပုံစံအနေအထား သက်သေခံ (၁-၁)၊ သက်သေခံ (၄)၊ သက်သေခံ (၆) ဓာတ်ပုံများအရ ဇင်မို၊ ကင်မင်ချူး၊ ဇင်ကီချူးတို့ ၃ ဦးသည် ကိုရီးယားဒီမိုကရက်တစ် ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ သံရုံးမှ သံမှူးများနေထိုင်ရာ အလုံမြို့နယ်၊ ဒုတိယသီရိရိပ်သာ၊ အမှတ် (၁၅၄-က) တွင် ခိုအောင်းခဲ့ကြကြောင်းတွေ့ရသည်။

အာဇာနည်ဗိမာန်အနီး၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ အမှတ် (၂၁၂) ရှိ ရွှေလင်းယုန် မော်တော်ဆားဗစ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးမြင့်ဆွေ (လိပြ-၁၀) နှင့် ရွှေလင်းယုန် မော်တော်ဆားဗစ်မှ အလုပ်သမား ဦးအောင်ကြည် (လိပြ-၁၁) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ၉-၁၀-၈၃ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဇင်မို၊ ကင်မင်ချူးနှင့် အခြားတစ်ဦးတို့သည် အာဇာနည်ဗိမာန်အနီး၊ ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်တွင် ရှိနေခဲ့ပြီး ဦးမြင့်ဆွေ၏ မော်တော်အလုပ်ရုံအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ဇင်မို၏အိတ်တွင် ဖောင်တိန်မိုးကဲ့သို့ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ပါရှိကြောင်း၊ ဦးမြင့်ဆွေက ထိုဖောင်တိန်နှင့် ရေးပြစေရန်အတွက် ဖြုတ်၍ ပြသည်တွင် ဇင်မိုက ချက်ချင်းပြန်လုယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

၁၉၀၄
 ကင်မင်ချူး
 ပါ(၂)
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

စစ်ဦးစီး(ပ)၊ စစ်ဆေးရေးနှင့်လေ့ကျင့်ရေး၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦး (လိုပြ-၁၃)နှင့် အထက်တန်းခဲယမ်းမီးကျောက် စစ်ဆေးရေးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးအောင်သန်း (လိုပြ-၂၅) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ နှင့် ရှာဖွေပုံစံသက်သေခံ(ခ)၊ သက်သေခံ(ဖ)၊ သက်သေခံ(ဖ-၁)၊ သက်သေခံ(ဖ-၂)တို့အရ ဇင်မိုနှင့် ကင်မင်ချူးတို့ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဒဏ်ရာများမှ ရရှိသော ဘောစေ့များသည် ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းနှင့် သခွပ်ပင်ကျေးရွာတို့တွင် သိမ်းဆည်းခဲ့သော ပစ္စည်းများမှ ရရှိသော ဘောစေ့များနှင့်တူညီပြီး အလားတူ ဘောစေ့များကို အာဇာနည်ဗိမာန် ဗုံးပေါက်ကွဲသည့်နေရာမှ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ကြောင်း၊ အာဇာနည်ဗိမာန် ဗုံးပေါက်ကွဲစဉ်က ဒဏ်ရာရခဲ့သူ လူနာကိုရီးယားလူမျိုး ရန်ဂန်ညိမ်း၏ ဒဏ်ရာများမှလည်း အလားတူဘောစေ့များ ထုတ်ယူရရှိခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဤအချက်အလက်များအရ အာဇာနည်ဗိမာန်သို့ ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံမှ ဧည့်သည်တော်များ လာရောက်ဂါရဝပြုရန်အချိန်တွင် ဗုံးပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားခဲ့သည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူများမှာ ဇင်မို၊ ကင်မင်ချူးနှင့်အသေဖမ်းမိသူ ဇင်ကီချူးတို့ ဖြစ်ကြောင်းမှာ ကွင်းဆက်မပြတ် အထောက်အထားများရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဤသက်သေခံချက် အထောက်အထားများသည် ကင်မင်ချူး ပေးခဲ့သော ဖြောင့်ချက်သက်သေခံ(၃)ပါ ထွက်ဆိုချက်နှင့်လည်း အကြောင်းအရာချင်းကိုက်ညီနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ တနည်းဆိုလျှင် ဤသက်သေခံချက်အထောက်အထားများ၏မှန်ကန်မှုကို ကင်မင်ချူး၏ ဖြောင့်ချက်က ခိုင်မာစွာအထောက်အကူပြုလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကင်မင်ချူး၏ ဖြောင့်ချက် သက်သေခံ(၃)အရ ဇင်မို၊ ကင်မင်ချူး၊ ဇင်ကီချူးတို့ ၃ ဦးသည် မြောက်ကိုရီးယားတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ် ကင်ချန်စု၏ စေခိုင်းချက်အရ ရန်ကုန်မြို့၊ အာဇာနည် ဗိမာန်သို့ ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံမှ သမ္မတချန်ဌေးဌာနနှင့် အဖွဲ့ရောက်ရှိသည့် အခါ ဗုံးဖောက်ခွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍လည်းကောင်း၊ အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သော သက်သေခံချက် အထောက်အထားများအရ လည်းကောင်း ဇင်မိုနှင့် ကင်မင်ချူးတို့သည် အကြံတူဖြင့် တင်ကူးကြံရွယ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ဇင်မို၏ ဒုတိယ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်သော ကင်မင်ချူးပေးခဲ့သည့် ဖြောင့်ချက်သည် ဥပဒေနှင့်အညီ ရေးသားရယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍ ယင်းဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် သူ့အား အပြစ်ပေးထားသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဆိုသည့် အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံ(၃)ဖြောင့်ချက်ကို စိစစ်ကြည့်သည့်အခါ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ပါဝင်သော ရန်ကုန်တိုင်း တရားစီရင်ရေး

အဖွဲ့သည် ဖြောင့်ချက်ရယူရာတွင် ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ရပ်မှလွဲ၍ ပြစ်မှု ၁၉၈၄
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၆၄ တို့နှင့်အညီ ရယူခဲ့ ကင်မင်ချူး
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သက်သေခံ(၃)ဖြောင့်ချက်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့် ပါ(၂)
အခါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ဖြောင့်ချက်ကို အဖြစ်အပျက် နှင့်
ပြောပြပုံ အနေမျိုးဖြင့် တဆက်တည်း ရေးယူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြစ်မှု ပြည်ထောင်စု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆၄ အရ ဖြောင့်ချက်ယူသည့်အခါ မေးခွန်းသမ္မတမြန်မာ
အသီးသီးနှင့် ဖြေဆိုချက်အသီးသီးတို့ကို ရေးမှတ်ရန်လိုအပ်သည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံတော်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃ ဌာန ပုဒ်မ ၃၆၄ နှင့်အညီ ရယူရန်
ဖျက်ကွက်မှု တစ်ခုတရားရှိလျှင် တရားခံသည် ဖြောင့်ချက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့
ကြောင်း အထောက်အထား ရယူရမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့
အထောက်အထား ရယူခဲ့လျှင် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၉၁ တွင် မည်သို့ပင်
ပံ့ပိုးစေကာမူ တရားခံတွင် အမှုအကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခုခံချေပရန်
အခွင့်အရေး တစ်ခုတရား ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိပါက ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ်
လက်ခံရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် ဖြောင့်ချက်
ယူသော ရန်ကုန်တိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လှိုင်၏
ထွက်ဆိုချက်ကို မူလရုံးက ရယူထားကြောင်း တွေ့ရသည့်အပြင် ဇင်မိနှင့်
ကင်မင်ချူးတို့က ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လှိုင်အား ဖြောင့်ချက်ရယူခြင်းနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ခြင်းရှိမရှိ တစ်ခုတရား ပြန်လည်
မေးမြန်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း
ခြင်း မရှိသော ကင်မင်ချူး၏ ဖြောင့်ချက် သက်သေခံ(၃)ကို မူလရုံးက
ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဇင်မိ၏ အကျိုးဆောင်က ရုံးရှေ့တွင် လျှောက်လဲရာ၌ ဇင်မိ၏ ပြုလုပ်
ဆောင်ရွက်မှုတွင် ပြစ်မှုမကင်းသော အကြံပေးပါရှိ၍ သေဒဏ်ကဲ့သို့ ကြီးလေး
သည့် ပြစ်ဒဏ်မျိုး ချမှတ်ရန် မသင့်ဟူ၍လည်း တင်ပြ လျှောက်ထားခဲ့သည်။
ယင်း တင်ပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဇင်မိတို့သည် သူတို့၏ အကြီးအကဲ ဗိုလ်ချုပ်
ကင်ချန်စု၏ စေခိုင်းချက်အရ ဆောင်ရွက်သည်ဆိုသည့်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံ၏
ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်ဆန့်ကျင်၍ လူပေါင်း ၂၁ ဦး သေစေပြီး ၄၆ ဦး
ဒဏ်ရာရစေသည့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်သာမက ဇင်မိသည် သူ၏
ပြုလုပ်မှုကြောင့် မည်သည့်အကျိုးဆက် ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်သိရှိပါလျက်
စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်မှာ အမှုဖြစ်ရပ် အထောက်အထား
များက သက်သေခံနေသည်ဖြစ်၍ ဤတင်ပြချက်မှာလည်း လက်ခံ စဉ်းစားနိုင်
သည့် တင်ပြချက်မဟုတ်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကင်မင်ချူး၏ တင်ပြချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သုံးသပ်ရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃ တွင် အယူခံတရားရုံးက အယူခံမှုများတွင် ချမှတ်

၁၉၈၄
ကင်မင်ချူး
ပါ(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

နိုင်သည့် အမိန့်အမျိုးအစားများကို ဖော်ပြပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။
ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့နိုင်ကြောင်း ပါရှိသည်။ သို့ရာတွင်
ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်အရ ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ခြင်းမှာ ပြစ်မှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်
အကြောင်းအချက်များအပေါ်တွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်၍ လျော့ပေါ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အခြားအကြောင်းများကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်မှ
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပြုခြင်းတို့သည် တရားရုံးများတွင် အပ်နှံထားသည့်
လုပ်ပိုင်ခွင့်များ မဟုတ်ချေ။ ဤအမှုတွင် ဇင်မိုနှင့် ကင်မင်ချူးတို့ ကျူးလွန်သည့်
ပြစ်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)/၃၄ အရ ဖြစ်သည်။
ယင်းပုဒ်မအရ သေဒဏ်သာလျှင် သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏
ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ချက်ထက် လျော့ပေါ့သတ်မှတ်ရန်ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၀/၈၃
တွင် ဇင်မိုနှင့် ကင်မင်ချူးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)
(ခ)/၃၄ အရ ချမှတ်ထားသော သေဒဏ်အသီးသီးကို အတည်ပြု၍ ဇင်မို
နှင့် ကင်မင်ချူးတို့၏ အယူခံမှုများကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇောမု၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးစိုး တင့်
နှင့်
မခင်မာကြည် *

† ၁၉၈၄
ဇန်နဝါရီလ
၂၆-ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ-၄၈၈ (၁) အရ၊ စားစရိတ်လျှောက်
ထားခြင်း-ဇနီးသည်ကလင်ယောကျ်ား၏မိဘများနှင့်အတူနေထိုင်
ရန်မဖြစ်နိုင်၍ ခွဲခွါနေထိုင်ခြင်းသည် လုံလောက်သောအကြောင်း
ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် အဓိကစဉ်းစားရန်အချက်မှာ မခင်မာ
ကြည်သည် မိတ္ထီလာရှိ ဦးစိုးတင့်၏မိဘများအိမ်သို့လိုက်၍ ဦးစိုးတင့်နှင့်ပေါင်း
သင်းနေထိုင်ရန် ငြင်းဆန်ခြင်းမှာ လုံလောက်သောအကြောင်း ဟုတ်မဟုတ်
ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးတင့်က “မခင်မာကြည်အား သီးခြားတအိမ်မထားနိုင်
ကြောင်း၊ မိဘများနှင့်သာ အတူနေထိုင်ရန်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း” ထွက်ဆိုသည်။
မခင်မာကြည်သည် ဦးစိုးတင့်၏မိဘများအိမ်တွင် ၃ လခန့် နေထိုင်ပြီးမှဦးစိုး
တင့်၏မိဘများက မကြာမကြာ ဆူပူရန်လုပ်သဖြင့်သာ သူ၏မိဘများအိမ်သို့
ပြန်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဦးစိုးတင့်တို့ကလာခေါ်သော်လည်း ဦးစိုး
တင့်၏ မိဘများနှင့်အတူနေရန်မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သီးခြားအိမ်ဖြင့်ထားရန်
ခေါ်ခြင်းမဟုတ်၍ လိုက်မနေခြင်းမှာ လုံလောက်သည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု
ကောက်ယူရပေမည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးစိန်လွင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဒေါ်တင်မမနှင့် ဦးဇေယျာမောင်၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၅ (ခ)

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအလှူခံမှုအမှတ် ၇၁ တွင်ချမှတ်သော (၁၀-၂-၈၃)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးစိုးတင့်
နှင့်
မခင်မာကြည်

မိတ္ထီလာမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုအထွေထွေမှုအမှတ် ၃၅/၈၂ တွင်၊ လျှောက်ထားသူဦးစိုးတင့်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၁)အရ မယားစရိတ်တစ်လ ငွေကျပ်၅၀/-နှင့် ကလေးစရိတ်တစ်လ ငွေကျပ် ၅၀/-ပေါင်း ငွေကျပ် ၁၀၀/- ကို မခင်မာကြည်သို့ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးစိုးတင့်ကမကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၇၁/၈၃ တွင် အယူခံဝင်ရောက်ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကိုတင်သွင်းသည်။

မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ ထမုန်ကန်အုပ်စု၊ ညောင်ပင်သာရွာနေ မခင်မာကြည်က သူမသည် မိတ္ထီလာမြို့ဈေးအနောက်ဘက်နေ ဦးစိုးတင့်နှင့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်က အကြင်လင်မယားအဖြစ် ဦးစိုးတင့်၏မိဘများအိမ်တွင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၅ လခန့်အကြာတွင် ယောက်ခမများနှင့် စိတ်သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်၍ ဦးစိုးတင့်အားအသိပေးပြီး မိဘအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစိုးတင့်နှင့် ရရှိသော သားနှင့်မိမိအား ထောက်ပံ့ခြင်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြပြီး မိတ္ထီလာမြို့နယ်တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

ဦးစိုးတင့်ကပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာတွင် မခင်မာကြည်သည် အလိုအလျောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသဖြင့် မိဘဆွေမျိုးများက မခင်မာကြည်ကိုညောင်ပင်သာရွာအထိလိုက်ခေါ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါလျက် မခင်မာကြည်အားမယားစရိတ်ပေးစေရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ပြင်ဆင်မှုအကြောင်း ပြချက်အဖြစ် တင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ ဦးစိုးတင့်နှင့် မခင်မာကြည်တို့သည် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ မခင်မာကြည်သည် ဦးစိုးတင့်၏မိဘများနှင့် စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်၍ သီးခြားအိမ်ခွဲနေရန်ဦးစိုးတင့်အားပြောသော်လည်းမရ၍ ဦးစိုးတင့်၏ မိဘများအိမ်မှဆင်းခဲ့ပြီး ညောင်ပင်သာရွာရှိ မိဘများအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာတွင် သားတစ်ယောက်မွေးဖွားကြောင်း၊ ဦးစိုးတင့်သည် ခွဲခွာနေထိုင်သည်အတွင်း ကလေးမီးဖွားစရိတ်ငွေကျပ် ၅၀/-မှအပ ထောက်ပံ့ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဦးစိုးတင့်နှင့်မိဘများက မခင်မာကြည်အား မိတ္ထီလာအိမ်တွင်နေထိုင်ပေါင်းသင်းရန်ခေါ်သော်လည်း မခင်မာကြည်က သီးခြားအိမ်ဖြင့်မထား၍ လိုက်မနေကြောင်း အမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်သည်။

ယခုအမှုတွင် အဓိကစဉ်းစားရန်အချက်မှာ မခင်မာကြည်သည် မိတ္ထီလာရှိ ဦးစိုးတင့်၏မိဘများအိမ်သို့လိုက်၍ ဦးစိုးတင့်နှင့်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် ငြင်းဆန်ခြင်းမှာ လုံလောက်သောအကြောင်း ဟုတ်မဟုတ်ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးတင့်က၊

“မခင်မာကြည်အား သီးခြားတအိုးတအိမ်မထားနိုင်ကြောင်း၊ မိဘများနှင့်သာ အတူနေထိုင်ရန်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း” ထွက်ဆိုသည်။ မခင်မာကြည်သည် ဦးစိုးတင့်၏မိဘများအိမ်တွင် ၃ လခန့် နေထိုင်ပြီးမှ ဦးစိုးတင့်၏ မိဘများက မကြာမကြာ ဆူပူရန်လုပ်သဖြင့်သာ သူ၏မိဘများအိမ်သို့ ပြန်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးစိုးတင့်တို့ကလာခေါ်သော်လည်း ဦးစိုးတင့်၏မိဘများနှင့်အတူ နေရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သီးခြားအိမ်ဖြင့် ထားရန်ခေါ်ခြင်း မဟုတ်၍ လိုက်မနေခြင်းမှာ လုံလောက်သည့်အကြောင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

၁၉၈၄
ဦးစိုးတင့်
နှင့်
မခင်မာကြည်

သို့ဖြစ်၍ မခင်မာကြည်သည် ဥပဒေအရ မယားစရိတ်ရထိုက်ကြောင်းပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် ပြင်ဆင်မှုကိုပလပ်ကြောင်း အိမ်နဲ့ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုန်နှင့် ဦးအေးမောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၉ ရက်

နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) - လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်နောက်ဆုံးအသုံးပြုခဲ့သည့် နေ့ရက်သည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့် သတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်ထက် ကျော်လွန်လျှင်၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုခြင်း။

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးက ၎င်းအပေါ် မူလရုံးကပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရာ၌ အဓိကအကြောင်းပြချက်များတွင်၊ အချင်းဖြစ်ကာလမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့အတွင်းဖြစ်၍၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်ပါလျက် မူလရုံးက ထည့်သွင်းမစဉ်းစားခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ဒုတိယအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ ဒုတိယ တင်ပြချက်ဖြစ်သော အချင်းဖြစ်ကာလမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့ကစတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ထည့်သွင်းမစဉ်းစားပဲ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် တင်ပြချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွဲကို စိစစ်လေ့လာရာတွင် သက်သေခံ(ဃ)ပါ စာရင်းအင်းနှင့် ပြေစာများအရ အဆောက်အဦများအတွက် လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့သည်မှာ ၁၅-၄-၈၀ ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး ၂၈-၃-၈၁ ရက်နေ့တွင် အဆောက်အဦများ အတွက်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၈၄။
† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၅၊ တွင် ချမှတ်သော (၁၄-၁၁-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

နောက်ဆုံးကုန်ကျစရိတ်ကို အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ လုပ်ငန်းစတင်သည့် ၁၅-၄-၈၀ ရက်နေ့သည် နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်)နှင့် အကျုံးဝင်သော်လည်း လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ် နောက်ဆုံး အသုံးပြုခဲ့သည့် နေ့ရက်မှာ ၂၀-၃-၈၁ ရက်နေ့ ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့် ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်)ပါ သတ်မှတ်ရက် ဖြစ်သည့် ၂၀-၅-၈၀ ရက်နေ့ထက် ကျော်လွန်သည့်ကိစ္စရပ်များပါရှိနေသောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်)ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်းမရှိသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခုအမှုတွင် အမှတ်(၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲမှ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများဖြင့် အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ် ရန်အတွက် အချင်းဖြစ်မြေနေရာများကို ပြုပြင်၍ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းမှာ အငြင်း ပွားသော အချက် မဟုတ်သည့်အပြင် ထိုမြေနေရာများပေါ်တွင် အဆောက် အဦများ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် တပ်ခွဲမှ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများ ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက အဆောက်အဦ တည်ရှိရာ မြေနေရာများကို ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ နှင့် မညီညွတ်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ဦးလှသင်း၊ ဦးမြသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ။
အယူခံတရားခံအတွက်။ ။(၁) ဦးသိမ်းအောင်၊ ဦးအောင်စိန်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)
(၂) ဦးသန်းကျော်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၂)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၅/၈၃ တွင် အယူခံ တရားလို အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ထောင် ဒဏ်တသက်တကျွန်းကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း အမိန့်ကို အငြိမ်း စား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးက မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

တိုင်းတရားရုံးအမှုတွဲပါ ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက် သက်သေခံ (၉) အရ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ အေဒီလမ်း၊ အမှတ်(၁၆)နေ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ

၁၉၈၄
 အငြိမ်းစား
 ဗိုလ်မှူးချုပ်
 တင်ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

၂၈ ရက်နေ့အတွင်း သားဖြစ်သူ ကိုစောလွင်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးဦးကြည် တို့၏အမည်များပေါက်သော ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းအမှတ် ၁၄ (ဃ) မြခက် ရှိန် ခြံဝင်း၌ ကြက်အိမ် ၄ လုံး၊ နေအိမ် ၁ လုံး၊ မြေထိန်းနံရံ ၁ ခုနှင့် ကားဂိုဒေါင် ၃ လုံးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုချက်ရယူခြင်းမရှိပဲ မိမိ၏ အမိန့်အာဏာဖြင့် အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲအား တပ်ခွဲပိုင် ငွေနှင့်ပစ္စည်း စုစုပေါင်းတန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၈၉၀၄၁/၉၂ ပြားကို အသုံးပြုစေပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက်ဆောက်လုပ်စေခဲ့ကြောင်းနှင့် ယင်း ကုန်ကျ ငွေများအနက်မှ တန်ဖိုးငွေကျပ် ၅၈၉၁၀/၂၀ ပြားရှိ တပ်ပိုင် ဆောက်လုပ် ရေးပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်းမပြုပဲ အလွဲသုံးစားမှု ပြုလုပ်ထား ကြောင်း ဖော်ပြ၍ အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာနမှဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးထွန်းရှင်က တိုင်တန်းခဲ့ရာမှ ဤအမှုပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဤအယူခံမှုအတွက် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးက အဓိကအကြောင်း ပြချက်များအဖြစ်တင်ပြရာတွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် အဆောက်အဦများသည် တပ်မတော်ပိုင် အဆောက်အဦများ မဟုတ်သောကြောင့် စစ်ဘက်အင်ဂျင် နီယာလုပ်ငန်းအစီအစဉ် စာပိုဒ် ၁၆ အရ အုပ်ချုပ်မှုအတည်ပြုချက်ရယူရန် မလိုအပ်သည့်အပြင် တပ်မတော်မှ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို ဧတ္တဇျေး ယူသည့်ဘောက်ချာဖြင့် ထုတ်ယူသုံးစွဲခဲ့ပြီး ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် တာဝန်ယူခဲ့ သည်ဖြစ်၍ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ကာလမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့အတွင်းဖြစ်၍ နိုင်ငံတော် ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်ပါလျက် ထည့်သွင်းမစဉ်းစားခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်းနှင့် တိုင်းတရားရုံးသည် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် အဆောက်အဦများအပြင် အဆောက် အဦများတည်ရှိရာ မြေကွက်ပါဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ ခြင်းမှာလည်း မှားယွင်းနေကြောင်းတင်ပြသည်။

တိုင်းတရားရုံးအမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ တရားလိုပြသက်သေ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ငွေစာရင်းရုံးမှ တတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကြည် (လိုပြ-၇)၊ စစ်အင်ဂျင်နီယာ ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံး ဦးစီးအရာရှိ (ပထမတန်း) ဗိုလ်မှူးသန်းဝင်း (လိုပြ-၉)၊ ထိုစဉ်က အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေး တပ်ခွဲ၏တပ်မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင် (လိုပြ-၁၀)၊ အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲလက် ထောက်စစ်မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာ ဗိုလ်ကြီးဝင်းအောင်တင့် (လိုပြ-၁၂)၊ အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲစတိုးတာဝန်ခံ တပ်ကြပ် ကြီး ကျော်ဝင်း (လိုပြ-၁၃) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်သည့်မြေနေရာပြ ပုံစံသက်သေခံ (၈)၊ အဆောက်အဦစာရင်း

သက်သေခံ (၈-၁)၊ စာရင်းအင်းနှင့် ပြေစာဖိုင်တွဲသက်သေခံ (ဆ) တို့၌ ဖော်ပြချက်များအရ အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲ သည် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ တပ်ခွဲပိုင်စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၁၀၉၀၄၁/၉၂ ပြား တန်ဖိုးရှိငွေနှင့်ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုပြီး မြခက်ရှိန် ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ပေ ၆၀xပေ ၂၀ ရှိ ကြက်ခြံ ၄ လုံး၊ ပေ ၃၀x ပေ ၂၀ ရှိ အစောင့်နေအိမ် ၁ လုံး၊ ပေ ၂၀x ပေ ၁၆ ရှိ ကားရုံ ၃ လုံး၊ ပေ ၁၃ ခွက် x ပေ ၅ x ပေ ၁၅၀ ရှိ မြေထိန်းနံရံ ၁ ခုတို့ကို ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ရာတွင် စစ်ထောက်ချုပ် ရုံးမှ အုပ်ချုပ်မှုအတည်ပြုချက် ရယူခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းနှင့် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူး ချုပ်တင်ဦးသည် အဆောက်အဦများတွင် အသုံးပြုခဲ့သော သွပ်၊ ဘီလပ်မြေ၊ အုတ်များအတွက် ပေးရန်ကျန်ရှိသော ငွေစုစုပေါင်း ကျပ် ၅၀၉၁၀/၂၀ ပြားကို ပြန်လည်ပေးချေခြင်းမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဤအချက်အလက်များကို အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးကလည်း ငြင်းဆို ထားခြင်းမရှိပေ။

ဤအယူခံမှုအတွက် အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး တင်ပြထားသည့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်သော ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အဦများသည် တပ်မတော်ပိုင် အဆောက်အဦများမဟုတ် ဆိုသည့် အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးဖြစ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့် အခါ တရားလိုဘက်ကလည်း ယင်းအချက်ကို အဓိကထားတင်ပြထားကြောင်းတွေ့ ရသည်။ တရားလိုဘက်က တပ်မတော်အတွက်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့်အဆောက် အဦများမဟုတ်၍ တပ်မတော်ပိုင် ငွေနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းများကို ရယူသုံးစွဲခွင့်မရှိဟု စွပ်စွဲထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောက်လုပ် ခဲ့သော အဆောက်အဦများသည် တပ်မတော်အတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အဦများမဟုတ်ကြောင်းမှာ အငြင်းပွားသော အချက်မဟုတ်တော့ သဖြင့် ယင်းသို့ တပ်မတော်အတွက် ဆောက်လုပ်သော အဆောက်အဦ များမဟုတ်သည့် အဆောက်အဦများအတွက် တပ်မတော်၏ ငွေနှင့် ပစ္စည်း များကို ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့်မည်သို့ရှိကြောင်းကို အထင်အရှားပြရန် တာဝန်မှာ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးသည် ယင်းအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ တပ်မတော်နှင့် အများအတွက် အကျိုးရှိစေရန် တပ်မတော်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ခေတ္တချေးယူသည့်ဘောက်ချာဖြင့် ထုတ်ယူသုံးစွဲ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍သာ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးက တင်ပြထွက်ဆို ထားသည်။ တပ်မတော်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ခေတ္တချေးယူသည့် ဘောက်ချာဖြင့် ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့်ရှိကြောင်း အထောက်အထားကိုမူ တင်ပြထားခြင်း မရှိပေ။

၁၉၈၄
 အငြိမ်းစား
 ဗိုလ်မှူးချုပ်
 တင်ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

အဆောက်အဦများကို တပ်မတော်ပိုင်မြေကွက်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းမှာလည်း အငြင်းပွားသောအချက် မဟုတ်ပေ။

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ အကျိုးဆောင်က အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ တပ်မတော်ကို ကံထရိုက်ပေး၍ ဆောက်လုပ်စေသည့် သဘောဖြစ်သည်ဟု လျှောက်လဲတင်ပြထားသည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံချက်များကို စိစစ်ကြည့်သည့်အခါ ယင်းအကြောင်းပြချက် သဘောမျိုးပါရှိသည့် စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားသော်လည်းကောင်း၊ အခြား အထောက်အထားသော်လည်းကောင်း၊ တင်ပြထားသည်ကို မတွေ့ရှိရသည့် အပြင် အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးအနေဖြင့် မည်သည့်တရားလိုပြ သက်သေကိုမျှ ယင်းအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လှန်မေးမြန်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ ဒုတိယတင်ပြချက်ဖြစ်သော အချင်းဖြစ်ကာလမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့ကစတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ထည့်သွင်းမစဉ်းစားပဲ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် တင်ပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွဲကိုစိစစ်လေ့လာရာတွင် သက်သေခံ(ဃ)ပါ စာရင်းအင်းနှင့် ပြေစာများအရ အဆောက်အဦများအတွက် လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့သည်မှာ ၁၅-၄-၈၀ ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး ၂၈-၃-၈၁ ရက်နေ့တွင် အဆောက်အဦများအတွက် နောက်ဆုံး ကုန်ကျစရိတ်ကို အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ လုပ်ငန်းစတင်သည့် ၁၅-၄-၈၀ ရက်နေ့သည် နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်သော်လည်း လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ် နောက်ဆုံးအသုံးပြုခဲ့သည့် နေ့ရက်မှာ ၂၈-၃-၈၁ ရက်နေ့ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) ပါ သတ်မှတ်ရက်ဖြစ်သည့် ၂၈-၅-၈၀ ရက်နေ့ထက် ကျော်လွန်သည့်ကိစ္စရပ်များပါရှိနေသောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၂/၈၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်းမရှိသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အဆောက်အဦများ တည်ရှိရာမြေနေရာကို ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်ချမှတ်ခဲ့သော တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှု

လေ့လာသည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးသည်ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ကို ကျင့်သုံး၍ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

“မည်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာတရားရုံးတွင်မဆို စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်မှုတစ်ခု ဆုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ တရားရုံးသို့ တင် ပြ ထား သော သို့မဟုတ် တရားရုံးက ထိန်းသိမ်းထားသော ပစ္စည်း သို့မဟုတ်စာရွက်စာတမ်းတစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည်ဟု ယူဆရန်အကြောင်း ရှိသောပစ္စည်း သို့မဟုတ် စာရွက်စာတမ်း တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော ပစ္စည်း သို့မဟုတ်စာရွက်စာတမ်းတစ်ခုခုကိုဖြစ်စေတရားရုံးသည် ဖျက်ဆီးစေရန်၊ ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်၊ လက် ဝယ်ရခွင့်ရှိသည်ဟု တင်ပြလာသူ တစ်ဦးဦးသို့ ပေးစေ ရန်၊ သို့မဟုတ်အခြားနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်စေရန်အတွက် သင့်တော်သော စီမံခန့်ခွဲမှု အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင် သည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပစ္စည်းတစ်ခုသည် ပြစ်မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ် လျဉ်းသည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်းရှိလျှင် သို့မဟုတ် ထိုပစ္စည်းကို ပြစ်မှု တစ်ခုခုကျူးလွန်ရာ၌ အသုံးပြုခဲ့လျှင်အဆိုပါပစ္စည်းကို နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်နိုင်ပေသည်။

ယခုအမှုတွင် အမှတ်(၉၅၄)ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲမှ ငွေနှင့် ပစ္စည်းများဖြင့် အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အချင်းဖြစ် မြေ နေရာများကိုပြုပြင်၍ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းမှာ အငြင်းပွားသော အချက် မဟုတ် သည့်အပြင် ထိုမြေနေရာများပေါ်တွင် အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရန် အတွက် တပ်ခွဲမှငွေနှင့်ပစ္စည်းများရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးကအဆောက် အဦတည်ရှိရာ မြေနေရာများကို ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ နှင့် မညီညွတ်ဟု ဆိုနိုင် မည် မဟုတ်ပေ။

ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ချက်သည်လည်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်နေ၍ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက် ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ချက် တို့ကိုအတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုန်နှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၉-ရက်

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး
နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် ၂၃၄ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်—
ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်သည် ဆိုရုံမျှဖြင့် အမှုပျက်ပြယ်
ခြင်း ရှိမရှိ။

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးက ၎င်းအပေါ် မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အယူခံရာ၌ အဓိက အကြောင်း
ပြချက်များတွင် အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု စွပ်စွဲထားသည့် တပ်ပိုင်ငွေနှင့် ပစ္စည်း
များမှာ ၅-၈-၈၁ ရက်နေ့မှ ၁၆-၅-၈၃ ရက်နေ့အထိ၊ ၈-နှစ်အထက်
ကျော်လွန်သော အချိန်ကာလအတွက် ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၄ တို့ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များ
ကို ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် ပထမ တင်ခဲ့သောစွဲချက်သည် ပျက်ပြယ်သည့်
အလျောက် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲသည့် ဒုတိယစွဲချက်သည်လည်း တရားမဝင်တော့
၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ (၆) အရ အမှုတစ်ခုလုံး ပျက်
ပြယ်ကြောင်း ဟူ၍ အကြောင်းပြချက် တစ်ရပ်ပါဝင်လေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ ဤကဲ့သို့ ပထမစွဲချက်ကိုပြင်ဆင်၍ ဒုတိယစွဲချက် တင်ခဲ့
ခြင်းကြောင့် တရားမျှတမှု မရရှိခဲ့ကြောင်း သော်လည်းကောင်း၊ တရားစီရင်
ရေး တိမ်းစောင်းသွားခဲ့ကြောင်းသော်လည်းကောင်း မတွေ့ရသည့်ပြင် ယင်း
ဒုတိယစွဲချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် ကောင်းစွာ
သိရှိနားလည်ပြီး ထုချေခွင့်ရရှိခဲ့ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၇ တွင် ချမှတ်သော
(၁၄-၁၁-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

တိုင်းတရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် မညီညွတ်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃၇ တွင် သေဒဏ်အတည်ပြုမှု၊ သို့မဟုတ် အယူခံမှု၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုတွင် စွဲချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းခြင်း၊ ပျက်ကွက်ခြင်း၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ချွတ်ယွင်းခြင်းကြောင့် တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့ကြောင်း မပေါ်ပေါက်လျှင် အမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးတစ်ရုံးက ချမှတ်သော မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြစ်ဒဏ်၊ သို့မဟုတ် အမိန့်ကိုမဆို စွဲချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ပြောင်းလဲခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည် ဖြစ်၍ အမှုပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိပေ။

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး ကိုးကားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၄ သည် တစ်နှစ်အတွင်း ကျူးလွန်သည့် အမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စွဲချက်သုံးရပ်အထိ တစ်မှုတည်း၌ တင်၍ စစ်ဆေးနိုင်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့်သာသက်ဆိုင်သည်ဖြစ်၍ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်မလိုအပ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ ၌ ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိသော တရားရုံး တစ်ခုက ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် အမှုပျက်ပြယ်ကြောင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ (ပီ) သည်လည်း ဥပဒေက စစ်ဆေး ကြားနာခွင့် ပေးမထားပဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တစ်ဦးအား၊ တရားရုံးက စစ်ဆေးခြင်းပြုလုပ်ခဲ့သည့် အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ပထမစွဲချက်ကို ပြင်ဆင်၍ ဒုတိယစွဲချက် တင်သည့်ကိစ္စသည်လည်း အဆိုပါ ကိစ္စများတွင် မပါဝင်ချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက်— ဦးလှသင်း၊ ဦးမြသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများ
- အယူခံ တရားခံအတွက်— (၁) ဦးသိမ်းအောင်၊ ဦးအောင်စိန်၊
ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)၊
(၂) ဦးသန်းကျော်၊
ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၂)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၇/၈၃ တွင်အယူခံ တရားလိုအငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ် စောက်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးကမကူးနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တိုင်းတရားရုံး အမှုတွဲပါ ပထမ သတင်းပေး တိုင်ချက် သက်သေခံ (က)
အရ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ အေဒီလမ်း၊ အမှတ် ၁၆ နေ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူး
ချုပ် တင်ဦးသည် ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၅ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၃ ခုနှစ်
မေလ ၁၆ ရက်နေ့အတွင်း အေဒီလမ်း အမှတ် ၁၄ နှင့် အမှတ် ၁၆ ခြံဝင်း
များတွင် ဂိုဒေါင် (၃)လုံး၊ ပန်းစင် (၅)စင်၊ ခြံစည်းရိုး (၁)ခု၊ ရေစင်
(၁)ခု၊ ငုံးချေးကန် (၁) ခု၊ ဓာတ်ခွဲခန်း (၁)ခု၊ ကားရုံ (၁) ခု၊
အဆောက်အဦ (၁၀)လုံး၊ ငုံးအိမ်နှင့် ငုံးစင်(၁၃၉၉)လုံးတို့ကို သက်ဆိုင်
ရာမှ ခွင့်ပြုချက် ရယူခြင်း မရှိပဲ၊ မိမိ၏ အမိန့်အာဏာဖြင့် အမှတ် (၉၅၄)
ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲအား တပ်ပိုင်ငွေနှင့်ပစ္စည်း စုစုပေါင်း
တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၁၄၈၅၁၅၆/၄၅ ပြားကို အသုံးပြုစေပြီး ကိုယ်ကျိုး
အတွက် ဆောက်လုပ်စေခဲ့ကြောင်းနှင့် ယင်းကုန်ကျငွေများ အနက်မှ တန်ဖိုး
ငွေကျပ် ၁၃၅၂၉၆၆/၁၅ ပြားရှိ တပ်ခွဲပိုင် ငွေနှင့် ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်
ပေးအပ်ခြင်းမပြုပဲ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ထားကြောင်းဖြင့် အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေး
ရေး ဦးစီးဌာနမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးထွန်းရှင်က တိုင်တန်းခဲ့ရာမှ
ဤအမှုပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဤအယူခံမှုအတွက် အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး တင်ပြထားသော
အဓိကအကြောင်းပြချက် နှစ်ချက်မှာ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အဦများ
သည် တပ်မတော်ပိုင် အဆောက်အဦများ မဟုတ်သောကြောင့် စစ်ဘက်
အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်း အစီအစဉ် စာပိုဒ်(၁၆)အရ အုပ်ချုပ်မှုအတည်ပြုချက်
ရယူရန် မလိုအပ်သည့်အပြင် မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ဆောက်လုပ်စေခဲ့ခြင်း
မဟုတ်ပဲ တပ်မတော်သားများ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပြီး ကုန်ကျငွေများကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် မူလကပင် ပြောကြားစီစဉ်ခဲ့
သည် ဖြစ်၍ မိမိတွင် အပြစ်မရှိကြောင်းနှင့် အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု စွပ်စွဲ
ထားသည့် တပ်ပိုင်ငွေနှင့်ပစ္စည်းများမှာ ၅-၈-၈၁ ရက်နေ့မှ ၁၆-၅-၈၃
ရက်နေ့အထိ တစ်နှစ်ထက် ကျော်လွန်သော အချိန်ကာလအတွက် ဖြစ်သဖြင့်၊
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၃၄ တို့ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် ပထမတင်ခဲ့
သော စွဲချက်သည် ပျက်ပြယ်သည့်အလျောက် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲသည့် ဒုတိယ
စွဲချက်သည်လည်း တရားမဝင်တော့၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀
(ပီ)အရ အမှုတစ်ခုလုံး ပျက်ပြယ်ကြောင်းဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးအမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ တပ်မတော် အင်ဂျင်
နီယာ ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးမှ ဦးစီးမှူး (ပထမတန်း) ဗိုလ်မှူးသန်းဝင်း (လိပြ
၄)၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ငွေစာရင်းရုံးမှ တတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ဦးကြည် (လိပြ-၅)၊ အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ

တပ်ခွဲမှ ဗိုလ်မှူးဖေသိန်း (လိုပြ-၆)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ လက်ထောက်စစ်မှူးနယ် အင်ဂျင်နီယာ ဗိုလ်ကြီး ခင်မောင်လှ (လိုပြ-၈)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ ဝန်ထောက် ဒုတိယ အရာခံဗိုလ်လှဖေ (လိုပြ-၉)၊ ယင်း တပ်ခွဲမှ လမ်းဗိုလ်တပ်ကြပ်ကြီး မောင်ကို (လိုပြ-၁၀)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ ဝန်ထောက်အရာခံဗိုလ်လှအောင် (လိုပြ-၁၁)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ စတိုးတာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီး ကျော်ဝင်း (လိုပြ-၁၂)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ လက်ထောက်စစ်မှူးနယ် အင်ဂျင်နီယာ ဗိုလ်ကြီး ခင်သန်း (လိုပြ-၁၃)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ လမ်းဗိုလ် တပ်ကြပ်ကြီး အောင်မင်း (လိုပြ-၁၄)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ ဝန်ထောက်အရာခံဗိုလ် မောင်သန်း (လိုပြ-၁၅) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် အဆောက်အဦများ နေရာပြ မြေပုံ သက်သေခံ (င-၆)၊ ယင်းတပ်ခွဲမှ ဆောက်ပေးရသော အဆောက်အဦ စာရင်း သက်သေခံ (င-၇)၊ (င-၈)၊ (င-၉)၊ လုပ်ငန်းစာရင်း စစ်ဆေး ချက် အစီရင်ခံစာ သက်သေခံ (စ) တို့ပါ ဖော်ပြချက်များအရ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးသည် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၄၈၅၁၅၆/၄၅ ပြားရှိ ဆောက် လုပ်မှုများကို အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ တပ်ခွဲအား တပ်ခွဲပိုင် ငွေနှင့် ပစ္စည်းများကို အသုံးပြု၍ ဆောက်လုပ်စေခဲ့ကြောင်းနှင့် ယင်း ကုန်ကျငွေများအနက် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၃၅၂၉၆၆/၁၅ ပြားရှိ တပ်ခွဲပိုင် ငွေနှင့်ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ပေးချေခြင်းမပြုပဲ အလွဲသုံးစားပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ အထောက်အထားများ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဤအချက်အလက်များကို အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးက ငြင်းဆိုထား ခြင်း မရှိပေ။

အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးက အဆောက်အဦများ၏ ကုန်ကျစရိတ်ကို မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းမှ အကျိုးအမြတ် ရငွေဖြင့် ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ရည်ရွယ် ထားခဲ့၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်၍ လည်းကောင်း မိမိတွင် အပြစ်မရှိကြောင်းကိုသာ ထွက်ဆိုထားသည်။

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးက တင်ပြထားသည့် အကြောင်းပြချက် တစ်ချက်ဖြစ်သော ဆောက်လုပ်သည့် အဆောက်အဦများသည် တပ်မတော်ပိုင် အဆောက်အဦများ မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးဖြစ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှု လေ့လာသည့်အခါ တရားလို ဘက်က တပ်မတော်အတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် အဆောက်အဦများ မဟုတ်၍ တပ်မ တော်ပိုင် ငွေနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းများကို ရယူသုံးစွဲခွင့် မရှိဟု စွပ်စွဲ ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အဦ များသည် တပ်မတော်အတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အဦများ မဟုတ်ကြောင်းမှာ အငြင်းပွားသော အချက်မဟုတ်တော့သဖြင့် ယင်းသို့

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တပ်မတော် အတွက် ဆောက်လုပ်သော အဆောက်အဦများ မဟုတ်သည့် အဆောက်အဦများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တပ်မတော်၏ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများကိုထုတ်ယူ သုံးစွဲခွင့် မည်သို့ ရှိကြောင်းကို အထင်အရှားပြရန် တာဝန်မှာ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့သော် အငြိမ်း စား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် ယင်းအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထား သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအထောက်အထား သော် လည်းကောင်း တစုံတရာ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး တင်ပြထားသော ဒုတိယအကြောင်းပြချက် နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသောအခါ တိုင်း တရားရုံးသည် ၂၁-၉-၈၃ ရက်နေ့ကပထမစွဲချက်ကိုတင်ခဲ့ပြီး ၂၆-၁၀-၈၃ ရက်နေ့တွင် ယင်းစွဲချက်ကို ပြင်ဆင်၍ ဒုတိယစွဲချက် တင်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရ သည်။ ပထမစွဲချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း တင်ခဲ့သည်-

“အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၅ ရက်နေ့မှစတင်၍ အစဉ်တစိုက်ပြေတ်မလပ် မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ အေဒီလမ်း၊ အမှတ် ၁၄/၁၆ ခြံဝင်းများအတွင်း အဆောက်အဦ အမျိုးအမည် (၅၀)၊ မီးလုပ်ငန်း (၁၆) မျိုး၊ ရေလုပ်ငန်း (၉) မျိုး တို့ကို သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်မှုအတည်ပြုချက်အမိန့် ရယူခြင်းပြုပဲ မိမိအမိန့်အာဏာဖြင့် အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင် နီယာတပ်ခွဲအား တာဝန်ပေးစေခိုင်းခဲ့ရာ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် စာရင်းစစ်ဆေးချက်အရ တပ်ခွဲပိုင်ငွေနှင့်ပစ္စည်း စုစုပေါင်း ၁၄၈၅၁၅၆/၄၅ ပြားကို မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်အသုံး ပြုဆောက်လုပ်စေခဲ့ကြောင်းပေါ်ပေါက်သဖြင့်.....”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ဒုတိယစွဲချက်ကို အောက်ပါအတိုင်းပြင်ဆင်၍တင်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်....

“အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲ၏ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၆ ရက်နေ့အထိ စာရင်းများကို စစ်ဆေးချက်အရ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် ရန်ကုန်တိုင်း မရမ်းကုန်း မြို့နယ်၊ အေဒီလမ်း၊ အမှတ် ၁၄/၁၆ ခြံဝင်းများတွင် အဆောက် အဦ အမျိုးအမည် (၅၀)၊ မီးလုပ်ငန်း (၁၆) မျိုး၊ ရေလုပ်ငန်း (၉) မျိုး၊ တန်ဖိုးသင့်ငွေ စုစုပေါင်း ၁၄၈၅၁၅၆ ကျပ် ၄၅ ပြား ကို သက်ဆိုင်ရာမှ အုပ်ချုပ်မှု အတည်ပြုချက်အမိန့် မရရှိပဲ မိမိ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးပြုဆောက်လုပ်စေခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက် သဖြင့်.....”

ဟူ၍လည်းကောင်း စွဲချက်တင်ခဲ့လေသည်။

ဤစွဲချက်နှစ်ရပ်ကို စိစစ်ကြည့်ရာတွင် စွဲချက်နှစ်ရပ်စလုံးတွင် ၁၉၈၃ ခုနှစ်
မေလ ၁၆ ရက်နေ့ စာရင်းစစ်ဆေးချက်ကို အခြေပြုထားကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ ထို့အပြင် တရားလိုပြသက်သေ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ငွေစာရင်း
ရုံး တတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကြည် (လိုပြ-၅) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ
သို့အား ညွှန်ကြားရေးမှူးက တာဝန်ပေးသဖြင့် အေဒီလမ်း၊ အမှတ် ၁၄
နှင့် ၁၆ ခြံဝင်းများအတွင်း၌ အမှတ် (၉၅၄) ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ
တပ်ခွဲက ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည့် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရင်းဇယားများကို
၁၃-၇-၈၃ ရက်နေ့မှ ၁၉-၇-၈၃ ရက်နေ့အထိ စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရာမှ
အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦးသည် တပ်ခွဲ၏ငွေနှင့်ပစ္စည်းများ စုစုပေါင်း
ငွေကျပ် ၁၄၈၅၁၅၆/၄၅ ပြားကို အသုံးပြု၍ ဆောက်လုပ်မှုများပြုလုပ်ခဲ့
ကြောင်း၊ ငွေကျပ် ၁၃၂၁၉၀/၃၀ ပြားကို ပြန်လည် ရရှိခဲ့ကြောင်းနှင့်
ငွေကျပ် ၁၃၅၂၉၆၆/၁၅ ပြား ပြန်လည် ပေးအပ်ရန် ကျန်ရှိနေ
ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်ဖြစ်၍ ဦးကြည်စစ်ဆေးမှုပြုသည့်အချိန်၌ တွေ့ရှိ
သည့် အလွဲသုံးစားပြုသော ငွေတန်ဖိုးကိုဖော်ပြပြီး ပထမစွဲချက်ကို ပြင်ဆင်၍
ဒုတိယစွဲချက်ကိုတင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ပထမစွဲချက်ကို
ပြင်ဆင်၍ ဒုတိယစွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တရားမျှတမှုမရရှိခဲ့ကြောင်းသော်
လည်းကောင်း၊ တရားစီရင်ရေးတိမ်းစောင်းသွားခဲ့ကြောင်းသော်လည်းကောင်း
မတွေ့ရသည့်ပြင်၊ ယင်း ဒုတိယစွဲချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦးသည် ကောင်းစွာသိရှိနားလည်ပြီး ထုချေခွင့်ရရှိခဲ့ကြောင်းလည်း ပေါ်
ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ဆောင်ရွက်ချက်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂ နှင့် မညီညွတ်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၇ တွင် သေဒဏ်အတည်ပြုမှု၊ သို့မဟုတ်
အယူခံမှု၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုတွင် စွဲချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းခြင်း၊
ပျက်ကွက်ခြင်း၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းချွတ်ယွင်းခြင်းကြောင့် တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့
ကြောင်းမပေါ်ပေါက်လျှင် အမှုကိုစစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးတစ်ရုံး
က ချမှတ်သော မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြစ်ဒဏ်၊ သို့မဟုတ် အဓိန့်ကိုမဆို
စွဲချက်ကိုအကြောင်းပြု၍ ပြောင်းလဲခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်ဖြစ်၍ အမှုပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိပေ။

၁၉၈၄
အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး ကိုးကားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၃၄ သည် တစ်နှစ်အတွင်းကျူးလွန်သည့်အမှုများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စွဲချက်
သုံးရပ်အထိ တစ်မှုတည်း၌တင်၍ စစ်ဆေးနိုင်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့်သာ သက်
ဆိုင်သည်ဖြစ်၍ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုအပ်ပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ ၌ ဖော်ပြထားသောကိစ္စတစ်ရပ်
ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိသော တရားရုံးတစ်ခုကပြုလုပ်ခဲ့လျှင် အမှုပျက်ပြယ်ကြောင်း

၁၉၀၄
 အငြိမ်းစား
 မိုလ်မှူးချုပ်
 တင်ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ (ပီ) သည်လည်း ဥပဒေက စစ်ဆေးကြားနာခွင့် ပေးမထားပဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တစ်ဦးအား တရားရုံးက စစ်ဆေးခြင်းပြုလုပ်ခဲ့သည့် အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ပထမစွဲချက်ကို ပြင်ဆင်၍ ဒုတိယစွဲချက်တင်သည့် ကိစ္စသည်လည်း အဆိုပါ ကိစ္စများတွင် မပါဝင်ချေ။

အငြိမ်းစား မိုလ်မှူးချုပ် တင်ဦး၏ အကျိုးဆောင်က အဆောက်အဦများ တည်ရှိရာ မြေကွက်များအား ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်မှာ မှားယွင်းသည်ဆိုသည့် တင်ပြချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွဲကိုကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ကို ကျင့်သုံး၍ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“မည်သည့်ပြစ်မှုဆိုင်ရာတရားရုံးတွင်မဆို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်မှုတစ်ခု ဆုံးခန်းသို့ရောက်ရှိသည့်အခါ တရားရုံးသို့ တင်ပြထားသော သို့မဟုတ် တရားရုံးကထိန်းသိမ်းထားသော မည်သည့်ပစ္စည်း သို့မဟုတ် စာရွက်စာတမ်း တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်းရှိသော ပစ္စည်း သို့မဟုတ် စာရွက်စာတမ်း တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သောပစ္စည်း သို့မဟုတ် စာရွက်စာတမ်း တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ၊ တရားရုံးသည် ဖျက်ဆီးစေရန်၊ ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်၊ လက်ဝယ်ရခွင့်ရှိသည်ဟု တင်ပြလာသူတစ်ဦးဦးသို့ပေးစေရန်၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်စေရန်အတွက် သင့်တော်သော စီမံခန့်ခွဲမှု အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထိုပစ္စည်းတစ်ခုသည်ပြစ်မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည်ဟု ယူဆရန်အကြောင်းရှိလျှင် သို့မဟုတ် ထိုပစ္စည်းကို ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ရာ၌ အသုံးပြုခဲ့လျှင် အဆိုပါပစ္စည်းကို နိုင်ငံတော် ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်နိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအားမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ကျော်ထူး*

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၇ ရက်

ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်အရပြစ်မှုကျူးလွန်သူမှာ တရားခံမှတစ်ပါး
အခြားသူ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း မပေပီပေါက်လျှင် တရားခံအပေပီ
အပြစ်ပေးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခွဲခန့် ဖြစ်၍ လူမှား
နိုင်ရန်လည်း အကြောင်းမရှိပေ။ မောင်ကျော်ထူးက ဓားနှင့်ထိုးနေသည်ကို
မျက်မြင်သက်သေမရှိသော်လည်း ဓားနှင့် ထိုးသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပွား
ပေပီပေါက်သည့် အချက်များကို ထောက်ရှု၍ ဓားနှင့် ထိုးသူမှာ မောင်ကျော်
ထူးမှ တစ်ပါး အခြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ဤမျှလုံလောက်သော
အထောက်အထားရှိလျှင် မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်
သက်သေခံချက်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူမှာ မောင်ကျော်ထူးဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်
နိုင်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိန်လှ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

အယူခံတရားခံအတွက် - မရှိ

မကွေးတိုင်း၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ် တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်
၃၉၀/၈၁ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ အရေးယူခြင်းခံရသော
အယူခံတရားခံ မောင်ကျော်ထူးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်ကြောင်း
အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟို
တရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၄၃။

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၉၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၆-၈၂) နေ့စွဲပါ ပွင့်ဖြူမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ကျော်
ထူး

သေသူ ဦးဘအေး၏သား မောင်လှရွှေ၏ ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်
၌ ၁၀-၂-၈၁ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် နေအိမ်၌ ရှိနေစဉ်
ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဝင် ဦးအောင်ကြည်၏သား ရောက်ရှိလာပြီး
ဦးဘအေးကို မောင်ကျော်ထူးက ဓားနှင့် ထိုးကြောင်း ပြောဆို သဖြင့်
သွားရောက်ကြည့်ရာ ဦးအောင်ကြည်၏ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဦးဘအေး
အား ဒဏ်ရာဖြင့် ထွေရှိရသောကြောင့် ပွင့်ဖြူပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း
တင်ပို့ခဲ့သော်လည်း ဆေးရုံအရောက်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ၍
တိုင်တန်းသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက မောင်ကျော်ထူးအား အမှုမှအပြီးအပြတ် လွှတ်ကြောင်း
အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် မောင်ကျော်ထူးက ဦးဘအေးအား ဓားနှင့် ထိုးကြောင်း
တရားလိုဘက်မှ သက်သေ အထောက်အထား တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း
သုံးသပ်ထားသည်။

ဤအမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေ (၁၁)ဦး စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ယင်း (၁၁)
ဦး အနက် အဓိက သက်သေမှာ ကျေးရွာအုပ်စု ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ
ဦးသောင်း (လိုပြ-၂) ဖြစ်သည်။ ဦးသောင်းက အချင်းဖြစ် နေ့ညနေ ၄ နာရီ
အချိန်ခန့်တွင် ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဝင် ဦးအောင်ကြည်၏ နေအိမ်၌
သေသူ ဦးဘအေးနှင့် မောင်ကျော်ထူးတို့ စကားများသည့် ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ကာယကံရှင် နှစ်ဦးအား ခေါ်ယူ၍ ဖြေရှင်းခဲ့ကြောင်း၊ မောင်ကျော်ထူးက
ဆွေးနွေးဖြေရှင်းသည်ကို ကျေနပ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ပြန်လည် ထွက်ခွါသွား
ကြောင်း၊ မောင်ကျော်ထူး ထွက်ခွါသွားပြီးနောက် မိမိသည် သေသူဦးဘအေး၊
ဦးအောင်ကြည်၊ ကိုမြင့်ဆွေ၊ ကိုကျော်ကြီး၊ မောင်လေး၊ မောင်ဩတို့နှင့်အတူ
စကားပြောနေစဉ် ဦးဘအေးသည် ရှေ့သို့ငိုက်ကျလာသဖြင့်၊ မိမိကဖက်ထား
လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မောင်ကျော်ထူးကိုထွေရှိရပြီး
မောင်ကျော်ထူးက ကျော်ထူးရယ်ကွဟု အော်၍ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်
ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ အချင်းဖြစ်စဉ်က အချင်းဖြစ်နေရာတွင် ရှိနေခဲ့
သော ကိုမြင့်ဆွေ (လိုပြ-၃)ကလည်း ဦးဘအေးလဲ သွားပြီး မောင်ကျော်
ထူး ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ တရားလို
ပြ သက်သေ ကိုကျော်ကြီး (လိုပြ-၄)ကလည်း မောင်ကျော်ထူး အော်သည်
ကိုကြားလိုက်ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဤသက်သေများသည် မောင်ကျော်
ထူး အပေါ် မဟုတ်မတရားထွက်ဆိုရန် အကြောင်းရှိသည်ဟုလည်း မပေါ်
ပေါက်ပေ။

အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခွဲခန့်ဖြစ်၍ လူမှားနိုင်ရန်လည်းအကြောင်း
မရှိပေ။ မောင်ကျော်ထူးက ဓားနှင့် ထိုးနေသည်ကို မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်

လည်းခားနှင့်ထိုးသည့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်သည့်အချက်များကို ထောက်ရှု၍ ခားနှင့် ထိုးသူမှာ မောင်ကျော်ထူးမှ တပါး အခြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ဤမျှလုံလောက်သော အထောက်အထားရှိလျှင် မျက် မြင် သက်သေမရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံချက်အရ၊ ပြစ်မှုကျူး လွန်သူမှာ မောင်ကျော်ထူး ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေသည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ကျော်
ထူး

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ မြို့နယ်စာရုံးရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မောင်ကျော်ထူးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမှ နှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
မေမော်ဝါရီ
၂၉ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဂေါ်ပါလူး *

နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးသည် နိုင်ငံသားလက်မှတ်ရရှိရန်လျှောက်ထားဆဲ
ကာလတွင် မိမိကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်
လက်မှတ်အတွက် ပေးဆောင်ရမည့် အခွန်ငွေမှ ကင်းလွတ်ခွင့်မရှိ
ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဂေါ်ပါလူးသည် နိုင်ငံသားလက်မှတ်ရရှိရန်လျှောက်ထား
ဆဲဖြစ်သည်ဆိုရုံဖြင့် မိမိကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်လက်
မှတ်အတွက် ပေးဆောင်ရန်ရှိသော နှစ်စဉ်ကြေး အခွန်ငွေ ပေးဆောင်ရန်
တာဝန်မှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရရှိမည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိန်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးလှမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပေါင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၃၀၄/၀၂ တွင်
ဂေါ်ပါလူးအပေါ် နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁)အရ စစ်ဆေး
စီရင်ပြီးနောက် ဂေါ်ပါလူးအား အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့သည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးက
မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကိုမကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကိုတင်
သွင်းသည်။

အမှုမှာ ပေါင်မြို့နယ် ကော့ကရင်ကျေးရွာနေ ဂေါ်ပါလူးသည်
၂၆-၄-၄၉ ရက်နေ့စွဲပါ နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်လက်မှတ်နံပါတ် တီအေတီ
၈၇၁၂/၄၉ ကို ကိုင်ဆောင်ထားသူဖြစ်သော်လည်း နှစ်စဉ်ကြေး အခွန်ငွေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆၇။
† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၀၄ တွင်ချမှတ်သော (၂၆-၁၁-၈၂)
နေ့စွဲပါ ပေါင်မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်ကို အယူခံမှု။

များကို ပေးသွင်းရန်ပျက်ကွက်နေသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်ဟုဖော်ပြလျက် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့်ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန လက်ထောက် မြို့နယ်ဦးစီးမှူး ဦးစိုးက ဂေါ်ပါလူးအပေါ် နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင် နည်းဥပဒေ အပိုဒ် ၇(၂) နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁)တို့အရ အရေးယူပေးရန် တိုက်ရိုက်တိုင် လျှောက်သောအမှုဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဂေါ်ပါလူး

ဗဟိုဥပဒေရုံးက အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် ဂေါ်ပါလူးသည် ၂၆-၄-၄၉ ရက် နေ့စွဲပါ နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်နံပါတ် တီအေတီ ၈၇၁၂/၄၉ ကို သက်ဆိုင်ရာလူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံးမှ ထုတ်ယူ ကိုင်ဆောင်ထားသူ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်စဉ်ကြေးငွေများကို ပေးသွင်းရန် ပျက်ကွက်နေကြောင်း၊ ဂေါ်ပါလူးက နိုင်ငံသားလက်မှတ်ရရှိရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ လျှောက်ထားဆဲဖြစ်ပါသည်ဆိုရုံမျှဖြင့် မိမိကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ်အတွက် နှစ်စဉ်ကြေးငွေများကိုပေးသွင်းခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် မရရှိကြောင်းတင်ပြသည်။

မူလတရားရုံးက သုံးသပ်ရာတွင် နိုင်ငံသားလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားဆဲဖြစ်၍ အခွန်ငွေပေးဆောင်ရန် မလိုသေးဟု ယူဆကြောင်း သုံးသပ်၍ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် ဂေါ်ပါလူးသည် နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင် (စနစ်ဟောင်း) လက်မှတ်နံပါတ် တီအေတီ ၈၇၁၂/၄၉ ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ရယူကိုင်ဆောင်ထားသူဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာနမှ လက်ထောက်မြို့နယ်ဦးစီးမှူး ဦးစိုး၏ထွက်ချက်အရ ဂေါ်ပါလူးသည် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသူဖြစ်သော်လည်း ပေးဆောင်ရန်ရှိသော နှစ်စဉ်ကြေး အခွန်ငွေများကို ပေးဆောင်ရန်ပျက်ကွက်နေကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။

ဂေါ်ပါလူးသည် နိုင်ငံသားလက်မှတ်ရရှိရန်လျှောက်ထားဆဲဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှဖြင့် မိမိကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်လက်မှတ်အတွက် ပေးဆောင်ရန်ရှိသော နှစ်စဉ်ကြေးအခွန်ငွေပေးဆောင်ရန် တာဝန်မှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကိုခွင့်ပြု၍ ပေါင်မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဂေါ်ပါလူးအပေါ် နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁) အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၀၀/- ပေးဆောင်စေ၊ မပေးဆောင်ပျက်ကွက်ပါက ထောင်ဒဏ် (၄) လကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးထွန်းရှိန် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမျိုးမြင့်အောင် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)-အမှု(၂)မှုတွင် သီးခြား
ကွဲလွဲသော အကြောင်းခြင်းရာရှိလျှင် ပထမအမှု၌ အပြီးအပြတ် လွှတ်
ပြီးနောက် ဒုတိယအမှုစွဲဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၄၀၃(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပုဒ်မ ၁၈၈ အရ စွဲဆိုသော အမှု
ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၈ အရ ရုပ်သိမ်းခွင့်
ပြုသဖြင့် ထိုအမှု၌ ဦးမျိုးမြင့်အောင်သည် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်
ရာ သို့အား ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆(၁)အရ
၈-၃-၈၂ ရက်နေ့တွင် ရဲက ထပ်မံ၍ ဒုတိယအကြိမ် စွဲဆိုတင်ပို့သည်ကို
မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၁/၈၂ အရ လက်ခံစစ်ဆေး
ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်
နှင့် အကျုံးဝင်ခြင်းရှိမရှိ ဆက်လက်၍ သုံးသပ်ရန်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)တွင်-

“စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးတစ်ခုခုမှ ပြစ်မှုတစ်ခုခုအတွက် တစ်ကြိမ်စစ်
ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရပြီးသူ သို့မဟုတ် တရားသေလွှတ်ခြင်းခံရပြီး
သူ တစ်ဦးအား ယင်းကဲ့သို့ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိသော စီရင်ချက် သို့မဟုတ်
တရားသေလွှတ်သည့် စီရင်ချက်သည် အတည်ဖြစ်လျက် ရှိနေသည့် အတော
အတွင်း၊ ၎င်းပြစ်မှုနှင့်ပင်ထပ်မံ၍ စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းမခံထိုက်စေရ၊ ထိုတူညီ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈(က)နှင့် ၆၉(ခ)
† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၁၀ တွင်ချမှတ်သော (၁၂-၁-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရော့ဝတီတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

သောအကြောင်းခြင်းရာများကို အခြေပြု၍ ပုဒ်မ ၂၃၆ အရ ကွဲလွဲသည့်စွဲချက်များနှင့် တင်နိုင်သည့်ပြစ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ၊ ပုဒ်မ ၂၃၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်သည့် အခြားပြစ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်းမခံထိုက်စေရ”ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမျိုးမြင့်
အောင်

အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုခဲ့သော ပထမအမှုသည် နယ်ကျော်၍ ဆန်ကိုသယ်ယူခြင်းအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈ အရ ရဲစခန်းမှူးကတရားလိုပြုလုပ်ပြီး တိုင်ချက်ရေးဖွင့်၍ ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် စွဲဆိုတင်ပို့သောအမှု ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် စွဲဆိုတင်ပို့သောအမှုသည် လယ်/ကျွန်း/ရှင်း မန်နေဂျာ ဦးအေးချိုက ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် အစိုးရဆန်ကို ခိုးယူရောင်းချကြောင်းဖြင့် တိုင်ကြား၍ ရဲကပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁) အရ တိုင်ချက်ရေးဖွင့်လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှုနှစ်မှုသည် အမှုဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာသဘာဝချင်းမတူပဲ တသီးတခြားစီ စွဲဆိုတင်နိုင်သောမူခင်းအမျိုးအစားများ ဖြစ်နေကြကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ဒုတိယအမှုကို စွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးဘမော်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်— ဦးတင်ညွန့်၊ ဒေါ်မြကြည်၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

လေးမျက်နှာမြီနယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၇၁/၈၂ တွင် ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁) အရ စွဲချက်တင်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးမျိုးမြင့်အောင်က မကျေနပ်သဖြင့် ရော့ဝတီတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၁၀/၈၂ အရ ပြင်ဆင်မှု ဝင်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၉(ခ)/၈၃ အရ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်။ အဆိုပါ ပြင်ဆင်မှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုမီ ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် လေးမျက်နှာမြီနယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈ အရ စွဲဆိုသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၂၁/၈၁ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသည့် အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိမရှိ စိစစ်ရန်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးကပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈(က)/၈၃ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆၉(ခ)/၈၃ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၈(က)/၈၃ တို့တွင် အမှုတစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အကြောင်းခြင်းရာ အချက်အလက်နှင့် ဥပဒေရေးရာ အချက်အလက်များကို သုံးသပ်ရန် ရှိသဖြင့် ဤအမိန့်သည်ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုနှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမျိုးမြင့်
အောင်

မူလရုံး အမှုတွဲများကို လေ့လာရာ လေးမျက်နှာမြို့၊ လယ်/ကျွန်း/ရှင်း
ဌာနမှ မြို့နယ်မန်နေဂျာ ဦးအေးချိုက ၃၀-၆-၈၁ ရက် နေ့၌ ဆန်စက်
အမှတ် (၂၇၆)တွင် ရှိသော အစိုးရပိုင် ဆန်အိတ်များကို ရေစကြိုမြို့သို့
သယ်ဆောင်ရန် မော်တော်ပေါ်သို့ တင်ပို့ရာတွင် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးမျိုးမြင့်
အောင်သည် အစိုးရပိုင် ဆန်အိတ် (၇၇) အိတ်ကို မော်တော်မှ ဦးမြင့်မောင်
သို့ ရောင်းချကြောင်းဖြင့် ၁-၇-၈၁ ရက်နေ့တွင် လေးမျက်နှာ ရဲစခန်း၌
တိုင်ချက်ဖွင့်ရာ ရဲစခန်းက ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)
အရ အမှုဖွင့်လှစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ရဲစခန်းမှူး ဦးမောင်
မောင်က ၅-၁၁-၈၁ ရက် နေ့စွဲဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ရဲစခန်း၌တိုင်ချက်
တစ်ခုဖွင့်သည်။ ထိုတိုင်ချက်၌ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးမျိုးမြင့်အောင်သည် ရေစကြိုမြို့
နေ မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးမြင့်မောင်အား အစိုးရပိုင်ဆန်အိတ် (၇၇) အိတ်
ရောင်းချခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြို့နယ်ပြည်သူ့ ကောင်စီ၏ ၂၀-၁၀-၈၁ ရက်နေ့
တွင် ပြုလုပ်သော အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက် အပိုဒ် (၇) (က) (ခ) အရ
ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈ အရ အရေးယူရန်
တိုင်ကြားကြောင်း ပါရှိသည်။

၅-၁၁-၈၁ ရက်နေ့၌ ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၁၈၈ အရ ရဲစခန်းက စွဲဆိုတင်ပို့ရာ လေးမျက်နှာမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၂၁/၈၁ အရ လက်ခံခဲ့သည်။ အမှုကို သမ္ဗာန်မှု
စစ်ဆေးနည်းဖြင့် စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈ အရ ပြစ်မှုကျူး
လွန်ခြင်း ရှိမရှိ မေးမြန်းရာ ဦးမျိုးမြင့်အောင်က အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသော်
လည်း မြို့နယ်တရားရုံးက ထိုနေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ပဲ အမှု အတိမ်အနက်ကို
စဉ်းစားအချိန်ယူရမည်ဟု နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန်
ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၃-၂-၈၂ ရက်နေ့တွင် ရုံးအမှုလိုက် ရဲက
ပုဒ်မ ၁၈၈ ဖြင့် စွဲဆိုထားခြင်းမှာ လွဲမှားနေကြောင်း မြို့နယ်ပြည်သူ့ ကောင်စီ
၏ သဘောထားအရ အမှုကို ပိတ်သိမ်းခွင့် ပြုရန်နှင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ်
ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) အရ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှ
မကြာမီအမှုကို တင်ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်ကို လက်ခံကြောင်းနှင့်
အမှုကို ပိတ်သိမ်းခွင့်ပြုကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၈ တွင် တရားလိုသည် အမှုကို တရား
ရုံးက အပြီးသတ် အမိန့်ချမှတ်မီ မည်သည့်အချိန်အခါတွင်မဆို ယင်းတိုင်
လျှောက်မှုကို ရုပ်သိမ်း ခွင့်ပြုရန် ခိုင်လုံကျေနပ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေရှိကြောင်း
တင်ပြနိုင်လျှင် တရားရုံးက အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်းနှင့် တရားခံကို
အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ

ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ အရ စွဲဆိုသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၂၁/၈၁ ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုကြောင်း ချမှတ်သည့် အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း မတွေ့ရသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးအမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမျိုးမြင့်
အောင်

ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပုဒ်မ ၁၀၈ အရ စွဲဆိုသော အမှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၈ အရ ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသဖြင့် ထိုအမှု၌ ဦးမျိုးမြင့်အောင်သည် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူ့အား ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁)အရ ၈-၃-၈၂ ရက်နေ့တွင် ရဲက ထပ်မံ၍ ဒုတိယအကြိမ် စွဲဆိုတင်ပို့သည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၇၁/၈၂ အရ လက်ခံစစ်ဆေးခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃ (၁)ပါ ပိတ်ပင် တားမြစ်ချက်နှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း ရှိမရှိ ဆက်လက်၍ သုံးသပ်ရန်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) ထွင်-

“စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးတစ်ခုခုမှ ပြစ်မှုတစ်ခုခုအတွက် တစ်ကြိမ် စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရပြီးသူ သို့မဟုတ် တရားသေလွှတ်ခြင်း ခံရပြီးသူ တစ်ဦးအား ယင်းကဲ့သို့ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိသောစီရင်ချက် သို့မဟုတ် တရားသေလွှတ်သည့် စီရင်ချက်သည် အတည်ဖြစ်လျက် ရှိနေသည့် အတောအတွင်း၊ ၎င်းပြစ်မှုနှင့်ပင် ထပ်မံ၍ စစ်ဆေးစီရင်ခြင်း မခံထိုက်စေရ၊ ထိုတူညီသော အကြောင်းခြင်းရာများကို အခြေပြု၍ ပုဒ်မ ၂၃၆ အရ အခြားကဲ့လွဲသည့် စွဲချက်များနှင့် တင်နိုင်သည့် ပြစ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ၊ ပုဒ်မ ၂၃၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်သည့် အခြားပြစ်မှုအတွက် ဖြစ်စေ ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်း မခံထိုက်စေရ”ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခဲ့သော ပထမအမှုသည် နယ်ကျော်၍ ဆန်ကို သယ်ယူခြင်း အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ အရ ရဲစခန်းမှူးက တရားလို ပြုလုပ်ပြီး တိုင်ချက် ရေးဖွင့်၍ ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် စွဲဆိုတင်ပို့သော အမှုဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် စွဲဆိုတင်ပို့သော အမှုသည် လယ်/ကျွန်း/ရှင်း မန်နေဂျာ ဦးအေးချိုက ဦးမျိုးမြင့်အောင် အပေါ် အစိုးရဆန်ကို ခိုးယူရောင်းချကြောင်းဖြင့် တိုင်ကြား၍ ရဲက ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁)အရ တိုင်ချက်ရေးဖွင့် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှုနှစ်ခုသည် အမှုဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာ သဘာဝချင်း မတူပဲ တသီးတခြားစီ စွဲဆိုတင်နိုင်သော မူခင်း အမျိုးအစားများ ဖြစ်နေကြကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ဒုတိယအမှုကို စွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမျိုးမြင့်
အောင်

ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်
ကို ဆန့်ကျင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈ ဖြစ်သော အမိန့်ဖိဆန်မှုများကို အမိန့်
ထုတ်ပြန်ကြေငြာခဲ့သည့် အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းနှင့် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းက
ဖြစ်စေ၊ ၎င်းထက် အဆင့်မြင့်သည့် အထက်အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းနှင့်
ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းကဖြစ်စေ ကိုယ်တိုင်တရားလိုပြုလုပ် တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုက
တရားရုံးအနေဖြင့် လက်ခံစဉ်းစားခြင်း မပြုရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)(က) တွင် ပိတ်ပင်ထားသည်။ ယခုအမှုတွင် လေးမျက်နှာ
မြီနယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်သည့် အမိန့်ကို
ဖိဆန်ကြောင်းဖြင့် စွပ်စွဲထားရာ ယင်းအမိန့်ကို ထုတ်ပြန်သည့် အလုပ်အမှု
ဆောင် အဖွဲ့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က) နှင့်
အညီ တရားလိုပြုလုပ် တရားစွဲရန်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသို့မစွဲပဲ ရဲစခန်းမှူး၏
တိုင်ချက်အပေါ် မြီနယ်တရားရုံးက အမှုကို လက်ခံစစ်ဆေးကြားနာ ထားခြင်း
ကြောင့် အမှုမှာ မူလတရားစွဲစဉ်ကပင် ပျက်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်
မြီနယ်တရားရုံး၌ ပထမ အမှုဟူ၍ပင် ပေါ်ပေါက်လာရန် အကြောင်းမရှိ
တော့ပေ။

မူလရုံး အမှုတွဲဖြစ်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၇၁/၈၂ ကို
လေ့လာရာ အချင်းဖြစ် ဆန်စက်မှ အလုပ်သမားများဖြစ်သော ဦးကြိုင်
(လိုပြ-၃) နှင့် ဦးကြည်ဝင်း (လိုပြ-၄) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ အရ
ဆန်စက်ရှိ လယ်/ကျွန်း/ရှင်း ဌာနပိုင် အစိုးရဆန်များကို ရေစကြိုမြို့သို့
သယ်ဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာသော “အောင်သောင်းကျော်” မော်တော်ပေါ်
သို့ တင်ပို့ရာတွင် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးမျိုးမြင့်အောင်က အခြားဆန်အိတ်
(၇၇) အိတ်ကိုလည်း ထိုမော်တော်ပေါ်သို့ သီးခြားအလုပ်သမား ခများ
ပေးပြီး တင်ခိုင်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

လယ်/ကျွန်း/ရှင်းမှ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြသော ဦးအေးချို (လိုပြ-၁)၊
ဦးဝင်း (လိုပြ-၂) နှင့် ဦးကျော်စိန် (လိုပြ-၅) တို့က မော်တော်ပေါ်သို့
ဦးမျိုးမြင့်အောင် တင်သော ဆန်အိတ် (၇၇) အိတ်သည် ဌာနပိုင် ဆန်များ
ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအချက်အလက်များအရ ဦးမျိုးမြင့်အောင် အပေါ် ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်း
ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) ဖြင့် စွဲချက်တင်ရန် လုံလောက်သော သက်
သေခံချက်များရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၍ မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ဦးမျိုး
မြင့်အောင်အား စွဲချက်တင်သော အမိန့်ကို ချမှတ်ထားခြင်းသည် မှားယွင်း
သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် လေးမျက်နှာမြီနယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၇၁/၀၂ တွင် ဦးမျိုးမြင့်အောင်အပေါ် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ (၁) အရ စွဲချက်တင်သော အမိန့်နှင့် ထိုအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်တို့ကို အတည်ပြုပြီး ဦးမျိုးမြင့်အောင်၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဗဟိုတရားရုံးမှ ဖွင့်လှစ်ထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀ (က) / ၀၃ ကို တစ်စုံတစ်ရာဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် အကြောင်း မရှိသဖြင့် ပိတ်သိမ်းကြောင်း အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၀၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမျိုးမြင့်
အောင်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၈၄
မတ်လ ၈-ရက်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးအောင်ချစ်*

ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၀၃-ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ပါပြဋ္ဌာန်းချက်
များသည် ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ အရ ထပ်ဆင့်
စွဲဆိုခြင်းအတွက် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းကို ပိတ်ပင်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၅အရ ပထမ
အကြိမ်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသူအပေါ် ဒုတိယအကြိမ်ဆက်လက်ကျူးလွန်
သော အလားတူ ပြစ်မှုအတွက် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၆ အရ ပြစ်မှု
ထင်ရှား စီရင်နိုင်ကြောင်း အထူးပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိနေပေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ အရ ထပ်ဆင့်စွဲဆိုခြင်းအတွက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို
ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဘမော်၊ ဥပဒေပညာရှင်

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးပုလေး၊ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ

ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၉၈၀/၈၁ တွင်
ဦးအောင်ချစ်အပေါ် ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ အရ စွဲဆိုတင်ပို့
ခဲ့ရာ ဦးအောင်ချစ်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးက
မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကို
တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၃၊

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၉၈၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၆-၁-၈၂) နေ့စွဲပါ ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အမှုမှာ ကမာရွတ်မြို့နယ် (၁၀)ရပ်ကွက်၊ အမှတ် (၁၃၅-အေ) နေ
ဦးအောင်ချစ်သည် ရန်ကုန်မြို့နယ်အဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်အမိန့် လိုင်စင်မရှိပဲ
အဝတ်လျော်စက် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း ဖော်ပြလျက်
ရန်ကုန်မြို့နယ်အဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဦးလှမြင့်က ဦးအောင်ချစ် အပေါ်
ရန်ကုန်မြို့နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ အရ အရေးယူပေးရန် တိုက်ရိုက်တိုင်
လျှောက်သော အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးအောင်ချစ်

ဗဟိုဥပဒေရုံးက အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် ဦးအောင်
ချစ်သည် ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးသည့် ခွင့်ပြုမိန့်လိုင်စင်
တစ်စုံတရာ မရှိပဲ အဝတ်လျော်စက် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်
မြို့နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၅ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀/ပေးဆောင်
ရန် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံခဲ့ရပြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ ဦးအောင်
ချစ်သည် ခွင့်ပြုချက်လိုင်စင်မရှိပဲ အဝတ်လျော်စက် လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်
ကိုင်နေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၆ အရ အပြစ်ပေး
စီရင်နိုင်သောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လျက်ရှိသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်
မြို့နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ ကို ဆက်လက်ကျူးလွန်သူအား ယင်းဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၀၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း
တင်ပြသည်။

မူလတရားရုံးက သုံးသပ်ရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃
အရ ယခုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံအပေါ် ထပ်မံအပြစ်ပေး အရေးမယူ
နိုင်ဟု သုံးသပ်၍ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုသောအခါ ဦးအောင်ချစ်သည် ယခင်
တစ်ကြိမ်ကလည်း ရန်ကုန် မြို့နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ ကို ဖောက်ဖျက်
ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး
အမှတ် ၁၇၇၆/၇၈ တွင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၅ အရ ဒဏ်ငွေကျပ်
၅၀/ပေးဆောင် စေ ရန် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံခဲ့ရဖူးကြောင်း တွေ့ရ
သည်။

ရန်ကုန်မြို့နယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၅ အရ ပထမအကြိမ် ပြစ်မှု
ထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူအပေါ် ဒုတိယအကြိမ် ဆက်လက် ကျူးလွန်သော
အလားတူ ပြစ်မှုအတွက် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃/၂၀၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်နိုင်ကြောင်း အထူးပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိနေပေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ရန်ကုန်မြို့နယ် ဥပဒေ ပုဒ်မ

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးအောင်ချစ်

၁၂၃ အရ ထပ်ဆင့်စွဲဆိုခြင်းအတွက် ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်ခြင်းကို ပိတ်ပင်
တားမြစ်ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။
ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးအောင်ချစ်အပေါ် ရန်ကုန်မြို့နယ်စီမံခန့်ခွဲမှုဦးစီးဌာန ၁၂၃/၂၀၆
အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၃၀၀/ပေးဆောင်စေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေ မပေးဆောင်ပါက
ထောင်ဒဏ် (၃)လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အုန်းအဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးထွန်းရှိန်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွှေ့တွင်

ဦးဘချစ်ပါ (၅)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၂)*

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၉-ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ အရ ပိတ်သိမ်းနိုင်သော အမှုများ-လျှောက်ထားခွင့်ရှိသူက လျှောက်ထားခြင်းမပြုသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုသည့်အမှု မဟုတ်သော အခြားအမှုများအား ပိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသော အမှုမှာ ဒေါ်ခင်မြင့် ကိုယ်တိုင်တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက သူစွဲဆိုသောအမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ အရ ပိတ်သိမ်းခြင်းမှာ ယင်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်မညီညွတ်ပေ။ ထို့ပြင် အဆိုပါ ပုဒ်မ ၂၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ထောင်ဒဏ် (၆)လအထိ ချမှတ်နိုင်သောအမှုများ စစ်ဆေးခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်ပေသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသောအမှုတွင် တရားခံများအား ထောင်ဒဏ်(၆)လထက်ပို၍ အပြစ်ပေးနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ခင်မြင့်စွဲဆိုသောအမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ မှာ ဦးမူစတာဖား တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးကစွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်သိမ်းခဲ့ရာတွင်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈၀ (ခ)
† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၈၇ တွင် ချမှတ်သော (၁-၇-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးဘချစ်ပါ
(၅)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၂)

ဦးမူစတာဖားသည် မြန်မာတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ ဒေါ်ခင်မြင့်က တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ၌ ဦးမူစတာဖား စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁၃၄၁/၈၁တွင် မြန်မာတရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်သည် ဦးမူစတာဖား၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာ၌ ဖော်ပြထားကြောင်း မတွေ့ရပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခွင့် ရှိသူမှာ ဦးမူစတာဖားသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်မြင့် လျှောက်ထားသည့် ပြင်ဆင်မှုတွင် ပန်းဘဲတန်းမြန်မာ တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

- လျှောက်ထားသူများအတွက် — ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် — (၁) ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)
(၂) ဦးစိန်လွင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပန်းဘဲတန်းမြန်မာတရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၈၉/၈၁ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ခင်မြင့်က လျှောက်ထားသူ ဦးဘချစ်၊ ဒေါ်မြမြနှင့် ဦးအုန်းမြင့်၊ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဦးဘချော(ခ)ကမားတို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်သန်း ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများကို အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု ဆိုကာ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုရာ မြန်မာတရားရုံးက ဦးဘချစ်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄/၅၀၆ အရ အရေးယူ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အဆိုပါတရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် ဦးမူစတာဖား ဆိုသူက ဒေါ်ခင်သန်း ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများတွင် မိမိ၏ ဦးလေးလည်း ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်သန်း၏ ခင်ပွန်းလည်းဖြစ်သော ကွယ်လွန်သူ ဦးအလီ ကျန်ရစ်သည့် အမွေပစ္စည်းများလည်း ရှိနေကြောင်း စွပ်စွဲလျက် လျှောက်ထားသူ ဦးဘချစ်တို့သည် ယင်းပစ္စည်းများကိုအလွဲသုံးစားပြုသည်ဆိုကာ လျှောက်ထား စွဲဆိုရာ မြန်မာတရားရုံးက ဦးဘချစ်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ အရေးယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြန်မာတရားရုံးက အမှုများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ အရ ပိတ်သိမ်း၍ ဦးဘချစ် တို့အား လွှတ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်က မြန်မာတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန်

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၀၇/၀၃ တွင် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၇၀၉/၀၁ နှင့် ၁၃၄၁/၀၁ တို့တွင် ချမှတ်သော အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး လျှောက်ထားသူတို့အပေါ် အမှုများကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ဦးဘချစ်တို့က တိုင်းတရား၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၀၄
ဦးဘချစ်ပါ
(၅)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသည့်အမှု မဟုတ်သော အခြားအမှုများအား ပိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသောအမှုမှာ ဒေါ်ခင်မြင့်ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက သူ စွဲဆိုသော အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၉ အရ ပိတ်သိမ်းခြင်းမှာ ယင်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ပေ။ ထို့ပြင် အဆိုပါ ပုဒ်မ ၂၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ထောင်ဒဏ် (၆)လ အထိ ချမှတ်နိုင်သော အမှုများ စစ်ဆေးခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်ပေသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသော အမှုတွင် တရားခံများအား ထောင်ဒဏ် (၆)လထက် ပို၍ အပြစ်ပေးနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ခင်မြင့် စွဲဆိုသော အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၀၁ မှာ ဦးမူစတာဖား တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ထိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်သိမ်းခဲ့ရာတွင် ဦးမူစတာဖားသည် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ ဒေါ်ခင်မြင့်က တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ၌ ဦးမူစတာဖား စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၀၁ တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်သည် ဦးမူစတာဖား၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာ၌ ဖော်ပြထားကြောင်း မတွေ့ရပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၀၁ တွင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခွင့် ရှိသူမှာ ဦးမူစတာဖားသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်မြင့် လျှောက်ထားသည့် ပြင်ဆင်မှုတွင် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၀၁ တွင် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးဘချစ်ပါ
(၅)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပ။(၂)

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄၁/၈၁ တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့်
အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်သော ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်
သည်။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၈၉/၈၁ ကို
ဆက်သက်စစ်ဆေးစေရန် ချမှတ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုမူ အတည်
ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယား

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၅) *

† ၁၉၈၄
မတ်လ ၇-ရက်

သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈၅-နိုင်ငံခြားမှ ပေးပို့သော ကိုယ်စား
လှယ် လွှဲစာများကို လက်ခံခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် အချင်းဖြစ်
ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများ နောက်ကျော၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်
နိုတြီပတ်ဘလစ်အရာရှိ၏လက်မှတ်၊ တရားသူကြီး၏လက်မှတ်၊ နိုင်ငံခြားရေးရုံး
လက်ထောက် အတွင်းဝန်၏ လက်မှတ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ မြန်မာနိုင်ငံသံရုံးမှ
ကောင်စစ်ဝန်၏ လက်မှတ်တို့ ပါရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၈၅ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်—

“နိုတြီပတ်ဘလစ် သို့မဟုတ် တရားရုံး၊ တရားမ တရားသူကြီး၊
သို့မဟုတ် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ ကိုယ်စားပြုသူ ရှေ့မှောက်တွင်
ချုပ်ဆို၍ ၎င်းကအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော
ကိုယ်စားလှယ်စာ ဖြစ်သည့်စာတိုင်း၊ အမှတ်အသားတိုင်းသည် ဆိုခဲ့
သည့်အတိုင်း ချုပ်ဆို၍ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး
ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု တရားရုံးက မှတ်ယူရမည်။”

သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားသူ တရားလို ဦးရာမဆွာ
မိချစ်တီးယား တင်ပြသည့်ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာများကို မူလတရားရုံးက သက်
သေခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁၄ (ခ)

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၅၀ တွင် ချမှတ်သော
(၁၈-၁-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးရာမဆွာမိ
ချစ်တီးယား
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၅)

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဒေါ်ဆန်းဆန်းဦး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
(ကိုယ်စား) ဦးမောင်မောင်မြင့် က
ရေးသား လျှောက်လဲချက် တင်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်—(၁)ဦးဘမော်၊ ဥပဒေပညာရှင်
(၂)ဦးစိုးအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၀၆၄/၈၂တွင်
ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယားက ဦးစင်ကာရမ်ချစ်တီးယားပါ (၄)ဦးတို့ အပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈/၄၀၆/၁၁၄ တို့အရ လျှောက်ထားသော
အမှုကို စစ်ဆေးလျက်ရှိရာ တရားလို ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယားအား စစ်ဆေး
စဉ် ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယား တင်ပြသည့် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို
သက်သေခံအမှတ် (ခ) (ဂ) (ဃ) (င) နှင့် (စ)တို့အဖြစ် လက်ခံ
ခဲ့သည်။ ယင်းကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို သက်သေခံ စာတမ်းများအဖြစ်
လက်ခံသည့် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ဦးစင်ကာရမ်ချစ်တီးယားပါ (၄)ဦး
တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ
ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာများကို သက်သေခံစာတမ်းများအဖြစ် လက်ခံသည့်အမိန့်
ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယားက တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို
မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ အိန္ဒိယပြည်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ပိုင်ရှင်များက ပေးပို့သည့်
လွှဲစာ (၅)စောင်အရ ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယားက ရွှေဘုံသာလမ်း အမှတ်
၁၀၀ တိုက်ခန်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးစင်ကာရမ်ချစ်တီးယားပါ (၄)ဦးတို့
အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈/၄၀၆/၁၁၄ တို့အရ တိုက်ရိုက်
တိုင်လျှောက်သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးရာမဆွာမိချစ်တီးယားက အဓိက အကြောင်းပြချက်
အဖြစ် တင်ပြရာတွင် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ နှင့် ၃၃
တို့တွင်၊ နိုင်ငံခြားမှပေးပို့သော ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာများကို မှတ်ပုံတင်ရမည်
ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ သံအရာရှိများနှင့် ကောင်စစ်
အရာရှိများ (ကျမ်းသစ္စာများနှင့် အခကြေးငွေများ) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃
(၁) နှင့် (၂) တို့ အရလည်းကောင်း၊ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈၅အရ
လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ်ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို သက်သေခံအဖြစ်
လက်ခံနိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်တွင် အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်-

“ မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာသုံးသပ်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံစာချုပ် စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင်ဥပဒေ အခန်း (၆) ပုဒ်မ ၃၂-၃၃ တို့တွင် နိုင်ငံခြားမှ ပေးပို့သော ကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်စာများအား မှတ်ပုံ တင် ရမည်ဟု အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပေးသည်။ ”

၁၉၈၄
ဦးရာမဆွာမိ
ချစ်တီးယား
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၅)

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေဝန်ထမ်း ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံ စာချုပ်စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ နှင့် ၃၃ အရ နိုင်ငံခြားမှ ပေးပို့သော ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို မှတ်ပုံတင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း တင်ပြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံစာချုပ်စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ နှင့် ၃၃ တွင် နိုင်ငံခြားမှ ပေးပို့သော ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများကို မှတ်ပုံတင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။ ပုဒ်မ ၃၂ တွင် မှတ်ပုံတင်ရန်အတွက် စာချုပ်စာတမ်း ကို တင်ပြရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၃၃ တွင် မှတ်ပုံတင်ရန်ကိစ္စအတွက် အသိအမှတ်ပြုနိုင်သည့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာများ နှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် အချင်းဖြစ် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာများ နောက်ကျော၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ် နိုတြီပတ်ဘလစ် အရာရှိ လက်မှတ်၊ တရားသူကြီး၏ လက်မှတ်၊ နိုင်ငံခြားရေးရုံး လက်ထောက် အတွင်းဝန်၏လက်မှတ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ မြန်မာနိုင်ငံသံရုံးမှ ကောင်စစ်ဝန်၏ လက်မှတ်တို့ ပါရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၅ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ နိုတြီပတ်ဘလစ် သို့မဟုတ် တရားရုံး၊ တရားမ တရားသူကြီး သို့မဟုတ် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကိုယ်စားပြုသူ ရှေ့မှောက်တွင် ချုပ်ဆို၍ ၎င်းက အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော ကိုယ်စားလှယ်စာ ဖြစ်သည့်စာတိုင်း၊ အမှတ်အသားတိုင်းသည် ဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်း ချုပ်ဆို၍ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု တရားရုံးက မှတ်ယူရမည်။ ”

သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားသူ တရားလို ဦးရာမဆွာမိချစ် တီးယား တင်ပြသည့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာများကို မူလတရားရုံးက သက်သေ ခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်လှငွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၂) *

† ၁၉၈၄
ဇန်နဝါရီလ
၂၆ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရပြီး
နောက်ဆက်လက် ကျူးကျော်နေကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျှင် ထပ်မံ
၍ အမှုစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခု အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံအထောက်
အထားများအရ မောင်လှငွေသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ပေါ်သို့ ကျူးကျော်နေထိုင်
၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရကြောင်း၊ ယင်းဖြစ်ဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟို
တရားရုံးသို့ အယူခံမဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်ပေါ်တွင် ဆက်လက်
ကျူးကျော်နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈
မှာ ဆက်တိုက်ကျူးလွန်နိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ ပထမကျူးကျော်မှုတွင် ပြစ်မှု
ထင်ရှားပြီး နောက်ဆက်လက် ကျူးကျော်နေထိုင်လျှင် စွဲဆိုနိုင်သည့် ပြစ်မှု
ဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်တို့သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆို
နိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးတင်မောင် (ကိုယ်စား) ဒေါ်မြင့်
မြင့်သိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် — ဦးဘိုးချမ်းအေး၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၀ (ခ)။

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၇၀၀ တွင် ချမှတ်သော
(၃၁-၁-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
 မောင်လှငွေ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်
 ပါ(၂)

မတ္တရာမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၂/၈၁တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်လှငွေ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ထောင်ဒဏ်(၃) လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မောင်လှငွေက မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇၀၀/၈၂ (မတ္တရာ) တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှု ထင်ရှား စွေခံရမှုကို အတည်ပြုပြီး ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်အစား ကျခံပြီး ထောင်ကျရက်များကို ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း အမိန့်ကို မောင်လှငွေက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှု ဖြစ်သည်။

မတ္တရာမြို့နယ် သာလွန်ရွာရှိ ဦးဘညီဝိုင် အိမ်ပေါ်သို့ မောင်လှငွေသည် ခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်သဖြင့် မတ္တရာမြို့နယ်တရားရုံးသို့ စွဲဆိုခဲ့ရာ မောင်လှငွေသည် ပြစ်ဒဏ်ရရှိခဲ့သော်လည်း နေအိမ်မှ ဆင်းမသွားသည့်ပြင် ဝင်းခြံများ ထပ်မံကာထားကြောင်း၊ မတ္တရာမြို့နယ် တရားရုံးသို့ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှု ဖြစ်သည်။

မောင်လှငွေက ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာတွင် သူသည် ဒေါ်ကျင်စိန်၏ခြံတွင် ဒေါ်ကျင်စိန်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ တဲထိုးနေထိုင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကျင်စိန်၏ အိမ်ကြီးပေါ် ကျူးကျော်နေထိုင်ကြောင်း မထင်ရှားပါပဲလျက် မိမိ အပေါ်အပြစ်ပေးခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ပြင်ဆင်မှု အကြောင်းပြချက် အဖြစ် တင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲတွင် ဦးဘညီ (လိုပြ-၁)က “၁၃၄၁ ခုနှစ်က သာလွန်ကျေးရွာရှိ နေအိမ်ဝင်း အတွင်းသို့ မောင်လှငွေသည် ခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ ဇွတ်အတင်းဝင်ရောက်နေထိုင်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုရာ မောင်လှငွေအား ထောင် (၁)လနှင့် ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀/တပ်ရိုက်ခဲ့ပါသည်။ မောင်လှငွေသည် တိုင်းရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ရာ ပလပ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုတိုင် ကျွန်တော်၏ နေအိမ်တွင်းမှ ထွက်မပေးသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးသို့စွဲဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုသည်။ အိမ်နီးချင်း ဦးအုန်းမောင် (လိုပြ-၂) ဦးကင်းမောင် (လိုပြ-၃)တို့က ဦးဘညီကို ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။

မောင်လှငွေ (ခံပြ- ၁) က မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်ကျင်စိန်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်၏မြောက်ဘက်တွင် သီးသန့်တဲတွင် နေထိုင်ကြောင်း အချင်းဖြစ်အိမ်ကြီးတွင် မနေကြောင်း၊ သေဘုရားထား၍ မည်သူမျှ မနေကြောင်း ထုချေသည်။

၁၉၀၄
မောင်လှငွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပ။(၂)

ယခုအမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံ အထောက် အထားများအရ မောင်လှငွေသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ပေါ်သို့ ကျူးကျော်နေထိုင်၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရကြောင်း၊ ယင်းပြစ်ဒဏ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမဝင် ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်ပေါ်တွင် ဆက်လက်ကျူးကျော် နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၀ မှာ ဆက်တိုက် ကျူးလွန် နိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ ပထမ ကျူးကျော်မှုတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားပြီးနောက် ဆက် လက် ကျူးကျော်နေထိုင်လျှင် စွဲဆိုနိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်နှင့်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်တို့သည် မှားယွင်းသ ည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ မောင်လှငွေ၏ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အုန်း
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ (၅) *

† ၁၉၈၄
ဇန်နဝါရီ
၂၅ရက်

သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စစ်လျဉ်းသော အမိန့်—အကြောင်းထူးမရှိလျှင်
ပစ္စည်းသိမ်းခံရသူသို့ သက်သေခံပစ္စည်းကိုပြန်ပေးခြင်းမှာ မှန်မမှန်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် မူလတရားခံ ဦးအောင်ကိုးတို့သည် စွဲဆို
သည့် လိမ်လည်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းမရှိဟု သုံးသပ်ပြီး အမှုမှ အပြီးအပြတ်
လွှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းထူးမရှိလျှင် ယင်းအမှုတွင် သိမ်းဆည်း
ခဲ့သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို အသိမ်းခံရသူတို့ထံ ပြန်ပေးရမည်သာ
ဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက သက်သေခံ စိန်ထည်များကို အသိမ်းခံရသူများ
ထံသို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— (၁) ဦးဘိုးချမ်းအေး၊
ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)၊
(၂) ဦးတင်အောင် (မန္တလေး)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

မန္တလေးအနောက်မြောက်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၇၁/၇၃
တွင် ဦးအောင်ကိုး၊ မနီနီနှင့် ဒေါ်မြကြည်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၂၀/၃၄ အရ စစ်ဆေးကြားနာပြီး၊ အပြီးအပြတ် လွှတ်စေရန်နှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈ (ခ)

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် $\frac{၆၁၅}{၆၃၃}$ တွင် ချမှတ်သော

(၁၈-၁-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်အုန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၅)

သက်သေခံ စိန်ထည်များကိုတရားလိုဦးဘဩသို့ပေးစေရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သက်သေခံစိန်ထည်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သောအမိန့်ကို ဒေါ်အမနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်စိန်ပါ(၃)ဦးတို့က မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆၁၅/၈၂ နှင့် ၆၃၃/၈၂ တို့ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ သက်သေခံစိန်ထည်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော အမိန့် ကို ပယ်ဖျက်ပြီး စိန်ထည်များကို ဒေါ်အမ၊ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်၊ ဒေါ်သိန်းတင် နှင့် ဒေါ်ကြေးမုံတို့သို့ ပေးစေရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးဘဩ ၏ ဇနီး ဒေါ်အုန်းက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင် သွင်းသည်။

မန္တလေးမြို့၊ ပြည်ကြီးကျက်သရေရပ်နေ ဦးဘဩ အား ကျူးရှင်ဆရာ ဦးအောင်ကိုးက ရန်ကုန်သို့သွားမည်၊ စိန်ထည်များကို ရောင်းပေးမည်၊ သူ၏ အစ်မနှင့် နှစ်မများက ဝယ်မည်၊ ရန်ကုန်ကပြန်လျှင် ရောင်းရငွေနှင့် မရောင်း ရသည့် စိန်ထည်များ ပြန်ပေးမည်ဟု ပြောဆိုပြီး ဦးဘဩထံမှ စိန်နားကပ် နှစ်ရံ၊ စိန်လက်ကောက်နှစ်ရံ၊ စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်း စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၈၀၀၀၀/-ဖိုးခန့်ကို ၁၇-၆-၇၂ ရက်နေ့ကယူသွားကြောင်း၊ ဦးအောင်ကိုး သည် ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်သော်လည်း ငွေလည်းမပေး၊ ကျန်ပစ္စည်းများကို လည်း ပြန်မပေးကြောင်း ဖော်ပြ၍ မန္တလေးမြို့ အမှတ် (၅) ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုဖြစ်သည်။

ဒေါ်အုန်းက ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာတွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အမ တို့သည် စိန်ထည်များကို တန်ရာတန်ဖိုး မပေးပဲ ပေါက်ဈေးထက် လျော့၍ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပါလျက်၊ စိန်များကို ဒေါ်အမတို့အား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ထားသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ပြင်ဆင်မှု အကြောင်းပြချက် အဖြစ် တင်ပြထားသည်။

မူလမြို့နယ်တရားရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာရာတွင် ဦးဘဩသည်၊ ဦးအောင် ကိုးအား ရန်ကုန်တွင် ရောင်းချရန် စိန်နားကပ် နှစ်ရံ၊ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း နှင့် စိန်လက်ကောက်နှစ်ရံ တန်ဖိုးငွေကျပ် ၈၀၀၀၀/-ဖိုးကို ၁၇-၆-၇၂ ရက်နေ့က ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအောင်ကိုးသည် ရန်ကုန်မှပြန်ရောက်သော် လည်း ရောင်းရငွေကို သော်လည်းကောင်း၊ ကျန်စိန်ထည်ပစ္စည်းများကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဦးဘဩသို့ မပေးကြောင်း၊ ဦးအောင်ကိုးက စိန်ထည်များကို ရောင်းချခဲ့ရာ နောက်ဆုံးဝယ်သူ ဒေါ်သိန်းတင်ထံမှ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ (င)ဖြင့် စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ ဒေါ်ကြေးမုံထံမှ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ (ဆ) ဖြင့် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်ထံမှ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ (စ) ဖြင့် စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ ဒေါ်အေးထံမှ သက်သေခံ (ဆ)ဖြင့် စိန်လက်ကောက်

တစ်ရံတို့ကို သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအောင်ကိုးသည် စိန်ထည်များကိုအကြွေး ဝယ်ယူပြီး၊ တန်ဖိုးငွေပေးချေရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက် သည်ဟု သုံးသပ်ပြီး၊ ဦးအောင်ကိုးတို့အား အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်အုန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၅)

လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်သိန်းတင်သည် သက်သေခံ စိန်နားကပ်တစ်ရံကို ငွေကျပ် ၁၂၀၀၀/-ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ကြေးမုံသည် သက်သေခံ စိန်လက်စွပ်ကို ငွေကျပ် ၈၅၀၀/-ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်သည် သက်သေခံစိန်နားကပ်ကို ငွေကျပ် ၁၆၆၂၅/-ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်အေး သည်သက်သေခံစိန်လက်ကောက်ကိုငွေကျပ် ၁၆၅၀၀/-ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိန်ပွဲစားများ ထံမှ ဝယ်ခဲ့ကြောင်း သူတို့၏ထွက်ဆိုချက်များတွင် တွေ့ရသည်။ ဒေါ်အေးထံမှ သိမ်းဆည်းသော စိန်လက်ကောက်၏ တန်ဖိုးကို ဒေါ်အမက ပေးချေပြီးကြောင်း သက်သေထွက်ချက်များအရ ပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

ယခုအမှုတွင် မူလတရားခံ ဦးအောင်ကိုးတို့သည် စွဲဆိုသည့် လိမ်လည်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်း မရှိဟု သုံးသပ်ပြီး အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းထူး မရှိလျှင် ယင်းအမှုတွင် သိမ်းဆည်းခဲ့သည့် သက်သေခံပစ္စည်း များကို အသိမ်းခံရသူတို့ထံ ပြန်ပေးရမည့်သာဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက သက်သေခံ စိန်ထည်များကို အသိမ်းခံရသူများထံသို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုအတည်ပြုပြီး၊ ပြင်ဆင်မှုကိုပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအားမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးထွန်းရှိန်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ခင် မောင် စိ

နှင့်

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၁၃ ရက်

၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
၂။ ဦးယဉ်မျိုး *

ရှေ့နေတစ်ဦးသည် အမှုတွင် သက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေလျှင် ယင်း
အမှု၌ ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေလိုက်သူများ ဥပဒေတွင် ရှေ့နေ တစ်ဦးအား
သက်သေအဖြစ် ပြသရန်ရှိသည့် အမှု၌ ထိုသူအား ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်
ရွက်ခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
တစ်ဦး ထားရှိသင့်သည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မလိုလားအပ်
သည့် ပြုမူဆောင်ရွက်ချက် တစ်ခုတည်း တွေ့ရှိပါက ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ
ကောင်စီဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီသာလျှင် လိုအပ်သလို ဆောင်
ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

လျှောက် ထားသူ အတွက် — ဦးဌေးမြင့်၊ ဦးတင်ထွန်း (နတ်မောက်)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ၁။ ဦးမောင်မောင်တိတ်၊
ဥပဒေပညာရှင်
၂။ ဦးဇော်လင်း၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၄၉ (ခ)

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၄၄၀ တွင် ချမှတ်သော
(၁-၇-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးခင်မောင်စိ
နှင့်
၁။ ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဦးယဉ်မျိုး

ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၅၉၁/၈၃ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးခင်မောင်စိအပေါ် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးယဉ်မျိုးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ တရားစွဲရာ ဦးခင်မောင်စိ အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်အေးအား အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရန် ၃-၅-၈၃ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးခင်မောင်စိက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှုဝင်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ၃၈ လမ်းနေ ဦးယဉ်မျိုးက ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဖိုးစိန်လမ်းနေ ဦးခင်မောင်စိသည် ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ အတွင်း က သတင်းစာစက္ကူတန်ဖိုး ငွေကျပ် ၇၅၀၀/-ကို လိမ်လည်ယူသွားကြောင်း ဖော်ပြပြီး ကျောက်တံတား ရဲစခန်း၌ တိုင်ချက်ဖွင့်သည်။ ရဲစခန်းက စုံစမ်း ထောက်လှမ်းပြီး ဦးခင်မောင်စိအား ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးသို့ တင် ပို့ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးခင်မောင်စိက အဓိကအကြောင်းပြချက်များ အဖြစ် တင်ပြရာတွင် တရားလို ဦးယဉ်မျိုးဘက်မှ သက်သေ (၆)ဦး အမည်စာရင်း တင်ပြစဉ်က ဦးတင်အေး၏ အမည်မပါဝင်ဘဲ နောက်မှ ဦးတင်အေးအား သက်သေအဖြစ် ပြရန်လျှောက်ထားခြင်းသည် သူ့ဘက်မှ အကျိုးဆောင် အဖြစ် ဦးတင်အေး လိုက်ပါခြင်း မပြုရန်ရည်သန်၍ ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးယဉ်မျိုးသည် ဦးတင်အေးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ အကြံဉာဏ်တောင်းခံ ခြင်း၊ အမှုတွင်လိုက်ပါရန် ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်းနှင့် သူ၏ရှေ့နေအဖြစ် ဦးတင်အေး လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် ဦးယဉ်မျိုးတွင် နှစ်နာမှုရှိသည် ဟု လျှောက်ထားခြင်းလည်း မရှိကြောင်း တင်ပြထားသည်။

မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၃-၅-၈၃ နေ့စွဲပါ အမိန့်တွင် “တရားခံ အကျိုးဆောင် ဖြစ်သူ ဦးတင်အေးမှာ ယခုအမှုတွင် သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရန်ပေါ်ပေါက် နေပါ၍ ဤအမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်”ဟု ဖော်ပြ ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုသော တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်တွင် “သို့အတွက် ဤအမှု ရုံးရှေ့မရောက်မီ နှစ်ဘက်ညှိနှိုင်း ပေးရန် အတွက် ဦးတင်အေးက အမှုသည်များအကြား ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း မူလရုံး အမှုတွဲရှိ ဦးယဉ်မျိုး ထွက်ချက်အရ ပေါ်လွင်သည်။ ဦးယဉ်မျိုးအား ယခုကိစ္စ အတွက် မည်သို့ဆောင်ရွက်လိုကြောင်း ဦးတင်အေးက မေးမြန်းပြီး ဆောင် ရွက် ပေးမည်ဟု ကတိပြုသည်။ ဦးယဉ်မျိုးကလည်း ၎င်းဘက်က ဆန္ဒကိုပြော ပြ ရှင်းလင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မှုဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာ များနှင့်

ပတ်သက်၍ ဦးယဉ်မျိုးထံမှ သိရှိပြီးသည့်အပြင်၊ ဦးယဉ်မျိုး၏ ဆန္ဒသိရှိပြီးသူ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်အေးက တဘက်အမှုသည် ဦးခင်မောင်စီ ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဦးယဉ်မျိုးအား ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိဟု ဆိုရန် အကြောင်း မရှိနိုင်”ဟု သုံးသပ်ထားသည်။ ဥပဒေဝန်ထမ်းက “ရှေ့နေလိုက်သူများ ဥပဒေတွင် ရှေ့နေတစ်ဦးအား သက်သေအဖြစ် ပြသရန်ရှိသည့်အမှု၌ ထိုသူအား ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းကို တားမြစ်ထားခြင်းမရှိပါ”ဟု တင်ပြထားသည်။

၁၉၈၄
ဦးခင်မောင်စီ
နှင့်
၁။ ပြည်ထောင်
စု ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဦးယဉ်မျိုး

ရှေ့နေလိုက်သူများ ဥပဒေတွင် ရှေ့နေတစ်ဦးအား သက်သေအဖြစ်ပြသရန် ရှိသည့်အမှု၌ ထိုသူအား ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရန်တားမြစ်ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေတစ်ဦး ထားရှိသင့်သည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မလိုလားအပ်သည့် ပြုမူဆောင်ရွက်ချက် တစ်စုံတရာတွေ့ရှိပါက ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ ကောင်စီဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီသာလျှင် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်အေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးက ချမှတ်သောအမိန့်နှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အတည်ပြုသော အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအေးမောင်အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးခင်ဇာမုံ
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးတင်ဌေ
နှင့်

†၁၉၈၄
မေလ ၂၄ရက်

- ၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
- ၂။ ဒေါ်သိန်းရင် *

လိမ်လည်အတုပြုသည့်စာချုပ်မှာ တရားရုံးရှေ့တင်ပြသည့် စာရွက်စာ
တမ်းမဟုတ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)
(ဂ)နှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်း။

ဦးတင်ဌေက အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် မူလတရားရုံး
က သူ့အပေါ် အရေးယူသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ မှာ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အကျိုးဝင်
သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ရေးသား တိုင်လျှောက်ချက်မရှိပဲ
သူ့အပေါ် အရေးယူစစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်းတင်ပြသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ်အမှုတွင် အိမ်ရှင် ဒေါ်သိန်းရင် စွပ်စွဲတင်ပြ
သော လိမ်လည်အတုပြုလုပ်သည်ဆိုသည့် စာချုပ်မှာ တရားရုံး တစ်ရုံးတွင်
အမှုသည် တစ်ဦးဦးကတင်ပြထားသည့် စာရွက်စာတမ်းမဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ရေးသားတိုင်လျှောက်ချက် လိုအပ်မည်
မဟုတ်သဖြင့် မူလတရားရုံးက စွပ်စွဲခံရသူ တရားခံ ဦးတင်ဌေကို အပေါ်
အရေးယူစစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ကိုယ်တိုင်

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- (၁) ဦးရှန်းရှိထမ်း၊
တိုင်းတာဝန်ခံ ဥပဒေဝန်ထမ်း
(၂) ဦးစိန်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၉၂ (ခ)

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၃၄ တွင် ချမှတ်သော
(၂၆-၇-၈၃)နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်- ၁၂၈/၈၁ တွင် ဒေါ်သိန်းရင်၏ တိုက်ရိုက်တိုင်လျှောက်ချက်အရ ဦးတင်ငွေ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရ အရေးယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဦးတင်ငွေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ဂ)အရ သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ မိမိအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရ အရေးယူနိုင်ကြောင်း ကန့်ကွက်ချက်ကိုတင်ပြခဲ့ရာ ဦးတင်ငွေ၏တင်ပြချက်လျှောက်လွှာကို ပယ်လွှဲခဲ့သည်။ ဦးတင်ငွေက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တိုင်းတရားရုံးတွင်ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဦးတင်ငွေ
နှင့်
၁။ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ဒေါ်သိန်းရင်

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊အမှတ် ၁၅၀၊ ၇၈ လမ်းနှင့် ၃၉ လမ်းခေါင့်မျက်ပါးရပ်တွင် နေထိုင်သူ ဒေါ်သိန်းရင်က မိမိ၏ အိမ်ငှားများဖြစ်ကြသော ဦးတင်ငွေ၊ ဦးတိုးနှင့် ဦးကျော်မင်းတို့အား အိမ်ငှားစေပေါ်ငွေများကို ပေးအမ်း၍ အိမ်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ပြောသောအခါ အိမ်ငှား ဦးတင်ငွေတို့က အချင်းဖြစ်အိမ်ကို သူတို့က စာချုပ်ပြုလုပ်၍ ဝယ်ယူထားသည်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပေးရန် ငြင်းဆိုကြကြောင်း ဖော်ပြလျက် အိမ်ငှား ဦးတင်ငွေပါ ၃ ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇/၄၆၅/၄၆၇ တို့အရ အရေးယူပေးရန် တိုက်ရိုက်တိုင်လျှောက်သောအမှုဖြစ်သည်။

မူလရုံးက သုံးသပ်ရာတွင် ဦးတင်ငွေတို့အပေါ် အရေးယူသည့် ပြစ်မှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရ ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ဦးတင်ငွေတို့အပေါ် အရေးယူနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ဦးတင်ငွေတို့၏ လျှောက်ထားကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်လွှဲခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးတင်ငွေက အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ်တင်ပြရာတွင် မူလတရားရုံးက သူ့အပေါ် အရေးယူသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အကျုံးဝင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ရေးသားတိုင်လျှောက်ချက်မရှိပဲ သူ့အပေါ် အရေးယူစစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလရုံး တိုင်လျှောက်သူ ဒေါ်သိန်းရင်က သူ၏ တိုင်လျှောက်ချက်တွင် ဦးတင်ငွေတို့က အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူထားသည်ဆိုခြင်းမှာ စာရွက်စာတမ်း လိမ်လည်အတုပြုလုပ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်ကြောင်း စွပ်စွဲသည်။

၁၉၈၄
ဦးတင်ဌေး
နှင့်
၁။ ပြည်ထောင်
စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ)တွင် အောက်ပါအတိုင်း
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ -

“တရားရုံးတစ်ရုံးတွင် အမှုသည်တစ်ဦးဦးက ထိုတရားရုံးရှိ အမှု
တွင် တင်ပြသော သို့မဟုတ် သက်သေခံအဖြစ်တင်သွင်းသော စာရွက်
စာတမ်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၃ ၌ ဖော်ပြထား
သော ပြစ်မှုတစ်ရပ်ရပ် သို့မဟုတ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၁၊
၄၇၅၊ ၄၇၆ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း စွပ်စွဲထားသည့် အမှု
ကိစ္စရပ်တစ်ခုခုကို ထိုတရားရုံးကဖြစ်စေ ထိုတရားရုံးထက် အဆင့်မြင့်
သော တရားရုံးကဖြစ်စေ ရေးသားတိုင်လျှောက်ချက်ဖြင့် တိုင်လျှောက်
သည့်အခါမှလွဲ၍ အခြား လျှောက်ထားခြင်းကို မည်သည့်တရားရုံးကမျှ
လက်ခံအရေးယူခြင်း မပြုရ။”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်အမှုတွင် အိမ်ရှင် ဒေါ်သိန်းရင် စွပ်စွဲတင်ပြသော လိမ်လည်
အတုပြုလုပ်သည်ဆိုသည့် စာချုပ်မှာ တရားရုံးတစ်ရုံးတွင် အမှုသည် တစ်ဦးဦး
က တင်ပြထားသည့် စာရွက်စာတမ်း မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍
သက်ဆိုင်ရာရုံး၏ ရေးသားတိုင်လျှောက်ချက် လိုအပ်မည်မဟုတ်သဖြင့် မူလ
တရားရုံးက စွပ်စွဲခံရသူ တရားခံ ဦးတင်ဌေးတို့အပေါ် အရေးယူစစ်ဆေးခြင်း
မှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးအရှေ့တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်
ကို အတည်ပြုသည့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်
အကြောင်းမမြင်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးဒေါ်သိုး ပါ (၂) *

† ၁၉၈၄
ဧပြီလ
၁၇-ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၃ နှင့် ၅၂၅ တို့အရ မြို့နယ်ပြည်
သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြည်နယ်
တရားရုံးက ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်းပြုနိုင်မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက် ၊ ။ ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ် နွားများကို မြို့နယ်တရားရုံးက
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဖလမ်းမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ
အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၃ နှင့် ၅၂၅ တို့
အရ သိမ်းဆည်းခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ချင်းပြည်နယ် တရားရုံးသည် မြို့နယ်ပြည်သူ့
ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်း
မပြုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးစိုးသိန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - မရှိ

ချင်းပြည်နယ်၊ ဖလမ်းမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၇/၈၃ တွင်
ဦးဒေါ်သိုး နှင့် ဦးပုသွမ် တို့သည် သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ နွားများကို
မြို့နယ်ကျော်၍ သယ်ယူသည်ဟု ကောက်ယူကာ သူတို့အပေါ် အရေးကြီးသော
ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၈(၃) အရ ဒဏ်ငွေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၃၀ (ခ)

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု အမှတ် ၂၂ တွင် ချမှတ်သော
(၇-၁၂-၈၂) နေ့စွဲပါ ချင်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးဒေါ်သိုး
ပါ(၂)

ကျပ် ၅၀/- စီ ပေးဆောင်စေရန်၊ မဆောင်က ထောင်တစ်လစီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အချင်းဖြစ် နွားများကို ရုံးသို့သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြခဲ့ခြင်း မရှိ၍ ယင်းနွားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်မပေးကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်သော အမိန့်ကို ဦးဒေါ်သိုး တို့က မကျေနပ်၍ ချင်းပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာ နွားတစ်ကောင် လျှင် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၅၀၀ နှုန်း သတ်မှတ်၍ နွား ၁၃ ကောင် အတွက် ငွေကျပ် ၆၅၀၀ ကို ဖလမ်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီက နွားပိုင်ရှင်များသို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

ဖလမ်းမြို့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းမှ ရဲတပ်ကြပ် ကျော်မြင့်လွင် ဦးစီးသော အဖွဲ့သည် ၂၇-၂-၈၁ ရက်နေ့တွင် တလန်းဇာနှင့် ဂုဏ်ဘူးကျေးရွာ ကြားတောထဲတွင် နယ်ကျော်နွား ၁၃ ကောင်ကို ပိုင်ရှင်မဲ့ ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်မဲ့ နွားများဖြစ်၍ မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့သို့ ပေးအပ်ကြောင်း၊ ၁၆-၃-၈၁ ရက်နေ့တွင် ဟားခါးမြို့ဈေးဟောင်း ရပ်နေ ဦးဒေါ်သိုးနှင့် ဦးပုသွမ်တို့က သူတို့သည် နွားပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ၍ ဖလမ်းပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ဦးကျင့်ပေါင်က ဦးဒေါ်သိုးတို့ အပေါ် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် အမှုဖြစ်သည်။

ဗဟိုဥပဒေရုံးက ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာတွင် တရားရုံးသို့ တင်ပို့ခြင်း မပြုသော နွားများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်နယ်တရားရုံးက ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း ပြင်ဆင်မှုအကြောင်း ပြချက်အဖြစ် တင်ပြထားသည်။

ချင်းပြည်နယ်တရားရုံးက အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၈(၃)အရ အရေးယူသည့် အမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်းကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းရမည်ဟု ဖော်ပြမထားကြောင်း၊ မြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့သည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈(၃)အရ သက်သေခံပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်းခွင့် မရှိပဲ အချင်းဖြစ် နွားများကို လေလံတင်ရောင်းချခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း သုံးသပ်ပြီး သက်သေခံနွား၏ တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၆၅၀၀ ကို ဖလမ်းမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့က နွားပိုင်ရှင်များသို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ် နွားများကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမဟုတ်ပဲ ဖလမ်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှု

ဆောင် အဖွဲ့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၃ နှင့် ၅၂၅ တို့ အရ
သိမ်းဆည်းခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ ချင်းပြည်နယ်တရားရုံးသည် မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ
အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုနိုင်
ပေ။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

သို့ဖြစ်၍ ချင်းပြည်နယ် တရားရုံး၏ ၄-၃-၈၂ ရက်နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်
သည်။

နှင့်
ဦးဒေါ်သိုး
ပါ(၂)

ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးဘေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၄
မေလ ၇ ရက်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်

၁။ မောင်သံချောင်း

၂။ မောင်အောင်မောင်းပါ (၄) *

တရားခံ အဖမ်းခံရပြီး ရက်များစွာကြာမြင့်မှ ပေးသော ဖြောင့်ချက်၊
ပြန်လည်ရင်းသိမ်းသော ဖြောင့်ချက်၊ အခြား လုံလောက်သည့်
အထောက်အထားမရှိသော ဖြောင့်ချက်သည် တရားခံအား အပြစ်
ပေးရန်လုံလောက်မှု မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံ (၁) ဖြောင့်ချက်ကို ကြည့်ရှုသည့်အခါ
မောင်သံချောင်းအား ဖမ်းဆီးရမိပြီးနောက် (၉) ရက် ကြာမှ ယူခဲ့သော
ဖြောင့်ချက်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဖြောင့်ချက် တစ်ခုသည် တရားခံ အဖမ်း
ခံရပြီး ရက်များစွာကြာမှ ပေးသော ဖြောင့်ချက် ဖြစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊
ပြန်လည်ရင်းသိမ်းထားသည့် ဖြောင့်ချက်ဖြစ်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အခြား
လုံလောက်သည့် အထောက်အထားမရှိလျှင် ယင်းဖြောင့်ချက်မှာ တရားခံအား
အပြစ်ပေးရန် လုံလောက်သည့် ဖြောင့်ချက်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးမောင်မောင်သန်း
ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

အယူခံတရားခံများအတွက် — ဦးမြရှိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂၂၂ နှင့်

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂ (က)

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၀၄၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၂-၇၀) နေ့စွဲပါ ပျဉ်းမနားဇွန်နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှုနှင့်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ဖွင့်လှစ်သော ပြင်ဆင်မှု။

မန္တလေးတိုင်း၊ ပျဉ်းမနားမြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၀၄၅/၇၇ ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ အရေးယူခြင်းခံရသော တရားခံ မောင်သံချောင်းကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂၂၂/၈၀ ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ ယင်းအယူခံမှုကို ဗဟိုတရားရုံးက ဆောင်ရွက်နေစဉ် ၇-၇-၈၃ ရက်နေ့တွင် ဗဟိုတရား စီရင်ရေး အဖွဲ့က ပူးတွဲတရားခံများ ဖြစ်ကြသော မောင်အောင်မောင်း၊ မောင်စောထွန်း၊ မောင်လှအောင်နှင့် မောင်ကျော်ညွန့်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း ပြင်ဆင်မှု (က) ဖွင့်လှစ်သင့်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂ (က)/၈၃ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
၁။ မောင်သံ
ချောင်း
၂။ မောင်
အောင် မောင်း
ပါ (၄)

အယူခံမှုအမှတ် ၂၂၂/၈၀နှင့် ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂(က)/၈၃ တို့သည် မူလအမှုဖြစ်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၀၄၅/၇၇ မှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုများဖြစ်၍ ဤအမိန့်သည် ယင်းအယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှု နှစ်ခုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အချင်းဖြစ်သည်မှာ ၁၈-၇-၇၇ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ပထမ သတင်းပေးတိုင်ချက်ကို ပျဉ်းမနားမြို့ မြို့နယ်ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ဒုရဲအုပ် ဦးဝင်းအောင်က အချင်းဖြစ်ပြီး (၁)လ ကျော်ကြာမှ ၂၀-၈-၇၇ ရက်နေ့တွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်သက်သေခံ (က) တွင် ဦးဝင်းအောင်က တိုင်တန်းရာ၌ ၁၈-၇-၇၇ ရက်နေ့ သို့မဟုတ် ၁၉-၇-၇၇ ရက်နေ့ညတွင် မရမ်းတောင်အောက် ကျေးရွာနေ ကျေးရွာလုံခြုံရေး ကင်းတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်နေကြသော မောင်သံချောင်း၊ မောင်အောင်မောင်း၊ မောင်စောထွန်း၊ မောင်လှအောင်၊ မောင်ကျော်ညွန့်တို့သည် အရက်မူးပြီး ရမ်းကားနေသော တရွာတည်းသား မောင်ကို ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်၍ ဆင်ချောင်းတောင်ဇရပ် အရွှေ့မြောက်ဘက်ရှိ ကျောက်ခိုးတောသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး ဝါးချွန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထိုးသတ်ကြကာ ၆ တောင်ခန့်နက်သော ချောက်အတွင်းသို့ ပစ်ချမြေမြှုပ်လိုက်ကြကြောင်းဖြင့် မရမ်းတောင်ရွာသားများထံမှ ရရှိသော လျှို့ဝှက်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှုကို အခြေပြု၍ ဒုတိယရဲအုပ် ဦးဝင်းအောင်က ဖော်ပြ တိုင်တန်းခဲ့သည်။

မြို့နယ်တရားရုံး အမှုတွဲကို စိစစ် ကြည့်ရှု ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးသည် မောင်သံချောင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ပြီး ကျန်တရားခံများကို စွဲချက်မတင်ပဲ လွှတ်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ယင်းနောက်

၁၉၀၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
၁။ မောင်သံ
ချောင်း
၂။ မောင်
အောင်မောင်
ပါ(၄)

တရားခံ မောင်သံချောင်းနှင့် မောင်သံချောင်း တင်ပြသော တရားခံပြ သက်
သေကို စစ်ဆေးပြီး ၂၀-၂-၇၀ ရက်နေ့တွင် မောင်သံချောင်းအား အမှုမှ
အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။

မောင်အောင်မောင်းပါ (၄)ဦးတို့အား စွဲချက်မတင်ဘဲ လွှတ်သည့်အမိန့်
နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်စောရင်ဆိုသူက မကျေနပ်သောကြောင့် မန္တလေးတိုင်း
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက
၁၂-၉-၇၀ ရက်နေ့တွင် မောင်အောင်မောင်းပါ (၄) ဦးတို့အာ စွဲချက်
မတင်ဘဲ လွှတ်ကြောင်း ချမှတ်သည့် မြီနယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍
မောင်အောင်မောင်းတို့ အပေါ် သင့်တော်သည့် ဥပဒေပုဒ်မဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး
အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

မောင်သံချောင်းအား အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့်
ဗဟိုဥပဒေရုံးက အယူခံမှုတင်သွင်းရာတွင် တရားလိုပြသက်သေ မအုန်းတင်
(လိုပြ-၂)နှင့် မောင်အောင်မြင့် (လိုပြ-၄)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ အရ
သေသူ မောင်ကိုနှင့် အမည်မသိသူ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသဖြင့် ပြည်သူ့
စစ်အဖွဲ့မှ မောင်သံချောင်းတို့က သေသူ မောင်ကိုအား လာရောက် ဖမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ တရားခံ မောင်သံချောင်း
ပေးခဲ့သော ဖြောင့်ချက်ပါ သေသူအား ကြိုးနှင့်တုပ်၍ ဝါးချွန်ဖြင့် ထိုးသတ်
ခဲ့သည် ဆိုသည့် ဖြောင့်ချက်နှင့် အလောင်းတွေ့ရှိသော နေရာမှ ကြိုးနှင့် ဝါး
ချွန် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်ဆိုသည့် အချက်တို့မှာ ကိုက်ညီနေ၍ မောင်သံချောင်း
တွင် တာဝန်ရှိနေကြောင်းဖြင့် ဗဟိုဥပဒေရုံးက အဓိက အကြောင်းပြချက်
နှစ်ချက် တင်ပြထားသည်။

မြီနယ်တရားရုံး အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ သေသူ မောင်ကို
တည်းခိုနေသည့် အိမ်၏အိမ်ရှင် မအုန်းတင် (လိုပြ-၂)က သူသည် နေအိမ်
တွင် မရှိ၍ မောင်ကိုအား မောင်သံချောင်းတို့ အဖွဲ့က လာရောက် ခေါ်ယူ
သွားသည်ကို ကိုယ်တိုင်မမြင်ကြောင်း တဆင့် ကြားရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း
ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားလိုပြ သက်သေ အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ်ရှိ မောင်အောင်မြင့်
(လိုပြ-၄) က အဖွားဖြစ်သူ ဒေါ်အုံးရွှေ၏ စေခိုင်းချက် အရ မောင်ကို၊
ကိုအုန်းမောင်နှင့် ကိုဘိုဖြူတို့ ရန်ဖြစ်သည့် ကိစ္စကို ကျေးရွာပြည်သူ့ ကောင်စီ
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစောမောင်ထံသို့ သွားရောက် တိုင်ခံကြောင်းနှင့် ထိုသို့တိုင်တန်းပြီး
နောက် နေအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့်အခါ ပြည်သူ့စစ် ခေါင်းဆောင်
မောင်သံချောင်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်များက မောင်ကိုတို့ သုံးဦးကို ဦးစောမောင်

အိမ်သို့ ခေါ်သွားကြောင်းတွေ့ရသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။ ဦးစောမောင်
နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိသည့် အခါ မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ဆိုသည့် အကြောင်း
အရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ သက်သေခံချက် အထောက်အထား လုံးဝမရှိပေ။

၁၉၀၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
၁။ မောင်သံ
ချောင်း
၂။ မောင်
အောင် မောင်း
ပါ(၄)

ယခုအမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေ ၁၀ ဦးကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ယင်း
၁၀ ဦးအနက် အမှုအကြောင်းအရာ အချက်အလက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍
အထက်တွင် ဖော်ပြပါ တရားလိုပြ သက်သေ မောင်အောင်မြင့်၏ ထွက်ချက်၌
ပါရှိသည့်အချက်အလက်မျှသာ ရှိသည်။ အခြားသက်သေခံ အချက်အလက်
များမှာ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ (ခ) အရ အလောင်းဖော်ရာ၌ အလောင်း
ပေါ်တွင် စိုက်ထားသော ဝါးချွန်တစ်ချောင်းနှင့် အလောင်း လက်ဖျံရိုးနှင့်
ခြေသလုံးရိုးများမှ ဖြုတ်ယူခဲ့သည့် ကြိုးတစ်ချောင်းတို့သာ ရှိသည်။ ဤအမှုတွင်
ဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးချက်လည်း မပါရှိပေ။

တရားခံ မောင်သံချောင်း ပေးခဲ့သော သက်သေခံ (င) ဖြောင့်ချက်တွင်
သေသူ မောင်ကိုမှာ အောက်လမ်းဆရာယောင်ယောင် ဆေးကုသရင်း အမျိုး
သမီးများကို စော်ကားပြီး အကြိမ်ကြိမ် မူးယစ်သောက်စား ဆူပူနေသဖြင့်
ဥက္ကဋ္ဌဦးစောမောင်၏ စေခိုင်းချက်အရ မောင်ကိုအား ကြိုးနှင့်တုပ်၍ မရမ်း
တောင်ရွာ၏ မြောက်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားပြီး ဝါးချွန်နှင့် ထိုးသတ်၍
ချောက်စဲသို့ ပစ်ချခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆို ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်
မောင်သံချောင်းက ယင်းဖြောင့်ချက်ကို ရဲများက ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်သဖြင့်
ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းထွက်ဆိုပြီး ဖြောင့်ချက်ကိုပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းထားသည်။

သက်သေခံ (င) ဖြောင့်ချက်ကို ကြည့်ရှုသည့်အခါ မောင်သံချောင်းအား
ဖမ်းဆီးရမိပြီးနောက် (၉)ရက်ကြာမှ ယူခဲ့သော ဖြောင့်ချက် ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရသည်။ ဖြောင့်ချက်တစ်ခုသည် တရားခံအဖမ်းခံရပြီး ရက်များစွာကြာမှ
ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းထားသည့်
ဖြောင့်ချက်ဖြစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားလုံလောက်သည့် အထောက်
အထား မရှိလျှင် ယင်းဖြောင့်ချက်မှာ တရားခံအား အပြစ်ပေးရန် လုံလောက်
သည့်ဖြောင့်ချက်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အခြားအထောက်အထားအဖြစ်မောင်အောင်
မြင့်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မောင်သံချောင်းတို့ အဖွဲ့က မောင်ကိုအား ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးစောမောင်ထံသို့ခေါ်သွားခဲ့သည်ဆိုသည့်အချက်သာလျှင်ပေါ်ပေါက်သည်။
မောင်သံချောင်းထံမှ သက်သေခံပစ္စည်း တစ်စုံတရာသိမ်းဆည်း ရမိခဲ့ခြင်းလည်း
မရှိပေ။ ဤမျှဖြင့် မောင်သံချောင်းအား အပြစ်ပေးမည်ဆိုလျှင် ထင်ကြေးဖြင့်
အပြစ်ပေးသည့် အနေအထားသာ ရှိပေမည်။ အမှုအဖြစ်အပျက် အကြောင်း
အရာမှာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော်လည်း ကြီးလေးသော လူသတ်မှုများ
တွင် ဤအထောက်အထားမျှဖြင့် တရားခံတစ်ဦးအား အပြစ်မပေးသင့်ပေ။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
၁။ မောင်သံ
ချောင်း
၂။ မောင်
အောင်မောင်
ပါ(၄)

ကျန်တရားခံများ ဖြစ်ကြသော မောင်အောင်မောင် ပါ (၄)ဦး တို့နှင့် ပတ်သက်၍ မောင်သံချောင်း ရုပ်သိမ်းထားသော ဖြောင့်ချစ်မှုလွဲ၍ အခြား အတောက်အထား တစ်ခုတရာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်အောင်မောင်ပါ (၄)ဦးတို့အား စွဲချက်တင်ပြီး ဆက်လက်စစ်ဆေးပါကလည်း အကြောင်း ထူးမည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၂၂၂/၈၀ ကို ပယ်ပြီး မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ ၁၂-၉-၇၈ ရက် နေ့စွဲပါ မောင်အောင် မောင်ပါ (၄) ဦး တို့ အပေါ် ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မောင်အောင်မောင်၊ မောင်စောထွန်း၊ မောင်လှအောင်နှင့် မောင်ကျော်ညွန့် တို့ကို စွဲချက်မတင်ပဲ လွှတ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်

ဦး ကြည်စိန် *

† ၁၉၈၄
မေလ ၂ ရက်

အိမ်ပိုင်အတွင်း အလေ့ကျပေါက် နေသော ဆေးခြောက်ပင်များ—
၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃ (ခ) အရ အကျုံးဝင်မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးကြည်စိန်၏ နေအိမ်ပိုင်ထဲ၌ တွေ့ရှိသော ဆေး
ခြောက်ပင်မှာ ၁၀ပင်မျှသာ နှိပြီး ချဉ်ပေါင်ပင်များနှင့် ရောနှောပေါက်နေ
ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ချဉ်ပေါင်မျိုးစေ့များကို ကြံ၍စိုက်ထားရာတွင် ရော
နှော ပါရှိ၍ အလေ့ကျ ပေါက်နေသော ဆေးခြောက်ပင်များ ဖြစ်ကြောင်း
ဦးကြည်စိန်၏ ထုချေရှင်းလင်းချက်မှာ အကြောင်းယုတ္တိမရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားရုံးက အချင်းဖြစ် ဆေးခြောက်ပင် ၁၀ ပင်မှာ
ဦးကြည်စိန် စိုက်ထားသော အပင်များဖြစ်သည်ဟု မယူဆကြောင်း ကောက်
ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးစိန်လှ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

အယူခံတရားခံအတွက် — ဦးဌေးမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၅

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၆၈၇ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၁၂-၈၂) နေ့စွဲပါ တောင်တွင်းကြီး မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

၁၉၇၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးကြည်စိန်

တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၆၈၇/၈၁ တွင် ဦးကြည်စိန် အပေါ် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ၊ ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)အရ စစ်ဆေးစီးရီး ဦးကြည်စိန် အား အမှုမှအပြီး အပြတ်လွှတ်ခဲ့သည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၄-၁၁-၈၁ ရက်နေ့တွင် တောင်တွင်းကြီး ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ရဲတပ်ကြပ် ဦးပုသည် သတင်းထောက်လှမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ရာ ပုဂံကုန်းကျေးရွာ ဦးကြည်စိန်၏ နေအိမ်ဝိုင်းအတွင်းတွင် ဆေးခြောက်ပင် ၁၀ ပင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရသဖြင့် ဦးပုကပင် သတင်းပို့ဝိုင်တန်းခဲ့ရာ တောင်တွင်းကြီး ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းက ဦးကြည်စိန်အပေါ် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၃ (ခ)အရ တရားရုံးသို့ တင်ပို့သော အမှုဖြစ်သည်။

ဗဟိုဥပဒေရုံးက အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် ဦးကြည်စိန်၏ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းမှ ဆေးခြောက်ပင်များကို တွေ့ရှိခဲ့သည်မှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ ဦးကြည်စိန်သည် တောင်သူ လယ်သမား တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဆေးခြောက်ပင်မှန်း မသိဟု ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိမရှိကြောင်း၊ ဆေးခြောက်ပင်သည် အလေ့ကျပေါက်သော အပင်မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလတရားရုံးက သုံးသပ်ရာတွင် ဦးကြည်စိန်သည် မိမိအိမ်ဝိုင်းအတွင်း၌ ရွှေဘိုချဉ်ပေါင်ပင်များနှင့် ရောနှောပေါက်နေသော ဆေးခြောက်ပင်များကို ဆေးခြောက်ပင်ဟု မသိကြောင်း၊ ဦးပုက ပြောပြမှသာ ဆေးခြောက်ပင်ဟု သိရှိရကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဦးကြည်စိန်က တမင် စိုက်ထားသော ဆေးခြောက်ပင်များ ဖြစ်သည်ဟု မယူဆကြောင်း သုံးသပ်၍ ဦးကြည်စိန်အား အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် ဦးကြည်စိန်၏ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းမှ ဆေးခြောက်ပင် ၁၀ ပင်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ ရှာဖွေသက်သေ ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး ဦးလွန်းမြ (လိုပြ-၂) က “ယင်းဆေးခြောက်ပင်များကို ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဦးပုမှ မြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းက ဆေးခြောက်ပင်များ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ယင်းဆေးခြောက်ပင်များမှာ ၄ ပင်၊ ၅ ပင်လောက် ရှိသည်ထင်ပါသည်။ ချဉ်ပေါင်ခင်းထဲတွင် ဟိုတပင် ဒီတပင် ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးပုက အိမ်ရှင်ဦးကြည်စိန်အား ယင်းအပင်များမှာ ဆေးခြောက်ပင်များ ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ အိမ်ရှင် ဦးကြည်စိန်က ဆေးခြောက်ပင်များ မသိကြောင်း၊ ချဉ်ပေါင်ပင်များသာ ဖြစ်ကြောင်း

ပြောပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဦးကြည်စိန်၏ နေအိမ်ပိုင်းထဲ၌ တွေ့ရှိသော ဆေးခြောက်ပင်မှာ ၁၀ ပင်မျှသာ ရှိပြီး၊ ချဉ်ပေါင်ပင်များနှင့် ရောနှောပေါက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ချဉ်ပေါင်မျိုးစေ့များကို ကြုံ၍ စိုက်ထားရာတွင် ရောနှောပါရှိ၍ အလေ့ကျပေါက်နေသော ဆေးခြောက်ပင်များ ဖြစ်ကြောင်း ဦးကြည်စိန်၏ ထုချေရှင်းလင်းချက်မှာ အကြောင်းယုတ္တိမရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားရုံးက အချင်းဖြစ် ဆေးခြောက်ပင် ၁၀ ပင်မှာ ဦးကြည်စိန် စိုက်ထားသော အပင်များ ဖြစ်သည်ဟု မယူဆကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးကြည်စိန်

ထို့ကြောင့်တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးအေးမောင်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးခင်ဇာမုံ
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄
မေလ ၅ ရက်

ဦးမောင်မောင်

နှင့်

၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

၂။ မောင်ကိုကိုကြီး *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄-အမွေပုံပစ္စည်းတစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း
၍ အမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ်အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် အရေးမယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တိုင်လျှောက်သူ မောင်ကိုကိုကြီး၏ တင်ပြ ထွက်ဆို
ချက်များအရ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်ရွှေ၏
မြစ်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်နှင့် မြေးဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မောင်ကိုကိုကြီးတို့အကြား
အမွေကိစ္စ အငြင်းပွားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ အမွေပုံပစ္စည်း
တစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄
အရ အလွဲသုံးစားမှုမြောက်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်နိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ကိုယ်တိုင်

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- (၁) ဦးရှန်းရှိထမ်း၊
တိုင်းတာဝန်ခံ၊ဥပဒေဝန်ထမ်း
(၂) ဦးတင့်စိုး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်
၁၇၈၉/၈၂ တွင် ဦးမောင်မောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄
အရ အရေးယူစစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ ဦးမောင်မောင်က သူ့အပေါ်အရေးယူ
စစ်ဆေးခြင်းကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးအရှေ့မြောက်မြို့နယ်တရားရုံး၊ပြစ်မှု

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၂၈

† မန္တလေးအရှေ့မြောက်မြို့နယ်တရားရုံး၊ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်၁၇၈၉/၈၂
ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန်
လျှောက်ထားမှု။

ဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၇၈၉/၀၂ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁—က အရ ချေဖျက်ပေးရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားသောအမှု ဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဦးမောင်မောင်
နှင့်
၁။ ပြည်ထောင်
စု ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ မောင်ကိုကို
ကြီး

အမှုမှာ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မန္တလေးမြို့၊ အကွက်အမှတ် ၆၀၆ ဦးပိုင်အမှတ် ၂ ဟေမာဇလရပ်ရှိ မြေနှင့်အဆောက်အဦပစ္စည်းကို ဦးမောင်မောင်သည် သူ၏အမည်သို့ လွှဲပြောင်းခဲ့ပြီး မန္တလေးသို့လည်း လွှဲပြောင်းရောင်းချရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အပြင် အဆောက်အဦကိုလည်း ဖျက်ဆီးလိုက်သည်ဟု ဖော်ပြလျက် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်ကိုကိုကြီးက ဦးမောင်မောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ အရေးယူပေးရန် တိုက်ရိုက် တိုင်လျှောက်သောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးမောင်မောင်က အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် မိမိသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်၏ တူတဝမ်းကွဲဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ကိုကိုကြီးမှာ ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်၏ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိမိအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ အရေးယူခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း အမွေကိစ္စ အငြင်းပွားမှုသာဖြစ်သဖြင့် တရားမကြောင်းအရ ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်းတင်ပြသည်။

မူလရုံး၌ ပြန်လှန်စစ်မေးရာတွင် မောင်ကိုကိုကြီးက “ကျွန်တော့်အနေနှင့် ယခုအမှုကို ကျွန်တော့်ဘကြီး၏အမွေရလိုသည့်အတွက် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘကြီးဆိုသူမှာ ဟာဂျီ ဦးမူဆာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တရားစွဲဆိုသည့်နေရာမှာ ဟာဂျီဦးမူဆာပိုင်မဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်ရွှေပိုင် ဖြစ်ပါသည်။ x x x x x x x တရားခံ ကိုမောင်မောင်သည် ယခု အချင်းဖြစ်ပွားသည့် မြေ၏ မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်ရွှေ၏ မြစ်အရင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ အဆိုပါ ဒေါ်ရွှေ၏ မြေးတဝမ်းကွဲဖြစ်ပါသည်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။

တိုင်လျှောက်သူ မောင်ကိုကိုကြီး၏ တင်ပြထွက်ဆိုချက်များအရ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်ရွှေ၏ မြစ်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်နှင့် မြေးဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မောင်ကိုကိုကြီးတို့အကြား အမွေကိစ္စ အငြင်းပွားမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အမွေပုံ ပစ္စည်းတစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ အလွဲသုံးစားမှုမြောက်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်နိုင်ပေ။

၁၉၀၄ ဦးမောင်မောင် ခြင်းရာများမှာ တရားမကြောင်းအရ တရားတထုံး စွဲဆိုဖြေရှင်းရမည့် အမွေ
 နှင့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

၁။ ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာ နိုင်ငံတော် ထို့ကြောင့် ဤလျှောက်လွှာကိုခွင့်ပြု၍ မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်
 တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၇၀၉/၀၂ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
 ၂။ မောင်ကိုကို ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်လိုက်သည်။

ကြီး

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦး ဘင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာ၊ မုံနှုတ်ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ကိုမောင်မောင်မြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၈၄

မေလ

၇-ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁) (ခ) - ယင်းပုဒ်မတွင်
ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုများကို သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး သို့မဟုတ်
အထက်တရားရုံးက လျှောက်ထားမှသာ အရေးယူရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခု အမှုကိစ္စတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၁၉၅(၁) (ခ) နှင့်အညီ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးက လျှောက်ထားခြင်းမရှိပဲ
ကိုကုလားက တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး သို့မဟုတ် ထိုတရားရုံးထက် အဆင့်မြင့်
သော တရားရုံးကသာ လျှောက်ထားမှ အရေးယူရမည့်အမှုကို ကိုကုလား၏
လျှောက်ထားမှုအပေါ် မြီနယ်တရားရုံးက အရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပြဋ္ဌာန်းထား
သော ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟု ဆိုရပေမည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးခင်မောင်ရီ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမောင်မောင်သန်း၊

ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

ရောဝတီတိုင်း၊ လပွတ္တာမြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်
၆၇၆/၈၃ တွင် ကိုကုလားက လျှောက်ထားသူ ကိုမောင်မောင်မြင့်အပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၆ အရ အရေးယူပေးရန် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား
သည်။ ယင်းအမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရချေဖျက်
ပေးရန်အတွက် ကိုမောင်မောင်မြင့်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤလျှောက်လွှာကို
တင်သွင်းသည်။

လပွတ္တာမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၄၅၁/၈၃ တွင်
ကိုကုလားသည် သူပိုင် ကျားပိုက်ကြီး နှစ်ဖောင်ကို ကိုမောင်မောင်မြင့်နှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၇၉

† လပွတ္တာမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆၇၆/၈၃ ကို ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု။

၁၉၈၄
 ကိုမောင်မောင်
 မြင့်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

ကိုထွန်းကြည်ဆိုသူတို့က အတင်းအဓမ္မလာရောက်ယူမှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၉ အရ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားခဲ့ရာ ၁၄-၉-၈၃ ရက်နေ့တွင် မြန်မာတရားရုံးက အချင်းဖြစ် ကျားပိုက်ကြီး နှစ်ဖောင်ကို ရုံး၊ ရွာသို့ ယူဆောင်လာရန် ကိုမောင်မောင်မြင့် အပေါ် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကိုမောင်မောင်မြင့်သည် မြန်မာတရားရုံး၏အမိန့်ကိုလိုက်နာခြင်းမရှိပဲ ရောင်းချပြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ၏လက်ဝယ်တွင်မရှိတော့ကြောင်း ပြောဆိုတင်ပြသဖြင့် မြန်မာတရားရုံးက သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှတစ်ဆင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ရှာဖွေသိမ်းဆည်းရန် ပစ္စည်းသိမ်းဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကိုမောင်မောင်မြင့်က သူရောင်းချခဲ့သူများထံမှ အချင်းဖြစ် ပိုက်များကို သိမ်းဆည်းမသွားစေရန် သိပ္ပံကပြောင်းရွှေ့ခိုင်းခဲ့သဖြင့် သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် ကိုကုလားက တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသဖြင့် မြန်မာတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၆၇၆/၈၃ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤပြစ်မှုအထွေထွေတွင် ကိုမောင်မောင်မြင့် တင်ပြထားသော အဓိက အကြောင်းပြချက်မှာ ကိုကုလားတရားမစွဲဆိုမီကာလ အတန်ကြာကတည်းက မိမိသည် အချင်းဖြစ်ပိုက်များကို ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၆ အရ အရေးယူခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၆ အရ အရေးယူရန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)တွင် တရားရုံးတစ်ရုံးရှိ အမှုတစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၆ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျှင် ထိုတရားရုံး သို့မဟုတ် ထိုတရားရုံးထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံး၏ ရေးသားတိုင်လျှောက်ချက်ဖြင့် လျှောက်ထားသည့်အခါမှလွဲ၍ မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးယူခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယခုအမှုကိစ္စတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)နှင့် အညီ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးက လျှောက်ထားခြင်းမရှိပဲ ကိုကုလားက တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး သို့မဟုတ် ထိုတရားရုံးထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးကသာ လျှောက်ထားမှ အရေးယူရမည့်အမှုကို ကိုကုလား၏ လျှောက်ထားမှုအပေါ် မြန်မာတရားရုံးက အရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟုဆိုရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤပြစ်မှုအထွေထွေလျှောက်ထားမှုကို ခွင့်ပြုပြီး လပွတ္တာမြန်မာ တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆၇၆/၈၃ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးောင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြသန်း

နှင့်

ဦးသုန္ဒရ (ခေါ်) ဦးတင်အေး *

† ၁၉၈၄
ဧပြီလ ၁၉ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၃) - စားစရိတ် ပေးရန်
တာဝန်ရှိသူသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်း သွားသော်လည်း
ထိုသူပိုင် ပစ္စည်းကို ဝရမ်းမဖမ်းနိုင်ဟု တားမြစ်ချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စားစရိတ် ပေးရန် တာဝန်ရှိသူသည် ရဟန်းဘောင်
သို့ ကူးပြောင်းသွားသဖြင့် တရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့် စားစရိတ်ငွေများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ထိုသူပိုင်ပစ္စည်းများကို ပစ္စည်းဖမ်းဝရမ်း မထုတ်နိုင်ဟု တားမြစ်
ချက် မရှိချေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးချစ်အေး (ကိုယ်စား) ဦးချစ်မောင်
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဒေါ်ကျင်မြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ချောင်းဆုံမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၁/၈၃ တွင်
ဦးသုန္ဒရ (ခ) ဦးတင်အေး အပေါ် မယားစရိတ်နှင့် ကလေးစရိတ်များကို
ထောက်ပံ့ရန် ပျက်ကွက်သဖြင့် မယားဖြစ်သူ ဒေါ်မြသန်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၃) အရ စားစရိတ်ငွေများ ရလိုကြောင်း လျှောက်
ထားခဲ့ရာ ဦးသုန္ဒရ (ခ) ဦးတင်အေး ပိုင် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချ၍ စားစရိတ်
ငွေများကို ရယူစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဦးသုန္ဒရ (ခ) ဦးတင်အေးက
မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု
တင်သွင်းရာ ချောင်းဆုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြ
သန်းက မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤ
ပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၄၄ (ခ)

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄ (ခ) တွင် ချမှတ်သော
(၂၁-၄-၈၄) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်မြသန်း
နှင့်
ဦးသုန္ဒရ (ခ)
ဦးတင်အေး

ဦးသုန္ဒရ (ခ) ဦးတင်အေးသည် စားစရိတ် စတင်ပေးရန် သတ်မှတ်သည့် ၁၉-၅-၇၉ မှ ၁၉-၁၀-၇၉ ရက်နေ့အထိ ၅ လအထက် မယားနှင့် ကလေးစားစရိတ် ငွေကျပ် ၂၀၀/-ကိုသာ ထောက်ပံ့ပြီး နောက်စားစရိတ် ငွေများ ဆက်လက်ထောက်ပံ့ရန် ပျက်ကွက် နေခြင်းနှင့် မပံ့လျှဉ်း၍ အငြင်း မပွားချေ။ ချောင်းဆုံမြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၃)အရ ဒေါ်မြသန်း၏ လျှောက်ထားချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၆ (၁) (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဦးသုန္ဒရ (ခ) ဦးတင် အေးပိုင် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ဝရမ်းဖမ်း ရောင်းချ ထုခွဲရန် ချောင်းဆုံ ပြည်သူ့ရဲ တပ်ဖွဲ့သို့ ဝရမ်းကို ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

စားစရိတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသူသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသ ဖြင့် တရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့် စားစရိတ်ငွေများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုသူပိုင် ပစ္စည်းများကို ပစ္စည်းဖမ်း ဝရမ်းမထုတ်နိုင်ဟု တားမြစ်ချက်မရှိ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ် ဖျက်ပြီး ချောင်းဆုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇာမှ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးအေးမောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ကေဒါနတ်

နှင့်

၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

၂။ ဒေဝါနန် *

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၃၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)နှင့် ပုဒ်မ ၅၂၂ (၃)တို့အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်များ-ပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) မှာ အခြေခံလုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ခြင်း-ပုဒ်မ ၅၂၂ (၃) မှာ အယူခံရုံး၊ ပြင်ဆင်မှုရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ခြင်း-ပုဒ်မ ၅၂၂ (၃) လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အယူခံရုံး၊ ပြင်ဆင်မှုရုံးများက ကျင့်သုံးရာတွင် အခြေခံလုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်သော ပုဒ်မ ၅၂၂ (၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီသာ ဆောင်ရွက်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) တွင် ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုခြင်း သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသောခြောက်လွန်ခြင်းသည် အင်္ဂါရပ်တစ်ခုဖြစ်သော ပြစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားခံတစ်ဦးအား အပြစ်ပေးလျှင် ယင်းသို့ ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုလုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လွန်ခြင်းကြောင့် သူတဦးတယောက်သည် မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်လွှတ်ဖြစ်သွားရပါက တရားရုံးသည်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆလျှင် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးနောက် တစ်လအတွင်းဖြစ်စေ လက်လွှတ် ဖြစ်သွားသူအား ယင်းမရွေးမပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးနောက် သုံးလကျော်ကြာမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်သည် ယင်းဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း ထွေရသည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇(၁)

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀၅(မြို့) တွင် ချမှတ်သော (၂၁-၁၁-၈၃) နေ့စွဲပါ စီရင်တရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
 ကေဒါနတ်
 နှင့်
 ၁။ပြည်ထောင်
 စု ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်
 ၂။ ဒေဝါနန်

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃) ကို ကျင့်သုံးရာတွင် စည်းကမ်းသတ်ကာလသတ်မှတ်ချက်မရှိဟု သုံးသပ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ တိုင်းတရားရုံး၌ ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်သည် အယူခံမှုဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှုဖြစ်စေ တက်ရောက်လာသည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်မှသာ ကျူးကျော်ခြင်းခံရသည့် မရှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပြန်လည်လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် လိုအပ်လျှင် ကျင့်သုံးရန်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ကျင့်သုံးသည့်အခါတွင်လည်း အခြေခံဖြစ်သည့် ပုဒ်မ ၅၂၂ ပုဒ်မခွဲ(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီသာ ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးဖြစ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁) ကို မကျင့်သုံးနိုင်သည်ကို အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုရုံးဖြစ်သည့် တိုင်းတရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့၍ အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဂျန်းချန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

ပဲခူးတိုင်း၊ မြို့မြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၈၂/၈၀ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁) အရ လျှောက်ထားသူကေဒါနတ်၊ ဂူလာဂျာရီနှင့်ရမ်းဂရေးဆိုသူတို့အား လျှောက်ထားခံရသူ ဒေဝါနန်၏ ခြံမြေအတွင်းမှ အမိန့်ချမှတ်သည့်နေ့မှ တစ်လံအတွင်း ဖယ်ရှားပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ကေဒါနတ်၊ ဂူလာဂျာရီနှင့် ရမ်းဂရေးတို့က မကျေနပ်ကြသဖြင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ ကေဒါနတ်တစ်ဦးတည်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃) အရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဒေဝါနန် သို့မဟုတ် ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်၍ ဖယ်ရှားထွက်ခွာသွားစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကေဒါနတ်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကိုတင်သွင်းသည်။

ဒေဝါနန်၏ တိုင်တန်းချက်အရ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ကနန်းတစ်စိုး၊ ကေဒါနတ်၊ ရမ်းနတ်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၂ နှင့် ပုဒ်မ ၄၂၇ တို့အရ အရေးယူ တင်ပို့သော အမှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက စစ်ဆေးကြားနာပြီး ၃၀-၃-၈၃ ရက်နေ့တွင် နန်းတစ်စိုးနှင့်ရမ်းနတ်တို့ကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်၍ ကေဒါနတ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ နှင့် ပုဒ်မ ၄၂၇ တို့အရဌေးဏ်ကျပ် ၂၅/-စီပေးဆောင်စေရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၁၁-၄-၈၃ ရက်နေ့တွင် ဒေဝါနန်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁) အရ

အချင်းဖြစ် မြဲမြဲကို ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာမှ ယခု အကြောင်းကိစ္စရပ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ကေဒါနတ်
နှင့်
၁။ပြည်ထောင်
စု ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဒေဝါနန်

တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံးသည် ကေဒါနတ်အပေါ်ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည့်နေ့မှာ ၃၀-၃-၈၃ ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်မှာ ၂၀-၇-၈၃ ရက်နေ့ဖြစ်၍ ဒုတိယအမိန့်သည် ကာလစည်းကမ်းသတ်အတွင်း ချမှတ်သော အမိန့်မဟုတ်သောကြောင့် ပယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)အရမူ ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာပေါ်ပြထားခြင်းမရှိသဖြင့် ပြင်ဆင်မှုဘာရုံးရုံးအနေဖြင့် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။

ဤပြင်ဆင်မှုအတွက် ကေဒါနတ်တင်ပြထားသော အဓိကအကြောင်းပြချက်မှာ မူလ အမှုသည် ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီက အချင်းဖြစ်မြဲကို ဒေဝါနန်အား ချပေးခဲ့သည်ကို အခြေပြု၍ စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ကို သော်လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၅၂၂(၃)ကိုသော်လည်းကောင်း ကျင့်သုံးနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်းနှင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်သည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေကြောင်းဟူ၍ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)တွင် ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုခြင်း သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လွန်ခြင်းသည် အင်္ဂါရပ်တစ်ခုဖြစ်သော ပြစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားခံတစ်ဦးအားအပြစ်ပေးလျှင် ယင်းသို့ ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုလုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လွန်ခြင်းကြောင့် သူတဦးတယောက်သည် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်လွှတ်ဖြစ်သွားရပါက တရားရုံးသည် သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆလျှင် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးနောက် တစ်လအတွင်းဖြစ်စေ လက်လွှတ်ဖြစ်သွားသူအား ယင်းမရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးနောက် သုံးလကျော်ကြာမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁) အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်သည် ယင်းဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)ကို ကျင့်သုံးရာတွင် စည်းကမ်းသတ်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မရှိဟု သုံးသပ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ တိုင်းတရားရုံး၌ ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်သည် အယူခံမှုဖြစ်စေ၊

၁၉၈၄
ကေဒါနတ်
နှင့်
၁။ပြည်ထောင်
စု ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဒေဝါနန်

ပြင်ဆင်မှုဖြစ်စေ၊ တက်ရောက်လာသည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်မှုသာ ကျူးကျော်ခြင်းခံရသည့် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကိုပြန်လည် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်လိုအပ်လျှင် ကျင့်သုံးရန်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ် သည်။ ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ကျင့်သုံးသည့် အခါတွင်လည်း အခြေခံဖြစ်သည့် ပုဒ်မ ၅၂၂ ပုဒ်မခွဲ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီသာကျင့်သုံး ရန်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးဖြစ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) ကိုမကျင့်သုံး နိုင်သည်ကို အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုရုံးဖြစ်သည့် တိုင်းတရားရုံးက ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့၍ အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဒေဝါနန်သည် အချင်းဖြစ် မြေကို လက်ရောက်ရလိုပါက တရားမကြောင်း အရ အမှုစွဲဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ၂၁-၁၁-၈၃ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးခင်မောင် အေး *

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာ

၃၀ ရက်

လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှုတွင် ပေးသူနှင့် ယူသူပါ အပြစ်ကင်းသူများ
မဟုတ်ခြင်း-ကြံရာပါ သက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ချိန်ဆ၍လက်ခံ
ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှု ပြုသည်ဆိုရာတွင် ပေးသူနှင့်
ယူသူပါ အပြစ်ကင်းသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဦးငွေထွန်းသည် လာဘ်ပေးသူ
ဖြစ်သည်ဆိုသောကြောင့် ကြံရာပါတစ်ဦးအဖြစ် သက်သေခံခြင်း ဖြစ်သည်။
ကြံရာပါသက်သေတစ်ဦး၏အစစ်ခံချက်တွင် အဓိကကျသောအချက်အလက်ကို
အထောက်အကူပြုသည့် သက်သေခံချက်ရှိမှသာ လက်ခံအသုံးပြုသင့်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါက်တာခင်မောင်မောင်တိတ်၊ ဥပဒေပညာရှင်

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြရှိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အလုံမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၄၆၁/၈၃ တွင်
ဦးခင်မောင်အေးအပေါ် အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၄ (၁) (ဂ) / ၄ (၂) အရ စစ်ဆေးစီရင်၍ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့သဖြင့်
ဗဟိုဥပဒေရုံးက ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

ဦးခင်မောင်အေးသည် ကမာရွတ်မြို့နယ် အမှတ် (၂) ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း
အမှတ် ၆၂၁ နေ ဦးငွေထွန်းတို့ထံမှ လောင်းကစားဥပဒေအရ ဖမ်းဆီး
အရေးယူရာတွင် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးမည်ဟု

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၃၇

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၄၆၁ တွင် ချမှတ်သော (၃၀-၈-၈၃)
နေ့စွဲပါ အလုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်
အေး

ပြော၍ ငွေကျပ် ၂၀၀၀/- တောင်းယူကြောင်း အလုံခြုံနယ်မြေသည် အကောင်အထည်
အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် ဦးအောင်သန်းက ကမာရွတ်မြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့
စခန်းသို့ တိုင်ကြားခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

ဗဟိုဥပဒေရုံး၏ အယူခံအကြောင်းပြချက်တွင် ဒေါ်စန္ဒာသော် ဦးငွေထွန်း၊
ဦးမြင့်စိုး၊ ဦးသန်းထွန်းနှင့် ဦးခင်မောင်တို့၏ ထွက်ချက်များအရ ဦးခင်မောင်
အေးသည် လာဘ်ငွေ ကျပ် ၂၀၀၀/- ယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါလျက်
အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

ဒေါ်စန္ဒာသော် (လိပ်ပြာ-၁) သည် ခင်နှင်းဖြစ်သူ ဦးငွေထွန်း လောင်း
ကစားမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ခံရပြီးနောက် ပေးထားသည့် ငွေကျပ် ၂၀၀၀/-
ပြန်လည်တောင်းခံခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးငွေထွန်း (လိပ်ပြာ-၂) က
လောင်းကစားမှုဖြင့် အရေးယူခံရသဖြင့် ရပ်ကွက်ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး
ဦးမြင့်စိုးနှင့်အတူ ဦးခင်မောင်အေးထံ သွားရောက်အကူအညီတောင်း ယင်း
ငွေကျပ် ၂၀၀၀/- ပေးခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးမြင့်စိုး (လိပ်ပြာ-၃) က
ဦးခင်မောင်အေးထံအကူအညီ သွားရောက်တောင်းခံခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။
ဦးသန်းထွန်း (လိပ်ပြာ-၅) က ဒေါ်စန္ဒာသော်နှင့်အတူ ငွေပြန်တောင်းရာတွင်
လိုက်ပါသွားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးခင်မောင်မှာ ရုံးခေါ်သက်သေဖြစ်ပြီး
အလုံခြုံနယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်ကောင်စီအတွင်းရေးမှူး
ဦးမြင့်စိုးက ဦးငွေထွန်း လောင်းကစားမှုဖြင့် အရေးယူခံထားရသောကြောင့်
အကူအညီပေးရန် လာရောက်ပြော သဖြင့် ဦးခင်မောင်က တဆင့် ပြောပြ
ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဦးခင်မောင်အေးက ဦးမြင့်စိုးနှင့် ဦးငွေထွန်းတို့ လာရောက်၍ လောင်း
ကစားမှုတွင် အကူအညီတောင်းခံခြင်းကို မမြင်ကွယ်ပဲ လာဘ်ငွေတောင်းခံ
ခြင်းမရှိကြောင်း ငြင်းဆိုထားသည်။ ဒေါ်လှရီ (ခံပြ-၂)၊ ဦး ကြည် ဝင်း
(ခံပြ-၃) နှင့် ဦးအုံးဝင်း (ခံပြ-၄) တို့က အချင်းဖြစ်ချိန်တွင် ဦးခင်မောင်
အေးနှင့် အတူရှိနေသူများဖြစ်ကြောင်း ဓာတ်ကံခံထွက်ဆိုထားကြသည်။

အမှုတစ်ခုလုံးကို မြိုင်သုံးသပ်သော် ဦးငွေထွန်းသည် အရန်တရားစီရင်
ရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးခင်မောင်အေးထံသို့ ရောက်ရှိခြင်းမှာ အငြင်းမပွားပေ။
လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု ပြုသည်ဆိုရာတွင် ပေးသူနှင့်ယူသူပါ အပြစ်ကင်းသူများ
မဟုတ်ကြပေ။ ဦးငွေထွန်းသည် လာဘ်ပေးသူဖြစ်သည် ဆိုသောကြောင့်
ကြံရာပါတစ်ဦးအဖြစ် သက်သေခံခြင်းဖြစ်သည်။ ကြံရာပါသက်သေတစ်ဦး၏
အစစ်ခံချက်တွင် အဓိကကျသော အချက်အလက်ကို အထောက်အကူပြုသည့်
သက်သေခံချက်ရှိမှသာ လက်ခံ အသုံးပြုသင့်ပေသည်။ ဦးခင်မောင်အေးက

ဦးငွေထွန်းထံမှ လာဘ်ငွေတောင်းခံခြင်းနှင့် လာဘ်ငွေ ပြန်ပေးအပ်ခြင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစောက်အထားမရှိလှပေ။ ထို့ပြင် လာဘ်ငွေဆိုသည့် ငွေကို တရားရုံးသို့ သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းခြင်းလည်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ အလုံခြုံနယ်တရားရုံးက ဦးခင်မောင်အေးကို အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်
အေး

ထို့ကြောင့် အလုံခြုံနယ်တရားရုံးက ဦးခင်မောင်အေးအား အပြီးအပြတ် လွှတ်သည့်အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးခင်ဇော်မုံ
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တင်

† ၁၉၈၄
ဒီဇင်ဘာလ
၁၄ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင် တင် ရွှေ *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀-အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် စတင်ပြုလုပ်သူ
လက်နက်မဲ့နေသည့်အချိန်တွင် အပြင်းအထန်ဒဏ်ရာများဖြင့် သေ
စေခြင်းသည် ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။သေသူ၏ လက်ဝယ်မှ ရဲဒင်းကို လုယူလိုက်ပြီးနောက်
မောင်တင်ရွှေသည် သေသူ၏လက်တွင် သေစေလောက်သည့် လက်နက်တစ်
တရာမရှိတော့သည့်အခါ သေသည့် ဒဏ်ရာ(၈)ချက်ရသည်အထိ ပြုလုပ်မှုကို
ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို လိုသည်ထက် ပိုမို သုံးစွဲခဲ့သည်ဟု
ကောက်ယူရပေမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစံသာကျော်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမောင်မောင်စိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အင်္ဂပူမြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၈၈/၈၃ တွင် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ လူသတ်မှုဖြင့် အရေးယူခြင်း ခံရသော
အယူခံတရားခံ မောင်တင်ရွှေအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်ကို
ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကိုတင်သွင်း
သည်။

၂-၂-၈၃ နေ့ည(၈)နာရီအချိန် အုန်းကုန်းရွာ၊ ဦးဘောဂ၏ အသုဘ
အိမ်၌ မောင်သိန်းဝင်း၊ မောင်ဘိုးသိန်းနှင့် တရားခံမောင်တင်ရွှေ တို့မှာ
ဘုရားတရားစကား ပြောနေစဉ် သေသူ မောင် ထွန်း သိန်း ရောက် လာ ၍

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆၈

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၈၈တွင်ချမှတ်သော (၂၉-၉-၈၃)
နေ့စွဲပါ အင်္ဂပူမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု၊

ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးပြောဆိုကြစဉ် မောင်တင်ရွှေနှင့် မောင်ထွန်းသိန်း အချင်းများကြပြီး မောင်ထွန်းသိန်းက ရဲဒင်းတစ်လက်ကိုယူ၍ မောင် တင် ရွှေ အား ခုတ်ရန်ပြုလုပ်သဖြင့် မောင်တင်ရွှေက ရဲဒင်းကိုလုပြီး ပြန်ထုလိုက်သောကြောင့် မောင်ထွန်းသိန်း ဒဏ်ရာရရှိသေဆုံးသွားခဲ့ရာမှ ဤအမှုပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်တင်ရွှေ

အယူခံ အကြောင်းပြရာ၌ သေသူထံမှ ရဲဒင်းကို တရားခံ လုယူပြီးဖြစ်၍ တရားခံတွင် အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရလောက်အောင် အခြေအနေမရှိတော့ကြောင်း၊ သေသူ၏မျက်နှာပိုင်းတွင် ဒဏ်ရာ(၈) ချက်ရပြီး၊ ဒဏ်ရာ (၇) ချက်မှာ အပြင်းအထန်ဒဏ်ရာများဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံသည် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို လိုသည်ထက် ပိုမို သုံးစွဲခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့် တင်ပြထားသည်။

ဦးတလုပ် (လိုပြ-၁) က အချင်းဖြစ်နေက ဦးဘောဂ၏အသုဘသို့ည (၈) နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ အ သု ဘ အိမ် တွင် မောင် ဘိုး သိန်း၊ မောင်သိန်းဝင်းနှင့် မောင်တင်ရွှေတို့ ရေဆွေးသောက် စကားပြောနေကြောင်း၊ မောင်တင်ရွှေက တရားစကားပြောနေစဉ် သေသူမောင်ထွန်းသိန်းရောက်လာပြီး မောင်တင်ရွှေနှင့်စကားပြောယင်း စကားများကြကြောင်း၊ ယင်းနောက် မောင်ထွန်းသိန်းသည် ရဲဒင်းတစ်လက်ကို သွားယူပြီး မောင် တင် ရွှေ အား ထုရန် ရွယ်သဖြင့် မောင်တင်ရွှေက ရဲဒင်းပြန်လုကြောင်း၊ မိမိကမကြည့်တော့ပဲ ထသွားရာ ထသံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ကြောင်း၊ ပြန် သွား ကြည့် သော အ ခါ မောင်ထွန်းသိန်းမှာ နဖူးတွင် ကွဲနေသောဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေသည်ကိုမြင်တွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

ဤအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အချင်းများသည့် နေရာတွင် ရှိနေကြသော မောင်ဘိုးသိန်း(လိုပြ-၂) နှင့် မောင်သိန်းဝင်း(လိုပြ-၃) တို့က မောင်တင်ရွှေအား သေသူမောင်ထွန်းသိန်းက ရဲဒင်းဖြင့် ခုတ်မည်အပြုတွင် မောင်တင်ရွှေက ရဲဒင်းလုပြီး ခုတ်သည်ကိုမြင်ကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြသည်။ သက်သေဆံရာဝန် ဦးဟန်ခန့်ထန် (လိုပြ-၉) က သေသူ မောင်ထွန်းသိန်း ရရှိသော ဒဏ်ရာ (၈) ချက်အနက် ဒဏ်ရာ အမှတ် (၅) မှာ သာမန်ဒဏ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒဏ်ရာ အမှတ် (၃) အရ ညာ ဘက် ပါး ရိုး ကျိုး ပြီး အံ သွား တစ်ချောင်းပြုတ်ထွက်နေကြောင်း၊ ဒဏ်ရာ အမှတ် (၄) အရ မေးရိုးကျိုးပြီး၊ ဒဏ်ရာ အမှတ် (၇) နှင့် (၈) အရ ဦးခေါင်းအရိုး ကွဲအက်နေကြောင်းနှင့် သေသူမှာ သွေးလွန်ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် သေဆုံးရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

တ ရား ခံ မောင် တင် ရွှေ က သေသူကရန်စပြီး ရဲဒင်းနှင့်စတင်ထုသဖြင့် ရဲဒင်းကိုပြန်လုပြီး ပြန်လုန်၍ တစ်ချက်ထုလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆို ထုချေထားသည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်တင်ရွှေ

မြန်မာတရားရုံးက “တရားခံသည် ဗိုက်ဂုဏ်ဖြင့် ကျော်ကြားနေသည့် သေသူက ခဲဒင်းဖြင့်ခုတ်ရန်လာခြင်းကို မကာကွယ်မခုခံလျှင် သေဆုံးခြင်း (သို့မဟုတ်) အပြင်းအထန်နာကျင်စေခြင်းစသည့် အန္တရာယ်များမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် မိမိပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်စေရန်အတွက် သေသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံခဲ့ခြင်းသည် လွန်လွန်းသည်ဟူ၍ ယူဆရန် အကြောင်းမရှိ။ တရားခံ အားပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ ကာကွယ်ခုခံခွင့်ကိုပေးပြီး အောက်ပါ အတိုင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်”ဟု သုံးသပ်ထားသည်။

ဤအမှုတွင်တရားခံမှသက်သေတင်ပြခြင်းမရှိသည်သာမက သက်သေခံ(င) ဖြောင့်ချက်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေအထောက်အထားများအရ သေသူ၏လက်ဝယ်မှ ခဲဒင်းကိုလုယူလိုက်ပြီးနောက် မောင်တင်ရွှေသည် သေသူ၏လက်တွင် သေစေလောက်သည့် လက်နက်တစ်ခုစာရာမရှိတော့သည့်အခါ သေသူ၌ ဒဏ်ရာ (၈) ချက် ရသည်အထိ ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို လိုသည်ထက် ပိုမိုသုံးစွဲခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာတရားရုံးက မောင်တင်ရွှေသည် ခုခံကာကွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကင်းလွတ်ခွင့်ရှိသည်ဟု ကောက်ယူခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ မောင်တင်ရွှေ အပေါ် မြန်မာတရားရုံးက အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ၎င်း၏ ချုပ်ရက်များကိုသာ ပြစ်ဒဏ်အဖြစ်ကျခံစေရန်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

မြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

အိုက်ထပ် (ခ) အိုက်ခမ်း*

† ၁၉၈၄

အောက်တို

ဘာ

၀ ရက်

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးတိုင်း၊ အားမြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ
ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ) - ဘိန်းစိမ်းများကို တရားခံ ကိုယ်တိုင်က
ထုတ်ပေးခြင်း၊ မဟုတ်လင့်ကစား ဘိန်းများထားရှိသော နေရာ
သည် တရားခံ နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ခြံမြေကြောင်း၊ ဆင်ရှား၍
တရားခံ၏ လက်ရှိဟု ကောက်ယူရန်မြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့တရားရုံးက အိုက်ထပ် အား အပြီး အပြတ်
ပွတ်ရာတွင် ကလေးငယ်က ထုတ်ပေးခြင်းသည် ၎င်း၏ ဖခင်က သိလျက်နှင့်
လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း မဟုတ်ဟု သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆယ်နှစ်
အရွယ် ကလေးက ဘိန်းစိမ်းများကို ထုတ်ပေးခြင်းမှန်သော်လည်း ထိုဘိန်း
များ ထားရှိသော နေရာမှာ အိုက်ထပ် လက်ရှိနေထိုင်သော နေအိမ်မှသာ
မြစ်၍ အိုက်ထပ်၏ လက်ရှိဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေသည်။ အိုက်ထပ်သည်
ထိုအိမ်တွင် အိပ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သဖြင့်လည်း ထိုအိမ်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းသည်
အခြားသူ တစ်ဦး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်က သူ၏ပစ္စည်းပင်
ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိန်လှ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)

အယူခံ တရားခံအတွက် - မရှိ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြစ်မှု ဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၁ တွင်ချမှတ်သော (၁၅-၈-၈၃)
နေ့စွဲပါ တန့်ယန်းမြန်မာ့တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
အိုက်ထပ်(ခ)
အိုက်ခမ်း

ရှမ်းပြည်နယ် တန့်ယန်းမြို့နယ်တရားရုံးက ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၃၁ တွင် အိုက်ထပ် (ခ) အိုက်ခမ်းအား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ် ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ အရေးယူ စစ်ဆေးပြီးနောက် ၁၅-၈-၈၃ ရက်နေ့၌ အမှုမှ အပြီး အပြတ် လွှတ်လိုက်သည့်အတွက် ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်း ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ တောခိုသောင်းကျန်းသူ လွယ်မော်အဖွဲ့မှ ဘိန်းများကို ဝယ်ယူ စုဆောင်းနေကြောင်း အမှတ်(၁) လှုပ်ရှား စစ်မျူဟာ၏ ညွှန်ကြားချက် အရ သံလွင်ဦးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ ခလရ (၃၃) ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့နှင့် ရဲအထူးထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ် ဦးကိုလေးတို့သည် သတင်းအရ အယူခံတရားခံ အိုက်ထပ်၏ နေအိမ်ကို သက်သေ လူကြီးများနှင့် အတူ ၂၉-၃-၈၂ ရက်နေ့ ညနေ ၅:၃၀ နာရီ၌ ရှာဖွေရာ အိုက်ထပ်၏ ဆယ်နှစ် အရွယ် သမီးကလေးက သင်္ဘောသီးများ ထည့်ထားသော တောင်းမှ အလေးချိန် တစ်ပိဿာနှင့် ငါးကျပ်သားရှိ၊ နှစ်ကျပ်သားခန့်စီ လုံးထားသော ဘိန်းလုံးငယ်များ ပါရှိသည့် အဝတ်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ဤသို့ တွေ့ရှိသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်ငြိမ်းက တန့်ယန်းပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ တိုင်ချက်ပေးပို့ခဲ့ရာမှ ဤအမှု ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗဟိုဥပဒေရုံးက အယူခံ အကြောင်းပြချက်များကို တင်ပြရာတွင် အိမ်၏ လသာဆောင်ရှိ ကွပ်မျစ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သင်္ဘောသီး တောင်းထဲမှ သိမ်းဆည်းမိခြင်းမှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ ဘိန်းဟုလည်း ဓာတုဗေဒဓာတ်ခွဲ စမ်းသတ်မှုဖြင့် ပေါ်လွင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံက အဆိုပါ လူမမယ်ကလေး မလေးကို လွှဲချရန် ကြိုးစားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံ၏ လက်ဝယ်မှ ဘိန်းစိမ်းများ ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက အိုက်ထပ်အား အပြီးအပြတ်လွှတ်ရာတွင် ကလေးငယ် က ထုတ်ပေးခြင်းသည် ၎င်း၏ ဖခင်က သိလျက်နှင့် လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း မဟုတ်ဟု သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆယ်နှစ် အရွယ်ကလေးက ဘိန်းစိမ်းများကို ထုတ်ပေးခြင်း မှန်သော်လည်း ထိုဘိန်းများ ထားရှိသော နေရာမှာ အိုက်ထပ်လက်ရှိ နေထိုင်သော နေအိမ်မှသာ ဖြစ်၍ အိုက်ထပ်၏ လက်ရှိ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေသည်။ အိုက်ထပ်သည် ထိုအိမ်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သဖြင့်လည်း ထိုအိမ်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းသည် အခြားသူ တစ်ဦး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်က သူ၏ပစ္စည်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြုပြီး ရှမ်းပြည်နယ်၊ တန့်ယန်းမြို့နယ်တရားရုံး၏ ၁၉၈၂ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၁ ကွင် အိုက်ထပ်အား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ အပြစ်မရှိဟု ယူဆပြီး အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ အိုက်ထပ်အပေါ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ အပြစ်တွေ့ရှိပြီးအိုက်ထပ်သည် အလုပ်ဖြင့် ထောင် ၅ (ငါး) နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

အမှုအတွင်း ချုပ်ရက်များကို ပြစ်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်ခွင့်ပြုသည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
အိုက်ထပ်
(ခ)
အိုက်ခမ်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးထွန်းရှိန် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ရှုဝေပါ (၃)

နှင့်

၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

၂။ ဒေါ်မေကြည်*

† ၁၉၈၄

ဒီဇင်ဘာလ

၂၀ ရက်

သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း-ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစားမပြုပဲ ပစ္စည်း ရောင်းရငွေများကိုသာ တရားခံက အလွဲသုံးစားပြုသည့် ကိစ္စ-ပစ္စည်း လက်ရှိ ထားခွင့် ရှိသူသို့သာ ထုတ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးက သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်သည် ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားခွင့်ရှိသူ ဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစား၍ ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်သာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ တရားမကြောင်းအရ အဆုံးအဖြတ် ရယူရမည့် ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

လျှောက် ထားသူများ အတွက်- ဦးစန်းတင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- (၁) ဦးအွန်ဇာနန်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)

(၂) ဦးတင်ညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

သုံးခွဲမြန်မာတရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃/၈၃ တွင် တရားခံ မနု (ခ) မခင်နုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ၊ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီး သက်သေခံ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အမှုတိုင် လျှောက်သူ ဒေါ်မေကြည်အား ပေးစေရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသက်သေခံ ရွှေထည်ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းခြင်းခံရသူများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ရှုဝေတို့က မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ မအောင်မြင်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၁၇ (ခ)

† ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၁ တွင်ချမှတ်သော (၂၁-၃-၈၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၁၇-၇-၀၂ နေ့၊ နေ့လည် ၁၂ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဒေါ်မေကြည်သည် မိမိခင်ပွန်းနှင့် တဌာနတည်းတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်သူ ကိုမြင့်ကြည်၏ ဇနီး မနု(ခ)မခင်နုက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းများ ရအောင်ပြုလုပ်ပေးမည် ပြော၍ ငွေပေးရန်ပြောရာ မိမိက ငွေအဆင်သင့်မရှိ၍ ရွှေထည်ပစ္စည်း စုစုပေါင်းတန်ဖိုး ငွေကျပ် ၂၂၂၀၀/-ခန့်ကို ငွေဖြင့် ခေတ္တဖန်တည်း၍ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူ ပေးရန် အပ်လိုက်ကြောင်း၊ မနုသည် အိမ်ဆောက် ပစ္စည်းများကို ဝယ်မပေး သည့်ပြင် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကိုလည်း သူ၏ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ တိုင်လျှောက်ရာမှ ပေါ်ပေါက် လာသော အမှု ဖြစ်သည်။

၁၉၀၄
ဒေါ်ရှုဝေ
ပါ(၃)
နှင့်
၁။ ပြည်
ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဒေါ်မေ
ကြည်

လျှောက်ထားသူများက တင်ပြရာတွင် ဒေါ်မေကြည်၏ ခွင့်ပြုချက် အရ၊ ပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်ရှိသူ တရားခံ မနုက လာရောက် ရောင်းချသည်ကို သဘောမေးဖြင့် တန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သက်သေခံ ရွှေထည် ပစ္စည်းများကို သူတို့သာ ရထိုက်ကြောင်း၊ တရားခံ မနု (ခ)မခင်နု အလွဲသုံးစား ပြုလိုက်သည်မှာ ရွှေမဟုတ်ပဲ ရွှေရောင်းရသော ငွေများသာ ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို အဓိက ပြင်ဆင်မှု အကြောင်းပြချက်များအဖြစ် တင်ပြထားသည်။

မို့နယ်တရားရုံး အမှုတွဲကို စိစစ်လေ့လာရာတွင် ဒေါ်မေကြည်က “ကျွန်မက ရွှေထည် ပစ္စည်းများကို ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်မ ပေးလိုက်သည့် ရွှေထည် များကို အခြားသင့်လျော်သော နေရာတွင် ခေတ္တပေါင်ထားပြီး ပစ္စည်းဝယ် ပေးရန် ပြော၍ ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ထွက်ဆိုထားပြီး တရားခံ မနုက သူ့အား ဒေါ်မေကြည်က သက်သေခံ ရွှေထည် ပစ္စည်းများအား ပေါင်ခိုင်း၍ လျှောက်ထားကြသူများထံ ပေါင်နှံခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ လျှောက်ထားသူ (၁) ဒေါ်ရှုဝေက မောင်နှံ ခုနစ်ဖော် လက်ကောက် (၁၄) ကွင်းကို ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-ဖြင့် လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူ (၂) ဒေါ်ညိုက ယိုးဒယားဘတ်ကုံး ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ငွေကျပ် ၃၅၀၀/- ဖြင့် လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူ (၃) ဒေါ်ခင်အေးကြူက ရွှေလက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ငွေကျပ် ၁၅၀၀/-ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မနု(ခ) မခင်နုထံမှ အပေါင်ခံခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပဲ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားကြသည်။ မည်သည့် ဘက်ကိုမျှ ထောက်ခံသည့် သက်သေခံချက် မရှိချေ။ ထို့ပြင် လျှောက်ထားသူများသည် ယင်းသက်သေခံ ပစ္စည်းများကို သဘောမေးဖြင့် တန်ရာတန်ဖိုးပေး၍ ရယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းလည်း သက်သေခံ အထောက် အထား မတွေ့ရှိရပေ။

တရားရုံးသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်မှု ပြီးဆုံးသည့် အခါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)အရ သက်သေခံပစ္စည်းကို ထုတ်ပေးရာတွင် လက်ရှိထားခွင့် ရှိသူသို့ ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ရှင်ဝေ
ပါ(၃)
နှင့်
၁။ ပြည်
ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ဒေါ်မေ
ကြည်

ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသော အချက်များမှာ ဒေါ်မေကြည်က မနု
အား ရွှေထည်ပစ္စည်းများ အပ်၍ ထိုပစ္စည်းများဖြင့် ငွေရှာပြီး အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပေးရန်ပြောကြောင်း၊ မနုက ထိုရွှေထည် ပစ္စည်းများကို
ဒေါ်ရှင်ဝေထံ ပေးအပ်၍ ငွေရယူသွားကြောင်း၊ ရယူသွားသော ငွေများကို
မနုက အလွဲသုံးစား ပြုကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မေကြည်ထံမှ မနုယူ
သွားသော ပစ္စည်းများအတွက် ဒေါ်မေကြည်သည် နစ်နာသည်ဟု ယူဆ
ပါက တရားမကြောင်း စွဲ၍ အရေးဆိုပိုင်ခွင့် ရှိနေပေသည်။

တရားရုံးက သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်သည်
ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားခွင့်ရှိသူ ဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစား၍ ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်
သာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ တရားမကြောင်းအရ အဆုံး
အဖြတ် ရယူရမည့် ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး သက်သေခံ ရွှေထည် ပစ္စည်းများကို
သုံးခွဲနှုန်းတရားရုံးက ဒေါ်မေကြည်အား ပေးအပ်ခဲ့သည့် အမိန့်နှင့် ယင်း
အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး
သက်သေခံရွှေထည်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းခြင်းခံခဲ့ရသည့် လျှောက်ထားသူ
အသီးသီးအား ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တင်

ဦး လှ ဖေ
နှင့်

- (၁) ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
- (၂) ကိုထွန်းရီ*

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၁၃ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ အပြစ်ရှိသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) အရ ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်ပိုင်ခွင့်
မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံ ဖြစ်သူ ကိုထွန်းရီ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လုယက်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိထားသော အမှုဖြစ်သည်။
ယင်းပုဒ်မပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် အထိ ပြစ်ဒဏ်
ထိုက်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအခြေအနေအရ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်
အထိ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်နိုင်သော လုယက်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) ပါ ဆိုဆုံးမလွှတ်နိုင်ရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့်
အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးမြင့်ဆွေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးခင်မောင်ဦး၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

စစ်ကိုင်းတိုင်း ချောင်းဦးမြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်
၁၆၅/၈၁ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ကိုထွန်းရီအား ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီး ဆိုဆုံးမလွှတ်လိုက်
ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မူလတရားလို
ဦးလှဖေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) အရ ဗဟိုတရားရုံးသို့
ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၂၀ (ခ)

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၆၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂၂-၆-၈၁) နေ့စွဲပါ ချောင်းဦးမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးလှဖေ
နှင့်
၁။ ပြည်
ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာ
နိုင်ငံတော်
၂။ ကိုထွန်းရီ

မြန်မာတရားရုံး အမှုတွဲပါ ဦးလှဖေ၏ တိုက်ရိုက်လျှောက်လွှာအရ ဦးလှဖေ၏ စာရင်းငှား ကိုအောင်ငွေ မောင်းနှင် လာသော ဦးလှဖေပိုင် လှည်းနှင့် နွားများကို ကိုထွန်းရီက လုယူသွားခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြတိုင်လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဤအမှုပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

မြန်မာတရားရုံး အမှုတွဲကို ကြည့်ရှု လေ့လာသည့် အခါ ကိုအောင်ငွေ (လိုပြ- ၂) က ဦးလှဖေ၏ လှည်းကို မိမိမောင်းလာစဉ် ကိုထွန်းရီသည် လှည်းပေါ်သို့ တက်လာပြီး မိမိလက်ထဲမှ နွားကြီးကို လုယူကြောင်း၊ ပြန်လုမည် အလုပ်တွင် လှည်းတွင် ညှပ်ထားသည့် ဓားကို ကိုထွန်းရီက ဆွဲယူပြီး မိမိအား ခုတ်သဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ကိုထွန်းရီက နွားလှည်း ယူခဲ့ခြင်းကို ငြင်းဆိုခြင်းမရှိပဲ ယင်းအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကိုအောင်ငွေ အား ပထမအကြိမ် စစ်ဆေးစဉ်ကလည်းကောင်း၊ ပြန်ခေါ်သက်သေ အနေဖြင့် စစ်ဆေးစဉ်ကလည်းကောင်း၊ ပြန်လွန်မေးမြန်းခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းရီသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လုယက်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

မြန်မာတရားရုံးက ကိုထွန်းရီသည် သူပိုင်ဆိုင်သင့်သော နွားလှည်းဖြစ်သည် ဟု ယူဆ၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ လုယူပြီးနောက် ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌသို့ လှည်းနှင့် နွားကိုပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရ၍လည်းကောင်း၊ ပြစ်ဒဏ် သက်ညှာစွာ သတ်မှတ်သင့်သည်ဟု သုံးသပ်ထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ၌ တရားခံတစ်ဦးအား အပြစ်မပေးပဲ ဆိုဆုံးမ လွှတ်နိုင်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားခံ တစ်ဦးသည် ခိုးမှု၊ သို့မဟုတ် အလွဲသုံးစားမှု၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှု၊ သို့မဟုတ် လိမ်လည်မှု၊ သို့မဟုတ် ၂ နှစ်ထက် မပိုသော ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပါ ပြစ်မှု တစ်ရပ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိရလျှင် ထိုတရားခံသည် ယခင်က ပြစ်မှု တစ်ခုတရာ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းရှိကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့် အခါများတွင် တရား ခံ၏ အသက်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ၊ ပြစ်မှုအတိုင်းအတာ တို့ကို ထောက်ရှု၍ အခြားပြစ်ဒဏ် မသတ်မှတ်ပဲ ဆိုဆုံးမ လွှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားရုံးတစ်ရုံးသည် ဆိုဆုံးမ လွှတ်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစား သည့်အခါ ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး ဆောင်ရွက် ရန် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုသည် တရားခံဖြစ်သူ ကိုထွန်းရီအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လုယက်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိထားသော အမှုဖြစ်သည်။

ယင်းပုဒ်မပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် အထိ ပြစ်ဒဏ် ထိုက်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအခြေအနေအရ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် အထိ ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်နိုင်သော လုယက်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က)ပါ ဆိုဆုံးမလွှတ်နိုင်ရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လုယက်မှု ကျူးလွန်သော ကိုထွန်းရီကို ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သော ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဦးလှဇေ
နှင့်
၁။ ပြည်
တောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာ
နိုင်ငံတော်

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးက ကိုထွန်းရီအား ဆိုဆုံးမလွှတ်ကြောင်း ချမှတ် ခဲ့သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ကိုထွန်းရီအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ ရုံးတက်ရုံးဆင်း ထောင်ဒဏ် ၁ ရက်နှင့် ငွေဒဏ်ကျပ် ၁၀၀/- ပေးဆောင်စေရန်၊ ငွေဒဏ် မဆောင်က ထောင်ဒဏ် ၁ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

၂။ ကိုထွန်းရီ

၁၉၈၄ ခုနှစ်

(ဇန်နဝါရီလ၊ ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လ)

တရားမမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ဦးကြင်	နှင့်	ဦးဘိဒါမ္မတ် ပါ (၂)	၁
ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ (၇)	နှင့်	ဒေါ်ခင်သန်း (ခ) ဒေါ်ခင်စန်းပါ(၈)	၃
ဒေါ်ခင်ကြည် (၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဦးမျိုးမြင့်)	နှင့်	ဦးအောင်မြင့်	၈
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ (၅) <u>ဒေါ်သိန်းမြ</u>	နှင့်	<u>ဒေါ်သိန်းမြ</u> ဦးစိန်ဟုတ်ပါ (၅)	၁၀
ဦးဇေးမီးယားပါ (၂)	နှင့်	<u>ဒေါ်စုစု ပါ(၂)</u> ဒေါ်စုစု	၁၆
မနီလာမော်	နှင့်	ဒေါ်သန်းသန်းပါ (၁၀)	၁၉
ဦးရန်ကနား	နှင့်	ဒေါ်ခင်သီ	၂၅
ဒေါ်လှရီ	နှင့်	ဒေါ်နု ပါ (၈)	၂၉
ဒေါ်သောင်းစိန်	နှင့်	ဒေါ်ကြည်	၃၄
ဦးသန်းညွန့်	နှင့်	ဦးမြင့်အောင် ပါ (၇)	၃၈
ဒေါ်သန်းမေ	နှင့်	ဒေါ်မြမြ ပါ(၂)	၄၁
ဦးသိန်းမောင်	နှင့်	ဦးတင်အောင် ပါ (၂)	၄၄
ဒေါ်အေးရင် (ခ) ဒေါ်ရင်အေးပါ(၄)	နှင့်	ဦးခင်မောင်ဝင်းပါ (၂)	၄၉

စီရင်ထုံ : ပြုသောမူခင်းများ

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ဒေါ်ကျင်ဆိုင်	နှင့်	ဒေါ်စန်းရီ	၅၃
ဒေါ်ခင်မိမိ	နှင့်	ဒေါ်ခင်အေး	၅၅
ဦးချစ်မောင်ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်စိန်စိန်ရီ	၆၁
မစ္စတာစီအိပ်ဒီဇူဇာ	နှင့်	ဒေါ်လှသိန်းပါ(၃)	၆၄
ဦးစိုးမြင့်ပါ(၂)	နှင့်	မခင်စိုးဝင်း	၆၉
ဒေါ်စန်းစန်း	နှင့်	ဦးကျော်ဝေ	၇၄
ဒေါ်စန်းရီ	နှင့်	ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်	၇၆
ဦးစိန်မောင်ပါ(၇)	နှင့်	ဒေါ်ကျင်မြိုင်	၇၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံဘဏ် (ကိုယ်စား) မန်နေဂျာ၊ စက်မှုလက်မှု			
ဓလေ့ချေးငွာနု၊ ရန်ကုန်မြို့	နှင့်	ဦးနေလပါ(၃)	၈၃
ဦးဘကျောက်	နှင့်	ဦးကျင်ဌား	၈၇
ဒေါ်ဂိုဒေါ်ဝရီဒေဗွီပါ(၆)	နှင့်	ရှန်တီဒေဗွီ	၉၁
ဒေါ်လှလှ	နှင့်	ဒေါ်ခင်စောချိုပါ(၃)	၉၆
ဦးသန်းမောင်ပါ(၂)	နှင့်	ဦးခင်ဖေ	၉၉
ဟဝါဘီဘီ	နှင့်	မစ္စတာအမ်အိဘရာဟင် (ခ)	
		ဦးမောင်မောင်သန်း	၁၀၁
ဦးအောင်တင်ပါ(၂)	နှင့်	ဦးခွေးပါ(၄)	၁၀၄
ဦးအောင်သိန်းပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ထွေးပါ(၂)	၁၀၆
ဦးအုန်းမောင်	နှင့်	ဒေါ်ဘီဘီ	၁၀၈

စီရင်ထုံး ပြုသော မူခင်းများ :

တရား မမှုများ :

စာမျက်နှာ

ဦးကိုကိုလတ်	နှင့်	ဒေါ်တင်ညွန့်	၁၁၃
ဒေါ်ကျင်ငွေ	နှင့်	ဒေါ်ခင်တီ ပါ(၈)	၁၁၅
ဦးကျော်ငြိမ်း	နှင့်	ဦးကျော်ရှိန်း	၁၁၉
ဦးကျော်ဝင်းအောင်	နှင့်	ဒေါ်ညွန့်ပါ(၃)	၁၂၁
ဦးကြိုင် ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်သိန်းဟန် ပါ(၆)	၁၂၃
ဒေါ်ခင်ရီ ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ရီရီသန့်	၁၂၅
မခင်သက်	နှင့်	ဦးဘမှန်း	၁၂၈
မခင်အုန်းမြင့်	နှင့်	ဦးဘရင်	၁၃၀
ဦးချစ်ဆွေ ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ကျင်ဌေး ပါ(၂)	၁၃၁
ဦးချစ်မောင် ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်အုန်းသွင်	၁၃၃
မောင်စောကျော်နိုင် ပါ(၅)	နှင့်	ဒေါ်စောသိက္ခီ ပါ(၄)	၁၃၅
ဦးစိုး ပါ(၃)	နှင့်	ဦးဉာဏ် ပါ(၄)	၁၃၉
ဒေါ်တင် ပါ(၄)	နှင့်	ဦးထွန်းညွန့် ပါ(၃)	၁၄၄
ဒေါ်တင်တင်ဝင်း	နှင့်	ဒေါ်သန်းကြည်ပါ(၃)	၁၄၈
မတင်လှ(ခ)နရီရန်(ခ)	နှင့်	မောင်ဝင်းဇော်(ခ)	
မဂ္ဂင်အထိန်	နှင့်	ကုလားလေး	၁၅၀
ဦးထွေး	နှင့်	ဒေါ်ခင်လတ် ပါ(၄)	၁၅၃
ဦးထွေး	နှင့်	ဦးသက်ထွန်း ပါ(၅)	၁၅၇
ဒါဝတ်(ခ)ဦးတင်မောင်ပါ(၂)	နှင့်	ဦးမြင့်(ခ)အဘူနိုင်ပါ(၂)	၁၆၀
မနီ ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ခင်စန်းရီ	၁၆၂
ဝိစိမာလကာ	နှင့်	ဒေါ်ကျင်ကီး	၁၆၆
မောင်မူဆာ	နှင့်	မဝင်းမြင့်	၁၇၀

ဦးမင်းဇော်	နှင့်	ဦးသောင်းတင် ပါ(၂)	၁၇၃
ဦးမောင်ကြည်	နှင့်	ဦးမြင့်သိန်း	၁၇၆
ဒေါ်မြတင်	နှင့်	ဦးအေးမောင်	၁၇၈
ဒေါ်မြင့်သိန်း ပါ(၃)	နှင့်	ဦးသန်းရွှေ ပါ(၃)	၁၈၀
ဒေါ်ရှုပဝတီ ပါ(၂)	နှင့်	ဦးအိုက်မောင် (ခ) ဦးခင်မောင် ပါ(၃)	၁၈၆
ဦးရွှေမိုး	နှင့်	ဦးသန်းမောင်	၁၈၈
ဒေါ်လတ် (ခ) ဒေါ်လှ	နှင့်	ဒေါ်အမလေး	၁၉၂
ဦးဝမ်ကျင်ထွေး ပါ(၂)	နှင့်	ဦးသန်းထွန်း	၁၉၄
ဦးသန်းညွန့် ပါ(၂)	နှင့်	ဦးသန်းစိန် ပါ(၂)	၁၉၆
ဒေါ်သန်းရင်	နှင့်	ဒေါ်သန်းစိန် ပါ(၃)	၁၉၉
ဦးသိန်းမောင် ပါ(၃)	နှင့်	ဦးတင်အောင် ပါ(၄)	၂၀၂
ဒေါ်အိ	နှင့်	မသောင်းကြည် ပါ(၂)	၂၀၈
ဦးအေးကျော်	နှင့်	မြန်မာ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ (ကျောက်ပန်းတောင်း)	၂၁၀
ဒေါ်အေးစိန် ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်သန်းသန်းနု	၂၁၃
ဦးအေးမောင်	နှင့်	ဒေါ်ကြည်	၂၁၆
ဦးအောင်သန်း	နှင့်	ဒေါ်ကြည်ကြည်စန်း	၂၂၀
အိုင်အမ်ဒီဘာဂီယား	နှင့်	၁။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် စားသုံးသူသမဂ္ဂဝါယမ အသင်း၊ ပန်းဘဲတန်း မြန်မာ။ ၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီ	၂၂၂
ဒေါ်အေးလင်း	နှင့်	ဒေါ်ရွှေရင်	၂၂၅

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ဦးကိုရင်	နှင့်	မောင်ရဲမြင့်	၂၂၉
မောင်ကိုဦး ပါ(၆)	နှင့်	ဦးပြား ပါ(၃)	၂၃၂
ဒေါ်ကြင်ကျား	နှင့်	မောင်ကြည်စိန် ပါ(၂)	၂၃၆
ဦးကြွား ပါ(၇)	နှင့်	ဒေါ်တင်လှ ပါ(၄)	၂၃၉
ဒေါ်ခင်လေး ပါ(၃)	နှင့်	မောင်ရွှေ	၂၄၃
ဒေါ်ချိုလှိုင်စိုင်း (ခ) ဒေါ်လှရွှေ	နှင့်	ဒေါ်မြစိန်အေး	၂၄၆
ဦးစံဦး (ခ) ဦးစွတ်ပရာ	နှင့်	ဦးလှမြင့်	၂၅၀
ဦးစိုးလှိုင် ပါ(၂)	နှင့်	ဦးတင်ဌေ ပါ(၄)	၂၅၂
ဦးစိန်	နှင့်	ဒေါ်မြအောင် ပါ(၂)	၂၅၅
ဒေါ်ဘေရာဘီဘီ ပါ(၅)	နှင့်	ဒေါ်လှရင်	၂၅၇
ဦးဇော်ဝင်း	နှင့်	ဦးဖေတင်ဝင်း	၂၆၁
ဒေါ်တင်ရီ	နှင့်	ဒေါ်နှင်းစိန်	၂၆၄
ဒေါ်တင်ရီ	နှင့်	၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၊ အရှေ့မြောက်မြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ၊ မန္တလေးမြို့	
		၂။ မခင်မြဝင်း	၂၆၇
ဦးတင်ဦး	နှင့်	ဦးဝင်းဟုတ်	၂၇၀
ဦးထွန်းတင်	နှင့်	ဦးဌေး ပါ(၂)	၂၇၂
ဒဗလျူကေမင်	နှင့်	ဦးမောင်ခို (ခ) နိုင်နားကျမားလ်	၂၇၄
ဒေါ်ပု ပါ(၄)	နှင့်	မအေးမြင့် ပါ(၂)	၂၇၇

စာမျက်နှာ

ဒေါ်ဖြိုး	နှင့်	ဦးစိုးမြင့်	၂၀၁
ဖာတမာဘိဘီ ပါ(၄)	နှင့်	ဂျီအိတ်ချ်စီနာဇူးဒါး	၂၀၄
ဦးဘစန် ပါ(၃)	နှင့်	ဒေါ်လှလှပါ (၃)	၂၀၇
ဦးဘိုးဝယ် ပါ(၂)	နှင့်	ဦးညိုကြီး ပါ(၅)	၂၉၁
ဦးမောင်ရီ ပါ(၂)	နှင့်	မောင်သန်းဦး	၂၉၄
ဦးမျိုးမင်း	နှင့်	ဒေါ်မြမြထွန်း	၂၉၇
ဦးမြက်ကျော်	နှင့်	ဦးသိန်းမောင် ပါ(၅)	၃၀၂
ဦးယုကြည်	နှင့်	ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ(၄)	၃၀၈
ဦးသာဝင်း	နှင့်	ဦးတောင်ကြီး	၃၁၁
ဦးသန်း	နှင့်	၁။ မခင်လှမြင့်	
		၂။ ဒေါ်သိန်းမေ	၃၁၃
ဒေါ်သိန်းခင်	နှင့်	ဦးအောင်ကို	၃၁၇
ဒေါ်သိန်းနွဲ့	နှင့်	ဦးထွန်းလှိုင် ပါ(၃)	၃၂၀
ဒေါ်သိန်းမြ	နှင့်	ဒေါ်ကျင်(ခ)အကျင်	၃၂၈
ဦးသိန်းအောင် ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ဝင်း ပါ(၃)	၃၃၁
အယွတ်အီး-ဂျီဝါမီးရား	နှင့်	အမ်မိုဟာမက်မွတ်	
		စတဖာကမာလ် ပါ(၃)	၃၃၅
ဦးအေး ပါ(၃)	နှင့်	ဒေါ်နှင်းရီ ပါ(၂)	၃၃၇
ဦးအောင်မြင့်	နှင့်	ဦးစိန်လွင်(ခ)	
		ဦးဝမ်စိန် ပါ(၂)	၃၄၁
ဒေါ်ကြူ	နှင့်	မောင်ကြည်စိန် ပါ(၂)	၃၄၄

ညွှန်းချက်

တ ရှား မ မှု များ :

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ -

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ

သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် တရားလို ပြုလုပ်စွဲဆိုသော အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း - တရားဖြင့် အနေဖြင့် မိမိ၏ဆိုင်ရာ ဆိုင်ခွင့်ကို ခုခံချေပရာ၌ ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် တရားလို ပြုလုပ်စွဲဆိုသော အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် မူလရုံး တရားလိုမှာ ဒေါ်လှရီဖြစ်၍ သူစွဲဆိုသော အမှုတွင် ဦးသန်းမောင်တို့ ဘက်က မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိစ္စိမသမီးဖြစ်သည်ဟု ထုချေထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ထုချေခွင့် မရှိတော့ဟူသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မမြင့်မြင့်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးသောင်း၏ ကိစ္စိမသမီးဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန် စွဲဆိုခွင့်မှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်စေကာမူ မမြင့်မြင့်၏ ဆိုင်ရာဆိုင်ခွင့်များကို ဆက်ခံသူ ဒေါ်နုနှင့် မမြင့်မြင့်၏ သားသမီးများ အနေဖြင့် အယူခံ တရားလိုက သူတို့အပေါ် စွဲဆိုသော အမှုကို အောင်မြင်စွာ ချေပနိုင်ရန် အလို့ငှာ မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိစ္စိမသမီးဖြစ်ကြောင်း ခုခံချေပခွင့်ရှိသည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

ဒေါ်လှရီ နှင့်

ဒေါ်နုပါ (၈)

....

....

ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခြင်း-ပူးတွဲပိုင်ရှင်တစ်ဦးက အချင်းဖြစ် ဥပစာ
ကို လက်ရှိထားခြင်းသည် အခြားပူးတွဲပိုင်ရှင်ကို ဆန့်ကျင်၍
လက်ရှိထားခြင်း ဟုတ်မဟုတ်- ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားခြင်းနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ အရေးဆိုသူသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို အမှန်
တကယ်လက်ရှိ ဖြစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးခွေးလေးသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဦးခင်
မောင်တို့နှင့်အတူ စပ်တူဝယ်ယူခဲ့ကြောင်းသုံးသပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
ရာ ပူးတွဲ ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည့် ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိထားခြင်း
မှာ ဥပဒေအမြင်တွင် ဦးခွေးလေး ကိုယ်စား လက်ရှိထားခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးခင်မောင်တို့၏ ဖိတ်တွင်
ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားလိုသည့် ဆန္ဒရှိရုံမျှဖြင့် သူတို့
လက်ရှိထားမှုမှာ ပူးတွဲပိုင်ရှင် ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်ရာ မရောက်
နိုင်ပေ။ ဦးခင်မောင်တို့က အိမ်ခန်းများကို အခြားသူတို့အား အငှား
ချထားရုံမျှဖြင့် ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးခင်မောင်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အခန်း
နှစ်ခန်းကို မောင်ချိန်ကြည်အား လည်းကောင်း၊ အခန်းတစ်ခန်းကို
ဦးလှဝေအားလည်းကောင်း ငှားရမ်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအခန်းများမှာ ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိ မဟုတ်ချေ။
ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရေးဆိုသူသည် အချင်းဖြစ်
ပစ္စည်းကို အမှန်တကယ် လက်ရှိဖြစ်ရန် လိုပေသည်။ အငှားချထား
သူများ လက်ရှိဖြစ်ရုံမျှဖြင့် ဦးခင်မောင်တို့ အမှန်လက်ရှိ ဖြစ်သည်ဟု
မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးစိန်ဟုတ် ပါ (၅)
ဒေါ်သိန်းမြ

နှင့်

ဒေါ်သိန်းမြ
ဦးစိန်ဟုတ် ပါ (၅)

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှု-အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင်
အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုသူပိုင်ရှင်အား သာမန်
အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ရာမရောက်နိုင်ခြင်း-ဆန့်ကျင်ရာရောက် သည်
ဆိုလျှင် သက်သေထင်ရှားပြရန် တာဝန်သည် အဆိုပြုသူအပေါ်
၌ ကျရောက်ခြင်း။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ဖခင်လက်ထက်က ဒေါ်စိမ်းရင်အား အချင်း
ဖြစ် ဥပစာတွင် ၎င်း၏တသက် နေခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်ကွယ်လွန်
ပြီးနောက် အယူခံတရားလိုတို့က ဆက်လက်နေခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံ

တရားပြိုင်တို့သည် ဒေါ်စိမ်းရင်ကို အကြောင်းပြု၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာ တွင် ရောက်ရှိလာသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စိမ်းရင် ကွယ်လွန်သွား သောအခါ၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့အား အယူခံတရားလိုတို့က ခွင့်ပြုချက် ကို ရုပ်သိမ်းကြောင်းအဆိုပြုလျက် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသူအား နှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဒေါ်စိမ်းရင် ပိုင်ကြောင်း၊ အမှုမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကာလကို ပဏာမငြင်းချက် ထုတ်၍ ကြားနာကာ ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်သည် ဆိုကာ အမှုကို ပလပ်သည်။ အယူခံ တရားလို တို့က တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရား ရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားလိုတို့ စွပ်စွဲချက်မှန်လျှင် ဒေါ်စိမ်းရင် က အချင်းဖြစ်တိုက်၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ခွင့်ပြုသူပိုင်ရှင်အား သာမန် အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ရာမရောက်နိုင်ပေ။ ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်သည်ဟုဆို လျှင် အဆိုပြုသူက သက်သေထင်ရှား ပြရန်လိုပေသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံ တရားပြိုင်တို့က ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားခဲ့ကြောင်း သက်သေ ထင်ရှား မပြရသေးပါ။ အောက်ရုံးများက အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလကျော်လွန်ပြီဟု ကောက်ယူခြင်းသည် အထောက်အထား မရှိပဲ အဆုံးအဖြတ်ပြုရာ ရောက်ပေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ(၇) နှင့် ဒေါ်ခင်သန်း(ခ)ဒေါ်ခင်စန်းပါ(၈)

တရားလိုသည် မိမိရထိုက်သော သက်သာခွင့်ကို အတည့်အလင်းဖော် ပြ၍ တောင်းဆိုရန်လိုခြင်း - တရားရုံး အနေဖြင့် တရားလို မတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်သော်လည်း ယင်း သက်သာခွင့်မျိုးသည် တရားလိုတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွှယ်သော သက်သာခွင့်ဖြစ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့်-၇၊ နည်း-၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားလိုတစ်ဦးသည် ယေဘုယျဆန်သော သက် သာခွင့်ကို အတည့်အလင်း ဖော်ပြတောင်းဆိုရန် မလိုချေ။ တရားရုံး အနေဖြင့် သင့်သည်ထင်မြင်ပါက တရားလိုတောင်းဆိုခြင်း မပြုသည့် အခြားသက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုနိုင်ပေသည်။ တဘက်တွင် တရားလိုသည်

မိမိအလိုရှိသော မိမိရထိုက်သော သက်သာခွင့်ကို အတည့်အလင်း ဖော်ပြတောင်းဆိုရန်လိုပေသည်။ တဘက်တွင် တရားလိုအနေဖြင့် ရထိုက်သော သက်သာခွင့်ကို ဖော်ပြမတောင်းဆိုမိ၍ အမှုရှုံးရခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရန် တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့် ပေးနိုင်ရန် အလို့ငှာ အမိန့်-၇၊ နည်း-၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် တရားလို မတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို အမှုတိုင်းတွင် ပေး၍ မရချေ။ ခွင့်ပြုနိုင်သည့် သက်သာခွင့်မျိုးမှာ တရားလိုတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွှယ်သော သက်သာခွင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးသိန်းမောင် နှင့် ဦးတင်အောင်ပါ (၂)

....

၄၄

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (က) ၏ သဘော - ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်သော နို့တစ်စာဖြင့် စွဲဆိုခဲ့သော အမှုတွင် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခြင်းကို မူလမြီနယ် တရားရုံးသည် အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (က) အရ ခွင့်ပြုသင့်ခြင်း - ကွယ်လွန်သူအား လျှောက်ထားသူအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် အခန်းများကို အင်္ဂလိပ် ပြက္ခဒိန်လ အလိုက် လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ လကုန်သည့် ရက်နေ့အထိ ငှားရမ်းခဲ့ရာ ထိုသို့ ငှားရမ်းမှုကို ၂-၁-၈၂ နေ့မှ စ၍ ရပ်စဲလိုကြောင်း ၂၃-၁-၈၂ နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ အိမ်ခန်းများမှ ဖယ်ရှားပေးရန် အိမ်ငှား ဦးအောင်မြင့်ထံ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ငှားရမ်းခြင်း ရပ်စဲသည့်နေ့သည် လကုန်ရက်နှင့် မကိုက်ညီသောကြောင့် နို့တစ်စာမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်သောကြောင့် ဒေါ်ခင်ကြည် စွဲဆိုသော အမှုမှာ ရှုံးရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး တရားလိုဘက်မှ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ မြီနယ်တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (က) အရ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုသင့်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ အမှု အတော အတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးနှင့် ဗဟိုတရားရုံးတို့တွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ၌ ၎င်းအားလျှောက်ထားသူအဖြစ် ဖော်ပြ

ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ လျှောက်ထားခွင့် ရှိသူမှာ ဦးမျိုးမြင့်သာ ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

ဒေါ်ခင်ကြည် (၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဦးမျိုးမြင့်) နှင့်
ဦးအောင်မြင့်

၀

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အာဏာသက်ရောက်
ခြင်း မရှိသော ဒေသတွင် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရန်
မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ရှမ်းပြည်နယ်၌ အာဏာ သက်ရောက်
ခြင်း နှင့်ကြောင်း ပေါ်လွင်သဖြင့် ထိုပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို
လိုက်နာရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒေါ်သန်းမေ နှင့် ဒေါ်မြမြ ပါ (၂)

၄၁

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေပါ အမွေဆက်ခံခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေသ-
ကွယ်လွန်သူနှင့် မျိုးဆက်နီးသူက ဝေးသူအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်
နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံ
ခြင်း ဆိုင်ရာဥပဒေသ တစ်ရပ်မှာ ကွယ်လွန်သူနှင့် မျိုးဆက်နီးသူက
ဝေးသူအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်သည်။

မ နီ လာ မော် နှင့် ဒေါ်သန်းသန်း ပါ (၁၀)

၁၉

သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ - ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
ကြေငြာသည့် ဒီကရီ၏အကျိုးဆက် သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်
မှုနှင့် တနည်းနည်း ဆက်နွှယ်မှု ရှိရန်လိုခြင်း- အခွင့်အမိန့်အရ
နေသူအား နှင်လိုမှုသည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာ
ချက် ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် အဖြစ် တောင်းဆို
ပိုင်ခွင့်ရှိသော သက်သာခွင့်မျိုး ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေငြာသည့် ဒီကရီ၏ အကျိုး
ဆက် သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် တနည်းနည်းဖြင့် ဆက်နွှယ်
သော သက်သာခွင့်မျိုး ဖြစ်ပေမည်။ အခွင့်အမိန့်အရ နေသူအား
နှင်လိုမှုသည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အပေါ် အခြေမခံပဲ အခွင့် အမိန့် အပေါ်
အခြေပြု၍ စွဲဆိုရသော အမှုမျိုး ဖြစ်ပေရာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟ

ကြေငြာချက် ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် အဖြစ် တောင်းဆို ပိုင်ခွင့်ရှိသော သက်သာခွင့်မျိုး မဟုတ်ချေ။

စာမျက်နှာ

ဦးဇေးဗီးယားပါ (၂) နှင့် $\frac{\text{ဒေါ်စုစုပါ}(၂)}{\text{ဒေါ်စုစု}}$

....

၁၆

မြွက်ဟကြေငြာရုံ ကြေငြာပေးသည့် ဒီကရီမျိုးကို အတည်ပြုပေးရန် ဇာရီမှု လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးသန်းညွန့်ရရှိထားသည့် ဒီကရီ မှာ အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေတွင် ဦးသန်းညွန့်အနေဖြင့် သုံးပုံတစ်ပုံရခွင့် ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာရုံ ကြေငြာပေးသည့် ဒီကရီဖြစ်သည်။ ယင်း ကဲ့သို့သော ဒီကရီ မျိုးကို အတည် ပြုပေးရန် အကြောင်း မရှိသည့် အလျောက် ဦးသန်းညွန့်၏ လျှောက်ထားချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးက ဇာရီမှုဖွင့်လှစ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ဦးသန်းညွန့် နှင့် ဦးမြင့်အောင် ပါ (၇)

....

၃၀

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) - အိမ်ရှင်နေထိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်ရခြင်း၊ သားသမီးများနေထိုင်ရန်အတွက် ဆိုလျှင် အကျုံးမဝင်ခြင်း။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ် ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) တွင် အိမ်ရှင် ဖြစ်သူသည် မိမိ နေထိုင်ရန် အတွက် မဟုတ်ပဲ မိမိ မိသားစုနှင့် သား သမီးများ နေထိုင်ရန်အတွက် အိမ်ဌာနအပေါ် နှင်လိုမှုစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်း မရှိပေ။

ဒေါ်အေးရင်(ခ) ဒေါ်ရင်အေးပါ(၄) နှင့် ဦးခင်မောင်ဝင်းပါ(၂)

၄၉

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉- ဌာန ရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ စံဌာနရမ်းခ သက်သေခံ လက်မှတ် မပါပဲ ဌာနရမ်းခများ တောင်းခံခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ စံဌာန သက်သေခံလက်မှတ်မပါပဲ ဌာနရမ်းခများတောင်းခံနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ ထိုစံဌာနရမ်းခ လက်မှတ်မပါပဲ မူလရုံးက ဌာနရမ်းခ ငွေ များကိုပေးစေရန် ဒီကရီချခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းလျက်နေကြောင်းတွေ့ရ သည်။

ဦးကြင် နှင့် ဦးဘီဒါမွတ်ပါ (၂)

....

....

၁

စာမျက်နှာ

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ—အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင်နေထိုင်သူသည် ဥပဒေသဘောအရ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက် နေထိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရမည့် အခြေအနေမျိုးရှိလျှင် ၎င်းအား အခွင့်အမိန့် အရ နေထိုင်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိခြင်း— ပထမအယူခံရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ သာ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဦးရန်က နားသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ မူလပိုင်ရှင် ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပစာတွင် ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည့်အချက်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ခင် သီဘက်မှ ဦးရန်ကနားသည် ယင်းအိမ်နှင့် မြေကို သက်သေခံ (က) စာချုပ်အရ အဖိုးငွေကျပ် ၃၅၀၀/-ဖြင့် ဒေါ်ခင်သီအား ရောင်းချခဲ့ သည်ဟု အဆိုပြုထားသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးကျပ် ၁၀၀/-ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကျပ် ၁၀၀/-ထက် ပိုသောတန်ဖိုးအရဖြစ်စေ၊ ရောင်းချရာ၌ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မှသာ အရောင်းအဝယ် အထ မြောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံ (က) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အရောင်းအဝယ် အထ မမြောက်သေးသောကြောင့် ဥပဒေအမြင်တွင် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ ပိုင်ရှင်သည် ဦးရန်ကနားသာ ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဥပဒေ သဘောအရ ဦးရန်ကနားသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက် လက် နေထိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်ခင် သီသည် ဦးရန်ကနားအား မိမိ၏အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုမှာ တရားမ.ဒုတိယ အယူခံမှုဖြစ် သည်။ မည်သည့်အခါ တရားမပထမအယူခံရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို အယူခံဝင်နိုင်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က တသဘော တည်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ထားသည် ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀(၁)(က) (ခ)နှင့်(ဂ)ပါဥပဒေ ပြဿနာ တစ်ရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍သာ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုဘက်မှ အောက်ရုံးများသည် မည်သည့်ဥပဒေပြဿနာ များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖော်ထုတ် တင်ပြရန် ဖြစ်သည်။ တရားမဒုတိယအယူခံမှုတွင် မူလအမှုတွဲ၌ ထုတ်နုတ်ထား သော ငြင်းချက် တစ်ရပ်စီကို အဆုံးဖြတ် ပေးရန်အကြောင်း မရှိချေ။

ဦး ရန် က နား နှင့် ဒေါ် ခင် သီ

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ— အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်လာသူက တရားမဝင် စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချပြီးနောက် ဝယ်ယူ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်း— ဤအခြေအနေတွင် ဝယ်ယူသည် ဆက်လက်နေထိုင်သူအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့် ရှိမရှိ — ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေခွင့် ပေးခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသော ပြဿနာမှာ မည်သည့် အခါတွင် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာ သက်သက် မဟုတ်ပဲ ဥပဒေပြဿနာ ဖြစ်လာခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ အချင်းဖြစ် အိမ်မှာ မူလက ဒေါ်သောင်းစိန်ပိုင် အိမ်ဖြစ်၍ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ယင်းအိမ်၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပိုင် ဒေါ်ကြည်က ထိုအိမ်ကို သက်သေခံ (၈) စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ရသေးကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အရောင်းအဝယ် အထမမြောက် သေးသောကြောင့် ဥပဒေအမြင်တွင် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဥပဒေသတောအရ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဤအမှုကို စွဲဆိုသည့် အချိန်အထိ အချင်းဖြစ်အိမ်၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင် လာခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်ကြည်သည် ဒေါ်သောင်းစိန်အား မိမိ၏အခွင့် အမိန့် အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်သည် ဒေါ်သောင်းစိန်အား အချင်းဖြစ် အိမ်အောက်ထပ်၌ ယာယီနေထိုင်ခွင့် ပေးထားခဲ့ခြင်း ရှိမရှိဆိုသောအချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာသက်သက် မဟုတ်ချေ။ သက်သေခံ (၈) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အိမ်ပိုင်ရှင်အဖြစ်မှ ရပ်စဲ၍ ဒေါ်ကြည်၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ရှိမရှိဆိုသောအချက်မှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်သောင်းစိန် နှင့် ဒေါ်ကြည်

.... ---

ညွှန်းချက်

တ ရာ : မ မှ ဖျာ :

ဥပဒေများ -

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ

စာမျက်နှာ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ

မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ

၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ရုံးခွန်ဥပဒေ

၁၈၇၇ ခုနှစ်၊ သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေ

၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ အမွေဆက်ခံရေး ဥပဒေ

၁၉၆၂ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ - တရားဖြိုင်၏ ထုချေချက်ကို ပုဒ်မ ၃ က ပိတ်ပင်မှုမရှိခြင်း။

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၈ - ပစ္စည်းလက်မဲ ဖြစ်သူများက ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း - လက်ရှိဖြစ်သူက ထုချေခြင်းကို ပုဒ်မ ၂၈ က ပိတ်ပင်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ပုဒ်မ ၄ မှ ပုဒ်မ ၂၅ အထိပါရှိသောပုဒ်မများပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မဆန့်ကျင်စေပဲ ပထမဇယားတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော စည်းကမ်းသတ်ကာလ ကုန်ဆုံးပြီးမှစွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှု၊ တင်သွင်းသည့် အယူခံမှုနှင့် လျှောက်ထားမှုတို့ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ချေပခြင်းပင် မပြုသော်လည်း ပလပ်ရမည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည်သတ်မှတ်ထားသည့်စည်းကမ်းသတ်ကာလ ကုန်ဆုံးပြီးမှ အမှုများစွဲဆိုခြင်း၊ အယူခံခြင်း၊ လျှောက်ထားခြင်းကို ပိတ်ပင်သည်။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်ခင်အေးသည် မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမြင့်တင် ရရန်ရှိသော အမွေစုကို တရားစွဲဆိုတောင်းဆိုထားခြင်း၊ အယူခံခြင်း၊

လျှောက်ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ခင်မိမိကသာ အိမ်ကိုလက်ရောက် ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်အေး၏ ထုချေချက် ကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ က ပိတ်ပင်သည်ဟု ကောက်ယူရန်မသင့်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခြင်းအတွက် ဤအက် ဥပဒေအရ ကန့်သတ်ထားသည့် ကာလအပိုင်းအခြား ကုန်ဆုံးသော အခါတွင် ထိုပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သည်လည်း ကုန်ဆုံးပြတ်စဲစေရမည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရန် ရှိသည့် ပစ္စည်းလက်မဲ့ ဖြစ်သူများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း ပေါ် ပေါက်သည်။ ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အေး အနေဖြင့် အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခင်ပွန်း ဦးမြင့်တင် ရရန်ရှိသည့်အမွေဝေစုကို လက် ရောက် ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုတောင်းရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက် သည့်အလျောက် ဒေါ်ခင်အေးက အချင်းဖြစ် တိုက်အောက်ထပ်ကို လက်ရှိထားမြဲ ထားနိုင်ရန်အလို့ငှာ အချင်းဖြစ်တိုက်တွင် အမွေရခွင့် ရှိသည်ဆိုသော ထုချေချက်ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ဒေါ်ခင်မိမိ နှင့် ဒေါ်ခင်အေး ၅၅

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့မပေးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက် လွှာများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များ တွင်အကျုံးဝင်သည့် လျှောက်လွှာများမဟုတ်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်း သတ်ကျော်လွန်ခြင်းအတွက် ကင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးသန်းမောင်ပါ(၂) နှင့် ဦးခင်ဇေ ၉၉

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၃၆—
ရောင်းသူလက်ရှိမဟုတ်သောပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသည့် ယင်းပစ္စည်း
ကိုလက်ရောက်လိုမှုစွဲဆိုလျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကိုမည်သည့်
အချိန်က စတင်၍ရေတွက်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်စိန်စိန်ရှိသည် အချင်းဖြစ် မြေကို
ပိုင်ရှင်ဟု အဆိုရှိသူ ဒေါ်စန်းထံမှ ၄-၉-၇၄ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်အရ ဝယ်ယူစဉ်က ရောင်းသူ ဒေါ်စန်းမှာ အချင်းဖြစ်မြေကွက်
ကို လက်ရှိထားသူမဟုတ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ရောင်းစဉ်အခါ
က ရောင်းသူ၏လက်ရှိမဟုတ်သော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို
အချင်းချင်း အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဝယ်သူက ထိုပစ္စည်းကို
လက်ရောက်ရလိုသည့် အမှုကို ရောင်းသူက ပထမ လက်ရောက်ရယူပိုင်
သည့် အကြောင်း ၁၂ နှစ်အတွင်းတရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကာလ
စည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၃၆ တွင် သတ်
မှတ်ထားသည်။

ဦးချစ်မောင်တို့သည် ယုတ်စွာအဆုံး ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ အချင်းဖြစ်
မြေတွင်နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။ အချင်းဖြစ်မြေ၏
မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်စန်းသည် ထိုနှစ်ကစ၍ ဦးချစ်မောင်တို့ နေထိုင်သည့်
မြေကို လက်ရောက်ရထိုက်သည်ဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်
ဥပဒေပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၃၆ တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် စည်း
ကမ်းသတ်ကာလကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ ရေတွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်
၂၆-၂-၇၉ နေ့တွင် ဒေါ်စိန်စိန်ရှိစွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်း
သတ် ကျော်လွန်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဦးချစ်မောင်ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်စိန်စိန်ရှိ ၆၁

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) နှင့် ၄၇ တို့အရ ဒီကရီ-ဇာရီမှု
တွင် အမှုသည်မဟုတ်သူ၏ လျှောက်ထားချက်အရ ချမှတ်သော
အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်ခြင်း-ယင်းအမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်
မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးခွေးသည် ဇာရီမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦး မဟုတ်
ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးခွေး၏ တင်ပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော အမိန့်
သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ တွင် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ပုဒ်မ

၂(၂)တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုတွင်ချမှတ်သော အမိန့်ကို မဟိုတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်နိုင်ရန်အလို့ငှာ အယူခံရုံးကချမှတ်သော အမိန့်သည် ဒီကရီဖြစ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဦးအောင်တင်တို့ အယူခံဝင်ရောက်လာသည့် အမိန့်မှာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုတွင်ချမှတ်သော အမိန့်ဖြစ်သော်လည်း အထက်တွင်ရှင်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ယင်းအမိန့်မှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)တွင် အကျုံးဝင်သော ဒီကရီမဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့သည်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

ဦးအောင်တင် ပါ(၂) နှင့် ဦးခွေး ပါ(၄) ၁၀၄

တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁) - အဆိုလွှာ၌ ဆင့်စာချရမည့် လိပ်စာတစ်သွင်းလျှင် ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာသည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည် -

“ဟင်္ဂါဘီဘီ (၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် အိစ္စတ်ကာစင် အစ္စမာအိလ်) အိမ်အမှတ် ၁၄၂၊ ကုန်ဈေးတန်းလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (အထက်ပါလိပ်စာသည်တရားလိုထံဆင့်ဆိုရန်လိပ်စာဖြစ်ပါသည်။)”

ဤဖော်ပြချက်အရဆိုလျှင် တရားလိုဟင်္ဂါဘီဘီသည်တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁) တွင် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း လိပ်စာတင်သွင်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။ တရားလိုသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် မိမိလက်ရှိနေထိုင်လျက်ရှိသည့် လိပ်စာကို ဖော်ပြရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။ အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁) တွင် ရည်ညွှန်းသောလိပ်စာမှာ ဆင့်စာချရန်အလို့ငှာ တရားလို၏ လိပ်စာသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားလိုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သည်ဟု မဆိုနိုင်၍ မူလရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၄)အရ ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ဟင်္ဂါဘီဘီ နှင့် မစ္စတာအမ်အီဘရာဟင် (ခ) ဦးမောင်မောင်သန်း

ငြင်းချက်-တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၄ နည်း ၁ (၂)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်အကြားအငြင်းပွားသည့် ပြဿနာတိုင်းကို ငြင်းချက်အဖြစ် ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးရန် မဟုတ်ခြင်း။

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ - လင်မယားအဖြစ်မှပြတ်စဲမှသာ ပစ္စည်းခွဲဝေခွင့်ရှိခြင်း။

အမှုသည်အဖြစ်မှားယွင်းထည့်သွင်းခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၉ အရ ကုစားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမမှု တစ်မှုတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ အကြား အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာတိုင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးရန် မဟုတ်ချေ။ မခင်စိုးဝင်း လွယ်ထားသော ကိုယ်ဝန်သည် ကိုစိုးမြင့်နှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ဟုတ်မဟုတ်၊ ကိုစိုးမြင့်သည် မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင် ရှိမရှိဆိုသော အချက်များမှာ လင်မယားကွာရှင်း ပေးစေလိုမှုတွင် လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်း ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် လည်းကောင်း၊ တရားပြိုင်ဘက်မှ ထုချေရန် လိုအပ်သည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ယင်းပြဿနာများမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၁ (၂) တွင် အကျုံးဝင်သည့် အရေးပါသောအကြောင်းရပ်များ မဟုတ်သည့်အလျောက် ယင်းပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဆိုလျှင် လင်မယားအဖြစ် တည်ရှိနေသရွေ့ကာလပတ်လုံးလင်ကဖြစ်စေ၊ မယားကဖြစ်စေ၊ လင်မယားပိုင်ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေရန် တရားစွဲခွင့် မရှိချေ။ လင်မယားအဖြစ် ပြတ်စဲမှသာ ပစ္စည်းခွဲဝေခွင့် ရရှိသည်။ ဤအမှုတွင် မူလရုံးကဖြစ်စေ၊ မကွေးတိုင်းတရားရုံးကဖြစ်စေ၊ လင်မယားကွာရှင်းသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်း မပြုပဲ ပစ္စည်းခွဲဝေသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလိုသော အချက်မှာ ကိုစိုးမြင့်၏ ဒုတိယမယား မသန်းမြင့်အား အမှုသည်အဖြစ်ထည့်သွင်းသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည်။ အငြင်းပွားမှုမှာ မခင်စိုးဝင်းနှင့် ကိုစိုးမြင့်တို့ အကြား ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာဖြစ်၍၊

မသန်းမြင့်သည် အမှုသည် အဖြစ်ပါဝင်သင့်သူမဟုတ်ချေ။ အယူခံတရား ပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မသန်းမြင့်သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများတွင် အကျိုး ခံစားခွင့်ရှိသူဖြစ်၍ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သင့်သည်ဟု တင်ပြလျှောက် ထားသည်။ အမှုမှာ မခင်စိုးဝင်း ရထိုက်သည့် အကျိုးခံစားခွင့်ကို ခွဲဝေပေးရန် ဖြစ်သည်။ မခင်စိုးဝင်းသည် မသန်းမြင့်အပေါ် တစုံတရာ အရေးဆိုထားခြင်းမရှိ၍ သူ့အပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ် ပေါက်ချေ။ သို့သော် မသန်းမြင့်သည် မူလရုံးတွင် အမှုသည် အဖြစ် မပါထိုက်ကြောင်း ထုချေခဲ့ခြင်းမရှိ၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၃ အရ ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့ပြင် မသန်းမြင့်အား အမှုသည်အဖြစ် မှားယွင်းထည့်သွင်းခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၉ အရ ကုစားနိုင်ပေသည်။

ဦးစိုးမြင့် ပါ(၂) နှင့် မခင်စိုးဝင်း

ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကိုမကျေနပ်လျှင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄ (၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင် ခွင့်ရှိ၍ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၀၊ နည်း ၁ အရ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄ (၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဤပြင်ဆင်မှုကိုလျှောက်ထားခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်မညီညွတ်ချေ။

ဒေါ်စန်းစန်း နှင့် ဦးကျော်ဝေ

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅—အယူခံမှုအဖြစ် လျှောက်ထားရ မည့်အမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် လက်မခံနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားလို ဒေါ်စန်းရီ စွဲဆို သောအမှုကို ပလပ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ ပလပ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရ မည်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်စန်းရီသည် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခဲ့သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ဤမှားယွင်းချက်ကို ထောက်ပြကာ ဒေါ်စန်းရီထံမှ အယူခံမှုတွင်ထမ်းဆောင်ရမည့်ရုံးခွန်ကို ထပ်မံတောင်းခံပြီး ဒေါ်စန်းရီ တင်သွင်းသောပြင်ဆင်မှုကို အယူခံမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲမှတ်ယူ၍ စီရင်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ပြင်တိုင်းတရားရုံးသည် လိုအပ်သည့် ဒီကရီကိုလည်း ရေးဆွဲခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်စန်းရီစွဲဆိုသော အမှုကိုပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ တွင် အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁(၅)အရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ကျင်ဆိုင်က တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ပေသည်။

ဒေါ်ကျင်ဆိုင် နှင့် ဒေါ်စန်းရီ ၅၃

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇-ချိန်းနေ့တွင် အယူခံ တရားမလွှဲမလာခြင်း-အမှုကို လက်ခံရန် အကြောင်းမမြင်သဖြင့် ပလုပ်ခဲ့ခြင်း-ထိုသို့ ပလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇ အရ ပလုပ်သည်ဟု ဥပဒေသဘောအရ မှတ်ယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၂၅-၁-၀၃ နေ့တွင် ဒေါ်ကျင်မြိုင်ဘက်မှ တိုင်း တရားရုံးသို့လာရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို လေ့လာ၍ လက်ခံရန် အကြောင်းမမြင်သဖြင့် ပလုပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်စေကာမူ ဥပဒေသဘောအရ အယူခံတရားလိုမလာသဖြင့် အယူခံလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇ အရ ပလုပ်ရာ ရောက်ပေသည်။ ထိုသို့ပလုပ်သည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံး အနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၉ အရပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံကို ပြန်လည်လက်ခံခွင့်ရှိပေသည်။

ဦးစိန်မောင် ပါ(၇) နှင့် ဒေါ်ကျင်မြိုင် ၇၉

အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု မလျှောက်ထားနိုင်ခြင်း။
ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဏာမအချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုပလုပ်သည့်စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် တိုင်းတရားရုံးကအမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ တွင်အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄(၁)နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပါလျက် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ဦးအောင်သိန်း ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ထွေး ပါ(၂) ၁၀၆

အမှုတွင် အနိုင်ဒီကရီရရှိသော်လည်း တဘက်အမှုသည်အား အသာပေးဆုံးဖြတ်သည့် ငြင်းချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းကြောင်းမည်သည့်အခါတွင် တင်ပြခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တိုင်းတရားရုံးက ရှန်တီဒေဗွီ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မဟာဘီရိပရာဆာဒ်သည် ယင်းရုံးတွင် လုံးလုံးလျားလျား အနိုင်ရရှိခဲ့သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ သို့သော် ရှန်တီဒေဗွီတင်သွင်းသော အယူခံမှုတွင် ငြင်းချက် အမှတ်(၁)(၂)နှင့်(၅)တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားခွင့်ရှိပေသည်။

၉၁

ဒေါ်ဂိုဒါဝရီဒေဗွီပါ(၆) နှင့် ရှန်တီဒေဗွီ.....

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း - လ ယား ကွာရှင်းပြီးမှသာ ခွဲဝေရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရဆိုလျှင်လင်မယား ကွာရှင်းပြီးသည့် နောက်တွင်မှ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန်အငြင်းပေါ်ပေါက်မည်ဖြစ်ပေသည်။ လင်ယောက်ျား ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် မယားဖြစ်သူကအတူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ လင်မယားကွာရှင်းခြင်း မပြုရသေးမီ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း ပြုခဲ့သည့်တိုင်အောင်ပင် ယင်းပစ္စည်း ခွဲဝေမှုသည် အပြည့်အဝအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

၇၆

ဒေါ်စန်းရီ နှင့် ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်.....

ခန့်မှန်း၍မရသော အတိုးငွေများအတွက် အယူခံရာ၌ ရုံးခွန်ဥပဒေဇယား ၂ အမှတ်စဉ် ၁၇(၆) အရ ပုံသေရုံးခွန်ကိုသာ ထမ်းဆောင်ရန်ဖြစ်ခြင်း။

အယူခံတရားလို ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်က အယူခံ တရားမြှင့်များအပေါ် အပေါင်ပစ္စည်းကိုရောင်းချပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ၊ မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပေးပြီး ယင်းနေ့အထိ အတိုးငွေကို ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုက အတိုးငွေကို ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည့်နေ့အထိ မဟုတ်ပဲ၊ ငွေအပြေအကြေးပေးဆပ်သည့်နေ့အထိ အတိုးငွေကိုရထိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဤအယူခံမှုများကို တင်သွင်းလာသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအယူခံမှုများတွင် အယူခံတရားလိုသည် မူလရုံးက ခွင့်ပြုသည့် အတိုးထက်ပိုမိုရသင့်သည်ဟု အရေးဆိုထားသည်။ အယူခံတရားလို ၊ လိုသည့် အတိုးများမှာ မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့် နေ့မှ ဒီကရီချွေကို အပြေအကြေပေးဆောင်သည့်နေ့အထိ တိုးပွားလာမည့် အတိုးများဖြစ်သည်။ ယင်းအတိုးငွေများမှာ မည်ရွှေ့မည်မျှ ဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှမခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ ယင်းသို့ ခန့်မှန်း၍မရသော အတိုးငွေများအတွက်တင်သွင်းသော အယူခံမှုတွင် ရုံးခွန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရုံးခွန်အက်ဥပဒေတွင် အတည်အလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။

အချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ၏ ငွေတန်ဖိုးကိုခန့်မှန်းရန်မဖြစ်နိုင်သည့် အပြင် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေအရ အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိလျှင် အယူခံလွှာအတွက် ရုံးခွန်ကို ပုံသေကျပ် ၂၀ သာ ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရုံးခွန်အက်ဥပဒေဇယား ၂ အမှတ်စဉ် ၁၇(၆) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အယူခံတရားလို တင်သွင်းသော အယူခံများနှင့်သက်ဆိုင်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံဘဏ် (ကိုယ်စား) မန်နေဂျာ၊ စက်မှုလက်မှု ငွေချေးဌာန၊ ရန်ကုန်မြို့ နှင့် ဦးနေလ ပါ(၃)

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဥပဒေနှင့် အညီ မဟုတ်ပဲ ဖယ်ရှားခံရခြင်း—ပူးတွဲအိမ်ရှင်တစ်ဦး၏စဉ်ချက်အရ အချင်းဖြစ်ဥပစာသို့ရောက်ရှိလာသူသည် ကျန်ပူးတွဲအိမ်ရှင်အား ယင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဥပဒေနှင့်အညီ မဟုတ်ပဲ ဖယ်ရှားရာ မရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးလှမောင် (ပြိုင်ပြသက်သေ) သည် ဦးအိစွတ်၏ သားဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဘိဘိက ဝန်ခံထွက်ဆိုသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂(ဂ) တွင် “အိမ်ရှင်” ဆိုသည်မှာ “တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ၌ အဓိပ္ပါယ်ဖော်ပြ ထားသည့် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်” ပါဝင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မဟာမေဒင်ဘာသာဝင် ဖြစ်သူ ဦးအိစွတ် ကွယ်လွန်သော အခါ ဒေါ်ဘိဘိသည် သူ၏ဇနီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်ဘိဘိ အဆိုပြုသည့်အတိုင်း အိမ်ငှားများ၏ “အိမ်ရှင်” အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည့်နည်းတူ ဦးလှမောင်သည်လည်း ဦးအိစွတ်၏ အမွေခံ သားအဖြစ်ဖြင့် ပူးတွဲ “အိမ်ရှင်” ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ အိမ်ငှားတို့သည် အချင်းဖြစ်

အခန်းမှထွက်ခွာသွားကြသောအခါလစ်လပ်သွားသောအိမ်ခန်းများမှာ ဥပဒေသဘောအရဦးလှမောင်အပါအဝင် “အိမ်ရှင်” အားလုံး၏လက် ဝယ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

အမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ ဦးလှမောင် သည်အချင်းဖြစ်အခန်းများအပါအဝင် အိမ်ခန်းများကို ဒေါ်တင်ကြည် ဆိုသူအားသက်သေခံ (၁) စာချုပ်အရရောင်းချခဲ့ရာ ဒေါ်တင်ကြည်က မိမိမတ်တော်သူဦးအုန်းမောင်အား ယင်းအခန်းများတွင် နေထိုင်စေခဲ့ သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ပူးတွဲ “အိမ်ရှင်” တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးလှမောင် ၏ စီစဉ်ချက်အရ ထိုအခန်းများသို့ရောက်ရှိလာသည့် ဦးအုန်းမောင် သည် အခြားပူးတွဲအိမ်ရှင်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသော ဒေါ်ဘီဘီအား အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းများမှဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ပဲဖယ်ရှားခဲ့သည်ဟုမဆို နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဒေါ်ဘီဘီစွဲဆိုသောအမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

ဦးအုန်း မောင် နှင့် ဒေါ်ဘီ ဘီ ၁၀၀

အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ထုတ်ပေးပြီးဖြစ်သည့်ကိစ္စအတွက် အခြား သူတစ်ဦးကအမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်လျှောက်ထားခွင့်မရှိခြင်း— ထုတ်ပေးပြီးသောလက်မှတ်ကိုရုပ်သိမ်းပြီးမှသာ လျှောက်ထား ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မမလေးအပ်နှံထားသည့်ငွေများ ကို ထုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက် ဒေါ်ခင်စောချိုတို့အား အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်ထုတ်ပေးပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်လှလှအနေဖြင့် ယင်း လက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်းပေးရန် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၃ အရ ကနဦးလျှောက်ထားရန်လိုပေသည်။ ယင်းလက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်း ပြီးမှသာ ဒေါ်လှလှအနေဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ကို သူ့အား ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်လှလှ နှင့် ဒေါ်ခင်စောချိုပါ(၃) ၉၆

မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရင်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဆ)—အိမ် ဌာန၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်သည် အိမ်ဌာနဖြစ်လာခြင်း— အိမ်ဌာန ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် သည် အိမ်ဌာနဖြစ်လာစေရန်အတွက် နောက်ထပ် တစ်တရာ လျှောက်ထားရန် မလိုခြင်း။

ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမိန့် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ
ကြေငြာပေးရန် တရားမရုံးတွင်လျှောက်ထားပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုဘက်မှ ဒေါ်လှသိန်းသည် မူလ
အိမ်ငှား ဦးဘိုးမြစ်အမည်ဖြင့် အိမ်လခပေးရုံမျှဖြင့် အိမ်ငှား အလို
အလျောက် ဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထား
သည်။ ထိုတင်ပြချက်မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် ဦးဘိုး
မြစ် ကွယ်လွန်သောအခါ သားဖြစ်သူ ရောဘတ်မောင်တင်သည်လည်း
ကောင်း၊ ရောဘတ်မောင်တင်ကွယ်လွန်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှ
သိန်းသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ငှား၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အသီးသီး
ဖြစ်လာသည့်အလျောက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်
ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဆ) တွင်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း
ဒေါ်လှသိန်းသည် ဥပဒေသဘောအရ အိမ်ငှားအဖြစ်ဖြင့်ရောက်ရှိလာ
ပေသည်။

အယူခံတရားလိုဘက်မှ ဦးဘိုးမြစ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရောဘတ်
မောင်တင်နှင့် ဒေါ်လှသိန်းတို့သည် တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ်ရရှိစေရန်
ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုသောကြောင့် တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ်သို့မရောက်
ရှိခဲ့ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဆ) အရ အိမ်ငှားဖြစ်သူ
ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်သည် အိမ်
ငှားဖြစ်လာသည်။ အိမ်ငှား ဖြစ်စေရန် နောက်ထပ် တစ်တရာဆောင်
ရွက်ရမည်ဟု ယင်းပုဒ်မ ၂ (ဆ) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ကချမှတ်သည့်
အမိန့်သည် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သောအမိန့်ဖြစ်
သဖြင့် ယင်းအမိန့်ကိုမကျေနပ်လျှင် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ နည်းလမ်းအရ
အရေးဆိုရန်သာဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏
အမိန့်သည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့ကမြွက်ဟ
ကြေငြာပေးခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)တွင် အကျုံးဝင်သူများ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)တွင်အကျုံးဝင်သူသည် အိမ်ငှား၊ အိမ်ငှားနှင့်အတူနေထိုင်သည့် အခြားသူတဦးတယောက် သို့မဟုတ် အိမ်ငှားနှင့်အတူ လက်ရှိထားသည့်သူ တဦးဦးဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကို မောင်သန့်ဇင်အပါအဝင် ဦးကျင်ဌာန၏ သားများအား စောင့်ရှောက်ရန် အပ်ထားသည်ဖြစ်၍ မောင်သန့်ဇင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)တွင် ရည်ညွှန်းထားသည့် အိမ်ငှား ဦးကျင်ဌာနနှင့် အတူ လက်ရှိထားသူဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

ဦးဘကျောက် နှင့် ဦးကျင်ဌာန ၀၇

ညွှန်းချက်

တ ရာ : မ မှု များ :

ဥပဒေများ -

စာမျက်နှာ

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ
 ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေ
 မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများအက်ဥပဒေ
 တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ
 ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ
 အလုပ်သမားလျော်ကြေးအက်ဥပဒေ
 အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေ
 ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ
 မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ချမှတ်သည့် ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏
 အမိန့်ကို ဖျက်ပြယ်ကြောင်း ကြေငြာပေးရန် သီးခြားသက်သာ
 ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ လျှောက်ထားခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်
 ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ချမှတ်သည့် ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်
 ရေးဝန်၏အမိန့်ကို ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃) အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော်
 ကောင်စီသို့ လျှောက်ထားနိုင်သည်။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟဒိကရီကို တရားရုံးကဆင်ခြင်တုံတရားအရခွင့်ပြု
 ရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုသည် ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်
 ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ လျှောက်ထားရန် အခွင့်
 အရေးရှိနေသည့်အလျောက် ဦးထွေးတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း မြွက်ဟ
 ဒိကရီကို ချမှတ်ပေးရန်မသင့်ပေ။

ဦးထွေး နှင့် ဦးသက်ထွန်း ပါ(၅)

မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာ ပေးစေလိုမှု - အမှုအတွင်း တရားလိုသေဆုံးသွားခြင်း - တရားလို သေဆုံးချိန်တွင် တရားလိုတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်မှာ ပေး၍ မရနိုင်သော အခြေအနေရှိလျှင် အမှုမှာရပ်စဲသွားပြီဖြစ်ခြင်း - ထိုအခါ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ထည့်သွင်း၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် မလိုတော့ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးတရားလို ဦးဉာဏ်သည် အမှုဆိုင်နေစဉ် အတွင်း ၈-၁၂-၇၇ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ် မြေကွက်များနှင့် အိမ်များမှာ ဦးဉာဏ်အဆိုပြုသည့်အတိုင်း သူတစ်ဦး တည်းပိုင်ဖြစ်ပါမူ သူကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းများမှာ မနီနှင့် မောင်ခွေး အပါအဝင် ပထမအိမ်ထောင်မှ သားသမီးများနှင့် ဒုတိယ ဇနီး ဒေါ်ခင်စန်းရီတို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် အမွေဆိုင် ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခြေအနေတွင် ၁၄-၆-၈၂ နေ့၌ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း များမှာ ဦးဉာဏ်တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်သည်ဟု မြွက်ဟ ကြေငြာပေးခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။ ထို့ပြင် အမှုကို အဆုံးအဖြတ် ပေးရန် အချိန် ကျရောက်သောအခါ ဦးဉာဏ်မှာ အသက်ထင်ရှား မရှိတော့သဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို သေသူပိုင်ဖြစ်သည်ဟုမြွက်ဟကြေငြာပေးခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးဉာဏ်၏ နေရာတွင် ဒေါ်ခင်စန်းရီအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းထားသည့်အလျောက် အမှုကို အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည့်အချိန်တွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှ ဒေါ်ခင်စန်းရီပိုင် ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ရန် လိုပေသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ ဦးဉာဏ်အဆို ပြုချက်အရ ဦးဉာဏ်တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ပါမူ သူကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းများကို သူ၏ ပထမ အိမ်ထောင်မှ သားသမီးများနှင့် ဒုတိယ ဇနီးတို့က အမွေဆက်ခံရရှိမည် ဖြစ်၍ ယင်း ပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ခင်စန်းရီတစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်ပေ။ ဤအခြေ အနေတွင် ဦးဉာဏ်စွဲဆိုသောအမှုမှာ ရပ်စဲသွားပြီဟု ကောက်ယူရပေ မည်။ သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသူ ဒေါ်ခင် စန်းရီအနေဖြင့် ဦးဉာဏ်စွဲဆိုသောအမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

နို့တစ်စာတွင် ရက်စွဲမပါရှိမှုဖြင့် ယင်းနို့တစ်စာမှာ တရားမဝင် ဟု မဆိုနိုင်ခြင်း— ဇာရီမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦးကမိမိ၏ အခွင့် အရေးကို အကြောင်းပြ၍ ကန့်ကွက်ခဲ့ရာ ထိုကန့်ကွက်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၃) အရ တရားတထုံးစွဲဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ရာမရောက် ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ အငှားချထားမှုရပ်စဲကြောင်း အကြောင်းကြားစာတွင် ရက်စွဲ ပါရှိရမည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ နို့တစ်စာတစ်ရပ် တရားဝင် မဝင်ဆိုသည့် အချက်မှာ အိမ်ငှားသည် ငှားရမ်းခြင်းမကုန်ဆုံးမီ ၁၅ ရက် တင်ကြို၍ အကြောင်းကြားစာရ မရ၊ ငှားရမ်းခြင်းရပ်စဲသည့်နေ့သည် သက်ဆိုင် ရာ အငှားလ၏ နောက်ဆုံးရက်နှင့် ကိုက် မကိုက် ဆိုသော အချက် အပေါ်တွင် တည်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်နို့တစ်စာကို ရက်စွဲ တပ်မထားရုံမျှဖြင့် တရားမဝင်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုသစ်စွဲဆိုခွင့်ပြုရန် တရားရုံး၏ခွင့်ပြုချက် မရပဲ တရားမမှု တစ်မှုကို ရုပ်သိမ်းခဲ့လျှင် ထိုအမှု၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အချင်းဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားတထုံးထပ်မံစွဲဆိုခြင်း မပြုရဟု တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၃) တွင် ပိတ်ပင် ထားသည်။ ဒေါ်ကြည်သည် ကျောက်ဆည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၇/၈၀ တွင် ဦးအေးမောင်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်းအထက်တွင် ရှင်းပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အဆိုပါအမှုမှာ တရားမကြီးမှုမဟုတ်ပဲ ဇာရီမှုသာဖြစ်ပေရာ တရားမကြီးမှုများနှင့် သက်ဆိုင်သော တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် အဆိုပါဇာရီမှု၌ ဒေါ်ကြည်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကြည်သည် ယခင်ဇာရီမှု၌ ကန့်ကွက်ချက်ကို တရားရုံး၏ ခွင့်ပြု ချက်မရပဲ ရုပ်သိမ်းခဲ့သည့် တိုင်အောင် ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်က ဦးအေးမောင်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရတရားစွဲဆိုခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုဟု အောက်ရုံးများက ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မိုဟာမေဒင်ဘာသာ ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း မြောက်
မမြောက် အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံး
အဖြတ်ပေးရမည့်ကိစ္စတွင် အမှုသည်များသည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင်
များ ဖြစ်ကြလျှင် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ် ပေး
ရမည်ဟု မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)တွင်
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်
တို့သည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားချက်
မရှိသဖြင့် သူတို့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း တရားဝင်မဝင်ဥပဒေပြဿနာ
ကို မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရသာအဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ရှိပေသည်။

မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမြောက်ရန်
ထိမ်းမြား လက်ထပ်လိုကြောင်း တဘက်မှ စကားကမ်းလှမ်းခြင်းနှင့်
တဘက်မှ လက်ခံသဘောတူခြင်း ကိစ္စရပ်များကို အခမ်းအနားတစ်ခု
တည်း၌ အရွယ်ရောက်ပြီး ရူးသွပ်ခြင်းမရှိသော မိုဟာမေဒင်အမျိုးသား
နှစ်ဦး သို့မဟုတ် မိုဟာမေဒင် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် မိုဟာမေဒင်အမျိုး
သမီးနှစ်ဦးတို့ ရှေ့တွင် သက်သေထား၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရ
မည်။

မောင်မူဆာ နှင့် မဝင်းမြင့်.... ၁၇၀

ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် ချမှတ်သောအမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်
ခြင်း - ထို့ပြင် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသောအမိန့်လည်း မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့ထားရန် ဆုံးဖြတ်သော မြီနယ်
တရားရုံး၏ အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)တွင်
အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထားသော ဒီကရီ မဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁)နှင့်
အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တွင် အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့်
အမိန့်လည်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မြီနယ်တရားရုံးကချမှတ်သည့်အမိန့်
ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်
မညီညွတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကိုပယ်လိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်
ပေသည်။

ဦးကိုကိုလတ် နှင့် ဒေါ်တင်ညွန့် ၁၁၃

ရုံးခွန်ထပ်မံထမ်းဆောင်စေရန် ချမှတ်သော အမိန့်အပေါ် အယူခံ
ဝင်ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တိုင်းတရားရုံးက မခင်အုန်းမြင့်ထံမှ ရုံးခွန်ထပ်မံ
တောင်းခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အကျုံးဝင်
သော ဒီကရီမဟုတ်သဖြင့် တိုင်းရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

မခင်အုန်းမြင့် နှင့် ဦးဘရင် ၁၃၀

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဇာရီမှုအား
ဆိုင်းငံ့ရန် လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်လိသော အမိန့်အပေါ်
အယူခံဝင်ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဇာရီမှု တစ်မှုကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်
၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့ထားပေးရန်လျှောက်ထားသောအခါ ထို
လျှောက်လွှာကို ပယ်လိသောအမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၂(၂) တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ပုဒ်မ ၁၀၄(၁)
နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တွင် ဖော်ပြထားသော အယူခံဝင်ခွင့်
ရှိသည့် အမိန့်မျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်နှင့်တိုင်းတရားရုံး
တို့၏အမိန့်များကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

ဒေါ်အိ နှင့် မသောင်းကြည် ပါ(၂) ၂၀၀

အဆိုလွှာကို လက်ခံကြောင်း ချမှတ်သော အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်
ခြင်း- ထို့ပြင် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော အမိန့်လည်းမဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အဆိုလွှာကိုလက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်သောမြို့နယ်တရား
ရုံး၏အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၂) တွင် အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုထားသော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊
နည်း ၁ တွင် အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်လည်း
မဟုတ်ချေ။သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးကချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်သဖြင့်
တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကိုပယ်လိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ပေသည်။

ဦးအောင်သန်း နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်စန်း ၂၂၀

မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် - စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တရားပြိုင်အချင်းချင်းအကြား မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ရန် လိုအပ်ချက်များ - မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ အရ ပူးတွဲမွေးစားခြင်းအတည် ဖြစ်မဖြစ်။

ဦးသိန်းအောင်ဆိုသူက ၎င်းသည် ဦးစိန္တာနှင့် ဒေါ်သန်းတို့၏ အပတ်ဥသားဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ဦးစိန္တာတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် ဒေါ်မြင့်သိန်း၊ ဒေါ်မြင့်ဝင်း၊ မောင်လှမြဦး၊ ဦးသန်းရွှေ၊ ဦးဝင်းမောင်နှင့် ဦးအောင်ပေါ်ဦးတို့ အပေါ် လူမှုအဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့် ပြုရန် ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းအမှုမှ ပေါ်ပေါက်သည့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆ တွင် ဗဟိုတရားရုံးက တရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်သိန်းပါ(၃)ဦးတို့ကို ဦးစိန္တာတို့က ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ်၊ မွေးစားခဲ့၍ ဦးသိန်းအောင်သည် ဦးစိန္တာတို့၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပထမအမှုတွင် တရားပြိုင်လျှောက်ထားခံရသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ဦးသန်းရွှေ ပါ (၃)ဦးက ဦးစိန္တာနှင့် ဒေါ်သန်းတို့က ဒေါ်မြင့်သိန်း ပါ(၃)ဦးတို့ကို ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ် မွေးစားသော စာချုပ်မှာ တရားမဝင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန်နှင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့(၃)ဦးအပေါ်တရားစွဲဆိုသည်။ (ဤအမှု၌ တရားလို၊ တရားပြိုင်များသည်ပထမအမှု၌တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသည်။) မူလရုံးကဦးသန်းရွှေတို့ စွဲဆိုသော အမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးသဖြင့် ဒေါ်မြင့်သိန်းပါ(၃)ဦးတို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာ အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ဦးသိန်းအောင် စွဲဆိုသော အမှုမှ ပေါ်ပေါက်သည့် ဗဟိုတရားရုံးတရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ဦးစိန္တာတို့က ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ် မွေးစားခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မီးသေသောဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် - ဟု တင်ပြသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးက ချမှတ်သောစီရင်ချက်တစ်ရပ်သည် တရားပြိုင်အချင်းချင်း အကြားတွင် မီးသေသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ရန်အလို့ငှာ (၁) တရားပြိုင်အချင်းချင်းအကြားတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်များဝိရောဓိ ဖြစ်လျက်ရှိရမည်။ (၂) တရားလိုအား သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့် တစ်ရပ်ရပ် ပေးရန် အလို့ငှာ

ယင်းဝိရောဓိဖြစ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် လိုအပ်ရမည်။

(၃) တရားပြိုင်များ အချင်းချင်း အကြားတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် အဆိုပါဝိရောဓိပြဿနာကိုအဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်။ဦးသိန်းအောင်စွဲဆိုသောအမှုတွင် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ် မွေးစားခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်မြင့်သိန်းနှင့် ဦးသန်းရွှေတို့ အကြားတွင် အငြင်းပွားမှု ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံး တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်၌ ဖော်ပြဆုံးဖြတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ယင်းစီရင်ချက်သည် ဦးသန်းရွှေတို့ စွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိဟု တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

ဒေါ်မြင့်သိန်း ပါ(၃) နှင့် ဦးသန်းရွှေ ပါ(၃)

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ ရှင်းလင်းချက် ၄ - ပထမအမှုတွင် ခုခံတင်ပြသင့် စာင်ပြနိုင်ပါလျက် မခုခံ မတင်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာကိုအကြောင်းပြုပြီး နောက်အမှုစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဦးသန်းမောင်က ၎င်းသည် ဦးအင်ဂါနှင့် ဒေါ်သဲနုတို့၏သားဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန် ဦးရွှေမိုးကို တရားမြှင်ပြုလျက် တရားစွဲဆိုသည်။ ယင်းအမှု၌ဦးသန်းမောင်ကအနိုင်ဒီကရီရရှိသည်။ထို့နောက်ဦးရွှေမိုးက ဦးသန်းမောင်သည် ပထမအမှု၌ မမှန်ကန်သော အချက်အလက်များကို လိမ်လည်တင်ပြ၍ ဒီကရီရယူခဲ့သည်ဟုဆိုကာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာ ရယူထားသော ဒီကရီဖြစ်ကြောင်းမြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန် ဦးသန်းမောင်အပေါ်တရားစွဲဆိုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးရွှေမိုး အနေဖြင့် နောက်အမှုတွင် အဆိုပြုသော အချက်များမှာ ဦးသန်းမောင်က သူ့အပေါ်စွဲဆိုသည့် ညောင်လေးပင် မြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် တင်ပြသင့်တင်ပြထိုက်သော အချက်များဖြစ်သည့်အပြင် ထိုအမှု၌ ထိုအချက်များကို တင်ပြခွင့်လည်းရှိသည့် အလျောက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ ၏ ရှင်းလင်းချက် ၄ အရ အဆိုပါအမှုတွင် ချမှတ်သော စီရင်ချက်သည် ဦးရွှေမိုးနောက်စွဲဆိုသောအမှုကိုပိတ်ပင်ထားသဖြင့် ထပ်မံ၍ တရားတထုံးစွဲဆိုခွင့်မရှိတော့ချေ။

ဦးရွှေမိုး နှင့် ဦးသန်းမောင်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ - မူလ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပထမ အယူခံတိုင်းတရားရုံးတို့က တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာကို ဒုတိယအယူခံမှုတွင် တင်ပြခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ရေချိုကုန်များ သိုလှောင်ခဲ့သည့်အတွက် အနံ့အသက်များထွက်ပြီး၊ အိမ်နားနီးချင်းများအား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်စေသည့်အပြင် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ တန်ဖိုးကို ယုတ်လျော့စေခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ရှင် ဦးထွန်းညွန့်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဥပစာ၏မျက်နှာစာရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတို့တွင် အဖီများ ကျူးကျော်ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ဦးချစ်ဖတို့သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ချိုးဖောက်ခဲ့ကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပထမအယူခံ တိုင်းတရားရုံးတို့က အကြောင်းခြင်းရာအချက်များအပေါ် တသဘောတည်း သုံးသပ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းအကြောင်းခြင်းရာများအပေါ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ တင်သွင်းသည့် ဤဒုတိယအယူခံမှုတွင် ထပ်မံ တင်ပြနိုင်ခွင့်မရှိချေ။

ဒေါ်တင်ပါ(၄) နှင့် ဦးထွန်းညွန့်ပါ(၃) ၁၄၄

ဒီကရီကို အယူခံသောအခါ အယူခံ အကြောင်းပြချက် တစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြခွင့်ရှိသည့် ကိစ္စများတွင် ပြင်ဆင်မှု အာဏာဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည် မဟုတ်ခြင်း။

လျှောက်ထားသူတို့က ၎င်းတို့အပေါ် စွဲဆိုထားသော အမှုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရပိတ်ပင်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ကန့်ကွက်သည်ကို မူလရုံးက လက်မခံသဖြင့် အဆင့်ဆင့်ပြင်ဆင်မှု တက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးချစ်ဆွေတို့သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ အရ ပိတ်ပင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၅ အရ အယူခံအကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ထပ်မံတင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိပေသေးသည်။ ထိုသို့ အခြားနည်းအားဖြင့် တင်ပြခွင့်ရှိသည့် ကိစ္စများတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ဗဟိုတရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးချစ်ဆွေ ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ကျင်ဌေး ပါ(၂).... ၁၃၁

မူလဘူတအာဏာ - တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ - တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိမှသာ
ယင်းအာဏာကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးမြင့်၏အဆိုပြုချက်အရ သူသည် မြန်မာတရားရုံး
တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၀/၇၃ တွင် တရားပြိုင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ
မဟုတ်ပေ။ မြန်မာတရားရုံးသည် ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၈ တွင် လျှောက်
ထားသူ ရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ အမှုသည်
မဟုတ်သော ဦးမြင့်အနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း
၉၇ မှ ၁၀၃ အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်
ရှိနေပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းချက်
များမရှိမှသာလျှင် ပုဒ်မ ၁၅၁ အရ အပ်နှင်းထားသည့် မူလဘူတ
အာဏာကို ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်သည်။

ဒါဝတ်(ခ)ဦးတင်မောင် ပါ(၂) နှင့် ဦးမြင့်(ခ)အဘူခိုင် ပါ(၂)

၁၆၀

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ - မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့
က ဖြစ်စေ၊ မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့အပေါ် ဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆို
ရာ၌ လိုက်နာရမည့် နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေတွင် ဖြစ်စေ၊
အခြားဥပဒေအရပ်ရပ်တွင်ဖြစ်စေ၊ မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့သည် တဦး
တယောက်အပေါ် တရားမကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိကြောင်း၊
သို့တည်းမဟုတ် တဦးတယောက်က မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့အပေါ်စွဲဆို
သောအမှုတွင် ခုခံချေပခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များအပေါ် တရား
တထုံးစွဲဆိုလိုလျှင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး အပေါ်
တွင် ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးထက်ပိုသူတို့အပေါ် ဖြစ်စေ၊ မြန်မာတရားသူကြီး
အဖွဲ့အား ကိုယ်စားပြုသောအမှုပုံစံဖြင့် တရားစွဲဆိုရန်လိုအပ်ပေသည်။

ဦးအေးကျော် နှင့် မြန်မာတရားသူကြီးအဖွဲ့ (ကျောက်ပန်းတောင်း)

၂၁၀

အမှုဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာနှစ်ခုကို တစ်မှုတည်းတွင် ထည့်သွင်းစွဲဆို
ထားရုံမျှဖြင့် အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊
နည်း ၁၁ အရ ပယ်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုဖြစ် အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို တစ်မှုတည်း၌
ရောထွေး၍ စွဲဆိုထားသည့်အမှုများအား ပယ်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံး
အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံး
အမိန့် ၂၊ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ အမှု
ဖြစ် အကြောင်းအရာများ ပူးတွဲ၍ စွဲဆိုထားသည့် အမှုများတွင်
တစ်မှုစီခွဲ၍ စွဲဆိုစေရန်သော်လည်းကောင်း၊ သင့်တော်မည်ဟု ထင်မြင်
သည့် အခြားအမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးက
ချမှတ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက
အဆိုလွှာကိုပြင်ဆင်စေရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆို
နိုင်သောကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်
ပြုခဲ့သည့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးချစ်မောင် ပါ (၂) နှင့် ဒေါ်အုန်းသွင် ၁၃၃

ရုံးချိန်းနေ့က တရားပြိုင် အကျိုးဆောင်သည် ဗဟိုတရားရုံးတွင်
အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်နေရ၍ ပျက်ကွက်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ လုံ
လောက်သောအကြောင်း ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရုံးချိန်းနေ့က ဦးကြိုင်တို့၏ အကျိုးဆောင်မှာ
ဗဟိုတရားရုံးတွင် အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် ရုံးချိန်းတစ်ကြိမ်
သာပျက်ကွက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားနှင့်တကွ တင်ပြ၍
အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်
ထားသည်။ မူလရုံးတရားလိုဘက်မှ ဦးကြိုင်၏ အကျိုးဆောင်သည်
အချင်းဖြစ်နေ့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် အမှုဆိုင်ခဲ့ရသည့်အချက်ကို ငြင်း
ကွယ်ခြင်းမပြု။ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်ဘက်မှ ရုံးချိန်းပျက်ကွက်ခြင်းသည်
လုံလောက်သော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဦးကြိုင် ပါ (၂) နှင့် ဒေါ်သိန်းဟန် ပါ (၆) ၁၂

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊နည်း ၆(၁) (က) - အမှုကြားနာရန် ချိန်းနေ့တွင် တရားပြိုင်မလာလျှင် တဘက်သတ် စစ်ဆေးမှုပြုနိုင်ခြင်း - တဘက်သတ် စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရန် မလိုခြင်း - တရားပြိုင်၏ မျက်ကွယ်တွင် အမှုကို စစ်ဆေးရန် စီစဉ်ရုံမျှဖြင့် တရားပြိုင်သည် အမှုတွင် ဆက်လက်ပါဝင်ခွင့် မရှိတော့ဟုမဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားပြိုင်မလာ၍ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးရန် အလို့ငှာ ထိုသို့တဘက်သတ်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်းအမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ရမည်ဟု အမိန့် ၉၊ နည်း ၆(၁) (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ ယင်း နည်းဥပဒေတွင် အမှုကို တဘက်သတ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်သည် ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မတင်လှဘက်က ၈-၂-၈၄ နေ့တွင် ရက်ချိန်းပျက်ကွက်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် နောက်ရက်ချိန်းများတွင် တိုင်းတရားရုံးသို့သွားရောက်၍ အမှုစစ်ဆေးရာ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိပေသည်။ ရုံးချိန်း တစ်ချိန်းပျက်ကွက်သဖြင့် တရားပြိုင်၏ မျက်ကွယ်တွင် အမှုကိုစစ်ဆေးရန် စီစဉ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တရားပြိုင်သည် အမှုတွင် ဆက်လက်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့် လုံးဝမရှိတော့ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။

မတင်လှ (ခ) နရီဂျန် (ခ) မဂ္ဂက်ထော် နှင့် မောင်ဝင်းဇော် (ခ) ကုလားလေး

ပဏာမ ငြင်းချက် - ကာလ စည်းကမ်း သတ် နှင့် စပ် လျဉ်း ၍ အကြောင်းခြင်းရာအပေါ် အငြင်းပွားနေလျှင် ယင်းအချက်ကို ပဏာမ ငြင်းချက်တွင် အဆုံးအဖြတ်ပြုရန်မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၈ တွင် “၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင်တောင်းဆိုသောအခါ မပေးဝံ့နေသည်”ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ချေလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် “ပြန်လည်အလိုရှိ၍ တောင်းခံခဲ့သော အချိန်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်”ဟု ငြင်းဆိုထားသဖြင့် အဆိုအချေများအရ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားချက်ရှိနေသောကြောင့် အမှုစွဲဆိုရန် စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်ခြင်းရှိမရှိ ပြဿနာကို ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒေါ်အေးစိန် ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းနု

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၆ - တရားနိုင် တစ်ဦးထံမှ ဒီကရီကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူက ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရှုံးက ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း - ထိုအမှုမျိုးတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် မပါရှိသောလည်း ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားနိုင် တစ်ဦးထံမှ ဒီကရီကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူက ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၆ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ၏ ပထမခွင်ချက်အရ ဒီကရီအတည်ပြုသည့်တရားရုံးသည် ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလတရားနိုင်က ကန့်ကွက်လာလျှင် ထိုကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံ အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးမှ ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းဥပဒေတွင် တရားရုံးသည် တရားနိုင်နည်းတူ ကန့်ကွက်တင်ပြနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားနိုင်ထံမှ အခြားသူတစ်ဦးအားဒီကရီကိုလွှဲပြောင်းပေးခြင်းမှာ တရားဝင်မဝင် နှင့်စပ်လျဉ်း၍တရားရုံးဘက်မှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခွင့်မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

ထင်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတရားနိုင် ဦးတင်ငါး၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးများသည် တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄/၆၉ တွင် တရားရုံးများအပေါ် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအမှုတွင် ဒီကရီ အတည်ပြုသူများသည် ဒီကရီငွေကို ကောက်ခံရန်အတွက် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၄ (၁) (ခ) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ လိုအပ်သည့် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့၍ ဇာရီမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၄ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ထိုသို့ ဇာရီမှုစွင့်လှစ်ခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုသဖြင့် တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄/၆၉ တွင် အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ် မတင်ပြနိုင်ခဲ့ရုံမျှဖြင့် ဒီကရီကိုအတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဝီ၊ စီ၊ မာလကာ နှင့် ဒေါ်ကျင်ကီး ၁၆၆

တဦးတယောက်သောသူ၏ နစ်နာမှုကို ကုစားနိုင်ရန် အခြားနည်းလမ်းများ ပွင့်နေသေးလျှင် ပြင်ဆင်မှု တရားရုံး အနေဖြင့် အောက်ရုံးအမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည်မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းများကို လက်ရောက်
ပေးအပ်စေရန်ချမှတ်သော ဒီကရီကိုအတည်ပြုရာ၌ ပစ္စည်းလက်ရောက်
ပေးအပ်ခြင်းကို ခုခံခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၂၁၊
နည်း ၉၇၊ ၁၀၀ နှင့် ၁၀၃ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤကဲ့သို့
တဦးတယောက်သော သူ၏ နှစ်နာမှုကို ကုစားနိုင်ရန် အခြားနည်း
လမ်းများ ပွင့်နေသေးပါက ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးအနေဖြင့် အောက်ရုံး
၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

မခင်သက် နှင့် ဦးဘမှန်း ၁၂၈

ဒီကရီကို အတည်ပြုခွင့်ရှိ မရှိ ပြဿနာ - တရားနိုင်နှင့်တရားရှုံး
အကြားတွင် အငြင်းပွားသည့်ပြဿနာဖြစ်ရခြင်း - အပ်ဝရမ်း
ကို အတည်ပြုရာ၌ လက်ရှိဖြစ်သူက ခုခံလျှင် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇မှ ၁၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ
အရ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်ဒီကရီ
ကို ဦးသန်းထွန်းအပါအဝင် တရားနိုင် သုံးဦး ရရှိထားကြောင်း၊ တရား
နိုင်များအနက် တစ်ဦးဦးသည် တရားနိုင်အားလုံးအတွက်သာ ဒီကရီကို
အတည်ပြုခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားနိုင် ဒေါ်လှမင်းနှင့် မလွန်တို့သည်
ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီးဖြစ်၍ ဦးသန်းထွန်းသည် သူတို့အတွက် ဒီကရီကို
အတည်ပြုရန် အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ ဒီကရီ တစ်စိတ်တဒေသကို
အတည်ပြုခွင့်လည်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတို့သည် တရားနိုင်
နှစ်ဦး၏ ရပိုင်ခွင့်များကိုဝယ်ယူ၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်တို့ကို လက်
ရောက်ရခဲ့၍ လျှောက်ထားသူတို့အား ဦးသန်းထွန်းက ဖယ်ရှားခွင့်မရှိ
ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။ တရားနိုင် ဦးသန်းထွန်းအနေ
ဖြင့် ဒီကရီအတည်ပြုခွင့် ရှိမရှိကို တရားရုံးကသာ ထုချေခွင့်ရှိသည်။
လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေတင်ပြသော ပြဿနာများမှာ တရားနိုင်
နှင့် တရားရှုံးတို့အကြား အငြင်းပွားသည့်ကိစ္စမဟုတ်၍ ဇာရီမှုတွင်
အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်လွှာကို
ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ အပ်ဝရမ်းကို
အတည်ပြုရာ၌ လျှောက်ထားသူတို့က တားဆီးခုခံလာလျှင် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇မှ ၁၀၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ
ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများသာ ဖြစ်သည်။

ဦး ဝမ် ကျင် ထွေး ပါ(၂) နှင့် ဦး သန်း ထွန်း ၁၉၄

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၂၊ နည်း ၃ နှင့် ၁၅ - ရူးသွပ်သူ ကိုယ်စား အမှုတွင် ဆောင်ရွက်ရန် အုပ်ထိန်းသူ ခန့်ထားခြင်း မရှိပဲ၊ ထိုရူးသွပ်သူအပေါ် ချမှတ်ထားသော ဒီကရီသည် ပျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၂၊ နည်း ၃ နှင့် ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ရူးသွပ်သူအပေါ် စွဲဆိုသော အမှုတွင် ရူးသွပ်သူ ကိုယ်စား အမှုတွင် ဆောင်ရွက်ရန် အုပ်ထိန်းသူတစ်ဦး ခန့်ထားပေးရန် လိုအပ်သည်။ မူလအမှုတွင် ရူးသွပ်သူများ ဖြစ်သည့် မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့ကိုယ်စား အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အုပ်ထိန်းသူခန့်ထားခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအပေါ် ချမှတ်သည့် ဒီကရီမှာပျက်ပြယ်ပေသည်။

ဦးကျော်ငြိမ်း နှင့် ဦးကျော်ရှိန်း ၁၁၉

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁ - အယူခံဝင် ရာ၌ အယူခံလွှာ နှင့်အတူ ဒီကရီ၏မိတ္တူကို ပူးတွဲတင်သွင်းရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၌ တင်သွင်းသည့် အယူခံလွှာ တွင် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မိတ္တူမှန် ပူးတွဲပါရှိသော်လည်း ဒီကရီမိတ္တူပူးတွဲတင်သွင်းထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁ အရ တရားရုံး၏ ဒီကရီတစ်ခုခု ကိုအယူခံဝင်လျှင် အယူခံလွှာနှင့်အတူ အယူခံသော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ၏မိတ္တူတို့ကို ပူးတွဲ၍ တင်သွင်းရမည်။ စီရင်ချက်မိတ္တူကို အယူခံရုံးက ခွင့်ပြုပါက တင်သွင်းခြင်း မပြုပဲနေနိုင်သော်လည်း ဒီကရီမိတ္တူ ကိုမူကား တင်သွင်းခြင်းမပြုပဲနေ၍ မရချေ။

ဒေါ်အေးလင်း နှင့် ဒေါ်ရွှေရင် ၂၂၅

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ - တိုင်းတရားရုံးက ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ တင်သွင်းခြင်းကို လက်ခံခဲ့သည့် ကိစ္စတွင် မဟိုတရားရုံးက အယူခံရုံးအနေဖြင့် ကာလစည်းကမ်း သတ် ကိစ္စကို စိစစ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ တင်သွင်း သော အယူခံမှုတစ်မှုကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ တွင် အကျုံးဝင်သော လုံလောက်သည့် အကြောင်း ပြဆိုနိုင်မှသာ

လက်ခံနိုင်သည်။ ဦးထွေးက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ အယူခံလွှာတင်သွင်းခြင်းကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အဆိုပါ ပုဒ်မ ၅ အရ ခွင့်ပြုခဲ့ပြီးနောက် အယူခံတရားလိုအကျိုးဆောင်အား ကြားနာ၍ အကျဉ်းနည်းဖြင့် အမှုကို ပလပ်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ပလပ်လိုက်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ထပ်မံ အယူခံဝင်သည့်အမှုတွင် ဗဟိုတရားရုံးသည် အယူခံရုံးအဖြစ်ဖြင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ ဦးထွေးက တိုင်းတရားရုံးတွင် ထိုသို့ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်မှ အယူခံလွှာ တင်သွင်းရာ၌ လုံလောက်သောအကြောင်းကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ရခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ဦးထွေး နှင့် ဒေါ်ခင်လတ် ပါ(၄)

ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်လျက်ရှိသော အယူခံလွှာကို လက်ခံ၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးအေးမောင် သည် လွတ်လပ်ရေး ရက် ကွက် တရားရုံးက ဇာရီမူတွင် ချမှတ်သော ၃၀-၆-၈၀ ရက်စွဲပါအမိန့်ကို မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ၁၆-၆-၈၃ နေ့၌ အယူခံဝင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ်ကာလ ရက် ၃၀ ထက် များစွာကျော်လွန်နေသည့်အလျောက် မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်း အယူခံလွှာကိုအဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ဒေါ်မြတင် နှင့် ဦးအေးမောင်

ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၄ - တရားလိုဖြစ်သူက မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ပစ္စည်း၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုလျှင် တရားပြိုင်ဖြစ်သူ လက်ရှိဖြစ်ခြင်းသည် တရားလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လာသည့် အချိန်မှစ၍ (၁၂) နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရန်လိုခြင်း-နယ်နိမိတ်ချင်းဆက်လျက် ရှိသောမြေကို ဆန့်ကျင် လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမ ဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရဆိုလျှင် တရားလိုဖြစ်သူသည် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ၊ ထိုပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုဖြစ်စေ၊ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရာတွင် တရားပြိုင်ဖြစ်သူ လက်ရှိဖြစ်ခြင်းသည် တရားလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လာသည့်အချိန်မှစ၍ (၁၂) နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် ဦးဉာဏ်တို့သည် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဦးစိုးတို့မြေတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်ခန့်ကျေးဇူးတော်ပြီး ဝင်းထရံခတ်ခဲ့ခြင်း၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ခန့်က ရေကန်တူးခဲ့ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ် ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဉာဏ်၊ ဦးအေးမောင် (ပြိုင်ပြ-၁)၊ ဦးခင်မောင် (ပြိုင်ပြ-၂) နှင့် ဦးချစ်မောင် (ပြိုင်ပြ-၃) တို့၏ ထွက်ချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးစိုးတို့ မြေဝယ်ယူသည့်နှစ်မှာ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့်ဦးစိုးတို့ မြေမဝယ်မီ ယခင်ပိုင်ရှင်လက်ထက်ကပင် ဦးဉာဏ်တို့က ဝင်းထရံ ကာရံခဲ့သည်မှာ ၂၀ နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ် ကြောင်းပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက စီရင်ချက်တွင် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်လျက်ရှိသော မြေများတွင် သူတပါးမြေကို မိမိပိုင်မြေ ဖြစ်သည်ဟု မှားယွင်းယူဆ လျက်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် မပိုင်မှန်းသိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်း မဟုတ် တမင် ကျူးကျော်လိုသည့် ဆန္ဒနှင့်ဖြစ်စေ၊ မိမိပိုင်မြေအဖြစ် လက်ရှိအသုံးချခဲ့လျှင် ထိုသူသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်လျက် လက်ရှိ ထားခဲ့သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်လျက် ကာလစည်းကမ်း သတ်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ တရားပြိုင်များက ဆန့်ကျင်ဘက် လက်ရှိထားပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှား သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ဦးစိုးပါ (၃) နှင့် ဦးဉာဏ်ပါ (၄)

လက်ရှိထားခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းခြားနားချက် — ကာလအတန် ကြာ အနှောင့်အယှက်မရှိ လက်ရှိထားရုံမျှဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနိုင် မရှိနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေက ဒေါ်လတ်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၂၅ နှစ်ခန့် အနှောင့်အယှက်မရှိ နေထိုင်လာသည် ဖြစ်၍ ထိုမြေကို ပိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ သူတဦးတယောက်သည် ထိုသို့အနှောင့် အယှက်မရှိ ကာလအတန်ကြာနေထိုင်ရုံမျှဖြင့် အလိုအလျောက် မြေပိုင် ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်းဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ မြေကို လက်ရှိထားခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတို့သည် သီးခြားအကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လတ်(ခ)ဒေါ်လှ နှင့် ဒေါ်အမလေး

အလုပ်သမားလျော်ကြေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄(၁)(ဂ)၊ ၄(၁)
 (ဃ)နှင့် ခြွင်းချက် - ကြိုတင်ပေးထားသော ငွေကို တလုံး
 တခဲတည်း ပေးရသော လျော်ကြေးငွေမှ ခုနှိမ်နိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) အောက်တွင်ရှိသော ခြွင်း
 ချက်၌ အလုပ်သမားအား တလုံးတခဲတည်း ပေးရမည့် ငွေမှဖြစ်စေ၊
 လဝက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျပေးရန်ရှိသည့် ငွေများမှဖြစ်စေ၊ အလုပ်ရှင်က
 အလုပ်သမားအားလျော်ကြေးအဖြစ် ကြိုတင်ပေးထားသော ငွေကို
 ခုနှိမ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းခြွင်းချက်ပါ လဝက်လျှင်
 တစ်ကြိမ်ကျ ပေးချေရသော ငွေများမှာ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) တွင်
 ရည်ညွှန်းထားသော လျော်ကြေးငွေများကို ဆိုလိုကြောင်း ပေါ်ပေါက်
 သည်ဖြစ်ရာ ယင်းခြွင်းချက်ပါ တလုံးတခဲတည်း ပေးရသော ငွေမှာ
 ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဂ) တွင် ရည်ညွှန်းသော လျော်ကြေးအမျိုးအစား
 ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

ဦးမင်းဇော် နှင့် ဦးသောင်းဘင်ပါ (၂) ၁၇၃

အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ကို အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်ထားမှုမျိုးတွင်
 တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲစစ်ဆေးရန်မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေထိန်းစာများ အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်ထား
 လာလျှင် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ အရ တရားမကြီးမှု
 အဖြစ်ပြောင်း၍ စစ်ဆေးရသော်လည်း အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်
 လျှောက်ထားမှုမျိုးကို တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲစစ်ဆေးရန် မလို
 ချေ။

ဦးကျော်ဝင်းအောင် နှင့် ဒေါ်ညွန့် ပါ(၃) ၁၂၁

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရင်းခံကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) - အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင်း၌ လိုင်စင်မဲ့
 လက်နက်ထား၍ အပြစ်ပေးခြင်းခံရပါက ဥပစာကို ဥပဒေနှင့်
 ဆန့်ကျင်သော ကိစ္စအတွက် အသုံးပြုသည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်ငှားဒေါ်တင်ပုက “ကျွန်မခင်ပွန်း ဦးဘတုတ်
 မှာ ငှားထားသည့် အိမ်ခန်းထဲမှ လိုင်စင်မရှိ လက်နက်မိ၍ ထောင်
 တနှစ်ခွဲကျသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု ထိုတန်း
 လျားတွင် နေထိုင်ကြပါသည်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။ အိမ်ငှားနှင့် အတူ

နေသူသည် ငှားရမ်းသည့်ဥပစာကို ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ကိစ္စအလို့ငှာ အသုံးပြုသည့်အတွက် သို့မဟုတ် အသုံးပြုစေသည့်အတွက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရပါက အိမ်ရှင်သည် အိမ်ငှားအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်ငှားအပေါ် ယင်းပုဒ်မခွဲအရ ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဒေါ်ရှုပဝတီ ပါ(၂) နှင့် ဦးအိုက်မောင်(ခ)ဦးခင်မောင် ပါ(၃)

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) - အိမ်နီးချင်းနှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာမှ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုဖြစ်ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အနှောင့်အယှက်ပြုရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းစိန်က ဦးတင်အောင်အား ဓားဖြင့်ထိုးခဲ့ကြောင်းမှာ ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားချေ။ သို့သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြောင်းအားလျော်စွာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာမှ လက်ရောက်ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ပတ်ဝန်းကျင်အား အနှောင့်အယှက်ပြုမှုရာ ကျရောက်သည်ဟု ကောက်ယူရန် သင့်မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးသန်းညွန့် ပါ(၂) နှင့် ဦးသန်းစိန် ပါ(၂)

၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ သမဝါယမအသင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ (၂) (၅) - သမဝါယမအသင်းများသည် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိသည့်ပြင် ခုခံချေပနိုင်ခွင့်လည်းရှိခြင်း-သမဝါယမအသင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများတွင် အသင်းအပေါ် စွဲဆိုခြင်း မပြုက အောင်မြင်မှုမရရှိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ သမဝါယမအသင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ (၂) (၅) အရ သမဝါယမအသင်းများသည် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိသည့်ပြင် ခုခံချေပနိုင်ခွင့်လည်း ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် အမှတ်(၁) ရပ်ကွက် အသင်းအား

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုထားသော အမိန့်ကို ပျက်ပြယ်စေလိုလျှင် အဆိုပါ အသင်းအပေါ် တရားစွဲဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသင်းအပေါ် စွဲဆိုခြင်းမရှိသောဤအမှုမှာ အောင်မြင်ရန်အကြောင်း မရှိချေ။

အိုင်အမ်ဒီဘာဂီယား နှင့် ၁။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှတ်(၁) ရပ်ကွက် စားသုံး သူသမဂ္ဂီယမအသင်း၊ ပန်းဘဲတန်း မြို့နယ်
၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှတ်(၁) ရပ်ကွက်ပြည်သူ့
ကောင်စီ

၂၂၂

တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ထည့်သွင်းခြင်း - ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှုနှင့်လက်ရောက်ရလိုမှု - တရားလို ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် တရားဖြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင်များဖြစ်သဖြင့် အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်ခြင်း - ဤအခြေအနေတွင် အမှုမှာ တရားလိုကွယ်လွန်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရပ်စဲသွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် ကွယ်လွန်သူတရားလိုဦးဟင်းချောင်းက အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံမှာ မိမိနှင့် ဦးဘန်ဂွက်တို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုကာ ကွယ်လွန်သူ ဦးကျင်ဟုတ်အား အဓိက ဦးတည်၍ စွဲဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်းမှန်လျှင် ဦးဟင်းချောင်းကွယ်လွန်သွားသောအခါ ဦးဟင်းချောင်း၏ သားဖြစ်သည်ဟုအငြင်းမပွားသော ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် ဦးဟင်းချောင်း၏ အမွေစားအမွေခံများဖြစ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိသောဒေါ်ခင်တီနှင့် အခြားသူတို့သည် အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံတွင် ဦးဟင်းချောင်းပိုင်ဆိုင်သည်ဟု အဆိုပြုထားသောအစုကို အမွေဆက်ခံကြမည် ဖြစ်သည်။ ဦးကျင်ဟုတ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ကျင်ငွေက သူ၏အမွေကို ဆက်ခံမည်ဖြစ်သည်။ ပူးတွဲအမွေဆိုင် အချို့က ကျန်အမွေဆိုင်များအပေါ် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို သူတို့သာပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန် စွဲဆိုခွင့်မရှိပေ။ ထို့နည်းတူ ပူးတွဲအမွေဆိုင် အချို့က အခြား အမွေဆိုင်အပေါ် ထိုသူလက်ရှိဖြစ်သည့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို

လက်ရောက် ရလိုကြောင်းလည်း စွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးဟင်းချောင်းအနေဖြင့် သား ဦးကျင်ဟုတ် အပေါ် အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွင် တောင်းဆို ထားသည့် သက်သာခွင့်များ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့် ရှိနိုင်သော်လည်း ဦးဟင်းချောင်းကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူပိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသော ပစ္စည်းများကို တရားပြိုင် ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် အခြား အမွေဆိုင်တို့က အမွေဆက်ခံခွင့် ရရှိသွားသောကြောင့် အမွေဆိုင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ရရန် ရှိသော အမွေဝေစုကို လက်ရောက်ရလိုက အမွေ ပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် စွဲဆိုရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဦးဟင်းချောင်း စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို လက်ရှိပုံစံအတိုင်း သူ၏ အမွေဆိုင်အချို့က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။

ဒေါ်ကျင်ဌေ (ကွယ်လွန်သူဦးကျင်ဟုတ်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့် ဒေါ်ခင်တီ ပါ(ဂ)

၁၁၅

အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်များ စုံလင်စွာ အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်လျှင်လည်းကောင်း၊ အမွေ ပစ္စည်း လက်ရှိဖြစ်သူကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းမထားလျှင် လည်းကောင်း ထိရောက်သော ဒီကရီကို ချမှတ်နိုင်မည်မဟုတ်၍ အမှုအောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ ပါ အဆို ပြုချက်များအရ ဦးအောင်သင်းတို့မှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် သူတို့ကွယ်လွန်သောအခါ သူတို့၏အမွေကို သား ဦးစောအောင်နိုင်၊ သမီး ဒေါ်စောသိင်္ဂီ (မူလရုံးတရားလို) နှင့် ဒေါ်စောကလျာ (မူလရုံးတရားပြိုင်) တို့ကဆက်ခံကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးစောအောင်နိုင် ကွယ်လွန်သောအခါ အယူခံတရားလို မောင်စောကျော်နိုင်ပါ(၅) ဦးတို့၏ မိခင် ဒေါ်ကြူကြူက မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဦးစောအောင်နိုင်၏ အမွေကိုဆက်ခံမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မောင်စောကျော်နိုင်တို့သည် အဘိုး ဦးအောင်သင်းနှင့် အဘွား ဒေါ်စောဖြူတို့၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အကယ်၍ သူတို့၏ ဖခင် ဦးစောအောင်နိုင်သည် မိဘတစ်ဦးဦး အရင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါက မောင်စောကျော်နိုင်တို့သည် အမွေမမီ မြေးများအဖြစ်ဖြင့် ဘိုးဘွားတို့၏အမွေကို

ဆက်ခံနိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် သူတို့သည် အမွေမခံမြေးများ မဟုတ်သောကြောင့် ဘိုးဘွားတို့၏အမွေကို မြေးများအဖြစ်ဖြင့် ဆက်ခံခွင့်မရှိချေ။ အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးအောင်သင်းတို့၏ အမွေတွင် သား ဦးစောအောင်နိုင်ရခွင့်သည် သူ ကွယ်လွန်သောအခါ သူ၏ ဇနီးအပေါ် သက်ဆင်းသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံးတရားလို ဒေါ်စောသိရှိသည် အမွေဆိုင် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြူကြူအား အမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းမထားသည်ကတကြောင်း၊ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ကြူကြူလက်ရှိဖြစ်နေသဖြင့် အမှုတွင် ဒေါ်ကြူကြူ မပါဝဲ ထိရောက်သော ဒီကရီ မချမှတ် နိုင်သည်ကတကြောင်းကြောင့် ဒေါ်စောသိရှိစွဲဆိုသော အမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

မောင်စောကျော်နိုင် ပါ(၅) နှင့် ဒေါ်စောသိရှိ ပါ(၄)

၁၃၅

အမွေမှုတွင် ပဏာမဒီကရီမချမီ တရားလိုသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်၊ စီမံခန့်ခွဲရန် ပစ္စည်း ရှိမရှိ၊ ဝေစုမည်မျှရထိုက်သည်စသည်များကို ဦးစွာစိစစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ မချမှတ်မီ တရားလိုသည်အမွေဆိုင်တစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်၊ စီမံခန့်ခွဲရန်ပစ္စည်း ရှိမရှိ၊ ရှိလျှင် တရားလိုသည် အမွေပစ္စည်းများတွင် ဝေစုမည်မျှရထိုက်သည် ကိုသာ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန်လိုသည်။ အမွေပစ္စည်းများစာရင်းကောက်ယူရန်ကိစ္စကို ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးမှဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်တင် တင် ဝင်း နှင့် ဒေါ် သန်း ကြည် ပါ(၃)

....

၁၄၀

မွေးစားဖခင်ထက် ဦးစွာသေဆုံးသူ ကိတ္တိမသမီး၏ ခင်ပွန်းသည် သည် မွေးစားဖခင်၏ အမွေကိုဆက်ခံခွင့်မရှိခြင်း - အမွေဆိုင် မဟုတ်ဘဲ အခမဲ့ နေထိုင်သူအား ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်ရှိခြင်း။

ဦးမြင့်သိန်းက ကွယ်လွန်သူ ဖခင် ဦးရွှေကျော်၏ အမွေထိန်းအဖြစ်ဖြင့်၊ ဦးမောင်ကြည်အား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု တရားစွဲဆိုသည်။ ဦးမောင်ကြည်က မိမိ၏ ကွယ်လွန်သူ ဇနီး မခင်ကြည်မှာ ဦးရွှေကျော်၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်သဖြင့် မိမိအား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိကြောင်း ခုခံသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမောင်ကြည်၏ ချေလွှာအပိုင်း ၃ တွင် မခင် ကြည်သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ် အတွင်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ အဆိုလွှာအပိုင်း ၄ အရ ဦးရွှေကျော်သည် ၁၃-၈-၈၁ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မခင်ကြည်သည် သူ၏ ကိစ္စိမသမီး ဖြစ်စေကာမူ ဦးရွှေကျော်အရင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဦးမောင်ကြည်သည် ဦးရွှေကျော်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေထိန်းစာရသူ ဦးမြင့်သိန်းသည် ဦးမောင်ကြည်အား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့်ဖယ်ရှားနိုင်သည်။

ဦးမောင်ကြည် နှင့် ဦးမြင့်သိန်း ၁၇၆

ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူအား နှင်လိုမှု - ဥပစာတွင် ပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့် အရ နေသူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူမဟုတ်ခြင်း။

မူလရုံးတရားလို ဦးအံ့ခိုင်သည် သားနှင့်ချွေးမအား ၎င်းပိုင်သော ဥပစာတွင် နေခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဦးအံ့ခိုင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ထို့နောက် သား ကွယ်လွန်သည်။ ဦးအံ့ခိုင်က ချွေးမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်နီ အားခွင့်ပြုချက်အရနေသူအဖြစ် ဥပစာမှ နှင်လိုမှု တရားစွဲဆိုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးအံ့ခိုင်သည် ၁၃၁၉ ခုနှစ်တွင် နောက် အိမ် ထောင်ပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သားဖြစ်သူသည် ဖခင် နောက် အိမ်ထောင်ပြု သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဖခင်ထံမှအမွေရခွင့်ရှိပေသည်။ ထိုသို့ အမွေ ရခွင့်ရှိပြီး နောက် ဦးအံ့ခိုင်၏သား ကိုတင်အေး ကွယ်လွန်သွားသော အခါ သူ၏ ရခွင့်သည် သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်နီအပေါ်သက်ဆင်း လေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်မြေမှာ တချိန်က ဦးအံ့ခိုင်ပိုင် ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဒေါ်ခင်နီသည် အချင်းဖြစ်မြေ၌ လက်ရှိနေထိုင် ခြင်းသည် ဦးအံ့ခိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မဆို နိုင်ချေ။

ဒေါ်ခင်နီ ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်နီနီသန့် ၁၂၅

ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်ခြင်းသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့် ကျင်၍ လက်ရှိထားခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ထိုမြေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခွင့်ပြုချက် အရ နေထိုင်သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။

ဒေါ်သန်းရင် နှင့် ဒေါ်သန်းစိန် ပါ(၃) ၁၉၉

ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူအား နှင်ထုတ်လိုမှုအတွက် ကာလ စည်းကမ်း သတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၂ နှင့် အကျုံးမဝင် ခြင်း - ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်၍ လက်ရှိထားရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွေးမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းသည် တရားလိုလက်တွင် ရှိနေသည့်အတွင်း လက်လွှတ်ဖြစ်သွားသည့်အခါ သို့တည်းမဟုတ် လက်ရှိဖြစ်ခြင်းကို ဆက်လက်၍ မပြုသည့်အခါ ထိုပစ္စည်းကို လက်ရောက် ရလိုမှုကို လက်လွှတ်ဖြစ်သည့် နေရက်ကစ၍ သို့တည်းမဟုတ် လက်ရှိဖြစ်ခြင်းကို ဆက်လက်မပြုသည့်နေရက်ကစ၍ ၁၂ နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်ဟု ကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပထမ ဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးမောင်ကလေး၏ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးသိန်းမောင်တို့သည် အချင်းဖြစ် မြေပေါ်တွင် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သောကြောင့် ဦးတင်အောင် စွဲဆိုသောအမှုမှာ အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် အကျုံးဝင်သော အမှုမျိုးမဟုတ်ချေ။ ထို့အပြင် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်ပြီးမြေကိုလက်ရှိ ထားရာမရောက်သည့် အလျောက် တိုင်းတရားရုံးက ဦးတင်အောင်တို့ စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦး သိန်း မောင် ပါ(၃) နှင့် ဦး တင် အောင် ပါ(၄)

၂၀၂

ညွှန်းချက်

တ ရာ : မ ဖူ ဖျာ :

ဥပဒေများ -

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ
ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ

စာမျက်နှာ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေ

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ
အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃)-မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်
ရေးအဖွဲ့၏အမိန့်များအား ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့် အာဏာကို နိုင်ငံ
တော်ကောင်စီသို့ အပ်နှင်းထားပြီး ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခင်အခါက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး
ဝန်က ပုဒ်မ ၁၃ (၁)အရ ချမှတ်သည့် အမိန့်ကိုမကျေနပ်လျှင် ယခင်
တရားလွှတ်တော်ချုပ်နှင့် နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်သို့ စာချွန်တော်ဖြင့်
ပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သော်လည်း ယခုအခါတွင်
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ
ဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃)အရ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၏
အမိန့်တို့အား ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့်အာဏာကို နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ အပ်
နှင်းထားပြီး ဖြစ်သည့် အလျောက်တရားရုံးများမှနေ၍ ဤအမှုမျိုးကို
လက်ခံကြားနာစီရင်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

ဒေါ်တင် ရီ နှင့် ၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၊
အရှေ့မြောက်မိနယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ၊

မန္တလေးမြို့

၂။ မခင်မြဝင်း

၂၆၇

တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ လျှောက်ထားမှုများတွင် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ ကာလစည်းကမ်း သတ်ကို တိုးချဲ့ခြင်း မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရလျှောက်ထားမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုကို ယခင်နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်က စစ်ဆေးခဲ့ရာ ၎င်း၏ မူလဘက်ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေအပိုဒ် ၃၄ အရ၊ အမှုခေါ်စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခဲ့သည့်အမှုဖြစ်၍ ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာနက အမှုကိုပြန်လည်ဖွင့်လှစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးရန် မူလဘက်ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေအပိုဒ် ၃၅ အရသာ ဤမဟိုတရားရုံးသို့ ခိုင်လုံသော အကြောင်းများ တင်ပြလျှောက်ထားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ မဆောင်ရွက်ခဲ့ပဲ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ၊ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမှာလည်း မှားယွင်း နေပေသည်။

ဦးဇော် ဝင်း နှင့် ဦးဖေ တင် ဝင်း

အများ၏ အခွင့်အရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုမျိုးတွင် တရားလိုအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့်သူ၏ လိုက်နာရမည့် နည်းလမ်း—ထိုအမှုမျိုးတွင် တရားလိုက အမိန့် ၁၊ နည်း ၈ ပါလိုအပ်ချက်များကို ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိရုံမျှဖြင့် တရားရုံးက အမှုကို ပယ်ဖျက်မပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အများ၏ အခွင့်အရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုများတွင် တဦးတယောက်တည်းက တရားလို ပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုလျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သူ၊ စိတ်ဝင်စားသူ များအား အကြောင်းကြား စာများထုတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိုကဲ့သို့ မဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အကြောင်းကြောင့်တရားရုံးက အမှုကို ပယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လိုအပ်သည့် ဆောင်ရွက်ချက်များ ပြုလုပ်ရန်ကိုသာ ညွှန်ကြားရပေမည်။

ဦးစံဦး (ခ)ဦးစွတ်ပရာ နှင့် ဦး လှ မြင့်

အမွေပစ္စည်းများ ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမွေ ဆိုင် များ သည် အမွေပုံမှ ရရန်ရှိသည့်ဝေစုအပြင် အမွေပစ္စည်းမှ ဖြစ်ထွန်းလာသော အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း ခံစားခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်များသည် အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ဥပဒေအရ မိမိတို့ ရရန်ရှိသော ဝေစုများကို ရခွင့်ရှိသည့်အပြင် အမွေပစ္စည်းမှ ဖြစ်ထွန်းသော အကျိုးအမြတ်များကိုလည်း ခံစားခွင့်ရှိပေသည်။

ဒေါ် ခင် လေး ပါ(၃) နှင့် မောင် ရွှေ....

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ - သင့်လျော်သည့် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်ဆိုရာ၌ အမှုကိုပလုပ်ခြင်းထက် သာ၍ သက်ညှာသော အမိန့်မျိုးကိုဆိုလိုသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ သင့်ခြင်း၊ ထိုသို့သော အမှုကိစ္စမျိုးတွင် တဘက်အမှုသည်အား တရားစရိတ်ပေးစေခြင်း အမိန့်မျိုးသာ ချမှတ်သင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် တရားလိုဘက်ကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့တွင် တရားလိုဘက်မှ တရားရုံးသို့လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်းတရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလုပ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် အခြား သင့်တော်သည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်။ ယင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ နှင့် ပူးတွဲ ဖတ်ရှုပါက အမှုမစစ်ဆေးမီအဆင့်တွင် တရားလို မလာလျှင် တရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ ပလုပ်ရန် ဖြစ်ပြီး၊ အမှုစစ်ဆေးဆဲကာလ၌ တရားလိုမလာလျှင် တရားရုံးက အမှုကို ပလုပ်သင့်မသင့် ဆင်ခြင်တုံ တရားအရ ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားကြောင်း တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

တရားရုံးက တရားလို၏ အမှုကို ပလုပ်ခြင်းမပြုပဲ အခြားသင့်တော်သည့် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည် ဆိုရာ၌ အမှုကို ရွှေ့ဆိုင်းပေးရသည့်အတွက် တဘက်အမှုသည်အား တရားစရိတ် ပေးစေခြင်း ကဲ့သို့သော အမိန့်မျိုးကို ရည်ညွှန်းသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ တွင် ရည်ရွယ်သော သင့်တော်သည့်အမိန့်သည် တရားလို၏အမှုကို ပလပ်ခြင်းထက် သာ၍ သက်ညှာသော အမိန့်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

ဦး အောင် မြင့် နှင့် ဦးစိန်လွင် (ခ) ဦးဝမ်စိန်ပါ (၂)

၃၄၁

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈၊ နည်း ၂ - ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံထားသူ အမှုသည်က သက်သေခံခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွင် တရားဆိုင်ကြရမည့်သူတို့မှာ တရားလို ဦးဌေးနှင့် တရားပြိုင် ဦးထွန်းတင်တို့သာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အမှုတွင် ဦးသန်းထွန်းက သက်သေခံရန် လိုအပ်ပါမူ တရားလိုဦးဌေးသည် သူ့အား သက်သေပြခွင့်ရှိသည့် အားလျော်စွာ အမှုသည်များအား ထိခိုက်နစ်နာနိုင်စရာအကြောင်းမရှိချေ။ ဦးသန်းထွန်းအနေဖြင့် အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံထားသောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈၊ နည်း ၂ အရသက်သေခံခွင့်မရှိချေ။

ဦးထွန်းတင် နှင့် ဦးဌေးပါ(၂)

၂၇၂

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-မိမိ ရုံးတွင် ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သည့် ဇာရီမှုကိုသာ ဆိုင်းငံ့နိုင်ပြီး၊ အခြားရုံးရှိ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့မှုမပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် တရားရုံးသည် မိမိရုံးတွင် စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သော ဇာရီမှုကိုသာ ဆိုင်းငံ့ပေးနိုင်ပေသည်။ အခြားတရားရုံးရှိ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဦးတင်ဦး နှင့် ဦးဂွမ်ဟုတ်

၂၇၀

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ - အခြားတရားရုံး၏ ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့မှုမပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ တရားမကြီးမှုကိုစစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် တရားရုံးကသာ မိမိရုံးတွင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သော ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ ပေးနိုင်သည်။ အခြားတရားရုံး၏ ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုနှစ်မှုတွင် ပါဝင်သော အမှုသည်များ တူညီခြင်းမရှိသဖြင့် ဇာရီမှုကို အမိန့် ၂၁၊နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းမပြုနိုင်။

အယွတ်အီး-ဂျီဝါမီးရား နှင့် အမ်မိုဟာမက်မွတ်
စတဖာကမာလ် ပါ(၃)

သူတစ်ဦးသည် မူလမှုတွင် အမှုသည်လည်းမဟုတ်သည့်ပြင် အမှုသည်၏ အကျိုးကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူလည်းမဟုတ်ပါက ထိုသူ၏ တင်ပြချက်ကို ဇာရီမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မပေးနိုင် - တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ အရ ဇာရီမှုတစ်မှုတွင် တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံး သို့မဟုတ် ၎င်း၏ အကျိုးကို ဆက်ခံသူအကြား ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားမှုကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့်တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ရဲမြင့်သည် မူလအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း သူ၏ လျှောက်လွှာအရပင် ထင်ရှားသည်။ သူသည် မူလအမှုမှ အမှုသည်၏ အကျိုးကို ဆက်ခံသူလည်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏တင်ပြချက်ကို ဇာရီမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးခွင့် မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အပ်ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊နည်း ၃၅ အရဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူများကိုသာ ပေးအပ်ရမည့် ဥပစာမှ ဖယ်ရှား နိုင်ပေသည်။ ဝရမ်းအတည်ပြုသည့် ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် မောင်ရဲမြင့်သည် ဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူ ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ပြီး လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိမှသာ သူ့အား အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပစ်မည် ဖြစ်သည်။ ဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူများတွင် တရားရှုံးထံမှ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို တဆင့် ငှားရမ်းထားသူ၊ အမှုအတောအတွင်း ယင်းဥပစာကို လွှဲပြောင်း ရယူထားသူနှင့် တရားရှုံးကို အကြောင်းပြု၍ ယင်းဥပစာကို လက်ရှိထားသူတို့ ပါဝင်သည်။

ဦးကိုရင် နှင့် မောင်ရဲမြင့်.....

အမွေဆိုင်ငံမြေကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု - တရားရုံးကပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် ပစ္စည်း ခွဲဝေရန်အတွက် ကော်မရှင်နာ ခန့် အပ်ခြင်းသည် ဖန်မဖန် - အပြီးသတ် ဒီကရီသည် ပဏာမ ဒီကရီနှင့် ခြားနာရန် လိုအပ်သည့်အပြင် တရားလို၏ ရပိုင်ခွင့် များ ရှင်လုံးပေါ်ပြီး ဖြစ်ရန်လိုအပ်ခြင်း - ဦးစွာဝယ်ယူခွင့် - တရားရုံးကအပြီးသတ် ဒီကရီ မချမှတ်ပဲ ကော်မရှင်နာ ခန့် အပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ပြီးနောက် အမှုပိတ်ရန် နေ့စဉ် ဖွတ်တမ်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီမညီ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေမှုများတွင် ပဏာမ ဒီကရီသည် အမှန် စင်စစ်အမွေပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရန်အတွက် ကနဦး ချမှတ်သည့် ဒီကရီဖြစ်ပေသည်။ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် အမွေ ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ အဓိကဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စနှစ်ရပ်မှာ အမွေပုံပစ္စည်းများကို စာရင်းကောက်ယူခြင်း၊ သေသူကပေးရန်ရှိသော ကြွေးမြီများ စိစစ်ခြင်းနှင့် အမွေပုံပစ္စည်းများကို ပဏာမဒီကရီတွင် ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ ခွဲဝေခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ စာရင်းရှင်းလင်းသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၁ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရသည်။ ပစ္စည်း ခွဲဝေသည့်ကိစ္စအတွက် အမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထား၍ ဆောင်ရွက်စေရသည်။ ဤအမှုတွင် အမွေပစ္စည်းမှာ အချင်း ဖြစ် မြေတစ်ကွက်သာ ဖြစ်သောကြောင့် စာရင်း ရှင်းလင်းသည့် ပြဿနာမပေါ်ပေါက်သဖြင့် ယင်းကိစ္စအလို့ငှာ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထား ရန် မလိုအပ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းခွဲဝေရန်အတွက် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရန်သာအကြောင်းရှိသဖြင့် မူလရုံးက နည်း ၁၃ အရ ကော် မရှင်နာ ခန့်ထားခြင်းမှာမှားယွင်းသည် မဆိုနိုင်ပေ။

ထင်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အပြီးသတ် ဒီကရီတွင် အမွေဆိုင်တို့၏ ရပိုင်ခွင့်တို့ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ ဥပမာ ယခု အမှုတွင် အချင်းဖြစ် မြေ၏ မည်သည့်အတိုင်းအတာ မည်သည့် အစိတ် အပိုင်းကို တရားလိုအား ခွဲဝေပေးကြောင်း အပြီးသတ် ဒီကရီ၌ ပြဋ္ဌာန်းရန်လိုပေသည်။ သို့မှသာ ထိုဒီကရီကို အတည်ပြုသည့်အခါ တရားလိုအနေဖြင့် မိမိအတွက် သတ်မှတ်ပေးသည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိရန်အလို့ငှာ တရားရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ တွင် ဖော်ပြထားသည့် နည်းလမ်းများအနက် မည်သည့်နည်းဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း အတည်အလင်း ဖော်ပြလျှောက်ထား နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အချုပ်ဆိုရသော် အပြီးသတ် ဒီကရီတွင်

တရားလို၏ ရဲပိုင်ခွင့်သည် ရုပ်လုံးပေါ်ပြီး ဖြစ်စေရမည်။ ပဏာမ
ဒီကရီနှင့် ခြားနားမှု မရှိသော ဒီကရီသည် အပြီးသတ် ဒီကရီမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးစွာဝယ်ယူခွင့် ဆိုသည်မှာ ဘိုးဘေးတို့
ထံမှ ဆင်းသက်လာသော မခွဲဝေရသေးသည့် အမွေပစ္စည်းမှ အမွေ
ဆိုင် တစ်ဦး၏ ဝေစုကို အခြားအမွေဆိုင်များက သူတစ်ပါးထက်
ရှေးဦးစွာ ဝယ်ယူနိုင်ခွင့်၊ အကယ်၍ အဆိုပါ ဝေစုကို သူတစ်ပါးသို့
ရောင်းချပြီးဖြစ်လျှင် အမွေဆိုင်များက ပစ္စည်းဝယ်ယူသူအား ပြန်လည်
ရောင်းချရန် တောင်းဆိုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကော်မရှင်နာသည် တရားရုံးက ပေးအပ်
သော တာဝန်နှင့်အညီ အချင်းဖြစ် မြေကို ခွဲဝေရမည် ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် မိမိဆောင်ရွက်ချက်ကို တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရသည်။
ထိုအခါ မြို့နယ်တရားရုံးက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍
နှစ်ဘက်က ကန့်ကွက် ပြောဆိုရန်ရှိလျှင် ကန့်ကွက် ပြောဆိုစေပြီး
ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြားနာပြီးနောက် ကန့်ကွက်ချက်
များသည် အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါက ကော်မရှင်နာ၏
အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်၍ ယင်းအမိန့်နှင့်အညီ
အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ရန် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကော်မရှင်နာ၏
အစီရင်ခံစာကို လက်မခံဘဲ သူ၏ဆောင်ရွက်ချက်ကိုပယ်ဖျက်ပါက ရှေ့သို့
မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့်
၂၀၊ နည်း ၁၃ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း သင့်တော်သည့်
လမ်းညွှန်မှု ပြုရန်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းခွဲဝေရန် ကော်မရှင်
နာ ခန့်ထားရုံမျှဖြင့် အမှုပိတ်ရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။
ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားသည့် အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်၍ ဒီကရီရေးဆွဲ
ရန်လည်းမလိုချေ။ ကော်မရှင်နာ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို လက်ခံအတည်
ပြုပြီး အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်သည့် အခါကျမှသာ ဒီကရီရေးဆွဲရန်
ဖြစ်သည်။ အမွေမှုတစ်မှုတွင် အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်လိုက်သည့်အခါ
ကျမှသာ အမှုမှာ ဆုံးခန်းရောက်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးမြတ် ကျော် နှင့် ဦးသိန်း ~~စောင်~~ ပါ (၅) ၃၀၂

ပစ္စည်းလက်ရောက် ရလို့မရှိတော့ ထိုပစ္စည်းကို တရားလို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
ထင်ရှားရန်လိုခြင်း - သူတစ်ပါး လက်ဝယ်ရှိသော အမွေဆိုင်
ပစ္စည်းများကို လက်ရောက် ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုလိုလျှင် လိုက်နာ
ရမည့်နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလိမ့်မူ စွဲဆိုရာ၌ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုသော ပစ္စည်းသည် တရားလိုပိုင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားရန် လိုပေသည်။ ဦးကြားတို့ စွဲဆိုသော အမှုတွင် အချင်းဖြစ် ထန်းပင် ၅၀၀ အနက် မည်သည့် ထန်းပင်များသည် သူတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြားမသတ်မှတ်ရသေးသဖြင့် သူတို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများသည် သူတစ်ပါးလက်ဝယ်ရှိနေ၍ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုလိုလျှင် အမွေဆိုင် တစ်ဦးဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးထက် ပိုသူတို့ကဖြစ်စေ၊ အမွေပုံပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက် အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထား တောင်းယူပြီးနောက် အမွေထိန်း သို့မဟုတ် အမွေထိန်းများအဖြစ်ဖြင့် သူတစ်ပါးလက်ဝယ်ရှိ အမွေဆိုင် ပစ္စည်းများကိုလက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်ပေသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်း တရားရုံးက ထန်းပင် ၁၀၀ ကို ဦးကြားတို့အား လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ရာ ယင်းဒီကရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်တင်လှတို့က တန်ပြန် အယူခံလွှာဖြစ်စေ၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ တွင် ခွင့်ပြုထားသည့် အတိုင်း တန်ပြန် ကန့်ကွက်လွှာဖြစ်စေ၊ တင်သွင်းထားခြင်း မရှိ၍ ယင်းထန်းပင် ၁၀၀ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီမှာ အတည်ဖြစ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ဤအယူခံတွင် ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် မူလပိုင်ရှင် ဦးစန္ဒသည် ထန်းပင် ၅၀၀ ကို ဒေါ်တင်လှထံတွင် ငွေကျပ် ၁၃၀၀/- နှင့် ပေါင်နှံခဲ့သည်ဟု ဦးကြားတို့က ဝန်ခံသည်ဖြစ်ရာ ထန်းပင် ၁၀၀ ကို ပြန်လည် ရလိုပါက အချိုးကျ ငွေကျပ် ၂၆၀/- ကို ဒေါ်တင်လှအား ပေးဆပ်မှသာ မျှတမည် ဖြစ်သည်။

ဦးကြား ပါ(၇) (၎င်းတို့၏ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ကိုအောင်ဘို)

နှင့် ဒေါ်တင်လှ ပါ(၄)

၂၃၉

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ - အမှုသည် မဟုတ်သူများအပေါ် ချမှတ်ထားသည့်ဒီကရီကို မည်သည့်အခါတွင် မဟိုတရားရုံးကဝင်ရောက်စွက်မက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလိုများ အပြင် မဒီရမ်ဘီဘီ၏ အခြား အမွေစားအမွေခံ ၁၁ ဦးအပေါ် အချင်းဖြစ်ငွေကျပ် ၁၂၀၀၀ ကို အမွေစုအလိုက် အချိုးကျ ပေးဆပ်စေရန်

အမိန့် ချမှတ်ထားကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ သို့သော် သူတို့သည် တိုင်း
တရားရုံး၏ဒီကရီကို အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တိုင်း
တရားရုံးက အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိသည့် တရားပြိုင်များအပေါ်ကိုပါ
ချမှတ်ထားသည့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်သင့်ပေသည်။

ဇာတမာဘီဘီ ပါ(၄)၊ နှင့် ရှိအိပ်ချ်စီနာ ခူးဒါး

မူလရုံးတွင် အနိုင်ရရှိသူအပေါ်တွင်သာ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း—
အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု — အမွေဆိုင်များ
အားလုံးကို အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်စေရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီတွင် “တရားလို
ဦးဘိုးဝယ်နှင့်ဦးရွှေသိန်းတို့သည် အချင်းဖြစ် ထန်းများ၏ နှစ်ပုံတစ်ပုံ
အနက်တစ်ဦးလျှင် ထပ်မံ၍ နှစ်ပုံတစ်ပုံစီ ရစေရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊
သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ် ထန်းများ၏ လေးပုံတစ်ပုံစီကို ရစေရမည်ဖြစ်
ကြောင်း” ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာဒေါ်ညွန့်ရင်သည်
မူလရုံးတွင် အနိုင်ရရှိသူနှစ်ဦး အပေါ်တွင်သာ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း
မှာ မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံး၏
ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ အယူခံမဝင်သူ အမှုသည်များ၏အကျိုး
ကို ထိခိုက်စေသည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်
သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များ
နှင့် ညီညွတ်သည်ဟုဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေမှုတွင် အမွေရရန် ရှိသော အမွေဆိုင်
အားလုံးကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းမှ သာလျှင် အမွေ ပစ္စည်း
များကို ထိရောက်စွာ စီမံခန့်ခွဲမည်ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေသိန်း၏ ထွက်ဆိုချက်
အရ အခြားအမွေဆိုင်များ ကျန်ရစ်သေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
မူလရုံး တရားပြိုင် ဒေါ်ညွန့်ရင်တို့က ချေလွှာအပိုစ် (၁၃) တွင်
အမှုသည်များ မစုံလင်သည့် ကိစ္စကို ဖော်ပြထုချေခဲ့ပါလျက် ဦးရွှေသိန်း
သည် ကျန်အမွေဆိုင်များကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန် ဖျက်
ကွက်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုတို့၏ ရှေ့နေ
က တင်ပြသည့်အတိုင်း ချန်လှပ်ထားသော အမွေဆိုင်များကို အမှု
တွင် အမှုသည်များအဖြစ် ထည့်သွင်းစေရန်မသင့်ပေ။

ဦးဘိုးဝယ် ပါ(၂) နှင့် ဦးညိုကြီး ပါ(၅)

ပြင်ဆင်မှုစီရင်ပိုင်ခွင့်အရချမှတ်သော ဒီကရီကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်သည် ဒီကရီ ဖြစ်သည်မှာ အငြင်းမပွားချေ။ မူလမှုဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး၍ ချမှတ်သော ဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံ ဝင်နိုင်သည်။ ထိုနည်းတူ အယူခံတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်မှုဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သောဒီကရီကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။

ဒေါ်သိန်းခင် နှင့် ဦးအောင်ကို ၃၁၇

လူဖမ်းဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လူဖမ်းဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့် အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တို့အရ အယူခံဝင်နိုင်သည့်အမိန့်မျိုးမဟုတ်ပေ။

ဦးသာဝင်း နှင့် ဦးတောင်ကြီး ၃၁၁

ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိသည့်အခါ လိုက်နာရမည့် နည်းလမ်းကို ညွှန်ကြားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိလျှင် တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ သူတပါးထံမှ ကုန်စည်များကို အကြွေး ဝယ်ယူသူအား ကုန်ဖိုးငွေ ပြန်လည်ပေးဆပ်စေခြင်းသည် အဆိုပါမူများနှင့် ကိုက်ညီပေသည်။

ဦးစိန် နှင့် ဒေါ်မြအောင်ပါ(၂) ၂၅၅

မြို့ပြဒေသနယ်နိမိတ်အတွင်း မပါဝင်သောအိမ်မှ အိမ်ငှားအား နှင်လိုမှု - ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့် သာသက်ဆိုင်ခြင်း - ယင်းအမှုမျိုးမှ အခင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့ပြဒေသအတွင်း မရှိသော အိမ်မှ အိမ်ငှားများ နှင်လိုမှုသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ယင်းအမှုမျိုးတွင် အခင်းဖြစ်အကြောင်းအရာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။ -

- (၁) တရားပြိုင်သည် တရားလို၏အိမ်ငှားဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) အငှားချထားမှုကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်ရပ်အရ ရပ်စဲပြီးခြင်း၊
- (၃) တရားပြိုင်သည် အငှားချသည့်ဥပစာမှ ဖယ်ရှားမပေးခြင်း။

အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်လှရင်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ နှင့်သက်ဆိုင်သည့် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ အယူခံတရားလိုများအား အငှား ချထားမှုကိုပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့် အညီ ရပ်စဲပြီးနောက် နှင်လိုမှုစွဲဆိုခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင်သဖြင့် ဒေါ်လှရင်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း ရေး အက်ဥပဒေအရ ဒီကရီရထိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဒေါ် ဇ ဘု ရာ ဘီ ဘီ

ဦး ထွန်း မောင်

ဦးကျော် မြင့်

ဒေါ် ကျင် စု

ဦး စု လ တန်

နှင့် ဒေါ်လှရင် (၎င်း၏တရားဝင် ကိုယ် စားလွယ်စာရသူ ဦးအောင်ဘေး)....

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအားနှင့်လိုမှု - ဤအမှုမျိုးတွင် ဖိုင်ဆိုင်ခွင့် သည် အဓိကမဟုတ်ခြင်း - တရားလိုအနေဖြင့် ဖိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိစေကာမူ ခွင့်ပြုခဲ့သူ ဖြစ်ပါက ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်း၍ နှင်ပိုင်ခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၄၄/ ၈၁ အရ အချင်း ဖြစ် အိမ်ကို လျှောက်ထားခံရသူက ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ အငြင်းမပွားပေ။ သို့သော် ယခုအမှုသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေသူအား နှင်ထုတ်ပေးရန် စွဲဆိုသည့် အမှုဖြစ်ရာ အိမ်၏ပိုင်ဆိုင်မှု ပြဿနာကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရန် မလိုပေ။ လျှောက်ထားသူ အားအချင်းဖြစ်အိမ်တွင် လျှောက်ထားခံရသူက အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကိုသာ အဓိကထားစဉ်းစားရပေမည်။ အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ခွင့်ပြုသော သူက ပိုင်ရှင် မဟုတ်စေကာမူ ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူကို ပေးထားသည့် ခွင့်ပြုချက်အား ရုပ်သိမ်းပြီး နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ဒေါ်တင်စီ နှင့် ဒေါ်နှင်းစိန်

ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများအား နှင်လိုမှု - ခွင့်ပြုချက် ပေးသူက သာခွင့်ပြုချက်ကိုရုပ်သိမ်း၍ နှင်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း - မရွံ့မပြောင်း

နိုင်သောပစ္စည်းကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်အခါ ပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်မှ
သာ ပိုင်ဆိုင်မှုရရှိမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မောင်သန်းဦး အပါအဝင် ၎င်းက တင်ပြသည့်
သက်သေ အားလုံးတို့၏ ထွက်ချက်များအရ ဦးမောင်ရီတို့အား
အချင်းဖြစ်အိမ်၌နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုချက်ပေးသူမှာ တရားလို မောင်သန်း
ဦးမဟုတ်ပဲ ၎င်း၏ မိခင် ဒေါ်မြမေသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
မိခင် ဒေါ်မြမေ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်
မောင်သန်းဦးက တရားလိုပြုလုပ်၍စွဲဆိုသော ဤအမှုမှာ အောင်မြင်ရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ် အိမ်ကို မောင်သန်းဦးက သက်
သေခံ (က) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်
လည်း ယင်းစာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရ
သဖြင့် ဤအမှုကို စွဲဆိုသည့်အချိန်တွင် အချင်းဖြစ် အိမ်၌ ဦးမောင်ရီတို့
နေထိုင်ခြင်းမှာ အိမ်ပိုင်ရှင်အဖြစ်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
နေသည်။

ဦးမောင်ရီပါ (၂) နှင့် မောင် သန်း ဦး ၂၉၄

ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းနှင့် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့၏
ခြားနားချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
ပေးခြင်းနှင့် သဘောချင်းမတူချေ။ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို
စွန့်လွှတ်ကြသူတို့သည် သူတို့၏ရပိုင်ခွင့်များ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးသွား
သည် မှန်သော်လည်း အကျိုးခံစားခွင့်ရစေရန် ရည်စူးသောသူအား
ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရာမရောက်ချေ။

ဦးယုကြည် နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ (၄) ၃၀၀

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု - မရွေ့
မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူသည် ဝယ်ယူသည့်
ပစ္စည်းတွင် ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား မိမိ၏
ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားနိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသော
သူ၏ အခွင့်အရေးများကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ

၅၅(၆) (က)နှင့် (ခ)တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားရာ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် ပစ္စည်းဝယ်ယူသူသည် ပစ္စည်းရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားခွင့်ကို ရရှိသည်ဟုမပါရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင် ပစ္စည်းကို လိုပြောင်းပေးသည့်အခါ လွှဲပြောင်းပေးသည့်ပစ္စည်းတွင် လွှဲပြောင်းပေးသူအနေဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးနိုင်သော အကျိုး သက်ဆိုင်ခွင့် အရပ်ရပ်သည် လွှဲပြောင်းရရှိသူထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပေးထားခြင်းသည် ခွင့်ပြုသူ ကြည်ဖြူသရွေ့ ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူအား ယင်းပစ္စည်းတွင် နေထိုင်ခွင့်၊ ပစ္စည်းကို သုံးစွဲခွင့်ပေးခြင်းမျှသာဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၈ တွင် အကျုံးဝင်သော လွှဲပြောင်းပေးနိုင်သည့် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဃ)အရ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်မှ တပါး ယင်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်း အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် အလျောက် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း ပေးကမ်းခြင်း ကဲ့သို့သော လွှဲပြောင်းပေးမှုသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းနှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူချေ။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိသူသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်က ယင်းပစ္စည်းတွင် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သူအား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် ရှိသော်လည်း ပစ္စည်းကိုဝယ်ယူသူသည် ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းတွင် ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ဦး သိန်းအောင် ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ဝင်း ပါ(၃)

မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှု - သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟဒီကရီကို အမှုသည်တစ်ဦးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆိုခြင်းပြုနိုင်မပြုနိုင် - ယင်းဒီကရီကို တရားလို၏ အခွင့်အရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟဒီကရီကို အမှုသည်တစ်ဦးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ် အနေဖြင့် တောင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တရားရုံးက ယင်းဒီကရီကိုဆင်ခြင်တုံတရားအရ ချမှတ်ပေးရသည်ဖြစ်ရာ အမှုသည်တစ်ဦးအား အကျိုးရှိစေမည်မဟုတ်သော မြွက်ဟ ဒီကရီကိုချမှတ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ဆပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟာ ကြေငြာသည့် ဒီကရီကို တရားလို၏ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်ပေးရသည်။ ဒေါ်ကြင်ကျူး ခွဲဆိုသည့် ဒုတိယ သက်သာခွင့်မှာ တရားရုံး ဒေါ်ကြ၊ အကျိုးအတွက် သွယ်ဝိုက်၍ တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူခွဲဆိုသောအမှု မှာ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင် အကျုံးဝင်သော အမှုမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဒေါ်ကြင်ကျူး နှင့် မောင်ကြည်စိန် ပါ(၂) (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်အေး၏ တရားဝင် ကိုယ် စား လွယ်များ) နှင့် မကြ၊

ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် လိုအပ်သည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားရုံးအနေဖြင့် ယာယီတားဝရမ်းကို အလွယ် တကူ ထုတ်ပေးလေ့မရှိပေ။ လျှောက်ထားသူ၏ အမှုသည် မျက်မြင် အားဖြင့်အခြေခံရှိခြင်း၊ ကုစား၍ မရနိုင်သော နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုမှ ကာ ကွယ်ရန်လိုအပ်နေခြင်း၊ တားဝရမ်းထုတ်ပေးလျှင် အကျိုးပျက်စီးမှု ပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်း စသည့် အကြောင်းခြင်းရာများ ပေါ်ပေါက်မှသာ ယာယီတားဝရမ်းကို ထုတ်ပေးရပေမည်။

ဦးစိုးလှိုင်ပါ (၂) နှင့် ဦးတင်ဌေပါ (၄)

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ခြွင်းချက် - ပစ္စည်း လက်မဲ့ ဖြစ်သူက ခွဲဆိုသည့်အခါ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှုအပြင် ပစ္စည်း လက်ရောက် ရလိုကြောင်း အကျိုးဆက် သက်သာခွင့်ကိုပါ တောင်းဆိုရန် လိုအပ်ခြင်း - အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေရန် သက်သာ ခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာသည့်ဒီကရီ၏အကျိုး ဆက်သက်သာခွင့် မဟုတ်ခြင်း - တရားလိုသည် အဆိုလွှာပါ အဆိုပြုချက်အရ သက်သာခွင့် တောင်းခံရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ် ကောက်မိုးစင်းစက်ကို တည်ဆောက် ထားသောမြေမှာ အယူခံတရားလိုတို့ လက်ရှိမဟုတ်ကြောင်း အဆိုလွှာ အရ ပေါ်ပေါက်သည်။ ပစ္စည်းလက်မဲ့ ဖြစ်သူသည် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင် ကြောင်း မြွက်ဟဒီကရီသက်သက် ရလိုကြောင်း ခွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ၏ ခြွင်းချက်အရ အကျိုး ဆက်သက်သာခွင့်ကိုလည်း တောင်းဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အခွင့်အမိန့် အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေရန်သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်မှု

အပေါ် အခြေမခံပဲ ခွင့်ပြုချက်အပေါ် မှီငြမ်းပြု၍စွဲဆိုရသောအမှုမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာသည့်ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် မဟုတ်ချေ။ ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း သက်သာ ခွင့်သာလျှင် ထိုမြွက်ဟဒီကရီ၏ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် ဖြစ်သည်။

ထင်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံ တရားလိုတို့သည် အဆိုလွှာ၌ အယူခံတရားပြိုင်တို့မှာ ပူးတွဲအမွေဆိုင်များဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုထား ခြင်း မရှိပေ။ တရားလိုတစ်ဦးသည် မိမိအဆိုလွှာပါ အဆိုပြုချက်အရ သက်သာခွင့် တောင်းခံရန် ဖြစ်သည်။ တရားပြိုင်ဘက်မှ ထုချေချက် အပေါ် အခြေခံ၍ သက်သာခွင့် တောင်းဆိုရန် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့က ပူးတွဲအမွေဆိုင်များဖြစ်သည်ဟု ထုချေထားရုံမျှ ဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့က အမွေမှုစွဲဆိုရန်မဟုတ်ချေ။

မောင် ကိုဦး ပါ (၆) နှင့် ဦး ပြား ပါ(၃)

၂၃၂

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရှင်၏ လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌ သားသမီးများအား အမွေမှပယ်ထုတ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရှင် တစ်ဦး ၏ လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌ သားသမီးများအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်သည်။

ဒေါ်ပုပါ(၄) နှင့် မအေးမြင့် ပါ (၂)

၂၇၇

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့် - အမွေဆက်ခံ ခွင့် မရှိသူတစ်ဦးက အမွေရှင်အား သာစဉ်နာစဉ် စောင့်ရှောက်ပြုစုရုံမျှဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့်နှင့် မရရှိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေစားအမွေခံ တစ်ဦးသည် အမွေရှင်တစ်ဦးအား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် တမင်ပျက်ကွက်ပါက အမွေဆုံးရှုံးနိုင်သည် မှန်သော်လည်း အမွေ ဆက်ခံခွင့် မရှိသူတစ်ဦးက အမွေရှင်အား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစု စောင့်ရှောက်ရုံမျှဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့် မရရှိချေ။

ဦးဘစန် ပါ(၃) နှင့် ဒေါ်လှလှ ပါ (၃)

၂၈၇

ကွယ်လွန်သူ၏ အပတိဋ္ဌသားသမီးက ကွယ်လွန်သူ၏ ညီအရင်းကို အမွေမှထုတ်ပယ်ခြင်းမပြုနိုင် - အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်း ၏ ရည်ရွယ်ချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဦးမျိုးမင်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ အပတိဋ္ဌမွေးစားသမီး ဟုတ် မဟုတ် အငြင်းပွားလျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် သူ အဆိုပြုသည့်အတိုင်း ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ အပတိဋ္ဌသမီး ဖြစ်ပါမူ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဒေါ်မြမြထွန်းက အမွေတဝက်၊ ဦးမျိုးမင်းက အမွေတဝက်ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် အပတိဋ္ဌသမီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်စေကာမူ ဦးမျိုးမင်းအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်ခြင်းမပြုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေပစ္စည်းများ မပျောက်စေရန် အလို့ငှာ အမွေထိန်းစာကို ဆောင်လျှင်စွာထုတ်ပေးရန်လိုသည်။ အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် အမွေထိန်းအား အမွေပစ္စည်းများကို ခံစားစေခြင်းမဟုတ်၊ အမွေစားအမွေခံများကိုယ်စား အမွေပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းရန် တာဝန်အပ်နှင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဦးမျိုးမင်း နှင့် ဒေါ်မြမြ ထွန်း ၂၉၇

အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု - ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်၍ တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုသော အမွေရှင်များ၏ ရပိုင်ခွင့်များကို တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးက မခင်လှမြင့်၊ ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့သည် ဦးအောင်ခွန်းကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများ၏ သုံးပုံတစ်ပုံစီကို ရသိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ ယင်းအမှုတွင် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်၍ တရားစွဲဆိုသူမှာ မခင်လှမြင့်ဖြစ်ပေရာ အမှုတွင်သူ၏ရပိုင်ခွင့်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်း မရှိသော ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့၏ ရပိုင်ခွင့်များကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် သူတို့ရရန်ရှိသော အမွေဝေစုတို့ကို ရလိုပါက ကျသင့်သည့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရန် လိုပေသည်။

ဦးသန်း (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အေး၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်) နှင့် ၁။ မခင်လှမြင့်
၂။ ဒေါ်သိန်းမေ.... ၃၁၃

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ - မယားဖြစ်သူသည် သူတပါးနှင့် ဖောက်ပြန်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြုနိုင်မှ လင်ဖြစ်သူက နှစ်ပါးစုံ ပစ္စည်းကို သိမ်းယူပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေတွင် မယားဖြစ်သူသည် သူတပါးနှင့် ဖောက်ပြန်သည်ဟု ဆိုရုံမျှဖြင့် လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူက နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူထားပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ လင်သည် တရားရုံး၌ ကွာလို့မှုစွဲဆိုပြီး မယား၌ အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြဆိုရပေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် လင်သည် မယားထံမှ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံချက်ကို ရယူပြီးနောက် နှစ်ဦး သဘောတူညီမှုဖြင့် လင်က နှစ်ပါးစုံ ပစ္စည်းကို သိမ်းယူပြီး လင်ခန်း မယားခန်း ပြတ်စဲနိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ဒေါ်သိန်းမြ နှင့် ဒေါ်ကျင် (ခ) အကျင်

တရားဝင် အိမ်ငှားက နေထိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းခံရသူသည် အိမ်ရှင်၏ တရားဝင်အိမ်ငှားဖြစ်မဖြစ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမောင်ခို၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သူသည် ဒေါ်မြ၏ ခင်ပွန်းဦးအိစွပ်၏တူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်မြ ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်မြ၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူမဟုတ်ချေ။ ဒေါ်မြက အချင်းဖြစ် ဥပစာကို သက်သေခံ(ဆ)အရ ဦးမောင်ခိုအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်း မှာ နေထိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုသို့ လွှဲပြောင်းပေးသည်ကို အကြောင်းပြ၍ ဦးမောင်ခိုသည် အိမ်ရှင် ဒဗလျူကေမင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ်သို့မရောက်ရှိနိုင်ပေ။

ဒဗလျူကေမင် နှင့် ဦးမောင်ခို(ခ)ခိုင်း နားလှမားလ်

၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဂ) - တရားလိုသည် ကွယ်လွန်သူတစ်ဦး၏ အမွေခံတစ်ဦး ဖြစ်လျှင် ကွယ်လွန်သူ၏ အိမ်ငှား၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်လာခြင်း - ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က)မှ(စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ် အတွက်သာ နှင်လိုမှု စွဲဆိုနိုင်ခြင်း - အိမ်ရှင်အနေဖြင့် ဝံ့ငှားရမ်းခလက်မှတ် တင်ပြ နိုင်မှသာ ငှားရမ်းခများရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ခြင်း။

မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်တင်ဦးထံမှ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဦးစိုးမြင့်က ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်ဦး ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ပြီးက သူသည် ဒေါ်တင်ဦး၏ အမွေစားအမွေခံဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုလျက် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို အမွေရပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ဦးစိုးမြင့်သည် သူ၏ အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း အတည်အလင်း ကြေငြာပေးရန် တိုင်းတရားရုံး တွင် တရားစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် အဖြစ် ဥပစာ လက်ရောက်တောင်းဆိုရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဒေါ်ပြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်ဦး၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာ

ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဂ) အရ သူသည် ဦးစိုးမြင့်၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်ငှားတစ်ဦးအား ငှားရမ်းထားသော ဥပစာကို အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က)မှ (စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိပေသည်။ ဤအမှုတွင် ယင်းကိစ္စတစ်ရပ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်း ရှိမ၍ ဒေါ်ဖြိုးသည် အိမ်ငှားအပေါ် နှင်လိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ အရ အိမ်ရှင်သည် စံငှားရမ်းခ လက်မှတ်တင်ပြနိုင်မှသာ ငှားရမ်းခများ ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဖြိုး နှင့် ဦးစိုးမြင့်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ - အိမ်ငှားများအား အကာအကွယ် ပေးရန် ဖြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေဖြစ်ခြင်း - အိမ်ငှားအား ပေးအပ်ထားသော အခွင့်အရေးများကို နုတ်သိမ်းရာရောက်သည့်ပြုလုပ်မှုများကို ရှောင်ရှားရခြင်း - တရားရှုံးက ပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားနိုင်က ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း)မှ (စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ် အတွက် ဥပစာကို အလိုရှိကြောင်းကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းကိုလက်ခံအဆုံးအဖြတ်မပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ တွင် ပါရှိသည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အိမ်ငှားအား အိမ်ရှင်က ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာမှ မိမိသဘောဆန္ဒ အလျောက် ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ အနှစ်သာရနှင့် မညီညွတ်ပဲ တမျိုးတဖုံကောက်ယူလျက် အိမ်ငှားအား ပေးထားသော အခွင့်အရေးများကို နုတ်သိမ်းရာ ရောက်သည့် ပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်ရပ်ကို ပြုလုပ်လျှင် ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အတောသိက် ဖြစ်စေပေလိမ့်မည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရှုံး အိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စတွင် တရားနိုင် အိမ်ရှင်ဘက် မှအဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း)မှ (စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ် အတွက် အငှားချထားသည့် ဥပစာကို အလိုရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ တရားရှုံး၏ လျှောက်ထားချက်အား ကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းကို ဒီကရီ အတည်ပြုသည့် တရားရုံးက လက်ခံအဆုံးအဖြတ် မပြုနိုင်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့ (ငင်း၏ကိုယ်စားလှယ်ဦးသွင်) နှင့် ဦးထွန်းလှိုင်ပါ (၃)

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားစဉ်က ဒီကရီကို အတည်မပြုရသေးလျှင် တရားရုံးက သင့်သည် ထင်မြင်သည့် စည်းကမ်းချက်များဖြင့် ငှားရမ်းခများပေးဆောင်စေ၍ ဒီကရီကို ဆိုင်းငံ့ထားရမည် ဖြစ်ခြင်း - မူလတရားရုံး၏ ဒီကရီကို အဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး တရားရုံးက ဒီကရီချမှတ်သောနေ့အထိ ပေးရန် တင်ရှိသော ငှားရမ်းခအကြွေးများကို ပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ငှားရမ်းခ ပေးဆောင်ခြင်း မပြုသဖြင့် အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ရန်ချမှတ်သည့်ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ တရားရုံးအိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားလာပါက တရားရုံးသည် သင့်သည်ထင်မြင်သည့် စည်းကမ်းချက်များအရ ငှားရမ်းခများ ပေးဆောင်စေ၍ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားရမည် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြူက အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားစဉ်က ဒီကရီကို အတည်မပြုရသေးသဖြင့် သူ၏ လျှောက်ထားချက်မှာ ယင်းပုဒ်မတွင် အကျုံးဝင်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး တရားရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီသည် မူလတရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသည့် အလျောက် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီမှာ ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ ဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် အိမ်ငှားဒေါ်ကြူသည် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည့်နေ့အထိ ပေးရန်တင်ရှိလာသော ငှားရမ်းခ အကြွေးများကို ပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

ဒေါ်ကြူ နှင့် မောင်ကြည်စိန် ပါ (၂) (ကွယ် လွန် သူ ဒေါ်တင်အေး၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ)

တရားရုံးက ပေးဆပ်ရမည့် ငှားရမ်းခမှာ တရားမစွဲမီ သုံးနှစ်အတွင်း တင်ရှိသည့်အကြွေးများနှင့် တရားစွဲဆိုသည့်နေ့မှ ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့အထိ တင်ရှိသော အကြွေးများကိုသာ ပေးရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလအမှုတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၀-၉-၈၁ နေ့၌ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ရာ ထိုဒီကရီကို တိုင်းတရားရုံးက ၁၉၈၁ ခုနှစ် တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၈၆ (မြင်းခြံ) တွင် ၁၅-၂-၈၂ နေ့၌

အတည်ပြုခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုတို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီကို ဗဟိုတရားရုံး ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု
 အမှတ် ၅၁ တွင် အယူခံသော်လည်းမအောင်မြင်ချေ။ တရားဥပဒေ
 သဘောအရ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီသည် မြန်မာတရားရုံး၏ ဒီကရီ
 နှင့် ပေါင်းစပ်သွားသော်လည်း ဗဟိုတရားရုံးက အယူခံတရားလို
 တို့၏ အယူခံမှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲ့သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၏
 ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ
 ဇာရီမှုတွင် အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီ
 ဖြစ်ပေသည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် ၁၅-၂-၀၂ နေ့၌ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့
 သည်။ အချင်းဖြစ်မြေကို အင်္ဂလိပ်လ တစ်လ၏ လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့မှ
 နောက်တစ်လ လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့အထိ ငှားသည့်စနစ်ကို ကျင့်သုံး
 ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုဘို့သည် ၁၉၀၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
 ၁၃ ရက်နေ့အထိ ငှားရမ်းခများပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

ဦးအေးပါ(၃) နှင့် ဒေါ်နှင်းရီပါ(၂)
 (၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဇော်ထွန်း)

အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှား နှစ်ဦးတို့ ငှားရမ်းခနှင့် ပတ်သက်ပြီး သဘော
 တူသတ်မှတ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင်၊ ခံငှားရမ်းခ သတ်မှတ်ပြီးသည့်
 အခါမှသာ ဥပဒေနှင့် အညီ ရထိုက်သော ငှားရမ်းခများကို
 အိမ်ရှင်ကတောင်းခံခွင့် ရှိမည်ဖြစ်ခြင်း - မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ
 ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) - တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
 စိတ်အခန့် မသင့်၍ တခါတရံ ရန်ဖြစ်ခြင်းသည် အိမ်နီးချင်း
 များအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်ဟု ဆိုနိုင် မဆိုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေးအဖို့ ညှိနှိုင်းမှု
 မပြေလည်ခြင်းကြောင့် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းအတွက်ခံငှားရမ်းခလက်မှတ်
 ရရန် ဦးစွာဆောင်ရွက်ရပေမည်။ ထိုခံငှားရမ်းခ သက်သေခံလက်မှတ်
 ရရှိသည့် အခါကျမှသာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရသင့်ရထိုက်သော ငှားရမ်းခ
 များကို တောင်းဆိုရန်လိုပေလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်လခကို မိမိ
 သဘောအတိုင်း ကြိုက်သလို သတ်မှတ်၍ အိမ်ငှားထံ တရားစွဲဆို
 တောင်းခံခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

ဆင်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။စိတ်အခန့် မသင့်လျှင် တခါတရံ ရန်ဖြစ်
 တတ်ကြသောကြောင့် ထိုသို့ ပြုမူချက်သည် အိမ်နီးနားချင်းတို့အား
 ငြိုငြင်မှု ပြုရာမြောက်သော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုလုပ်မှုဟု
 ဆိုရန်ခံယဉ်းသည်။

ဒေါ်ချူလိုင်စိုင် (ခ) ဒေါ်လှရွှေ နှင့် ဒေါ်မြစိန်းအေး

တရားမ တတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးကြင်
နှင့်
ဦးဘိဒါမ္မတ်ပါ (၂) *

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၁၅ရက်

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉-ဌာနရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ စံဌာနရမ်းခ သက်သေခံ လက်မှတ် မပါဘဲ
ဌာနရမ်းခများ တောင်းခံခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ စံဌာနခ
သက်သေခံလက်မှတ်မပါဘဲ ဌာနရမ်းခများ တောင်းခံနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း မြို့ပြ
ဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
ထိုစံဌာနရမ်းခ လက်မှတ်မပါဘဲ မူလရုံးက ဌာနရမ်းခ ငွေများကို ပေးစေရန်
ဒီကရီချခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းလျက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

အယူခံ တရား လိုအတွက် — ဦးထွန်းရှိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးမင်းဆွေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဦးကြင်က ဒေါ်ပုံမြို့ မြို့သစ်ရပ်ကွက်တွင်ရှိသော အချင်းဖြစ်
အိမ်ခန်းမှ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘိဒါမ္မတ်နှင့် ဒေါ်စက်တို့အား မြို့ပြဆိုင်ရာ
ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့ အရ
နှင့် ထုတ်ပေးရန် ဒေါ်ပုံမြို့၊ ဝါဆိုရပ်ကွက် တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ်
၁၄/၈၁ တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ပလပ်၍ မြို့ပြ
ဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ တောင်းဆို
သည့် သက်သာခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ ၁-၁၀-၇၇ နေ့မှ ၃၁-၁၀-၈၀ နေ့

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ တတိယအယူခံမှု အမှတ်- ၄၆
† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၈ တွင် ချမှတ်သော (၃-၅-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးအမှတ် (၄) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးကြင်
နှင့်
ဦးဘိဒါမ္မတ်ပါ
(၂)

အထိ (၃၆)လ အတွက် တစ်လလျှင် ကျပ် ၁၅/နှုန်းနှင့် ငွေပေါင်း ကျပ် ၅၄၀/-ကို အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘိဒါမ္မတ်နှင့်ဒေါ်စက်တို့က ပေးစေရန် ဒီကရီ ချပေးခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘိဒါမ္မတ်နှင့် ဒေါ်စက်တို့က မကျေနပ်၍ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်တရားရုံးတွင် တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁/၈၂ အရ အယူခံရာတွင် မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဆက်လက်အတည်ပြု၍ အယူခံကို ပယ်ပစ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုဦးဘိဒါမ္မတ်ပါ ၂ ဦးက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈/၈၃ (ဒေါ်ပုံ)အရ ဆက်လက်အယူခံရာ တိုင်းရုံးက မူလရပ်ကွက်ရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သဖြင့် အယူခံတရားလိုဦးကြင်က မကျေနပ်၍ ဤတရားမ တတိယအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတွင် အယူခံတရားလို ဦးကြင်သည် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့် နှစ်ခုစလုံးကို မရရှိခဲ့ပေ။ မိမိတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း သက်သာခွင့် မရသဖြင့် မိမိတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ရရန်အတွက် ဦးကြင်အနေဖြင့် ဒေါ်ပုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ မလွှဲမသွေ အယူခံရမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့မဟုတ် တဘက် အမှုသည်က အယူခံ ဝင်ရာတွင် တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ အရ အပြန်အလှန် ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းရပေမည်။ ထိုသို့မလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မူလရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် ဦးကြင်အပေါ် တည်မြဲခိုင်မာလျက်ရှိပေသည်။ ဦးကြင်သည် ယခု အဆင့်ကျမှ မိမိရလိုသော သက်သာခွင့်များကို တောင်းရန် အခွင့်အရေး မရှိတော့ပေ။ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏စံဌာနခ သက်သေခံလက်မှတ်မပါပဲ ဌာနရမ်းခများ တောင်းခံနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထိုစံဌာနရမ်းခ လက်မှတ်မပါပဲ မူလရုံးက ဌာနရမ်းခများကို ပေးစေရန် ဒီကရီချခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းလျက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် မူလရုံးသည် ကာယကံရှင် အမှုသည်ကတောင်းဆိုခြင်းမရှိသည့် သက်သာခွင့်ကိုပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလရပ်ကွက် တရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများမှာ မှားယွင်းနေသဖြင့် ထိုရုံးများ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈/၈၃ (ဒေါ်ပုံ) တွင် ၃-၅-၈၃ နေ့က ချမှတ်ခဲ့သည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို အောက်ရုံး အဆင့်ဆင့်ကုန်ကျစရိတ်နှင့် တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ (၇)

နှင့်

ဒေါ်ခင်သန်း (ခ) ဒေါ်ခင်စန်းပါ (၈) *

† ၁၉၈၄

ဖေဖော်ဝါရီ

၂၉ရက်

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှု - အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင်
အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုသူ ပိုင်ရှင်အား သာမန်
အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ရာ မရောက်နိုင်ခြင်း-ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်သည်ဆို
လျှင် သက်သေထင်ရှားပြရန် တာဝန်သည် အဆိုပြုသူ အပေါ်၌
ကျရောက်ခြင်း။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ဖခင်လက်ထက်က ဒေါ်စိမ်းရင်အား အချင်းဖြစ်
ဥပစာတွင် ၎င်း၏တသက် နေခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အယူ
ခံ တရားလိုတို့က ဆက်လက်နေခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည်
ဒေါ်စိမ်းရင်ကို အကြောင်းပြု၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ရောက်ရှိလာသူများ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စိမ်းရင်ကွယ်လွန်သွားသောအခါ၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့အား
အယူခံတရားလိုတို့က ခွင့်ပြုချက်ကို ရုတ်သိမ်းကြောင်း အဆိုပြုလျက် ခွင့်ပြုချက်
ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်
ဥပစာကို ဒေါ်စိမ်းရင်ပိုင်ကြောင်း၊ အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်
ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကာလကို ပဏာမ ငြင်းချက်ထုတ်၍ ကြားနာကာ ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကျော်သည်ဆိုကာ အမှုကို ပလပ်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့က တိုင်းတရား
ရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယ အယူခံမှု
တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၅၊

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ အယူခံမှု အမှတ် ၃၄ တွင် ချမှတ်သော (၁-၆-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရော့ဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ကြည်
ပါ(၇)
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
(ခ) ဒေါ်ခင်
စန်းပါ(၈)

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုတို့ စွပ်စွဲချက်မှန်လျှင် ဒေါ်စိမ်းရင်က အချင်းဖြစ်တိုက်၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ခွင့်ပြုသူ ပိုင်ရှင်အား သာမန်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ရာမရောက်နိုင်ပေ။ ဆန့်ကျင်ရာရောက်သည်ဟု ဆိုလျှင် အဆိုပြုသူက သက်သေထင်ရှားပြရန်လိုပေသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားပိုင်တို့က ဆန့်ကျင် လက်ရှိထားခဲ့ကြောင်း သက်သေထင်ရှား မပြရသေးပါ။ သို့လျှင် အောက်ရုံး များက အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက် ဥပဒေ ပထမ ဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလ ကျော်လွန်ပြီဟု ကောက်ယူခြင်းသည် အထောက်အထား မရှိပဲ အဆုံးအဖြတ် ပြုရာရောက်ပေသည်။

အယူခံ တရားလိုများ အတွက် - ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံ တရားပိုင်များ အတွက် - ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်၊
ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဦးသန်းနိုင်၊ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဦးသိန်းအောင်၊ ဒေါ်တင်တင်ညို၊ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းနှင့် ဦးမြင့်အောင်တို့က မအူပင်မြို့၊ ကျောင်း လမ်း တိုက်အမှတ် (၄) နှင့် တိုက်တည်ရာမြေမှာ မူလက မိမိတို့၏ ဖခင် ဦးဘကျင်ပိုင် ဖြစ်၍ ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှ စ၍ ဦးဘကျင်က သူ၏ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်စိမ်းရင်အား ဒေါ်စိမ်းရင် တသက် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဘကျင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိမိတို့က ဆက်လက်နေခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားပိုင် ဒေါ်ခင်သန်းနှင့် အခြားသူတို့သည် ဒေါ်စိမ်းရင်ကို အကြောင်းပြု၍ အချင်းဖြစ် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသူများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဒေါ်စိမ်းရင်သည် ၂၈-၄-၈၀ နေ့က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းတို့အား ၃၁-၇-၈၁ နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ ဖယ်ရှားပေးရန် ရှေ့နေမှ တဆင့် အကြောင်းကြားသော် လည်း တိုက်မှဖယ်ရှားပေးခြင်းမပြုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ သူတို့အား ဖယ်ရှားပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် မအူပင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀/၈၂ တွင် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းတို့က အချင်းဖြစ်တိုက်မှာ ဒေါ်စိမ်းရင်ပိုင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေ ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက “ယခုအမှုကို စွဲဆိုရာတွင် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟု ဆိုသည်မှာ မှန်သလား” ဟူသော ပဏာမငြင်းချက်ကို ထုတ်နုတ်ကြားနာပြီးနောက် တရားပိုင်တို့အား အသာ ပေး ဆုံးဖြတ်ကာ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ စွဲဆိုသော အမှုကို ပယ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့်

ရောဂါတိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ကြည်
ပါ(၇)

ဤအယူခံတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာမှာ ဥပဒေပြဿနာဖြစ်သည်။ မူလရုံးသည် နှစ်ဘက်သက်သေများကို စစ်ဆေးခြင်း မပြုပဲ ပဏာမပြင်းချက်အရ အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သည်ဖြစ်၍ အဆိုအချေများ၌ ဝန်ခံထားသော အကြောင်းခြင်းရာများမှ တပါး အခြားမည်သည့် အကြောင်းခြင်းရာကိုမျှ အမှုတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ နှစ်ဘက်ရှေ့နေများသည် အမှုတွင်အငြင်းပွားလျက်ရှိသည့် အကြောင်းခြင်းရာများကို ထည့်သွင်းလျှောက်လဲကြသည်မှာ မှားယွင်းပေသည်။

နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
(ခ) ဒေါ်ခင်
စန်းပါ (၈)

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေကကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို အဆိုလွှာပေါ်မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သလား၊ ချေလွှာအရ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သလား အငြင်းပွားလျက်ရှိကြောင်း၊ အဆိုလွှာအရဆိုလျှင် စွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကိစ္စမှာ ဥပဒေကြောင်းသက်သက် မဟုတ်ကြောင်း၊ သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက ပဏာမ ပြင်းချက်ကို နှစ်ဘက်သောအမှုသည် များ၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြခဲ့ကြောင်း၊ အခွင့်နှင့်နေသူအား နှင်လိုမှုတွင် နို့တစ်စာပေးရန် မလိုကြောင်း၊ မလိုသည့် နို့တစ်စာကို ပေးပြီး ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို နို့တစ်စာ ကုန်ဆုံးသည့်နေ့မှ စ၍ ရေတွက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ ကျော်က အချင်းဖြစ်တိုက်၌ ဒေါ်စိမ်းရင်စတင်နေထိုင်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်လာကြောင်း၊ သို့မဟုတ် အယူခံတရားပြိုင်များ စတင်နေထိုင်သည့် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်က စ၍ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် မအူပင်မြို့ ယခင်ခရိုင် တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂/၆၃ တွင် ဒေါ်စိမ်းရင်က အယူခံတရားလိုတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆန့်ကျင်ခဲ့စဉ်က စ၍ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်းဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကိုးကား၍ လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားလိုတို့က ဒေါ်စိမ်းရင်သည် ဖခင်ဦးဘကျင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်တိုက်၌ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘကျင် ကွယ်လွန်သောအခါ မိမိတို့က ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ဒေါ်စိမ်းရင်ကို အကြောင်းပြု၍ သူနှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်သူများ ဖြစ်

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ကြည်
ပါ(၇)
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
(ခ) ဒေါ်ခင်
စန်းပါ (၈)

ကြောင်း၊ ဒေါ်စိမ်းရင်သည် ၂၀-၄-၈၀ နေ့၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း စသည် ဖြင့် အဆိုပြု၍ ဤအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုတို့ စွပ်စွဲချက်မှန်လျှင် ဒေါ်စိမ်းရင်က အချင်းဖြစ်တိုက်၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ခွင့်ပြုသူပိုင်ရှင်အား သာမန်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ရာမရောက်နိုင် ပေ။ ဆန့်ကျင်ရာရောက်သည်ဟုဆိုလျှင် အဆိုပြုသူက သက်သေထင်ရှားပြရန် လိုပေသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားပိုင်တို့က ဆန့်ကျင်လက် ရှိထားခဲ့ ကြောင်း သက်သေထင်ရှား မပြရသေးပါ။ လျက် အောက်ရုံးများက အယူခံ တရားလိုတို့ စွဲသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလကျော်လွန်ပြီဟု ကောက် ယူခြင်းသည် အထောက်အထား မရှိပဲ အဆုံးအဖြတ်ပြုရာ ရောက်ပေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက မအူပင်မြို့ ယခင်ခရိုင် တရားမ တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂/၆၃ တွင် ချမှတ်သော ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် ရော့ဝတီတိုင်း တရားရုံး တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၂/၇၃ တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်များကို ရည်ညွှန်း၍ သုံးသပ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၁၀၈၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြား ထားသည် -

“ အခြားအမှုတွဲကိုဖြစ်စေ၊ အစိုးရနှင့် ဆိုင်သည့် အခြားစက္က။ ရပ်များကို ဖြစ်စေ၊ တရားမတရားသူကြီး၊ သို့တည်းမဟုတ် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးက တောင်းယူ၍ ထိုအမှုတွဲ သို့တည်းမဟုတ် စက္က။ရပ် များ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို မိမိရှေ့စစ်ဆေးစီရင်သည့် အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ်နှင့် လက်ခံသည့် မည်သည့်အခါမဆို ထိုသို့လက်ခံ သည့် အစိတ်အပိုင်းကို မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့်မိတ္တူ၊ တစ်ခု ရေးကူး၍ စစ်ဆေးသောအမှုတွဲတွင်ထည့်သွင်းထားစေရမည်ဟု တရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်ရမည်။

တိုင်းတရားရုံး ရည်ညွှန်းသော စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားများကို အမှုတွဲ၌ သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံထားခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် မူလရုံး အမှုတွဲရှိ ရော့ဝတီတိုင်း တရားရုံး တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၂/၇၃ တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်များမှာ မိတ္တူမှန်များ မဟုတ်သဖြင့် အမှုတွင် ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်းမပြုနိုင်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုတို့ စွဲသော အမှုမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိမရှိဆိုသော ငြင်းချက်ကို အမှုစစ်ဆေးပြီးမှ သာ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် မူလအမှု အမှတ်အတိုင်း အမှုပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ တရားဥပဒေနှင့်အညီ အဆုံးအဖြတ် ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ ညွှန်ကြားလိုက် သည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အယူခံတရားလိုတို့အား ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- ပေးရမည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ကြည်
ပါ(၇)
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
(ခ) ဒေါ်ခင်
စန်းပါ (၈)

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလို ကုန်ကျသော ရုံးခွန်များကို သူတို့အား ပြန်အမ်းရန် အတွက် လိုအပ်သည့် သက်သေခံ လက်မှတ်ကို သူတို့အား ထုတ်ပေးရန် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ အရ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးထွန်းရှိန် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ကြည်(၎င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဦးမျိုးမြင့်) နှင့် ဦးအောင်မြင့်*

† ၁၉၈၄ ဇန်နဝါရီ ၂၆ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (က) ၏သဘော—ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်သော နို့တစ်စာဖြင့် ခွဲဆိုခဲ့သော အမှုတွင် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခြင်းကို မူလ မြို့နယ် တရားရုံးသည် အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (က) အရ ခွင့်ပြုသင့်ခြင်း—ကွယ်လွန်သူအား လျှောက်ထားသူအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် အခန်းများကို အင်္ဂလိပ်ပြက္ခဒိန် လအလိုက် လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ လကုန်သည့်ရက်နေ့အထိ ငှားရမ်းခဲ့ရာ ထိုသို့ငှားရမ်းမှုကို ၂-၁-၈၂ နေ့မှစ၍ ရပ်စဲလိုကြောင်း၊ ၂၃-၁-၈၂ နေ့နောက်ဆုံးထား၍ အိမ်ခန်းများမှ ဖယ်ရှားပေးရန် အိမ်ငှား ဦးအောင်မြင့်ထံ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ငှားရမ်းခြင်းရပ်စဲသည့်နေ့သည် လကုန်ရက်နှင့် မကိုက်ညီသောကြောင့် နို့တစ်စာမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်သောကြောင့် ဒေါ်ခင်ကြည်ခွဲဆိုသော အမှုမှာ ရှုံးရမည်သာဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကိုအကြောင်းပြုပြီး တရားလိုဘက်မှ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (က) အရ အမှုကိုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသင့်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ အမှုအတောအတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးနှင့် ဗဟိုတရားရုံးတို့တွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ၌ ၎င်းအား လျှောက်ထားသူအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ လျှောက်ထားခွင့်ရှိသူမှာ ဦးမျိုးမြင့်သာဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၀
† ၁၉၈၂ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၀ တွင် ချမှတ်ထားသော မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ ၃၁-၁-၈၃ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးတင်ယု၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးစိုးမိုးထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ကြည်
(၎င်း၏တရား
ဝင်ကိုယ်စား
လွှတ်
ဦးမျိုးမြင့်)
နှင့်
ဦးအောင်မြင့်

သထုံမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၈၂ တွင် ဒေါ်ခင်ကြည်က ဦးအောင်မြင့်အပေါ် ငှားရမ်းထားသည့် အိမ်ခန်းများမှ ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အမှုဆိုင်နေစဉ်အတွင်း ဒေါ်ခင်ကြည်ကွယ်လွန်သွား၍ ဦးမျိုးမြင့်က ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလွှတ်အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။ ဦးမျိုးမြင့်က အမှုကိုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ မြို့နယ်တရားရုံးက လက်မခံချေ။ ဦးမျိုးမြင့်က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်အခန်းများကို အင်္ဂလိပ်ပြက္ခဒိန်လအလိုက် လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ လကုန်သည့်ရက်နေ့အထိ ငှားရမ်းခဲ့ရာ ထိုသို့ငှားရမ်းမှုကို ၂-၁-၈၂ နေ့မှ စ၍ ရပ်စဲလိုကြောင်း၊ ၂၃-၁-၈၂ နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ အိမ်ခန်းများမှ ဖယ်ရှားပေးရန် အိမ်ငှား ဦးအောင်မြင့်ထံ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ငှားရမ်းခြင်းရပ်စဲသည့်နေ့သည် လကုန်ရက်နှင့် မကိုက်ညီသောကြောင့် နို့တစ်စာမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်သောကြောင့် ဒေါ်ခင်ကြည် စွဲဆိုသောအမှုမှာ ရှုံးရမည်သာဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကိုအကြောင်းပြုပြီးတရားလိုဘက်မှ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေရာ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂) (က) အရ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသင့်ပေသည်။

သို့သော် မြို့နယ်တရားရုံးသည် ဤပြင်ဆင်မှုအတောအတွင်း အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ကြားဖြတ်အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်တော့ချေ။

ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ အမှုအတောအတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးနှင့်ဗဟိုတရားရုံးတို့တွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ၌ ၎င်းအားလျှောက်ထားသူအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ လျှောက်ထားခွင့် ရှိသူမှာ ဦးမျိုးမြင့်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးစိန်ဟုတ် ပါ (၅)

ဒေါ်သိန်းမြ

နှင့်

ဒေါ်သိန်းမြ

ဦးစိန်ဟုတ် ပါ (၅) *

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၉ရက်

ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခြင်း-ပူးတွဲပိုင်ရှင် တစ်ဦးက အချင်းဖြစ် ဥပစာ
ကို လက်ရှိထားခြင်းသည် အခြားပူးတွဲပိုင်ရှင်ကို ဆန့်ကျင်၍ လက်ရှိ
ထားခြင်းဟုတ်မဟုတ်-ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားခြင်းနှင့် ဝင်လျဉ်း၍
အရေးဆိုသူသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို အမှန်တကယ်လက်ရှိ ဖြစ်
ရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးခွေးလေးသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဦးခင်
မောင်တို့နှင့်အတူ စပ်တူဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ
ပူးတွဲပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည့် ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိထားခြင်းမှာ ဥပဒေအမြင်
တွင် ဦးခွေးလေး ကိုယ်စား လက်ရှိထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်
သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးခင်မောင်တို့၏ စိတ်တွင် ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်
လက်ရှိထားလိုသည့် ဆန္ဒရှိရုံမျှဖြင့် သူတို့လက်ရှိထားမှုမှာ ပူးတွဲပိုင်ရှင် ဦးခွေး
လေးအား ဆန့်ကျင်ရာ မရောက်နိုင်ပေ။ ဦးခင်မောင်တို့က အိမ်ခန်းများကို
အခြားသူတို့အား အငှားချထားရုံမျှဖြင့် ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားသည်ဟု မဆို
နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးခင်မောင်၏ ထွက်ဆိုချက် အရ အခန်း
နှစ်ခန်းကို မောင်ချိန်ကြည်အား လည်းကောင်း၊ အခန်းတစ်ခန်းကို ဦးလှဝေ

* ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၉၂
၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၅
† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၃၄ တွင် ချမှတ်သော (၂၃-၉-၈၁)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အားလည်းကောင်း ငှားရမ်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်း အခန်းများမှာ ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိမဟုတ်ချေ။ ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခြင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရေးဆိုသူသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို အမှန်တကယ်လက်ရှိ ဖြစ်ရန်လိုပေသည်။ အငှားချထားသူများ လက်ရှိဖြစ်ရုံမျှဖြင့် ဦးခင်မောင်တို့ အမှန်လက်ရှိဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)
ဒေါ်သိန်းမြ
နှင့်
ဒေါ်သိန်းမြ
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)

အယူခံ တရားလိုများအတွက် - ဦးမောင်မောင် (၆)၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးမြသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးမြသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးမောင်မောင် (၆)၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၃၄/၇၇ တွင် ဦးစိန် ဟုတ်၊မကြည်ကြည်စိုး၊မောင်တင်ငြိမ်း၊ မအေးအေးမြင့်နှင့် မမြင့်မြင့်သိန်းတို့က ဦးခင်မောင်အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကို မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ထိုသုံးပုံနှစ်ပုံကိုခွဲဝေ၍ လက်ရောက် အပ်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးကြားနာ ပြီး ဦးစိန်ဟုတ်တို့ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဦးခင်မောင်က ဦးစိန်ဟုတ်တို့အား ငွေ ၂၃၀၀၀/-ပေးဆပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးစိန် ဟုတ်တို့က တိုင်း တရား ရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၉၂/၈၁ တွင် အယူခံဝင်သည်။ ငွေ ၂၃၀၀၀/-ပေးဆပ်စေရန် ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးခင် မောင်က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၅/၈၂ တွင် အယူခံဝင်သည်။ အယူခံ အတော အတွင်း ဦးခင်မောင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်သိန်းမြက တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက် လက် ဆောင်ရွက်သည်။ ဤအယူခံမှုများမှာ မူလရုံး အမှု တစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါ အမှုနှစ်မှုလုံးနှင့် သက်ဆိုင် စေရမည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးစိန်ဟုတ်တို့က မိမိတို့၏ဖခင် ဦးခွေးလေး (ခေါ်) ဦးဟုတ်စိန်၊ ဦးခင်မောင်နှင့် ဇနီးဒေါ်စန်းရီတို့သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင် အနောက်တိုက်နယ်၊ ရပ်ကွက် အမှတ် (၂၆-အက်စ် ၂) မြေကွက် အမှတ် (၇၅) ဟု စာရင်းပေါက်သော မြေကွက်နှင့် ထိုမြေကွက်ပေါ်ရှိ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဦးဘအိုလမ်း အိမ်အမှတ် (၉၁/၉၃) ဟု ခေါ်တွင်သော အဆောက်အအုံကို

၁၉၈၄
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)
ဒေါ်သိန်းမြ
နှင့်
ဒေါ်သိန်းမြ
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)

တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၂၀၀၀/-ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ဝယ်ယူရာ၌ ဦးခွေးလေးက ငွေကျပ် ၂၂၀၀၀/- ထည့်ဝင်ခဲ့၍ ဦးခင်မောင်တို့က ငွေကျပ် ၉၀၀၀/-ထည့်ဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ မိဘများမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ မိမိတို့သည် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ယင်းမြေနှင့် အဆောက်အအုံများကို အမွေဆက်ခံရရှိကြောင်း၊ မိမိတို့က ရထိုက်သော အမွေစုကို ခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုသော်လည်း ဦးခင်မောင်တို့က ငြင်းဆန်နေကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံများ၏ သုံးပုံ နှစ်ပုံကို မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ထိုသုံးပုံ နှစ်ပုံကို ခွဲဝေ၍ မိမိတို့အား လက်ရောက်အပ်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။

တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့ကို ဦးခွေးလေးနှင့် စပ်တူဝယ်ယူကြခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ထိုပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရာ၌ လိုအပ်သည့် ငွေကျပ် ၂၂၀၀၀/- ကို ဦးခွေးလေး ထံမှ ချေးယူခဲ့ရသဖြင့် ဦးခွေးလေး ယုံကြည်စေခြင်းငှာ သူ၏အမည်ကို မိမိတို့၏အမည်နှင့် ပူးတွဲ၍ အရောင်းစာချုပ်တွင် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးခွေးလေး လက်ရောက်ရဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပဲ မိမိတို့သာ လက်ရောက်ရခဲ့သောကြောင့် ဝယ်ယူစဉ်ကပင် ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားရှိခဲ့သည့်အလျောက် ဦးစိန်ဟုတ်တို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးခွေးလေးထံမှ ချေးယူသော ငွေအတွက် လစဉ်အတိုးငွေ ၃၄၅၀/-ကို ပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် လစဉ်အတိုးငွေ ၂၈၇၀/၅၀ ပြားကို ဦးခွေးလေး ကွယ်လွန်သည်အထိ ပေးဆပ်ခဲ့ရာ အတိုးသည် အရင်းထက် ပိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

ဦးစိန်ဟုတ်တို့က ပြန်ကြားလွှာတွင် သူတို့၏ဖခင်က ငွေချေးခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ကို ငြင်းသည်။

အဆိုအချေများအရ တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ငြင်းချက်များကို ထုတ်နုတ် စစ်ဆေးခဲ့သည်။

- ၁။ တရားလိုများ၏ ဖခင်သည် အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို တရားပြိုင်နှင့် ပူးတွဲဝယ်ယူခဲ့ရာ၌ တရားလိုများ၏ဖခင်က ကျပ် ၂၂၀၀၀/- ထည့်ဝင်၍ တရားပြိုင်နှင့် ဇနီးက- ကျပ် ၉၀၀၀/-ထည့်ဝင်ခဲ့သည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။
- ၂။ တရားလိုများ၏ အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

၃။ တရားပြိုင်သည် ဆန့်ကျင်ဘက် လက်ရောက်ရရှိပြီး ဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

၁၉၈၄
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)

၄။ တရားလိုများ၏ အမှုတန်ဖိုး သတ်မှတ်ထားပုံမှာ မှန်ကန် သလား။

ဒေါ်သိန်းမြ
နှင့်
ဒေါ်သိန်းမြ

၅။ တရားလိုများသည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရထိုက်ပါသနည်း။

ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)

ဒေါ်သိန်းမြ၏ရှေ့နေက မူလရုံးတွင် ဦးစိန်ဟုတ်တို့ဘက်မှ ဒေါ်ကြည်ကြည် စိုးတစ်ဦးတည်းသာ သက်သေခံခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်စိုးမှာ အချင်းဖြစ် အိမ်ဝယ်သည့်ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်သိသူမဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး က ဦးစိန်ဟုတ်တို့၏ ဖခင်ဦးခွေးလေးသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အ အုံတို့ကို ဦးခင်မောင်တို့နှင့် စပ်တူဝယ်ခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဤအမှုတွင် အငြင်း မပွားသည့် အချက်မှာ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဝယ်သည့် သက်သေခံ (က) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်၌ ဦးခွေးလေးအား ဝယ်သူတစ်ဦးအဖြစ် ဖော်ပြထား သည့် အချက်ဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေမှာ ဦးခွေးလေး၊ ဦးခင်မောင်နှင့် ဒေါ်စန်းရီတို့ အမည်ဖြင့် ဂရုရရှိထားကြောင်း ဦးခင်မောင်က ဝန်ခံသည့် အပြင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကိုဝယ်ယူရာ၌ ဦးခွေးလေးကငွေကျပ် ၂၃၀၀၀/- ထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း ဦးခင်မောင်က ဝန်ခံထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ထိုငွေကို ဦးခွေးလေးထံမှ ချေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးခင်မောင်က ထုချေသည်။ အတိုး များ ပေးဆပ်ခဲ့ရကြောင်း ပြဆိုရန် မောင်စိုး (ပြိုင်ပြ-၂) အား သက်သေ ပြသည်။ မောင်စိုးက ဦးခင်မောင်တို့ ပေးဆပ်သော အတိုးများကို ဦးခင်မောင် ကိုယ်စား ဦးခွေးလေးအား ပေးခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုသော်လည်း ခိုင်လုံသော အထောက်အထားများ မတင်ပြနိုင်သဖြင့် ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းပေသည်။

ဦးခွေးလေးသည် ၁၈-၈-၆၉ နေ့က ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ဤအမှုစွဲဆိုသည့် ၂၄-၆-၇၅ ရက်နေ့အထိ ဦးခင်မောင်သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက် အအုံတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးခွေးလေး ပါဝင်ပတ်သက်နေခြင်းကို ဖယ်ရှားရန် တစုံတရာအားထုတ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဦးခွေးလေး ယုံကြည်စေခြင်းငှာ သူ၏အမည်ကို သက်သေခံ(က) စာချုပ်၌ ဦးခင်မောင်တို့၏ အမည်နှင့် ပူးတွဲထည့်သွင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးခင်မောင် က ထုချေခြင်းမှာ ယုတ္တိရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင်အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဝယ်ယူရာ၌ ဦးခွေးလေးသည် ငွေချေးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်၍သာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရာတွင် ဦးစိန်ဟုတ် တို့၏ဖခင်ဦးခွေးလေးက အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဝယ်ယူရာ၌ ငွေကျပ် ၂၃၀၀၀/- ထည့်ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေသည်။

၁၉၈၄
 ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
 (၅)
 ဒေါ်သိန်းမြ
 နှင့်
 ဒေါ်သိန်းမြ
 ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
 (၅)

တိုင်းတရားရုံးက ဦးခင်မောင်တို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူသည့် အချိန်မှစ၍ ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်၍ လက်ရောက်ရယူ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ခန်းအချို့ကို ဦးခင်မောင်တို့က ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ဦးခွေးလေးသည် အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံတို့ကို လက်ရောက်မရခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးစိန်ဟုတ်တို့ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဦးစိန်ဟုတ်တို့၏ ရှေ့နေက ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိထားခြင်းမှာ ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိကြောင်း စီရင်ထုံးများကို ကိုးကား၍ လျှောက်လဲတင်ပြသည်။ သူတင်ပြသော စီရင်ထုံးများမှာ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အကြောင်းခြင်းရာများနှင့် မတူညီကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဒေါ်သိန်းမြ၏ ရှေ့နေက ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိထားခြင်းမှာ ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ ဦးအောင်ဆိုင်နှင့်ဦးစံရီအမှု (၁) ကို ကိုးကား၍ လျှောက်လဲတင်ပြသည်။ ယင်းအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဦးအောင်ဆိုင်ထံ ရောင်းချသူတို့သည် ၁၉၂၁ ခုနှစ်မှ စ၍ သူတို့နှင့် သူတို့၏ ဖခင်လက်ရှိမရခဲ့ပဲ ရောင်းသူတို့ကသာ ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခဲ့ကြောင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့သည်။ ဤအမှုတွင် ဦးခင်မောင်သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့ကို ဦးခွေးလေးအား ရောင်းချသူ မဟုတ်သည့် အလျောက် ယင်းစီရင်ထုံးပါ အမှုဖြစ်ရပ်များသည် ဤအမှုနှင့် တူသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးခွေးလေးသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးခင်မောင်တို့နှင့်အတူ စပ်တူ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်းသုံးသပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပူးတွဲပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသည့် ဦးခင်မောင်တို့ လက်ရှိထားခြင်းမှာ ဥပဒေအမြင်တွင် ဦးခွေးလေးကိုယ်စား လက်ရှိထားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးခင်မောင်တို့၏ စိတ်တွင် ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားလိုသည့် ဆန္ဒရှိရုံမျှဖြင့် သူတို့လက်ရှိ ထားမှုမှာ ပူးတွဲပိုင်ရှင် ဦးခွေးလေးအား ဆန့်ကျင်ရာမရောက်နိုင်ပေ။ ဦးခင်မောင်တို့က အိမ်ခန်းများကို အခြားသူတို့အား အငှားချထားရုံမျှဖြင့် ဆန့်ကျင်လက်ရှိ ထားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံများ အတွက် အခွန်အခများ ပေးဆောင်ရာ၌ ငွေရပြေစာများတွင် ဦးခွေးလေး အမည်ပါရှိခြင်းကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့် ဦးခင်မောင်တို့သည် ဦးခွေးလေး၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူသည့် နေ့မှစ၍ တဆက်တည်း အသိအမှတ်ပြုရာ ရောက်ပေသည်။

(၁) ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၁၆၆

ဦးခင်မောင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အခန်းနှစ်ခန်းကို မောင်ချိန်ကြည်အား လည်းကောင်း၊ အခန်းတစ်ခန်းကို ဦးလှဝေအား လည်းကောင်း၊ ငှားရမ်း ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအခန်းများမှာ ဦးခင်မောင် တို့ လက်ရှိမဟုတ်ချေ။ ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရေးဆိုသူ သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို အမှန်တကယ်လက်ရှိ ဖြစ်ရန်လိုပေသည်။ အငှား ချထားသူများ လက်ရှိဖြစ်ရုံမျှဖြင့် ဦးခင်မောင်တို့ အမှန်လက်ရှိဖြစ်သည်ဟု မဆို နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက ဦးခင်မောင်တို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ၁၂ နှစ်ကျော် ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)
ဒေါ်သိန်းမြ
နှင့်
ဒေါ်သိန်းမြ
ဦးစိန်ဟုတ်ပါ
(၅)

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဦးစိန်ဟုတ်တို့ တင်သွင်းသော တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၉၂/၈၁ ကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင် ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးစိန်ဟုတ်တို့ထံရှိသည့်အတိုင်း သူတို့သည် အချင်း ဖြစ် မြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့၏ သုံးပုံးနှစ်ပုံကို ပိုင်ဆိုင်သူများဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ထိုသုံးပုံ နှစ်ပုံကို ခွဲဝေ၍ သူတို့အား လက်ရောက်ပေးစေရန် ပဏာမဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင် ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီးဖြစ်သည့် အတွက် ဒေါ်သိန်းမြ၏ အယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းမြသည် ဦးစိန်ဟုတ်တို့အား တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်များပေးရမည်။ ပထမအယူခံမှုအတွက် ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- ခွင့်ပြုသည်။ ဒုတိယ အယူခံမှုအတွက် စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့်ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးဇေးမီးယားပါ(၂)

နှင့်
ဒေါ်စုစုပါ(၂)
ဒေါ်စုစု *

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၁-ရက်

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂-ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေငြာသည့် ဒီကရီ၏အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် တနည်းနည်း ဆက်နွယ်မှုရှိရန်လိုခြင်း-အခွင့်အမိန့်အရ နေသူအား နှင်လိုမှုသည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာချက်ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်အဖြစ် တောင်းဆိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော သက်သာခွင့်မျိုး ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေငြာသည့် ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်တနည်းနည်းဖြင့် ဆက်နွယ်သော သက်သာခွင့်မျိုးဖြစ်ရပေမည်။ အခွင့်အမိန့်အရနေသူအား နှင်လိုမှုသည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အပေါ် အခြေမခံပဲ အခွင့်အမိန့်အပေါ် အခြေပြု၍ဆိုရသော အမှုမျိုးဖြစ်ပေရာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာချက်ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် အဖြစ် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသော သက်သာခွင့်မျိုးမဟုတ်ချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးတင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံ တရားပြိုင်များအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဦးဇေးမီးယားက မိမိသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးကံကယားနှင့် ဦးဒေဝတို့၏ အဖေတူ အမေကွဲ ညီဖြစ်ကြောင်း၊ မေမြို့ခံလယ်တောင်ရပ် ကွက်၊ အမှတ် ၇၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၃၅ မြေကွက်အမှတ် ၁၄၇ စာရင်း

* ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆၅ နှင့် ၆၆။

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ကြီးမှုအမှတ် ၃ (က) တွင် ချမှတ်သော (၃၁-၇-၈၁) နေ့စွဲပါမန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

ပေါက်သော ဂရံမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတို့မှာ မိမိတို့ညီအစ်ကို သုံးဦးပိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးကံကယားနှင့် ဦးဒေဝတို့ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ မိမိတစ်ဦးပိုင်ဖြစ်လာကြောင်း၊ ဦးကံကယားက ဒေါ်စုစုနှင့်ဒေါ်သန်းတို့အား အိမ်ဖော်များအဖြစ် ခေါ်ထားခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ မိမိနှင့် ဇနီး ဒေါ်အယ်နီတို့သည် အဆိုပါမြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့၏ ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ဒေါ်စုစုတို့အားနှင်ထုတ်ပေးစေလိုကြောင်း ဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃(က) (မေမြို့)တွင် တရားစွဲဆိုသည်။

၁၉၈၄
ဦးဇေးမီးယား
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်စုစုပါ
(၂)
ဒေါ်စုစု

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂/၇၆ (မေမြို့) တွင် ဒေါ်စုစုက မိမိသည် ဦးကံကယား၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးကံကယားသည် ဦးဇေးမီးယားအား အချင်းဖြစ် အိမ်အောက်ထပ်တွင် ၁၉၆၃ ခုနှစ် ခန့်ကစ၍ အခမဲ့နေခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့်အဆိုပြုကာ မေမြို့ခဲလယ်တောင်ရပ်ကွက် အမှတ် ၇၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၃၅ မြေကွက်အမှတ် ၁၄၇ စာရင်း ပေါက်သောမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိအဆောက်အအုံတို့မှာမိမိပိုင်ဖြစ်ကြောင်းမြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ဦးဇေးမီးယားနှင့် ဇနီး ဒေါ်အယ်နီတို့အား အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမှုနှစ်မှုကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် ဦးဇေးမီးယားတို့ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ပြီး ဒေါ်စုစုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဦးဇေးမီးယားတို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆၅/၈၁ နှင့် ၆၆/၈၁ တို့တွင် အသီးသီးအယူခံဝင်သည်။ အမှုနှစ်မှုလုံးတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်ဥပဒေပြဿနာမှာ တူညီသည်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါအမှုနှစ်မှုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

ဤအယူခံမှုများတွင် အယူခံတရားလိုတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ အသီးသီး တောင်းဆိုထားသည့် အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်ပေးရန် သက်သာခွင့်မှာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်း မြွက်ဟကြေငြာချက် ဒီကရီ၏အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် ဟုတ်မဟုတ် ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပဏာမကြားနာခဲ့သည်။

ဦးဇေးမီးယားတို့၏ ရှေ့နေက အမွေရှင်တစ်ဦးက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား အမွေရှင်၏အမွေကို ဆက်ခံသူက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသူ အဖြစ်ဖြင့် နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဦးဇေးမီးယားနှင့် ဒေါ်စုစုတို့စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူတို့အား နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု

၁၉၈၄
ဦးဇေးဗီး
ယားပါ (၂)
နှင့်
ဒေါ်စုစုပါ
(၂)
ဒေါ်စုစု

သက်သက်စွဲဆိုသော အမှုများမဟုတ်ချေ။ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာ ပေးစေလိုမှု၏ အကျိုးဆက်သက်သာ ခွင့်အဖြစ် တောင်းဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်စုစု၏ရှေ့နေက ဒေါ်စုစုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်နေထိုင်ကြောင်း၊ ဦးဇေးဗီးယားတို့က အောက်ထပ်တွင်နေထိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်စုစုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်၏ တစိတ်တဒေသလက်ရှိဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စုစု ထမ်းဆောင်သောရုံးခွန်မှာ မှန်ကန်ကြောင်းတင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာမှာ ရုံးခွန်ကိစ္စမဟုတ်ချေ။ အချင်းဖြစ် ဥပစာမှာ ဒေါ်စုစုလက်ရှိဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ဆိုသော ကိစ္စမှာလည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဥပဒေပြဿနာနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်မှုမရှိချေ။

ဦးဇေးဗီးယားတို့ကလည်းကောင်း၊ ဒေါ်စုစုတို့ကလည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အဆောက်အအုံတို့မှာ သူတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း အသီးသီးကြေငြာ ပေးစေရန်စွဲဆိုသော အမှုများဖြစ်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းကြေငြာသည့် ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် တနည်းနည်းဖြင့် ဆက်နွှယ်သော သက်သာခွင့်မျိုး ဖြစ်ရပေမည်။ အခွင့်အမိန့်အရနေသူအား နှင်လိုမှုသည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အပေါ် အခြေမခံပဲ အခွင့်အမိန့်အပေါ် အခြေပြု၍ စွဲဆိုရသော အမှုမျိုးဖြစ်ပေရာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာချက်ဒီကရီ၏အကျိုးဆက် သက်သာခွင့်အဖြစ် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသော သက်သာခွင့်မျိုးမဟုတ်ချေ။ ဦးဇေးဗီးယားနေထိုင်သော အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်စုစု၏ လက်ရှိမဟုတ်ချေ။ ထိုနည်းတူ ဒေါ်စုစုနေထိုင်သော အိမ်အပေါ်ထပ်မှာလည်း ဦးဇေးဗီးယားတို့၏လက်ရှိမဟုတ်ချေ။ ဤကဲ့သို့ လက်မဲ့ဖြစ်သူသည် အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာချက်ဒီကရီသက်သက်ရလိမ့် စွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှု၏ အကျိုးဆက်တရားတစ်ရပ်မှာ ထိုပစ္စည်းကိုလက်ရှိထားခွင့် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဦးဇေးဗီးယားနှင့် ဒေါ်စုစုတို့သည် မိမိတို့ လက်မဲ့ဖြစ်နေသည့် အိမ်အပေါ်ထပ်နှင့် အိမ်အောက်ထပ် အသီးသီးကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရန်လိုအပ်ပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၇၆ (မေမြို့) နှင့် ၃(က) (မေမြို့)/၇၄ တို့တွင် ချမှတ်ထားသောစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုများကိုတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြန်လည်ပေးပို့လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် ဦးဇေးဗီးယားနှင့် ဒေါ်အယ်နီနှင့် ဒေါ်စုစုတို့အား မူလအမှုတွင် သူတို့၏ အဆိုလွှာများကို ပြင်ဆင်စေ၍ လိုအပ်သည့် ရုံးခွန်များကို ဖြည့်စွက်ထမ်းဆောင်စေပြီး တဘက်အမှုသည်တို့က ပြင်ဆင်ချက်ချေလွှာတင်လိုလျှင် တင်ခွင့်ပြုကာ အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် ဤအယူခံများတွင် ကုန်ကျသောတရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

မ နီ လာ မော်

နှင့်

ဒေါ် သန်း သန်း ပါ (၁၀) *

† ၁၉၈၄
မတ်လ ၂ ရက်

မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေပါ အမွေဆက်ခံခြင်း ဆိုင်ရာဥပဒေသ—
ကွယ်လွန်သူနှင့် မျိုးဆက်နီးသူက ဝေးသူအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်
နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခြင်း
ဆိုင်ရာဥပဒေသတစ်ရပ်မှာ ကွယ်လွန်သူနှင့် မျိုးဆက်နီးသူက ဝေးသူအား အမွေမှ
ပယ်ထုတ်သည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးအေးမောင် (ပန်းတနော်)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးမြစိန် (မန္တလေး) ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးခင်မောင်ရီ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မကွေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၁/၈၀ တွင် အယူခံ တရား
လို မနီလာမော်က ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်၊ ဦးစိန်ရိုး၊ ဦးစိန်ထွန်းမော်၊
ဦးစိန်ဝင်းမော်၊ ဒေါ်လဲ့လဲ့မော်၊ ဦးတင်ထွဋ်မော်၊ ဒေါ်လွင်လွင်မော်၊
ဦးထူးတင့်မော်၊ ဦးမင်းသော်၊ ဒေါ်မေဝင်းသော်၊ ဒေါ်မေပြုံးသော်၊ ဒေါ်မေ
နှင်းသော်၊ ဒေါ်မေသင်းသော်၊ မသီတာသော်၊ မဥမ္မာသော်၊ ဦးခင်မောင်မိုး
နှင့် ဦးခင်မောင်တိုးတို့ အပေါ် ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သန်း ကျန်ရစ်သော
အမွေပုံပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက မနီလာ
မော် စွဲဆိုသောအမှုကို ပလင်လိုက်သဖြင့် မ နီ လာ မော် က ဗဟိုတရားရုံး
၍တရားမ ပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။ အယူခံ အတော အတွင်း

* ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၈၀

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁ တွင် ချမှတ်သော (၂၁-၉-၈၁)
နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
မနီလာမော်
နှင့်
ဒေါ်သန်းသန်း
ပါ (၁၀)

ဦးသော် ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် ဦးသော်၏ဇနီး ဒေါ်ခင်စောရီ (ခ) ဒေါ်မေရီသော်နှင့် ဦးသော်၏ သားသမီးများက ဦးသော်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ်ဖြင့် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်သွားသော ဦးအောင်သန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သက်၊ ဦးမောင်ကလေးတို့၏သမီး ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်တင်က မွေးဖွားသော သားဖြစ်သည်။ ဒေါ်သက် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦးမောင်ကလေးသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မေနှင့် နောက် အိမ်ထောင်ပြုရာ သမီး ဒေါ်သန်းသန်း (၁-တရားပြိုင်)၊ သား ဦးသော် (၂-တရားပြိုင်)၊ သား၊ ဦးစိန်ရိုး (၃-တရားပြိုင်) နှင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်ခဲ့သော သားဦးမော်တို့ ထွန်းကားသည်။ တရားလို မနီလာမော်၊ ၄-တရားပြိုင် ဦးစိန်ထွန်းမော်၊ ၅-တရားပြိုင် ဦးစိန်ဝင်းမော်၊ ၆-တရားပြိုင် ဒေါ်လဲ့လဲ့မော်၊ ၇-တရားပြိုင် ဦးတင်ထွဋ်မော်၊ ၈-တရားပြိုင် ဒေါ်လွင်လွင်မော်နှင့် ၉-တရားပြိုင် ဦးထူးတင့်မော်တို့သည် ဦးမော်၏ သားသမီးများဖြစ်ကြသည်။ ဦးသော်၏ သားသမီးများမှာ ၁၀-တရားပြိုင် ဦးမင်းသော်၊ ၁၁-တရားပြိုင် ဒေါ်မေဝင်းသော်၊ ၁၂-တရားပြိုင် ဒေါ်မေပြုံးသော်၊ ၁၃-တရားပြိုင် ဒေါ်မေနှင်းသော်၊ ၁၄-တရားပြိုင် ဒေါ်မေသင်းသော်၊ ၁၅-တရားပြိုင် မသီတာသော်နှင့် ၁၆-တရားပြိုင် မဥမ္မာသော်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၇-တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်မိုးနှင့် ၁၈-တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်တိုးတို့သည် ဦးစိန်ရိုး၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ပိုမိုရှင်းလင်းစေရန် ဆွေမျိုးစာရင်းကို ဤစီရင်ချက်၏ နောက်တွင် ပူးတွဲဖော်ပြထားသည်။

မနီလာမော်က ဦးအောင်သန်း၏ အမွေကို မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မိမိနှင့် အမှတ်(၄)မှ အမှတ်(၁၀) တရားပြိုင်တို့သာ ဆက်ခံထိုက်ကြောင်း၊ အမွေအများစုမှာ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်နှင့် ဦးစိန်ရိုးတို့လက်ဝယ်ရှိနေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အဆိုလျှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ပြသည့် အမွေပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

၁-တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းသန်းက တရားလိုနှင့် အမှတ်(၄)မှ အမှတ်(၁၀) တရားပြိုင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ၏ သွေးဝက် ညီအစ်ကို မောင်နှစ်မ တဝမ်းကွဲများဖြစ်ကြ၍ ဦးအောင်သန်းတွင် သွေးဝက်အဒေါ်နှင့် ဦးလေးများ ဖြစ်ကြသည့် မိမိနှင့် ဦးသော်၊ ဦးစိန်ရိုးတို့ ကျန်ရစ်သောကြောင့် မိမိတို့သာ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း ထုချေသည်။

ဦးသော်၊ ဦးမင်းသော်၊ ဒေါ်မေဝင်းသော်၊ ဒေါ်မေပြုံးသော်၊ ဒေါ်မေနှင်းသော်၊ ဒေါ်မေသင်းသော်၊ မသီတာသော်နှင့် မဥမ္မာသော်တို့ကလည်း အလားတူ ထုချေသည်။

ဦးစိန်ရိုးနှင့် ဦးခင်မောင်မိုးတို့ကလည်း အလားတူ ထုချေသည်။

၁၉၈၄
မနီလာမော်
နှင့်
ဒေါ်သန်းသန်း
ပါ (၁၈)

အမှတ် (၄)မှ အမှတ် (၉) တရားပြိုင်များနှင့် အမှတ် (၁၀) တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်တိုးတို့က မနီလာမော်အား ထောက်ခံတင်ပြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ အောက်ပါပဏာမ ငြင်းချက်များကို ထုတ်နုတ် ကြားနာခဲ့သည်။

(က) တရားလို၊ တရားပြိုင် (၄)မှ (၁၀) တို့သည် အမွေစား အမွေခံမဟုတ်၍ တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိ ဆိုသည်မှာ မှန်သလား၊
(သို့မဟုတ်)

တရားပြိုင် (၁) (၂) (၃) တို့သည် အမွေဆိုင် မဟုတ်၍ ၎င်းတို့အား တရားပြိုင်အဖြစ် တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုထိုက်သည်မှာ မှန်သလား၊

(ခ) ဤအမှုကို ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ ၆ နှင့် ၈ အရ အကျုံး မဝင်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား၊

(သို့မဟုတ်)

တရားလိုသည် ဤပုံစံအတိုင်း တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိပါသလား။

တိုင်းတရားရုံးက မနီလာမော်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သန်း၏ အမွေ ကို ဆက်ခံထိုက်သူ မဟုတ်ဟု ကောက်ယူ၍ မနီလာမော် စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို မနီလာမော်၏ ရှေ့နေ ဦးအေးမောင်က ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သန်းနှင့် မနီလာမော်တို့မှာ သွေးဝက် မောင်နှမများဖြစ်ကြောင်း၊ မကလေး-၁-၂ နှင့် မမြေနှင့်အခြားသူများ (၁) စီရင်ထုံးအရ သွေးဝက် ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် ကွယ်လွန်သူ၏ တူ တူမများနှင့်အတူ အမွေ ဆက်ခံခွင့် ရှိသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်နှင့် ဦးစိန်ရိုးတို့ သည် ကွယ်လွန်သူ၏ သွေးဝက် အဒေါ်နှင့် ဦးကြီး ဦးလေးများဖြစ်ကြောင်း၊ မတင်နှင့်အခြားသူများနှင့်မရွှေ (၂) စီရင်ထုံးအရ ကွယ်လွန်သူ၏ တူတူမ များသည် ကွယ်လွန်သူ၏ ဦးကြီး ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့အား အမွေမှ ပယ်ထုတ်သည် ဖြစ်၍ မနီလာမော်နှင့် ညီ အစ်ကို မောင် နှစ်မ တို့သည်

(၁) ရန်ကုန်စီရင်ထုံးအတွဲ-၈၊ စာမျက်နှာ-၂၃

(၂) ရန်ကုန်စီရင်ထုံးအတွဲ-၄၊ စာမျက်နှာ-၂၇ (စုံညီ)

၁၉၀၄ ခေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်နှင့် ဦးစိန်ရိုးတို့အား အမွေမှ ပယ်ထုတ်ကြောင်း မနီလာမော် အကျယ်တဝင့်တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။

နှင့်
ခေါ်သန်းသန်း
ပါ (၁၀)

အယူခံတရားဖြင့် ခေါ်သန်းသန်းနှင့် အယူခံတရားဖြင့် အချို့၏ ရှေ့နေ ဦးမြစိန်က ရှေ့နေဦးအေးမောင် ကိုးကားသော စီရင်ထုံးများမှာ ဤအမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးအေးမောင် တင်ပြသည့်အတိုင်း မနီလာမော်အား ကွယ်လွန်သူ၏ သွေးဝက်ညီမဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမှာမှန်မမှန်စိစစ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း သို့ဖြစ်၍ ပြဿနာမှာ စကားအခေါ်အဝေါ် ကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း အမှန်မှာ မနီလာမော်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သန်း၏ သွေးဝက်ညီမ တဝမ်းကွဲ သာ ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

ဦးအောင်သန်း၏ မိခင် ဒေါ်တင်တင်သည် ဦးမောင်ကလေးနှင့် ပထမ ဇနီး ဒေါ်သက်တို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်၊ ဦးစိန်ရိုးနှင့် ဦးမော်တို့သည် ဦးမောင်ကလေးနှင့် ဒုတိယဇနီး ဒေါ်မေတို့၏ သားသမီး များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်တင်တင်၊ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်၊ ဦးစိန် ရိုးနှင့် ဦးမော်တို့သည် အဖေတူ အမေကွဲ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ တနည်းဆိုရသော် သူတို့သည် သွေးဝက် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ဖြစ်ကြ သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သန်းသည် ဒေါ်တင်တင်၏ သားဖြစ်၍ မနီ လာမော်သည် ဦးမော်၏ သမီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်နှင့် ဦးမော်တို့မှာ သွေးဝက် မောင်နှမများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် ဦးအောင်သန်းနှင့် မနီ လာမော်တို့သည် သွေးဝက် မောင်နှမ တဝမ်းကွဲများ ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေတင်ပြသကဲ့သို့ သွေးဝက် မောင်နှမများ မဟုတ်ချေ။ သွေးဝက် မောင်နှမများ (၀၁) အမေတူ အဖေကွဲ သို့မဟုတ် အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမများ ဖြစ်ရန်အလို့ငှာ ကာယကံရှင်တို့၏ အမိ သို့မဟုတ် အဖေသည် တူရန်လိုပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးအောင်သန်း၏ အမိနှင့်အဖေတို့သည် မနီလာမော်၏ အမိနှင့် အဖေတို့နှင့် လုံးဝမတူသည့်အလျောက် ဦးအောင် သန်းနှင့် မနီလာမော်တို့အား သွေးဝက် မောင်နှမများဟု မည်သည့် နည်း နှင့်မျှ မခေါ်ဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေ ဦးအေးမောင်နှင့် အယူခံတရားဖြင့် အချို့၏ ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်ရှိတို့က မနီလာမော် အပါအဝင် ညီအစ်ကို မောင်နှမ များသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သန်း၏ အစုန်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများဖြစ် ကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်နှင့် ဦးစိန်ရိုးတို့သည် ကွယ်လွန်သူ၏ အဆန်ဘက်တွင်ရှိသော ဆွေမျိုးများဖြစ်ကြ၍ အစုန်ဘက်ရှိ မနီလာမော်တို့က အဆန်ဘက်ရှိ ဒေါ်သန်းသန်းတို့အား အမွေမှ ပယ်ထုတ်ကြောင်း အကျယ် တဝင့်တင်ပြလျှောက်ထားကြသည်။

အမှုတွင် အငြင်းပွားသည့် အချက်မှာ အမွေရှင် ဦးအောင်သန်း ကွယ်လွန်သောအခါ သားသမီး၊ မြေး၊ မြစ် အစရှိသည့် အစုန်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေသည် မစုန်နိုင်လျှင် ဆန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေ ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးခင်မောင်တို့ တင်ပြသကဲ့သို့ မနီလာမော်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ၏ အစုန်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများ မဟုတ်ပေ။

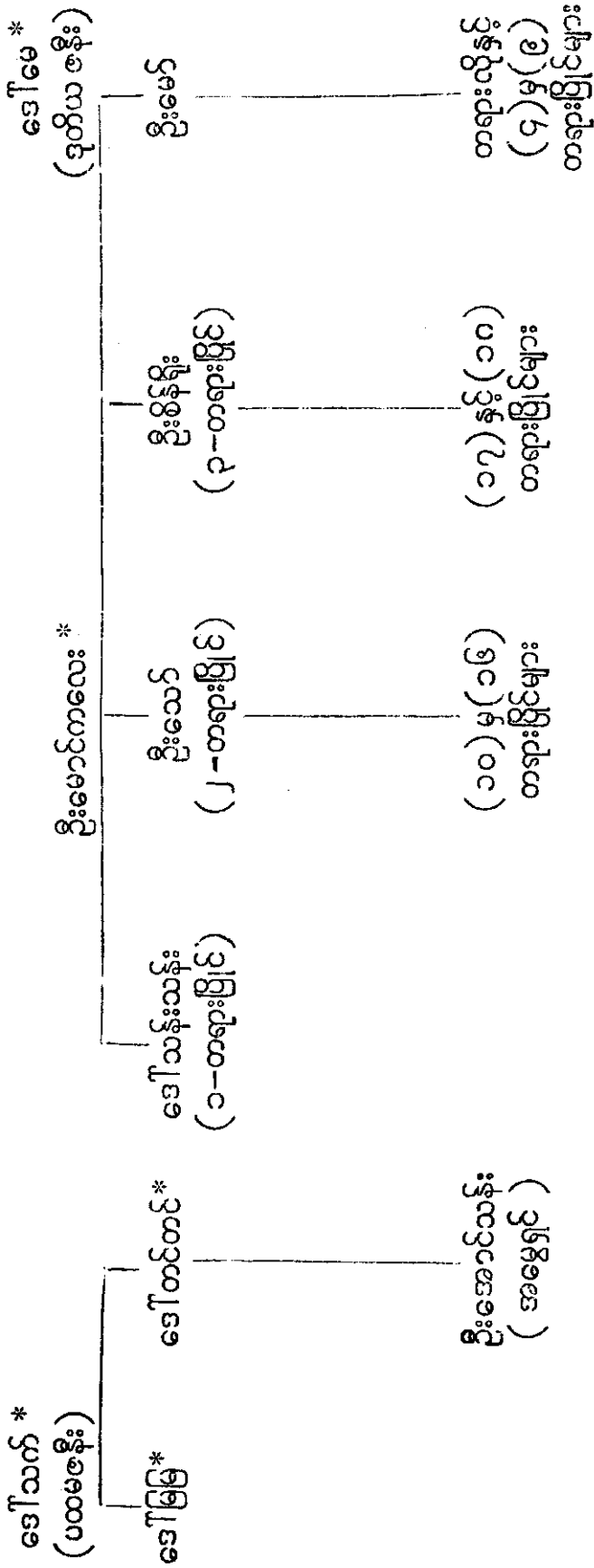
၁၉၈၄
မနီလာမော်
နှင့်
ဒေါ်သန်းသန်း
ပါ (၁၀)

အယူခံတရားလို မနီလာမော်နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်ကလေးနှင့် ဒေါ်မေတို့မှ သက်ဆင်းလာကြသော သားသမီးများနှင့် မြေးများဖြစ်ကြသည်။ အမွေရှင် ဦးအောင်သန်းမှ ဦးမောင်ကလေးအထိ နှစ်ဆက်ဆန်ရသည်။ ဦးမောင်ကလေးမှ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်၊ ဦးစိန်ရိုးတို့အထိ တစ်ဆက်စုန်ရသည်။ ဦးမောင်ကလေးမှ နှစ်ဆက်စုန်မှသာ မနီလာမော်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မနီလာမော်သည် ကွယ်လွန်သူမှ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဦးသော်နှင့် ဦးစိန်ရိုးတို့ထက် မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပိုဝေးသည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခြင်း ဆိုင်ရာ ဥပဒေသတစ်ရပ်မှာ ကွယ်လွန်သူနှင့်မျိုးဆက်နီးသူက ဝေးသူအားအမွေမှပယ်ထုတ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူနှင့် ပို၍သွေးနီးသော ဒေါ်သန်းသန်းတို့သည် မနီလာမော်အား အမွေမှ ပယ်ထုတ်သည်ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကို ကျပ် ၁၀၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

၁၉၀၄
မနိလာမော်
ဒေါ်သန်းသန်း
၈၂(၁၀)

အမေရှင် ဦးအောင်သန်းနှင့် အမူသည်များ မည်သို့တော်စပ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် မိသားစုဇယား

* ကြယ်ပွင့်ပြတေးသုများမှာ အမူစွဲဆိုစဉ်က ကွယ်လွန်ကြပြီးဖြစ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ရန် က နား
နှင့်
ဒေါ် ခင် သီ *

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၆ ရက်

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ—အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေထိုင်သူသည်
ဥပဒေသဘောအရ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်သည်ဟု ကောက်
ယူရမည့် အခြေအနေမျိုးရှိလျှင် ၎င်းအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်
သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိခြင်း— ပထမအယူခံရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရသာ အယူခံဝင်
ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဦးရန်ကနား
သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပစာတွင် ပိုင်ရှင်အဖြစ်
နေထိုင်ခဲ့သည့် အချက်ဖြစ်သည်။ မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ခင်သီဘက်မှ ဦးရန်
ကနားသည် ယင်းအိမ်နှင့် မြေကို သက်သေခံ (က) စာချုပ်အရ အဖိုးငွေ
ကျပ် ၃၅၀၀/-ဖြင့် ဒေါ်ခင်သီအား ရောင်းချခဲ့သည်ဟု အဆိုပြုထားသည်။
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ မရွေ့ မပြောင်းနိုင်သည့်
ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးကျပ် ၁၀၀/-ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကျပ် ၁၀၀/-ထက် ပိုသော
တန်ဖိုးအရ ဖြစ်စေ၊ ရောင်းချရာ၌ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်
မှသာ အရောင်းအဝယ် အထမြောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံ
(က) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အရောင်း
အဝယ် အထမြောက်သေးသောကြောင့် ဥပဒေအမြင်တွင် အချင်းဖြစ်ဥပ
စာ၏ ပိုင်ရှင်သည် ဦးရန်ကနားသာ ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဥပဒေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၁၁

† ၁၉၈၂ ခုနှစ် တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၄၉ တွင် ချမှတ်သော
(၂၅-၁-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးရန်ကုန်း
နှင့်
ဒေါ်ခင်သီ

သဘောအရ ဦးရန်ကုန်းသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်
နေထိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်ခင်သီသည်
ဦးရန်ကုန်းအား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်
မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုမှာ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုဖြစ်သည်။
မည်သည့်အခါ တရားမ ပထမ အယူခံရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံ
ဝင်နိုင်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ တွင် ပြဌာန်းထားသည်။
မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က တသဘောတည်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်
ထားသည်ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀
(၁) (က) (ခ) နှင့် (ဂ) ပါ ဥပဒေပြဿနာ တစ်ရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍
သာ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုဘက်မှ အောက်ရုံးများ
သည် မည်သည့် ဥပဒေပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းဆုံးဖြတ်ကြောင်း
ဖော်ထုတ် တင်ပြရန် ဖြစ်သည်။ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုတွင် မူလအမှုတွဲ၌
ထုတ်နုတ် ထားသော ငြင်းချက် တစ်ရပ်စီကို အဆုံးဖြတ် ပေးရန်အကြောင်း
မရှိချေ။

အယူခံ တရားလို အတွက် - ဒေါ်ရီရီတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသန်းထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

တောင်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၀/၈၀ တွင်
ဒေါ်ခင်သီက ဦးရန်ကုန်းအပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသည်ဟု အဆိုရှိသော
ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဦးရန်ကုန်းက မြို့နယ်
တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုမကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင်
အယူခံဝင်သော အခါ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံလွှာကို အကျဉ်းနည်းဖြင့်
ပလင်လိုက်သောကြောင့် ဦးရန်ကုန်းက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်
သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ခင်သီက တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ အမှတ် (၄)
ရပ်ကွက်၊ (၁) လမ်း အိမ်အမှတ် (၂၃) နှင့် ယင်းအိမ်တည်ရာမြေကို ဦးရန်
ကုန်းထံမှ ၂၂- ၈- ၆၁ နေ့တွင် ဝယ်ယူခဲ့ပြီး လက်ရောက်ရခဲ့ကြောင်း၊
ဦးရန်ကုန်းသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်ရန် စီစဉ်ရာ၌ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာသဖြင့်
မိမိက ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးရန်ကုန်းသည်
အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်ရန် သင်္ဘော အခက်အခဲရှိ၍ ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့
ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးရန်ကုန်းအား ဥပစာတွင်ဆက်လက်မထားလို

တော့သဖြင့် ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ရှေ့နေမှတဆင့် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ဦးရန်ကနားသည် ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးခြင်း မပြုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ သူ့အား နှင်ထုတ် ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်။

၁၉၈၄
ဦးရန်ကနား
နှင့်
ဒေါ်ခင်သီ

တရားပြိုင် ဦးရန်ကနားက အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့် မြေကွက်ကို ဒေါ်ခင်သီ အား ရောင်းချခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ဒေါ်ခင်သီ၏ ခွင့်ပြု ချက်အရ နေထိုင်ခြင်းလည်း မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ဥပဒေပြဿနာများကို သုံးသပ်ခြင်း မပြုမီ ကနဦး ဖော်ပြလိုသည့် အချက်မှာ အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေသည် အယူခံကို လျှောက်လဲရာ၌ အမှုတွင် ထုတ်နုတ်ထားသော ငြင်းချက်တစ်ရပ်စီနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အသေးစိတ်တင်ပြသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဤအမှု မှာ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုဖြစ်သည်။ မည်သည့်အခါ တရားမ ပထမအယူခံ ရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်နိုင်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က တသဘောတည်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ထားသည် ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ (၁) (က) (ခ) နှင့် (ဂ) ပါ ဥပဒေ ပြဿနာ တစ်ရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍သာ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုဘက်မှ အောက်ရုံးများသည် မည်သည့် ဥပဒေပြဿနာ များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်တင်ပြရန်ဖြစ်သည်။ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုတွင် မူလအမှုတွဲ၌ ထုတ်နုတ်ထားသော ငြင်းချက်တစ်ရပ်စီကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အောက်ရုံးများသည် သက်သေခံ (က) စာချုပ်ကို အခြေပြုပြီး အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့် မြေကွက်ကို ဒေါ်ခင်သီအား အပြီး အပိုင် ရောင်းချပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း အကျယ် တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ဦးရန်က နားသည် အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေကို ဒေါ်ခင်သီအား ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ အဖိုးငွေရခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်ဖြစ်၍ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ အရ ထိုသို့ ရောင်းချခဲ့ခြင်း မရှိဟု ငြင်းဆိုခွင့် မရှိတော့ကြောင်း လျှောက် ထားသည်။

ဤအမှုမှာ အခွင့်အမိန့်အရ နေသူအား နှင်လိုမှု ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဦးရန်ကနားသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၌ ဒေါ်ခင်သီ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင် ခြင်း ဖြစ်ပါမူ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ

၁၉၀၄
ဦးရန်ကနား
နှင့်
ဒေါ်ခင်သီ

ဦးရန်ကနားသည် ဒေါ်ခင်သီ၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ငြင်းဆိုခွင့်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ အခွင့်အမိန့်အရ နေသူအား နှင်လိုမှုတွင် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ပိုင်မပိုင်ဟူသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက် အမှုသည်များ အကြား အငြင်းပွားစေကာမူ ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုချေ။ ဤအမှုမျိုးတွင် အဓိကစိစစ်ရန် ပြဿနာမှာ တရားပြိုင်သည် တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ နေထိုင်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ကိစ္စဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် မူလရုံးက ထုတ်နုတ်ထားသည့် “တရားပြိုင်အား အချင်း ဖြစ်ဥပစာပေါ်တွင် တရားလိုက ခေတ္တအခမဲ့ နေခွင့်ပြုသည်ဆိုတာ မှန်သ လား”ဟူသော ငြင်းချက်ကို အဓိကအဆုံးအဖြတ် ပေးရန်ဖြစ်သည်။

အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဦးရန်ကနားသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပစာတွင် ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည့် အချက်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ခင်သီဘက်မှ ဦးရန်ကနားသည် ယင်း အိမ်နှင့် မြေကို သက်သေခံ (က) စာချုပ်အရ အဖိုးငွေကျပ် ၃၅၀၀/- ဖြင့် ဒေါ်ခင်သီအား ရောင်းချခဲ့သည်ဟု အဆိုပြုထားသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို တန်ဖိုး ကျပ် ၁၀၀/- ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကျပ် ၁၀၀/- ထက် ပိုသော တန်ဖိုးအရ ဖြစ်စေ၊ ရောင်းချရာ၌ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မှသာ အရောင်းအဝယ် အထမြောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံ (က) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အရောင်းအဝယ် အထမမြောက် သေးသောကြောင့် ဥပဒေအမြင်တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ပိုင်ရှင်သည် ဦးရန် ကနားသာဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဥပဒေသဘောအရ ဦးရန်ကနား သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်သည်ဟု ကောက် ယူရမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်ခင်သီသည် ဦးရန်ကနားအား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ‘ဗယ်ရှားခွင့်’ မရှိပေ။ အမှန်ဆိုသော် ဒေါ်ခင်သီသည် စည်းကမ်းသတ် ကာလအတွင်း ဦးရန်ကနား အပေါ် သူ ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ မှတ်ပုံတင်ပေးစေ ရန် သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေနှင့်အညီ တရားစွဲဆို၍ ဥပစာကိုလက်ရောက် ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံး တို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ခင်သီစွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်လှ ရီ
နှင့်
ဒေါ်နုပါ (ဂ) *

† ၁၉၈၄
ဇေဇော်ဝါရီ
၃ ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် တရားလို
ပြုလုပ်စွဲဆိုသော အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း—တရားဖြိုင်အနေ
ဖြင့် မိမိ၏ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ခွင့်ကို ခုခံချေပရာ၌ ကာလ စည်းကမ်း
သတ်နှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည်
တရားလို ပြုလုပ်စွဲဆိုသော အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ဤအမှုတွင်
မူလရုံးတရားလိုမှာ ဒေါ်လှရီ ဖြစ်၍ သူစွဲဆိုသော အမှုတွင် ဦးသန်းမောင်တို့
ဘက်က မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်သည်ဟု ထုချေထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့
ထုချေခွင့် မရှိတော့ ဟူသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မမြင့်မြင့်သည်
ကွယ်လွန်သူ ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေ
ရန် စွဲဆိုခွင့်မှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်စေကာမူ မမြင့်မြင့်၏ဆိုင်ရာ
ဆိုင်ခွင့်များကို ဆက်ခံသူ ဒေါ်နုနှင့် မမြင့်မြင့်၏ သားသမီးများ အနေဖြင့်
အယူခံတရားလိုက သူတို့အပေါ်စွဲဆိုသောအမှုကို အောင်မြင်စွာချေပနိုင်ရန်
အလို့ငှာ မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်ကြောင်း ခုခံချေပခွင့်
ရှိသည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးကျား၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၆၅၊

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၈၄ တွင်ချမှတ်သော (၃၀-၇-၈၁)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်လှစိုး
နှင့်
ဒေါ်နုပါ(၈)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၈၄/၇၇ တွင် အယူခံ တရားလို ဒေါ်လှစိုးက ဦးသန်းမောင်၊ ဇနီး ဒေါ်နု၊ သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် မောင်ရွှေဝင်း၊ မရှိရီဝင်း၊ မောင်အောင်ဝင်း၊ မောင်တင်ရွှေ၊ မလှလှဝင်း၊ မစန်းစန်းဝင်းနှင့် ဒေါ်အုန်းခင်တို့ အပေါ် ကွယ်လွန်သူ ဦးလေး ဦးသောင်း ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် ဒေါ်လှစိုး စွဲဆိုသောအမှုကို ပယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးသန်းမောင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်လှစိုး က ဒေါ်နုနှင့် ကျန်အယူခံတရားပြိုင်များအပေါ် ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်လှစိုးက ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော ဦးသောင်းတွင် အမွေစား အမွေခံ သားသမီးမရှိကြောင်း၊ မိမိနှင့် တရားပြိုင် ဒေါ်အုန်းခင်တို့မှာ ဦးသောင်း၏ တူမအရင်းများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသောင်း ကွယ်လွန်သောအခါ လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ရွှေပြောင်း နိုင်သော ပစ္စည်းများနှင့် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ဦးသန်းမောင်၏ ကွယ်လွန်သူဇနီး မမြင့်မြင့်ကို ဦးသောင်း၏ အပတ်ငွေသမီးဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်လျက် ဦးသောင်း၏ အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဦးသန်းမောင်တို့က ကွယ်လွန်သူ မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်သန်းရင်တို့၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်၍ မမြင့်မြင့်သာလျှင် ဦးသောင်း ကျန်ရစ်သော အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း အဓိကအားဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ အောက်ပါငြင်းချက်များ ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သည်—

- ၁။ တရားလို ဒေါ်လှစိုးနှင့် အမှတ် (၉) တရားပြိုင် ဒေါ်အုန်းခင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးသောင်း၏ တူမအရင်းများ ဖြစ်သည်ဆိုတာ မှန်သလား။
- ၂။ (၁) တရားပြိုင် ဦးသန်းမောင်၏ဇနီး ကွယ်လွန်သူ မမြင့်မြင့်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးသောင်းနှင့် ဒေါ်သန်းရင်တို့၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်သည်ဆိုတာ မှန်သလား။
သို့မဟုတ်
အဆိုလွှာအပိုဒ် (၁၀)အရ ကိတ္တိမသမီး မဖြစ်နိုင်တော့ဆိုတာ မှန်သလား။

၃။ တရားလိုသည် အမွေပုံပစ္စည်း ရထိုက်သလား။ ရထိုက်လျှင် ဝေစု မည်မျှရထိုက်သနည်း။

၁၉၈၄
ဒေါ်လှစိန်
နှင့်
ဒေါ်နုပါ (၈)

၄။ တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရထိုက်သနည်း။

အဆိုလွှာပါ အဆိုပြုချက်များအရ ဒေါ်လှစိန်နှင့် ဒေါ်အုန်းခင်တို့သည် ဦးသောင်း၏ တူမအရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်လှစိန်က ကွယ်လွန်သူ မမြင့်မြင့် သည် ဦးသောင်း၏ ကိစ္စိမသမီးမဟုတ်ကြောင်း အတည်အလင်းပြင်းဆိုသည်။ သို့သော် အပတိဋ္ဌသမီးဟူ၍လည်း အတည်အလင်း အဆိုပြုခြင်းမပြု။ သို့သော် အဆိုအပိုင်း ၁၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်—

“ဤအမှုတွင် တရားလိုက အဆိုပြုသည်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မြင့် မြင့်သည် ကိစ္စိမသမီး မဟုတ်၍ အပတိဋ္ဌဖြစ်ပါလျှင် ဦးသောင်း၏ အမွေပုံ ပစ္စည်းများကို တရားပြိုင်များသည် အားလုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိပါ။ တရားလိုနှင့်တကွ ၎င်း၏ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်းခင် (၉) တရားပြိုင်တို့က တဝက်ပိုင်ဆိုင်၍ တရားပြိုင်များက တဝက်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြပါသည်။”

ဤအဆိုပြုချက်များအရ မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ အပတိဋ္ဌသမီး ဖြစ်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်၍ ဝန်ခံထားရာရောက်ပေသည်။ အမှန်ဆိုသော် မမြင့်မြင့် သည် ဦးသောင်း၏ အပတိဋ္ဌသမီးမဟုတ်လျှင် ဒေါ်လှစိန်၏ အဆိုပြုချက်များ အရ ၎င်းနှင့် ဒေါ်အုန်းခင်တို့သည်သာလျှင် ဦးသောင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရှိမည်ဖြစ်၍ အမှုတွင် မမြင့်မြင့်၏ အမွေစား အမွေခံတို့ကို ထည့်သွင်းစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

တရားပြိုင်ပြသက်သေများဖြစ်ကြသည့် ဦးထွန်းသိန်း၊ ဦးချစ်ထွန်း၊ ဒေါ်တင်အုန်း၊ ဦးတင်ထူးနှင့် ဒေါ်နုရင်တို့၏ ထွက်ချက်များအရ ဦးသောင်းသည် မမြင့်မြင့်အား ငယ်စဉ်ကတည်းက မွေးစားလာသည်ဆိုသော အချက်မှာ ပေါ်ပေါက်သည်။ မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်းနှင့် အတူ ဦးသောင်း ကွယ်လွန်သည်အထိ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဦးထွန်းသိန်း၊ ဦးတင်ထူးနှင့် ဒေါ်နုရင်တို့က ဦးသောင်းနှင့် မမြင့်မြင့်တို့အကြား ဆက်ဆံရေးမှာ သားအဖအရင်း အနေမျိုး ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးသောင်းသည် မမြင့်မြင့်အား ဦးသန်းမောင်နှင့် အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့သည်။ သံဃာတော်များအား လှူဒါန်းခဲ့သည့် တရားစာအုပ်များနှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားစာတွင် မမြင့်မြင့်အား ဦးသောင်း ဒေါ်သန်းရင်တို့၏ သမီးအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ငွေကြေး အတော်အတန် အကုန်အကျခံ၍ မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဘုရားတွင် ရွှေပြားလှူရာ၌ ကဗျည်းထိုးရာတွင် မမြင့်မြင့်အား သမီးဟု ဖော်ပြခဲ့ကြောင်း ဒေါ်တင်အုန်းက ထွက်ဆိုသည်။

၁၉၀၄
ဒေါ်လှရီ
နှင့်
ဒေါ်နုပါ (၁)

တရားပြိုင်ပြ သက်သေများ ဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ကြည်ကြည်၊ ဦးတင်ထူးနှင့် ဒေါ်နုရင်တို့သည် ဦးသောင်းပိုင် ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာတွင် မမြင့်မြင့်နှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရသည်။ ငွေအပေးအယူ ကိစ္စများကို မမြင့်မြင့်နှင့်ပြုလုပ်ရကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထို့အပြင် ဦးသောင်းကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးသောင်းအမည်မှ မမြင့်မြင့်အမည်သို့ ပြောင်းပေးရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ လျှောက်ထားရာ၌ ပူးတွဲတင်သွင်းထားသည့် သက်သေခံအမှတ် (၁၅) ကတိသစ္စာ ပြုလွှာတွင် မမြင့်မြင့်ကသူသည် ဦးသောင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံသမီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားချက်ကို ဒေါ်လှရီ၏ ဖခင်ဦးလှဘုံနှင့် ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်း မန်နေဂျာ ဦးစိန်လင်း (လိုပြ-၂) တို့က မှန်ကန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

တရားပြိုင်ပြသက်သေ ဦးကျော်ညွန့်က “ကျွန်တော် သိသော သမဝါယမအသင်းလုပ်ငန်း၊ ယခု ဒဂုံတိုက်နယ် အသင်းဟု ခေါ်သည့် ကန်တော်မင် သမဝါယမအသင်းတွင် ပါဝင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကန်တော်မင်တိုက်နယ်အသင်းတွင် စာရင်းစာအုပ်ရှိပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်ရုံးတော်ရှေ့သို့ ယူဆောင်လာပါသည်။ ထိုအသင်း မှတ်တမ်း အရ အသင်းသားအမှတ်စဉ်မှာ ၃၀၉ ဖြစ်ပြီး၊ အသင်းဝင်သောနေ့မှာ ၉-၉-၄၇ ဖြစ်ပါသည်။ အသင်းဝင်စုငွေ ၁၀၀/- ဖြစ်ပြီး၊ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူအဖြစ် မမြင့်မြင့်ဟု ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။ အသင်းဝင်အမှတ် ၃၁၀ တွင် အသင်းဝင်သူမှာ ဒေါ်သန်းရင် ဖြစ်ပြီး ဝင်သောနေ့မှာ ၉-၉-၄၇ ပင် ဖြစ်ပြီး အစုမှာ ၁၀၀/- ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်သန်းရင်၏ အမွေစားအမွေခံမှာလည်း မမြင့်မြင့်ကိုပင် ထည့်ထားပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဦးသောင်းသည် အဆိုပါ သမဝါယမအသင်းမှ ရရန်ရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်များကို မမြင့်မြင့်အား ခံစားစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

ဤသက်သေခံချက်များကို ပေါင်းစပ်စဉ်းစားလျှင် တိုင်းတရားရုံးက မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ အမွေစား အမွေခံ သမီးဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ကွယ်လွန်သူ မမြင့်မြင့်၏ ခင်ပွန်း ဦးသန်းမောင်နှင့် သားသမီးတို့သည် ယခင် ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၄/၆၇ တွင် ဒေါ်လှရီနှင့် ခင်ပွန်းတို့အား သူတို့နေထိုင်လျက်ရှိသည့် အိမ်ခန်းမှ နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ၌ ဦးသောင်း၏ ကိစ္စမသမီးဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြု၍ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မူလရုံးတွင် မမြင့်မြင့် ဘက်မှ အနိုင်ရရှိ၍ ဒေါ်လှရီက ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ် တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၇၅/၆၉ တွင် အယူခံ

ဝင်သောအခါ နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်က မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏
 တဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသူ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်ကြောင်း အဆုံး
 အဖြတ် မရရှိသေး၍ သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသန်းမောင်သည် ဒေါ်လှရီတို့
 အပေါ်အမှုစွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ကာဒေါ်လှရီ
 တို့အား အနိုင်ပေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ယင်းတရား
 ရုံး ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအတွေ့ထွေ လျှောက်ထားမှု အမှတ် ၁၉၂ တွင်
 အယူခံဝင်ခွင့် ပြုရန် ဦးသန်းမောင်တို့ကဆက်လက်လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း
 မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ ဒေါ်လှရီက မိမိသည် မမြင့်မြင့်မှာ ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမ
 သမီး မဟုတ်ကြောင်း ၁၉၆၆ ခုနှစ်ကပင် ငြင်းဆိုခဲ့သည့်အပြင် နိုင်ငံတော်
 တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ရှေးဦးစွာ မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏
 ကိတ္တိမသမီးဖြစ်ကြောင်း အဆုံးအဖြတ် ခံယူရမည်ဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်
 အက်ဥပဒေပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၁၉ ၌ သတ်မှတ်ထားသော ကာလအ
 တွင်းတရားစွဲဆိုခွင့် မရှိသဖြင့် မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမသမီး
 မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း အဆိုလွှာ၌ အဆိုပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အကယ်၍ မမြင့်မြင့်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသန်းမောင်က ဖြစ်စေ၊ မမြင့်မြင့်၏
 အကျိုးကို ဆက်ခံသူတို့က ဖြစ်စေ၊ ဒေါ်လှရီအပေါ် မမြင့်မြင့်မှာ ဦးသောင်း
 ၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန် တရားစွဲဆိုခဲ့လျှင်
 ယင်းအမှုမှာ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
 သို့သော် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် တရားလို
 ပြုလုပ်စွဲဆိုသော အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် မူလရုံးတရား
 လိုမှာ ဒေါ်လှရီဖြစ်၍ သူစွဲဆိုသော အမှုတွင် ဦးသန်းမောင်တို့ ဘက်က
 မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်သည်ဟု ထုချေကားခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ထုချေခွင့် မရှိတော့
 ဟူသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မမြင့်မြင့်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးသောင်း
 ၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန် စွဲဆိုခွင့်မှာ ကာလ
 စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်စေကာမူ မမြင့်မြင့်၏ ဆိုင်ရာဆိုင်ခွင့် များကို
 ဆက်ခံသူ ဒေါ်နုနှင့် မမြင့်မြင့်၏ သားသမီးများ အနေဖြင့် အယူခံတရားလို
 က သူတို့အပေါ် စွဲဆိုသောအမှုကို အောင်မြင်စွာ ချေပနိုင်ရန် အလို့ငှာ
 မမြင့်မြင့်သည် ဦးသောင်း၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်ကြောင်း ခုခံချေပခွင့် ရှိသည်ဟု
 ကောက်ယူရပေမည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်
 ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးသန့်ဝင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်သောင်းစိန်

နှင့်

ဒေါ်ကြည် *

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၉ ရက်

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ-အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်
လာသူက တရားမဝင် စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချပြီးနောက် ဝယ်ယူ၏
ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်း- ဤအခြေအနေတွင် ဝယ်ယူ
သည့် ဆက်လက်နေထိုင်သူအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်
ဖယ်ရှားခွင့် ရှိမရှိ- ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေခွင့်ပေးခြင်း ဟုတ်မဟုတ်
ဆိုသော ပြဿနာမှာ မည်သည့်အခါတွင် အကြောင်းခြင်းရာ
ပြဿနာသက်သက် မဟုတ်ဘဲ ဥပဒေပြဿနာ ဖြစ်လာခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ အချင်းဖြစ်
အိမ်မှာ မူလက ဒေါ်သောင်းစိန်ပိုင် အိမ်ဖြစ်၍ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ယင်း
အိမ်၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပိုင်
ဒေါ်ကြည်က ထိုအိမ်ကို သက်သေခံ (၁) စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း
ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ရ သေးကြောင်း တွေ့ရှိ
ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အရောင်းအဝယ် အထမမြောက်သေးသောကြောင့် ဥပဒေ
အမြင်တွင် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်၏ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေသည်။
ဤအခြေအနေတွင် ဥပဒေသဘောအရ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဤအမှုကို စွဲဆို
သည့် အချိန်အထိ အချင်းဖြစ်အိမ်၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက် နေထိုင်လာခဲ့
သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်ကြည်သည် ဒေါ်သောင်း
စိန်အား မိမိ၏အခွင့် အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိပေ။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၁၀၄
† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၆ တွင်ချမှတ်သော (၂၈-၂-၈၃)
နွဲ့စွဲပါ တနင်္သာရီတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်သည် ဒေါ်သောင်းစိန်အား အချင်းဖြစ် အိမ်အောက်ထပ်၌ ယာယီနေထိုင်ခွင့် ပေးထားခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ ဆိုသော အချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာသက်သက် မဟုတ်ချေ။ သက်သေခံ (၈) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အိမ်ပိုင်ရှင်အဖြစ်မှ ရပ်စဲ၍ ဒေါ်ကြည်၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ရှိမရှိဆိုသောအချက်မှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများဖြစ်ပေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သောင်း
စိန်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်

အယူခံ တရားလိုအတွက် - ဦးချန်ထွန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

တနင်္သာရီတိုင်း၊ ရေဖြူမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂/၈၁ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်က အယူခံတရားလို ဒေါ်သောင်းစိန်အပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသည်ဟု အဆိုရှိသော အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်သောင်းစိန်က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် တနင်္သာရီတိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ကြည်က တနင်္သာရီတိုင်း၊ ရေဖြူမြို့နယ်၊ ကန်ပေါက်ကျေးရွာအုပ်စု ဗိုလ်ချုပ်ရပ်ကွက်ရှိ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဒေါ်သောင်းစိန် ထံမှ အဖိုးငွေ ကျပ် ၁၀၀၀၀/- ဖြင့် ၁၄-၁-၇၉ နေ့၌ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်သောင်းစိန်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ အချင်းဖြစ် အိမ်၏ အောက်ထပ်တခြမ်းတွင် ဒေါ်သောင်းစိန်အား ခေတ္တအခမဲ့ထားခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်၏ ကျန်အောက်ထပ်တခြမ်းနှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လက်ငယ်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၁ နှစ်ခန့် ကြာသော်လည်း ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ကတိအတိုင်း အိမ်မှဖယ်ရှားပေးခြင်း မပြုကြောင်း၊ ရှေ့နေမှတဆင့် နို့တစ်ပေးသော်လည်း မနာယူကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်သောင်းစိန် အား ဖယ်ရှား ပေး စေ လို ကြောင်း ဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဒေါ်သောင်းစိန်က အိမ်ကို ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြည်ထံမှ ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ချေးရာတွင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို အပေါင်ပစ္စည်းသဘော ထား၍ စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ရကြောင်း၊ တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

၁၉၀၄
ဒေါ်သောင်း
စိန်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်

အဆိုအချေများအရ အောက်ပါငြင်းချက်များ ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သည်—

၁။ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ် အဆောက်အဦကို တရားပြိုင်
ထံမှ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း မှန်သလား။

၂။ တရားလိုသည် အခင်းဖြစ် အိမ်၏ ၄ ပုံ ၃ ပုံ လက်ရှိရယူပြီး နေ
ထိုင်၍ တရားပြိုင်အား အခင်းဖြစ် အိမ်အောက်ထပ် တခြမ်းအခမဲ့
နေထိုင်ခွင့် ပေးခြင်း မှန်သလား။

၃။ တရားလိုသည် မည်သည့် သက်သာခွင့် ရထိုက်ပါသနည်း။

မိန့်နယ်တရားရုံးက ငြင်းချက် အမှတ် (၁) ကို ဖြေကြားခြင်း မပြုပဲ
ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဒေါ်ကြည်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အိမ်အောက်ထပ်တွင်
နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ၍ ဒေါ်သောင်းစိန်အပေါ် ဒေါ်ကြည်
စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးကလည်း အလားတူ
ကောက်ယူ၍ မူလရုံး၏ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကအားဖြင့် စိစစ်ရန်ပြဿနာမှာ ဒေါ်သောင်းစိန်သည်
ဒေါ်ကြည်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ် အိမ်၏ အောက်ထပ် တခြမ်းတွင်
နေထိုင်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် အငြင်း
မပွားသည့် အချက်မှာ အချင်းဖြစ်အိမ်မှာ မူလက ဒေါ်သောင်းစိန်ပိုင် ဖြစ်၍
ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ယင်းအိမ်၌ ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည် ဆိုသော
အချက်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်က ထိုအိမ်ကို သက်သေခံ
(၈) စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ယင်းစာချုပ်
ကို မှတ်ပုံ မတင်ရသေးကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အရောင်းအဝယ်
အထမမြောက် သေးသောကြောင့် ဥပဒေအမြင်တွင် ဒေါ်သောင်းစိန်သည်
အချင်းဖြစ် အိမ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဥပဒေသတော်
အရ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် ဤအမှုကို စွဲဆိုသည့် အချိန်အထိ အချင်းဖြစ်အိမ်၌
ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက် နေထိုင်လာခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည့်
အလျောက် ဒေါ်ကြည်သည် ဒေါ်သောင်းစိန်အား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့် အရ
နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်၏ ရှေ့နေက ဒေါ်ကြည်သည် အချင်းဖြစ်
အိမ်ကို လက်ရောက်ရခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက်မှ ဒေါ်သောင်းစိန်အား အိမ်
အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ယာယီနေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၂) တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သောင်း
စိန်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်

၂။ ထိုသို့ ဝယ်ယူစဉ်က ရောင်းသူ ဒေါ်သောင်းစိန် အနေဖြင့် မိမိတွင် လောလောဆယ်အားဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ပေးစရာ နေရာ မရှိသေး၍ အဆိုပါ အိမ်ပေါ်တွင်ပင် ၃-၄ လ ခန့် နေထိုင်ပြီးမှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ ပေးပါမည်ဟု နှုတ်ကတိကိုလည်း ပေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤအဆိုပြုချက်အရ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်၌ တဆက်တည်း နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင် နေပေသည်။ ဒေါ်ကြည်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို လက်ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ဆိုသော ကိစ္စမှာ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာသက်သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်၌ ဒေါ်ကြည်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မူလရုံးနှင့် ပထမ အယူခံရုံးတို့က တညီတညွတ်တည်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ထားသည် ဖြစ်၍ ဒုတိယအယူခံရုံးက အောက်ရုံးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် များကို စွက်ဖက်ရန် မသင့်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်သည် ဒေါ်သောင်းစိန်အား အချင်းဖြစ် အိမ်အောက်ထပ်၌ ယာယီနေထိုင်ခွင့် ပေးထားခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ ဆိုသော အချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာသက်သက် မဟုတ်ချေ။ သက်သေခံ (ဂ) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဒေါ်သောင်းစိန်သည် အိမ်ပိုင်ရှင် အဖြစ်မှ ရပ်စဲ၍ ဒေါ်ကြည်၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ရှိမရှိဆိုသော အချက်မှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ဥပဒေကြောင်း ဆိုင်ရာ ကိစ္စများ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ကြည် စွဲဆိုသော အမှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန်းစင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးထွန်းရှိန်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွေ့တွင်

ဦးသန်းညွန့်

နှင့်

ဦးမြင့်အောင် ပါ (၇) *

† ၁၉၈၄

မတ်လ

၈ ရက်

မြွက်ဟကြေငြာရုံ ကြေငြာပေးသည့် ဒီကရီမျိုးကို အတည် ပြုပေးရန် ဇာရီမှု လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးသန်းညွန့် ရရှိထားသည့် ဒီကရီမှာ အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေတွင် ဦးသန်းညွန့် အနေဖြင့် သုံးပုံတစ်ပုံရခွင့်ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာရုံ ကြေငြာပေးသည့် ဒီကရီဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဒီကရီ မျိုးကို အတည်ပြုပေးရန် အကြောင်းမရှိသည့် အလျောက် ဦးသန်းညွန့်၏ လျှောက်ထားချက်အရ မြွက်ဟတရားရုံးက ဇာရီမှုဖွင့်လှစ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးဌေးမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ကိုယ်တိုင် ရေးသား လျှောက်လဲချက် တင်သည်။

သံလျင်မြွက်ဟတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅/၇၄ တွင် အယူခံတရား လို ဦးသန်းညွန့်က ဦးမြင့်အောင်၊ ဒေါ်တင်အေး၊ မစောညွန့်၊ မရင်နု၊ ဒေါ်အေးတင်၊ ဒေါ်အေးကြည်၊ ဒေါ်မြသီတို့ အပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန်နှင့် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ်- ၄၈

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ အယူခံမှုအမှတ် ၃၆၁ တွင် ချမှတ်သော (၆-၁-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

မြေတို့ကို လက်ရောက်အပ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားပြိုင် ဦးမြင့်အောင်နှင့် ဒေါ်တင်အေးတို့သည် အိမ်နှင့်မြေကို တရားမဝင်ဝယ်ထား ပြီး လက်ရှိနေထိုင်သူများ ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အိမ်နှင့်မြေကို တရားလို ဦးသန်းညွန့်အား အပ်ပေးရန် စရိတ်နှင့်တကွ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ဦးသန်းညွန့်
နှင့်
ဦးမြင့်အောင်
ပါ(၇)

တရားပြိုင် ဦးမြင့်အောင်ပါ (၇) ဦးတို့က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၅/၇၆ တွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက သံလျင်မြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလို ဦးသန်းညွန့်သည် ဒေါ်ပု၏ အမွေပစ္စည်းများကို ကိတ္တိမသားအနေဖြင့် ရပိုင် ခွင့် ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးပုံတစ်ပုံရထိုက်ကြောင်း၊ ကျန်တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဒေါ်စောညွန့်၊ ဒေါ်ရင်နု၊ ဒေါ်အေးတင်၊ ဒေါ်အေးကြည်၊ ဒေါ်မြသီတို့က အမွေပုံပစ္စည်း၏ သုံးပုံနှစ်ပုံ ရထိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို တရားလို ဦးသန်းညွန့်က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၆၁/၇၆ တွင် အယူခံဝင်သော်လည်း ဗဟိုတရားရုံးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး အယူခံမှုကို ပယ်ခဲ့သည်။

တရားနိုင် ဦးသန်းညွန့်က သံလျင်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဇာရီမှု အမှတ် ၄/၈၀ ကို ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်သောအခါ မြို့နယ်တရားရုံးက ဘီလစ်ကိုကော် မရှင်နာ ခန့်ထားသည်။ ကော်မရှင်နာ၏အစီရင်ခံစာအရ ဆက်လက်ဆောင် ရွက်ရန် သံလျင်မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ တရားနိုင် ဦးသန်းညွန့်က ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု တင်သွင်းခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ရှိရိုးမြို့ဟဒီကရီကို ဇာရီမှုဖွင့်၍ မဆောင်ရွက်နိုင်သဖြင့် မူလသံလျင်မြို့နယ်တရားရုံးက ဇာရီမှုဖွင့်လှစ် ဆောင် ရွက် ထားခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းနေသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ သံလျင် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တရားနိုင် ဦးသန်းညွန့်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး သို့ ဤတရားမ အထွေထွေအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို ဦးသန်းညွန့် ရရှိထားသည့် ဒီကရီမှာ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေတွင် ဦးသန်းညွန့်အနေဖြင့် သုံးပုံတစ်ပုံ ရခွင့်ရှိကြောင်း မြက်ဟကြေငြာရုံ ကြေငြာပေးသည့် ဒီကရီဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သောဒီကရီမျိုးကို အတည်ပြုပေး ရန် အကြောင်းမရှိသည့် အလျောက် ဦးသန်းညွန့်၏ လျှောက်ထားချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးက ဇာရီမှုဖွင့်လှစ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးသန်းညွန့်
နှင့်
ဦးမြင့်အောင်
ပါ(၇)

ဦးသန်းညွန့်သည် မြက်ဟကြောသည့် ဒီကရီနှင့်အညီ မိမိရပိုင်ခွင့်ရှိသော အစုကို ရလိုပါက အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့် မြေမှ မိမိအစုကို ခွဲဝေပေးရန် တရား တထုံး စွဲဆိုရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ဤအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ်၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်သန်းမေ

နှင့်

ဒေါ်မြမြပါ (၂) *

† ၁၉၀၄

ဇန်နဝါရီ

၁၁ရက်

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အာဏာသက်ရောက်
ခြင်း မရှိသော အခါတွင် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရန်
မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ရှမ်းပြည်နယ်၌ အာဏာသက်ရောက်ခြင်း မရှိ
ကြောင်း ပေါ်လွင်သဖြင့် ထိုပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရန်လိုအပ်
မည် မဟုတ်ချေ။

အယူခံ တရားလို အတွက် - ဦးရွှေအုံး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးချစ်ဆွေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၃/၈၀ တွင် အယူခံ
တရားလို ဒေါ်သန်းမေက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြမြနှင့် ဒေါ်နီလာတို့
အပေါ် ငှားရမ်းထားသည့် နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့
သည်။ ဒေါ်မြမြတို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သ
ဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ ပြည်နယ်တရားရုံးက
မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်သန်းမေ စွဲဆိုသော
အမှုကို ပယ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်သန်းမေက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံ
ကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၆၈

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၂၂ တွင် ချမှတ်သော(၃၁-၃-၈၂)
နေ့စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဒေါ်သန်းမေ
နှင့်
ဒေါ်မြမြပါ-၂

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်သန်းမေက တောင်ကြီးမြို့နယ်၊ ရွှေညောင်ကျေးရွာရှိ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဒေါ်မြမြတို့အား တစ်လလျှင် ၁၄၀/- ကျပ် နှုန်းဖြင့် ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှ စ၍ အငှားချထားခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအခါ မိမိသည် ထိုအိမ်ကို ပြန်လည်လိုအပ်သောကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများရှေ့တွင် ညှိနှိုင်းကြရာ ဒေါ်မြမြတို့က အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ကတိပြုသော်လည်း ဖယ်ရှားပေးခြင်း မပြုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ အိမ်ငှားတို့အား ဖယ်ရှား ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်မြမြတို့သည် ဒေါ်သန်းမေ၏ အိမ်ငှားဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ အငြင်းမပွားပေ။ အချင်းဖြစ်အိမ်မှာ ကျေးရွာတွင် တည်ရှိသည့် အလျောက် ဒေါ်သန်းမေ အနေဖြင့် အငှားချထားမှုကို ရပ်စဲ၍ အိမ်ငှားတို့ အပေါ် ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုနိုင်လေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ အယူခံတရားလိုက ပေးပို့သော ၁၂-၅-၈၀ ရက်စွဲပါ နို့တစ်စာမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ကြောင်း အဓိကထား၍ တင်ပြခဲ့သည်။ ဒေါ်သန်းမေ ဘက်မှ ရှေ့နေက အဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်၌ အာဏာသက်ရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ သို့သော် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံးက-

“တရားရုံးတို့သည် တရားမှုနှင့် မျှတမှုတို့ကို သိရှိရန်လိုအပ်သကဲ့သို့ တရားရုံး၏ ကျင့်စဉ်ကိုလည်း လိုက်နာကြရန် လိုပေသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး ဥပဒေ ရှမ်းပြည်နယ်၌ အာဏာသက်ရောက်ခြင်း ရှိမရှိ ဆိုသည်ထက် တရားစီရင်ရေးနယ်ပယ်တွင် တရားမျှတမှုအတွက် ယင်း ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တညီတညွတ်တည်း ယနေ့ထိ တရားရုံးများမှ လက်ခံကျင့်သုံးလာခဲ့ကြပေသည်။ ဤသည်မှာ တရားရုံးတို့၏ ကောင်းမွန်မှန်ကန်သော ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သုံးသပ် မိပေသည်။”

ဟု သုံးသပ်ပြီးလျှင် အငှားချထားမှုကို ရပ်စဲသည့် နေ့မှာ ငှားရမ်းသည့် လ၏ နောက်ဆုံးရက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိသောကြောင့် နို့တစ်စာသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤအမှုတွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ရှမ်းပြည်နယ်၌ အာဏာသက်ရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သဖြင့် ထိုပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို

လိုက်နာရန်လိုအပ်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် အိမ်ငှား ဖြစ်သူအား အငှားချထားသည့် အိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့နိုင်ရန်အလို့ငှာ လုံလောက် သည့် အချိန်ပေးလျှင် တရားမျှတမှု ဖြစ်စေပေလိမ့်မည်။ အိမ်ငှားထံ အိမ်ရှင် ဒေါ်သန်းမေက ပေးပို့သော နို့တစ်စာတွင် အိမ်ငှားအား အိမ်ပြောင်းရွှေ့ ရန် အတွက် အချိန်တစ်လ ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့သည် ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်သန်းမေ
နှင့်
ဒေါ်မြမြပါ-၂

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။ ရှေ့နေခ ကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးထွန်းရှိန်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄
မတ်လ ၃၀ ရက်

ဦးသိန်းမောင်

နှင့်

ဦးတင်အောင် ပါ (၂) *

တရားလိုသည် မိမိရထိုက်သော သက်သာခွင့်ကို အတည့်အလင်းဖော်ပြ၍
တောင်းဆိုရန်လိုခြင်း—တရားရုံးအနေဖြင့် တရားလို မတောင်းဆို
သည့် သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်သော်လည်း ယင်းသက်သာခွင့်မျိုး
သည် တရားလို တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွှယ်သော
သက်သာခွင့် ဖြစ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်—၇၊ နည်း—၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်များအရ တရားလို တစ်ဦးသည် ယေဘုယျဆန်သော သက်သာခွင့်ကို
အတည့်အလင်းဖော်ပြတောင်းဆိုရန် မလိုချေ။ တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်သည်
ထင်မြင်ပါက တရားလို တောင်းဆိုခြင်း မပြုသည့် အခြားသက်သာခွင့်ကို
ခွင့်ပြုနိုင်ပေသည်။ တဘက်တွင် တရားလိုသည် မိမိအလိုရှိသောမိမိရထိုက်သော

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၂

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၅၉ တွင် ချမှတ်သော (၁၄-၇-၈၃)
နေ့စွဲပါ ဝဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

သက်သာခွင့်ကို အတည့်အလင်းဖော်ပြတောင်းဆိုရန်လိုပေသည်။ တဘက်တွင် တရားလို အနေဖြင့် ရထိုက်သော သက်သာခွင့်ကို ဖော်ပြမတောင်းဆိုမိ၍ အမှု ရုံးရခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရန် တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့် ပေးနိုင်ရန်အလို့ငှာ အမိန့်-၇၊နည်း-၇ ကိုပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာ တွင် တရားလို မတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို အမှုတိုင်းတွင် ပေး၍မရချေ။ ခွင့်ပြုနိုင်သည့် သက်သာခွင့်မျိုးမှာ တရားလို တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွှယ်သော သက်သာခွင့် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးသိန်းမောင်
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၂)

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်- ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပြည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၈၂ တွင် အယူခံတရားလို ဦးသိန်းမောင်က အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်ဖွားရှင်တို့ အပေါ် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်းလျား ထက်ဝက်ကို စပ်တူအဝယ်စာချုပ် ပြုလုပ် ပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဦးတင် အောင်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရား ရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးသိန်းမောင် စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ဦးသိန်းမောင်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးသိန်းမောင်က ၁၉၆၁ ခုနှစ်ခန့်က ဦးတင်အောင်သည် မိမိထံသို့ လာ၍ ယိုးဒယားလမ်းရှိ ကွယ်လွန်သူ ဦးသန့်နှင့် ဇနီး ဒေါ်နှင်းရွှေ တို့ပိုင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်းလျားကို အဖိုးငွေကျပ် ၉၀၀၀/-ဖြင့် စပ်တူဝယ်ယူရန် ပြောဆိုသောကြောင့် မိမိက ငွေကျပ် ၄၅၀၀/-ထုတ်ပေး လိုက်ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးတင်အောင်က မြေနှင့်တိုက် တဝက်ကို ပေးရန်ငြင်းဆန်သောကြောင့် ဦးတင်အောင်အားပြည်မြို့နယ်တရားရုံးပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၁၀၁၆/၈၁ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲဆို ရာ ဦးတင်အောင် အပြစ်ရခဲ့ကြောင်း၊ မိမိရရန်ရှိသော အစုကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ပြုလုပ်လွှဲပြောင်းပေးရန် ဦးတင်အောင်ထံအကြောင်းကြားသော်လည်း ဆောင်ရွက်မပေးကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ဦးတင်အောင်နှင့် ဇနီးတို့ အပေါ် တရားစွဲဆိုလေသည်။

၁၉၀၄
ဦးသိန်းမောင်
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၂)

ဦးတင်အောင်တို့က အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်းလျားကို ဦးသိန်းမောင် နှင့် စပ်တူဝယ်သည့် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ ဦးသိန်းမောင် စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီဖြစ်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ထုချေ သည်။

ဦးသိန်းမောင် စွဲဆိုသော အမှုမှာ ဦးတင်အောင်တို့က အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်းလျား၏ တဝက်ကို ၎င်းအား ရောင်းချသည့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေး ရန်နှင့် ထိုမြေနှင့် တိုက်တန်းလျား တဝက်ကို လက်ရောက် အပ်ပေးစေရန် ဖြစ်သည်။ အဆိုလွှာတွင် ဦးတင်အောင်က အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်း လျား တဝက်ကို ဦးသိန်းမောင်အား ရောင်းချရန် ကတိပဋိညာဉ် ပြုထား ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုမြေနှင့် တိုက်တန်းလျား တဝက်ကို ရောင်းချစေရန် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။ အကယ်၍ ဦးသိန်းမောင် အဆိုရှိသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေကို ဝယ်ရာ၌ သူ၏ ငွေ ၄၅၀၀/- ကျပ် ပါဝင်ပါမူ မြေနှင့်တိုက်တန်းလျား တဝက်မှာ ဦးသိန်းမောင်ပိုင် ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဦးသိန်းမောင် အနေဖြင့် ယင်းမြေနှင့် တိုက်တန်းလျား တဝက်ကို သူပိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန် တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိပေ လိမ့်မည်။ ဒုတိယသက်သာခွင့် အဖြစ်ဖြင့် ဦးသိန်းမောင်က မြေနှင့်တိုက် တန်းလျားတဝက် လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုထားသည်။ ဦးသိန်း မောင် အဆိုပြုသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်တန်းလျားကို ဦးသိန်း မောင်နှင့် ဦးတင်အောင်တို့ စပ်တူဝယ်ခွဲစေကာမူ မည်သည့် အစိတ်အပိုင်း သည် ဦးသိန်းမောင်ပိုင် ဖြစ်သည်ဟု မပြောဆိုနိုင်သည့်အလျောက် ဦးသိန်း မောင် အနေဖြင့် လက်ရောက်ရခွင့် မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ နှစ်ဦးပိုင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုခွင့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ဤဥပဒေ သဘောကို အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။ သို့သော် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်-၇၊ နည်း-၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဤအယူခံရုံးက ဦးသိန်း မောင်သည် အချင်းဖြစ်မြေ တဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေး ရန်နှင့် မြေကို ခွဲဝေပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက် ထားသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေတင်ပြသော သက်သာခွင့်များကိုတောင်းဆိုထားခြင်းမရှိ၍ ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်-၇၊ နည်း-၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားလို တစ်ဦးသည် ယေဘုယျ ဆန်သော သက်သာခွင့်ကို အတည့်အလင်း ဖော်ပြ တောင်းဆိုရန် မလိုချေ။ တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်သည် ထင်မြင်ပါက တရားလို

တောင်းဆိုခြင်း မပြုသည့် အခြားသက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုနိုင်ပေသည်။ တဘက်တွင် တရားလိုသည် မိမိအလိုရှိသော မိမိရထိုက်သောသက်သာခွင့်ကို အတည့်အလင်း ဖော်ပြတောင်းဆိုရန် လိုပေသည်။ တဘက်တွင် တရားလိုအနေဖြင့် ရထိုက်သော သက်သာခွင့်ကို ဖော်ပြ မတောင်းဆိုမိ၍ အမှုရှုံးရခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရန် တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့် ပေးနိုင်ရန် အလို့ငှာ အမိန့်-၇၊နည်း-၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် တရားလို မတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို အမှုတိုင်းတွင် ပေး၍မရချေ။ ခွင့်ပြုနိုင်သည့် သက်သာခွင့်မျိုးမှာ တရားလိုတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွှယ်သော သက်သာခွင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဤမှုတွင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်းလျား တဝက်ကို အယူခံတရားလို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ယင်း ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးရန် သက်သာခွင့်မှာ ဦးသိန်းမောင် တောင်းဆိုထားသည့် သက်သာခွင့်နှင့် လုံးဝကွဲပြား ခြားနားနေသည့် အလျောက် ခွင့်ပြုရန် မသင့်ပေ။

၁၉၈၄
ဦးသိန်းမောင်
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၂)

ဦးသိန်းမောင်က ဦးတင်အောင်အပေါ် ဦးတင်အောင်ထံ ပေးလိုက်သည်ဆိုသော ငွေ ၄၅၀၀/-ကျပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၁၆/၈၀ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲခဲ့ရာ ဦးတင်အောင်အပြစ်ရရှိခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားစေရန် အလို့ငှာ ဦးသိန်းမောင်က အဆိုပါ အမှုတွင် ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်မိတ္တူကို သက်သေခံ အမှတ်(ဆ) အဖြစ် တင်ပြထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းစီရင်ချက်မှာ တရားမမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားရာ အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အမှုတွင် သက်ဆိုင်ကြောင်း တင်ပြ၍ အယူခံ တရားပိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မသက်ဆိုင်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားကြသည်။ အဆိုပါ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံလျှင် ဦးတင်အောင်သည် အဆိုပါ ငွေ ၄၅၀၀/-ကို အလွဲသုံးစားပြုလိုက်သည့် သဘောသက်ရောက်နေ၍ မြေနှင့် တိုက်တန်းလျားကို ဝယ်ယူရာ၌ ဦးသိန်းမောင်၏ ငွေမပါတော့ဟု ကောက်ယူရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါ စီရင်ချက်သည် ဦးသိန်းမောင်အား အထောက်အကူပြုရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်တန်းလျားကို ဝယ်ယူရန်အတွက် ဦးသိန်းမောင်က ဦးတင်အောင်အား ငွေပေးသည့် ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိရှိသော သက်သေ တဦးတယောက်မျှ သက်သေမပြနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဦးဘအောင် (လိုပြ-၂) နှင့် ကိုဝင်းရှိန် (လိုပြ ၃) တို့မှာ ထိုသို့ငွေပေးပြီး

၁၉၈၄
ဦးသိန်းမောင်
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၂)

နောက် ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဦးတင်အောင်တို့ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်တန်း
လျားတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောဆိုကြသည့် ကိစ္စကို သိသူများသာဖြစ်၍ သူတို့၏
သက်သေခံချက်သည် ဦးသိန်းမောင် စွဲဆိုသောအမှုကို များစွာအထောက်
အကူ ပြုသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို
ကျပ် ၅၀/-ဟုသတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်ဝင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အေးရင် (ခ) ဒေါ်ရင်အေး ပါ (၄)

နှင့်

ဦး ခင်မောင်ဝင်း ပါ (၂) *

† ၁၉၈၄
ဖေဖော်ဝါရီ
၁၅ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) - အိမ်ရှင် နေထိုင်ရန် အတွက် ဖြစ်ရခြင်း၊
သားသမီးများ နေထိုင်ရန်အတွက် ဆိုလျှင် အကျုံးမဝင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) တွင် အိမ်ရှင် ဖြစ်သူသည် မိမိနေထိုင်ရန်
အတွက်မဟုတ်ပဲ မိမိ မိသားစုနှင့်သားသမီးများ နေထိုင်ရန်အတွက် အိမ်ဌာန
အပေါ် နှင်လိုမှုစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။

အယူခံ တရားလိုများအတွက် - ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးပေါ်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပေါင်းတည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆/၇၉ တွင် အယူခံ
တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်ဝင်းက အယူခံတရားလို ဒေါ်အေးရင်၊ မောင်မောင်
ကြည်၊ မောင်မောင်လွင်နှင့် မကြည်ကြည်မြင့် (ခ) မကြည်ကြည်သန်းနှင့်
အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်း
ခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်
ရရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးရင်တို့က ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သော်လည်း
မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ်-၁၁၇

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၃ (ပေါင်းတည်) တွင်ချမှတ်သော
(၃၁-၅-၈၃) နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဒေါ်အေးရင်
(ခ)ဒေါ်ရင်
အေးပါ(၄)
နှင့်
ဦးခင်မောင်
ဝင်းပါ(၂)

မူလရုံးတရားလို ဦးခင်မောင်ဝင်းက အချင်းဖြစ် အိမ်မှာ မူလက ဒေါ်သီ
ပိုင်ဖြစ်၍ ဒေါ်သီ သေသောအခါ သားဦးခင်မောင် အမွေရကြောင်း၊ ဦးခင်
မောင် သေသောအခါ မိမိ၏ အစ်မကြီးဖြစ်သည့် ဒေါ်ချစ်မေသည် ဦးခင်
မောင်၏ ဇနီးအဖြစ် အမွေရကြောင်း၊ ဒေါ်ချစ်မေ သေသောအခါ မိမိက
အမွေရကြောင်း၊ ဒေါ်အေးရင်တို့မှာ အိမ်ငှားများဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည်
အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန် ရယူလို၍ အိမ်ငှားရမ်းခြင်းကို
၃၁-၃-၇၉ နေ့က ရပ်စဲခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ဒေါ်အေးရင်တို့က ဖယ်ရှား
ပေးခြင်း မပြုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြု၍ နှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။

ဒေါ်အေးရင်တို့က အခြားအချက် အလက်များအပြင် ဦးခင်မောင်ဝင်း
သည် လယ်ယာနှင့် သစ်တောဝန်ကြီးဌာန ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍ရန်ကုန်မြို့တွင်
နေထိုင်၍ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ မူလရုံးတရားလို ဦးခင်မောင်
ဝင်းသည် လယ်ယာနှင့် သစ်တောဝန်ကြီးဌာနမှ ရုံးအုပ်တစ်ဦးဖြစ်၍ ရန်ကုန်
မြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်ဝင်း၏ ဇနီး
ဒေါ်ခင်စိန်က “ဦးခင်မောင်ဝင်းမှာ ယခုအစိုးရအမှုထမ်းအဖြစ် စတင်ဆောင်
ရွက်သည့် အချိန်မှ ယနေ့အထိ ရန်ကုန်မှာ နေထိုင်ပါသည်။” ဟု ဝန်ခံ
ထွက်ဆိုသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁) (စ) အရ အိမ်ငှားအား နှင်လိုသူ တရားလိုသည် ငှားရမ်းထား
သည့်ဥပစာကိုမိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်ကိစ္စအတွက် သက်သက်ရယူလိုကြောင်း
သက်သေပြရန်လိုပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် ရန်ကုန်မြို့၌
တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို သူကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်
ကိစ္စအတွက် ရယူလိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပေသည်။ ယင်းကိစ္စနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ အတိုင်း သုံးသပ် ထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

“အငြင်းမပွားသော အချက်များအရ ဦးခင်မောင်ဝင်းမှာ ရန်ကုန်
မြို့တွင် အစိုးရအိမ်ခန်း၌ သားသမီး (၇) ဦးနှင့် အတူ စုစုပေါင်း
မိသားစု (၉) ဦးမှာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေထိုင်ရကြောင်း တွေ့ရသည်။
ယခု လောလောဆယ်တွင် ဒေါ်ခင်စိန်နှင့် မင်ဝင်းမှာ နှစ်ဦးသာ
ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သော်လည်း ကျန် သား သ မီး များ အနေဖြင့်
ပေါင်းတည်မြို့ အချင်းဖြစ် အိမ်တွင် မိသားစု ခွဲ၍နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်
ဟု တထစ်ချ ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ

ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ အိမ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးသည် ၎င်းကိုယ်တိုင်က အခြေအနေအရ မနေထိုင်နိုင်သေး စေကာမူ ၎င်း၏မိသားစုနှင့် သားသမီးများ နေထိုင်စေရန် အတွက် အမှုကို လျှောက်သားစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။”

၁၉၈၄
ဒေါ်အေးရင်
(ခ) ဒေါ်ရင်
အေးပါ(၄)
နှင့်
ဦးခင်မောင်
ဝင်းပါ(၂)

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) တွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသည် မိမိနေထိုင်ရန်အတွက် ဗဟုတပ် မိမိ မိသားစုနှင့် သားသမီးများ နေထိုင်ရန်အတွက် အိမ်ငှားအပေါ် နှင်လိုမှု စွဲဆို နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ တိုင်း တရားရုံး ရည်ညွှန်းသော စေချိန်ထွန်းနှင့် ချန်ထန်စူးအမှု (၁) တွင် တိုင်းတရားရုံး ယူဆသကဲ့သို့ စီရင်ထုံးစံထားခြင်း မဟုတ်ချေ။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူနှင့် အတူနေထိုင်သည့် သား သမီးများ ကြီးပြင်းလာသည်ကို အကြောင်းပြုပြီးအိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ခြင်းမှာ အိမ်ရှင်က အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် မိမိကိုယ် တိုင် နေထိုင်ရန်ကိစ္စအတွက် သက်သက် ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာကို ရယူ လိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်မောင်ဝင်း စွဲဆိုသော အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိက်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ကျင်ဆိုင်

နှင့်

ဒေါ်စန်းရီ *

† ၁၉၈၄
မေလ ၉ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅-အယူခံမှုအဖြစ်လျှောက်ထားရမည့်
အမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်လက်မခံနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားလို ဒေါ်စန်းရီ စွဲဆိုသော
အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ ပလပ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရမည် ဖြစ်သော်
လည်း ဒေါ်စန်းရီသည် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခဲ့သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက
ဤမှားယွင်းချက်ကို ထောက်ပြကာ ဒေါ်စန်းရီထံမှ အယူခံမှုတွင် ထမ်းဆောင်
ရမည့် ရုံးခွန်ကို ထပ်မံတောင်းခံပြီး ဒေါ်စန်းရီ တင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုကို
အယူခံမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲမှတ်ယူ၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ပြင်
တိုင်းတရားရုံးသည် လိုအပ်သည့် ဒီကရီကိုလည်း ရေးဆွဲခဲ့သည်။ တိုင်းတရား
ရုံးက ဒေါ်စန်းရီစွဲဆိုသောအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်
သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ တွင် အကျုံးဝင်သည်
ဖြစ်၍ အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁(၅)အရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ
ဒေါ်ကျင်ဆိုင်က တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထား
ခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်ဆန့်ကျင်
ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးခင်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဘထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၂၀

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၁ တွင် ချမှတ်သော (၅-၄-၈၃)
နေ့စွဲပါ ဖွဲ့စည်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၀၄
ဒေါ်ကျင်ဆိုင်
နှင့်
ဒေါ်စန်းရီ

ညောင်လေးပင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၃/၀၁ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်စန်းရီက လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကျင်ဆိုင်အပေါ် အချင်းဖြစ် ခြံမြေမှာ မိမိလက်ရှိထားခွင့်ရှိကြောင်း မြက်၊ ကြေငြာပေးရန် နှင့် တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုစွဲဆိုခွင့် မရှိဟု အကြောင်းပြ၍ အမှုကိုပယ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စန်းရီက မြို့နယ်တရားရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြင်ဆင်ပေးရန် ဝဲခူးတိုင်းတရားရုံးတွင် လျှောက် ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက် ပြီး အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးစီရင်ရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် ဒေါ်ကျင် ဆိုင်က ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားလို ဒေါ်စန်းရီစွဲဆိုသောအမှုကို ပယ်လိုက် သည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ပယ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်စန်းရီသည် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခဲ့သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ဤမှားယွင်းချက်ကို ထောက် ပြကာ ဒေါ်စန်းရီထံမှ အယူခံမှုတွင် ထမ်းဆောင်ရမည့် ရုံးခွင့်ကို ထပ်မံ တောင်းခံပြီး ဒေါ်စန်းရီတင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုကို အယူခံမှုအဖြစ်ပြောင်း လဲမှတ်ယူ၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံး သည် လိုအပ်သည့် ဒီကရီကိုလည်း ရေးဆွဲခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်စန်းရီ စွဲဆိုသောအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်သည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ တွင် အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁(ဗ)အရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ကျင်ဆိုင်က တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးစ င်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်မိမိ
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေး *

† ၁၉၀၄
မေလ ၃၁ ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃-တရားဖြင့်၏ ထုချေချက်
ကို ပုဒ်မ ၃ က ပိတ်ပင်မှုမရှိခြင်း။

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၈-ပစ္စည်းလက်မဲ့ဖြစ်သူများ
က ပြည်လက်ရောက်ရ လိုကြောင်းစွဲဆိုခြင်းများနှင့်သာသက်ဆိုင်
ခြင်း- လက်ရှိဖြစ်သူက ထုချေခြင်းကို ပုဒ်မ ၂၈ က ပိတ်ပင်မှုမရှိ
ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလ စည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင်
အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ပုဒ်မ ၄ မှ ပုဒ်မ ၂၅ အထိ ပါရှိသော ပုဒ်မများပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များနှင့် မဆန့်ကျင်စေပဲ ပထမဇယားတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော စည်းကမ်းသတ်
ကာလ ကုန်ဆုံးပြီးမှ စွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှု၊ တင်သွင်းသည့် အယူခံမှုနှင့်
လျှောက်ထားမှုတို့ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ချေပခြင်း
ပင် မပြုသော်လည်း ပလပ်ရမည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည်သတ်မှတ်ထားသည့်စည်းကမ်းသတ်ကာလကုန်ဆုံး
ပြီးမှ အမှုများစွဲဆိုခြင်း၊ အယူခံခြင်း၊ လျှောက်ထားခြင်းကို ပိတ်ပင်သည်။ ဤ
အမှုတွင် ဒေါ်ခင်အေးသည် မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမြင့်တင် ရန်ရှိသော အမွေစု
ကို တရားစွဲဆိုတောင်းဆိုထားခြင်း၊ အယူခံခြင်း၊ လျှောက်ထားခြင်း မဟုတ်
ပေ။ ဒေါ်ခင်မိမိကသာ အိမ်ကိုလက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်အေး၏ ထုချေချက်ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၃ က ပိတ်ပင်သည်ဟုကောက်ယူရန်မသင့်ပေ။

* ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ်- ၂၁

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၅၆ တွင် ချမှတ်သော (၂၇-၈-၈၁)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဒေါ်ခင်မိမိ
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေး

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀
တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ပစ္စည်းလက်ရောက် ရလို့ကြောင်း တရားစွဲဆိုခြင်းအတွက် ဤအက်ဥပဒေ
အရ ကန့်သတ်ထားသည့် ကာလ အပိုင်းအခြား ကုန်ဆုံးသော အခါတွင်
ထိုပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သည်လည်း ကုန်ဆုံးပြတ်စေရမည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုရန် ရှိသည့်
ပစ္စည်း လက်မဲ့ ဖြစ်သူများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
ပစ္စည်းလက်ရှိ ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အေး အနေဖြင့် အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍
ခင်ပွန်း ဦးမြင့်တင် ရရန်ရှိသည့် အမွေဝေစုကို လက်ရောက် ရလို့ကြောင်း
တရားစွဲဆို တောင်းရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့် အလျောက် ဒေါ်ခင်
အေးက အချင်းဖြစ်တိုက် အောက်ထပ်ကို လက်ရှိထားမြဲ ထားနိုင် အလို့ငှာ
အချင်းဖြစ်တိုက်တွင် အမွေရခွင့် ရှိသည်ဆိုသော ထုချေချက်ကို ကာလစည်း
ကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်သည်ဟု
မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံ တရားလို အတွက် - ဦးဘုန်းမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံ တရားပြိုင်အတွက် - မစ္စတာအင်နစီဆင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၅၆/၇၇ (စမ်းချောင်း)
တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မိမိ (ခ) ဒေါ်မိမိက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်
အေး အပေါ် ဒေါ်ခင်အေး နေထိုင်လျက်ရှိသည့် အိမ်ခန်းကို လက်ရောက်
ရလို့မူ စွဲဆိုရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤတရားမ ပထမ
အယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ခင်မိမိက စမ်းချောင်းမြို့နယ် မဟာမြိုင်လမ်းအိမ်
အမှတ် ၁၉ မှာ မိမိပိုင်ဖြစ်၍ မူလက မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ညွန့်က မိမိအိမ်
အောက်ထပ်တွင် သားဖြစ်သူ ဦးမြင့်တင်အား ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ အခမဲ့နေခွင့်
ပြခဲ့ကြောင်း ဦးမြင့်တင်သည် ၁၇-၁၁-၇၂ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားရာသူ၏
ဇနီး ဒေါ်ခင်အေးနှင့် သားသမီးများက ထိုဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင်
ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်အေးအား အိမ်အောက်ထပ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန်အကြောင်း
ကြားသော်လည်း မနာယူဝံ့နေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်အေးအား အချင်း
ဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှား၍ ထိုဥပစာကို လက်ရောက်ရလို့ကြောင်းဖြင့် တရား
စွဲဆိုလေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်မိမိ
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေး

ဒေါ်ခင်အေးက အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်မှာ ဦးမြင့်တင်၏ မိဘများဖြစ်
သော ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့ပိုင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘထွန်းသည်
၁၉-၇-၄၈ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ခင်ညွန့်
နှင့် ဩရသသား ဦးမြင့်တင်တို့ပိုင် ဖြစ်လာကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်၊ ဦးမြင့်
တင်နှင့် ဒေါ်ခင်မိမိတို့သည် ယင်းတိုက်တွင် နေထိုင်လာခဲ့ရာ မိမိသည်
ဦးမြင့်တင်နှင့် အကြောင်းပါ၍ ယင်းတိုက်တွင် ဦးမြင့်တင်နှင့်အတူ နေထိုင်
လာခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်
ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

အဆိုအချေများအရ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ငြင်းချက်များ
ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သည် -

၁။ တရားလိုသည် အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၁ တွင် ဖော်ပြ ထားသော
မဟာမြိုင်လမ်း၊ အမှတ် ၁၉ ရှိ မြေကွက်နှင့် ၂ ထပ်တိုက်ကို တစ်ဦး
တည်းပိုင်ရှင် ဖြစ်သလား။

၂။ အထက်ဖော်ပြပါ ဥပစာတွင် ဦးမြင့်တင် (ကွယ်လွန်) နှင့် ဇနီး
ဒေါ်ခင်အေး (တရားပြိုင်) တို့အား ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ဒေါ်ခင်ညွန့်
က အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သလား။

သို့မဟုတ်
ဦးမြင့်တင် (ကွယ်လွန်) သည် ဦးဘထွန်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့၏
ဩရသသား အမွေဆိုင် တစ်ဦးအနေဖြင့် မည်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ
မဟုတ်ပဲ ဇနီးဖြစ်သူ တရားပြိုင်နှင့် အထက်ဖော်ပြပါ ဥပစာတွင်
အတူနေထိုင် လာခဲ့သလား။

၃။ ဦးမြင့်တင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် တရားပြိုင်နှင့် သားများသည်
ဦးမြင့်တင်၏ ဇနီးနှင့် သားများဖြစ်ခဲ့သည့် အလျောက် အချင်းဖြစ်
ဥပစာတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ၍ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သလား။

၄။ တရားပြိုင်၏ ချေလွှာအပိုဒ် ၆ တွင် ပါသော စွပ်စွဲချက်များ
အရ ဤအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန် နေပါသလား။

၅။ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တိုက်အိမ် ကာလတန်ဖိုး မည်မျှဖြစ်သနည်း။

၆။ တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရထိုက်ပါသနည်း။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်မိမိ
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေး

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ် တိုက်မှာ တရားလို ဒေါ်ခင်မိမိပိုင် ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ခင်အေးသည် အချင်းဖြစ် တိုက်တွင် ဒေါ်ခင်ညွန့်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေ အထောက်အထား မခိုင်လုံဟု အကြောင်းပြ၍ အယူခံတရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလိုသည် ဒေါ်ခင်အေးအား ခွင့်ပြုချက် ဖြင့် နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ချေ။ အချင်းဖြစ် ဥပစာမှာ မိမိပိုင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် အခြေခံ၍ ဥပစာကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ခွင့်ပြု ချက်အရ နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်သည့် အမှုတွင် ထမ်းဆောင်ရမည့် ရုံးခွန် ကျပ် ၂၀/-ထက် ပို၍ အမှုတန်ဖိုး အလျောက် ရုံးခွန်ကျပ် ၂၃၅၀/- ထမ်းဆောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိုလွှာတွင် ဒေါ်ခင်အေးသည် အချင်းဖြစ် တိုက်အောက်ထပ်၌ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ကြောင်း ဖော်ပြခြင်းမှာ ဒေါ်ခင် အေးတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ပြဆိုရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ဒေါ်ခင်မိမိသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပါက ဒေါ်ခင်အေးသည် အချင်းဖြစ်တိုက်၏ မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်ညွန့်၏ ခွင့်ပြုချက် အရ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်စေကာမူ ဒေါ်ခင်မိမိ စွဲဆိုသော အမှုမှာ စည်းကမ်းသတ် ကာလအတွင်း ကျရောက်လျှင် အောင်မြင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဒေါ်ခင်မိမိ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်ညွန့်က အချင်းဖြစ် တိုက်ကို ဒေါ်ခင်မိမိအား သက်သေခံ (ဇ) အပေးစာချုပ်အရ ပေးကမ်းသည်ကို အကြောင်းပြပြီး ဒေါ်ခင်မိမိက တိုက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ဤအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းတိုက်မှာ မူလက ဦးဘထွန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့ပိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘထွန်း ကွယ်လွန်သော အခါ ဇနီး ဒေါ်ခင်ညွန့်နှင့် ဩရသသား ဦးမြင့်တင်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ အရ ဦးဘထွန်း ကွယ်လွန်သော အခါ ဩရသသား ဦးမြင့်တင်သည် ဖခင်ကျန်ရစ်သည့် အချင်းဖြစ်တိုက် အပါအဝင် အမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို ဦးမြင့်တင်က ဆက်ခံသည်။ ဤဥပဒေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အမှုသည်တို့၏ ရှေ့နေများသည် အငြင်းပွားခြင်းမရှိချေ။ သို့သော် အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေက ဦးမြင့်တင်သည် ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး နောက် ၁၂ နှစ်အတွင်း အမွေတောင်းခံခဲ့ခြင်း မရှိ၍ ၁၉-၇-၇၀ နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် အမွေရခွင့်မှာ ဆိတ်သုဉ်းသွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် အချင်းဖြစ်တိုက်မှာ မိခင် ဒေါ်ခင်ညွန့် တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်လာ ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်သည် ၁၀-၃-၇၂ နေ့တွင် သက်သေခံ (ဇ) မှတ်ပုံတင် အပေးစာချုပ်အရ ဒေါ်ခင်မိမိအား ယင်းတိုက်ကို ပေးကမ်းလိုက်သည်

ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်လာကြောင်း စသည့်ဖြင့် အကျယ်
တဝင့် တင်ပြထားပါသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်မိမိ
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေး

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်း
ထားပါသည်။—

“ပုဒ်မ ၄ မှ ပုဒ်မ ၂၅ အထိ ပါရှိသော ပုဒ်မများပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များနှင့် မဆန့်ကျင်စေပဲ ပထမဇယားတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော စည်း
ကမ်းသတ်ကာလကုန်ဆုံးပြီးမှ စွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှု၊ တင်သွင်းသည့်
အယူခံမှုနှင့် လျှောက်ထားမှုတို့ကို ကာလ စည်းကမ်း သတ်ချက်ကို
အကြောင်းပြု၍ ချေပခြင်းပင် မပြုသော်လည်း ပလပ်ရမည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ် ကာလ
ကုန်ဆုံးပြီး အမှုများစွဲဆိုခြင်း၊ အယူခံခြင်း၊ လျှောက်ထားခြင်းကို ပိတ်ပင်
သည်။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်ခင်အေးသည် မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမြင့်တင်ရရန်ရှိသော
အမွေစုကို တရားစွဲဆို တောင်းဆိုထားခြင်း၊ အယူခံခြင်း၊ လျှောက်ထားခြင်း
မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ခင်မိမိကသာ အိမ်ကိုလက်ရောက် ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်အေး၏ ထုချေချက်ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ က ပိတ်ပင်သည်ဟု ကောက်ယူရန်မသင့်ပေ။

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း
ပြဋ္ဌာန်ထားသည်။—

“ပစ္စည်းလက်ရောက် ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခြင်းအတွက် ဤအက်
ဥပဒေအရ ကန့်သတ်ထားသည့် ကာလအပိုင်းအခြား ကုန်ဆုံးသော
အခါတွင် ထိုပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်သည်လည်း ကုန်ဆုံးပြတ်စဲစေရမည်။”

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရန်ရှိသည့်
ပစ္စည်းလက်ခံဖြစ်သူများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ပစ္စည်း
လက်ရှိဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အေး အနေဖြင့် အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခင်ပွန်း
ဦးမြင့်တင် ရရန်ရှိသည့် အမွေစုကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆို
တောင်းရန် အကြောင်းမပေါ်ကသည့်အလျောက် ဒေါ်ခင်အေးက အချင်းဖြစ်
တိုက်အောက်ထပ်ကို လက်ရှိထားမြဲ ထားနိုင်ရန် အလို့ငှာ အချင်းဖြစ်တိုက်
တွင် အမွေရခွင့်ရှိသည်ဆိုသော ထုချေချက်ကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်မိမိ
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေး

သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်အေးသည် အချင်းဖြစ်တိုက်တွင် ပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့်အရ
နေထိုင်သည်ဟု ထုချေချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်
မိမိသည် ဒေါ်ခင်အေးထံမှ ယင်းပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရခွင့် မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို
ကျပ် ၁၀၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦး ဘင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွှေ့တွင်

ဦးချစ်မောင်ပါ (၂)

နှင့်

ဒေါ်စိန်စိန်ရီ *

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၈ ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၃၆—
ရောင်းသူလက်ရှိမဟုတ်သောပစ္စည်းကို ဝယ်သူသည် ယင်းပစ္စည်းကို
လက်ရောက်ရလျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကိုမည်သည့်အချိန်
က စတင်၍ရေတွက်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်စိန်စိန်ရီသည် အချင်းဖြစ် မြေကို
ပိုင်ရှင်ဟု အဆိုရှိသူ ဒေါ်စန်းထံမှ ၄-၉-၇၄ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်
အရ ဝယ်ယူစဉ်က ရောင်းသူ ဒေါ်စန်းမှာ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို လက်ရှိ
ထားသူမဟုတ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ရောင်းစဉ်အခါက ရောင်းသူ၏
လက်ရှိမဟုတ်သော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အချင်းချင်း အရောင်း
အဝယ်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဝယ်သူက ထိုပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလိုသည့် အမှု
ကို ရောင်းသူက ပထမ လက်ရောက်ရယူပိုင်သည့် အခါကစ၍ ၁၂ နှစ်အတွင်း
တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား
အမှတ်စဉ် ၁၃၆ တွင် သတ်မှတ်ထားသည်။

ဦးချစ်မောင်တို့သည် ယုတ်စွာအဆုံး ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ အချင်းဖြစ်မြေတွင်
နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။ အချင်းဖြစ် မြေ၏ မူလပိုင်ရှင်
ဒေါ်စန်းသည် ထိုနှစ်ကစ၍ ဦးချစ်မောင်တို့နေထိုင်သည့် မြေကို လက်ရောက်
ရထိုက်သည်ဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပထမဇယား အမှတ်စဉ်
၁၃၆ တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ်ကာလကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှ
စ၍ ရေတွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၂၆-၂-၇၉ နေ့တွင် ဒေါ်စိန်စိန်ရီစွဲဆို
သော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၃

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြံ မှီအမှတ် ၁၂ တွင် ချမှတ်သော (၂၃-၄-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးချစ်မောင်ပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်စိန်စိန်ရီ

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဒေါ်ခင်မြမြဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးလှမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂/၇၉ တွင် အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်စိန်စိန်ရီက အယူခံတရားလို ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်စိန်နက်တို့ အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့ သည်။ ဦးချစ်မောင်တို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ် သည့်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်စိန်နက်တို့သည် မန္တလေးမြို့ မေသင်္ဂီရိရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၁၄၄၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၉ စာရင်းပေါက်သော ဘိုးဘိုင်းမြေတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ မူလရုံး တရားလို ဒေါ်စိန်စိန်ရီက၊ ဦးချစ်မောင်တို့သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်တွင် သူ၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိ နေထိုင် သည်ဟု အဆိုပြုကာ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇/၇၄ (အနောက်မြောက်) တွင် ၆-၆-၇၄ နေ့က ဦးချစ်မောင်တို့အား အဆိုပါ မြေကွက်မှ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ ဒေါ်စိန်စိန်ရီ က ဗဟိုတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သော်လည်း ဆက်လက်၍ ရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်။

ဒေါ်စိန်စိန်ရီသည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ရှင် ဒေါ်စန်းထံမှ ၄-၉-၇၄ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ယင်းစာချုပ်အပေါ် အခြေခံ ကာ ဦးချစ်မောင်တို့အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း ဤ အမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးချစ်မောင်တို့က အခြားအချက်အလက်များအပြင် ဒေါ်စိန်စိန်ရီစွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်းထုချေသည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်စိန်စိန်ရီသည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ရှင်ဟု အဆိုရှိသူ ဒေါ်စန်းထံမှ ၄-၉-၇၄ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရ ဝယ်ယူစဉ်က ရောင်းသူ ဒေါ်စန်းမှာ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို လက်ရှိထားသူမဟုတ်ကြောင်း အငြင်းပွားချေ။ ရောင်းစဉ်အခါက ရောင်းသူ၏လက်ရှိမဟုတ်သော မရွှေ့ မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အချင်းချင်း အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဝယ်သူက ထိုပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလိုသည့် အမှုကို ရောင်းသူက ပထမ လက်ရောက်ရယူပိုင်သည့်အခါကစ၍ ၁၂ နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည့် ဖြစ် ကြောင်း ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမ ဇယားအမှတ်စဉ် ၁၃၆ တွင် သတ်မှတ်ထားသည်။

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်စိန်စိန်ရီက “ကရင် ၄၉ ခုနှစ်ဝင်သည်ဆိုသည်ကို သိပါသည်။ သက်သေခံ (၁) မြို့နယ်နိမိတ် နို့တစ်စာတွင် ၁၉၄၈/၄၉ ခုနှစ်က စ၍ အိမ်ဆေး နာနေသဖြင့် ဦးချစ်မောင်တို့အား အခွန်တော် ၉ ကျပ် ၁၂၀ တောင်းသည့် ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ နို့တစ်စာအရ ၄၈/၄၉ ခုနှစ်ကစတင်ပြီး အိမ်ဆောက်နေသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုသည်။

၁၉၈၄
ဦးချစ်မောင်ပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်စိန်စိန်ရီ

ဒေါ်အေးအေးသိန်း (လိပြ-၄) က “အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် တရားပြိုင်တို့ က ၎င်းတို့၏ငွေဖြင့် အိမ်ဆောက်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ယခု ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်နှင့် မြေမှာ ကရင်မဝင်မီတိုးက ဆောက် လုပ်ထားသော အိမ်နှင့်မြေ ဖြစ်သည်ဆိုတာတော့ မှန်ပါသည်” ဟူ၍လည်း ကောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

သက်သေခံ (၁) မှာ မန္တလေးမြို့နယ်နိမိတ်က ဦးချစ်မောင်ထံမှ အခွန်ငွေ တောင်းသည့် နို့တစ်စာဖြစ်သည်။ ယင်းနို့တစ်စာနေ့စွဲမှာ ၁၄-၇-၄၉ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးချစ်မောင်တို့သည် ယုတ်စွာအဆုံး ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ အချင်းဖြစ်မြေတွင် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်းပေါ်ပေါက်ပေသည်။ အချင်းဖြစ် မြေ ၏ မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်စိန်စိန်သည် ထိုနှစ်ကစ၍ ဦးချစ်မောင်တို့ နေထိုင်သည့် မြေ ကို လက်ရောက်ရထိုက်သည်ဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမ ဇယား အမှတ်စဉ် ၁၃၆ တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ် ကာလ ကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ ရေတွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၂၆-၂-၇၉ နေ့တွင် ဒေါ်စိန်စိန်ရီ စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်စိန်စိန်ရီ စွဲဆိုသောအမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ် လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၈၀/- ဟုသတ်မှတ်သည်။

တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးထွန်းရှိန်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄
မေလ ၂ ရက်

မစ္စတာ စီအိပ်ဒီဇူဇာ

နှင့်

ဒေါ်လှသိန်းပါ(၃) *

မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ)-အိမ်ငှား
၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်သည် အိမ်ငှားဖြစ်လာခြင်း-အိမ်ငှား
ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၎င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်သည် အိမ်ငှား
ဖြစ်လာစေရန်အတွက် နောက်ထပ်တစ်ခုတရားလျှောက်ထားရန် မလို
ခြင်း။

ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်ချက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာ
ပေးရန် တရားမရုံးတွင်လျှောက်ထားပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုဘက်မှ ဒေါ်လှသိန်းသည် မူလအိမ်
ငှား ဦးဘိုးမြစ်အမည်ဖြင့် အိမ်လခပေးရုံမျှဖြင့် အိမ်ငှား အလိုအလျောက်ဖြစ်
မလာနိုင်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ထိုတင်ပြချက်မှာ
မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် ဦးဘိုးမြစ် ကွယ်လွန်သောအခါ သား
ဖြစ်သူ ရောဘတ်မောင်တင်သည်လည်းကောင်း၊ ရောဘတ်မောင်တင်ကွယ်လွန်
သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ငှား၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်အသီးသီးဖြစ်လာသည့်အလျောက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ
ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ)တွင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထား
သည့်အတိုင်း ဒေါ်လှသိန်းသည် ဥပဒေသဘောအရ အိမ်ငှား အဖြစ်ဖြင့်
ရောက်ရှိလာပေသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ခုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၇၉

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၂၃၆ တွင်ချမှတ်သော (၁၀-၂-၈၃)
နွဲ့ပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုဘက်မှ ဦးဘိုးမြစ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရောဘတ်မောင်တင် နှင့် ဒေါ်လှသိန်းတို့သည် တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ်ရရှိစေရန် ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုသောကြောင့် တရားဝင် အိမ်ငှားအဖြစ်သို့ မရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ)အရ အိမ်ငှားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်သည် အိမ်ငှားဖြစ်လာသည်။ အိမ်ငှား ဖြစ်စေရန် နောက်ထပ် တစုံတရာဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ယင်းပုဒ်မ ၂(ဆ)တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်းမရှိပေ။

၁၉၀၄
မစ္စတာစီအိတ်
ဒီဇူဇာ
နှင့်
ဒေါ်လှသိန်းပါ
(၃)

ထင်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ချမှတ်သည့် အမိန့် သည် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သောအမိန့်ဖြစ်သဖြင့် ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ နည်းလမ်းအရ အရေးဆိုရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်သည် ပျက်ပြယ် ကြောင်း (၁)ရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့ကမြွက်ဟကြေငြာပေးခြင်းသည် မှားယွင်း ပေသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) ဦးဘဇော်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ဗဟိုဥပဒေရုံး
(၂) ဦးအုံးမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃/၇၇ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှသိန်းက အယူခံတရားပြိုင် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၊ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး (လွှဲအပ်ပစ္စည်း) ဗဟိုတရားရုံးနှင့် အယူခံတရားလို မစ္စတာ စီအိတ်ဒီဇူဇာတို့အပေါ် မိမိသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ တရားဝင်အိမ်ငှားဖြစ် ကြောင်းနှင့်မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ကအမှုအမှတ် ၃၃၉ (စီ)/၇၄ တွင် ချမှတ်သော ၁၆-၇-၇၆ ရက်စွဲပါ အမိန့်သည် တရားမဝင် ပျက်ပြယ် ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ အယူခံ တရားလိုက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး တွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ယောက်လမ်း အိမ်အမှတ် ၆၅ ၏ အပေါ်ထပ်ကို ဦးဘိုးမြစ် ဆိုသူက ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး (လွှဲအပ်ပစ္စည်း) ဗဟိုတရားရုံးထံမှ တစ်လ

၁၉၀၄
မစ္စတာစီအိတ်
ဒီဇူဇာ
နှင့်
ဒေါ်လှသိန်းပါ
(၃)

လျှင် ငှားရမ်းခ ၁၂၅၀/- နှုန်းဖြင့် ငှားရမ်းနေထိုင်လာခဲ့ရာ ၁၉၅၄ ခုနှစ် တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဦးဘိုးမြစ်၏သား ရောဘတ်မောင်တင် နှင့် ချွေးမ ဒေါ်လှသိန်းတို့သည် ထိုဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင်လာခဲ့ရာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရောဘတ်မောင်တင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဒေါ်လှသိန်း သည် ယင်းဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင်လာခဲ့ရာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံသို့ ရွှေ့အလည်သွားရောက်ခိုက် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် မောင်ဇော်ဦးနှင့်မောင်စိုး သန်းတို့အား ထားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အယူခံတရားလို မစ္စတာစီအိတ်ဒီဇူဇာက အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အိမ်ငှားအဖြစ်ထားရန် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံ လျှောက်ထားသောအခါ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က အမှုအမှတ် ၃၃၉(စီ)/၇၄ တွင် မောင်ဇော်ဦးတို့အား အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေး စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လှသိန်းက မိမိသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာရှိ တရားဝင် အိမ်ငှားဖြစ်ပြီး အချင်းဖြစ်အခန်းမှာ လစ်လပ်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က မိမိအိမ်စောင့်ထားသော မောင်ဇော်ဦးတို့အား ဖယ်ရှားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟုဆိုကာ မိမိသည် အင်းဖြစ် အိမ် ခန်း၏ တရားဝင် အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန်နှင့် မြို့ပြ ဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်မှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်းမြက်ဟကြေငြာ ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ဒေါ်လှသိန်းသည် တရားဝင်အိမ်ငှားမဟုတ် ကြောင်း၊ မိမိချမှတ်သောအမိန့်မှာ တရားဝင်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ထုချေသည်။ အယူခံတရားလို မစ္စတာစီအိတ်ဒီဇူဇာကလည်း ဒေါ်လှသိန်းသည် တရားဝင် အိမ်ငှားမဟုတ်ကြောင်းထုချေသည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်လှသိန်း၏ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးဘိုးမြစ်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်၏အိမ်ငှားဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်မှာ အငြင်းမပွားချေ။ ၁၉၅၄ ခုနှစ် တွင် ဦးဘိုးမြစ်ကွယ်လွန်သောအခါ သူ၏သားဖြစ်သူ ရောဘတ်မောင်တင် သည် ဇနီး ဒေါ်လှသိန်းနှင့်အတူ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင် ခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရောဘတ်မောင်တင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဒေါ်လှ သိန်းသည် ယင်းဥပစာ၌ ဆက်လက်၍နေထိုင်လာခဲ့သည်။ ဦးဘိုးမြစ်ကွယ်လွန် ပြီးနောက် အိမ်လခကို ဦးဘိုးမြစ်၏အမည်ဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လကုန် အထိ ဒေါ်လှသိန်းက အိမ်ရှင်ထံပေးဆောင်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုဘက်မှ ဒေါ်လှသိန်းသည် မူလအိမ်ငှား ဦးဘိုးမြစ်အမည် ဖြင့်အိမ်လခပေးရုံမျှဖြင့် အိမ်ငှားအလိုအလျောက်ဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်းအကျယ် တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ထိုတင်ပြချက်မှာ မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင် ပေ။ သို့သော် ဦးဘိုးမြစ်ကွယ်လွန်သောအခါ သားဖြစ်သူ ရောဘတ်မောင်တင်

သည်လည်းကောင်း၊ ရောဘတ်မောင်တင် ကွယ်လွန်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ငှား၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အသီးသီး ဖြစ်လာသည့်အခါ လျာက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဆ) တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်လှသိန်း သည် ဥပဒေသဘောအရ အိမ်ငှားအဖြစ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပေသည်။

၁၉၈၄
မစ္စတာစီအိတ်
ဒီဇူဇာ
နှင့်
ဒေါ်လှသိန်းပါ
(၃)

အယူခံတရားလိုဘက်မှ ဦးဘိုးမြစ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရောဘတ်မောင်တင် နှင့် ဒေါ်လှသိန်းတို့သည် တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ် ရရှိစေရန် ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုသောကြောင့် တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ်သို့ မရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဆ) အရ အိမ်ငှားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်သည် အိမ်ငှား ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ငှား ဖြစ်စေရန် နောက်ထပ် တစုံတရာဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ယင်းပုဒ်မ ၂ (ဆ) တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုဘက်မှ လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံရန်အကြောင်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်လှသိန်းသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ တရားဝင်အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း အောက်ရုံးများက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ရန်ကုန်မြို့ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၊ အမှုအမှတ် ၃၃၉ (စီ) / ၇၄ တွင် ငှား ရမ်း ခ ကြီး ကြပ် ရေး ဝန် က မောင်ဇော်ဦးနှင့် မောင်စိုးသန်းတို့အား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁ အရ အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် ၁၆-၇-၇၆ ရက် နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်မှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ ပေးရန် ဒေါ်လှသိန်းက သက်သာခွင့် တောင်းဆိုထားသည်။ ယင်းအမိန့်အရ ထိခိုက်နစ်နာသူ ကာယကံရှင်များဖြစ်ကြသည့် မောင်ဇော်ဦးနှင့် မောင်စိုးသန်း တို့သည် အဆိုပါအမိန့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုပဲ ကြားလူဖြစ်သော ဒေါ်လှသိန်းက ယင်းအမိန့်မှာ တရားမဝင်ပျက်ပြယ်ကြောင်း တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။ ထို့အပြင် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ချမှတ်သည့် အမိန့်သည် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သောအမိန့်ဖြစ်သဖြင့် ယင်းအမိန့် ကို မကျေနပ်လျှင် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ နည်းလမ်းအရ အရေးဆိုရန်သာ ဖြစ် ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမိန့်သည် ပျက်ပြယ် ကြောင်း မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က မြွက်ဟကြေငြာပေးခြင်းသည် မှား ယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တစိတ်တဒေသအားဖြင့် ခွင့်ပြု၍ ငှားရမ်းခကြီး ကြပ်ရေးဝန်၏ ၁၆-၇-၇၆ ရက်စွဲပါအမိန့်မှာ တရားမဝင်ပျက်ပြယ်ကြောင်း

၁၉၈၄
မေတ္တာစီအိတ်
ဒီဇင်ဘာ
နှင့်
ဒေါ်လှသိန်းပါ
(၃)

ကြေငြာသည့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီနှင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ
ကိုအတည်ပြုသော တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။
သို့သော် ဒေါ်လှသိန်းသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏အိမ်ငှားဖြစ်၊ ကြာင်း မြက်ဟ
ကြေငြာသည့် ဒီကရီကိုမူ အတည်ပြုလိုက်သည်။ နှစ်ဘက် ၂၂ မူသည်များသည်
ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ကျခံ
ကြစေ။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးစိုးမြင့်ပါ (၂)

နှင့်

မခင်စိုးဝင်း *

† ၁၉၈၄
မေလ ၂၀ ရက်

ငြင်းချက် — တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၄ နည်း ၁ (၂) ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက် — တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်အကြား အငြင်းပွားသည့်
ပြဿနာတိုင်းကို ငြင်းချက်အဖြစ် ထုတ်နုတ် စစ်ဆေးရန် မဟုတ်
ခြင်း။

မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေ — လင်မယားအဖြစ်မှ ပြတ်စဲမှသာ
ပစ္စည်းခွဲဝေခွင့်ရှိခြင်း။

အမှုသည်အဖြစ် မှားယွင်းထည့်သွင်းခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၉၉ အရ ကုစားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမမှုတစ်မှုတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြား
အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာတိုင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးရန်
မဟုတ်ချေ။ မခင်စိုးဝင်း လွယ်ထားသော ကိုယ်ဝန်သည် ကိုစိုးမြင့်နှင့်ရသော
ကိုယ်ဝန်ဟုတ်မဟုတ်၊ ကိုစိုးမြင့်သည် မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင် ရှိမရှိဆို
သော အချက်များမှာ လင်မယားကွာရှင်း ပေးစေလိုမှုတွင် လည်းကောင်း၊
ပစ္စည်း ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် လည်းကောင်း၊ တရားပြိုင်ဘက်မှ ထုချေရန်
လိုအပ်သည့် ကိစ္စမျိုးမဟုတ်သဖြင့် ယင်းပြဿနာများမှာ တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၁ (၂) တွင် အကျုံးဝင်သည့် အရေးပါသော
အကြောင်းရပ်များ မဟုတ်သည့်အလျောက် ယင်းပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်
ပြီး ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၂၄

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၇၁ တွင် ချမှတ်သော
(၈-၁၂-၈၃) နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးစိုးမြင့်ပါ
(၂)
နှင့်
မခင်စိုးဝင်း

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာ ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ဆိုလျှင် လင်မယားအဖြစ် တည်ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားက ဖြစ်စေ၊ လင်မယားပိုင်ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေရန် ၎င်းတို့နှင့် မရှိချေ။ လင်မယားအဖြစ် ပြတ်စဲမှသာ ပစ္စည်းခွဲဝေခွင့် ရရှိသည်။ ဤအမှုတွင် မူလ ရုံးကဖြစ်စေ၊ မကွေးတိုင်းတရားရုံးကဖြစ်စေ၊ လင်မယားကွာရှင်းသည့် ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်း မပြုပဲ ပစ္စည်းခွဲဝေသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလို သော အချက်မှာ ကိုစိုးမြင့်၏ ဒုတိယမယား မသန်းမြင့်အား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည်။ အငြင်းပွားမှုမှာ မခင်စိုးဝင်းနှင့် ကိုစိုးမြင့်တို့ အကြား ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာဖြစ်၍ မသန်းမြင့်သည် အမှု သည်အဖြစ် ပါဝင်သင့်သူ မဟုတ်ချေ။ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မသန်းမြင့်သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူဖြစ်၍ အမှု သည်အဖြစ် ပါဝင်သင့်သည်ဟု တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အမှုမှာ မခင်စိုး ဝင်း ရထိုက်သည့် အကျိုးခံစားခွင့်ကို ခွဲဝေပေးရန် ဖြစ်သည်။ မခင်စိုးဝင်း သည် မသန်းမြင့်အပေါ် တစုံတရာ အရေးဆိုထားခြင်း မရှိ၍ သူ့အပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။ သို့သော် မသန်းမြင့်သည် မူလ ရုံးတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါထိုက်ကြောင်း ထုချေခဲ့ခြင်း မရှိ၍ တရားမကျင့် ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၃ အရ ကန့်ကွက်ပိုင် ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့ပြင် မသန်းမြင့်အား အမှုသည်အဖြစ် မှားယွင်းထည့်သွင်း ခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၉ အရ ကုစားနိုင်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက်— ဦးမောင်မောင်အေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံ တရားပြိုင် အတွက်— ဦးဘရွှေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မင်းဘူးမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၂/၈၂ တွင် အယူခံ တရားပြိုင် မခင်စိုးဝင်းက အယူခံတရားလို ကိုစိုးမြင့်နှင့် မသန်းမြင့်တို့အပေါ် လင်မယား ကွာရှင်းပေးစေရန်နှင့် ပစ္စည်းသုံးပုံ တစ်ပုံ ခွဲဝေပေးစေရန် တရား စွဲဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အဆိုလျှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ပြသည့် ပစ္စည်းစာရင်း ပါ အိမ်နှင့် ယာ ရောင်းရသည့် ငွေနှင့် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုး၏ သုံးပုံ တစ်ပုံကို မခင်စိုးဝင်းအား ခွဲဝေပေးစေရန် ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့ သည်။ ကိုစိုးမြင့်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကွေးတိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မခင်စိုးဝင်းက မိမိသည် ကိုစိုးမြင့်နှင့် ၁၃၄၃ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၈ ရက်နေ့မှ စ၍ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရာ ထိုနှစ် တပေါင်းလဆုတ် ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကိုစိုးမြင့်သည် မိမိသဘောတူညီချက် မရပဲ မသန်းမြင့်နှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လင်မယားအဖြစ်မှ ကွာရှင်းပေးရန်နှင့် ပစ္စည်းများ ခွဲဝေပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

၁၉၈၄
ဦးစိုးမြင့် ပါ
(၂)
နှင့်
မခင်စိုးဝင်း

ကိုစိုးမြင့်က ခွဲဝေပေးစေလိုသော ပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ပိုင်မဟုတ်ကြောင်း ထုချေသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက အောက်ပါငြင်းချက်များကို ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သည်—

- ၁။ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် တရားဝင်လင်မယား ဟုတ်မဟုတ်
- ၂။ တရားလိုတွင် ရှိသော ကိုယ်ဝန်သည် တရားပြိုင်နှင့် ရခြင်း ဟုတ်မဟုတ်
- ၃။ တရားလိုက စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပူးတွဲပါပစ္စည်းများသည် တရားပြိုင်ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်
- ၄။ တရားပြိုင် ကိုစိုးမြင့်သည် မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင် ရှိသည်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ်
- ၅။ တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့်ကို ရထိုက်သနည်း။

အဆိုအပိုဒ် ၁ တွင် မခင်စိုးဝင်းက ကိုစိုးမြင့်နှင့် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း အဆိုပြုထားရာ ကိုစိုးမြင့်က ချေလွှာ အပိုဒ် ၁ ၌ ယင်းအချက်ကို ငြင်းကွယ်ခြင်း မပြုချေ။ သို့ဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ဦး အကြားတွင် မခင်စိုးဝင်းသည် ကိုစိုးမြင့်၏ တရားဝင်မယား ဟုတ်မဟုတ် ဆိုသည့်ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားမှု မရှိသည့်အလျောက် မူလရုံးက ငြင်းချက်ထုတ်နုတ် စစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

တရားမမှုတစ်မှုတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြား အငြင်းပွားသည့်ပြဿနာတိုင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးရန် မဟုတ်ချေ။ မခင်စိုးဝင်း လွယ်ထားသော ကိုယ်ဝန်သည် ကိုစိုးမြင့်နှင့် ရသော ကိုယ်ဝန် ဟုတ်မဟုတ်၊ ကိုစိုးမြင့်သည် မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်တွင်ရှိမရှိ ဆိုသော အချက်များမှာ လင်မယားကွာရှင်း ပေးစေလိုမှုတွင် လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု

၁၉၀၄
ဦးစိုးမြင့် ပါ
(၂)
နှင့်
မခင်စိုးဝင်း

တွင် လည်းကောင်း၊ တရားမြိုင်ဘက်မှ ထုချေရန်လိုအပ်သည့် ကိစ္စမျိုးမဟုတ် သဖြင့် ယင်းပြဿနာများမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၁ (၂) တွင် အကျုံးဝင်သည့် အရေးပါသော အကြောင်းရပ်များ မဟုတ်သည့် အလျောက် ယင်းပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငြင်းချက်ငြိတ်နုတ် စစ်ဆေး ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက အဓိက ဥပဒေ ပြဿနာ နှစ်ရပ်ကို တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ မူလရုံးသည် ကွာရှင်းခွင့် ဒီကရီ ချမှတ် ခြင်း မပြုပဲ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ထို့ ပြင် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု၌ ပဏာမဒီကရီကို ဦးစွာချမှတ်ရမည်ဖြစ်ပါလျက် အပြီးသတ်ဒီကရီသဘော ချမှတ်ပေးခြင်းမှာမှားယွင်းကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ဆိုလျှင် လင်မယား အဖြစ် တည်ရှိ နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားကဖြစ်စေ လင်မယားပိုင် ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေရန် တရားစွဲခွင့်မရှိချေ။ လင်မယားအဖြစ် ပြတ်စဲ မှသာ ပစ္စည်းခွဲဝေခွင့်ရရှိသည်။ ဤအမှုတွင် မူလရုံးကဖြစ်စေ၊ မကွေးတိုင်း တရားရုံးကဖြစ်စေ လင်မယား ကွာရှင်းသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်း မပြုပဲ ပစ္စည်း ခွဲဝေသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

မခင်စိုးဝင်းက အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၂ ၌ ကိုစိုးမြင့်သည် မိမိ၏သဘော တူညီချက်မရပဲ မသန်းမြင့်နှင့် နောက်အိမ်ထောင် ပြုကြောင်း စွပ်စွဲထားရာ ကိုစိုးမြင့်က ယင်းအချက်ကို ငြင်းကွယ်ခြင်း မပြုချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ကိုစိုးမြင့်သည် မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည် ဖြစ်၍ မခင်စိုးဝင်းသည် လင်မယား ကွာရှင်းသည့် ဒီကရီ ရထိုက်ပေသည်။ ထိုဒီကရီကို အဆိုလွှာ၌ အတည့်အလင်း ဖော်ပြတောင်းခံ ထားပါလျက် မူလရုံးသည် ကွာရှင်းသည့် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ တရားရုံး၏မှားယွင်းသော လုပ်ရပ်ကြောင့် အမှုသည် တစ်ဦးအား မနစ်နာစေသင့်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ ပါ လုပ်ပိုင်ခွင့် များကို ကျင့်သုံး၍ လင်မယား ကွာရှင်းသည့် ဒီကရီချမှတ်သင့်ပေသည်။

ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ၊ အပြီးသတ်ဒီကရီဟူ၍ ဒီကရီ နှစ်ရပ်ချမှတ်ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက မည်သည့်ဒီကရီချမှတ်ကြောင်း တိတိ ကျကျ မဖော်ပြခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ ထို့ပြင် အဆိုလွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲ တင်ပြသည့် ပစ္စည်းအရပ်ရပ်၏ တန်ဖိုး သုံးပုံတစ်ပုံကို တရားလိုအား ခွဲဝေပေး စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာလည်း မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလိုသော အချက်မှာ ကိုစိုးမြင့်၏ ဒုတိယမယားမသန်းမြင့်အား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည်။ အခြားပွားမှုမှာ မခင်စိုးဝင်းနှင့် ကိုစိုးမြင့်တို့အကြား ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာဖြင့် မသန်းမြင့်သည် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သင့်သူ မဟုတ်ချေ။ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မသန်းမြင့်သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူဖြစ်၍ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သင့်သည်ဟု တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အမှုမှာ မခင်စိုးဝင်း ရထိုက်သည့် အကျိုးခံစားခွင့်ကို ခွဲဝေပေးရန်ဖြစ်သည်။ မခင်စိုးဝင်းသည် မသန်းမြင့်အပေါ် တစုံတရာအရေးဆိုထားခြင်းမရှိ၍ သူ့အပေါ်တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။ သို့သော် မသန်းမြင့်သည် မူလရုံးတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါထိုက်ကြောင်း ထုချေခဲ့ခြင်းမရှိ၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်း ၁၃ အရ ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့ပြင်မသန်းမြင့်အား အမှုသည်အဖြစ်မှားယွင်း ထည့်သွင်းခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၉ အရ ကုစားနိုင်ပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးစိုးမြင့် ပါ
(၂)
နှင့်
မခင်စိုးဝင်း

ထို့ကြောင့် အောက်ရုံးများ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မခင်စိုးဝင်း စွဲဆိုသည့်အတိုင်း လင်မယား ကွာရှင်းသည့် ဒီကရီနှင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများ၏သုံးပုံတစ်ပုံကို မခင်စိုးဝင်းအား ခွဲဝေပေးစေရန်ပြင်ဆင်၍ ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပြီး ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် နှစ်ဘက် အမှုသည်များ ကုန်ကျသည့် တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်စန်းစန်း

နှင့်

ဦးကျော်ဝေ *

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၁၄ ရက်

ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄ (၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့်
ရှိ၍ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၀၊ နည်း ၁ အရ
ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄ (၁)
နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဤပြင်ဆင်မှုကို
လျှောက်ထားခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်
မညီညွတ်ချေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးစိုးမင်းသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်— ဦးလှတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ဦးကျော်ဝေနှင့် ဒေါ်စန်းစန်းတို့သည် အကြင်လင်မယား ဖြစ်ကြသည်။
ဒေါ်စန်းစန်းက ဦးကျော်ဝေအပေါ် လင်မယားပိုင် ပစ္စည်းများကို ခိုးယူသည်
ဟု စွပ်စွဲကာ ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံး ပြင်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်
၁၀၇၄/၈၁ တွင် တရားစွဲဆိုရာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ယင်းတရားရုံးတွင်
သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြခဲ့သည်။ ယင်းအမှုတွင် ဦးကျော်ဝေအား အပြီးအပြတ်
လွှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း
ထားရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇၉

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၄၆ တွင် ချမှတ်သော
(၂၇-၉-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ဦးကျော်ဝေက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁၃/၈၂ တွင် ဒေါ်စန်းစန်းအပေါ် နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ ပဏာမဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဦးကျော်ဝေက အဆိုပါ တရားရုံး၊ တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၄၆/၈၃(ကမာရွတ်) တွင် ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားပေးရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းရုံး၏ ဘိလစ်အား ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ခန့်အပ်၍ ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၈၇၄/၈၁ နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော ပစ္စည်းများကို လွှဲပြောင်းယူရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်စန်းစန်းက ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်စန်းစန်း
နှင့်
ဦးကျော်ဝေ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၀၊ နည်း ၁ အရ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်အပ်သည့် အမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄ (၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

ဇွန်လ
၆-ရက်

ဒေါ်စန်းရီ

နှင့်

ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင် *

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း - လင်မယား
ကွာရှင်းပြီးမှသာ ခွဲဝေရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဆိုလျှင်လင်မယား
ကွာရှင်းပြီးသည့် နောက်တွင်မှ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်မည်
ဖြစ်ပေသည်။ လင်ယောက်ျား ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် မယားဖြစ်သူက
အတူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည် ဖြစ်၍ လင်မယားကွာရှင်းခြင်း မပြုရသေးမီ ပစ္စည်း
ခွဲဝေခြင်း ပြုခဲ့သည့်တိုင်အောင်ပင် ယင်းပစ္စည်း ခွဲဝေမှုသည် အပြည့်အဝ
အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၃/၈၀ (ကျောက်ပန်း
တောင်း) တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်က အယူခံ တရားလို
ဒေါ်စန်းရီအပေါ် ချက်ပလက် ၃ တန်ကား အမှတ်က/၇၄၇ ကို မိမိဘစ်ဦး
တည်း ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိ
ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်စန်းရီ က ကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤ ပထမ အယူခံကို
တင်သွင်းသည်။

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်က မိမိသည် ၂၆-၁၁-၇၈ ရက်
နေ့တွင် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီး ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၌ အတူတကွ
ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၄-၃-၈၀ ရက်နေ့တွင် ကိုမောင်ဝင်းသည်

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၈

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၃ တွင် ချမှတ်သော

(၁-၃-၈၂) နေ့စွဲပါမန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၎င်း၏ပထမဇနီး တရားပြိုင် ဒေါ်စန်းရီနှင့် တရားဝင်ကွာရှင်းကြောင်း စာချုပ်
ကို ချောက်ဖျက်သည်။ ငွေချိုကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီ လူကြီးများ ရှေ့မှောက်
တွင် နှစ်ဦး သဘာတူ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ကွာရှင်းခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက်
ဒေါ်စန်းရီက ဂျပန်မောင်ဝင်းထံမှ ငွေ ၃၀၀၀၀/- ကျပ် ပေးအမ်းသည်ကို
လက်ခံပြီး ၎င်းအမည်နှင့်ရှိနေသည့် ချက်ပလက် ၃တန် ကားအမှတ် က/၇၄၇
ကို ကိုမောင်ဝင်း အမည်သို့ ပြောင်းလွှဲပေးရန် သဘောတူ စာချုပ်များ
လက်မှတ်ရေးထိုးချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ၂-၇-၇၉ ရက်နေ့တွင် ကိုမောင်ဝင်းက
အချင်းဖြစ်ကားကို ၎င်းနှင့်ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်တို့ နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း
ကျေးရွာကောင်စီ လူကြီးများရှေ့၌ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း၊ ၃၀-၄-၈၀
ရက်နေ့တွင် ကိုမောင်ဝင်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် တရားလိုက အချင်းဖြစ်ကားကို
မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် အမည်ပြောင်းရန် သက်ဆိုင်ရာ ကုန်းလမ်းသယ်ယူ
ပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့သို့ လျှောက်ထားသောအခါ တရားပြိုင် ဒေါ်စန်းရီက ကန့်
ကွက် လာသဖြင့် အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းအရာ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း
စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်ကားအဖြစ် ကြေငြာပေးရန် ဤအမှု
ကို စွဲဆိုသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်စန်းရီ
နှင့်
ဒေါ်ကျော့
ကျော့ခိုင်

တရားပြိုင် ဒေါ်စန်းရီက တရားလို ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်မှာ ကိုမောင်ဝင်း
၏ မယားငယ်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုမောင်ဝင်း စိတ်ချမ်းသာမှု အတွက်သာ
ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လုံးဝကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်း
မရှိခဲ့ကြောင်း၊ စာချုပ်ချုပ်ပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း ဆက်လက်ပေါင်းသင်း
နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုကွာရှင်းစာချုပ်မှာ တရားမဝင်ကြောင်း၊ မိမိမှာမယားကြီး
ဖြစ်ပြီး အချင်းဖြစ် ကားမှာလည်း မိမိအမည် ပေါက်နေသည် ဖြစ်၍ မိမိသာ
ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် ကိုမောင်ဝင်းတို့ နှစ်ဦးပိုင် ကားဖြစ်သည်
ဆိုသည်မှာ မမှန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

အဆိုအချေများအရ တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်များ ထုတ်နုတ်ကြားနာပြီး
နောက် တရားပြိုင် ဒေါ်စန်းရီသည် အချင်းဖြစ် ကားနှင့် သက်ဆိုင်သည့်
ပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့်များကို ကိုမောင်ဝင်းအား ၎င်းမကွယ်လွန်မီကပင် စာချုပ်
စာတမ်းဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စန်းရီသည် ကိုမောင်ဝင်းနှင့်
ကွာရှင်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တရားဝင် ဆက်လက်
ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်ဆိုတာ မမှန်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ကာ တရား
လို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က လင်မယားကွာရှင်းစာချုပ် (သက်
သေခံ-က) ကို မချုပ်ဆိုမီက နှစ်ဦးပိုင် ကား အမှတ်က/၇၄၇ အား ခွဲဝေ
ကြောင်း ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-ဂ) ကို ချုပ်ဆိုခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယင်းပစ္စည်း

၁၉၈၄
ဒေါ်စန်းရီ
နှင့်
ဒေါ်ကျော့
ကျော့ခိုင်

ခွဲဝေသည့် ကတိစာချုပ်မှာ တရားမဝင် ပျက်ပြယ်ကြောင်း အဓိက လျှောက်
ထား တင်ပြသည်။

အမှုကို လေ့လာသောအခါ ပစ္စည်းခွဲဝေကြောင်းကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-၈) ကို ၂၂-၆-၇၉ ရက်နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့သော်လည်း ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်စန်းရီတို့ လင်မယား ကွာရှင်းကြောင်း ကတိစာချုပ်ကို မူ ၄-၃-၈၀ ရက်နေ့မှသာ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် (သက်သေခံ-၈) ကတိစာချုပ် အရ ပစ္စည်းခွဲဝေစဉ် အချိန်က ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်စန်းရီတို့ နှစ်ဦးမှာ အကြင် လင်မယားအဖြစ်မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိသေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ဆိုလျှင် လင်မယား ကွာရှင်းပြီးသည့် နောက်တွင်မှ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်မည် ဖြစ်ပေသည်။ လင်ယောက်ျားပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် မယားဖြစ်သူက အတူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသည်ဖြစ်၍ လင်မယားကွာရှင်းခြင်း မပြုရသေးမီ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း ပြုခဲ့သည့် တိုင်ကြောင်းပင် ယင်းပစ္စည်းခွဲဝေမှုသည် အပြည့်အဝ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ၂၂-၆-၇၉ ရက်နေ့တွင် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်စန်းရီတို့ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် (သက်သေခံ-၈) ကတိစာချုပ် အရလည်း အချင်းဖြစ် ကားသည် ကိုမောင်ဝင်း တစ်ဦးတည်းပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လာနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် ၂-၇-၇၉ ရက်နေ့တွင် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်ကျော့ ကျော့ခိုင်တို့ ချုပ်ဆိုသည့် (သက်သေခံ-၁၁) ကတိစာချုပ်အရလည်း အချင်း ဖြစ် ကားသည် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်တို့ နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်း အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ ၄-၃-၈၀ ရက်နေ့ တွင် ကိုမောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်စန်းရီ တို့သည် လင်မယား ကွာရှင်းကြောင်း ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် (သက်သေခံ-က) ကတိစာချုပ်တွင်လည်း အချင်းဖြစ်ကားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာဖော်ပြပါရှိခြင်း မရှိချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဒေါ်ကျော့ ကျော့ခိုင်က ထိုကားကို မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ကြေငြာပေးရန် စွဲဆိုသည့် ဤအမှုမှာလည်း အောင်မြင်ရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင် စွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကိုကျပ် ၈၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးစိန်မောင် ပါ(၇)

နှင့်

ဒေါ်ကျင်မြိုင် *

† ၁၉၈၄
ဧပြီလ ၁၁ရက်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇-ချိန်းနေ့တွင် အယူခံ
တရားလိုမလာခြင်း-အမှုကိုလက်ခံရန်အကြောင်းမမြင်သဖြင့်ပလပ်
ခဲ့ခြင်း-ထိုသို့ ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇ အရ ပလပ်
သည်ဟု ဥပဒေသဘောအရ မှတ်ယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၂၅-၁-၈၃ နေ့တွင် ဒေါ်ကျင်မြိုင်ဘက်မှ တိုင်း
တရားရုံးသို့လာရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုလေ့
လာ၍ လက်ခံရန် အကြောင်းမမြင်သဖြင့် ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်စေကာမူ
ဥပဒေသဘောအရ အယူခံတရားလိုမလာသဖြင့် အယူခံလွှာကို တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇ အရ ပလပ်ရာရောက်ပေသည်။ ထိုသို့ပလပ်
သည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးအနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊
နည်း ၁၉ အရ ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံကို ပြန်လည်လက်ခံခွင့်ရှိပေသည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက် — ဦးအောင်ခိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပုသိမ်အနောက်ပိုင်း မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၇/၈၂ တွင်
လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကျင်မြိုင်က ဦးစိန်မောင်၊ ဒေါ်ချစ်ချစ်၊ ဦးခင်မောင်၊
ဒေါ်ခင်ခင်၊ ဒေါ်ခင်ခင်နွဲ့၊ ဦးစောမောင်နှင့် ဒေါ်ကြည်ညွှန်တို့အပေါ် ပုသိမ်
အနောက်ပိုင်း မြို့နယ်တရားရုံးတရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆/၇၇ မှ ပေါ်ပေါက်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၅ တွင်ချမှတ်သော (၂၉-၃-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးစိန်မောင်ပါ
(၇)
နှင့်
ဒေါ်ကျင်မြင့်

သည့် မဟိုတရားရုံးတရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၁/၇၉ ၌ ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကို ဦးစိန်မောင်တို့က လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ဂျာနယ်ထားသည်ဟု ဆိုကာ ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်ချန် ချိန်းဆိုသည့် ၁၈-၁၁-၈၂ နေ့၌ ဒေါ်ကျင်မြင့်ဘက်မှမည်သူမျှလာရောက်ခြင်းမရှိ၍ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကျင်မြင့်က အမှုကိုပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ လျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးအမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် ဦးစိန်မောင်တို့က ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် ဒေါ်ကျင်မြင့်တင်သွင်းသောအယူခံကို ၂၅-၁-၈၃ နေ့၌ ပလပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအမိန့်ကို ဒေါ်ကျင်မြင့်က ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံး၌ ထပ်မံအယူခံခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးသည် မိမိပလပ်ခဲ့သော အမှုကို ထပ်မံလက်ခံပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက လက်ခံရေးအတွက် ကြားနာရန် သတ်မှတ်ထားသည့် ၂၅-၁-၈၃ နေ့၌ ဒေါ်ကျင်မြင့်ဘက်မှ မရောက်ရှိ၍ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇ အရ ပလပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကျင်မြင့်က အယူခံကိုပြန်ဖွင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့၍ တိုင်းတရားရုံးက အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၉ အရ အမှုကို ပြန်ဖွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားသည်။

၂၅-၁-၈၃ နေ့တွင် ဒေါ်ကျင်မြင့်ဘက်မှ တိုင်းတရားရုံးသို့ လာရောက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုလေ့လာ၍ လက်ခံရန် အကြောင်းမပြင်သဖြင့် ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်စေကာမူ ဥပဒေသဘောအရ အယူခံတရားလိုမလာသဖြင့် အယူခံလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၇ အရ ပလပ်ရာရောက်ပေသည်။ ထိုသို့ ပလပ်သည့်အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးအနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၉ အရ ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံကို ပြန်လည်လက်ခံခွင့် ရှိပေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ၁၈-၁၁-၈၂ နေ့ ရုံးချိန်းနေ့မှာ မြို့နယ်တရားရုံးက ငြင်းချက်ထုတ်ရန်ချိန်းဆိုသောနေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုကြားနာရန်ချိန်းဆိုသည့်နေ့ မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားမမှုများတွင် ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်ရန် ချိန်းဆိုသောနေ့သည် အမှုကို ပထမဆုံးကြားနာသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၁၅၉ ကို ကြည့်ပါ။ ယင်းနေ့တွင် တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ အရ အမှုသည်တို့အကြားအငြင်းပွားမှုများကိုစိစစ်ရမည်။ ထို့အပြင် လိုအပ်ပါက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ နှင့် ၂ တို့ အရ အမှုသည်များအား စစ်ဆေးရမည်။ အမှုသည်များကို ဤကဲ့သို့ ကနဦး စစ်ဆေးသည့်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် ပထမဆုံးကြားနာသည့်နေ့ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းနေ့တွင် အမှုကိုကြားနာရန်ခေါ်သောအခါ တရားလိုဘက်မှ မည်သို့မျှ လာရောက်ခြင်းမရှိလျှင် တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ အမှုကိုပယ်လျှော့ရမည်ဖြစ်သည်။ တရားပိုင်ဘက်မှ တောင်းဆို သည့် သက်သာခွင့်တစ်ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစိတ်တဒေသကိုဖြစ်စေ ဝန်ခံလျှင်မူ ဝန်ခံသည့်အလျောက် ဒီကရီချမှတ်ရမည်။

၁၉၈၄
ဦးစိန်မောင်ပါ
(၇)
နှင့်
ဒေါ်ကျင်မြင့်

ရုံးချိန်းနေ့က ဒေါ်ကျင်မြင့်မလာနိုင်ခြင်းမှာ နေမကောင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်ရ ကြောင်း၊ သူ၏ရှေ့နေ ဦးညွန့်က ကျမ်းကျိန်ဆိုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ လျှောက်ထားသူတို့၏ရှေ့နေက ဒေါ်ကျင်မြင့်နေသော အိမ်မှာ ရုံးနှင့်မဝေး၍ အကြောင်းပြချက်မခိုင်လုံကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဒေါ်ကျင်မြင့် သည် တရားရုံးသို့ မလာရောက်နိုင်လောက်အောင် ဖျားနာကြောင်း ကျမ်းကျိန် လွှာ၌ မပါရှိချေ။ ထို့ပြင် ဒေါ်ကျင်မြင့်သည် ကိုယ်တိုင် ကျမ်းကျိန်လွှာတင် သွင်းခြင်းမပြုသည့်အပြင် ဦးညွန့်အားထောက်ခံသည့်အထောက်အထားတင်ပြ ထားခြင်းမရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဦးညွန့်က ရုံးချိန်းနေ့တွင် မိမိသည် အခြားတရားရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးနေရ၍ ရုံးချိန်း ပျက်ကွက်ရကြောင်း အကြောင်းပြသည်။ ပုသိမ်အနောက်မြို့နယ် (၁)ရပ်ကွက် တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ထောက်ခံစာကိုတင်ပြထားကြောင်းတွေ့ရှိ ရသည်။ ယင်းထောက်ခံစာသည် သက်သေခံချက်မဟုတ်ချေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၉၊ နည်း ၁ အရ ကျမ်းကျိန်လွှာများကိုသာ သက်သေခံ အထောက်အထားအဖြစ် လက်ခံနိုင်သည်။ ထို့ပြင် မြို့နယ်တရားရုံးကရက်ချိန်း နေ့ဖြစ်သည့် ၁၈-၁၁-၈၂ နေ့က ရုံးချိန်ကုန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းသော် လည်း တရားလိုဘက်မှ မည်သူမျှ မလာကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ဦးညွန့်သည် အမှတ်(၁)ရပ်ကွက်တရားရုံး၌ ရုံးချိန်ကုန်သည်အထိ အမှုစစ်ရ ကြောင်း အထောက်အထားမရှိချေ။ ဒေါ်ကျင်မြင့်ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက် ရန် ရှေ့နေ ဦးဝင်းအောင်ကျော်ဆိုသူကလည်း ကိုယ်စားလှယ်စာ တင်သွင်း ထားသည်ဖြစ်ရာ ရုံးချိန်းနေ့က ထိုရှေ့နေသည် အဘယ်ကြောင့် ရုံးချိန်းပျက် ကွက်ရကြောင်း အကြောင်းတစုံတရာ ပြဆိုထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၉၈၄
ဦးစိန်မောင်ပင်
(၇)
နှင့်
ဒေါ်ကျွန်းမြင့်

ဤအခြေအနေတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက တရားလိုဘက်မှ ရုံးချိန်းဖျက်ကွက်ခြင်း
မှာ လုံလောက်သောအကြောင်းမရှိဟု ကောက်ယူခြင်းသည် မှားယွင်းသည်
ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး
မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။
ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦး ဘင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင် တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံဘဏ် (ကိုယ်စား)
မန်နေဂျာ၊ စက်မှုလက်မှုငွေချေးဌာန၊ ရန်ကုန်မြို့
နှင့်
ဦးနေလ ပါ (၃) *

† ၁၉၈၄
မေလ ၂၈ ရက်

ခန့်မှန်း၍မရသော အတိုးငွေများအတွက် အယူခံရာ၌ ရုံးခွန်ဥပဒေ
ဇယား (၂) အမှတ်စဉ် ၁၇ (၆) အရ ပုံသေရုံးခွန်ကိုသာ ထမ်း
ဆောင်ရန်ဖြစ်ခြင်း။

အယူခံတရားလို ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံဘဏ်က အယူခံ တရားမြိုင်များ
အပေါ် အပေါင်ပစ္စည်းကို ရောင်းချပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ၊ မူလရုံးက ပဏာမ
ဒီကရီချမှတ်ပေးပြီး ယင်းနေ့အထိ အတိုးငွေကိုခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို
က အတိုးငွေကို ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့အထိ မဟုတ်ပဲ၊ ငွေအပြေအကြေ
ပေးဆပ်သည့်နေ့အထိအတိုးငွေကိုရထိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဤအယူခံ
မှုများကို တင်သွင်းလာသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအယူခံမှုများတွင် အယူခံတရားလိုသည် မူလရုံးက
ခွင့်ပြုသည့် အတိုးထက် ပိုမိုရသင့်သည်ဟု အရေးဆိုထားသည်။ အယူခံတရား
လို ရလိုသည့် အတိုးများမှာ မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့မှ ဒီကရီ
ကျငွေကို အပြေအကြေပေးဆောင်သည့်နေ့အထိ တိုးပွားလာမည့် အတိုးများ
ဖြစ်သည်။ ယင်းအတိုးငွေများမှာ မည်ရွှေ့မည်မျှဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှခန့်မှန်း
နိုင်ချေ။ ယင်းသို့ ခန့်မှန်း၍မရသော အတိုးငွေများအတွက် တင်သွင်းသော
အယူခံမှုတွင် ရုံးခွန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရုံးခွန်
အက်ဥပဒေတွင် အတည်အလင်းပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄ နှင့် ၅
† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄ နှင့် ၅ တွင်ချမှတ်သော (၁၂-၁၀-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ
 ဘဏ်
 (ကိုယ်စား)
 မန်နေဂျာ၊စက်
 မူလက်မှု
 ငွေချေးငွာန၊
 ရန်ကုန်မြို့
 နှင့်
 ဦးနေလပါ
 (၃)

အချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ၏ ငွေတန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းရန်မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင်
 ရုံးခွန်အက်ဥပဒေအရ အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိလျှင် အယူခံလွှာ
 အတွက် ရုံးခွန်ကို ပုံသေကျပ် ၂၀ သာ ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရုံးခွန်
 အက်ဥပဒေဇယား ၂ အမှတ်စဉ် ၁၇(၆)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်း
 ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အယူခံတရားလိုတင်သွင်းသော အယူခံများနှင့် သက်ဆိုင်
 သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် —ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်—ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၇၅ တွင် အယူခံတရားလို
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံဘဏ်ကိုယ်စား၊ စက်မူလက်မှုငွေချေးငွာန၏ မန်နေဂျာ
 က အယူခံတရားပြိုင် ဦးနေလ၊ ဒေါ်ကျင်ဝင်း (ခ) ဒေါ်ဝင်းနှင်း၊ ဒေါ်မိမိတို့
 အပေါ် ၃၁-၅-၇၅ နေ့အထိ တိုးရင်းငွေကျပ် ၁၂၄၅၂၆၃-၄၂ ပြား
 အတွက် အပေါင်ပစ္စည်းကို ရောင်းချပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့် ငွေအပေါ်
 ၇ ရာခိုင်နှုန်းတိုးဖြင့် ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့အထိ အတိုးနှင့်တကွ ပဏာမ
 ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅/၇၅ တွင် အယူခံတရားလိုက
 အယူခံ တရားပြိုင်များအပေါ် ၃၁-၅-၇၅ နေ့အထိ အတိုးရင်းငွေကျပ်
 ၁၂၂၃၂၃၃-၆၈ ပြားအတွက် အပေါင်ပစ္စည်းကို ရောင်းချပေးစေလိုမှုစွဲဆို
 ရာ စွဲသည့် ငွေအပေါ်တွင် ၇ ရာခိုင်နှုန်းတိုးဖြင့် ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့
 အထိ အတိုးနှင့်တကွ ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုက ဒီကရီကျငွေအပေါ် ယင်းငွေကို အပြေအကြေးပေးဆပ်
 သည့်နေ့အထိ အတိုးရထိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဤအယူခံမှုများကို
 တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုနှစ်မှုစလုံးတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်ပြဿနာမှာ
 တူညီသည်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အယူခံတရားလိုတင်သွင်းသော အယူခံမှု
 နှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အပေါင်မှုများတွင် ဒီကရီကျငွေအပေါ် ယင်းငွေကို အပြေအကြေးပေးဆပ်
 သည့်နေ့အထိ အတိုးခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၄၊
 နည်း ၆ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ အတိုးကို ခွင့်ပြုရန်
 သင့်မသင့်မှာမူ ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလို
 ဘဏ်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေဝန်ထမ်းက ဘဏ်လုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ

အတိုးအပေါ်အခြေပြု၍ တည်ထောင်ဆောင်ရွက်သောလုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ချေးငွေကို အပြေအကြေးပေးဆပ်သည့်နေ့အထိ အတိုးရထိုက်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံးသည် ချိန်ဆ၍ အတိုးငွေကို ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့် နေ့အထိ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အယူခံရုံးအနေဖြင့် ယင်းကိစ္စကို စွက်ဖက်ရန်မသင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၈၄
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
ဘဏ်
(ကိုယ်စား)
မန်နေဂျာ၊စက်
မှုလက်မှု
ငွေချေးငွာန
ရန်ကုန်မြို့
နှင့်
ဦးနေလပါ
(၃)

အယူခံတရားပြိုင်တို့ပေးဆပ်ရန်ရှိသော ဒီကရီကျငွေများမှာ များပြားသည့် အလျောက် ယင်းငွေများကိုပေးဆပ်ရာတွင် ကြန့်ကြာမှုရှိသည်နှင့်အမျှ အယူခံတရားလိုဘဏ်အနေဖြင့် ငွေကြေးအားဖြင့် များစွာနစ်နာဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၄၊ နည်း ၆ တွင်ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ဒီကရီကျငွေကို အပြေအကြေးပေးဆပ်သည့်နေ့အထိ ယင်း ငွေပေါ်တွင် အတိုးခွင့်ပြုသင့်ပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတွင် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေဇယား ၂ အမှတ်စဉ် ၁၇(၆)အရ ရုံးခွန်ကျပ် ၂၀ သာ ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဝါန်ပရာဆဒ်နှင့် ကုတ်တတ် အန်နစ်ဆာဘီဘီ အမှု (၁)ကို ကိုးကား၍ လျှောက်လဲသည်။ အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက နိုင်ငံတော်၏ ဘဏ္ဍာလျော့နည်းခြင်း မရှိစေရန် ရုံးခွန်ကို အပြည့်အဝထမ်းဆောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မူလအမှုများမှပေါ်ပေါက်လာသည့်အယူခံမှုများဖြစ်၍ မူလအမှုများတွင် ထမ်းဆောင်ထားသည့်အတိုင်း အယူခံမှုတစ်မှုစီတွင် ရုံးခွန်ကျပ် ၇၅၀၀ စီထမ်းဆောင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

ဤအယူခံမှုများတွင် အယူခံတရားလိုသည် မူလရုံးက ခွင့်ပြုသည့် အတိုးထက် ပိုမိုရသင့်သည်ဟု အရေးဆိုထားသည်။ အယူခံတရားလိုရလိုသည့်အတိုးများမှာ မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့မှ ဒီကရီကျငွေကို အပြေအကြေးပေးဆောင်သည့်နေ့အထိ တိုးပွားလာမည့် အတိုးများဖြစ်သည်။ ယင်းအတိုးငွေများမှာ မည်ရွှေ့မည်မျှဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှမခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ ယင်းသို့ ခန့်မှန်း၍ မရသော အတိုးများအတွက် တင်သွင်းသောအယူခံမှုတွင် ရုံးခွန်ကို မည်သို့မည်ပုံထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရုံးခွန် အက်ဥပဒေတွင် အတည်အလင်းပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။

အချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ၏ ငွေတန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းရန်မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေအရ အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိလျှင် အယူခံလွှာ

(၁) အလာဟာတတ်၊ အတွဲ ၂၇၊ စာမျက်နှာ ၅၅၉။

၁၉၇၄
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံ
 ဘဏ်
 (ကိုယ်စား)
 မန်နေဂျာ၊
 စက်မှုလက်မှု
 ငွေချေးဌာန၊
 ရန်ကုန်မြို့
 နှင့်
 ဦးနေလပါ
 (၃)

အတွက် ရုံးခွန်ကို ပုံသေ ကျပ် ၂၀ သာထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရုံးခွန် အက်ဥပဒေဇယား ၂ အမှတ်စဉ် ၁၇(၆) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အယူခံတရားလိုတင်သွင်းသော အယူခံမှ နားနှင့်သက်ဆိုင် သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

မူလအမှုများတွင် အချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ၏ ငွေတန်ဖိုးကို အတိအကျ ခန့်မှန်း၍ ရသော်လည်း ဤအယူခံမှုများတွင်မူ အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့် အတိုင်း အချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ၏ ငွေတန်ဖိုးကို ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သည့် အလျောက် မူလအမှုများတွင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဤအယူခံမှုများ၌ ရုံးခွန် ကျပ် ၇၅၀၀/-စီ ထမ်းဆောင်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဧကီလှခင်ပါ ၂ နှင့် မသိန်းတင်အမှု (၂) တွင် စီရင်ထုံးဖြဲ့ ထားသည့်အတိုင်း ဤအယူခံမှုများတွင် ကျသင့်သည့်ရုံးခွန်ထက်ပို၍ ထမ်း ဆောင်ထားသောရုံးခွန်များကို ပြန်အမ်းသင့်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုများကိုခွင့်ပြု၍ အယူခံတရားကိုဘက်က စွဲဆိုသည့် ငွေများအပေါ် တိုင်းတရားရုံးကခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည့် နေ့အထိ ၇ ရာခိုင်နှုန်းတိုးဖြင့် အတိုးပေးရန်၊ ထို့ပြင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၄၊နည်း ၆ တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ပဏာမဒီကရီတွင်ချမှတ်သည့် တိုးရင်းငွေများအပေါ် ၇ ရာခိုင်နှုန်းတိုးဖြင့် ဒီကရီကျငွေကို အကြေအပြေ ပေး ဆပ်သည့်နေ့အထိ အတိုးပေးစေရန်ပြင်ဆင်၍ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်တို့က ပေးရမည်။ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၄/၇၄ အတွက် ရှေ့နေခမ ကျပ် ၁၀၀/-သတ်မှတ်သည်။ ကျန်အယူခံမှု အတွက် ရှေ့နေခမရှိ။ အယူခံမှုများတွင် အယူခံတရားလို ပိုမိုထမ်းဆောင်ထား သော ရုံးခွန်များကိုပြန်အမ်းရန်အတွက် သက်သေခံလက်မှတ်ထုတ်ပေးစေ။

(၂) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ-၂၄

တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးမြကျော်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ဘ ကျောက်

နှင့်

ဦး ကျင်ဝှား *

† ၁၉၀၄

ဧပြီ ၅ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ
၁၂ (၁) (ဂ) တွင် အကျုံးဝင်သူများ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) တွင် အကျုံးဝင်သူသည် အိမ်ငှား၊ အိမ်ငှား
နှင့်အတူနေထိုင်သည့် အခြားသူတဦးတယောက် သို့မဟုတ် အိမ်ငှားနှင့်
အတူ လက်ရှိထားသည့်သူ တဦးဦးဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အချင်းဖြစ်
ဆိုင်ကို မောင်သန့်ဇင်အပါအဝင် ဦးကျင်ဝှား၏ သားများအား စောင့်ရှောက်
ရန် အပ်ထားသည်ဖြစ်၍ မောင်သန့်ဇင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) တွင် ရည်ညွှန်းထား
သည့် အိမ်ငှား ဦးကျင်ဝှားနှင့်အတူ လက်ရှိထားသူဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်
ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးလွန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မြင်းခြံမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁/၈၀ တွင် အယူခံတရားလို
ဦးဘကျောက်က တရားလိုပြုလုပ်၍ အယူခံတရားပြိုင် ဦးကျင်ဝှား အပေါ်
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)
(ဂ) အရ အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ နှင်လိုမှုစွဲဆိုရာအနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဦးကျင်ဝှား
က အယူခံသောအခါ မြို့နယ်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မန္တလေးတိုင်း

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမခုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၉၇

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၅၅ တွင် ချမှတ်သော (၁၀-၈-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးဘကျောက်
နှင့်
ဦးကျင်ဌား

တရားရုံးကပယ်ဖျက်၍ ဦးဘကျောက်စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည့်အတွက် ဦးဘကျောက်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဦးဘကျောက်က အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို တစ်လလျှင်ငှားရမ်းငွေ ၇၅/- ကျပ်နှုန်းဖြင့် ဦးကျင်ဌားအားငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျင်ဌားသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော ပြုလုပ်မှုများကိုပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် စိတ်ငြိငြင်မှု ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးကျင်ဌားအား ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် အချင်းဖြစ်ဥပစာမှထွက်ခွာ သွားရန်ပြောသော်လည်း ထွက်ခွာသွားခြင်းမပြုကြောင်း အစရှိသဖြင့် အဆိုပြု လျက် ဦးကျင်ဌားအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) အရ နှင်လိုမှုစွဲဆိုသည်။

ဦးဘကျောက်က ၁-၄-၆၁ ရက်နေ့မှစ၍ အချင်းဖြစ်ဥပစာဖြင့် ဦးကျင် ငှားအား အငှားချထားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျင်ဌားသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေထိုင်စဉ် အချင်းဖြစ်ဥပစာအတွင်းမှ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများတွေ့ရှိမှုဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးကထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဦးကျင်ဌား၏ သားဖြစ်သူ မောင်သန့်ဇင်သည် ၁၆-၇-၇၉ ရက်နေ့တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ လောင်းကစားနေသည်ကိုတွေ့ရှိသဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၉၃၈/၇၉ တွင် လောင်းကစား အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ အပြစ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(ဂ) တွင် အိမ်ငှား သို့မဟုတ် အိမ်ငှားနှင့်အတူ လက်ရှိထားသည့် သို့မဟုတ် နေထိုင်သည့် အခြားသူ တဦးတယောက်က ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် ဥပစာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အိမ်နီးနားချင်းများအား စိတ်ငြိငြင်စေသည့် သို့မဟုတ် အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေသည့်ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်လျှင် သို့မဟုတ် ဥပစာကို ညစ်ညမ်းအောင်ပြုလုပ်လျှင် သို့မဟုတ် တရားဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ကိစ္စအလို့ငှာ အသုံးပြုသည့် သို့မဟုတ် အသုံးပြုစေသည့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်လိုမှု စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ အက်ဥပဒေအရ ဦးကျင်ဌား ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဦးကျင်ဌား၏သား မောင်သန့်ဇင်သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဖခင်ခံသဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ရခဲ့ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ အိမ်ရှင် ဦးဘကျောက်အား အနိုင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တိုင်းတရားရုံးကမူ ဦးကျင်ဌာားအား ဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါးများ အက်ဥပဒေအရ အရေးယူသည်မှာ မည်သည့်အဆောက်အအုံတွင် ပြစ်မှုကျူး လွန်ကြောင်း သိသေးသောအထောက်အထား မထင်ရှားကြောင်း၊ ဦးကျင်ဌာား၏ အိမ်တွင် ဖဲဒိုင်ခံသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဦးကျင်ဌာား၏သား မောင်သန့်ဇင်သည် ဦးကျင်ဌာားနှင့်အတူ နေထိုင်သူမဟုတ်ကြောင်းသုံးသပ်၍ အိမ်ဌာား ဦးကျင်ဌာား အား အနိုင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဦးဘကျောက်
နှင့်
ဦးကျင်ဌာား

အဆိုပါ ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ အက်ဥပဒေအရ အရေးယူ သည့် မှုခင်းကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၆၇ ခုနှစ်က ဦးကျင်ဌာား အပြစ်ရခဲ့ခြင်းဖြစ် ပေရာ ဤအမှုကိုစွဲဆိုသည့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ၆ နှစ်ကျော်နေပြီဖြစ်ရကား ယင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများအက်ဥပဒေအရ ဦးကျင်ဌာားအား အရေးယူခံရသည်မှာ မှန်စေကာမူ ထိုကိစ္စကိုအကြောင်းပြု၍ တရားစွဲဆိုရန်မှာ ကာလစဉ်ကမ်းသတ်အက်ဥပဒေအရ ပိတ်ပင်ပြီးဖြစ်သည်။

ဦးကျင်ဌာား၏သားဖြစ်သူ မောင်သန့်ဇင်က အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဖဲဒိုင်ခံ သည့်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံးက မောင်သန့်ဇင်သည် ဦးကျင်ဌာားနှင့် အတူနေထိုင်သူမဟုတ်၍ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)အရ အကျူးမဝင်ကြောင်း ကောက်ယူခဲ့ လေသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)တွင် အကျူးဝင်သူသည် အိမ်ဌာား၊ အိမ်ဌာားနှင့်အတူနေထိုင် သည့် အခြားသူ တဦးတယောက် သို့မဟုတ် အိမ်ဌာားနှင့်အတူ လက်ရှိထား သည့်သူတဦးဦး ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်က ဤအမှုမစွဲဆိုမီ အိမ်ဌာားထံပေးပို့သော သက်သေခံ(ဂ)နို့တစ်စာကို ပြန်ကြားသော အိမ်ဌာား၏ပြန်စာတွင် အောက် ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည် -

“ထိုသို့ ဇနီးဖြစ်သူအတွက် စိတ်ပူပင်သောကရောက်ပြီး သွား စိုက်ဆိုင်ခန်းကို လုံးဝလှည့်မကြည့်နိုင်ပဲ သားဖြစ်သူများအား အစောင့်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အမှုသည်သည် ၎င်း၏ ဇနီးနှင့် အတူ မန္တလေးမြို့၌ ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်လကျော်နှင့် အပြင် တွင် နှစ်လခန့် စုစုပေါင်း သုံးလနီးပါးခန့် မန္တလေးမြို့တွင် သွားရောက်နေထိုင်ရပါသည်။”

ဤအကြောင်းပြန်ကြားစာအရ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အချင်းဖြစ် ဆိုင်ကို မောင်သန့်ဇင် အပါအဝင် ဦးကျင်ဌာား၏သားများအား စောင့်ရှောက်ရန်အပ် ထားသည်ဖြစ်၍ မောင်သန့်ဇင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာားရမ်းခ

၁၉၈၄
ဦးဘကျောက်
နှင့်
ဦးကျင်ဝင်း

ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)တွင် ရည်ညွှန်းထားသည့် အိမ်
ငှား ဦးကျင်ဝင်းနှင့်အတူ လက်ရှိ ထားသူ ဖြစ်သည်ဟု ဝောက်ယူသင့်ပေ
သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်
ဖျက်ကာ မြန်မာတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလိုက်သည်။
တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို ဦးကျင်ဝင်းက ကျခံစေရမည်။
ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

က ရာ ဃ ပ ထ မ အ ယူ ခံ မှူ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦး၊ ဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဂိုဒေါ်ရီဒေဗွီပါ(၆)

နှင့်
ရှန်တီဒေဗွီ *

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၅ ရက်

အမှုတွင် အနိုင်ဒီကရီရရှိသော်လည်း တဘက်အမှုသည်အားအသာပေး
ဆုံးဖြတ်သည့် ငြင်းချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှားယွင်းကြောင်း
မည်သည့်အခါတွင် တင်ပြခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးက ရှန်တီဒေဗွီ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခွဲ
သည်ဖြစ်ရာ မဟာဘီရိပရာဆာဒ်သည် ယင်းရုံးတွင် လုံးလုံးလျားလျား အနိုင်
ရရှိခဲ့သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို အယူခံဝင်ခွင့်
မရှိပေ။ သို့သော် ရှန်တီဒေဗွီတင်သွင်းသော အယူခံမှုတွင် ငြင်းချက် အမှတ်
(၁) (၂) နှင့် (၅) တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်
များမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားခွင့်ရှိပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် — ဦးမြတ်ခ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးမိုဟန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မဟာဘီရိပရာဆာဒ်နှင့် ကစ်ရှန်လား တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဘလား
ဘတ်(စ်)နှင့် သူ၏ ပထမဇနီးတို့၏သားများဖြစ်၍ ရှန်တီဒေဗွီသည် ဘလား
ဘတ်(စ်)၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်သည်။ ဘလားဘတ်(စ်)သည် ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊
စက်တင်ဘာလအတွင်းတွင် ကွယ်လွန်သွားရာ၊ မန္တလေးမြို့ ချမ်းအေးသာဇံ
ရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၆၀၃၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၇ စာရင်းပေါက်သောမြေနှင့်
ယင်းမြေပေါ်ရှိ တိုက်တစ်လုံးတို့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရှန်တီဒေဗွီက အဆိုပါတိုက်
နှင့် မြေကို မိမိနှင့် မဟာဘီရိပရာဆာဒ်တို့ သုံးဦးခွဲဝေယူရန် သဘောတူညီခဲ့

* ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၇ နှင့် ၈၁

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉ တွင်ချမှတ်သော (၂၅-၈-၈၁)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်ဂျီဒါဝရီဒေ
ဦးပါ(၆)
နှင့်
ရှန်တီဒေဦး

သည်ဟုဆိုကာ အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့် မြေသုံးပုံတစ်ပုံမှာ မိမိပိုင် ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် မိမိဝေစုကိုခွဲဝေပေးစေရန် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉/၇၄ တွင် မဟာဘိရပ်ရာဆာဒ်နှင့် ကပ်ရှန်လားတို့ အပေါ် တရားစွဲဆိုလေသည်။

မဟာဘိရပ်ရာဆာဒ်က အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့် မြေကို ခွဲဝေယူရန်သဘော တူညီမှုမရှိခဲ့ကြောင်း အဓိကအားဖြင့်ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ အောက်ပါငြင်းချက်များကို ထုတ် နုတ်၍ စစ်ဆေးကြားနာခဲ့သည် -

- ၁။ တရားလိုပေးသွင်းသောရုံးခွန်တော် လုံလောက်ပါသလား။
- ၂။ ဤအမှုကို ယခုပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်ရှိပါသလား။
- ၃။ ဂျစ်(စ်)ရာဂျီ-ဆာလာဘတ်(စ်) နှင့် စူရားဂျီမာလ်ဘာချန်း အမည်နှင့် အစုစပ်လုပ်ငန်းတွင် တရားလိုသည် အစုစပ်တစ် ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှန်ပါသလား။
- ၄။ အင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို သုံးဦး အညီခွဲဝေယူရန် တရားပြိုင်တို့ သဘောတူခဲ့ကြသဖြင့်၊ ၎င်းပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို တရားလို ပိုင်သည်ဆိုခြင်းမှန်ပါသလား။အကယ်၍ သဘောတူခဲ့သော် ယင်း သဘောတူညီချက်သည် တရားဥပဒေအရ ခိုင်မာမှုမရှိပဲ ပျက်ပြယ်နေသည်ဆိုခြင်းမှန်ပါသလား။
- ၅။ တရားလိုသည် အင်းဖြစ်ဆိုင်မှာနေခြင်းသည် ပိုင်ရှင်အနေဖြင့် နေခြင်းဖြစ်သလား။ သို့မဟုတ် တရားပြိုင်များ၏ခွင့်ပြုချက်အရ နေခြင်းဖြစ်သလား။
- ၆။ စွဲဆိုရန် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေပြီ ဆိုခြင်း မှန်ပါ သလား။
- ၇။ တရားလို မည်သည့်သက်သာခွင့်ရထိုက်သနည်း။

တိုင်းတရားရုံးက ရှန်တီဒေဦး ထမ်းဆောင်သော ရုံးခွန်မှာ လုံလောက် ကြောင်း၊ စွဲဆိုသည့်အမှုပုံစံမှန်ကြောင်း၊ ရှန်တီဒေဦးသည် ကွယ်လွန်သူ၏

ဒုတိယဇနီးအဖြစ်ဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက်တွင်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူသည်။ သို့သော် ယင်းတိုက်ကိုခွဲဝေယူရန် တရားပြိုင်များနှင့်သဘောတူညီမှု ရှိခဲ့ကြောင်း ခိုင်လုံမှုမရှိဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်၍ ရှန်တီဒေဗွီစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်လိုက်လေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ဂိဒါဝရီဒေ
ဗွီပါ (၆)
နှင့်
ရှန်တီဒေဗွီ

မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်က ငြင်းချက်အမှတ်(၁)(၂)နှင့် (၅)တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၇/၈၁တွင် အယူခံဝင်သည်။ အယူခံအတောအတွင်း မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် သူ၏ ဇနီး ဒေါ်ဂိဒါဝရီဒေဗွီနှင့် သားသမီးများက သူ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ်ဖြင့် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ရှန်တီဒေဗွီ၏အမှုကို ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ရှန်တီဒေဗွီက ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၈၁/၈၁ တွင် အယူခံဝင်သည်။

အယူခံမှုနှစ်မှုစလုံးမှာ မူလရုံးအမှုတစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်နှင့် ရှန်တီဒေဗွီတို့တင်သွင်းသော အယူခံမှုနှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

တိုင်းတရားရုံးက ရှန်တီဒေဗွီစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်သည် ယင်းရုံးတွင် လုံးလုံးလျားလျား အနိုင်ရရှိခဲ့သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ သို့သော် ရှန်တီဒေဗွီတင်သွင်းသော အယူခံမှုတွင် ငြင်းချက်အမှတ်(၁)(၂)နှင့် (၅)တို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားခွင့်ရှိပေသည်။

ရှန်တီဒေဗွီက အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ တွင် မိမိသည် ဘလားဘတ်(စ်)၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်ပြီး မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်တို့မှာ လင်ပါသားများ ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အဆိုအပိုဒ် ၂ တွင် ဘလားဘတ်(စ်)သည် အစုစပ် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်၍ မိမိသည် အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ အစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အဆိုအပိုဒ် ၃ တွင် ဘလားဘတ်(စ်) ကွယ်လွန်သောအခါ အချင်းဖြစ်တိုက်နှင့် မြေကျန်ရစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ အဆိုအပိုဒ် ၄ တွင် ကွယ်လွန်သူနှင့်မိမိတို့သည် ဟိန္ဒူဥပဒေနှင့်သက်ဆိုင်သူများဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း အသီးသီးဖော်ပြပြီးနောက် အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖျက်သိမ်းသည့်

၁၉၈၄
ဒေါ်ဂျီဒါဝရီဒေ
ဦး ၁၂(၆)
နှင့်
ရှန်တီဒေဦး

အခါက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို သုံးစွဲရန်သဘောတူ၍ မိမိနှင့် လင်ပါသားတို့ သည် သုံးပုံတစ်ပုံစီပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာခဲ့သည်ဟု အဆိုလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် အဆိုပြုကာ ဤအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရှန်တီဒေဦးက “ဘလားဘတ်(စ်)သေဆုံးပြီးနောက်၊ မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ် နှင့် ကစ်ရှန်လားတို့က ၎င်းမြေနှင့်တိုက်ကို ၎င်းတို့က နှစ်စုယူပြီး ကျွန်မအား တစ်စုယူရန်ပြောဆိုကြပါသည်။ လူကြီးများရှေ့တွင် ဤကဲ့သို့ခွဲဝေယူရန်သဘော တူကြောင်း ကျွန်မလည်းလက်မှတ်ထိုးပါသည်။ မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်နှင့်ကစ်ရှန် လားတို့လည်း လက်မှတ်ရေးထိုးကြပါသည်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။ မရှေ့မပြောင်း နိုင်သည့်ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ရှန်တီဒေဦးသည် အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့်မြေကို ခွဲဝေယူရန် ချုပ်ဆိုသောစာချုပ်ကို တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသည့်အပြင်၊ ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံ တင်ခဲ့ကြောင်း အထောက်အထား တစုံတရာတင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့ရ သည်။ အကယ်၍ ရှန်တီဒေဦးထွက်ဆိုသော စာချုပ်မှာ အချင်းဖြစ်တိုက်နှင့် မြေကိုခွဲဝေယူရန် သဘောတူကြောင်းကိုသာ ဖော်ပြသောစာချုပ်သာဖြစ်ပါမူ ယင်းစာချုပ်မျိုးကို မှတ်ပုံတင်ရန်လိုမည်မဟုတ်သော်လည်း ယင်းစာချုပ်အရ ရှန်တီဒေဦးသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာမည် မဟုတ်ချေ။

ဟိန္ဒူဥပဒေအရ ဘလားဘတ်(စ်) ကျန်ရစ်သော အချင်းဖြစ်တိုက်နှင့်မြေကို ဘလားဘတ်(စ်)၏ သားများဖြစ်ကြသော မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်နှင့် ကစ်ရှန် လားတို့သာ အမွေဆက်ခံသည်။ မယားဖြစ်သူ ရှန်တီဒေဦးသည် အမွေဆက်ခံ ခွင့်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်တို့သည် အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့်မြေကို ရှန်တီဒေဦးအား အမွေခွဲဝေပေးရန် အကြောင်းမရှိချေ။ အဆိုအပိုဒ် ၅ တွင် အဆိုပြုထားသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် တိုက်နှင့်မြေကို ရှန်တီဒေဦးအား ခွဲဝေ ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့စေကာမူ ထိုသို့သဘောတူညီခြင်းသည် အဖိုးစားနား မရှိသော ပဋိညာဉ်ဖြစ်သဖြင့် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ အရ ပျက်ပြယ် သည့်အလျောက် ယင်းပဋိညာဉ်အပေါ်အခြေခံကာ ရှန်တီဒေဦးသည် ဤအမှု ကို စွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။

မဟာဘီရပ်ရာဆာဒ်တို့က အချင်းဖြစ်တိုက်နှင့်မြေကို ရှန်တီဒေဦးအားခွဲဝေ ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့ကြောင်း ရှန်တီဒေဦးက ထွက်ဆိုသော်လည်း သူပြသော သက်သေများမှာ ထိုကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသိရှိသူများမဟုတ်သဖြင့် တိုင်း တရားရုံးက ရှန်တီဒေဦး၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ရှန်တီဒေဦးသည် မိမိတင်သွင်းသောအယူခံတွင် အနိုင် ရရှိရန်အကြောင်းမရှိချေ။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ရှန်တီဒေဗွီ တင်သွင်း
သော အယူခံကို ပယ်ဖျက်ပစ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ပြင်းချက်အမှတ် (၁)
(၂) နှင့် (၅) ငါးခုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်များမှန်သည်မမှန်သည်
ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးရန် မလိုတော့ချေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်ဂျီဒါဝရီဒေ
ဗွီပီ (၆)
နှင့်
ရှန်တီဒေဗွီ

ထို့ကြောင့် အယူခံမှုများကို ပယ်လိုက်သည်။ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည်
ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကုန်ကြစေ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်ဝင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်လှလှ

နှင့်

ဒေါ်ခင်စောချိုပါ(၃) *

† ၁၉၈၄

ဧပြီ ၆ ရက်

အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ထုတ်ပေးပြီးဖြစ်သည့်ကိစ္စအတွက် အခြားသူ
တစ်ဦးက အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း—
ထုတ်ပေးပြီးသောလက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်းပြီးမှသာ လျှောက်ထားခွင့်
ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မမလေး အပ်နှံထားသည့် ငွေများကို
ထုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက် ဒေါ်ခင်စောချိုတို့အား အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ထုတ်
ပေးပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်လှလှအနေဖြင့် ယင်းလက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်း
ပေးရန် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၃ အရ ကနဦးလျှောက်ထား
ရန်လိုပေသည်။ ယင်းလက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်းပြီးမှသာ ဒေါ်လှလှ အနေဖြင့်
အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ကို သူ့အားထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် ရှိပေလိမ့်
မည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးတင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးခင်မောင်ဦး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၃

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေမှု အမှတ် ၈၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂၅-၁၁-၈၂) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအထွေထွေမှုအမှတ် ၆၀/၀၂ တွင် အယူခံ တရားဖြင့် ဒေါ်ခင်စောချိုနှင့် ဦးအေးကိုတို့က မန္တလေးမြို့၊ မြန်မာ့စီးပွားရေး ဘဏ်(၁)တွင် ကွယ်လွန်သူ မွေးစားမိခင် ဒေါ်မမလေး အပ်နှံထားသော ငွေကျပ် ၁၆၀၃၇,၀၀ ပြားကို ထုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက် အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်ရလိုကြောင်းလျှောက်ထားရာ ဒေါ်လှလှက မိမိသည် ဒေါ်မမလေး ၏ တူမအရင်းဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အမှုတွင်ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက် ထားသည်။တိုင်းတရားရုံးက ယင်းလျှောက်ထားချက်ကိုပယ်ချပြီးနောက် စုံစမ်း စစ်ဆေးကာ ဒေါ်ခင်စောချိုတို့ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်ထုတ်ပေးစေရန် ၂၇-၉-၀၂ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၀၄
ဒေါ်လှလှ
နှင့်
ဒေါ်ခင်စောချို
ပါ(၃)

၂၁-၉-၀၂ နေ့တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်လှလှက ဒေါ်မမလေးနှင့် ညီအစ်မတော်စပ်သည်ဟု အကြောင်းပြ၍ အထက်ဖော်ပြပါငွေများကို ထုတ် ယူနိုင်ရန်အတွက် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် ရလိုကြောင်းဖြင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၀၅/၀၂ တွင် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံး က ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို ပယ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်လှလှက မဟိုတရားရုံး တွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၆၀/၀၂ တွင် ချမှတ်ထားသော အမိန့်သည် ဒေါ်လှလှစွဲဆိုသော အမှုကိုမပိတ်ပင်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်လှလှ စွဲဆိုသော အမှုကို ပယ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။

အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ တွင် အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ် ရထိုက်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သောဆုံးဖြတ်ချက်သည် ယင်းအမှုတွင် ပေါ် ပေါက်သော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စွဲဆိုသော အခြားလျှောက်ထားမှု တစ်ရပ် ရပ်ကို ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်စောချိုတို့ စွဲဆိုသောအမှု၌ ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်သည် ဒေါ်လှလှ စွဲဆိုသော အမှုကို ပိတ်ပင်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

သို့သော် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မမလေး အပ်နှံထားသည့် ငွေများကိုထုတ်ယူ နိုင်ရန်အတွက် ဒေါ်ခင်စောချိုတို့အား အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါ်လှလှအနေဖြင့် ယင်းလက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်းပေးရန် အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၃ အရ ကနဦး လျှောက်ထားရန်လိုပေ

၁၉၈၄
ဒေါ်လှလှ
နှင့်
ဒေါ်ခင်စောချို
ပေါ်(၃)

သည်။ ယင်းလက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်းပြီးမှသာ ဒေါ်လှလှအနေဖြင့် အမွေ ဆက်ခံ
ခွင့်လက်မှတ်ကို သူ့အားထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိပေမည်။ ဤအခြေ
အနေတွင် တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်လှလှ၏လျှောက်ထားချက် ကို ပလပ်လိုက်
ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ဤအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်လိုက်
သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးသန်းမောင်ပါ (၂)
နှင့်
ဦးခင်ဇေ *

† ၁၉၈၄
မေလ ၂၄ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်
လွှာများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ ကာလ
စည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့မပေးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာ
များသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင်အကျိုး
ဝင်သည့် လျှောက်လွှာများမဟုတ်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်း
အတွက် ကင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် — ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးဇမာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မကွေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅/၈၁ တွင် အမှုစစ်ဆေးရန်
ချိန်းဆိုသည့်နေ့ရက်၌ တရားလိုနှင့် အကျိုးဆောင်မလာရောက်သဖြင့် အမှုကို
ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီးနောက် တရားလိုဦးခင်ဇေ၏လျှောက်ထားချက်
အရ တိုင်းတရားရုံးက အမှုပလပ်ခဲ့သောအမိန့်ကို ပြန်လည်ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို
ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် တရားပြိုင် ဦးသန်းမောင်
တို့က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင်ဆင်မှုကိုတင်သွင်းသည်။

တရားလိုနှင့်အကျိုးဆောင်မလာရောက်၍ အမှုပလပ်ခြင်းခံရသည့် အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရလျှောက်ထားလိုလျှင်
ထိုသို့အမှုပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခြင်းခံရသည့်နေ့ရက်မှ ရက်ပေါင်း ၃၀

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂၉
† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅ တွင်ချမှတ်သော (၉-၆-၈၃) နေ့စွဲပါ
မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးသန်းမောင်
ပါ (၂)
နှင့်
ဦးခင်ဖေ

အတွင်း လျှောက်ထားရမည်ဟု ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၆၃ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမှုတွဲရှိ မှတ်တမ်းများအရ ၂၂-၄-၈၂ ရက်နေ့တွင် အမှုပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်၊ 'င်းခံရပြီး တရားမ ကျင့်ထုံး အမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ အမှုပြန်ဖွင့်ပေးရန်' လျှောက်လွှာကို ၁၉-၈-၈၂ ရက်နေ့တွင် တင်သွင်းခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ဥပဒေက ခွင့်ပြု သည့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ရက်ကို ကျော်လွန်၍ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက် လွှာများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးဝင်သည့် လျှောက်လွှာများမဟုတ်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော် လွန်ခြင်းအတွက် ကင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏ ၉-၆-၈၃ နေ့စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအမိန့်ကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦး ဗုဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပ.ဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဟင်္ဂါဘီဘီ

နှင့်

မစ္စတာအမ်အိဘရာဟင်(ခ)ဦးမောင်မောင်သန်း*

† ၁၉၈၄

မေလ ၂၂ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀ (က) (၁) - အဆိုလွှာ၌ ဆင့်စာချရ
မည့် လိပ်စာတင်သွင်းလျှင် ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာသည်
ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အောက်ပါအတိုင်း
ဖော်ပြထားသည် -

“ဟင်္ဂါဘီဘီ (၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် အိစ္စတ်ကာစင် အစ္စမာအိလ်)
အိမ်အမှတ် ၁၄၂၊ ကုန်ဈေးတန်းလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(အထက်ပါ လိပ်စာသည် တရားလိုထံ ဆင့်ဆိုရန်လိပ်စာဖြစ်ပါသည်။)”

ဤဖော်ပြချက်အရဆိုလျှင် တရားလိုဟင်္ဂါဘီဘီသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀ (က) (၁) တွင် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း လိပ်စာ
တင်သွင်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။ တရားလိုသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်
မိမိလက်ရှိနေထိုင်လျက်ရှိသည့် လိပ်စာကိုဖော်ပြရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိ
ပေ။ အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀ (က) (၁) တွင် ရည်ညွှန်းသောလိပ်စာမှာ ဆင့်စာ
ချရန်အလို့ငှာ တရားလို၏ လိပ်စာသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားလိုသည်
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀ (က) (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို
လိုက်နာရန်ပျက်ကွက်သည်ဟု မဆိုနိုင်၍ မူလရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို
အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀ (က) (၄) အရ ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမခုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၂၀၂

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၂၀၈ တွင်ချမှတ်သော (၂၀-၉-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဟင်္ဂါဘီဘီ
နှင့်
မစ္စတာအမ်အီ
ဘရာဟင်(ခ)
ဦးမောင်မောင်
သန်း

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးသန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆/၈၂
တွင် အယူခံတရားလို ဟင်္ဂါဘီဘီက သူ၏ ကိုယ်စားလှယ် အီစွတ်ကာစင်
အစ္စမာအီလ် မှတစ်ဆင့် အယူခံတရားပြိုင် မစ္စတာအမ်အီဘရာဟင် (ခ)
ဦးမောင်မောင်သန်းအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်
ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)အရ ဌာနရမ်းခထားသည့် အိမ်ခန်းမှ နှင်
ထုတ်ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ တရားလိုသည် လိပ်စာဖော်ပြရန် ပျက်ကွက်သည်ဟု
အကြောင်းပြကာ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားလို၏အမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၄)အရ ပလပ်လိုက်လေသည်။ ဟင်္ဂါဘီဘီက
မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ
ဝင်ရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤအယူခံကို ဝင်သွင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁)တွင် တရားလိုသည်
အဆိုလွှာနှင့်အတူ ဆင့်စာချရန်အလို့ငှာ လိပ်စာကိုဖော်ပြရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း
ထားသည်။ အယူခံတရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ
ထားသည် —

“ဟင်္ဂါဘီဘီ (၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် အီစွတ်ကာစင်အစ္စမာအီလ်)
အိမ်အမှတ် ၁၄၂၊ ကုန်ဈေးတန်းလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(အထက်ပါလိပ်စာသည် တရားလိုထံဆင့်ဆိုရန်လိပ်စာဖြစ်ပါသည်)”

ဤဖော်ပြချက်အရဆိုလျှင် တရားလိုဟင်္ဂါဘီဘီသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁)တွင် ညွှန်ကြားထားသည့် အတိုင်း လိပ်စာ
တင်သွင်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။ တရားလိုသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်
မိမိလက်ရှိနေထိုင်လျက်ရှိသည့် လိပ်စာကိုဖော်ပြရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိ
ပေ။ အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁)တွင် ရည်ညွှန်းသောလိပ်စာမှာဆင့်စာ
ချရန်အလို့ငှာ တရားလို၏လိပ်စာသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားလိုသည်
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀(က)(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို
လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သည်ဟုဆိုနိုင်၍ မူလရုံးကတရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို
အမိန့် ၅၊ နည်း ၂၀ (က) (၄) အရ ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကိုပယ် ဖျက်လိုက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးစေရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ရှေ့နေခွ ကျပ် ၅၀/- ခွင့်ပြုသည်။

၁၉၈၄
ဟင်္ဂါဘီဘီ
နှင့်
မစ္စတာအမ်အီ
ဘရာဟင်(ခ)
ဦးမောင်မောင်
သန်း

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလိုထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်ကို သူ့အား ပြန်အမ်းရန်အတွက် လိုအပ်သည့် သက်သေခံလက်မှတ်ကို ရုံးခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃ အရ ထုတ်ပေးစေ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၁၄ ရက်

ဦးအောင်တင် ပါ(၂)

နှင့်

ဦးခွေး ပါ(၄) *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) နှင့် ၄၇ တို့အရ ဒီကရီ-ဇာရီမှု
တွင် အမှုသည်မဟုတ်သူ၏ လျှောက်ထားချက်အရ ချမှတ်သော
အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်ခြင်း-ယင်းအမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်
မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးခွေးသည် ဇာရီမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦး မဟုတ်ချေ။
သို့ဖြစ်ရာ ဦးခွေး၏ တင်ပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော အမိန့်သည် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ တွင်အကျုံးမဝင်သဖြင့် ပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အဓိပ္ပါယ်
ဖွင့်ဆိုထားသော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုတွင် ချမှတ်သော
အမိန့်ကို ဗဟိုတရားရုံးတွင်အယူခံဝင်နိုင်ရန်အလို့ငှာ အယူခံရုံးကချမှတ်သော
အမိန့်သည် ဒီကရီဖြစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀
တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဦးအောင်တင်တို့ အယူခံဝင်ရောက်လာသည့်အမိန့်
မှာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုတွင် ချမှတ်သောအမိန့်ဖြစ်သော်လည်း
အထက်တွင် ရှင်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ယင်းအမိန့်မှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၂(၂) တွင် အကျုံးဝင်သော ဒီကရီမဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့သည်
တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် — ဦးသန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၁၃၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၇-၉-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ကြည့်မြင်တိုင်နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာနီမှုအမှတ် ၄/၇၈ တွင် အယူခံ
 တရားလို ဦးဒေါ်ခင်တင်နှင့် ဒေါ်ကြင်သွယ်တို့က တရားနိုင်များ အဖြစ်ဖြင့်
 အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြင်ယုံ၊ ဒေါ်ပုနှင့် ဦးအေးတို့အပေါ် ရရှိထားသော
 ဒီကရီကို အတည်ပြုရာ အယူခံတရားပြိုင် ဦးခွေးက မိမိလက်ရှိဖြစ်နေသည့်
 အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်မှ မိမိအားဖယ်ရှားခြင်းမပြုရန် ကန့်ကွက်တင်ပြရာ မြို့နယ်
 တရားရုံးက ယင်းကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ချပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်ကို တရားနိုင်တို့
 အား လက်ရောက်အပ်ပေးစေရန်အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးခွေးက မြို့နယ်တရားရုံး၏
 အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက
 ဦးခွေး၏လျှောက်ထားချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
 နည်း ၉၇ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် တရားနိုင်
 ဦးအောင်တင်တို့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကိုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
 ဦးအောင်တင်
 ပါ(၂)
 နှင့်
 ဦးခွေးပါ(၄)

ဦးခွေးသည် ဇာနီမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦးမဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးခွေး၏
 တင်ပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သောအမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
 ၄၇ တွင် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ပုဒ်မ ၂(၂)တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသော
 ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုတွင် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ဗဟို
 တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်နိုင်ရန်အလို့ငှာ အယူခံရုံးက ချမှတ်သောအမိန့်သည်
 ဒီကရီဖြစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ တွင် ပြဋ္ဌာန်း
 ထားသည်။ ဦးအောင်တင်တို့ အယူခံဝင်ရောက်လာသည့် အမိန့်မှာ ရန်ကုန်
 တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုတွင်ချမှတ်သောအမိန့်ဖြစ်သော်လည်း အထက်တွင်
 ရှင်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ယင်းအမိန့်မှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၂)
 တွင် အကျုံးဝင်သော ဒီကရီမဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့သည် တိုင်း
 တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုစရိတ်နှင့်တကွပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ်
 ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်ဝင်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၈-ရက်

ဦးအောင်သိန်း ပါ(၂)

နှင့်

ဒေါ်ထွေး ပါ(၂)

အယူခံဝင် ခွင့်ရှိသော အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု မလျှောက်ထားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဏာမအချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုပလုပ်သည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်၍ အမှုကိုဆက်လက်စစ်ဆေးရန် တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ တွင် အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိပါလျက် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက် — ဦးတင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် — မရှိ

ရမည်းသင်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆/၈၁ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ထွေးနှင့် ဒေါ်မြကြည်တို့က လျှောက်ထားသူ ဦးအောင်သိန်းနှင့် ဒေါ်ကြည်တောင်တို့အပေါ် အမွေပုံကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံးက “ယခုအမှုစွဲဆိုရာတွင် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေသည်ဆိုခြင်းမှန်သလား” ဟူသော ပဏာမပြင်းချက်ကိုကြားနာပြီးနောက် ဒေါ်ထွေးတို့စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ကြောင်းကောက်ယူ၍ အမှုကို ပလုပ်လိုက်လေသည်။ ဒေါ်ထွေးတို့က မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၂ တွင်ချမှတ်သော (၁၂-၁၀-၈၂) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ကိုယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ထွေးတို့စွဲဆိုသော အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးစီရင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် ဦးအောင်သိန်းတို့က ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဦးအောင်သိန်း
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ထွေးပါ
(၂)

ပဏာမအချက်အရ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုပလင်သည့်စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုယ်ဖျက်၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ တွင် အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပါလျက် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွပလင်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဇွန်လ ၂၂ ရက်

ဦး အုန်း မောင်

နှင့်

ဒေါ်ဘိဘိ *

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ပဲ
ဖယ်ရှားခံရခြင်း—ပူးတွဲအိမ်ရှင်တစ်ဦး၏ စီစဉ်ချက်အရ အချင်းဖြစ်
ဥပဒေသို့ရောက်ရှိလာသူသည် ကျန်ပူးတွဲအိမ်ရှင်အား ယင်း အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ပဲ ဖယ်ရှားရာ မရောက်
ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးလှမောင် (ပြိုင်ပြသက်သေ) သည် ဦးအိစွတ်၏
သားဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဘိဘိက ဝန်ခံထွက်ဆိုသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မို့ပြဆိုင်
ရာဌာနရမ်းကြေးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဂ) တွင် “အိမ်ရှင်” ဆိုသည်မှာ
“တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ၌ အဓိပ္ပါယ်ဖော်ပြထားသည့် တရားဝင်ကိုယ်စား
လှယ်” ပါဝင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မဟာမေဇင်ဘာသာဝင် ဖြစ်သူ
ဦးအိစွတ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ဘိဘိသည် သူ၏ဇနီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်ဘိဘိ
အဆိုပြုသည့်အတိုင်း အိမ်ဌာနများ၏ “အိမ်ရှင်” အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည့်
နည်းတူ ဦးလှမောင်သည်လည်း ဦးအိစွတ်၏ အမွေခံ သားအဖြစ်ဖြင့် ပူးတွဲ
“အိမ်ရှင်” ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ အိမ်ဌာနတို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်း
မှ ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ လစ်လပ်သွားသော အိမ်ခန်းများမှာ ဥပဒေ
သဘောအရ ဦးလှမောင်အပါအဝင် “အိမ်ရှင်” အားလုံး၏လက်ဝယ်သို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၄၁

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂၉ တွင် ချမှတ်သော (၂-၂-၈၄)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ ဦးလှမောင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းများအပါအဝင် အိမ်ခန်းများကို ဒေါ်တင်ကြည် ဆိုသူအား သက်သေခံ (၁) စာချုပ်အရ ရောင်းချခဲ့ရာ ဒေါ်တင်ကြည်က မိမိမတ်တော်သူ ဦးအုန်းမောင်အား ယင်းအခန်းများတွင် နေထိုင်စေခဲ့သည်။ ဤအခြေအနေ တွင် ပူးတွဲ “အိမ်ရှင်” တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးလှမောင်၏ စီစဉ်ချက်အရ ထိုအခန်း များသို့ရောက်ရှိလာသည့် ဦးအုန်းမောင်သည် အခြားပူးတွဲအိမ်ရှင်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသော ဒေါ်ဘိဘိအား အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းများမှဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ပဲ ဖယ်ရှားခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဒေါ်ဘိဘိစွဲဆိုသောအမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

၁၉၈၄
ဦးအုန်းမောင်
နှင့်
ဒေါ်ဘိဘိ

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးဘသန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၂/၈၂ တွင် လျှောက် ထားခံရသူ ဒေါ်ဘိဘိက လျှောက်ထားသူ ဦးအုန်းမောင်အပေါ် အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းများကို သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရောက် ရလိုကြောင်းတရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ဦးအုန်းမောင်ကမြို့နယ်တရားရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော်လည်းမအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ဘိဘိက အင်းစိန်မြို့ ပိန္နဲကုန်းရပ်ကွက် ဗောဓိလမ်း အိမ်အမှတ် ၂၄၂ မှာ မိမိနှင့် ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း ဦးယူစွတ်ပိုင်ဖြစ်၍ အခန်း နှစ်ခန်းကို ဦးတင်မောင်နှင့် ပူဘူးမ(ခ)အမြင့်တို့အားအငှားချထားခဲ့ကြောင်း၊ ၂၉-၆-၈၂ နေ့တွင် ဦးအုန်းမောင်သည် မိမိ၏ သဘောတူညီချက်မရပဲ အဆိုပါ အိမ်ငှားများအား ဖယ်ရှား၍ သူတို့နေထိုင်သည့်အိမ်ခန်းများအတွင်း သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ယင်းအိမ်ခန်းများကိုလက်ရောက် ရလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဦးအုန်းမောင်က မိမိသည် ဦးယူစွတ်၏ အမွေစားအမွေခံ သားသမီးများ ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းများကို လွှဲပြောင်းရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဓိကအားဖြင့် ထုချေသည်။

၁၉၀၄
ဦးအုန်းမောင်
နှင့်
ဒေါ်ဘိဘိ

ဦးတင်မောင်(လိုပြသက်သေ)က မိမိနေထိုင်ခဲ့သော အခန်းကို ဦးယုစွတ် (ခ)ဦးအိစွတ်ထံမှ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအိစွတ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လခမပေးတော့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလက ဦးတင်မောင်နှင့် ဒေါ်ဘိဘိတို့အကြားတွင် အိမ်ရှင်အိမ်ငှားဆက်သွယ်မှုမရှိမှီ ငှားပေါ်ပေါက်သည်။

ဦးလှမောင် (ပြိုင်ပြသက်သေ)သည် ဦးအိစွတ်၏သား ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဘိဘိက ဝန်ခံထွက်ဆိုသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဂ)တွင် “အိမ်ရှင်”ဆိုသည်မှာ “တရားမ ကျင့်ထုံးကိုဥပဒေ၌ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြထားသည့် တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်” ပါဝင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မဟာမေဒင်ဘာသာဝင်ဖြစ်သူ ဦးအိစွတ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ဘိဘိသည် သူ၏ ဇနီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်ဘိဘိအဆိုပြု သည့်အတိုင်း အိမ်ငှားများ၏“အိမ်ရှင်”အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားမည်နည်းတူ ဦးလှမောင်သည်လည်း ဦးအိစွတ်၏ အမွေခံသားအဖြစ်ဖြင့် ပူးတွဲ “အိမ်ရှင်” ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ အိမ်ငှားတို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်းမှ ထွက်ခွာ သွားကြသောအခါ လစ်လပ်သွားသော အိမ်ခန်းများမှာ ဥပဒေသဘော အရ ဦးလှမောင်အပါအဝင် “အိမ်ရှင်” အားလုံး၏ လက်ဝယ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

အမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ ဦးလှမောင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းများအပါအဝင် အိမ်ခန်းများကို ဒေါ်တင်ကြည် ဆိုသူအား သက်သေခံ (၁)စာချုပ်အရရောင်းချခဲ့ရာ ဒေါ်တင်ကြည်က မိမိမတ်တော်သူ ဦးအုန်းမောင်အား ယင်းအခန်းများတွင် နေထိုင်စေခဲ့သည်။ ဤအခြေအနေ တွင် ပူးတွဲ“အိမ်ရှင်”တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးလှမောင်၏စီစဉ်ချက်အရ ထိုအခန်းများ သို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဦးအုန်းမောင်သည် အခြား ပူးတွဲအိမ်ရှင်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသော ဒေါ်ဘိဘိ အား အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းများမှ ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ပဲ ဖယ်ရှားခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဒေါ်ဘိဘိ စွဲဆိုသော အမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်း မရှိ တော့ပေ။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူသည် ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် အခြေခံ၍ တရားတထုံးစွဲဆိုခွင့်ရှိသည့်အလျောက် ဗဟိုတရားရုံးသည် ဤ ပြင်ဆင်မှုတွင် အောက်ရုံး၏အမိန့်များကို မစွက်ဖက်နိုင်ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ အထက်တွင်ရှင်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒေါ်ဘိဘိ စွဲဆိုသော

အမှုမှာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် အကျုံးမဝင်ပါပဲလျက်
 မြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်ဘိဘီစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်လိုက်ခြင်းမှာ မှား ဦးစုန်းမောင်
 ယွင်းကြောင်းရောဂါရပေသည်။ နှင့်
 ဒေါ်ဘိဘီ

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ အောက်ရုံးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို
 ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ဘိဘီစွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ
 ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကို ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ကိုကို လတ်
နှင့်
ဒေါ် တင် ညွန့် *

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၁၇ ရက်

ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့ထားရန်ချမှတ်သော အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်ခြင်း—
ထို့ပြင် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော အမိန့်လည်း မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့ထားရန် ဆုံးဖြတ်သော မြန်မာတရား
ရုံး၏အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထား
သော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁)နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တွင်
အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့်အမိန့်လည်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာမြန်မာ
တရားရုံးကချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်
ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကို ပလပ်လိုက်ခြင်း
မှာ မှန်ကန်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးမောင်မောင်(သထုံ) ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးကျား၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အင်းစိန်မြန်မာတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၇/၇၆ တွင် အယူခံတရား
လို ဦးကိုကိုလတ်က ယခင် ရန်ကုန်မြို့တော်တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်
ခ-၃၉/၆၄ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်တင်ညွန့်၏မိခင်ဖြစ်သော ကွယ်လွန်
သူ ဒေါ်လှတင်အပေါ် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကိုအတည်ပြုသည်။ ဒီကရီကို
အတည်ပြုဆဲတွင် တရားရုံး ဒေါ်တင်ညွန့်က ဦးကိုကိုလတ်အပေါ် ဦးကိုကို
လတ် ရရှိခဲ့သည့် ဒီကရီမှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန်နှင့်
အခြားသက်သာခွင့်များရလိုကြောင်း အဆိုပါတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ်
၆၉/၈၃ တွင် တရားစွဲဆိုသည်။ ထိုသို့ အမှုသစ်စွဲဆိုခြင်းကြောင့် တရားမ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၅၆

† ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၃၄ တွင်ချမှတ်သော (၂၀-၂-၈၄)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးကိုကိုလတ်
နှင့်
ဒေါ်တင်ညွန့်

ဇာရီမူအမှတ် ၇/၇၆ ကို အတည်မပြုပဲ အကြိမ်ကြိမ် ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြို့နယ်တရားရုံးက တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၉/၈၃ တွင် ဇာရီမူ၌ ထုတ်ဆင့်ထားသော မြေအပ် ဝရမ်းကို ရပ်ဆိုင်းထားစေရန် ၂၈-၁၂-၈၃ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးကိုကိုလတ်က မြို့နယ်တရားရုံးက ဇာရီမူအား ရပ်ဆိုင်းသည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို ဆက်လက်တင်သွင်းသည်။

ဇာရီမူကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် ဆုံးဖြတ်သော မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထားသော ဒီကရီ မဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တွင် အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်လည်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမှာ ဥပဒေ နှင့် မညီညွတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ပေသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဗဟိုတရားရုံးတွင်တင်သွင်းသည့် ဤအယူခံ ကိုပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်ပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ တိုင်း တရားရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ကန်သည် ဖြစ်၍၊ ဦးကိုကိုလတ်၏အယူခံကိုပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် အကြောင်း ထူးမည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်ဝင်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ကျင်ငွေ
(ကွယ်လွန်သူ ဦးကျင်ဟုတ်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဒေါ်ခင်တီ ပါ ဂ *

† ၁၉၈၄
ဇူလိုင်လ
၁၀ ရက်

တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းခြင်း - ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟ
ကြေငြာပေးစေလိုမှုနှင့်လက်ရောက်ရလိုမှု - တရားလို ကွယ်လွန်ပြီး
နောက် ၎င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် တရားဖြိုင်တို့သည်
အမွေဆိုင်များဖြစ်သဖြင့် အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုသာ
စွဲဆိုနိုင်ခြင်း-ဤအခြေအနေတွင် အမှုမှာ တရားလိုကွယ်လွန်သွား
သည်နှင့်တပြိုင်နက် ရပ်စဲသွားခြင်း။

ဆိုမြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် ကွယ်လွန်သူတရားလို ဦးဟင်းချောင်းက
အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့်အဆောက်အအုံမှာ မိမိနှင့် ဦးဘန်ဂွက်တို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်
သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုကာ ကွယ်လွန်သူ ဦးကျင်ဟုတ်အား အဓိက
ဦးတည်၍ စွဲဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ထိုအတိုင်းမှန်လျှင် ဦးဟင်းချောင်းကွယ်လွန်
သွားသောအခါ ဦးဟင်းချောင်း၏သားဖြစ်သည်ဟုအငြင်းမပွားသော ဦးကျင်
ဟုတ်နှင့် ဦးဟင်းချောင်း၏ အမွေစားအမွေခံများဖြစ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိသော
ဒေါ်ခင်တီနှင့် အခြားသူတို့သည် အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံတွင်
ဦးဟင်းချောင်းပိုင်ဆိုင်သည်ဟု အဆိုပြုထားသောအစုကို အမွေဆက်ခံကြမည်
ဖြစ်သည်။ ဦးကျင်ဟုတ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ကျင်ငွေက သူ၏အမွေကို
ဆက်ခံမည်ဖြစ်သည်။ ပူးတွဲ အမွေဆိုင် အချို့က ကျန်အမွေဆိုင်များ အပေါ်
အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို သူတို့သာပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန် စွဲဆို
ခွင့်မရှိပေ။ ထို့နည်းတူ ပူးတွဲအမွေဆိုင်အချို့က အခြား အမွေဆိုင်အပေါ်
ထိုသူလက်ရှိဖြစ်သည့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို လက်ရောက် ရလိုကြောင်းလည်း

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၉
† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၁၀ တွင် ချမှတ်သော (၁-၃-၈၄)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်ကျင်ငွေ
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးကျင်ဟုတ်၏
တရားဝင်ကိုယ်
စားလွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ခင်တီပါဂ

စွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးဟင်းချောင်းအနေဖြင့် သား ဦးကျင်ဟုတ် အပေါ်
အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွင် တောင်းဆို
ထားသည့် သက်သာခွင့်များရလိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့် ရှိနိုင်သော်လည်း ဦးဟင်း
ချောင်းကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူပိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသော ပစ္စည်းများကို
တရားပြိုင် ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် အခြား အမွေဆိုင်တို့က အမွေဆက်ခံခွင့်ရရှိသွား
သောကြောင့် အမွေဆိုင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ရရန်ရှိသော အမွေဝေစုကို
လက်ရောက်ရလိုက အမွေပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန်စွဲဆို
ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဦးဟင်းချောင်းစွဲဆိုထားသည့်အမှုကို လက်ရှိပုံစံအတိုင်း သူ၏
အမွေဆိုင်အချို့က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးဝင်းစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ဦးစိန်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အမှုအတောအတွင်း ကွယ်လွန်သွားသူ မူလရုံးတရားလို ဦးဟင်းချောင်း
သည် တရားပြိုင် ဦးကျင်ဟုတ်၏ဖခင်ဖြစ်သည်။ ဦးဟင်းချောင်းက ရန်ကုန်မြို့၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မကြီးကြီးလမ်း ခြံအမှတ် ၈/၁၀ နှင့် ယင်းခြံမြေပေါ်တွင်
ရှိသော အဆောက်အအုံတို့မှာ မိမိနှင့် တရားပြိုင် ဦးဘန်ဂွက်၊ ဦးဟုတ်လွင်တို့
စပ်တူဝယ်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးဟုတ်လွင်က သူ၏အစုကို ပြန်လည်
ရောင်းချသဖြင့် မိမိနှင့် ဦးဘန်ဂွက်တို့က စပ်တူဝယ်ခဲ့ကြောင်း အရောင်းအဝယ်
စာချုပ်တွင် ဝယ်သူ၏အမည်ကို ဦးဘန်ဂွက်နှင့် သား ဦးကျင်ဟုတ်တို့ အမည်
ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျင်ဟုတ်မှာ အမည်ငှားသာဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါ
အဆောက်အအုံတွင် မိမိ မိသားစုနှင့် ဦးဘန်ဂွက်တို့ နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း
၂၀-၆-၈၃ နေ့တွင် ဦးဘန်ဂွက်သည် ဦးကျင်ဟုတ်အား သူနေထိုင်သည့်
ဘက်တွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်စေခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျင်ဟုတ်သည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှု
များကို ထိပါးပြောဆိုလာကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့်
အဆောက်အအုံကို ဝယ်ယူစဉ်က ဦးကျင်ဟုတ်မှာ အမည်ခံသာဖြစ်ပြီး မိမိနှင့်
ဦးဘန်ဂွက်တို့သာ ပူးတွဲပိုင်ရှင်အစစ်များဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေ
ရန်နှင့် အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှ ဦးကျင်ဟုတ်နှင့်မိသားစုအား ဖယ်ရှား၍
လက်ရောက် ပေးအပ်စေရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ်
၂၁၈/၈၃ တွင် တရားစွဲဆိုလေသည်။

အမှုဆိုင်နေစဉ်အတွင်း ၂၆-၁-၈၃ နေ့တွင် တရားလို ဦးဟင်းချောင်း
ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်ခင်တီနှင့် အခြားသူများအား တရားဝင်ကိုယ်စား
လွယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ၇-၃-၈၄ နေ့တွင် တရားပြိုင် ဦးကျင်ဟုတ်
ကွယ်လွန်သွားပြန်သဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်ငွေကသူ၏ကိုယ်စားလွယ်အဖြစ်

ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကျင်ငွေက ကွယ်လွန်သူ တရားလို ဦးဟင်း
ချောင်း၏နေရာတွင် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ထည့်သွင်း၍ အမှုကိုဆက်လက်
ဆောင်ရွက်ခြင်းကို မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ကျင်ငွေ
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးကျင်ဟုတ်၏
တရားဝင်ကိုယ်
စားလှယ်)
နှင့်
ဒေါ်ခင်တီပါဝ

ဤအမှုတွင် ကွယ်လွန်သူ တရားလို ဦးဟင်းချောင်းက အချင်းဖြစ်ခြင်းနှင့်
အဆောက်အအုံမှာ မိမိနှင့် ဦးဘန်ဂှက်တို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်
ဟု အဆိုပြုကာ ကွယ်လွန်သူ ဦးကျင်ဟုတ်အား အဓိက ဦးတည်၍ စွဲဆိုထား
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်းမှန်လျှင် ဦးဟင်းချောင်း ကွယ်လွန်သွားသောအခါ
ဦးဟင်းချောင်း၏သားဖြစ်သည်ဟု အငြင်းမပွားသော ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် ဦးဟင်း
ချောင်း၏ အမွေစား အမွေခံများဖြစ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိသော ဒေါ်ခင်တီနှင့်
အခြားသူတို့သည် အချင်းဖြစ်ခြင်းနှင့် အဆောက်အအုံတွင် ဦးဟင်းချောင်း
ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု အဆိုပြုထားသော အစုကို အမွေဆက်ခံကြမည် ဖြစ်သည်။
ဦးကျင်ဟုတ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ကျင်ငွေက သူ၏အမွေကို ဆက်ခံမည်
ဖြစ်သည်။ ပူးတွဲအမွေဆိုင် အချို့က ကျန်အမွေဆိုင်များအပေါ် အမွေဆိုင်
ပစ္စည်းကို သူတို့သာပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးစေရန် စွဲဆိုခွင့် မရှိ
ပေ။ ထို့နည်းတူ ပူးတွဲအမွေဆိုင်အချို့က အခြား အမွေဆိုင်အပေါ် ထိုသူ
လက်ရှိဖြစ်သည့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်းလည်း စွဲဆိုခွင့်
မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးဟင်းချောင်းအနေဖြင့် သား ဦးကျင်ဟုတ်အပေါ်အချင်း
ဖြစ် ခြင်းနှင့် အဆောက်အအုံတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွင် တောင်းဆိုထား
သည့် သက်သာခွင့်များရလိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့်ရှိနိုင်သော်လည်း ဦးဟင်းချောင်း
ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူပိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသောပစ္စည်းများကို တရားပြိုင်
ဦးကျင်ဟုတ်နှင့် အခြားအမွေဆိုင်တို့က အမွေဆက်ခံခွင့် ရရှိသွားသော
ကြောင့် အမွေဆိုင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ရရန်ရှိသော အမွေဝေစုကို လက်ရောက်
ရလိုက အမွေပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန်စွဲဆိုရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ဦးဟင်းချောင်း စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို လက်ရှိပုံစံအတိုင်း သူ၏ အမွေဆိုင်
အချို့က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ချေ။ ဦးဟင်းချောင်း စွဲဆို
သောအမှုမှာ သူကွယ်လွန်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ရပ်စဲသွားပြီဟု ဆိုရပေမည်။
ဗဟိုတရားရုံးက ဤအမှုပါဖြစ်ရပ်များနှင့် သဘောချင်းတူသော ဒေါက်တာ
မိုးအောင်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးသန်း(၁) အမှုတွင် အလားတူ အဆုံးအဖြတ်
ပေးခဲ့ဖူးသည်။ လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေက ထိုအမှုကို ရည်ညွှန်း
လျက် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ထားသူက
ဝန်ခံသဘောတူလျှင် အမွေမှုစွဲရန် ဆုံးဖြတ်ရန်သာ ရှိတော့ကြောင်း တင်ပြ
လျှောက်ထားသည်။ ဤအဆင့်တွင် လျှောက်ထားသူက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ

(၁) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၉

၁၉၈၄
ဒေါ်ကျင်ဌေး
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးကျင်ဟုတ်၏
တရားဝင်ကိုယ်
စားလွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ခင်တီပါဝ

အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ထားသူက ဝန်ခံသည် သို့မဟုတ်ငြင်းကွယ်
သည်ဟူသောအချက်မှာ အဓိကကျသော အချက်မဟုတ်ချေ။ တရားမမှုများကို
အဆိုအချေများအရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရသည်ဖြစ်ရာ ဦးဟင်းချောင်း အဆိုပြု
ထားသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံမှာ သူနှင့် ဦးဘန်ဂွက်
တို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းဖြစ်ခဲ့လျှင် အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့် အတိုင်း
ဦးဟင်းချောင်းစွဲဆိုသည့်အမှုမှာ သူကွယ်လွန်သွားသောအခါ ရပ်စဲသွားမည်
ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ တရားလို ဦးဟင်းချောင်း၏နေရာတွင်
တရားဝင်ကိုယ်စားလွယ်များ ထည့်သွင်းသည့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်
ဖျက်ပြီး ဦးဟင်းချောင်းစွဲဆိုသောအမှုမှာ ရပ်စဲသွားသောကြောင့် ပလပ်လိုက်
ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးခင်ဇာမုံ
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွှေ့တွင်

ဦးကျော် ငြိမ်း

နှင့်

ဦးကျော်ရှိန်း *

† ၁၉၈၄

စက်တင်ဘာလ

၂၇ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၂၊ နည်း ၃ နှင့် ၁၅-ရူးသွပ်သူကိုယ်စား
အမှုတွင်ဆောင်ရွက်ရန်အုပ်ထိန်းသူခန့်ထားခြင်းမရှိပဲ၊ ထိုရူးသွပ်သူ
အပေါ် ချမှတ်ထားသော ဒီကရီသည်ပျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၂၊ နည်း ၃ နှင့် ၁၅
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ရူးသွပ်သူအပေါ်စွဲဆိုသောအမှုတွင် ရူးသွပ်သူ ကိုယ်
စား အမှုတွင်ဆောင်ရွက်ရန်အုပ်ထိန်းသူတစ်ဦးခန့်ထားပေးရန် လိုအပ်သည်။
မူလအမှုတွင် ရူးသွပ်သူများဖြစ်သည့် မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့ကိုယ်စား အမှု
တွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အုပ်ထိန်းသူခန့်ထားခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် သူတို့
နှစ်ဦးအပေါ် ချမှတ်သည့်ဒီကရီမှာပျက်ပြယ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဒေါ်နွယ်နွယ်တင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးထွန်းကြည်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ဦးကျော်ရှိန်း၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့သည် ဦးစိန်တင်နှင့်
ဒေါ်စောတို့၏ သားသမီးများဖြစ်ကြသည်။ မသန်းသန်းရှိသည် ဦးကျော်ငြိမ်း
၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ရှိန်းက မိခင်ဖြစ်သူသည် ၁၃၃၀ ပြည့်နှစ်တွင်
လည်းကောင်း၊ မခင်သည် တရားမစွဲဆိုမီ ၂ နှစ်ခန့်ကလည်းကောင်း ကွယ်လွန်
ခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြကာ မိဘများကျန်ရစ်သောအမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေး
စေရန် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၂/၇၀ (နှားထိုးကြီး)
တွင် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက်
ပဏာမဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁ နှင့် ၁၀

† ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၂ တွင် ချမှတ်သော (၁၉-၁၀-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးကျော်ငြိမ်း
နှင့်
ဦးကျော်ရှိန်း

ဦးကျော်ငြိမ်းက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁/၈၃ တွင် ဦးကျော်ရှိန်း အပေါ် အယူခံဝင်သည်။ ဦးကျော်ရှိန်းကလည်း တိုင်းတရားရုံးကဆုံးဖြတ်ပေးသော အမွေပစ္စည်းများမှာ မိမိရသင့်သည်ထက် နည်းသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၀/၈၃ တွင် ဦးကျော်ငြိမ်းပါ(၄)ဦးတို့အပေါ် အယူခံဝင်သည်။ အယူခံမှုနှစ်မှုစလုံးမှာ မူလအမှု တစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါ အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးကျော်ငြိမ်းတို့(၄)ဦး တင်သွင်းသော ချေလွှာတွင် တရားပြိုင် မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့မှာ ရူးသွပ်နေကြောင်းဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးကျော်ရှိန်းက “မခင်လှမှာ အသက် ၄၆ နှစ်ရှိပြီး၊ ရူးသွပ်နေသူဖြစ်ပါသည်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဦးကျော်ရှိန်း၏ရှေ့နေ ဦးထွန်းကြည်က မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့သည် ရူးသွပ်နေကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ချေလွှာတွင် မခင်လှနှင့် မခင်သိန်းတို့ လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်းမရှိပဲ တစုံတယောက်က ကိုယ်စားလက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ သို့သော် မူလရုံးတွင် တင်သွင်းသောကိုယ်စားလှယ်စာ၌ မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့က ကြက်ခြေခတ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဗဟိုတရားရုံး တရားမပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၀/၈၃ တွင် တင်သွင်းသော ရှေ့နေ ဒေါ်နွယ်နွယ်တင်၏ ကိုယ်စားလှယ်စာတွင်လည်း သူတို့နှစ်ဦးက ကြက်ခြေခတ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၂၊ နည်း ၃ နှင့် ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ရူးသွပ်သူအပေါ် စွဲဆိုသောအမှုတွင် ရူးသွပ်သူကိုယ်စား အမှုတွင် ဆောင်ရွက်ရန် အုပ်ထိန်းသူတစ်ဦးခန့်ထားပေးရန်လိုအပ်သည်။ မူလအမှုတွင် ရူးသွပ်သူများဖြစ်သည့် မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့ကိုယ်စား အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အုပ်ထိန်းသူ ခန့်ထားခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအပေါ် ချမှတ်သည့် ဒီကရီမှာပျက်ပြယ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုများကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။တိုင်းတရားရုံးသည် အမှုကိုမူလအမှုအမှတ်အတိုင်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ တရားပြိုင် မခင်သိန်းနှင့် မခင်လှတို့အတွက် သင့်တော်သူတစ်ဦးဦးအား အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ခန့်ထား၍ အမှုကို တရားဥပဒေနှင့် အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးစီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဤအယူခံများတွင် နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် မိမိတို့ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးကျော်ဝင်းအောင်
နှင့်
ဒေါ်ညွန့် ပါ(၃) *

† ၁၉၈၄
ဇူလိုင်လ
၂၇ ရက်

အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်ကို အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်ထားမှုမျိုးတွင်
တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲစစ်ဆေးရန်မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေထိန်းစာများ အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်ထားလာ
လျှင် အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ အရ တရားမကြီးမှုအဖြစ်
ပြောင်း၍ စစ်ဆေးရသော်လည်း အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်လျှောက်ထားမှုမျိုး
ကို တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲစစ်ဆေးရန် မလိုချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးထွန်းမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမ အထွေထွေ အမှုမှတ် ၂၄/၇၉ တွင်
ဦးကျော်ဝင်းအောင်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘသွင်၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ ရရန်
ရှိသောကြွေးမြီများကို တောင်းခံရန်အတွက် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ရရှိခဲ့ရာ
ဥေကျပ် ၁၀၀၀၀/-ကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်ညွန့်က အဆိုပါတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၈၁
တွင် ဦးကျော်ဝင်းအောင်သည် အရေးကြီးသောအချက်အလက်တို့ကို ထိန်းချန်
ကာ အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ကို လိမ်လည်ရယူခဲ့၍ ထိုအမွေဆက်ခံခွင့်လက်
မှတ်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီး မိမိအား အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးရန်
လျှောက်ထားရာ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ဝင်း
အောင်က ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၃၁

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄ တွင် ချမှတ်သော (၇-၉-၈၃) နေ့စွဲပါ
စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးကျော်ဝင်း
အောင်
နှင့်
ဒေါ်ညွန့်ပါ
(၃)

ဤအယူခံတွင် အငြင်းမပွားသည့်အချက်မှာ တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၂၄/၇၉ တွင် ဦးကျော်ဝင်းအောင်အား အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် ကနဦး ထုတ်ပေးထားသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ ထိုလက်မှတ်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေးရန် ဒေါ်ညွန့်က အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၃ အရ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ညွန့်သည် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားစဉ်က ဦးကျော်ဝင်းအောင်အား ထုတ်ပေးထားသည့်အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်မှာ အတည်ဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် ဒေါ်ညွန့် လျှောက်ထားသည့် လျှောက်လွှာမှာ တရားဝင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ ဖော်ပြလိုသည့်အချက်မှာ အမွေထိန်းစာများအပေါ်အဆိုင်လျှောက်ထားလာလျှင် အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ အရ တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်း၍ စစ်ဆေးရသော်လည်း အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် လျှောက်ထားမှုမျိုးကို တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ စစ်ဆေးရန်မလိုချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ညွန့်စွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးထွန်းရှိန်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ကြိုင် ပါ(၂)

နှင့်

ဒေါ် သိန်း ဟန် ပါ(၆) *

† ၁၉၈၄

စက်တင်ဘာ

၅ ရက်

ရုံးချိန်းနေ့က တရားပြိုင်အကျိုးဆောင်သည် ဗဟိုတရားရုံးတွင် အမှု
လိုက်ပါဆောင်ရွက်နေရ၍ ပျက်ကွက်ရသည်ဆိုခြင်းမှာလုံလောက်
သောအကြောင်း ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရုံးချိန်းနေ့က ဦးကြိုင်တို့၏ အကျိုးဆောင်မှာ ဗဟို
တရားရုံးတွင်အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် ရုံးချိန်းတစ်ကြိမ်သာပျက်ကွက်
ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားနှင့်တကွတင်ပြ၍ အမှုကို ဥပဒေနှင့်
အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ မူလရုံး
တရားလိုဘက်မှ ဦးကြိုင်၏ အကျိုးဆောင်သည် အချင်းဖြစ်နေ့က ဗဟိုတရားရုံး
တွင် အမှုဆိုင်ခဲ့ရသည့်အချက်ကို ငြင်းကွယ်ခြင်းမပြု။ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်ဘက်မှ
ရုံးချိန်းပျက်ကွက်ခြင်းသည် လုံလောက်သော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်သည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် — ဦးထွန်းရှေ့၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးလှတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၈၃/၈၁ တွင် ဒေါ်တုတ်က
တရားလိုပြုလုပ်၍ ဦးကြိုင်နှင့် ဒေါ်အုန်းစိန်တို့အပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူ
အဖြစ်ဖြင့် အချင်းဖြစ်နေအိမ်မှ နှင်လိုကြောင်းစွဲဆိုရာ တဘက်သတ် အနိုင်
ဒီကရီရရှိသည်။ ဦးကြိုင်တို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်
သည့်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးတွင်ဤတရားမပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၄

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၈၃ တွင်ချမှတ်သော (၃၀-၉-၈၂)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ တဘက်သတ် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးကြိုင်ပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်သိန်းဟန်
ပါ (၆)

အ ယူ ခံ အ တွင်း ဒေါ်တုတ်ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် သူ၏ သားသမီးများဖြစ်သော ဒေါ်သိန်းဟန်၊ ဒေါ်သန်းသန်းလှိုင်၊ ဒေါ်ကျင်ထွေး၊ ဒေါ်တင်တင်အေး၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်ချိုနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့အား တရားဝင် တိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။

ရုံးချိန်းနေ့က ဦးကြိုင်တို့၏အကျိုးဆောင်မှာ ဗဟိုတရားရုံးတွင်အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက် နေရသဖြင့် ရုံးချိန်းတစ်ကြိမ်သာ ပျက်ကွက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားနှင့်တကွ တင်ပြ၍ အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးခွင့် ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ မူလရုံး တရားလိုဘက်မှ ဦးကြိုင်၏အကျိုးဆောင်သည် အချင်းဖြစ်နေက ဗဟိုတရားရုံးတွင် အမှုဆိုင်ခဲ့ရသည့်အချက်ကို ငြင်းကွယ်ခြင်းမပြု။ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်ဘက်မှ ရုံးချိန်းပျက်ကွက်ခြင်းသည် လုံလောက်သောအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး ကြားနာ စီရင်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ရီပါ(၂)

နှင့်

ဒေါ်ရီရီသန့် *

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၅ ရက်

ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူအား နှင်လိုမှု - ဥပစာတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ
နေသူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူမဟုတ်ခြင်း။

မူလရုံးတရားလို ဦးအံ့ခိုင်သည် သားနှင့်ချွေးမအား ၎င်းပိုင်သော ဥပစာ
တွင် နေခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဦးအံ့ခိုင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ထို့နောက် သား
ကွယ်လွန်သည်။ ဦးအံ့ခိုင်က ချွေးမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ရီအားခွင့်ပြုချက်အရနေသူ
အဖြစ် ဥပစာမှ နှင်လိုမှု တရားစွဲဆိုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးအံ့ခိုင်သည် ၁၃၁၉ ခုနှစ်တွင် နောက်အိမ်ထောင်
ပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သားဖြစ်သူသည် ဖခင် နောက်အိမ်ထောင် ပြုသည် ကို
အကြောင်းပြပြီး ဖခင်ထံမှအမွေရခွင့်ရှိပေသည်။ ထိုသို့ အမွေရခွင့်ရရှိပြီး နောက်
ဦးအံ့ခိုင်၏သား ကိုတင်အေး ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ ရခွင့်သည်
သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ရီအပေါ် သက်ဆင်းလေသည်။ ဤအခြေအနေတွင်
အချင်းဖြစ်မြေမှာ တချိန်က ဦးအံ့ခိုင်ပိုင်ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဒေါ်ခင်ရီသည်
အချင်းဖြစ်မြေ၌ လက်ရှိနေထိုင်ခြင်းသည် ဦးအံ့ခိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်
ခြင်းဖြစ်သည်ဟုမဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှကို၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်မောင် (ရေစကြို)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၃၆

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၈ တွင်ချမှတ်သော (၇-၁-၈၃)
နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ရီပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်ရီရီသန့်

ရေစကြိုမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၀/၈၁ တွင် ဦးအံ့ခိုင်က ဒေါ်ခင်ရီနှင့် မသန်းဆွေတို့အပေါ် ခွင့်ပြုချက်အရ ထားသည်ဆိုသော မြေမှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာအနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ရီတို့က မြို့နယ်တရား ရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီက.ရီကိုမကျေနပ်၍ မကွေးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင် သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို ဆက်လက် တင်သွင်းသည်။ အယူခံအတောအတွင်း ဦးအံ့ခိုင်ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးအံ့ခိုင်က အချင်းဖြစ်မြေမှာ မိမိပိုင်ဖြစ်၍ ထိုမြေတွင် ဇနီး ဒေါ်နီထွေး၊ သား ကိုတင်အေးတို့နှင့်အတူနေလာရာ သားဖြစ်သူသည် ဒေါ်ခင်ရီနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး မိမိတို့နှင့်အတူဆက်လက်နေလာခဲ့ကြောင်း၊ မိမိ၏ဇနီး ဒေါ်နီထွေး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိမိသည် ၁၃၁၉ ခုနှစ်တွင် နောက်အိမ် ထောင်ကျပြီး ၁၃၂၁ ခုနှစ်တွင် အခြားရွာတစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော အခါ သား ကိုတင်အေးနှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ရီတို့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သားဖြစ်သူ သည် အမှုမစွဲဆိုမီ ၈ နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဒေါ်ခင်ရီအား ထိုမြေတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ၁၇-၄-၈၀ နေ့၌ ရေစကြိုမြို့မီးလောင်ရာ တွင် ဒေါ်ခင်ရီနေထိုင်သောအိမ်မီးသင့်ခဲ့ကြောင်း၊ ၂၅-၁၁-၈၀ နေ့တွင် ဒေါ်ခင်ရီနှင့် မသန်းဆွေတို့သည် မိမိ၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ အချင်းဖြစ်မြေတွင် အိမ်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ သူတို့အား ဖယ်ရှား ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဒေါ်ခင်ရီတို့က အချင်းဖြစ်မြေတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း အဓိကအားဖြင့် ထုချေသည်။

ဦးအံ့ခိုင်၏ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထား သည် -

“တရားလိုမှ အချင်းဖြစ်ပိုင်းမြေမှာ မိမိပိုင်ပိုင်းမြေဖြစ်၍ ပိုင်းမြေ အတွင်း၌ အဆောက်အဦ မဆောက်လုပ်ရန် အမှတ် (၅) ရပ်ကွက် ကောင်စီအား ၂၅-၁၁-၈၀ နေ့က တင်ပြခဲ့ပါသည်။ တရားပိုင် များသည် တရားလို၏ခွင့်ပြုချက်တစုံတရာမရရှိပဲ အချင်းဖြစ် ပိုင်းမြေ အတွင်း၌ အိမ်ဆောက်လုပ်၍နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။”

ဤအဆိုပြုချက်များအရ ဒေါ်ခင်ရီတို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို အချင်းဖြစ် မြေ၌ ဦးအံ့ခိုင်၏ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းပေါ်လွင်သည်ဖြစ် ၍ အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊နည်း ၁၁(က)အရ ပလပ် ရန်ဖြစ်ပေသည်။

အဆိုအပိုင်း ၃ ပါ အဆိုပြုချက်အရ ဦးအံ့ခိုင်သည် ၁၃၁၉ ခုနှစ်တွင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သားဖြစ်သူသည် ဖခင်နောက်အိမ်ထောင် ပြုသည်ကို အကြောင်းပြုပြီးဖခင်ထံမှ အမွေရခွင့်ရှိပေသည်။ထိုသို့ အမွေရခွင့် ရရှိပြီး နောက် ဦးအံ့ခိုင်၏သား ကိုတင်အေး ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ ရခွင့်သည် သူ၏ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ရီအပေါ် သက်ဆင်းလေသည်။ ဤအခြေ အနေတွင် အချင်းဖြစ်မြေမှာ တချိန်က ဦးအံ့ခိုင်ပိုင်ဖြစ်ခဲ့သည့် တိုင်အောင် ဒေါ်ခင်ရီသည် အချင်းဖြစ်မြေ၌ လက်ရှိနေထိုင်ခြင်းသည် ဦးအံ့ခိုင်၏ ခွင့်ပြု ချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်ရီပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်ရီရီသန့်

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ မြန်မာတရားရုံးနှင့်တိုင်းတရားရုံးတို့၏စီရင် ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဦးအံ့ခိုင်စွဲဆိုသောအမှုကိုတရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-ဟုသတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၂၇ ရက်

မခင်သက်

နှင့်

ဦးဘ မှန်း *

တဦးတယောက်သောသူ၏ နှစ်နာမှုကိုကုစားနိုင်ရန် အခြားနည်းလမ်း
များပွင့်နေသေးလျှင် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးအနေဖြင့် အောက်ရုံး
အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည်မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို လက်ရောက်
ပေးအပ်စေရန်ချမှတ်သောဒီကရီကိုအတည်ပြုရာ၌ ပစ္စည်းလက်ရောက်ပေးအပ်
ခြင်းကို ခုခံခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇၊ ၁၀၀
နှင့် ၁၀၃ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤကဲ့သို့ တဦးတယောက်သောသူ၏
နှစ်နာမှုကို ကုစားနိုင်ရန် အခြားနည်းလမ်းများ ပွင့်နေသေးပါက ပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးအနေဖြင့် အောက်ရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်
မည်မဟုတ်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၁၉/၈၂ (အနောက်မြောက်)
တွင် တရားနိုင် ဦးဘမှန်း၏လျှောက်ထားချက်အရ တရားရုံး ကိုကျော်ဆွေ
တို့အပေါ် အိမ်နှင့်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရာ လျှောက်ထားသူ မခင်သက်က မိမိ
သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် လက်ရှိနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ မူလအမှု
တွင် အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သူများလည်းမဟုတ်သဖြင့် တရားရုံး ကိုကျော်ဆွေ
တို့အပေါ်ထုတ်ဆင့်သည် အိမ်နှင့်ဝရမ်းမှာ မိမိတို့အပေါ်အကျိုးသက်ရောက်မှု

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၉

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၁၉ (မန္တလေးအနောက်မြောက်) တွင်
ချမှတ်သော (၁၈-၄-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့်ဖော်ပြကာ အဆိုပါအိမ်နှင့်ဝရမ်းကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် နှင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ လျှောက်ထားသည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက ပလပ်လိုက်သဖြင့် မခင်သက်က မဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင်ဆင်မှုကိုတင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
မခင်သက်
နှင့်
ဦးဘမှန်း

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းများကို လက်ရောက် ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်သော ဒီကရီကိုအတည်ပြုရာ၌ ပစ္စည်းလက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်းကို ခုခံခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇၊ ၁၀၀ နှင့် ၁၀၃ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤကဲ့သို့ တဦးတယောက်သောသူ၏ နစ်နာမှုကိုကုစားနိုင်ရန် အခြားနည်းလမ်းများ ပွင့်နေသေးပါက ပြင်ဆင်မှုတရားရုံး အနေဖြင့် အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၂၇ ရက်

မ ခင် အုန်း မြင့်

နှင့်

ဦး ဘ ရင် *

ရုံးခွန်ထပ်မံထမ်းဆောင်စေရန် ချမှတ်သော အမိန့်အပေါ် အယူခံ
ဝင်ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးကမခင်အုန်းမြင့်ထံမှရုံးခွန်ထပ်မံတောင်း
ခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အကျုံးဝင်သော ဒီကရီ
မဟုတ်သဖြင့် တိုင်းရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးခင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးခင်မောင်သန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၃၁/၈၂ တွင် မခင်အုန်း
မြင့်က တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် တရားရှုံး ဦးဘရင်အပေါ် အဆိုပါတရားရုံး
တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉၃/၇၉ တွင် ချမှတ်ထားသော အမွေ စီမံခန့်ခွဲပေး
စေလိုမှု အပြီးသတ်ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန်လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံး
က အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများ၏တန်ဖိုးကို ၄၀၈၀၀၀/- ကျပ် သတ်မှတ်၍ မခင်
အုန်းမြင့် ရရန်ရှိသောအမွေဝေစုအတွက် ကျသင့်သောရုံးခွန်ကိုဖြည့်စွက်ထမ်း
ဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် မခင်အုန်းမြင့်က ဤအယူခံကို တင်
သွင်းသည်။

တိုင်းတရားရုံးက မခင်အုန်းမြင့်ထံမှ ရုံးခွန်ထပ်မံတောင်းခြင်းမှာ တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အကျုံးဝင်သော ဒီကရီမဟုတ်သဖြင့် တိုင်း
ရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုစရိတ်နှင့်တကွပယ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ်
၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၁၅

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၃၁ တွင် ချမှတ်သော (၁-၇-၈၃)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇော်နှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးချစ်ဆွေ ပါ(၂)

နှင့်

ဒေါ်ကျင်ဌေး ပါ(၂) *

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

ဒီကရီကိုအယူခံသောအခါ အယူခံအကြောင်းပြချက် တစ်ရပ်အဖြစ်
တင်ပြခွင့်ရှိသည့် ကိစ္စများတွင် ပြင်ဆင်မှု အာဏာဖြင့် ဗဟိုတရား
ရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည်မဟုတ်ခြင်း။

လျှောက်ထားသူတို့က ၎င်းတို့အပေါ်စွဲဆိုထားသော အမှုသည် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ ပိတ်ပင်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ကန့်ကွက်သည်ကို မူလ
ရုံးက လက်မခံသဖြင့် အဆင့်ဆင့်ပြင်ဆင်မှု တက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးချစ်ဆွေတို့သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁
အရ ပိတ်ပင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ အယူခံ
အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ထပ်မံတင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိပေသေးသည်။ ထိုသို့
အခြားနည်းအားဖြင့် တင်ပြခွင့်ရှိသည့်ကိစ္စများတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ဗဟိုတရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးတင်စုမောင်မြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဦးဘိုသန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကျင်ဌေးနှင့် ဒေါ်ကျင်ထုံတို့က လျှောက်ထားသူ
ဦးချစ်ဆွေ၊ ဒေါ်တင်တင်တို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ) အရ စွဲဆိုသည့် ပခုက္ကူမြို့နယ်
တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁/၈၃ တွင် မိမိတို့အပေါ် ဒေါ်ကျင်ဌေး
က ယခင်က အလားတူအမှုများကို တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၈၀ နှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၉

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇ တွင်ချမှတ်သော (၂၉-၈-၈၃)
နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးချစ်ဆွေပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်ကျင်စွေး
ပါ(၂)

၃၀/၈၀ တို့တွင် စွဲဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ ယခု အမှုကို ထပ်မံစွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိပါဟု အကြောင်းပြကာ အမှုကို ပလပ်ပေးပါရန် ဦးချစ်ဆွေတို့က လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် မဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ကာ အမှုကိုဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဦးချစ်ဆွေတို့က မကျေနပ်၍ မကွေးတိုင်းတရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင် ဆင်မှုကိုထပ်မံလျှောက်ထားသည်။

ဦးချစ်ဆွေတို့သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ ပိတ်ပင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ အယူခံအကြောင်းပြချက် တစ်ရပ်အနေဖြင့် ထပ်မံတင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိပေသေးသည်။ ထိုသို့အခြားနည်းအားဖြင့် တင်ပြခွင့်ရှိသည့် ကိစ္စများတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ဗဟို တရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇောမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးချစ်မောင် ပါ (၂)

နှင့်

ဒေါ်အုန်းသွင် *

† ၁၉၈၄

ဩဂုတ်လ

၂၄ ရက်

အမှုဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာနှစ်ခုကို တစ်မှုတည်းတွင် ထည့်သွင်းစွဲဆိုထား
ရုံမျှဖြင့် အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ အရ
ပယ်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုဖြစ် အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို တစ်မှုတည်း၌ ရော
ထွေး၍ စွဲဆိုထားသည့် အမှုများအား ပယ်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၇၊
နည်း ၁၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၊ နည်း ၆
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ အမှုဖြစ် အကြောင်းအရာများ
ပူးတွဲ၍ စွဲဆိုထားသည့် အမှုများတွင် တစ်မှုစီခွဲ၍ စွဲဆိုစေရန် သော်လည်း
ကောင်း၊ သင့်တော်မည်ဟု ထင်မြင်သည့် အခြားအမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို သော်လည်း
ကောင်း၊ တရားရုံးက ချမှတ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်
တရားရုံးက အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု
မဆိုနိုင်သောကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့
သည့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း
မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက်— ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်— ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရွှေဘိုမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀/၈၂ တွင် လျှောက်ထား
ခံရသူ ဒေါ်အုန်းသွင်က လျှောက်ထားသူ ဦးချစ်မောင် ပါ နှစ်ဦးအပေါ်
အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အတည်အလင်း ပြဋ္ဌာန်းပေးစေလိုမှုနှင့်
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁)(က)နှင့်(ဂ)အရ နှင်လိုမှုစွဲဆိုရာ “တရားလို၏ အဆိုလွှာသည်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆၇

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော (၈-၉-၈၃)
နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၀၄
ဦးချစ်မောင်
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်အုန်းသွင်

ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိပါသလား'' ဟူသည့် ငြင်းချက်အမှတ် (၁) နှင့်စပ်လျဉ်း
၍နှစ်ဘက်လျှောက်လဲချက်များကြားနာပြီးနောက် အဆိုလွှာကိုတရားမကျင့်ထုံး
အမိန့် ၆ နည်း ၁၇ အရ ပြင်ဆင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို
ဦးချစ်မောင်တို့က မကျေနပ်၍ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှုဝင်ရောက်
သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်
သွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူ၏အကျိုးဆောင်က အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာနှစ်ခုကိုအမှု
တစ်မှုတည်း၌ ရောထွေး၍ တရားစွဲဆိုထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေ
သဖြင့် ယင်းအဆိုလွှာကိုပယ်ချခြင်းမပြုပဲ ပြင်ဆင်ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်း
ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို တစ်မှုတည်း၌ ရောထွေး၍ စွဲဆိုထားသည့်
အမှုများအားပယ်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ တွင်ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်းမရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၊ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ
ဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာများ ပူးတွဲ၍ စွဲဆိုထားသည့်အမှု
များတွင် တစ်မှုစီခွဲ၍ စွဲဆိုစေရန်သော်လည်းကောင်း၊ သင့်တော်မည်ဟု ထင်
မြင်သည့် အခြားအမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကိုသော်လည်းကောင်း တရားရုံးက ချမှတ်နိုင်
ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အဆိုလွှာကို ပြင်
ဆင်စေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်သောကြောင့် မြို့နယ်
တရားရုံး၏အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကိုအတည်ပြုခဲ့သည့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခ
ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်စော ကျော်နိုင် ပါ(၅)

နှင့်

ဒေါ်စော သိရှိ ပါ(၄) *

†၁၉၈၄

စက်တင်ဘာ

၂၅ရက်

အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်များ စုံလင်စွာ
အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်လျှင်လည်းကောင်း၊ အမွေပစ္စည်း လက်ရှိ
ဖြစ်သူကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းမထားလျှင် လည်းကောင်း
ထိရောက်သော ဒီကရီကို ချမှတ်နိုင်မည်မဟုတ်၍ အမှုအောင်မြင်
ရန် အကြောင်းမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၁ ပါ အဆိုပြု ချက်များအရ
ဦးအောင်သင်းတို့မှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် သူတို့
ကွယ်လွန်သောအခါ သူတို့၏ အမွေကို သား ဦးစောအောင်နိုင်၊ သမီး
ဒေါ်စောသိရှိ (မူလရုံးတရားလို) နှင့် ဒေါ်စောကလျာ (မူလရုံးတရားပြိုင်)
တို့ကဆက်ခံကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးစောအောင်နိုင် ကွယ်လွန်သောအခါ အယူခံ
တရားလို မောင်စောကျော်နိုင်ပါ(၅)ဦးတို့၏ မိခင် ဒေါ်ကြူကြူက မြန်မာ
ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဦးစောအောင်နိုင်၏ အမွေကိုဆက်ခံမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မောင်စောကျော်နိုင်တို့သည် အဘိုး
ဦးအောင်သင်းနှင့် အဘွား ဒေါ်စောဖြူတို့၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း
တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အကယ်၍ သူတို့၏ ဖခင် ဦးစောအောင်နိုင်သည်
မိဘတစ်ဦးဦး အရင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါက မောင်စောကျော်နိုင်တို့သည် အမွေမမီ
မြေးများအဖြစ်ဖြင့် ဘိုးဘွားတို့၏ အမွေကိုဆက်ခံနိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် သူတို့
သည် အမွေမမီမြေးများမဟုတ်သောကြောင့် ဘိုးဘွားတို့၏အမွေကို မြေးများ

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆၁

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၁ (အရှေ့မြောက်) တွင် ချမှတ်သော
(၃၀-၈-၈၂) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

၁၉၈၄
မောင်စော
ကျော်နိုင်ပါ
(၅)
နှင့်
ဒေါ်စောသိရှိ
ပါ (၄)

အဖြစ်ဖြင့် ဆက်ခံခွင့်မရှိချေ။ အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးအောင်
သင်းတို့၏အမွေတွင် သား ဦးစောအောင်နိုင်ရခွင့်သည် သူ ကွယ်လွန်သော
အခါ သူ၏ဇနီးအပေါ် သက်ဆင်းသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံးတရားလို
ဒေါ်စောသိရှိသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြူကြူအား အမှုတွင်
အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းမထားသည်ကတကြောင်း၊ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း
များမှာ ဒေါ်ကြူကြူလက်ရှိဖြစ်နေသဖြင့် အမှုတွင် ဒေါ်ကြူကြူမပါဝင်ရောက်
သော ဒီကရီမချမှတ်နိုင်သည်က တကြောင်းကြောင့် ဒေါ်စောသိရှိစွဲဆိုသော
အမှုမှာ အောင်မြင်ရန်အကြောင်းမရှိပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် — ဦးတင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဒေါ်ခင်မြမြဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသော ဦးအောင်သင်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်စောမြ
တို့ အမှုမစွဲဆိုမီ ၁၂ နှစ်နှင့် ၁၇ နှစ်ခန့်က အသီးသီး ကွယ်လွန်ကြသောအခါ
သား ဦးစောအောင်နိုင်၊ သမီး ဒေါ်စောသိရှိနှင့် ဒေါ်စောကလျာတို့ ကျန်ရစ်
သည်။ ထို့နောက် ဦးစောအောင်နိုင်သည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သော
အခါ ပထမဇနီးနှင့်ရသော သား မောင်သက်နိုင်၊ မောင်မြတ်နိုင်နှင့် ဒုတိယဇနီး
နှင့်ရသော သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည့် မောင်စောကျော်နိုင်၊ မစောစန္ဒာနိုင်၊
မောင်စောဝဏ္ဏ၊ မစောကေသီနိုင်နှင့် မောင်စောလှဖြူတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ဒေါ်စောသိရှိက ညီမဒေါ်စောကလျာနှင့် အစ်ကိုဦးစောအောင်နိုင်၏
သားသမီးများအပေါ် မန္တလေးမြို့၊ မဟာဇေယျာဘုံရပ်ကွက်၊ အကွက်အမှတ်
၇၉၃၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၁ စာရင်းပေါက်သောမြေနှင့် ထိုမြေပေါ်ရှိအဆောက်
အအုံမှာ မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးအောင်သင်းနှင့် ဒေါ်စောမြတို့ကျန်ရစ်သော
အမွေပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ထိုပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးရန် မန္တလေး
တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၁/၇၇ တွင် တရားစွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့်
အတိုင်း ပဏာမဒီကရီရရှိသောကြောင့် တရားပြိုင်များအနက် ဦးစောအောင်
နိုင်၏ ဒုတိယဇနီးနှင့်ရသော သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် မောင်စောကျော်နိုင်
တို့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

ဒေါ်စောကလျာ၊ မောင်သက်နိုင်နှင့်မောင်မြတ်နိုင်တို့က အမှုတွင် ဖြောင့်ဆို
ဝန်ခံသည်။ မောင်စောကျော်နိုင်တို့ကမူ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ ဦးအောင်သင်း
တို့ပိုင်မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏မိခင် ဒေါ်ကြူကြူအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်
သွင်းခြင်း မပြုခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်းအဓိကအားဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်များထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့ရာ အဓိကငြင်းချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

၁၉၈၄
မောင်စော
ကျော်နိုင်ပါ
(၅)
နှင့်
ဒေါ်စောသိရှိ
ပါ(၄)

“တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်အားလုံးတို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင် သင်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်စောဖြူတို့၏ အမွေစား အမွေခံ အမွေဆိုင်များဖြစ် ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား”

အဆိုအပိုဒ် ၃ ကွင် အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည် -

“ဦးအောင်သင်းနှင့် ဇနီးတို့သည် သားဖြစ်သူ ဦးစောအောင်နိုင် ထက် ပထမဦးစွာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ကြပြီး ဦးစောအောင်နိုင် သည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၄ ရက်နေ့၌ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးစောအောင်နိုင်တွင် သားသမီး ၇ ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ (တရားပြိုင်များအဖြစ် ထည့်သွင်းတရားစွဲဆိုထား ပါသည်)”

အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ ပါအဆိုပြုချက်များအရ ဦးအောင်သင်းတို့မှာ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် သူတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ သူတို့၏ အမွေကို သား ဦးစောအောင်နိုင်၊ သမီး ဒေါ်စောသိရှိ (မူလရုံးတရားလို)နှင့် ဒေါ်စောကလျာ(မူလရုံးတရားပြိုင်)တို့က ဆက်ခံကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးစော အောင်နိုင် ကွယ်လွန်သောအခါ အယူခံတရားလို မောင်စောကျော်နိုင်ပါ ၅ ဦး တို့၏ မိခင် ဒေါ်ကြူကြူက မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဦးစောအောင်နိုင် ၏ အမွေကိုဆက်ခံမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မောင်စောကျော်နိုင်တို့သည် အဘိုး ဦးအောင်သင်းနှင့် အဘွား ဒေါ်စောဖြူတို့၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အကယ်၍ သူတို့၏ဖခင် ဦးစောအောင်နိုင်သည် မိဘတစ်ဦးဦး အရင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါက မောင်စောကျော်နိုင်တို့သည် အမွေမမီ မြေးများအဖြစ်ဖြင့် ဘိုးဘွားတို့၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် သူတို့ သည် အမွေမမီမြေးများမဟုတ်သောကြောင့် ဘိုးဘွားတို့၏အမွေကို မြေးများ အဖြစ်ဖြင့် ဆက်ခံခွင့်မရှိချေ။ အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးအောင် သင်းတို့၏ အမွေတွင် သား ဦးစောအောင်နိုင်ရခွင့်သည် သူကွယ်လွန်သော အခါ သူ၏ဇနီးအပေါ်သက်ဆင်းသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံးတရားလို ဒေါ်စောသိရှိသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြူကြူအား အမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းမထားသည်က တကြောင်း၊ အမွေဆိုင်

၁၉၈၄
မောင်စော
ကျော်နိုင်ပါ
(၅)

နှင့်
ဒေါ်စောသိက္ခီ
ပါ(၄)

ပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ကြူကြူလက်ရှိဖြစ်နေသဖြင့် အမှုတွင် ဒေါ်ကြူကြူမပါပဲ
ထိရောက်သော ဒီကရီမချမှတ်နိုင်သည်က တကြောင်းကြောင့် ဒေါ်စောသိက္ခီ
စွဲဆိုသောအမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်စောသိက္ခီစွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ
ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၁၀၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့်ဦးခင်ဇာမုံ
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄

ဩဂုတ်လ

၂၃ ရက်

ဦးစိုးပါ (၃)

နှင့်

ဦးဉာဏ်ပါ (၄)*

ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၄ - တရားလို
ဖြစ်သူက မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ပစ္စည်း၏
အကျိုးခံစားခွင့်ကို ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုလျှင် တရားပြိုင်ဖြစ်သူ
လက်ရှိဖြစ်ခြင်းသည် တရားလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လာသည့် အချိန်မှစ၍
(၁၂) နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရန်လိုခြင်း-နယ်နိမိတ်ချင်းဆက်လျက်
ရှိသောမြေကို ဆန့်ကျင် လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပထမဇယားအမှတ်
စဉ် ၁၄၄ အရဆိုလျှင် တရားလိုဖြစ်သူသည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို
ဖြစ်စေ၊ ထိုပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုဖြစ်စေ၊ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရာတွင်
တရားပြိုင်ဖြစ်သူ လက်ရှိဖြစ်ခြင်းသည် တရားလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လာသည့်အချိန်မှ
စ၍ (၁၂) နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဦးဉာဏ်တို့သည် နယ်နိမိတ်ချင်း
ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဦးစိုးတို့မြေတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်ခန့်က ကျူးကျော်ပြီး
ဝင်းထရံခတ်ခဲ့ခြင်း၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ခန့်က ရေကန်တူးခဲ့ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်
ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဉာဏ်၊ ဦးအေးမောင် (မြိုင်ပြ-၁)၊ ဦးခင်မောင် (မြိုင်ပြ-၂)
နှင့် ဦးချစ်မောင် (မြိုင်ပြ-၃) တို့၏ ထွက်ချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သည်။
ဦးစိုးတို့ မြေဝယ်ယူသည့်နှစ်မှာ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစိုး
တို့ မြေမဝယ်မီ ယခင်ပိုင်ရှင်လက်ထက်ကပင် ဦးဉာဏ်တို့က ဝင်းထရံကာရံခဲ့
သည်မှာ ၂၀ နှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၉

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၈ တွင် ချမှတ်သော (၁၄-၁၀-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
 ဦးစိုးပါ
 (၃)
 နှင့်
 ဦးဥာဏ်ပါ
 (၄)

တိုင်းတရားရုံးက စီရင်ချက်တွင် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်လျက်ရှိသောမြေများ တွင် သူတပါးမြေကို မိမိပိုင်မြေ ဖြစ်သည်ဟု မှားယွင်းယူဆလျက်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် မပိုင်မှန်းသိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် တမင် ကျူး ကျော်လိုသည့် ဆန္ဒနှင့်ဖြစ်စေ၊ မိမိပိုင်မြေအဖြစ် လက်ရှိအသုံးချခဲ့လျှင် ထိုသူ သည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်လျက် လက်ရှိထားခဲ့သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည် ဟု သုံးသပ်လျက် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ တရားပြိုင်များက ဆန့်ကျင်ဘက် လက်ရှိထားပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် — ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ဦးစိုး၊ ဒေါ်နှင်းစိနှင့် ကိုမြင့်သိန်းတို့က ဦးဥာဏ်၊ ဒေါ်ခင်စန်းအုန်း၊ ဒေါ် စောခင်နှင့် ဦးတင့်ဆွေတို့အပေါ် သူတို့ပိုင်သော မြေပေါ်တွင် ကျူးကျော် ဆောက်လုပ်ထားသော အုတ်တံတိုင်းနှင့် ရေကန်တို့ကို ဖျက်သိမ်း၍ မြေကို လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀၈/၈၀ တွင် စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်းခံရသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်းသွင်းသည်။

ဦးစိုးတို့က မန္တလေးမြို့၊ အနောက်မြောက်မြို့နယ်၊ မေဃာဂီရိရပ်၊ အကွက် နံပါတ် ၁၄၀၊ ဦးပိုင် အမှတ် ၂၄(ခ)ရှိ မြေနှင့် အဆောက်အဦကို မိမိတို့ ပိုင်ကြောင်း၊ ဦးဥာဏ်တို့က သူတို့ပိုင်မြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်ပြီး ရေကန်တူး ဖော်ခြင်း၊ အုတ်တံတိုင်းကာရံခြင်း၊ ပြုသဖြင့် ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးသို့ တိုင် ကြားသည့်အခါ ရပ်ကွက်ကောင်စီမှ ၁၀-၁၁-၈၀ ရက်နေ့တွင် ခေါ်ယူ ညှိနှိုင်းပေးသော်လည်း မရကြောင်း အဆိုပြုလျက် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်မှ အုတ် တံတိုင်းနှင့် ရေကန်တို့ကို ဖယ်ရှားပြီး မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စွဲဆို ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဥာဏ်တို့က အချင်းဖြစ် ဦးပိုင်အမှတ် ၂၄(ခ) မှာ ဒေါ်လှဆိုသူက သူတို့၏မိခင်ဒေါ်စောခင်တို့ထံ ကြေးနှင့်ခုနှိမ်ပြီး စာချုပ်ဖြင့် လွှဲအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူတို့က ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ အုတ်တံတိုင်းကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်က ဆောက်လုပ်ပြီးရေကန်ကို၁၉၆၂ ခုနှစ်ကဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာ မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ပေါ်ပေါက်ပါကလည်း မိမိတို့သည် ဆန့်ကျင်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိတော့ကြောင်း ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ထုတ်ခဲ့သော ငြင်းချက်များအနက် အဓိက ကျသော ငြင်းချက် (၂) ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

၁၉၈၄
ဦးစိုးပါ
(၃)
နှင့်
ဦးဥာဏ်ပါ
(၄)

“(၁) အချင်းဖြစ် အကွက်နံပါတ် ၁၄၀၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၂၄ (ခ) မြေသည် တရားလို (ဦးစိုးပါ ၃) တို့ တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်သော မြေဖြစ်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

(၂) တရားပြိုင်တို့သည် အုတ်တံတိုင်းနှင့် ရေကန်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ၁၂ နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်ဘက် ပိုင် ဆိုင် ခွင့်ရှိသည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။”

တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးပြီး အမှုမှာ စည်းကမ်းသတ်ကာလ ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ဦးစိုးတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပယ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဦးစိုးတို့က အယူခံတင်သွင်းရာတွင် ၅-၁၁-၈၀ ရက်နေ့၌ မြေကိုတိုင်းတာကြည့်ရာ၌ ရှေ့မျက်နှာစာ ၁၁ ပေနှင့် နောက်ကျောဘက်က ၇ ပေ ကျူးကျော်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ၅-၁၁-၈၀ နေ့မှစ၍ စည်းကမ်းသတ်ကာလကို ရေတွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက ထည့်သွင်း စဉ်းစား ခြင်း မပြုသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်းဖြင့် အဓိက တင်ပြသည်။

ဦးစိုးနှင့် ဒေါ်နှင်းရီတို့က ဦးပိုင်အမှတ် ၂၄ (ခ) အမည်ပေါက်သည့် မြေကို မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်စိန်နှင့် မာဂရက် (ခ) ဒေါ်မြသွင်တို့ထံမှ အဖိုးငွေ ၅၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ၆-၁-၆၅ ရက်နေ့က ဝယ်ယူပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို ပါတီစိတ်မှူး ဦးသောင်းရွှေ (လိုပြ-၁) နှင့် မာဂရက် (ခ) ဒေါ်မြသွင် (လိုပြ-၂) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ ဦးစိုးက ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလခန့်က သူတို့ ဝယ်ယူထားသည့် မြေပေါ်သို့ ဦးဥာဏ်တို့မှာ ကျူးကျော်ပြီး အုတ်တံတိုင်းဆောက်၍ ရေကန်တူးခဲ့ကြသဖြင့် တားမြစ်ခဲ့သော်လည်း လိုက်နာခြင်းမရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မြို့နယ် ပြည်သူ့ ကောင်စီဝင် ဦးစိုးသန်း (လိုပြ-၂) နှင့် ပါတီစိတ်မှူး ဦးသောင်းရွှေ (လိုပြ-၁) တို့ထံ တိုင်တန်းခဲ့သောကြောင့် ဦးစိုးသန်းတို့က ၅-၁၁-၈၀ ရက်နေ့၌ မြေတိုင်းအဖွဲ့ကို ဖွဲ့၍တိုင်းတာစေခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဥာဏ်တို့က ဦးပိုင်အမှတ် ၂၄ (ခ) မြေ၏ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ၁၁ ပေ၊ အနောက်ဘက် ၇ ပေ ကျူးကျော်ပြီး အုတ်တံတိုင်းနှင့် ရေကန် ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို ဦးသောင်းရွှေ (လိုပြ-၁) နှင့် ဦးစိုးသန်း

၁၉၈၄
ဦးစိုးပါ(၃)
နှင့်
ဦးဉာဏ်ပါ
(၄)

(လိုပြ-၂) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ဦးစိုးက ပြန်လှန်စစ်မေးချက်တွင် “ရေကန်မှာ ၁၉၆၃ ခုနှစ်လောက်က ဆောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိပါသည် x x x ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် တရားပြိုင်တို့၏ အိမ်ဝင်းများကို ပိုင်းခြားထားသော ဝင်းထရံဆိုသည်မှာ ၁၉၅၄ ခုနှစ်ခန့်က စတင်၍ ခတ်ထားသော ဝင်းထရံဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည် x x x တရားပြိုင်တို့ အုတ်တံတိုင်းလုပ်သည်ဆိုသော နေရာမှာ ယခင်က ပြုလုပ်ထားသော ဝင်ထရံဟောင်းနေရာတွင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုတာ မှန်ပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဉာဏ်တို့သည် အချင်းမဖြစ်မီ ၂၀ နှစ်ခန့်ကပင် သူတို့ ဝင်းထရံခတ်ထားသည့်နေရာ၌ပင် အုတ်တံတိုင်း ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ တဖန် အချင်းမဖြစ်မီ ၁၀ နှစ်ခန့်က ဦးဉာဏ်တို့သည် ရေကန်တူးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဉာဏ်တို့ အနေဖြင့် သူတို့တွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်သော မြေပေါ်တွင် အုတ်တံတိုင်းနှင့် ရေကန် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ မှတ်ယူရပေမည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ ဆိုလျှင် တရားလိုဖြစ်သူသည် မရွေးမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ၊ ထိုပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုဖြစ်စေ၊ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရာတွင် တရားပြိုင်ဖြစ်သူ လက်ရှိဖြစ်ခြင်းသည် တရားလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လာသည့်အချိန်မှစ၍ (၁၂) နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရပေမည်။

ဤအမှုတွင် ဦးဉာဏ်တို့သည် နယ်နိမိတ်ချင်းဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဦးစိုးတို့မြေတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်ခန့်က ကျူးကျော်ပြီး ဝင်ထရံခတ်ခဲ့ခြင်း၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်ခန့်က ရေကန်တူးခဲ့ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဉာဏ်၊ ဦးအေးမောင် (ပြိုင်ပြ-၁)၊ ဦးခင်မောင် (ပြိုင်ပြ-၂) နှင့် ဦးချစ်မောင် (ပြိုင်ပြ-၃) တို့၏ ထွက်ချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးစိုးတို့ မြေဝယ်ယူသည့်နှစ်မှာ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစိုးတို့မြေကို မဝယ်မီ ယခင်ပိုင်ရှင် လက်ထက်ကပင် ဦးဉာဏ်တို့က ဝင်းထရံကာရံခဲ့သည်မှာ ၂၀ နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက စီရင်ချက်တွင် နယ်နိမိတ် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော မြေများတွင် သူတပါးမြေကို မိမိပိုင်မြေ ဖြစ်သည်ဟု မှာယွင်း ယူဆလျက်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် မပိုင်မှန်းသိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် တမင်ကျူးကျော်လိုသည့်ဆန္ဒနှင့်ဖြစ်စေ မိမိပိုင်မြေအဖြစ်လက်ရှိအသုံးချခဲ့လျှင် ထိုသူသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်လျက်လက်ရှိထားခဲ့သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်လျက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ တရားမြိုင် ၁၉၀၄
 များက ဆန့်ကျင်ဘက် လက်ရှိထားပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှား ဦးစိုးပါ(၃)
 သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ နှင့်
 ဦးဥာဏ်ပါ
 (၄)

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး၊ ဤအယူ
 ခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ခုတ်ယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးခင်ဇာမုံ
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

ဒေါ်တင်ပါ (၄)
နှင့်
ဦးထွန်းညွန့်ပါ (၃) *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ - မူလ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပထမ
အယူခံတိုင်းတရားရုံးတို့က တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီး
ဖြစ်သည့်အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာကို ခုတ်ယအယူခံမှုတွင် တင်ပြ
ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ရေချိုကုန်များ သိုလှောင်ခဲ့သည့်
အတွက် အနံ့အသက်များထွက်ပြီး၊ အိမ်နားနီးချင်းများအား စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်ပေါ်စေသည့်အပြင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ တန်ဖိုးကို ယုတ်လျော့
စေခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ရှင် ဦးထွန်းညွန့်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဥပစာ၏မျက်နှာစာ
ရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတို့တွင် အဖီများ ကျူးကျော်ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့်
ဦးချစ်ဖတို့သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ချိုးဖောက်ခဲ့
ကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့်ပထမအယူခံတိုင်းတရားရုံးတို့ကအကြောင်းခြင်းရာ
အချက်များအပေါ် တသဘောတည်း သုံးသပ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်
ယင်းအကြောင်းခြင်းရာများအပေါ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ
တင်သွင်းသည့် ဤခုတ်ယအယူခံမှုတွင် ထပ်မံ တင်ပြနိုင်ခွင့်မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက်- ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်- ဦးသိန်းထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေး အနောက်တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၀
တွင် အယူခံ တရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသည့် ဦးထွန်းညွန့်၊ ဒေါ်သက်စုနှင့်
ဦးအောင်ကျော်ထွန်းတို့က တရားလိုပြုလုပ်၍ ဦးချစ်ဖ၊ ဒေါ်တင်၊ ကိုမောင်လှနှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမခုတ်ယအယူခံမှုအမှတ် ၄၉
† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၅၂ တွင် ချမှတ်သော
(၉-၅-၈၃) နေ့စွဲပါမန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

မခင်မာရီတို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ အချင်းဖြစ်နေအိမ်မှ နှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။ အမှုစွဲဆိုစဉ် အတောအတွင်း ဦးချစ်ဖ ကွယ်လွန်ခဲ့သောကြောင့် ဒေါ်တင်အား ဦးချစ်ဖ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးပြီး ဦးထွန်းညွန့်တို့ စွဲဆိုသည့် အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်သည့်အတွက် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၌ အယူခံ ဝင်ရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှု ကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်ပါ
(၄)
နှင့်
ဦးထွန်းညွန့်
ပါ(၃)

ဦးထွန်းညွန့်တို့ (၃)ဦးက အဆိုလွှာတွင် မိမိတို့ပိုင် အချင်းဖြစ်အဆောက် အအုံကို ဦးချစ်ဖတို့ (၄) ဦးအား တစ်လလျှင် ငွေကျပ် ၁၀၀/- နှုန်းဖြင့် အင်္ဂလိပ် လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့မှစ၍ ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ဦးချစ်ဖတို့သည် ၁၂-၁-၇၉ နေ့မှစ၍ ၁၂-၁-၈၀ ရက်နေ့အထိ ၁၂ လ အတွက် ငှားရမ်းခ ငွေကျပ် ၁၂၀၀/- ကိုမပေးခဲ့သည့်အပြင် အချင်းဖြစ်အဆောက်အအုံကို ရေချိုကုန်များဖြစ်သည့် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည် စသည့်ကုန်များကို သိုလှောင်ရန် ဂိုဒေါင်အဖြစ် အသုံးပြုနေသောကြောင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ညစ်ညမ်းစေသည့်အပြင် အိမ်နီးနားချင်းတို့မှာလည်း ရေချိုကုန်မှ ထွက်ပေါ် သည့် အနံ့အသက်များကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ကြောင်း၊ ဦးချစ်ဖတို့သည် ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဥပစာ၏ရှေ့နှင့် နောက်ဘက်တို့၌ အဖီများ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ပြီး ထွက်ခွာသွားရန် ပြောသော်လည်း ဖယ်ရှားပေးခြင်းမပြုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုလျက် ဦးချစ်ဖတို့ (၄)ဦးအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ နှင်လိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ် သည်။

ဦးချစ်ဖတို့က ငှားရမ်းခများကို ပေးသော်လည်း ဦးထွန်းညွန့်တို့က လက်ခံ ခဲ့ခြင်း မရှိသည့် အတွက် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံ ငှားရမ်းခများကို ပေးသွင်းရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ ရေချိုကုန် များ သိုလှောင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ ဥပစာရှေ့တွင် အဆောက် အအုံ ကျူးကျော်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာလည်း မမှန်ကြောင်း ထုချေ သည်။

မြို့နယ်တရားရုံးကငြင်းချက်ထုတ်၍ အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးပြီး ဦးထွန်းညွန့် တို့အား အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်ပါ
(၄)
နှင့်
ဦးထွန်းညွန့်ပါ
(၃)

ဒေါ်တင်တို့က အယူခံတင်သွင်းရာတွင် မိမိတို့ ငှားရမ်းခများ ပေးသော်လည်း အိမ်ရှင်တို့က လက်ခံခြင်းမပြုပဲနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေအိမ်ကို ပျက်စီးယိုယွင်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ယင်းအချက်များကို မြီနယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးက ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမပြုခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်းတင်ပြကြသည်။

ဒေါ်တင်တို့၏ ချေလွှာ အပိုဒ် ၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည် -

“၃။ တရားလို၏ အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၃ ပါ စ ကား ရပ် များ မှာ လုံးဝ မဟုတ်မမှန်သဖြင့် ငြင်းပါသည်။ တရားပြိုင်များက ငှားရမ်းခ ငွေ ၁၂၀၀/- ကျပ်တိတိကို တရားလိုသို့ ပေးရန် ပျက်ကွက်သည်ဆိုသည်မှာ မဟုတ်ပါ။ ယင်းငွေကို တရားပြိုင်များက ပေးသော်လည်း တရားလိုက လက်ခံရယူရန် ငြင်းခဲ့ပါသည်။ တရား ပြိုင် များ က စာတိုက်မှတဆင့်လွှဲစာဖြင့် ပေးပို့ခဲ့သည်ကိုပင် တရားလိုများကလက်ခံရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်လခများကို တရားပြိုင်များကပေးအပ်သော်လည်း တရားလိုက လက်ခံရယူရန် ငြင်းပယ်နေသောကြောင့် တရားပြိုင်များက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ မြီနယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့သို့ ငှားရမ်းခငွေများကို ပေးသွင်းရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေပါသည်။”

ချေလွှာအပိုဒ် ၃ တွင် ဖော်ပြထားသည့်အချက်များအရ အယူခံတရားလိုများကိုယ်တိုင်က ငှားရမ်းခကျန်ငွေကျပ် ၁၂၀၀/- ကိုပေးသွင်းရန် ကျန်ရှိကြောင်း ဝန်ခံထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်တင်တို့၏ ပျက်ကွက်မှုသည် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ငြိစွန်းနေပေသည်။

အချင်းဖြစ်သော ဥပစာတွင် ရေချိုကုန်များ သိုလှောင်ခဲ့သည့် အတွက် အနံ့အသက်များထွက်ပြီး၊ အိမ်နားနီးချင်းများအား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်စေသည့်အပြင် ဥပစာ၏တန်ဖိုးကို ယုတ်လျော့စေခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်ဦးထွန်းညွန့်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဥပစာ၏မျက်နှာစာရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတို့တွင် အဖီများကျူးကျော် ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ဦးချစ်ဖတို့သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ချိုးဖောက်ခဲ့ကြောင်း၊ မြီနယ်တရားရုံးနှင့် ပထမအယူခံ တိုင်းတရားရုံးတို့က အကြောင်းခြင်းရာအချက်များအပေါ်

တသဘောတည်း သုံးသပ်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ယင်းအကြောင်းခြင်းရာ များအပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ် ၁၀၀ အရ တင်သွင်းသည့် ဤဒုတိယ အယူခံမှုတွင် ထပ်မံ တင်ပြနိုင်ခွင့်မရှိချေ။

၁၉၈၄
အင်္ဂါတင်ပါ
(၄)
နှင့်
ဦးထွန်းညွန့်ပါ
(၃)

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအတည်ပြုပြီး ဤအယူခံ ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

ဒေါ်တင်တင်ဝင်း

နှင့်
ဒေါ်သန်းကြည် ပါ(၃) *

အမွေမှုတွင် ပဏာမဒီကရီမချမီ တရားလိုသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦး ဟုတ်
မဟုတ်၊ စီမံခန့်ခွဲရန် ပစ္စည်း ရှိမရှိ၊ ဝေစုမည်မျှရထိုက်သည်သည်
များကို ဦးစွာစိစစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ မချမှတ်မီ တရားလိုသည်
အမွေဆိုင်တစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်၊ စီမံခန့်ခွဲရန်ပစ္စည်း ရှိမရှိ၊ ရှိလျှင် တရားလိုသည်
အမွေပစ္စည်းများတွင် ဝေစုမည်မျှရထိုက်သည်ကိုသာ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန်လိုသည်။
အမွေပစ္စည်းများစာရင်းကောက်ယူရန်ကိစ္စကို ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးမှဆောင်
ရွက်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးမောင်မောင်သောင်း
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ဒေါ်မေမေနု၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းက မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြ
သည့် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘနှင့် ဒေါ်စိန်တို့၏ အမွေမမီမြေးအဖြစ်ဖြင့် အဒေါ်
ဒေါ်သန်းကြည်ဦးလေး ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ဦးမြင့်သောင်းတို့အပေါ်အတိုးအဘွား
များကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် မန္တလေးတိုင်း
တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀/၈၂ (လယ်ဝေး) တွင် တရားစွဲဆိုသည်။
ဒေါ်တင်တင်ဝင်းဘက်မှ ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်း
တရားရုံးက ယင်းလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ဝင်း
က ဤပြင်ဆင်မှုကိုလျှောက်ထားသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၉၀

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀ (လယ်ဝေး) တွင် ချမှတ်သော
(၁၁-၁၁-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် ဦးဘနှင့် ဒေါ်စိန်တို့၏ အမွေမမီမြေးဖြစ်ကြောင်းအငြင်းမပွားချေ။ သို့ရာတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့က ဒေါ်တင်တင်ဝင်းသည် ဖခင်နှင့် အဘိုး အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းမရှိ၍ အမွေမရထိုက်ကြောင်းထုချေသည်။ ထိုသို့ ပြုစုခဲ့ခြင်းမရှိသည့်တိုင်အောင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေမမီမြေးသည် အဘိုး အဘွား၏ အမွေရခွင့် ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိချေ။ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းသည် အမွေမမီမြေးအဖြစ်ဖြင့် ဦးဘနှင့်ဒေါ်စိန်တို့၏ အမွေ ၁၆ ပုံ ၁ ပုံရခွင့်ရှိသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်တင်
ဝင်း
နှင့်
ဒေါ်သန်း
ကြည်ပါ(၃)

အမွေမှုတွင် ပဏာမဒီကရီချမှတ်မီ တရားလိုသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဟုတ်မဟုတ်၊ စီမံခန့်ခွဲရန်ပစ္စည်း ရှိမရှိ၊ ရှိလျှင် တရားလိုသည် အမွေပစ္စည်းများတွင် ဝေစုမည်မျှရထိုက်သည်ကိုသာ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန်လိုသည်။ အမွေပစ္စည်းများ စာရင်းကောက်ယူရန်ကိစ္စကို ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးမှ ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ပေသည်။ ချေလွှာအပိုဒ် ၈ အရ ဦးဘနှင့် ဒေါ်စိန်တို့ကွယ်လွန်သောအခါ အမွေပစ္စည်းများကျန်ရစ်ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပဏာမ ဒီကရီချမှတ်ရန်သာရှိပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ၁၁-၁၁-၈၃ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘနှင့် ဒေါ်စိန်တို့ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများ၏ ၁၆ ပုံ ၁ ပုံရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်ဟိန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ နှင့် ဦးအေးမောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄

ဩဂုတ်လ

၁၀ ရက်

မတင်လှ (ခ) နရီဂျန် (ခ) မဂ္ဂကံထော်

နှင့်

မောင်ဝင်းဇော် (ခ) ကုလားလေး *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၆ (၁) (က) - အမှုကြားနာရန် ချိန်းနေ့တွင် တရားဖြိုင် မလာလျှင် တဘက်သတ် စစ်ဆေးမှုပြုနိုင်ခြင်း - တဘက်သတ်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရန် မလိုခြင်း - တရားဖြိုင်၏မျက်ကွယ်တွင် အမှုကိုစစ်ဆေးရန် စီစဉ်ရုံမျှဖြင့် တရားဖြိုင်သည် အမှုတွင် ဆက်လက်ပါဝင်ခွင့် မရှိတော့ဟု မဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားဖြိုင်မလာ၍ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးရန် အလို့ငှာ ထိုသို့တဘက်သတ်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်းအမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ရမည်ဟု အမိန့် ၉၊ နည်း ၆ (၁) (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ ယင်း နည်းဥပဒေတွင် အမှုကို တဘက်သတ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်သည် ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မတင်လှဘက်က ၈-၂-၈၄ နေ့တွင် ရက်ချိန်းပျက်ကွက်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် နောက်ရက်ချိန်းများတွင် တိုင်းတရားရုံးသို့သွားရောက်၍ အမှုစစ်ဆေးရာ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိပေသည်။ ရုံးချိန်း တစ်ချိန်း ပျက်ကွက်သဖြင့် တရားဖြိုင်၏မျက်ကွယ်တွင် အမှုကိုစစ်ဆေးရန် စီစဉ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တရားဖြိုင်သည် အမှုတွင် ဆက်လက်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့် လုံးဝမရှိတော့ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၁၇

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၅၉ (သင်္ကန်းကျွန်း) တွင် ချမှတ်သော (၈-၂-၈၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

၁၉၈၄
မတင်လှ (ခ)
နရီချန် (ခ)
မဂ္ဂက်ထော်
နှင့်
မောင်ဝင်း
ဇော် (ခ)
ကုလားလေး

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဒေါ်ခင်မေထွေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၅၉/၈၃ (သင်္ကန်းကျွန်း) တွင် အယူခံတရားပြိုင် မောင်ဝင်းဇော်က အယူခံတရားလိုမတင်လှ အပေါ် မယားခေါ်လိုမှုစွဲဆိုရာ တရားလိုကို စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုသည့် ၈-၂-၈၄ နေ့တွင် မတင်လှနှင့် သူ၏ ရှေ့နေ မလာသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုကာ တရားလိုအားစစ်ဆေးရန် ၂၁-၃-၈၄ နေ့သို့ချိန်းဆိုလိုက်သည်။မတင်လှက အမှုကိုတဘက်သတ် စစ်ဆေးရန် ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဤအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

တဘက်သတ်ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကိုဖြစ်စေ၊ အမိန့်ကိုဖြစ်စေ၊ ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားပြိုင်ဘက်မှ လျှောက်ထားနိုင်သည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားပြိုင်မလာ၍ အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေးရန်အလို့ငှာ ထိုသို့ တဘက်သတ်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ရမည်ဟု အမိန့် ၉၊ နည်း ၆(၁) (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ ယင်းနည်းဥပဒေတွင် အမှုကို တဘက်သတ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက ၈-၂-၈၄ နေ့တွင်ချမှတ်သောအမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ တွင် အကျုံးဝင်သည့် တဘက်သတ်ချမှတ်သောအမိန့်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါနေ့၌ ချမှတ်သောအမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပေးရန်လျှောက်ထားဖို့မလိုချေ။ မတင်လှ၏ လျှောက်ထားချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ပစ်သော အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁(ဃ) တွင် အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်မဟုတ်သဖြင့် မတင်လှက ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ ဖော်ပြလိုသော အချက်မှာ မတင်လှဘက်က ၈-၂-၈၄ နေ့တွင် ရက်ချိန်းပျက်ကွက်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် နောက်ရက်ချိန်းများတွင် တိုင်းတရားရုံးသို့သွားရောက်၍ အမှုစစ်ဆေးရာ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိပေသည်။ ရုံးချိန်းတစ်ချိန်းပျက်ကွက်သဖြင့် တရားပြိုင်၏ မျက်ကွယ်တွင် အမှုကိုစစ်ဆေးရန် စီစဉ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တရားပြိုင်သည် အမှုတွင်

၁၉၈၄
မတင်လှ (ခ)
နရီလွန် (ခ)
မဂ္ဂကံထော်
နှင့်
မောင်ဝင်း
ဇော် (ခ)
ကုလားလေး

ဆက်လက်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်လုံးဝမရှိတော့ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင်
ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။

တရားလို မောင်ဝင်းဇော်အား ၂၁-၃-၈၄ နေ့က စစ်ဆေးစဉ် တရား
ပြိုင်၏ရှေ့နေရှိသဖြင့် မောင်ဝင်းဇော်အား တရားပြိုင်ဘက်မှ ပြန်လွန်စစ်မေး
ခွင့်ရှိကြောင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

အယူခံကို ပယ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးထွေး

နှင့်

ဒေါ်ခင်လတ် ပါ(၄)*

† ၁၉၈၄

ဧပြီလ

၁၈ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅-တိုင်းတရားရုံးက ကာလစည်း
ကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ တင်သွင်းခြင်းကို လက်ခံခဲ့သည့်ကိစ္စတွင်
ဗဟိုတရားရုံးက အယူခံရုံးအနေဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကိစ္စကို
စိစစ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီးမှ တင်သွင်းသော
အယူခံမှုတစ်မှုကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ တွင် အကျိုး
ဝင်သော လုံလောက်သည့်အကြောင်းပြဆိုနိုင်မှသာ လက်ခံနိုင်သည်။ ဦးထွေး
က ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီးမှ အယူခံလွှာတင်သွင်းခြင်းကို ရန်ကုန်
တိုင်းတရားရုံးက အဆိုပါ ပုဒ်မ ၅ အရ ခွင့်ပြုခဲ့ပြီးနောက် အယူခံတရားလို
အကျိုးဆောင်အား ကြားနာ၍ အကျဉ်းနည်းဖြင့် အမှုကို ပလပ်လိုက်လေ
သည်။ ယင်းသို့ ပလပ်လိုက်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
ထပ်မံ အယူခံဝင်သည့် အမှုတွင် ဗဟိုတရားရုံးသည် အယူခံရုံးအဖြစ်ဖြင့် တရား
မကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ ဦးထွေးက တိုင်းတရားရုံးတွင် ထိုသို့
ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်မှု အယူခံလွှာတင်သွင်းရာ၌ လုံလောက်သော
အကြောင်းကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ရခြင်း ဟုတ်မဟုတ်
စိစစ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမြတ်သူ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဦးတင်ညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၂ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၂၅

† ၁၉၈၁ ခုနှစ် တရားမ တတိယအယူခံမှုအမှတ် ၄၅ တွင် ချမှတ်သော ဗဟို
တရားရုံး၏ (၁၁-၁၁-၈၂) နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပေးရန်
လျှောက်ထားမှု။

၁၉၈၄
ဦးထွေး
နှင့်
ဒေါ်ခင်လတ်
ပါ(၄)

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ် ဂွတ္တလစ်မြောက်၊ အနောက်ရပ်ကွက် တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁/၇၄ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ခင်လတ်၊ ဒေါ်အမာစိန်၊ ဒေါ်ဘီဘီနှင့် ဦးမောင်မောင်တို့က လျှောက်ထားသူ ဦးထွေးအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြခိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်ချေ။ ဒေါ်ခင်လတ်တို့က ရပ်ကွက်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဗဟန်းမြို့နယ်တရားရုံးတွင်အယူခံဝင်သောအခါ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဦးထွေးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံလွှာကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်လိုက်သည်။ ဦးထွေးက ဗဟိုတရားရုံး တရားမတတိယအယူခံမှု ၄၅/၈၁ တွင် ဆက်လက်အယူခံဝင်သောအခါ မအောင်မြင်ပြန်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၏ စီရင်ချက်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ နှင့် အမိန့် ၄၇၊ နည်း ၁ အရ ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် ဤလျှောက်လွှာကို တင်သွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ အဓိက အကြောင်းပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ လျှောက်ထားသူသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံလွှာတင်သွင်းခဲ့သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးက ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ၁၅-၉-၈၁ ရက်စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည် -

“အယူခံတရားလို၏ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ အယူခံလွှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းကို ခွင့်ပြုရန်လျှောက်ထားချက်အား ခွင့်ပြုကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်။
အမှုလက်ခံသင့်မသင့် ကြားနာရန် ချိန်း....၂၂-၉-၈၁”

ဤအမိန့်အရဆိုလျှင် တိုင်းတရားရုံးသည် လျှောက်ထားသူ၏ အယူခံလွှာကို စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းကြောင့် ပလပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးတွင်လျှောက်ထားသူက အယူခံလွှာတင်သွင်းရာ၌ စည်းကမ်းသတ်ကာလထက် ၁၉ ရက် ကျော်လွန်ခြင်းမှာ လုံလောက်သော အကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း ဗဟိုတရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် -

“ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သည့်အခါ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီးကျော်လွန်သည့်ရက်များကိုခွင့်လွှတ်ပါရန် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ ဦးထွေးက

လျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်လွှာနှင့်အတူ သူ၏ အကျိုးဆောင် ဦးဘသန်းက ကျမ်းကျိန်လွှာပြုလုပ်ပြီး တွဲ၍ တင်ပေးသည်။ ယင်းကျမ်းကျိန်လွှာတွင် အကျိုးဆောင် ဦးဘသန်းက သူနှင့် သူ၏ စာရေး နေမကောင်းနေခြင်းကြောင့်အယူခံမှုကိုကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်မှ တိုင်းတရားရုံးသို့ တင်သွင်းခဲ့ရကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြခဲ့သည်။ ရှေ့နေသော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ စာရေးသော် လည်းကောင်း နေမကောင်းသဖြင့် အမှုကို အချိန်မီမတင်သွင်းနိုင်ပါဟူသောကြောင်းပြချက်မှာ လက်ခံနိုင်လောက်သော အကြောင်းပြချက်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ဦးထွေးတင်သွင်းသည့် အယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်။”

၁၉၈၄
ဦးထွေး
နှင့်
ဒေါ်ခင်လတ်
ပါ(၄)

လျှောက်ထားသူက ဗဟိုတရားရုံး၏ စီရင်ချက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ၌ အောက်ပါအကြောင်းပြချက်နှစ်ရပ်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည် -

- (၁) ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသည် အယူခံရုံး တစ်ရုံးဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်ပါသည်။
- (၂) ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းအတွက် ခွင့်ပြုမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်ကို တဘက်က ကျေနပ်လက်ခံ၍ပြင်ဆင်မှုတက်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိပါ။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ တင်သွင်းသော အယူခံမှုတစ်မှုကို ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ တွင် အကျုံးဝင်သော လုံလောက်သည့်အကြောင်းပြဆိုနိုင်မှသာ လက်ခံနိုင်သည်။ဦးထွေးက ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီးမှ အယူခံလွှာတင်သွင်းခြင်းကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အဆိုပါပုဒ်မ ၅ အရ ခွင့်ပြုခဲ့ပြီးနောက် အယူခံတရားလို အကျိုးဆောင်အား ကြားနာ၍ အကျိုးနည်းဖြင့် အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ ပလပ်လိုက်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ထပ်မံအယူခံဝင်သည့် အမှုတွင် ဗဟိုတရားရုံးသည် အယူခံရုံးအဖြစ်ဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ ဦးထွေးက တိုင်းတရားရုံးတွင် ထိုသို့ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်မှ အယူခံလွှာတင်သွင်းရာ၌ လုံလောက်သော အကြောင်းကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ရခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

ထို့ပြင် ဒုတိယအကြောင်းပြချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့ဘက်မှ အနိုင်ရရှိခဲ့သည့်အလျောက် လျှောက်ထားခံရသူ

၁၉၈၄
ဦးထွေး
နှင့်
ဒေါ်ခင်လတ်
ပါ(၄)

တို့သည် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ၁၅-၉-၈၁ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်
ပေးရန် ဗဟိုတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခွင့်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထား
သူက တင်ပြသော အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းပြချက်များကို လက်ခံရန်
အကြောင်းမရှိချေ။

လျှောက်ထားသူ၏အကျိုးဆောင်ကအမှုအကြောင်းအရာကို လုံးဝစဉ်းစား
ခြင်းမပြုပဲ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက လက်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကာလစည်းကမ်း
သတ်ကိစ္စအား အကြောင်းပြ၍ လျှောက်ထားသူ၏ အယူခံလွှာကို ပယ်ခဲ့
သောကြောင့် လျှောက်ထားသူတွင် အလွန်နစ်နာဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်နေ
ရကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း
ဗဟိုတရားရုံးသည် ဗဟိုတရားရုံးတွင် တင်သွင်းသော အယူခံ၌ ကာလစည်း
ကမ်းသတ်ပြဿနာကို စိစစ် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည်ကတကြောင်း၊ ယင်း
ဥပဒေပြဿနာအရ လျှောက်ထားသူတင်သွင်းသော အယူခံကို ပလပ်ရတော့
မည်ဖြစ်သည်ကတကြောင်းကြောင့် အမှုအကြောင်းခြင်းရာများကို သုံးသပ်ခြင်း
မပြုတော့ပဲ လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသော အယူခံလွှာကို ပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ဗဟိုတရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေအရ လျှောက်ထားသူ
၏ အယူခံကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ အထက်တွင် ကောက်နုတ်ဖော်ပြခဲ့သော
စီရင်ချက်ပါအကြောင်းပြချက်များအရ မှားယွင်းကြောင်း မတွေ့ရှိရချေ။

ထို့ကြောင့် ဤလျှောက်လွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေ
ခကို ကျပ် ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇောမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးထွေး

နှင့်

ဦးသက်ထွန်း ပါ(၅) *

† ၁၉၈၄

ဩဂုတ်လ

၃၁ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၃(၁)အရ ချမှတ်သည့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမိန့်ကို
ဖျက်ပြယ်ကြောင်း ကြေငြာပေးရန် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ လျှောက်ထားခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁) အရ ချမှတ်သည့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏
အမိန့်ကို ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ
ဥပဒေပုဒ်မ ၇၃(၃)အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ လျှောက်
ထားနိုင်သည်။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟဒီကရီ
ကို တရားရုံးကဆင်ခြင်တုံတရားအရခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုသည်
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့
လျှောက်ထားရန် အခွင့်အရေးရှိနေသည့်အလျောက် ဦးထွေးတောင်းဆိုသည့်
အတိုင်း မြွက်ဟဒီကရီကိုချမှတ်ပေးရန်မသင့်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ကိုယ်တိုင်

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်- (၁)နှင့်(၂)အတွက်
ရွှေတောင်ဦးဟန်
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
(၃)နှင့်(၄)အတွက်
ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
(၅)အတွက်
ဦးဘအေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၉၂

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၃ တွင် ချမှတ်သော (၂၄-၅-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးထွေး
နှင့်
ဦးသက်ထွန်း
ပါ(၅)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၃/၈၁ တွင် အယူခံ တရားလို ဦးထွေးက တရားလိုပြုလုပ်၍ အယူခံတရားပြိုင် ဦးသက်ထွန်းတို့ ၅ဦး အပေါ် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ဦးသက်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့် တို့အား အချင်းဖြစ်အခန်းနှစ်ခန်းတွင် နေထိုင်ခွင့်ပြုကြောင်း ချမှတ်သည့်အမိန့် ကိုပျက်ပြယ်ကြောင်း ကြေငြာပေးရန်၊ အချင်းဖြစ်အခန်းနှစ်ခန်းကို ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် (ဤ) တရားမ ပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်း သည်။

ဦးထွေးက သူသည် ဦးခင်မောင်ကလေးနှင့် ဒေါ်ခင်မကလေးတို့ထံမှအချင်း ဖြစ် အခန်းနှစ်ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် အချင်းဖြစ် အခန်းနှစ်ခန်းတွင် တစ်ခန်း၌ ညီဖြစ်သူ ဦးသက်ထွန်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့် တို့အား အခဲ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ခန်းကိုမူ အဗ္ဗဒူလတစ်အားတဆင့် ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ငှားရမ်းခများကို သူကပင် အခန်းပိုင်ရှင်သို့ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးသက်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့သည် အခန်းပိုင်ရှင် ဦးခင်မောင် ကလေး၊ ဒေါ်ခင်မကလေးတို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံ၌ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ အချင်းဖြစ် အခန်းများတွင် နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရယူခဲ့သဖြင့် နစ်နာကြောင်း အဆို ပြုလျက် ဦး သက် ထွန်း၊ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၊ ဦးခင်မောင်ကလေး၊ ဒေါ်ခင်မကလေး နှင့် အဗ္ဗဒူလတစ်တို့ အပေါ် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်၊ အချင်းဖြစ် အခန်းနှစ်ခန်း ကိုပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရား စွဲဆိုသည်။

ဦးသက်ထွန်းတို့က ဦးထွေး၏ စွပ်စွဲချက်များကို ငြင်းကွယ်ပြီး အမှုကိုစွဲဆို ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ထုချေကြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ပဏာမငြင်းချက်သုံးရပ်ကို ထုတ်ခဲ့သည် -

“ ၁။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ ၏ အမိန့်ကို တရားမဝင်ပျက်ပြယ်ကြောင်း ဤရုံးတော်မှမြက်ဟ ကြေငြာပေးစေရန် အခွင့်အာဏာ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိဟု ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား။

၂။ တရားလိုသည် ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုပုံ မှားယွင်းနေပါသဖြင့် ပလပ်ထိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

၁၉၈၄

ဦးထွေး

၃။ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် အခန်းများကို တရားလိုပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိပဲ တောင်းဆိုနေပါသဖြင့် ယခုအမှုကို ပလပ်ထိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

ဦးသက်ထွန်း
ပါ(၅)

တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကိုကြားနာပြီး ပဏာမငြင်းချက်အမှတ် ၁ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးသက်ထွန်းတို့ကို အနိုင်ပေးဖြေဆိုကာဦးထွေး၏ အဆိုလွှာတစ်ခုလုံးကို ပလပ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ချမှတ်သည့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်ကို ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၃(၃)အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့လျှောက်ထားနိုင်သည်။ သီးခြားသတ်သားခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြက်ဟ ဒီကရီကိုတရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုသည်ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ လျှောက်ထားရန် အခွင့်အရေးရှိနေသည့်အလျောက် ဦးထွေး တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း မြက်ဟဒီကရီကို ချမှတ်ပေးရန်မသင့်ပေ။ ထို့ပြင် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်အား အမှုတွင် တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုထားခြင်းလည်းမရှိသဖြင့် အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသောအမှုမှာ အောင်မြင်ရန်အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးထွန်းရှိန် တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဇူလိုင်လ
၂၃ ရက်

ဒါဝတ်(ခ)ဦးတင်မောင် ပါ(၂)
နှင့်
ဦးမြင့်(ခ)အဘူခိုင် ပါ(၂)*

မူလဘူတအာဏာ — တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ — တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိမှသာ ယင်း
အာဏာကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမြင့်၏ အဆိုပြုချက်အရ သူသည် မြို့နယ်တရားရုံး
တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၀/၇၃ တွင် တရားပြိုင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။
မြို့နယ်တရားရုံးသည် ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၈ တွင် လျှောက်ထားသူ ရရှိထား
သော ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ အမှုသည်မဟုတ်သော ဦးမြင့်အနေဖြင့်
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇ မှ ၁၀၃ အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိနေပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင်
အခြားနည်းပြဋ္ဌာန်းချက်များမရှိမှသာလျှင် ပုဒ်မ ၁၅၁ အရအပ်နှင်းထားသည့်
မူလဘူတအာဏာကို ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက် — ဦးစောလွင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် — ဦးသန်းမောင်၊ ဦးမောင်မောင်
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၃/၈၀ တွင် ကျောက်တံ
တားမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၀/၇၃ မှ ပေါ်ပေါက်လာ
သည့် ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၈ ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ ယာယီဆိုင်းငံ့ထားရန် တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်
ချမှတ်သည်။ လျှောက်ထားသူ ဒါဝတ်(ခ) ဦးတင်မောင်နှင့် နိုင်နား(ခ)
ဦးလှရွှေတို့က တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သည့်အတွက် ဗဟိုတရား
ရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၆

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၃ တွင်ချမှတ်သော (၁၃-၁၂-၈၃)
နေ့စွဲပါရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၀/၇၃ တွင် ဒါဝတ် (ခ) ဦးတင်မောင်နှင့် နိုင်နား (ခ) ဦးလှရွှေတို့က ဦးသိန်းဝင်း (ခ) ရာဖီးအပေါ် နှင်လိုမှုဒီကရီရှိခဲ့သည်။ ဒါဝတ် (ခ) ဦးတင်မောင်တို့က ဦးသိန်းဝင်း (ခ) ရာဖီးနှင့် ဖခင် ဦးမြင့် (ခ) အဘူခိုင်တို့အပေါ် အနိုင်ရရှိသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၀ ကို ဖွင့်လှစ်သောအခါ ဦးမြင့်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၃/၈၀ တွင် ဒါဝတ် (ခ) ဦးတင်မောင်၊ နိုင်နား (ခ) ဦးလှရွှေနှင့် ဦးသိန်းဝင်း (ခ) ရာဖီးတို့အပေါ် ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၀/၇၃ တွင် ချမှတ်သည့်ဒီကရီသည် သူ့အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိ၍ ဇာရီပြုလုပ်ခွင့်မရှိကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန် တရားစွဲဆိုသည်။ ထိုအမှုဆိုင်နေစဉ်အတွင်း ဦးမြင့်၏ လျှောက်ထားချက်အရ တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၀ ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ယာယီဆုံးငဲ့လိုက်လေသည်။ ဦးမြင့်၏ အဆိုပြုချက်အရ သူသည် မြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၀/၇၃ တွင် တရားပြိုင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၀ တွင် လျှောက်ထားသူရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ အမှုသည်မဟုတ်သော ဦးမြင့်အနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇ မှ ၁၀၃ အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိနေပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် အခြားနည်းပြဋ္ဌာန်းချက်များ မရှိမှသာလျှင် ပုဒ်မ ၁၅၁ အရ အပ်နှင်းထားသည့် မူလဘူတအာဏာကို ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ပုဒ်မ ၁၅၁ အရ အပ်နှင်းထားသည့် မူလဘူတအာဏာကို သုံးစွဲခြင်းမှာ အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်အချက်များအရ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

၁၉၈၄
ဒါဝတ် (ခ)
ဦးတင်မောင်
ပါ (၂)
နှင့်
ဦးမြင့် (ခ)
အဘူခိုင်ပါ
(၂)

သို့ဖြစ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံပြီး တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးထွန်းရှိန်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

မနီ ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ခင်စန်းရီ *

မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေလိုမှု - အမှု
အတွင်း တရားလိုသေဆုံးသွားခြင်း - တရားလို သေဆုံးချိန်တွင်
တရားလိုတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်မှာ ပေး၍ မရနိုင်သော
အခြေအနေရှိလျှင် အမှုမှာရပ်စဲသွားပြီဖြစ်ခြင်း - ထိုအခါ တရား
ဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်း၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေး
ရန် မလိုတော့ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးတရားလို ဦးဉာဏ်သည်အမှုဆိုင်နေစဉ်အတွင်း
၈-၁၂-၇၇ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်မြေကွက်များနှင့်
အိမ်များမှာ ဦးဉာဏ်အဆိုပြုသည့်အတိုင်း သူတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ပါမူ သူကွယ်
လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းများမှာ မနီနှင့် မောင်ခွေး အပါအဝင် ပထမ
အိမ်ထောင်မှ သားသမီးများနှင့် ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ခင်စန်းရီတို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်
သည့် အမှုဆိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခြေအနေ
တွင် ၁၄-၆-၈၂ နေ့၌ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ ဦးဉာဏ်တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်သည်ဟု မြွက်ဟကြေငြာ
ပေးခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။ ထို့ပြင် အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အချိန်
ကျရောက်သောအခါ ဦးဉာဏ်မှာ အသက်ထင်ရှား မရှိတော့သဖြင့် အချင်း
ဖြစ် ပစ္စည်းများကို သေသူပိုင်ဖြစ်သည်ဟု မြွက်ဟကြေငြာပေးခြင်း မပြုနိုင်
တော့ချေ။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၅

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၃၂ တွင်ချမှတ်သော (၁၄-၆-၈၂)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးဉာဏ်၏နေရာတွင် ဒေါ်ခင်စန်းရီအား အမှု သည်အဖြစ် ထည့်သွင်းထားသည့်အလျောက် အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် အချိန်တွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ခင်စန်းရီပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ရန်လိုပေသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ ဦးဉာဏ်အဆိုပြုချက်အရ ဦးဉာဏ်တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဖြစ်ပါမူ သူကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းများကို သူ၏ ပထမ အိမ် ထောင်မှ သားသမီးများနှင့် ဒုတိယဇနီးတို့က အမွေဆက်ခံရရှိမည် ဖြစ်၍ ယင်းပစ္စည်းများမှာဒေါ်ခင်စန်းရီတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်သည်ဟုလည်းမဆိုနိုင်ပေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဦးဉာဏ်စွဲဆိုသောအမှုမှာ ရပ်စဲသွားပြီဟု ကောက်ယူရပေ မည်။ သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသူ ဒေါ်ခင်စန်းရီ အနေဖြင့် ဦးဉာဏ်စွဲဆိုသောအမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ ပေ။

၁၉၈၄
မနီပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ခင်စန်းရီ

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှသင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၃၂/၇၇(တာမွေ) တွင် ဦးဉာဏ်က အယူခံတရားလို မနီနှင့် မောင်ခွေး(ခ)စိန်မင်းတို့အပေါ် အချင်း ဖြစ် မြေကွက်များနှင့် အိမ်များမှာ မိမိသာပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။ အမှုဆိုင်နေစဉ်အတွင်း ဦးဉာဏ်ကွယ်လွန်သွား သဖြင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်စန်းရီက တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် ဦးဉာဏ်စွဲဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်လိုက်သဖြင့် မနီတို့က ဗဟိုတရားရုံး တွင် ဤအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို မနီနှင့် မောင်ခွေးတို့သည် ဦးဉာဏ်နှင့် ကွယ်လွန်သူဇနီး ဒေါ်ကြင်ညွန့်၏ သားသမီး ၆ ဦးအနက်မှ သားနှင့်သမီးတို့ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ် ခင်စန်းရီသည် ဦးဉာဏ်၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးဉာဏ်က ရန်ကုန်မြို့ ကျိုက္ကဆံလမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၃၃၇ တည်ရာမြေကို သမီး မနီ အမည်ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ အိမ်ကိုဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါလမ်းရှိ အိမ်အမှတ် ၃၀၉ နှင့် ထိုအိမ်တည်ရာ မြေကို သား မောင်ခွေး အား ပေးကမ်းသည့်စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ယင်းမြေနှင့်အိမ်များ ကို သူတို့အားလက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ မိမိသည် ဒုတိယမယား နှင့် ခလေး ၄ ယောက်ရခဲ့သောကြောင့် မိမိအသက်ထင်ရှားရှိစဉ် အမွေခွဲဝေ

၁၉၈၄
မနိပါ (၂)
နှင့်
ဒေါ်ခင်စန်းရီ

ပေးလို၍ မနိတို့အား ဖျောင်းဖျပြောဆိုရာ သူတို့က ပိုင်ဆိုင်မှုကို မစွန့်လွှတ်လိုကြကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ယင်းအိမ်နှင့်မြေများမှာ မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေရန် တရားစွဲဆိုလေသည်။

မနိတို့က ဦးဥာဏ်၏ အဆိုပြုချက်များကို ငြင်းကွယ်၍ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်းထုချေကြသည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးဥာဏ်သည် အမှုဆိုင်နေစဉ်အတွင်း ၈-၁၂-၇၇ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ် မြေကွက်များနှင့် အိမ်များမှာ ဦးဥာဏ်အဆိုပြုသည့်အတိုင်း သူတစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်ပါမူ သူ ကွယ်လွန်သော အခါ ယင်းပစ္စည်းများမှာ မနိနှင့် မောင်ခွေးအပါအဝင် ပထမ အိမ်ထောင်မှ သားသမီးများနှင့် ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ခင်စန်းရီတို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခြေအနေတွင် ၁၄-၆-၈၂ နေ့၌ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ ဦးဥာဏ်တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်သည်ဟု မြက်ဟကြေငြာပေးခြင်းမပြုနိုင်တော့ချေ။

ထို့ပြင် အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အချိန်ကျရောက်သောအခါ ဦးဥာဏ်မှာ အသက်ထင်ရှားမရှိတော့သဖြင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို သေသူပိုင်ဖြစ်သည်ဟု မြက်ဟကြေငြာပေးခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။ ဦးဥာဏ်၏ နေရာတွင် ဒေါ်ခင်စန်းရီအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းထားသည့်အလျောက် အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် အချိန်တွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ခင်စန်းရီပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ရန်လိုပေသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ဦးဥာဏ်အဆိုပြုချက်အရ ဦးဥာဏ်တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ပါမူ သူကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းများကို သူ၏ ပထမအိမ်ထောင်မှ သားသမီးများနှင့် ဒုတိယဇနီးတို့က အမွေဆက်ခံရရှိမည်ဖြစ်၍ ယင်းပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ခင်စန်းရီ တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်ပေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဦးဥာဏ်စွဲဆိုသောအမှုမှာ ရပ်စဲသွားပြီဟု ကောက်ယူရပေမည်။ သူ၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသူ ဒေါ်ခင်စန်းရီ အနေဖြင့် ဦးဥာဏ်စွဲဆိုသောအမှုကိုဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

တရားလို၏အဆိုလွှာအပိုဒ် ၆ တွင်အောက်ပါအတိုင်းအဆိုပြုထားသည်—

“၆။ တရားလိုက တရားပြိုင်တို့၏ မိခင် သေဆုံးပြီးမှ ယူခဲ့သော နောက်မိန်းမနှင့်ကလေး ၄ ယောက်ရရှိခဲ့သောကြောင့် မိမိအသက်

ရှင်နေချိန်တွင် မိသားစုနှစ်ခုတို့အား သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာခွဲဝေပေး
ခဲ့လို၍ တရားပြိုင်တို့အား ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခဲ့သည်။ တရားပြိုင်တို့က
၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်မှုကို မစွန့်လွှတ်လိုကြပါ။”

၁၉၈၄
မနီပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ခင်စန်းရီ

ဤအဆိုပြုချက်အရ ဦးဉာဏ်သည် မနီတို့၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို တနည်းအားဖြင့်
ဝန်ခံကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည့် အလျောက် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို
ဦးဉာဏ် တစ်ဦးတည်းပိုင်သည်ဟု မြက်ဟကြေငြာပေးရန် မသင့်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဦးဉာဏ်စွဲဆိုခဲ့သောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်
နှင့်တကွပလုပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၁၀၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဝိ၊ စိ၊ မာလကာ

နှင့်

ဒေါ်ကျင်ကီး*

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၁၃ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၆—တရားနိုင်တစ်ဦးထံမှ ဒီကရီ
ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူက ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်
ထားသည့်အခါ တရားရှုံးက ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်မရှိခြင်း—ထိုအမှုမျိုး
တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် မပါရှိသော်လည်း ဒီကရီကို အတည်
ပြုပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားနိုင်တစ်ဦးထံမှ ဒီကရီကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူ
က ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း
၁၆ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ၏ ပထမခြွင်းချက်အရ ဒီကရီ
အတည်ပြုသည့်တရားရုံးသည် ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလတရား
နိုင်က ကန့်ကွက်လာလျှင် ထိုကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံ အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးမှ
ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းဥပဒေတွင် တရားရုံးသည်
တရားနိုင်နည်းတူ ကန့်ကွက်တင်ပြနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ
တရားနိုင်ထံမှ အခြားသူတစ်ဦးအား ဒီကရီကို လွှဲပြောင်း ပေးခြင်းမှာ တရား
ဝင်မဝင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးဘက်မှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခွင့်မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတရားနိုင် ဦးတင်ငါး၏ ဇနီးနှင့် သားသမီး
များသည် တရားမဇာတိမှုအမှတ် ၄/၆၉ တွင် တရားရုံးများအပေါ် ဒီကရီ
ကို အတည်ပြုပေးရန် သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း လျှောက်ထား
ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအမှုတွင် ဒီကရီ အတည်ပြုသူများသည် ဒီကရီငွေကို
ကောက်ခံရန်အတွက် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၄ (၁) (ခ) ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ လိုအပ်သည့် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် တင်ပြခြင်းမရှိခဲ့၍

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၁

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမဇာတိမှုအမှတ် ၂ (ပုသိမ်အနောက်) တွင်ချမှတ်သော
(၁၅-၁၂-၈၃) နေ့စွဲပါ ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ဇာရီမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၄(၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက သို့ထို ဇာရီမှုဖွင့်လှစ်ခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုသဖြင့် တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄/၆၉ တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် မတင်ပြနိုင်ခဲ့ရုံမျှဖြင့် ဒီကရီကိုအတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၀၄
ဝီ၊စီ၊မာလကာ
နှင့်
ဒေါ်ကျင်ကီး

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဇော်သိန်းထွန်း၊ မဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဇမာ၊ မဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပုသိမ်မြို့ ယခင်ခရိုင်တရားမရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၆၂ တွင် ဦးတင်ငါးဆိုသူက အယူခံတရားလို ဝီ၊စီ၊မာလကာနှင့် အခြားသူ နှစ်ဦးအပေါ် ငွေကျပ် ၅၄၇၁၁/၆၂ ပြားအတွက် ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ဦးတင်ငါးက အဆိုပါ ဒီကရီကို အဆိုပါတရားရုံး တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၃/၆၄ တွင် အတည်ပြုခဲ့ရာ၊ ထိုဇာရီမှုကို ၃-၅-၆၉ နေ့တွင် ပိတ်ခဲ့သည်။ ဦးတင်ငါး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဇနီး ဒေါ်စောမြိုင်နှင့် သားသမီးများက အဆိုပါဒီကရီကို အဆိုပါတရားရုံး တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄/၆၉ တွင် ထပ်မံအတည်ပြုသည်။ ထိုသို့ ဒီကရီကိုအတည်ပြုရန် ဆောင်ရွက်ဆဲတွင် ဒေါ်စောမြိုင်တို့က ၂၇-၈-၇၄ နေ့တွင် ဦးတင်ငါးရရှိခဲ့သည့် ဒီကရီကို ဦးကာစီအားလွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဦးကာစီသည် ၁၉-၉-၇၄ နေ့တွင် အဆိုပါဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၄ တွင် လျှောက်ထားသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားဆဲတွင် ဦးကာစီ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ၁၁-၁-၇၈ နေ့တွင် ဦးကာစီ၏သား ဦးလှအေးက မိမိနှင့် အခြားညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် ဦးကာစီလွှဲပြောင်းရယူထားသည့် ဒီကရီကို ဒေါ်ကျင်ကီးအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရ ထပ်ဆင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ကျင်ကီးက ဦးကာစီဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် ဇာရီမှုမှာပင် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားရာ တရားရုံးများက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ကန့်ကွက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းကန့်ကွက်ချက်များကို ပယ်လိုက်သောကြောင့် တရားရုံးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဝီ၊စီ၊မာလကာက မဟိုတရားရုံးတွင်ဤအယူခံကိုလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေ ဦးဇော်သိန်းထွန်းက ဦးကာစီ ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို ဒေါ်ကျင်ကီးအား လွှဲပြောင်းပေးရာတွင် အခြားအမွေဆိုင်များက သဘောမတူသည်ကတကြောင်း၊ အဖိုးစားနားမရပဲ ဦးလှအေးက လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးမှုမှာ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅ အရ ပျက်ပြယ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၈၄
ပီ.စီ.မာလကာ
နှင့်
ဒေါ်ကျင်ကီး

တရားနိုင်တစ်ဦးထံမှ ဒီကရီလွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူက ဒီကရီအတည်ပြုခြင်း နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၆ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ၏ ပထမခြွင်းချက်အရ ဒီကရီအတည်ပြုသည့် တရားရုံးသည် ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလတရားနိုင်က ကန့်ကွက် လာလျှင် ထိုကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံအဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးမှ ဒီကရီကိုအတည် ပြုပေးရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းဥပဒေတွင် တရားရုံးသည် တရားနိုင်နည်းတူ ကန့်ကွက်တင်ပြနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားနိုင်ထံမှ အခြားသူ တစ်ဦးအား ဒီကရီကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းမှာ တရားဝင်မဝင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးဘက်မှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခွင့်မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဦးကာစီသည် ဦးတင်ငါး၏ အမွေစား အမွေခံတို့ထံမှ အချင်းဖြစ်ဒီကရီကို ဝယ်ယူခဲ့သည့်အလျောက် အယူခံတရား လိုအပ်အဝင် တရားရုံးများ၏ မြီရှင်မှာ ဦးကာစီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ကျင်ကီးသည် ဦးကာစီ၏ကြွေးမြီများကို ကောက်ခံရန်အတွက် အမွေ ဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် တင်ပြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇာရီမူတွင် ဒေါ်ကျင်ကီးသည် ဦးတင်ငါး၏ ကြွေးမြီများ ကောက်ခံရန်အတွက် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် တင်ပြခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကာစီ ကြွေးမြီများကို ကောက်ခံရန် အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိ၍ ဒီကရီကိုအတည်ပြုမပေးနိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အချင်းဖြစ်ဒီကရီအတွက် တရားရုံးများထံမှ ရရန်ရှိ သောငွေများမှာ ကနဦးက ဦးတင်ငါးရထိုက်သော ငွေများဖြစ်သည်။ ဦးတင် ငါးရရန်ရှိသည့် ဒီကရီငွေကို ဦးကာစီအား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ဦးကာစီသည် ဦးတင်ငါးရရန်ရှိသော ကြွေးမြီများအတွက် ကောက်ခံနိုင်ရန် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် မလျှောက်ထားမီ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ကျင်ကီး က မူလမြီရှင် ဦးတင်ငါးက တရားရုံးများထံမှ ကောက်ခံရန်ရှိသောကြွေး မြီများ အတွက် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်တင်ပြထားကြောင်း အမှုတွဲ၌တွေ့ရသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဦးတင်ငါး ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ဇာရီမူအမှတ် ၃/၆၄ ကို ၃-၅-၆၉ နေ့တွင် ပိတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးတင်ငါး၏ဇနီးနှင့် သား သမီးများ ၂၄-၆-၆၉ နေ့တွင် ဖွင့်ခဲ့သော တရားမဇာရီမူအမှတ် ၄/၆၉၌ ဦးတင်ငါး၏ဇနီး ဒေါ်စောမြိုင်နှင့် သားသမီးတို့သည် ဦးတင်ငါး ရရန်ရှိသော ကြွေးမြီများကောက်ခံရန်အလိုငှာ အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိ သဖြင့် ဇာရီမူကို ၄-၁၀-၇၄ နေ့တွင် ပိတ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ယင်းဇာရီမူမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၈၂ (၅) တွင် အကျုံးဝင်သော လျှောက်ထားမှု မဟုတ်သဖြင့် စည်းကမ်းသတ်ကာလကို တွက်ချက်ရာ၌ ထိုဇာရီမူကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားနိုင်ကြောင်း လျှောက်ထား သည်။

ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးစေရန် ဆိုင်ရာတရားရုံးသို့ ဥပဒေနှင့်အညီ လျှောက်
 ထားမှုအပေါ်၌ နောက်ဆုံးအမိန့်ချမှတ်သည့်နေ့ရက်ကစ၍ ၃ နှစ်အတွင်း ယင်း
 ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် နောက်ထပ် လျှောက်ထားမှုပြုရမည်ဟု ကာလစည်း
 ကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၀၂ (၅) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထား
 သည်။ မူလတရားနိုင် ဦးတင်ငါး၏ ဇနီးနှင့်သားသမီးများသည် တရားမဇာရီ
 မှုအမှတ် ၄/၆၉ တွင် တရားရှုံးများအပေါ် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် သတ်
 မှတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအမှုတွင်
 ဒီကရီအတည်ပြုသူများသည် ဒီကရီငွေကို ကောက်ခံရန်အတွက် အမွေဆက်ခံ
 ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၄ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ လိုအပ်သည့်
 အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် တင်ပြခြင်းမရှိခဲ့၍ ဇာရီမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
 ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၄ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်း
 ချက်များက ထိုသို့ ဇာရီမှုဖွင့်လှစ်ခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုသဖြင့် တရားမဇာရီမှု
 အမှတ် ၄/၆၉ တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် မတင်ပြနိုင်ခဲ့ရုံမျှဖြင့် ဒီကရီကို
 အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။
 ထိုဇာရီမှုကို မပိတ်မီ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၄ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍
 ယင်းဇာရီမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
 ပီ၊စီ၊မာလကာ
 နှင့်
 ဒေါ်ကျင်ကီး

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို
 ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

ဩဂုတ်လ

၂၂ ရက်

မောင် မူ ဆာ

နှင့်

မ ဝင်း မြင့် *

မိုဟာမေဒင်ဘာသာ ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း မြောက်
မမြောက် အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်
ပေးရမည့်ကိစ္စတွင် အမှုသည်များသည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြ
လျှင် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဟု မြန်မာနိုင်ငံ
တရားဥပဒေများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင်
အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင်များ
ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားချက်မရှိသဖြင့် သူတို့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းတရားဝင်
မဝင်ဥပဒေပြဿနာကို မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရသာ အဆုံးအဖြတ်ပေး
ရန်ရှိပေသည်။

မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမြောက်ရန် ထိမ်း
မြား လက်ထပ်လိုကြောင်း တဘက်မှ စကားကမ်းလှမ်းခြင်းနှင့် တဘက်မှ
လက်ခံသဘောတူခြင်းကိစ္စရပ်များကို အခမ်းအနားတစ်ခုတည်း၌ အရွယ်ရောက်
ပြီး ရူးသွပ်ခြင်းမရှိသော မိုဟာမေဒင်အမျိုးသားနှစ်ဦး သို့မဟုတ် မိုဟာမေဒင်
အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် မိုဟာမေဒင်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့ရှေ့တွင် သက်သေထား၍
ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

* အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဒေါ်မေမေနု၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆၂

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော (၂၉-၆-၈၂)
နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

မဝင်းမြင့်နှင့် မောင်မူဆာတို့သည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင် မူဆလင်လူမျိုးများဖြစ်ကြပြီး ၅-၇-၇၅ နေ့တွင် ချောင်းဦးမြို့နယ်တရားရုံး၌ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ၃၀-၁၂-၇၅ နေ့တွင် မဝင်းမြင့်သည် မူဆလင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကူရ်ဘာန်(ခေါ်)မောင်လှဖေနှင့် မိုဟာမေဒင် ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့်အညီ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၃၁-၁၂-၇၅ နေ့တွင် မောင်မူဆာကလည်း ကူရ်ဘာန်(ခေါ်)မောင်လှဖေ ပါ ၃ ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇/၁၁၄ အရ မှီခိုမှုရှိနယ်တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မဝင်းမြင့်က မိမိနှင့် မောင်မူဆာတို့ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် မိုဟာမေဒင် ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့်အညီ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍ တရားမဝင်ကြောင်းအဆိုပြုကာ မိမိနှင့် မောင်မူဆာတို့သည် တရားဝင်လင်မယားမဟုတ်ကြောင်း ကြေငြာပေးစေလိုမှုကို မောင်မူဆာအား တရားပြိုင်ထား၍ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃/၇၉ တွင် တရားစွဲဆိုသည်။

၁၉၈၄
မောင်မူဆာ
နှင့်
မဝင်းမြင့်

မောင်မူဆာက တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အရွယ်ရောက်ပြီးသူများ ဖြစ်၍ ၅-၇-၇၅ နေ့က ချောင်းဦးမြို့နယ်တရားရုံး၌ ကတိသစ္စာပြုပြီးလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် နှစ်ဦးသဘောတူ ကြည်ဖြူ၊ ကျေနပ်စွာဖြင့် သက်သေများရှေ့၌ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မိုဟာမေဒင်ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့်အညီ လက်ထပ်ခြင်းပြီးမြောက်သဖြင့် တရားဝင်အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ ငြင်းချက်များထုတ်၍စစ်ဆေးကြားနာခဲ့ပြီးနောက် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်လို န်သဖြင့် တရားပြိုင် မောင်မူဆာက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပထမအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

အဆိုအချေများအရ တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်(၃)ရပ် ထုတ်ခဲ့သည့် အနက် ငြင်းချက်(၁)မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

“၁။ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ ချောင်းဦးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ၅-၇-၇၅ နေ့က ကတိသစ္စာပြုပြီး လက်ထပ်ခဲ့သောလက်ထပ်စာချုပ်သည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် တရားမဝင်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား”

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်ကိစ္စတွင်အမှုသည်များသည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြလျှင် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဟု မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများအက်ဥပဒေ

၁၉၀၄
မောင်မူဆာ
နှင့်
မင်းမြင့်

ပုဒ်မ ၁၃(၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံ တရားလိုနှင့် အယူခံတရားမြိုင်တို့သည် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားချက်မရှိသဖြင့် သူတို့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း တရားဝင်မဝင် ဥပဒေပြဿနာကို မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ရှိပေသည်။

မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမြောက်ရန် ထိမ်းမြားလက်ထပ်လိုကြောင်း တဘက်မှ စကားကမ်းလှမ်းခြင်းနှင့် တဘက်မှလက်ခံသဘောတူခြင်း ကိစ္စရပ်များကို အခမ်းအနားတစ်ခုတည်း၌ အရွယ်ရောက်ပြီး ရူးသွပ်ခြင်းမရှိသော မိုဟာမေဒင် အမျိုးသားနှစ်ဦး သို့မဟုတ် မိုဟာမေဒင် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့်မိုဟာမေဒင်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့ရှေ့တွင် သက်သေထား၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

ချောင်းဦးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် သက်သေခံ(က) ကတိသစ္စာ ပြုလွှာအရ လက်မှတ်ရေးထိုးကြစဉ်က အသိသက်သေများအဖြစ် ဒေါ်လှခင်နှင့်ဦးတင်ဝင်းတို့က လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုသူများအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မောင်မူဆာ၏ ထွက်ချက်တွင် အောက်ပါအတိုင်းပါရှိသည် -

“အဆိုပါ လက်ထပ်စာချုပ်တွင် အသိသက်သေ အဖြစ် ဒေါ်လှခင်နှင့် ဦးတင်ဝင်းတို့ လက်မှတ်ရေးထိုးထားပါသည်။ ဒေါ်လှခင်သည် မိုဟာမေဒင် ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး၊ ဦးတင်ဝင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည်ဆိုတာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ်ပေးသည့် တရားသူကြီး သုံးဦးမှာ မိုဟာမေဒင် ဘာသာဝင်လား၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လား မသိပါ။”

အထက်ပါ မောင်မူဆာ၏ ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်အရ ယင်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုတွင် မိုဟာမေဒင်ဘာသာဥပဒေနှင့်အညီ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မင်းမြင့်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း တရားလိုနှင့် တရားမြိုင်တို့သည် တရားဝင်လင်မယားမဟုတ်ကြောင်း စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးမင်းဇော်
နှင့်
ဦးသောင်းတင်ပါ (၂)*

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၈ ရက်

အလုပ်သမားလျှော်ကြေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ (၁) (ဂ)၊ ၄ (၁) (ဃ)
နှင့် ခြွင်းချက်-ကြိုတင်ပေးထားသောငွေကို တလုံးတခဲတည်းပေး
ရသော လျှော်ကြေးငွေမှ ခုနှိမ်နိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) အောက်တွင်ရှိသော ခြွင်းချက်၌
အလုပ်သမားအား တလုံးတခဲတည်း ပေးရမည့် ငွေမှဖြစ်စေ၊ လဝက်လျှင်
တစ်ကြိမ်ကျပေးရန်ရှိသည့် ငွေများမှဖြစ်စေ၊ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားအား
လျော်ကြေးအဖြစ် ကြိုတင်ပေးထားသော ငွေကို ခုနှိမ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်။ ယင်းခြွင်းချက်ပါလဝက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ပေးချေရသော ငွေများမှာ
ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) တွင် ရည်ညွှန်းထားသော လျော်ကြေးငွေများကို ဆိုလို
ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်ရာ ယင်းခြွင်းချက်ပါ တလုံးတခဲတည်း ပေးရ
သော ငွေမှာ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဂ) တွင် ရည်ညွှန်းသော လျော်ကြေးအမျိုး
အစားဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ကိုယ်တိုင် .

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) အတွက် ကိုယ်တိုင်
(၂) အတွက် ဦးထွန်းအောင်၊
ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

မေမြို့ မြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ အမှု အမှတ်
၁/၈၃ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးသောင်းတင်က ဦးမင်းဇော်အပေါ် လုပ်ခွင်
အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိသည့်အတွက် အလုပ်သမားလျော်ကြေးရလိုကြောင်း

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၃၀

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ လျော်ကြေးမှုအမှတ် ၁ တွင် ချမှတ်သော (၁၂-၉-၈၃)
နေ့စွဲပါ မေမြို့ မြို့နယ်အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိ စစ် ရေး ကော် မ တီ ရုံး ၏
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အထွေထွေအယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဦးမင်းဇော်
နှင့်
ဦးသောင်းတင်
၀၁(၂)

လျှောက်ထားရာ လျော်ကြေးကော်မတီက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် လျော်ကြေးငွေ ၄၀၃၂/- ကျပ် ပေးလျော်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် အလုပ်ရှင် ဦးမင်းဇော်က ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို ဦးမင်းဇော်က ဦးသောင်းတင်အား မိမိ ပေးလျော်ရန်ရှိသည့် ငွေ ၄၀၃၂/- ကျပ် မှ မိမိ လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးပြီးဖြစ်သောငွေ ၁၉၀၀/- ကျပ်ကို ခုနှိမ်ပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

ဥပဒေဝန်ထမ်းက အလုပ်သမား ဦးသောင်းတင် ရရှိသော ဒဏ်ရာမှာ အလုပ်သမားလျော်ကြေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဂ)တွင် အကျုံးဝင်သော ဒဏ်ရာဖြစ်သည်ကတကြောင်း၊ ကြိုတင်ငွေများကို ပုဒ်မ ၈ အရ အလုပ်သမား လျော်ကြေးကော်မတီတွင် ပေးသွင်းခဲ့ခြင်း မရှိသည်က တကြောင်းကြောင့် အလုပ်ရှင်သည် ပေးရန်ရှိသည့် လျော်ကြေးငွေမှ ၁၉၀၀/- ကျပ်ကို ခုနှိမ်ခွင့် မရှိကြောင်းစသည်ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

အလုပ်သမားလျော်ကြေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဂ) တွင် အကျုံးဝင်သော ထိခိုက်ဒဏ်ရာအတွက် လျော်ကြေးငွေကို ယင်းပုဒ်မခွဲ၏ ပုဒ်မခွဲ (၁) နှင့် (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း တွက်ချက်၍ ဆိုင်ရာအလုပ်သမားအား တလုံးတခဲတည်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဃ) တွင် အကျုံးဝင်သော ထိခိုက်ဒဏ်ရာအတွက် လျော်ကြေးငွေကို သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလအတွင်း လဝက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ၊ လစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံ သို့မဟုတ် တဝက်ကို အလုပ်သမားအား ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဃ) အောက်တွင်ရှိသော ခြွင်းချက်၌ အလုပ်သမားအား တလုံးတခဲတည်းပေးရမည့် ငွေမှ ဖြစ်စေ၊ လဝက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျပေးရန်ရှိသည့် ငွေများမှဖြစ်စေ၊ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားအား လျော်ကြေးအဖြစ် ကြိုတင်ပေးထားသောငွေကို ခုနှိမ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းခြွင်းချက်ပါ လဝက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျပေးချေရသော ငွေများမှာ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဃ) တွင် ရည်ညွှန်းထားသော လျော်ကြေးငွေများကို ဆိုလိုကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်ရာ ယင်းခြွင်းချက်ပါ တလုံးတခဲတည်းပေးရသော ငွေမှာ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဂ) တွင် ရည်ညွှန်းသော လျော်ကြေးအမျိုးအစားဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေပုဒ်မ ၈ (၁) တွင် ရည်ညွှန်းထားသော လျော်ကြေးမှာ ကွယ်လွန်သူ အလုပ်သမားအတွက် ပေးရသော လျော်ကြေး၊ မိန်းမအလုပ်သမားအား ပေးရသော လျော်ကြေးနှင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်သော အလုပ်သမားတစ်ဦးအား ပေးရသော လျော်ကြေးမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ ဤအမှုတွင် အလုပ်သမား ဦးသောင်းတင်အားပေးလျော်ရမည့် လျော်ကြေးငွေသည်

အဆိုပါပုဒ်မ ၈ (၁) တွင် အကျုံးဝင်သော လျော်ကြေးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်
ချေ။

၁၉၈၄
ဦးမင်းဇော်
နှင့်
ဦးသောင်းတင်
ပါ (၂)

သို့ဖြစ်ရာ ဦးမင်းဇော် တင်ပြသည့်အတိုင်း အလုပ်သမား ဦးသောင်းတင်
အား ပေးလျော်ရမည့် လျော်ကြေးငွေမှ သူ့အား လျော်ကြေးအဖြစ် ကြိုတင်
ပေးခဲ့သော ငွေများကို ခုနှိမ်ခွင့်ရှိသည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။ ဤအယူခံ
တွင် ဦးမင်းဇော်က ဦးသောင်းတင်အား လျော်ကြေးအဖြစ် ကြိုတင်ပေးရသည့်
ငွေများနှင့်စပ်လျဉ်းသော ပြေစာများကို တင်ပြလာသည်။ ယင်းပြေစာများကို
မူလအမှု၌ သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံရသေးသည်ကတကြောင်း၊ ထိုသို့ ငွေများ
ကြိုတင်ပေးရခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးမင်းဇော်အား ပြည့်ပြည့်စုံစုံစစ်ဆေးရသေး
သည်ကတကြောင်းကြောင့် ယင်းငွေများကြိုတင်ပေးသည့်ကိစ္စကို အလုပ်သမား
လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီကစစ်ဆေးပြီးမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးသင့်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မြို့နယ်အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး
ကော်မတီ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အဆိုပါကော်မတီသည် ဦးမင်း
ဇော်က အလုပ်သမား ဦးသောင်းတင်အား လျော်ကြေးငွေအဖြစ် ကြိုတင်
ငွေ မည်ရွှေ့မည်မျှ ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ ဦးသောင်းတင်ရရန်
ရှိသော လျော်ကြေးငွေမှ ခုနှိမ်ကာ ကျန်လျော်ကြေးငွေကို ဦးသောင်းတင်
အား ပေးစေရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွှေတွင်

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၁ ရက်

ဦးမောင်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း *

မွေးစားဖခင်ထက် ဦးစွာသေဆုံးသူ ကိတ္တိမသမီး၏ခင်ပွန်းသည်သည်
မွေးစားဖခင်၏ အမွေကိုဆက်ခံခွင့်မရှိခြင်း - အမွေဆိုင် မဟုတ်ပဲ
အခမဲ့ နေထိုင်သူအား ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်
ရှိခြင်း။

ဦးမြင့်သိန်းက ကွယ်လွန်သူ ဖခင် ဦးရွှေကျော်၏ အမွေထိန်းအဖြစ်ဖြင့်၊
ဦးမောင်ကြည်အား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့်
ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု တရားစွဲဆိုသည်။ ဦးမောင်ကြည်က မိမိ၏ကွယ်လွန်သူဇနီး
မခင်ကြည်မှာ ဦးရွှေကျော်၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်သဖြင့် မိမိအား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ
ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိကြောင်း ခုခံသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမောင်ကြည်၏ ချေလွှာအပိုဒ် ၃ တွင် မခင်ကြည်
သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ် အတွင်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၄ အရ ဦးရွှေကျော်သည် ၁၃-၈-၈၁ နေ့တွင်
ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မခင်ကြည်သည် သူ၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်စေကာမူ
ဦးရွှေကျော်အရင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဦးမောင်ကြည်သည် ဦးရွှေကျော်၏
အမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေထိန်းစာရသူ ဦးမြင့်သိန်းသည်
ဦးမောင်ကြည်အား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့်
ဖယ်ရှားနိုင်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကိုမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးရဲနောင် (ပဲခူး)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၉၂

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၈ (ပြည်) တွင် ချမှတ်သော
(၂၇-၄-၈၄) နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးမောင်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း

ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၈/၈၃ (ပြည်) တွင် ဦးမြင့်သိန်းက ကွယ်လွန်သူ ဖခင် ဦးရွှေကျော်၏ အမွေထိန်းအဖြစ်ဖြင့် ဦးမောင်ကြည်အား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ဦးမောင်ကြည်က မိမိ၏ ကွယ်လွန်သူ ဇနီး မခင်ကြည်မှာ ဦးရွှေကျော်၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်သဖြင့် မိမိအား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ပဏာမ ငြင်းချက်နှစ်ရပ် ထုတ်နုတ်၍ ကြားနာကာ ဦးမြင့်သိန်းအား အနိုင်ပေး၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ ၁။ တရားလိုအနေဖြင့် ယခုစွဲဆိုသည့်ပုံစံအတိုင်း တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

၂။ အမွေထိန်းစာရရှိသူတစ်ဦးအနေဖြင့်အမွေစားအမွေခံတစ်ဦးအား အခမဲ့အခွင့်အမိန့်ဖြင့် နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားထွက်ခွာသွားစေလိုမှု တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့် မရှိသည်မှာ မှန်သလား”

ဦးမောင်ကြည်က ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ဦးမောင်ကြည်သည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ဦးမြင့်သိန်းအနေဖြင့် အမွေ ခွဲဝေ ပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက ဦးမောင်ကြည်၏ ဇနီး မခင်ကြည်မှာ ဦးရွှေကျော်၏ ကိတ္တိမသမီး ဟုတ်မဟုတ် အမှုကို စစ်ဆေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ကိတ္တိမသမီး ဟုတ်မဟုတ်မှာ အမွေမှုတွင်သာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားသည်။

ဦးမောင်ကြည်၏ ချေလွှာအပိုဒ် ၃ တွင် မခင်ကြည်သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ်အတွင်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၄ အရ ဦးရွှေကျော်သည် ၁၃-၈-၈၁ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မခင်ကြည်သည် သူ၏ ကိတ္တိမသမီး ဖြစ်စေကာမူ ဦးရွှေကျော်အရင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဦးမောင်ကြည်သည် ဦးရွှေကျော်၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေထိန်းစာရသူ ဦးမြင့်သိန်းသည် ဦးမောင်ကြည်အား အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခငွေကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၁ ရက်

ဒေါ်မြတင်
နှင့်
ဦးအေးမောင် *

ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်လျက်ရှိသော အယူခံလွှာကို လက်ခံ၍၊
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးအေးမောင်သည် လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက် တရားရုံး
က ဇာရီမူတွင် ချမှတ်သော ၃၀-၆-၈၀ ရက်စွဲပါအမိန့်ကို မင်္ဂလာတောင်
ညွန့်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ၁၆-၆-၈၃ နေ့၌ အယူခံဝင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သတ်
မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ်ကာလ ရက် ၃၀ ထက် များစွာကျော်လွန်နေ
သည့်အလျောက် မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းအယူခံလွှာကိုအဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း
မှာ မှားယွင်းပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးစိုးမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးဘသန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက် တရားရုံး
တရားမ ဇာရီမူအမှတ် ၁/၈၀ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်မြတင်က အယူခံ
တရားပြိုင် ဦးအေးမောင်အပေါ် အဆိုပါ တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ်
၁/၇၆ ၌ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) အရ ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုသည်။
ထို့အခါ တရားရုံး ဦးအေးမောင်က မိမိသည် ဒီကရီတွင် ခွင့်ပြုထားသည့်
အတိုင်း အိမ်လခကြေးများကို အရစ်ကျ ပေးဆောင်ခဲ့ရာ ဒဿမမြောက်
အရစ်ကျ ငွေကို မိမိ၏ သမီးက တရားနိုင်ထံ သွားရောက် ပေးသောအခါ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၃၀

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၃ (မင်္ဂလာတောင်ညွန့်)
တွင် ချမှတ်သော (၂၀-၁၂-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်
ကိုအယူခံမှု။

လက်ခံရန် ငြင်းဆိုသဖြင့် ပျက်ကွက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထုချေသည်။ ရပ်ကွက် တရားရုံးက တရားရုံးအား အိမ်လခအကြွေးများကို အရစ်ကျ ဆက်လက်၍ ပေးဆပ်ခွင့် မပြုနိုင်တော့ကြောင်းဖြင့် ၃၀-၆-၈၀ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ် သည်။ ဦးအေးမောင်က ယင်းအမိန့်ကို မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၉/၈၀ တွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသောအခါ မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်လခအကြွေးများကို ပေးစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ် သည်။ ထိုအမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၄/၈၁ တွင် အတည်ပြုလိုက်သဖြင့် ဒေါ်မြတင်က ဗဟိုတရားရုံး တရားမအထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၁၁၂/၈၁ တွင် အယူခံသောအခါ ဗဟိုတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို အယူခံဝင်ရမည့်အစား မှားယွင်း၍ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခဲ့သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ထိုအမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံး၏ အမိန့်ကိုအတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်မြတင်
နှင့်
ဦးအေးမောင်

ထို့နောက် ဦးအေးမောင်က ဒေါ်မြတင်အပေါ် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် တရားရုံး တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၃/၈၃ တွင် မူလရုံး၏ ၃၀-၆-၈၀ ရက်စွဲပါအမိန့်ကို ထပ်မံ၍အယူခံဝင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက ရပ်ကွက်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အိမ်လခအကြွေးများကို ဆက်လက်ပေးဆောင်ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဒေါ်မြတင်က မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက အောက်ရုံးများ၏အမိန့် များကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားရုံးသည် အိမ်လခအကြွေးများကို ပေးဆပ်ရန်ပျက်ကွက် ခြင်း ရှိ မရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ အမိန့်ချမှတ်သောကြောင့် ဒေါ်မြတင်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

ဦးအေးမောင်သည် လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်တရားရုံးက ဇာရီမူတွင် ချမှတ် သော ၃၀-၆-၈၀ ရက်စွဲပါအမိန့်ကို မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ၁၆-၆-၈၃ နေ့၌ အယူခံဝင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်း သတ်ကာလ ရက် ၃၀ ထက် များစွာကျော်လွန်နေသည့်အလျောက် မြို့နယ် တရားရုံးက ယင်းအယူခံလွှာကို လက်ခံ၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်း ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်နှင့် မြို့နယ်တရား ရုံး၏အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံး၏အမိန့်ကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ် နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၀၄

စက်တင်ဘာ

၁၃ ရက်

ဒေါ်မြင့် သိန်း ပါ(၃)

နှင့်

ဦး သန်း ရွှေပါ(၃) *

မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်— စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်
သည် တရားပြိုင်အချင်းချင်းအကြား မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ရန်
လိုအပ်ချက်များ — မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရပူးတွဲမွေးစား
ခြင်းအတည် ဖြစ်မဖြစ်။

ဦးသိန်းအောင်ဆိုသူက ၎င်းသည် ဦးစိန္တာနှင့် ဒေါ်သန်းတို့၏ အပတ်ဋ္ဌ
သားဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ဦးစိန္တာတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲ
ပေးစေရန် ဒေါ်မြင့်သိန်း၊ ဒေါ်မြင့်ဝင်း၊ မောင်လှမြဦး၊ ဦးသန်းရွှေ၊ ဦးဝင်း
မောင်နှင့် ဦးအောင်ပေါ်ဦးတို့အပေါ် လူမွဲအဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့် ပြုရန် ရော
ဝတီတိုင်းတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းအမှုမှ ပေါ်ပေါက်သည့်
၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆ တွင် ဗဟိုတရားရုံးက တရား
ပြိုင်ဒေါ်မြင့်သိန်း ပါ(၃)ဦးတို့ကို ဦးစိန္တာတို့က ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ်၊
မွေးစားခဲ့၍ ဦးသိန်းအောင်သည် ဦးစိန္တာတို့၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိဟု
ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပထမအမှုတွင် တရားပြိုင် လျှောက်
ထားခံရသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ဦးသန်းရွှေ ပါ(၃)ဦးက ဦးစိန္တာနှင့် ဒေါ်သန်း
တို့က ဒေါ်မြင့်သိန်း ပါ(၃)ဦးတို့ကို ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ်မွေးစားသော
စာချုပ်မှာ တရားမဝင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေး
စေရန်နှင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန်
ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့(၃)ဦးအပေါ်တရားစွဲဆိုသည်။ (ဤအမှု၌ တရားလို၊ တရားပြိုင်
များသည် ပထမအမှု၌ တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသည်။) မူလရုံးက ဦးသန်းရွှေတို့
စွဲဆိုသော အမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးသဖြင့် ဒေါ်မြင့်သိန်းပါ(၃)ဦးတို့က
ဗဟိုတရားရုံးသို့အယူခံဝင်ရာ အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ဦးသိန်းအောင်

* ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၄

† ၁၉၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြို မူအမှတ် ၂၂ တွင် ချမှတ်သော (၂၃-၁-၀၂)
နေ့စွဲပါ ရောဝတီတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

စွဲဆိုသောအမှုမှပေါ်ပေါက်သည့် ဗဟိုတရားရုံးတရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀
တွင် ဦးစိန္တာတို့ကဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ် မွေးစားခဲ့
သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မီးသေသောဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ဟု တင်ပြသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်မြင့်သိန်း
ပါ(၃)
နှင့်
ဦးသန်းရွှေ ပါ
(၃)

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးက ချမှတ်သောစီရင်ချက်
တစ်ရပ်သည် တရားပြိုင်အချင်းချင်းအကြားတွင် မီးသေသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်
ရန်အလို့ငှာ (၁) တရားပြိုင်အချင်းချင်းအကြားတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်များ
ဝိရောဓိ ဖြစ်လျက်ရှိရမည်။ (၂) တရားလိုအား သင့်တော်သည့် သက်သာ
ခွင့်တစ်ရပ်ရပ်ပေးရန်အလို့ငှာ ယင်းဝိရောဓိဖြစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍အဆုံးအဖြတ်ပေး
ရန်လိုအပ်ရမည်။ (၃) တရားပြိုင်များအချင်းချင်းအကြားတွင် ပေါ်ပေါက်
သည့် အဆိုပါဝိရောဓိပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်။ဦးသိန်းအောင်စွဲဆို
သောအမှုတွင် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ်မွေးစားခြင်း
နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်မြင့်သိန်းနှင့် ဦးသန်းရွှေတို့အကြားတွင် အငြင်းပွားမှုရှိခဲ့
ကြောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံး တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ချမှတ်သည့်
စီရင်ချက်၌ ဖော်ပြဆုံးဖြတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်
ယင်းစီရင်ချက်သည် ဦးသန်းရွှေတို့စွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိဟု တိုင်း
တရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှကျော် (ဟင်္သာတ)ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်- ဦးအုန်းခင်၊ဦးဘစိန်၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း၌ ဟင်္သာတမြို့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသော
ဦးစိန္တာနှင့် ဒေါ်သန်းတို့သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အကြင်လင်မယားဖြစ်သည်။
ဒေါ်မယ်ဝန်သည် ဒေါ်သန်း၏ ညီမဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းရွှေ
သည်ဦးစိန္တာ၏ညီဖြစ်၍ ဦးဝင်းမောင်နှင့် ဦးအောင်ပေါ်ဦးသည် ဒေါ်သန်း၏
မောင်အရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံတရားလိုဒေါ်မြင့်သိန်း၊ ဒေါ်မြဝင်းနှင့်
မောင်လှမြဦးတို့သည် ဒေါ်သန်း၏ အစ်ကို ဦးသိန်းညွန့်၏ သားသမီးများဖြစ်
ကြသည်။ ဦးစိန္တာ၊ ဒေါ်သန်း၊ ဒေါ်မယ်ဝန်တို့သည် ၁၃-၁၀-၅၃ နေ့
တွင် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ကိတ္တိမသားသမီးများ
အဖြစ် မွေးစားခဲ့သည်။

ဦးသန်းရွှေတို့က အဆိုပါမွေးစားစာချုပ်မှာတရားမဝင်သောကြောင့် ပျက်
ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန်နှင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၉ အရ ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံး၊တရား
မကြီးမှုအမှတ် ၂၂/၈၁ (ဟင်္သာတ)တွင် တရားစွဲဆိုသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်မြင့်သိန်း
ပါ (၃)
နှင့်
ဦးသန်းရွှေပါ
(၃)

ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့က မွေးစားစာချုပ်မှာ ခိုင်လုံကြောင်း စွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း၊ ဦးသိန်းအောင်ဆိုသူက မိမိတို့ (၆)ဦးအပေါ် တရားစွဲဆိုသောအမှုမှ ပေါ်ပေါက်သည့် ဗဟိုတရားရုံးတရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ချမှတ်သောအမိန့်မှာ မီးသေသော အမိန့် ဖြစ်သဖြင့် ဦးသန်းရွှေတို့သည် ဤအမှုကို စွဲဆိုခွင့်မရှိတော့ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်း တရားရုံးက အဆိုအချေများအရ ငြင်းချက်(၅)ရပ် ထုတ်နုတ်၍ အောက်ပါတို့ကို ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် ကြားနာခဲ့သည် -

- ၁။ ဤအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်သည်ဆိုသည်မှာ မှန် သလား။
- ၂။ ဗဟိုတရားရုံးမှချမှတ်သော တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ၁၇-၆-၈၁ နေ့စွဲပါအမိန့်မှာ မီးသေအမိန့် ဖြစ်ပါသလား။
- ၃။ အဆိုလွှာအရ တရားပြိုင်များ၏ ၁၃-၁၀-၅၃ နေ့စွဲပါ မွေးစား စာချုပ်သည် ဥပဒေအရ ပျက်ပြယ်နေပါသလား။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော် လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးက တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ချမှတ်သော အမိန့်သည် မီးသေအမိန့်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးဖိန္ဒာ ဒေါ်သန်းနှင့် ဒေါ်မယ်ဝန်တို့က အယူခံတရားလိုတို့အား မွေးစားခြင်းမှာ ဥပဒေအရ ပျက် ပြယ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်၍ ဦးသန်းရွှေတို့စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

မွေးစားသည်ဟု အဆိုရှိသော မွေးစားခြင်းသည် အတည်မဖြစ်ကြောင်း အတည်အလင်းထင်ရှားစေလိုမှုကို မွေးစားသည်ဟုအဆိုရှိသော မွေးစားခြင်း ကို တရားလိုသိသည့်အခါကစ၍ ၆ နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်ဟု ကာလ စည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၁၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းမှာ မွေးစား စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုသော ၁၃-၁၀-၅၃ နေ့မှစ၍ စတင်ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ဦးဖိန္ဒာတို့က အယူခံတရားလိုတို့အား ၁၃-၁၀-၅၃ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်နေ့တွင် မူလရုံး တရားလိုဦးသန်းရွှေတို့သည် ထိုသို့ မွေးစားခြင်းကိုသိရှိသည်ဟု ဒေါ်မြင့်သိန်း

တို့က ချေလွှာ၌ စွပ်စွဲထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကာလစည်းကမ်း သတ်ဥပဒေပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၁၀ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင်အယူခံ တရားလိုတို့အား ဦးစိန္တာတို့က မွေးစားကြောင်း ဦးသန်းရွှေတို့ သိသည့်နေ့ ရက်မှစ၍ စည်းကမ်းသတ်ကာလကို ရေတွက်ရန်ဖြစ်သည်။ မှတ်ပုံတင် မွေးစား စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရုံမျှဖြင့် ဦးသန်းရွှေသည် ထိုသို့ မွေးစားခြင်းကို သိရှိသည် ဟု မှတ်ယူခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ ထိုသို့ သိရှိကြောင်းကို ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့က ပြဆိုရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်မြင့်သိန်း
ပါ(၃)
နှင့်
ဦးသန်းရွှေပါ
(၃)

ဦးသိန်းအောင်ဆိုသူက ဦးစိန္တာနှင့် ဒေါ်သန်းတို့၏ အပတ်ဦးသားဖြစ်သည် ဟုဆိုကာ ဦးစိန္တာတို့ ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေရန် အတွက် လုမ္ဘာ့အဖြစ် တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုစေရန် ရော့ဘတ်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၃၅/၇၀ တွင် လျှောက်ထားခဲ့ရာ ထိုအမှုမှ ပေါ်ပေါက် သော ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ဗဟိုတရားရုံးက ဦးစိန္တာတို့သည် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့(၃)ဦးအား ကိတ္တိမသားသမီးများ အဖြစ် မွေးစားခဲ့၍ ဦးသိန်းအောင်သည် ဦးစိန္တာတို့၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိဟု ကောက်ယူကာ ဦးသိန်းအောင်၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ကြောင်း ၁၇-၆-၈၁ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဦးသန်းရွှေတို့က ထိုနေ့တွင် ဦးစိန္တာတို့က ဒေါ် မြင့်သိန်းတို့အား မွေးစားကြောင်းသိရှိရသောနေ့ဖြစ်သည်ဟုအကြောင်းပြခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းတင်ပြချက်ကို လက်ခံခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် ဒေါ်မြင့် သိန်းတို့က ဦးစိန္တာတို့သည် မိမိတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ် မွေးစားခဲ့ ကြောင်း ထုချေခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြပြီး အခြားအမှုသည်များဖြစ်ကြသည့် အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းရွှေတို့သည် ထိုသို့ မွေးစားသည့်အချက်ကို ထိုအမှု တွင် သိရှိရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ကောက်ယူနိုင်သည့် တိုင်အောင် ထိုသို့ သိသည့်နေ့မှ ၆ နှစ်အတွင်း ဤအမှုကို စွဲဆိုခဲ့သည်ဖြစ်၍ သူတို့စွဲဆိုသောအမှု မှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ထို့ပြင် ဦးစိန္တာ တို့က အယူခံတရားလိုတို့အား မွေးစားခြင်းကို အမှုမစွဲဆိုမီ ၆ နှစ်ကျော် ကာလက ဦးသန်းရွှေတို့သိရှိခဲ့ကြောင်း ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့ဘက်မှ ချေလွှာတင် ထုချေထားခြင်းမရှိသဖြင့် ဦးသန်းရွှေတို့စွဲဆိုသော အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးသိန်းအောင်စွဲဆိုသော အမှုတွင် တဘက်အမှုသည်များမှာ ဦးသန်းရွှေ ဦးဝင်းမောင်၊ ဦးအောင်ပေါ်ဦး၊ ဒေါ်မြင့်သိန်း၊ ဒေါ်မြင့်ဝင်းနှင့် မောင်လှ မြဦးတို့ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏ရှေ့နေက ဦးသိန်းအောင်စွဲဆိုသော အမှုမှ ပေါ်ပေါက်သည့် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ဦးစိန္တာတို့က ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ်မွေးစားခဲ့သည် ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မီးသေသောဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုအကျယ်

၁၉၈၄
ဒေါ်မြင့်သိန်း
ပါ(၃)
နှင့်
ဦးသန်းရွှေ
ပါ(၃)

တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ထိုအမှုတွင် ယခုအမှုသည် (၆) ဦးသည် လျှောက်ထားခံရသူများ (တရားပြိုင်များ) ဖြစ်ကြသည်။ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးကချမှတ်သော စီရင်ချက်တစ်ရပ်သည် တရားပြိုင်အချင်းချင်းအကြား တွင် မီးသေသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ရန်အလို့ငှာ (၁) တရားပြိုင် အချင်းချင်း အကြားတွင်အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်များ ပိရောမီဖြစ်လျက်ရှိရမည်။ (၂) တရားလို အား သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့်တစ်ရပ်ရပ် ပေးရန်အလို့ငှာယင်းပိရောမီဖြစ် မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် လိုအပ်ရမည်။ (၃) တရားပြိုင်များ အချင်းချင်းအကြားတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် အဆိုပါပိရောမီပြဿနာကို အဆုံး အဖြတ်ပေးရမည်။ ဦးသိန်းအောင် စွဲဆိုသောအမှုတွင် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများအဖြစ် မွေးစားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့နှင့် ဦးသန်းရွှေတို့အကြားတွင် အငြင်းပွားမှုရှိခဲ့ကြောင်း ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၈၀ တွင် ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်၌ ဖော်ပြဆုံးဖြတ်ထား ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းစီရင်ချက်သည် ဦးသန်းရွှေတို့ စွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိဟု တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်း မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

ဦးသန်းရွှေတို့က အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၄ နှင့် ၅ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည် -

၄။ ကွယ်လွန်သူ ဦးစိန္တာ - ဒေါ်သန်းတို့သည် ဒေါ်သန်း၏ညီမ ဒေါ်မယ်ဝန်ဆိုသူနှင့် အတူတကွ ပူးတွဲကာ (၁၃-၁၀-၅၃) နေ့က တရား ပြိုင် များ အား အမွေစားအမွေခံများအဖြစ် ဟင်္သာတမြို့ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ရုံး၊ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် (၉၉/၅၃) ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ စာချုပ်၏ တရားဝင် မိတ္တူမှန်ကို ပူးတွဲတင်ပြပါသည်။

၅။ အဆိုပါမွေးစားစာချုပ်သည် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လုံးဝတရားမဝင်ပဲ ပျက်ပြယ်နေသော စာချုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ကိတ္တိမသားသမီး မွေးစားခြင်း မှတ်ပုံတင်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“No dispute as to the right of any person to inherit as through a Kittima son or daughter shall be entertained by any Court unless the fact of the adoption, if it was effected after the 1st April, 1941, is evidenced by an instrument:-

- (i) executed by the person making the adoption and (a) by the person who is adopted if not less than 18 years of age at the time of such execution aforesaid, or (b) if less than that age, then by the person or persons, if any, whose consent to the adoption is required by the Burmese Buddhist Law, and

၁၉၀၄
ဒေါ်မြင့်သိန်း
၀၂(၃)
နှင့်
ဦးသန်းရှေ့ပါ
(၃)

- (ii) attested by at least two witnesses, and

- (iii) registered in Book 4 of the books referred to in sub-section (I) of section 51 of the Registration Act.”

အထက်ပါ ကိစ္စိမသားသမီးမွေးစားခြင်း မှတ်ပုံတင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ၌ ကိစ္စိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားရာတွင် ဆောင်ရွက်ရမည့် နည်းလမ်း အပြည့်အစုံ ကိုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ကိစ္စိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း အထောက်အကူရန် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ ဆောင်ရွက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ မွေးစားမိဘ ဦးစိန္တာတို့နှင့် မွေးစားသားသမီး ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့သည် မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၂ အရ ဦးစိန္တာတို့သည် ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား အထက်ဖော်ပြပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၅ နှင့်အညီ မွေးစားရန် ဖြစ်သည်။ ဦးစိန္တာတို့က ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့အား မွေးစားသည့် အချင်းဖြစ် စာချုပ်မှာ အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်ရပ်နှင့် မညီညွတ်ကြောင်း၊ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် ဖြစ်စေ၊ အခြားအပိုဒ်များတွင် ဖြစ်စေ၊ စွပ်စွဲထားခြင်းမရှိသဖြင့် တရားလို၏အဆိုလွှာကိုတရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁(က) အရ ပယ်ရမည်ဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။ ထို့ပြင် သူတို့သုံးဦးက ထိုသို့ ပူးတွဲမွေးစားခြင်းကို ပိတ်ပင်ကြောင်း ဓမ္မသတ်များတွင် မတွေ့ရှိရပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ အယူခံတရားဖြင့်တို့စွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ် နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ဂျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇော်မုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၅ ရက်

ဒေါ် ရူပဝတီပါ(၂)

နှင့်

ဦး အိုက် မောင်(ခ)ဦး ခင် မောင် ပါ(၃) *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁)(ဂ)-အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင်း၌ လိုင်စင်မဲ့လက်နက်ထား
၍ အပြစ်ပေးခြင်းခံရပါက ဥပစာကို ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော
ကိစ္စအတွက် အသုံးပြုသည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်ငှားဒေါ်တင်ပုက “ကျွန်မခင်ပွန်း ဦးဘတုတ်မှာ
ငှားထားသည့် အိမ်ခန်းထဲမှ လိုင်စင်မရှိ လက်နက်မိ၍ ထောင် တနှစ်ခွဲကျသည့်
ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု ထိုတန်းလျားတွင် နေထိုင်ကြပါ
သည်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။ အိမ်ငှားနှင့်အတူ နေသူသည် ငှားရမ်းသည့်ဥပစာ
ကို ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ကိစ္စအလိုငှာ အသုံးပြုသည့်အတွက် သို့မဟုတ်
အသုံးပြုစေသည့်အတွက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရပါက အိမ်ရှင်သည် အိမ်
ငှားအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁)(ဂ)အရ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်ငှား
အပေါ် ယင်းပုဒ်မခွဲအရ ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - မရှိ

မိုးကုတ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀/၇၇ တွင် အယူခံ
တရားလို ဒေါ်ရူပဝတီနှင့် ဒေါ်စာရဝတီတို့က အိမ်ငှား ဒေါ်တင်ပုအပေါ်
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂
(၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရနှင်လိုမှုစွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့်အတိုင်းဒီကရီရရှိခဲ့သည်။

* ၁၉၈၀ ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၆၀

† ၁၉၇၉ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၅၉ (မိုးကုတ်) တွင် ချမှတ်
သော (၂၉-၅-၈၀) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ
ကို အယူခံမှု။

ဒေါ်တင်ပုက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့်
မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ တိုင်းတရားရုံးက ပုဒ်မ ၁၂(၁)
(ဂ) အရ ချမှတ်သည့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ရူပဝတီက သူတို့၏
ကိုယ်စားလှယ် ကိုစိန်ဝင်းမှတစ်ဆင့် ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။ ဤအယူခံမှု
ကို တင်သွင်းထားစဉ်အတွင်း ဒေါ်တင်ပုကွယ်လွန်သဖြင့် ဦးပွအား တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဦးပွ ကွယ်လွန်ပြန်သဖြင့်
ဦးအိုက်မောင်(ခ) ဦးခင်မောင်ပါ (၃) ဦးတို့ကတရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ
အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ရူပဝတီပါ
(၂)
နှင့်
ဦးအိုက်မောင်
(ခ) ဦးခင်
မောင်ပါ(၃)

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ရူပဝတီတို့က မိုးကုတ်မြို့၊ မြို့မအရှေ့ရပ်ကွက်ရှိ
အချင်းဖြစ်တန်လျား၏ မြောက်ဘက်ဆုံးအခန်း(၃) ခန်းတွင် ဒေါ်တင်ပုအား
ငှားရမ်းခဲ့ရာ အိမ်ငှားသည် အိမ်လခများပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်သည့်အပြင်
ခင်ပွန်းဦးဘတုတ်အား လက်နက်မှုဖြင့် အပြစ်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် အိမ်ခန်းငှား
ရမ်းခြင်းကို ၃၁-၈-၇၇ နေ့တွင် ရပ်စဲကြောင်း အကြောင်းကြားစာပေးခဲ့
သော်လည်း အိမ်ငှားသည် ဖယ်ရှားပေးခြင်းမပြုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြု
ကာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ နှင်ထုတ်ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆို
သည်။

အိမ်ငှားဒေါ်တင်ပုက “ကျွန်မခင်ပွန်းဦးဘတုတ်မှာ ငှားထားသည့်အိမ်ခန်း
ထဲမှ လိုင်စင်မရှိလက်နက်မိ၍ ထောင်တနှစ်ခွဲ ကျသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။
ကျွန်မတို့မိသားစု ထိုတန်းလျားတွင် နေထိုင်ကြပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုသည်။
အိမ်ငှားနှင့် အတူနေသူသည် ငှားရမ်းသည့်ဥပစာကို ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော
ကိစ္စအလို့ငှာ အသုံးပြုသည့်အတွက် သို့မဟုတ် အသုံးပြုစေသည့် အတွက်
ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရပါက အိမ်ရှင်သည် အိမ်ငှားအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ
နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်ငှားအပေါ် ယင်းပုဒ်မခွဲအရ
ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
ပယ်ဖျက်ပြီး မိုးကုတ်မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကို တရားရုံးအဆင့်
ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ်၅၀/-
ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၁ ရက်

ဦး ရွှေ မိုး
နှင့်
ဦး သန်း မောင် *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ ရှင်းလင်းချက် ၄ - ပထမအမှုတွင်
ခုခံတင်ပြသင့် စာင်ပြုနိုင်ပါလျက် မခုခံတင်ပြခဲ့သော အကြောင်း
အရာကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်အမှုမစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဦးသန်းမောင်က ၎င်းသည် ဦးအင်ဂါနှင့် ဒေါ်သဲနုတို့၏သားဖြစ်သည်ဟု
ဆိုကာ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို ဝိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန်
ဦးရွှေမိုးကို တရားမြိုင်ပြုလျက် တရားစွဲဆိုသည်။ ယင်းအမှု၌ ဦးသန်းမောင်က
အနိုင်ဒီကရီရရှိသည်။ ထို့နောက် ဦးရွှေမိုးက ဦးသန်းမောင်သည် ပထမ
အမှု၌ မမှန်ကန်သောအချက်အလက်များကို လိမ်လည်တင်ပြ၍ ဒီကရီရယူခဲ့
သည်ဟုဆိုကာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာ ရယူထားသော ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း
မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန် ဦးသန်းမောင်အပေါ်တရားစွဲဆိုသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးရွှေမိုး အနေဖြင့် နောက်အမှုတွင် အဆိုပြုသော
အချက်များမှာ ဦးသန်းမောင်က သူ့အပေါ်စွဲဆိုသည့် ညောင်လေးပင်မြို့နယ်
တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် တင်ပြသင့် တင်ပြထိုက်သော
အချက်များဖြစ်သည့်အပြင် ထိုအမှု၌ ထိုအချက်များကို တင်ပြခွင့်လည်းရှိသည့်
အလျောက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ ၏ ရှင်းလင်းချက် ၄ အရ
အဆိုပါအမှုတွင် ချမှတ်သော စီရင်ချက်သည် ဦးရွှေမိုးနောက်စွဲဆိုသောအမှုကို
ပိတ်ပင်ထားသဖြင့် ထပ်မံ၍ တရားတထုံးစွဲဆိုခွင့်မရှိတော့ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဒေါ်လှမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးအုန်းလှိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမခုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၄၁
† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၆ တွင် ချမှတ်သော (၁၅-၁၂-၈၃)
နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၊ ပြန်တန်ဆာမြို့၊ ကောလိယပိုင်း ဦးပိုင်အမှတ် ၂၆-၂၇ စာရင်းပေါက်သော ဘိုးဘဝိုင်မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အိမ်တစ်လုံးမှာ မူလက ဦးအင်ဂါနှင့် ဒေါ်သဲနုတို့ပိုင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ၁၉-၁၀-၄၆ နှင့် ၆-၇-၆၅ နေ့တွင် အသီးသီးကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးသန်းမောင်က မိမိသည် ဦးအင်ဂါနှင့်ဒေါ်သဲနုတို့၏သားဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေကိုပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန် ညောင်လေးပင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၈၄
ဦးရွှေမိုး
နှင့်
ဦးသန်းမောင်

ထို့နောက် အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးက ဦးသန်းမောင်မှာ ဦးအင်ဂါနှင့် ဒေါ်သဲနုတို့၏သားမဟုတ်ကြောင်း သူတို့တွင် သမီး ဒေါ်အေးကြွယ်နှင့် ဒေါ်နီ နှစ်ဦးတို့သာ ထွန်းကားခဲ့ကြောင်း ဦးအင်ဂါ၊ ဒေါ်သဲနုနှင့် ဒေါ်အေးကြွယ် တို့ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အထက်ဖော်ပြပါ မြေနှင့်အိမ်တို့ကို ဒေါ်နီက မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေ ဆက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်နီသည် ၂၉-၉-၇၀ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရ မိမိအားပေးကမ်းခဲ့ပြီးနောက် ၅-၁၂-၇၀ နေ့တွင်ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသန်းမောင်သည် ညောင်လေးပင် မြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် မမှန်ကန်သော အချက် အလက်များကို လိမ်လည်တင်ပြ၍ ဒီကရီရယူခဲ့သည်ဟုဆိုကာ အဆိုပါ ဒီကရီ မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာရယူထားသော ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ ပေးစေရန် ညောင်လေးပင်မြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၆/၈၂ တွင် ဦးသန်းမောင်အပေါ် တရားစွဲဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေး ကြားနာပြီးနောက် ဦးရွှေမိုးစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ ဦးရွှေမိုးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုမကျေနပ်သဖြင့် ဝဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံ ကို ဆက်လက်တင်သွင်းသည်။

ဦးရွှေမိုးက အဆိုလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် ဦးသန်းမောင်သည် ညောင်လေးပင် မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် အောက်ပါအချက်အလက် များကို လိမ်လည်တင်ပြခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲကာ ဦးသန်းမောင်ရရှိသော ဒီကရီမှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာရယူထားသော ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေး စေရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

- (၁) ကွယ်လွန်သူ ဦးအင်ဂါနှင့် ဒေါ်သဲနုတို့တွင် သမီး အရင်း ဒေါ်အေးကြွယ်နှင့် ဒေါ်နီဟူ၍ နှစ်ဦးသာရှိပါသည်။ ဦးသန်းမောင်အား ကိစ္စိမသားသမီးအဖြစ်ဖြင့် မွေးစားခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

၁၉၀၄
ဦးရွှေမိုး
နှင့်
ဦးသန်းမောင်

သို့သော် ဦးသန်းမောင်က ၎င်းသည် ဦးအင်ဂါ၊ ဒေါ်သဲနဲ့ တို့၏ မွေးစားသားဖြစ်ပါသည်ဟု ရုံးတော်သို့ လိမ်လည်တင်ပြ ခဲ့ခြင်း၊

- (၂) ညောင်လေးပင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် တရားလိုဖြစ်သူ ဦးသန်းမောင်က တင်ပြတရားစွဲဆိုခဲ့သည် မှာ ၂၉-၉-၇၀ နေ့တွင် ဒေါ်နီက ဦးရွှေမိုးသို့ ပေးခဲ့သော စာချုပ်အား ချုပ်ဆိုပေးခဲ့သည်ကို ၎င်းအနေဖြင့် သိရှိခဲ့ခြင်းမရှိ ပါကြောင်း၊ စတင်သိရှိသောအချိန်မှစ၍ တရားစွဲဆိုခြင်းပြုရပါ ကြောင်းဟူသောအချက်ဖြင့် တရားရုံးသို့လိမ်လည်တင်ပြခဲ့ခြင်း၊
- (၃) အကယ်၍ ဦးသန်းမောင်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအင်ဂါ၊ ဒေါ်သဲနဲ့ တို့၏ ကိစ္စ^၀မမွေးစားသား ဖြစ်သည်မှာ မှန်စေဦး၊ ဦးအင်ဂါ၊ ဒေါ်သဲနဲ့တို့ ကျန်ရှိခဲ့သော အင်းဖြစ် အိမ်နှင့် မြေကို ၎င်းနှင့် ဒေါ်နီတို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်နီသည် ဦးအင်ဂါ၊ ဒေါ်သဲနဲ့တို့၏ သမီးအရင်းဖြစ်သည်ဟူသောအချက် မှာအငြင်းပွားသောအချက်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ၂၉-၉-၇၀ နေ့စွဲဖြင့် ဦးရွှေမိုးအား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သော စာချုပ်အမှတ် ၂၄/၇၀ သည် ဒေါ်နီ၏ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်နှင့်ပတ်သက်သမျှအတည် ဖြစ်နေမည်သာဖြစ်ပါသည်။ တနည်းဆိုရသော် ဦးသန်းမောင်၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ဒေါ်နီမှ ဦးရွှေမိုးအား မပေးနိုင်သော်ငြား လည်း ၎င်း၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဒေါ်နီသည် မည်သူကိုမဆို လွှဲပြောင်း ပေးနိုင် ပါသည်။ ထိုအချက်ကို ဦးသန်းမောင်သည်သိပါလျက်နှင့် တရားရုံးသို့ လိမ်လည်တင်ပြ ပြီး ၂၉-၉-၇၀ နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ် အမှတ် ၂၄/၇၀ စာချုပ်တစ်ခုလုံးအားဖျက်သိမ်းစေခြင်းမှာ ဦးသန်း မောင်၏ လိမ်လည်တင်ပြမှုကို တရားရုံးမှယုံကြည်၍ဆောင်ရွက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေခြင်း၊
- (၄) ရေစစ္စကြိမှတ်ပုံတင်စာချုပ်တစ်ခုဖျက်သိမ်းပေးရန်မှာ သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ စာချုပ်တွင် ပါဝင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူတင်ဦးကသာတရားစွဲဆိုနိုင်ပါသည်။ စာချုပ် အမှတ် ၂၄/၇၀ တွင် ဦးသန်းမောင်သည် ပါဝင် လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သူတင်ဦးမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုစာချုပ်ကိုပယ်ဖျက် ပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်မရှိပါ။ သိနေပါလျက် မသိဟန် ဆောင်၍ တရားရုံးသို့ လိမ်လည်တင်ပြ အမှုစွဲဆိုခဲ့ခြင်း၊

ဤအချက်များမှာ ဦးရွှေမိုးအနေဖြင့် ဦးသန်းမောင်က သူ့အပေါ်စွဲဆိုသည့်
ညောင်လေးပင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄/၇၉ တွင် တင်ပြ
သင့် တင်ပြထိုက်သော အချက်များဖြစ်သည့်အပြင် ထိုအမှု၌ ထိုအချက်များကို
တင်ပြခွင့်လည်းရှိသည့်အလျောက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ ၏ ရှင်း
လင်းချက် ၄ အရအဆိုပါအမှုတွင် ချမှတ်သောစီရင်ချက်သည် ဦးရွှေမိုး နောက်
စွဲဆိုသောအမှုကို ပိတ်ပင်ထားသဖြင့် ထပ်မံ၍တရားတထုံးစွဲဆိုခွင့်မရှိတော့ချေ။

၁၉၈၄
ဦးရွှေမိုး
နှင့်
ဦးသန်းမောင်

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်
သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/- ဟုသတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇော်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၂၄ ရက်

ဒေါ်လတ်(ခ) ဒေါ်လှ

နှင့်

ဒေါ်အမလေး *

လက်ရှိထားခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းခြားနားချက်— ကာလအတန်ကြာ
အနှောင့်အယှက်မရှိ လက်ရှိထားရုံမျှဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနိုင်မရှိနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေက ဒေါ်လတ်တို့သည်
အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၂၅ နှစ်ခန့် အနှောင့်အယှက်မရှိ နေထိုင်လာသည်ဖြစ်၍
ထိုမြေကိုပိုင်ကြောင်း မြက်ဟ ဒီကရီချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်းတင်ပြလျှောက်ထား
သည်။ သူတဦးတယောက်သည် ထိုသို့အနှောင့်အယှက်မရှိ ကာလအတန်ကြာ
နေထိုင်ရုံမျှဖြင့် အလိုအလျောက် မြေပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း
ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ မြေကိုလက်ရှိထားခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတို့သည်
သီးခြားအကြောင်းအရာများဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ရွှေတောင်ဦးဟန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးဇော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၀/၈၁ (အနောက်
မြောက်) တွင် အယူခံတရားလိုဒေါ်လတ်(ခ) ဒေါ်လှက အယူခံတရားပြိုင်
ဒေါ်အမလေးအပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်မှာ မိမိပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟ
ကြေငြာပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင်
ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၅

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀ (အနောက်မြောက်) တွင်ချမှတ်သော
(၂၁-၆-၈၂) နေ့စွဲပါမန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

မူလတရားလိုဒေါ်လတ်က မန္တလေးအနောက်မြောက်မြို့နယ်၊ အောင်မြေသာဇံရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၁၃၁၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၉(က)/၃ စာရင်းပေါက်သောမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိအိမ်မှာ မိမိနှင့် ကွယ်လွန်သူခင်ပွန်း ဦးသာခင်ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ဝယ်ယူပြီးနောက် ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအခါ တရားပြိုင်ဒေါ်အမလေးကယင်းမြေနှင့်အိမ်မှာ သူပိုင်ဖြစ်သည်ဟုထိပါးပြောဆိုလာကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ထိုမြေနှင့်အိမ်မှာ မိမိပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်လတ် (ခ)
ဒေါ်လှ
နှင့်
ဒေါ်အမလေး

ဒေါ်အမလေးက အချင်းဖြစ်မြေမှာ မိမိပိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်လတ်၏ ခင်ပွန်းဦးသာခင်သည် ထိုမြေတွင် မြေငှားအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ထုချေသည်။

ဒေါ်လတ်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို သက်သေခံ(က) စာချုပ်အရ အဖိုးငွေ ၅၅၀/- ဖြင့် ၁၅-၁၀-၅၅ နေ့တွင် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် မှတ်ပုံတင်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ တို့ အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းသည် ဒေါ်လတ်ပိုင် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ မှတ်ပုံတင်ခြင်း မရှိသော သက်သေခံ(က)စာချုပ်အပေါ်အခြေခံကာ ဒေါ်လတ်က အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အိမ်မှာ သူပိုင်ဖြစ်သည်ဟု အရေးဆိုခွင့်မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုရှေ့နေက ဒေါ်လတ်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၂၅နှစ်ခန့် အနှောင့်အယှက်မရှိ နေထိုင်လာသည်ဖြစ်၍ ထိုမြေကိုပိုင်ကြောင်း မြက်ဟဒီကရီချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ သူတဦးတယောက်သည် ထိုသို့ အနှောင့်အယှက်မရှိ ကာလအတန်ကြာနေထိုင်ရုံမျှဖြင့် အလိုအလျောက်မြေပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။ မြေကိုလက်ရှိထားခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတို့သည် သီးခြားအကြောင်းအရာများဖြစ်သည်။ ဒေါ်လတ်သည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ခိုင်လုံသည့်အထောက်အထား တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိ၍ တိုင်းတရားရုံးက သူ၏အမှုကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၈၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇော်နှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ဝမ်ကျင်ထွေးပါ(၂)

နှင့်

ဦး သန်းထွန်း *

† ၁၉၈၄

စက်တင်ဘာ

၂၈ရက်

ဒီကရီကို အတည်ပြုခွင့်ရှိ မရှိ ပြဿနာ - တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးအကြား
တွင် အငြင်းပွားသည့်ပြဿနာဖြစ်ရခြင်း - အဝီစိမ်းကို အတည်
ပြုရာ၌ လက်ရှိဖြစ်သူကခံလျှင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၉၇မှ ၁၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆောင်ရွက်ရမည်
ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ - ။လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်ဒီကရီကို
ဦးသန်းထွန်းအပါအဝင် တရားနိုင် သုံးဦး ရရှိထားကြောင်း၊ တရားနိုင်များ
အနက် တစ်ဦးဦးသည် တရားနိုင်အားလုံးအတွက်သာ ဒီကရီကို အတည်ပြုခွင့်
ရှိကြောင်း၊ တရားနိုင်ဒေါ်လှမင်းနှင့် မလှစိန်တို့သည် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး
ဖြစ်၍ ဦးသန်းထွန်းသည် သူတို့အတွက် ဒီကရီကို အတည်ပြုရန်အကြောင်းမရှိ
ကြောင်း၊ ဒီကရီတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အတည်ပြုခွင့်လည်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်
ထားသူတို့သည် တရားနိုင်နှစ်ဦး၏ ရပိုင်ခွင့်များကိုဝယ်ယူ၍ အချင်းဖြစ်ခြေနှင့်
အိမ်တို့ကို လက်ရောက်ရခဲ့၍ လျှောက်ထားသူတို့အား ဦးသန်းထွန်းက ဖယ်ရှား
ခွင့်မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။ တရားနိုင်ဦးသန်းထွန်းအနေဖြင့်
ဒီကရီအတည်ပြုခွင့်ရှိမရှိကို တရားရုံးကသာ ထုချေခွင့်ရှိသည်။ လျှောက်ထား
သူတို့၏ရှေ့နေတင်ပြသော ပြဿနာများမှာ တရားနိုင်နှင့်တရားရှုံးတို့အကြား
အငြင်းပွားသည့်ကိစ္စမဟုတ်၍ ဇာရီမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍
တိုင်းတရားရုံးကလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်
ချေ။ အဝီစိမ်းကို အတည်ပြုရာ၌ လျှောက်ထားသူတို့က တားဆီးခုခံလာ
လျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇မှ ၁၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များအရ ဆောင်ရွက်ရမည် ကိစ္စများသာ ဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၅ (အနောက်မြောက်) တွင်ချမှတ်သော
(၂၁-၇-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး ၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးဘဌေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ကိုယ်တိုင်

၁၉၈၄
ဦးဝမ်ကျင်
ထွေး ပါ(၂)
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ်၅/၈၃(အနောက်မြောက်) တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသန်းထွန်းက တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် အဆိုပါ တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၇၅ (အနောက်မြောက်) တွင် ဒေါ်လှမင်း၊ မလှစိန်တို့နှင့်အတူပူးတွဲရရှိထားသော ဒီကရီကိုအတည်ပြုရာ တရားရုံးဒေါ်ဌေး ဌေးနှင့် ဦးလှရွှေတို့က အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို စရိတ်များနှင့်တကွ တရားနိုင် ဒေါ်လှမင်းနှင့် မလှစိန်တို့အား ပေးအပ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ထုချေသည်။ တိုင်း တရားရုံးက တရားနိုင် ဦးသန်းထွန်း၏ အစုအတွက် ဇာရီမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထို့နောက် လျှောက်ထားသူ ဦးဝမ်ကျင်ထွေးနှင့် ဒေါ်ဝေဝေတို့က အိမ်နှင့် မြေကို ဒေါ်လှမင်းနှင့် မလှစိန် တို့ထံမှ ဝယ်ယူထား၍ ဦးသန်းထွန်းသည် အပ်ဝရမ်းရခွင့်မရှိကြောင်း သူ၏ ဝေစုကိုရလိုပါက ပစ္စည်းခွဲဝေလိုမှု စွဲရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဇာရီမှုတွင် လျှောက် ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်လွှာကိုပလပ်ပြီး နောက် အပ်ဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရန် အမိန့်ချသဖြင့် ဦးဝမ်ကျင်ထွေးတို့က ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက် ထားသည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်ဒီကရီကို ဦးသန်းထွန်းအပါ အဝင် တရားနိုင် သုံးဦးရရှိထားကြောင်း၊ တရားနိုင်များအနက် တစ်ဦးဦးသည် တရားနိုင် အားလုံးအတွက်သာ ဒီကရီကို အတည်ပြုခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားနိုင် ဒေါ်လှမင်းနှင့် မလှစိန်တို့သည် ဒီကရီကိုအတည်ပြုပြီးဖြစ်၍ ဦးသန်းထွန်းသည် သူတို့အတွက် ဒီကရီကို အတည်ပြုရန်အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ဒီကရီ တစ်စိတ် တဒေသကို အတည်ပြုခွင့်လည်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတို့သည် တရား နိုင်နှစ်ဦး၏ ရပိုင်ခွင့်များကို ဝယ်ယူ၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တို့ကို လက်ရောက် ရရှိခဲ့၍ လျှောက်ထားသူတို့အား ဦးသန်းထွန်းက ဖယ်ရှားခွင့် မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။ တရားနိုင် ဦးသန်းထွန်းအနေဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုခွင့်ရှိ မရှိကို တရားရုံးကသာ ထုချေခွင့်ရှိသည်။ လျှောက်ထားသူတို့ ၏ရှေ့နေတင်ပြသော ပြဿနာများမှာ တရားနိုင်နှင့် တရားရုံးတို့ အကြား အငြင်းပွားသည့်ကိစ္စမဟုတ်၍ ဇာရီမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးကလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင် ချေ။ အပ်ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာ၌ လျှောက်ထားသူတို့က တားဆီးခုခံလာလျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇ မှ ၁၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ တတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၂၆ ရက်

ဦး သန်း ညွန့် ပါ(၂)
နှင့်
ဦး သန်း စိန် ပါ(၂) *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ
၁၂ (၁) (ဂ) - အိမ်နီးချင်းနှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ခိုက်ရန်
ဖြစ်ပွားရာမှ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုဖြစ်ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်
အား အနှောင့်အယှက်ပြုရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းစိန်က ဦးတင်အောင်အား
မေးမြတ်ထိုးခဲ့ကြောင်းမှာ ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားချေ။ သို့သော်လည်း တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး အကြောင်းအားလျော်စွာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာမှ လက်ရောက်ကျူးလွန်
ခဲ့သည့် အမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ပတ်ဝန်းကျင်အား အနှောင့်အယှက်
ပြုမှုရာကျရောက်သည်ဟု ကောက်ယူရန် သင့်မည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးထွန်းကြည်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ အောင်နန်းရိပ်သာ အရှေ့ရပ်ကွက်
တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၇၆ တွင် အယူခံတရားလို ဦးသန်းညွန့်နှင့်
ဒေါ်တုတ်တို့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းစိန်နှင့် ဒေါ်သိန်းလှိုင်တို့ အပေါ်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမတတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၄

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၅ တွင် ချမှတ်သော
(၁၁-၄-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကနီကိုအယူခံမှု။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ အိမ်နှင့်လိုမှုစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ အိမ်ငှား ဦးသန်းစိန်တို့က မန္တလေးအရှေ့မြောက်မြို့နယ်တရားရုံး၌ အယူခံဝင်သောအခါ မြို့နယ်တရားရုံးက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ ဒီကရီကိုသာ အတည်ပြု၍ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ဒီကရီကိုပယ်ဖျက် ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ဒီကရီပယ်ဖျက်ခံရခြင်းကို အိမ်ရှင် ဦးသန်းညွန့်တို့က မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၌ အယူခံဝင်ရောက်ရာ မူအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤတတိယအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဦးသန်းညွန့်ပါ
(၂)
နှင့်
ဦးသန်းစိန်ပါ
(၂)

မူလတရားလို ဦးသန်းညွန့်တို့က အဆိုလွှာတွင် 'မန္တလေးမြို့ အောင်နန်း ရိပ်သာအရှေ့ရပ်ကွက် အမှတ် ၅၆၆၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁/၃ ရှိအဆောက်အဦကို မူလပိုင်ရှင် ဦးခင်မောင်တို့ထံမှ ၁၉၇၂ ခုနှစ် အတွင်းက မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၂၉၈၁/၁၉၇၂ အရဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသန်းစိန်တို့မှာ မူလအိမ်ရှင် ဦးခင်မောင်၏ အိမ်ငှားများအဖြစ် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ တောင်ဘက်အခန်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဦးသန်းစိန်တို့သည် မိမိတို့အား အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးပေးသည့်အပြင် အတူအသုံးပြုလျက်ရှိသော ကျုံးရေတွင်းကိုလည်း မိမိတို့ အသုံးမပြုရစေရန် တားဆီး ပိတ်ပင်ခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်နီးချင်းကပ်နေသူ ဦးတင်အောင်ကိုလည်း ဓားနှင့်ထိုးသည့်အတွက် ဦးသန်းစိန်အပေါ် တရားစွဲဆို ထားကြောင်း ၁-၄-၇၃ နေ့မှ ၃၁-၃-၇၆ နေ့အထိ ၃၆ လအတွက် ငှားရမ်းခငွေ ၂၃၄၀/- ကိုလည်း မပေး၍ နို့တစ်စာပေးသော်လည်း ဖယ်ရှား ပေးခြင်း မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ထို အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် ဦးသန်းစိန်အပေါ် တရားစွဲဆိုသည်။

အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်က အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ဦးတင်အောင်အား အယူခံတရားပိုင် ဦးသန်းစိန်က အပြင်းအထန် နှာကျင်စေရန် ဓားဖြင့် သုံးချက် ဝင်ထိုးခဲ့ခြင်းသည် အိမ်နီးချင်းတို့အား သိသိသာသာ အကြီးအကျယ်အနှောင့် အယှက်ပြုမှုခြင်းဖြစ်သဖြင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ဒီကရီရထိုက်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပိုင် ဦးသန်းစိန်က ဦးတင်အောင်အား ဓားဖြင့်ထိုးခဲ့ကြောင်း မှာ ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားချေ။ သို့သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအကြောင်း အားလျော်စွာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာမှ လက်ရောက် ဣူးလွန်ခဲ့သည့် အမှုတစ်ခု

၁၉၈၄
ဦးသန်းညွန့်ပါ
(၂)

ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရင်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂
(၁) (ဂ) အရ ပတ်ဝန်းကျင်အား အနှောင့်အယှက် ပြုမှုရာကျရောက်သည်ဟု
ကောက်ယူရန်သင့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးသန်းစိန် ပါ
(၂)

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုအကျိုးဆောင်၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန်
အကြောင်းမရှိ၍ ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်သန်းရင်
နှင့်
ဒေါ်သန်းစိန် ပါ(၃)*

† ၁၉၈၄
စက်တင်ဘာ
၆ ရက်

ခွင့်ပြုချက် အရ နေထိုင်သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်၍
လက်ရှိထားခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ထိုမြေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူ
သည် ဆန့်ကျင်ဘက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးဘစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၈/၈၀ (ပုသိမ်အနောက်)
တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်သန်းရင်က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်သန်းစိန်၊ မတင်ရီ
နှင့် ကိုစိန်မောင်းတို့အပေါ် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်ဖြင့် အချင်းဖြစ်
ဥပစာမှဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပထမ
အယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်သန်းရင်က အဆိုလွှာတွင် ပုသိမ်မြို့ ရ-ပ-က
အမှတ်(၂) အလွှက် အမှတ် ၆၃၊ အုပ်စုအမှတ်(၁၉) ၁၉၈၀-၈၁ ခုနှစ်၊
ဦးပိုင်အမှတ် ၇၁ နှင့် ၇၂(ခ) မြေကွက်နှင့် ထိုမြေပေါ်ရှိ အိမ်ငယ်ကို မိမိ
ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ၁၉၆၈-၆၉ ခုနှစ်လောက်တွင် တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းစိန်
တို့သည် ရှမ်းကွင်းကျေးရွာမှ ပုသိမ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်
တွင် ခေတ္တနေထိုင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းခံသဖြင့် မိမိက အခမဲ့နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့
ကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို မသိမသာပြုပြင်မှုများပြုလုပ်

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၈၆

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၈ တွင် ချမှတ်သော (၁၆-၉-၈၂)
နွဲ့စွဲပါ ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဒေါ်သန်းရင်
နှင့်
ဒေါ်သန်းစိန်
ပါ(၃)

လာသဖြင့် ဖယ်ရှားပေးရန် ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီရုံး၌တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်တိုက် ၃၁-၁၂-၇၉ နေ့အထိ ဆက်လက်နေ့ခွင့်ပြုရန်ခွင့်တောင်း၍ ထိုရက်တွင် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးပါမည်ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သော်လည်း ယင်းကတိအတိုင်းဖယ်ရှားမပေးသဖြင့် ၅-၁၂-၈၀ နေ့စွဲဖြင့် နို့တစ်စာပေး၍ ခွင့်ပြုချက်ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့်အဆိုပြုကာ သူတို့အား ဖယ်ရှားပေးရန် ဤအမှုကို စွဲဆိုသည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းစိန်တို့က အချေလွှာတွင် တရားလိုကခေါ်၍ မိမိတို့ လာရောက်နေထိုင်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချိန်ကစ၍ မိမိတို့သည် မြေပိုင်ရှင်၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကိုဆန့်ကျင်ပြီး မိမိတို့ပိုင်အဖြစ် လက်ဝယ်ထားကာ သီးပင်စားပင်များစိုက်ပျိုးပြီး ယနေ့တိုင်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့လာရောက်နေထိုင်စဉ်ကရှိသည့် မူလအဆောက်အဦငယ်မှာ ၁၉၇၅ ခုနှစ် မေလတွင် တိုက်ခတ်သောမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးသွားသဖြင့် လက်ရှိအဆောက်အဦကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ၁၅ နှစ်ကျော် နေထိုင်လာခြင်းဖြစ်၍ အမှုစွဲဆိုရန် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေကြောင်းစသည်ဖြင့် ထုခေါ်သည်။

တရားပြိုင်၏ ချေလွှာအပိုဒ် ၄ နှင့် ၅ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်းပါရှိသည် -

- ၄။ x x တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းစိန်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးစံပွင့်အား တရားလိုကခေါ်၍ နေထိုင်ရန်ပြောသဖြင့် ဦးစံပွင့်သည်မိသားစုများဖြစ်သော တရားပြိုင်များနှင့် လာရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
- ၅။ x x အခြားသူများဝင်ရောက်နေထိုင်မည်စိုး၍ တရားလိုသည် တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းစိန်၏ခင်ပွန်း ဦးစံပွင့်အား လာရောက်နေထိုင်ရန်ခေါ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားပြိုင်မိသားစုသည် မြေပိုင်ရှင်၏ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ကို ဆန့်ကျင်စွာ မြေကွက်ကို မိမိတို့ပိုင်အဖြစ် လက်ဝယ်ထားရှိကာ သီးပင်စားပင်များ စိုက်ပျိုးပြီး ယနေ့တိုင်နေထိုင်လျက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါချေလွှာအပိုဒ် ၄ နှင့် ၅ ပါ ဝန်ခံချက်များအရပင် အချင်းဖြစ်မြေ၌ တရားပြိုင်များနေထိုင်ခြင်းသည် တရားလို၏ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းစိန်တို့က မူလအိမ်ငယ်မှာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်က လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးသွား၍ လက်ရှိ

အိမ်ကို အသစ်တဖန်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထုချေသော်လည်း ဦးဖေသန်းထွန်း (ပြိုင်ပြ-၃)က “၁၉၇၅ ခုနှစ် လေမုန်တိုင်းကျစဉ်က အဆိုပါတဲမှာ အနည်းငယ်ပျက်စီးသွား၍ ပြုပြင်ရပါသည်” ဟုသာ ထွက်ဆို ထားသဖြင့် တရားပြိုင်များ လက်ရှိနေထိုင်သည့်အိမ်မှာ အသစ်ဆောက်လုပ် ခြင်းမဟုတ်ပဲ မူလတဲငယ်ကိုပြုပြင်ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းပေါ်ပေါက် သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သန်းရင်
နှင့်
ဒေါ်သန်းစိန်
ပါ (၃)

ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းသည် ပိုင်ရှင်အားဆန့်ကျင်၍ လက်ရှိ ထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ထိုမြေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူသည် ဆန့်ကျင် ဘက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။ ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင် သူအား နှင်ထုတ်ရန် စွဲဆိုသည့်အမှုကို ခွင့်ပြုချက် ရုပ်သိမ်းပြီးသည့်နောက် ၆ နှစ်အတွင်းစွဲဆိုရမည်ဟု ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေပထမဇယား၊ အမှတ် စဉ် ၁၂၀ ၌ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိပေရာ ယခုအမှုတွင် တရားလိုက တရားပြိုင်အား ၅-၁၂-၈၀ ရက်နေ့စွဲပါ နို့တစ်စာပေး၍ ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီးနောက် ၂၉-၁၂-၈၀ ရက်နေ့တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤအမှုစွဲဆို ခြင်းသည် စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ် လိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့် ကုန်ကျစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံစေ။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးခင်ဇာမုံ
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဩဂုတ်လ
၂၄ ရက်

ဦး သိန်းမောင် ပါ (၃)
နှင့်
ဦး တင်အောင် ပါ (၄)

ခွင့်ပြုချက်အရနေသူအား နှင်ထုတ်လိုမှုအတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်
အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၂ နှင့် အကျုံးမဝင်ခြင်း-
ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်သူသည် ပိုင်ရှင်အားဆန့်ကျင်၍ လက်ရှိထား
ရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းသည် တရားလိုလက်တွင်
ရှိနေသည့်အတွင်း လက်လွှတ်ဖြစ်သွားသည့်အခါ သို့တည်းမဟုတ် လက်ရှိဖြစ်
ခြင်းကို ဆက်လက်၍ မပြုသည့်အခါ ထိုပစ္စည်းကို လက်ရောက် ရလိုမှုကို
လက်လွှတ်ဖြစ်သည့်နေ့ရက်ကစ၍ သို့တည်းမဟုတ် လက်ရှိဖြစ်ခြင်းကို ဆက်လက်
မပြုသည့်နေ့ရက်ကစ၍ ၁၂ နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်ဟု ကာလစည်း
ကမ်းသတ်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထား သည်။
ဤအမှုတွင် ဦးမောင်ကလေး၏ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးသိန်းမောင်တို့သည် အချင်း
ဖြစ်မြေပေါ်တွင် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သောကြောင့်
ဦးတင်အောင်စွဲဆိုသောအမှုမှာ အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် အကျုံး
ဝင်သော အမှုမျိုးမဟုတ်ချေ။ ထို့အပြင် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူသည်
ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်ပြီးမြေကိုလက်ရှိ ထားရာမရောက်သည့်အလျောက် တိုင်း
တရားရုံးက ဦးတင်အောင်တို့ စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်
လွန်ခြင်းမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးသိန်းဇံ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၀

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော (၂၃-၈-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၇၆ တွင် ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်ခင်အေးတို့က တရားလိုပြုလုပ်၍ ဦးသိန်းမောင်၊ မောင်လှမြင့် (ခ) ကျော်ကျော်၊ မခင်မိ (ခ) မိမိ၊ ဦးမောင်ကလေး၊ ဒေါ်လှတင်နှင့် ဦးမောင်မောင်အေး (ခ) ဦးဘဟန်တို့အပေါ် မြွက်ဟဒိကရီချမှတ်ပေးရန်နှင့် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ရာမှထွက်ခွာသွားရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်တရားရုံးက မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ပလပ်၍ ဦးသိန်းမောင်၊ မောင်လှမြင့်နှင့် မခင်မိတို့အား အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေသည့်အိမ်မှ နှင်လိုကြောင်း တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ပလပ်ကာ ဦးမောင်ကလေး၊ ဒေါ်လှတင်နှင့် ဦးမောင်မောင်အေးတို့ အပေါ်အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေသည့်မြေပေါ်မှ နှင်ထုတ်ရန် ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ဦးတင်အောင်တို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၃၆/၇၉ တွင် အယူခံဝင်ရာ ဗဟိုတရားရုံးက မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် စွဲဆိုသည့် အမှုတွင်မြေပေါ်၌ အခမဲ့ထားသူအား နှင်ထုတ်ပေးရန် နောက်ဆက်တွဲ သက်သာခွင့်တောင်းဆိုထားသည်မှာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိ၍ အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ပြီး၊ လိုအပ်သည့်ရုံးခွန်တော်များ ဖြည့်စွက် ထမ်းဆောင်စေရန် အမိန့်ဖြင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးတင်အောင်တို့က ပြင်ဆင်ချက်အဆိုလွှာကို တင်သွင်းပြီး၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ၍ လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် ဦးသိန်းမောင်တို့ ၆ ဦး အပေါ် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက စွဲဆိုသည့် အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သောကြောင့် ဦးသိန်းမောင်တို့ ၆ ဦးက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၀၄
 ဦးသိန်းမောင်
 ပါ (၃)
 နှင့်
 ဦးတင်အောင်
 ပါ (၄)

ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်ခင်အေးတို့က အချင်းဖြစ်မြေကို ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘစောသည် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဦးသိန်းမောင်၊ ဦးမောင်ကလေး၊ ဦးသန်းမောင်၊ ဒေါ်လှတင်နှင့် ဒေါ်အေးကြည်တို့ထံမှ ၄-၅-၅၀ ရက်နေ့က တရားဝင်ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဘစောသည် မြေကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ညီဖြစ်သူ ဦးမောင်ကလေးနှင့် ဇနီး ဒေါ်လှတင်တို့အား အခမဲ့ နေခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသိန်းမောင်၊ မောင်လှမြင့်၊ မခင်မိနှင့် ဦးမောင်မောင်အေးတို့သည် ဦးမောင်ကလေးတို့အား အကြောင်းပြု၍ အချင်းဖြစ် မြေပေါ်သို့ ဝင်ရောက် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်ဦးဘစောကွယ်လွန်ပြီး အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်စက်ရီမှသူ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေနှင့်အညီ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်ခင်အေးတို့က ပိုင်ဆိုင်လာကြောင်း၊ ဦးသိန်းမောင်သည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် နေအိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရန် ပြုလုပ်လာသည့်အတွက် တားမြစ်သော်သည်း လိုက်နာခြင်းမပြုကြောင်း အဆိုပြုလျက် ဦးတင်အောင်တို့က ဦးသိန်းမောင်တို့ ၆ ဦးအပေါ် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ၍ လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရားစွဲဆိုသည်။

၁၉၈၄
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၃)
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၄)

အမှုတွင် ဒေါ်လှတင်ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ခင်ပွန်းဦးမောင်ကလေးကို အမှုတွင် တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ဦးမောင်ကလေး နှင့် ဦးမောင်မောင်အေးတို့က အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုလွှာ တင်သွင်းကြသည်။

ဦးသိန်းမောင်တို့က ဦးတင်အောင် တင်ပြသည့် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်အရောင်းစာချုပ်သာဖြစ်ကြောင်း၊ စည်းကမ်းသတ် ကာလကျော် လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးကငြင်းချက်(၅)ရပ်ထုတ်ပြီး၊ အောက်ပါငြင်းချက်(၄)ရပ်ကို ပဏာမငြင်းချက်များအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်-

“ ၁။ တရားလိုတို့၏ ပြင်ဆင်စွဲဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ အရ တရားလို ဦးတင် အောင်၏ဖခင် ဦးဘစောသည် အချင်းဖြစ်မြေကို ၄၅၀၀၀/-ဖြင့် ဦးသိန်းမောင်၊ ဦးမောင်ကလေး၊ ဦးသန်းမောင်၊ မလှတင်နှင့် မအေးကြည်တို့ထံမှ သက်သေခံ(က)မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် အပြီး အပိုင် ဝယ်သည်ဆိုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံး ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၆/၇၉ စီရင်ချက်အမိန့်အရ သက်သေခံ(က) စာချုပ်သည် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အဖြစ် အတည်ပြုလျက်ရှိသည် ဆိုခြင်းသည်လည်းကောင်း မှန်ပါသလား၊

သို့မဟုတ်

သက်သေခံ(က) စာချုပ်သည် အပေါင်ကို ဟန်ဆောင်သည့် အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား၊

သို့မဟုတ်

ဗဟိုတရားရုံး တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၆/၇၉ စီရင်ချက် အမိန့်အရ သက်သေခံ(က) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အား ဟန်ဆောင် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သည်ဟုတရားပြိုင်တို့က မချေပတော့ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

၂။ တရားလို၏ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၃ (၂)ကို အထောက်အထားပြုလျက် ဦးဘစော၏ သား ဦးတင် အောင်၊ ဇနီး ဒေါ်ခင်အေး တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေပိုင်ရှင် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လာကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

၃။ သက်သေခံ (က) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင် အရောင်းစာချုပ် ဖြစ်သောကြောင့် တရားလိုများသည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်သဖြင့် လက်ရောက်မရထိုက်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား၊

သို့မဟုတ်

သက်သေခံ (က) စာချုပ်သည် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အဖြစ် တည်ရှိချက်အရ တရားလိုများသည် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက် ရထိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

၁၉၈၄
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၃)
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၄)

၄။ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီး ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။”

တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကိုကြားနာပြီး ပဏာမငြင်းချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးတင်အောင်တို့အား အနိုင်ပေး ဖြေဆိုခဲ့သည်။

ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၆/၇၉ စီရင်ချက်တွင် အောက်ပါအတိုင်းဆုံးဖြတ်ထားသည် -

“ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့်အချက်မှာ အယူခံတရားပြိုင်ဦးသိန်းမောင်၊ ဦးမောင်ကလေးနှင့် ဒေါ်လှတင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားလို ဦးတင်အောင်၏ဖခင် ဦးဘစောထံ ရောင်းချကြောင်း ၂-၅-၅၀ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (က) မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးသိန်းမောင်က အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်မေဆိုသူ ထံမှ ပြန်လည်ရွေးနုတ်လိုသဖြင့် ဦးဘစောထံမှ ငွေကျပ် ၂၀၀၀/- ချေးယူ ခဲ့ရာ ဦးဘစောက အချင်းဖြစ်မြေကို အပေါင် မခံနိုင်ကြောင်း၊ အရောင်း စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးမှသာငွေချေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့်သက်သေခံ စာချုပ်ကို ဟန်ဆောင် ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးမောင်ကလေးကမူ မြေကိုအမှန်တကယ်ရောင်းချခြင်း ဖြစ်ပါ သည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဦးသိန်းမောင်တို့ အရောင်း စာချုပ် အဖြစ် ချုပ်ဆိုခဲ့ရသော စာချုပ်သည် အမှန်တကယ် အရောင်းစာချုပ် မဟုတ် သဖြင့် မိမိတို့အပေါ် အတည်မဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်း သတ်ကာလအတွင်း တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံ(က) အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ အတည် ဖြစ်လျက်ရှိသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ဦးဘစောသည် ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်ရာ အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်စက် ရီက အချင်းဖြစ်မြေတွင် သူ၏ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်

၁၉၈၄
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၃)
နှင့်
ဦးတင်အောင်
ပါ(၄)

ချုပ်ဆိုခဲ့သည့်အလျောက် ဦးဘစော၏သားဖြစ်သူ ဦးတင်အောင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်အေးတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေ၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။”

သက်သေခံ(က)စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင် စာချုပ် မဟုတ်ကြောင်း ဗဟို တရားရုံးက အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟုအယူခံတရားလိုတို့၏ရှေ့နေတင်ပြလျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံရန်အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ၁၉၇၆ ခုနှစ် အတွင်း ဦး သိန်း မောင် နောက်ထပ်အိမ်ငယ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရာမှ အငြင်းပွားကြပြီး အမှုစွဲဆိုခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း အချင်းဖြစ်မြေကို သက်သေခံ (က) စာချုပ် အရ ၁၉၅၀ ခုနှစ် အတွင်းက ဝယ်ယူခဲ့ပါလျက် လက်ရောက်မရခဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့ရာ စာချုပ် ချုပ်သည့်ရက်မှ ၁၂ နှစ်အတွင်း တရားမစွဲခဲ့သောကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

တရားပြိုင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဦးမောင်ကလေးက တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရာတွင် “အဆိုပါမြေကို ဦးဘစောထံ ကျွန်တော်များဦးမောင်ကလေး၊ ဦးသိန်းမောင်၊ ဦးသန်းမောင်၊ ဒေါ်အေးကြည်တို့က ရောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ x x ဝယ်သူမှာ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဦးဘစောဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ဦးဘစောထံ ဆက်လက်ပြီး နေထိုင်ရန်ခွင့်တောင်း၍ခွင့်ပြုခြင်းကြောင့်ဆက်လက် နေထိုင်လာခဲ့ပါသည်။ x x ထိုအချိန်၌ ဦးသိန်းမောင်တို့ မအေးကြည်တို့သည် ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရကျောင်းတိုက်၌ နေကြရာမှ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဦးဘစောထံ ခွင့်ပန်၍ အစ်ကိုဦးဘစောက ခွင့်ပြုသောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဦးသိန်းမောင်၊ ဒေါ်အေးကြည်တို့လာရောက်နေထိုင်ပါသည်။ x x ဦးဘစောသေဆုံးပြီးနောက် ဦးဘစော၏သားဖြစ်သူ ဦးတင်အောင်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး ခွင့်ပြုသောကြောင့် အမေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုသည်။

မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းသည် တရားလိုလက်တွင် ရှိနေသည့်အတွင်း လက်လွှတ်ဖြစ်သွားသည့်အခါ သို့တည်းမဟုတ် လက်ရှိဖြစ်ခြင်းကို ဆက်လက်၍ မပြုသည့်အခါထိုပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလို့မူကို လက်လွှတ်ဖြစ်သည့်နေ့ရက်ကစ၍ သို့တည်းမဟုတ် လက်ရှိဖြစ်ခြင်းကို ဆက်လက်မပြုသည့်နေ့ရက်ကစ၍ ၁၂ နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်ဟု ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ်၁၄၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ဤအမှုတွင် ဦးမောင်ကလေး၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးသိန်းမောင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် ခွင့်ပြုချက် အရနေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သောကြောင့် ဦးတင်အောင်စွဲဆိုသော

အမှုမှာ အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် အကျုံးဝင်သော အမှုမျိုးမဟုတ်
 ချေ။ ထို့အပြင် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူသည် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင်ပြီး
 မြေကိုလက်ရှိထားရာမရောက်သည့်အလျောက် တိုင်းတရားရုံးက ဦးတင်အောင်
 တို့စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်း
 သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
 ဦးသိန်းမောင်
 ၀၁(၃)
 နှင့်
 ဦးတင်အောင်
 ၀၁(၄)

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး အယူခံကို
 စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/—သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၂၇ ရက်

ဒေါ်အိ

နှင့်

မသောင်းကြည် ပါ(၂) *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဇာရီမှုအား ဆိုင်းငံ့
ရန်လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်လိမ့်သော အမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်
မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဇာရီမှုတစ်မှုကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့ထားပေးရန်လျှောက်ထားသောအခါ ထိုလျှောက်လွှာ
ကို ပယ်လိမ့်သောအမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုသော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁
တွင် ဖော်ပြထားသော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်မျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။
သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်နှင့်တိုင်းတရားရုံးတို့၏အမိန့်များကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ကိုယ်တိုင်

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ကိုယ်တိုင်

မန္တလေးအရှေ့တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၆/၈၂ တွင်
မသောင်းကြည်နှင့် မောင်ဝင်းမြင့်တို့က တရားနိုင်များ အဖြစ်ဖြင့် တရားရှုံး
ဒေါ်အိအပေါ် အဆိုပါတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅/၇၉ တွင် ရရှိ
ထားသော နှင်လိုမှုဒီကရီကိုအတည်ပြုသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်အိက သူတို့
အပေါ် အဆိုပါတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉/၈၃ တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ
မှာ မိမိအမွေရရှိ၍ ပိုင်ဆိုင်သောမြေ ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကျေညာပေးရန်
တရားစွဲဆိုပြီးနောက် ထိုအမှုမပြီးပြတ်မီအတွင်းတရားမဇာရီမှုအမှတ် ၆/၈၂ ကို

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂၅

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၃ တွင်ချမှတ်သော (၃၀-၉-၈၃)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်
ထားရာ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်လွှာကိုပလပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်အိက မြို့နယ်
တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်
သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်
သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်အိ
နှင့်
မသောင်းကြည်
ပါ(၂)

ဇာရီမူတစ်မှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့
ထားပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ ထိုလျှောက်လွှာကို ပလပ်သောအမိန့်
သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုသော ဒီကရီ
မဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁)နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တွင်ဖော်ပြထားသော
အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်မျိုးလည်းမဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်နှင့်တိုင်းတရား
ရုံးတို့၏အမိန့်များကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဩဂုတ်လ
၂၁ ရက်

ဦးအေးကျော်
နှင့်

မိန့်နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ (ကျောက်ပန်းတောင်း) *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ - မိန့်နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့က
ဖြစ်စေ၊ မိန့်နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့အပေါ် ဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆိုရာ၌
လိုက်နာရမည့် နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ဥပဒေတွင်ဖြစ်စေ၊ အခြား
ဥပဒေအရပ်ရပ်တွင်ဖြစ်စေ၊ မိန့်နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် တဦး တယောက်
အပေါ် တရားမကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ်
တဦးတယောက်က မိန့်နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့အပေါ်စွဲဆိုသောအမှုတွင် ခုခံချေပ
ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မိန့်နယ်
တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များအပေါ် တရားတထုံးစွဲဆိုလိုလျှင် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ မိန့်နယ်တရားသူကြီး
အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအပေါ်တွင် ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးထက်ပိုသူတို့အပေါ် ဖြစ်စေ၊ မိန့်နယ်
တရားသူကြီးအဖွဲ့အား ကိုယ်စားပြုသော အမှုပုံစံဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် လိုအပ်
ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဘလှ၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ မိန့်နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့၊
(ကျောက်ပန်းတောင်း)

ကျောက်ပန်းတောင်း မိန့်နယ်တရားရုံး၊ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထွေထွေမှုအမှတ် ၄၆ တွင် ဦးစိန်(ခ)ဦးမိမ် ဆိုသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူသောအမှု၌ မိန့်နယ်တရားရုံးက

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆၀

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၁ တွင် ချမှတ်သော (၈-၉-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဦးစိန်ပိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသော ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ် ဆည်ပေါင်းအုပ်စု
ညောင်ကန်ကျေးရွာရှိ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈
အရ ဝရမ်းကပ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဦးအေးကျော်က ယင်းအိမ်နှင့်
ထိုအိမ်တည်ရာမြေမှာ မိမိပိုင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ဝရမ်းခွာပေးရန် အဆိုပါ
ဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ (၆-က) အရလျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်သဖြင့် မန္တလေး
တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၁/၈၂ (ကျောက်ပန်းတောင်း) တွင်
ဦးအေးကျော်က ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၊ မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ အပေါ်
အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ (၆-က) အရ အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေမှာ မိမိပိုင်
ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကျေညာပေးစေရန်နှင့် ဝရမ်းခွာပေးစေရန် လျှောက်
ထားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (ဃ)
အရ ပလပ်လိုက်သဖြင့် ဦးအေးကျော်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကိုတင်
သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဦးအေးကျော်
နှင့်
မြို့နယ်တရားသူ
ကြီးအဖွဲ့
(ကျောက်ပန်း
တောင်း)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်သော
အမှုတွင် တရားခံသည် ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇ အရ ကြော်ငြာစာ ထုတ်ဆင့်ရသည်။
ယင်းကြော်ငြာစာကို ထုတ်ဆင့်သည့်နေ့မှ ရက် ၃၀ ထက်မနည်းသော ကာလ
အတွင်းတွင် တရားခံအား တရားရုံးသို့လာရောက်ရန် ယင်းကြော်ငြာစာတွင်
ဖော်ပြရသည်။ အဆိုပါ ကြော်ငြာစာထုတ်ဆင့်သော တရားရုံးသည် တရားခံ
ပြေးဝိုင်သော ပစ္စည်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ အရ ဝရမ်းကပ်
နိုင်သည်။ တရားခံပြေးသည် ပုဒ်မ ၈၇ အရ ထုတ်ဆင့်သောကြော်ငြာစာတွင်
သတ်မှတ်ထားသော ကာလအတွင်း တရားရုံးသို့ လာရောက်ခြင်း မရှိပါက
ဝရမ်းကပ်သောပစ္စည်းကို နိုင်ငံတော်က စီမံခန့်ခွဲနိုင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ (၇) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အဆိုလွှာနှင့် အတူ
ပူးတွဲတင်ပြသော ဦးအေးကျော်ထံ လိပ်မူပေးပို့သည့် ကျောက်ပန်းတောင်း
မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ၁၁-၂-၈၂ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၁၀၂/၁၃-၃
တွင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ၁၈-၁၁-၇၈ နေ့က ဝရမ်းကပ်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ
ထားသည်။ တရားခံပြေး ဦးစိန်သည် သတ်မှတ်သည့် ရက်အတွင်း ကျောက်
ပန်းတောင်းမြို့နယ်တရားရုံးသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် အိမ်နှင့် မြေမှာ
အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ (၇) အရ နိုင်ငံတော်ကစီမံခန့်ခွဲနိုင်သောပစ္စည်းများ
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်
ပစ္စည်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသော ဦးအေးကျော်သည် ယင်းပစ္စည်း
များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစိုးရအပေါ် တရားစွဲဆိုရန်ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေတွင်ဖြစ်စေ၊ အခြား ဥပဒေအရပ်ရပ်တွင်
ဖြစ်စေ၊ မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် တဦးတယောက်အပေါ် တရားမကြောင်း

၁၉၈၄
ဦးအေးကျော်
နှင့်
မြနယ်တရားသူ
ကြီးအဖွဲ့
(ကျောက်ပန်း
တောင်း)

အရ တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် တဦးတယောက်က မြနယ်
တရားသူကြီးအဖွဲ့အပေါ် စွဲဆိုသောအမှုတွင် ခုခံချေပခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြနယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များ
အပေါ် တရားတထုံးစွဲဆိုလိုလျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊နည်း ၈ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ မြနယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊
တစ်ဦးထက် ပိုသူတို့အပေါ်ဖြစ်စေ၊ မြနယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့အား ကိုယ်စားပြု
သော အမှုပုံစံဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် လိုအပ်ပေသည်။ ဦးအေးကျော်သည်
ကျောက်ပန်းတောင်း မြနယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များအပေါ် ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်
များနှင့်အညီ စွဲဆိုထားခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရား
လို၏အမှုကို ပလပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် အယူခံကို
ပလပ်လိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသောစရိတ်များကို နှစ်ဘက်အမှုသည်
များက မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကျခံကြစေ။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်ဝင်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အေးစိန် ပါ(၂)

နှင့်

ဒေါ်သန်းသန်းနု *

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၁၃ ရက်

ပဏာမငြင်းချက် — ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်း
ခြင်းရာအပေါ် အငြင်းပွားနေလျှင် ယင်းအချက်ကို ပဏာမ ငြင်း
ချက်တွင် အဆုံးအဖြတ်ပြုရန်မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၈ တွင် “၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်
ဘာလတွင်တောင်းဆိုသောအခါ မပေးဝဲနေသည်” ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း
ချေလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် “ပြန်လည်အလိုရှိ၍ တောင်းခံခဲ့သော အချိန်သည်
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်” ဟု ငြင်းဆိုထား
သဖြင့် အဆိုအချေများအရ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွား
ချက်ရှိနေသောကြောင့် အမှုစွဲဆိုရန် စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်ခြင်းရှိမရှိ
ပြဿနာကို ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် — ဦးလှတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးသန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၈၈/၈၃ (မရမ်းကုန်း)
တွင် “တရားလိုသည် ယခုအမှုကိုစွဲဆိုရန်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကာလကျော်လွန်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား” ဟု ပဏာမ ငြင်းချက်နှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန်ကြောင်းဖြင့် တရားလိုဘက်
အသာပေး ဖြေဆိုခဲ့သည့်အပြင် ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝင်းအား တရားပြိုင်များ၏

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၈၈ (မရမ်းကုန်း) တွင် ချမှတ်သော
(၂၁-၁၁-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်အေးစိန်
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်သန်းသန်း
နု

ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ထားရှိရန် တရားပြိုင် ဒေါ်အေးစိန်တို့၏ လျှောက်ထားချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း “တရားပြိုင်များက အမှုတွင် စွဲဆိုထားသော ငွေအရေအတွက်နှင့် တရားစရိတ်များကို အာမခံအဖြစ် တင်သွင်းပါက ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝင်းအား တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခွင့်ပြုကြောင်း” အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်များကို တရားပြိုင် ဒေါ်အေးစိန်က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်သန်းသန်းနုက လျှောက်ထားသူ ဒေါ်အေးစိန် ပါ(၂)ဦးအပေါ် ယုံကြည်အပ်နှံထားသော ရွှေလက်ကောက် (၆)ကွင်း အတွက် သင့်ငွေ ၁၈၉၀၀/-ကျပ်နှင့် အပ်ထားသော ငွေ ၇၂၀၀/-ကျပ် ပြန်လည်ရလိုမှုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၄၉ တွင် အကျုံးဝင်သဖြင့် ပစ္စည်းကိုမတရားသဖြင့် ရယူသည့်အခါ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းကို မတရားသဖြင့် ထိခိုက်နစ်နာစေသည့်အခါ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းလက်ဝယ်ထားသူ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်လာသောအခါကစ၍ ၃ နှစ်အတွင်း စွဲဆိုရန်ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်အပ်နှံထားသည့် ပစ္စည်းကို တရားလိုက ပြန်တောင်းသည်တွင် တရားဖြင့်က ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ငြင်းဆိုသည့် အချိန်မှစ၍ တရားပြိုင်သည် ထိုပစ္စည်းကို မတရားလက်ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အဆိုလွှာအပိုဒ် ၈ တွင် “၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင်တောင်းဆိုသောအခါ မပေးပဲနေသည်” ဟုဖော်ပြထားသော်လည်း ချေလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် “ပြန်လည်အလိုရှိ၍ တောင်းခံခဲ့သော အချိန်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်” ဟု ငြင်းဆိုထားသဖြင့် အဆိုအချေများအရ အကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားချက်ရှိနေသောကြောင့် အမှုစွဲဆိုရန် စည်းကမ်းသတ်ကာလ ကျော်လွန်းခြင်း ရှိမရှိ ပြဿနာကိုပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၃၊ နည်း ၁ နှင့် ၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်သည် သက်ဆိုင်ရာ အမှုသည်များကိုယ်စား အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိလေရာ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝင်းသည် တရားပြိုင် ဒေါ်အေးစိန်တို့၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ရပြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ တရားပြိုင်များကိုယ်စား အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထိုသို့ တရားပြိုင်များကိုယ်စား ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် အာမခံတင်သွင်းရန် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် တစုံတရာမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်များကို ပယ်
ဖျက်လိုက်သည်။ အမှုစွဲဆိုရန် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိမရှိ
နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ငြင်းချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက အခြားငြင်းချက်များနှင့်အတူ
သက်သေများစစ်ဆေးပြီးမှ ဖြေဆိုရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝင်း
အား တရားပြိုင်များ၏ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုသည့် အမိန့်ကို
အတည်ပြုပြီး အာမခံတင်သွင်းရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်
သည်။ ဤပြင်ဆင်မှုတွင်ကုန်ကျစရိတ်များကို လျှောက်ထားခံရသူက ကျခံရမည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်အေးစိန်
၀၁(၂)
နှင့်
ဒေါ်သန်းသန်း
နု

ရှေ့နေခ.ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးအေးမောင်

နှင့်

ဒေါ်ကြည် *

† ၁၉၈၄

ဇူလိုင်လ

၂၇ ရက်

နို့တစ်စာတွင် ရက်စွဲမပါရှိမှုဖြင့် ယင်းနို့တစ်စာမှာ တရားမဝင်ဟု
မဆိုနိုင်ခြင်း—ဇာရီမူတွင် အမှုသည်တစ်ဦးက မိမိ၏အခွင့်အရေးကို
အကြောင်းပြ၍ ကန့်ကွက်ခဲ့ရာ ထိုကန့်ကွက်ချက်ကို ပြန်လည်ရှင်
သိမ်းခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၃)
အရ တရားတထုံးစွဲဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ
အငှားချထားမှုရပ်စဲကြောင်း အကြောင်းကြားစာတွင် ရက်စွဲ ပါရှိရမည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ နို့တစ်စာတစ်ရပ် တရားဝင် မဝင်ဆိုသည့်အချက်မှာ
အိမ်ငှားသည် ငှားရမ်းခြင်းမကုန်ဆုံးမီ ၁၅ ရက် တင်ကြို၍ အကြောင်းကြား
စာရ မရ၊ ငှားရမ်းခြင်းရပ်စဲသည့်နေ့သည် သက်ဆိုင်ရာအငှားလ၏ နောက်
ဆုံးရက်နှင့် ကိုက် မကိုက်ဆိုသောအချက်အပေါ်တွင် တည်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍
အချင်းဖြစ်နို့တစ်စာကို ရက်စွဲတပ်မထုားရုံမျှဖြင့် တရားမဝင်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်ပြုရန် တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်
မရပဲ တရားမမှု တစ်မှုကို ရှင်သိမ်းခဲ့လျှင် ထိုအမှု၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော
အချင်းဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားတထုံးထပ်မံစွဲဆိုခြင်းမပြုရဟု
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၃) တွင် ပိတ်ပင်ထားသည်။
ဒေါ်ကြည်သည် ကျောက်ဆည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမူအမှတ် ၇/၈၀
တွင် ဦးအေးမောင်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်
ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၈

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၆ တွင်ချမှတ်သော (၁၉-၈-၈၃)
နေ့စွဲပါမန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

အထက်တွင် ရှင်းပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အဆိုပါအမှုမှာ တရားမကြီးမှု မဟုတ်ဘဲ ဇာရီမှုသာဖြစ်ပေရာ တရားမကြီးမှုများနှင့် သက်ဆိုင်သော တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် အဆိုပါဇာရီမှု၌ ဒေါ်ကြည်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကြည်သည် ယခင်ဇာရီမှု၌ ကန့်ကွက်ချက်ကို တရားရုံး၏ ခွင့်ပြု ချက်မရပဲ ရုပ်သိမ်းခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်က ဦးအေးမောင် အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)အရ တရားစွဲဆိုခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုဟု အောက်ရုံးများက ကောက် ချခုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဦးအေးမောင်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးကျော်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ကျောက်ဆည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၈၃ တွင် လျှောက် ထားသူ ဦးအေးမောင်အပေါ် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကြည်က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)နှင့် (ဂ)တို့အရ နှင်လိုမှုစွဲဆိုရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ပဏာမငြင်းချက်နှစ်ရပ်ကို တရားလိုဘက် အသာပေးဖြေဆိုကာ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးအေးမောင်က မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သော ပဏာမ ငြင်းချက်နှစ်ရပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။ —

၁။ တရားလိုပေးသော နို့တစ်စာတွင် နေ့စွဲလုံးဝပါရှိခြင်းမရှိသဖြင့် တရားမဝင်ဆိုခြင်း မှန်သလား။

၂။ ဇာရီမှုအမှတ် ၇/၈၀ တွင် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) အရ လျှောက်ထားချက်ကို တရားလိုက ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ ရုံးတော်မှ ၂၇-၉-၈၂နေ့တွင် နောက်ထပ်တရားစွဲဆိုခွင့်နှင့်အတူ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုခဲ့၍ တရားလိုတွင် သီးခြား တရားတထုံး စွဲဆိုပိုင် ခွင့်ရှိသည်ဆိုခြင်း မှန်သလား။

၁၉၈၄
ဦးအေးမောင်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ အငှားချထားမှုရပ်စဲ
ကြောင်းအကြောင်းကြားစာတွင် ရက်စွဲပါရှိရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။
နို့တစ်စာတစ်ရပ် တရားဝင်မဝင်ဆိုသည့်အချက်မှာ အိမ်ငှားသည် ငှားရမ်း
ခြင်းမကုန်ဆုံးမီ ၁၅ ရက်တင်ကြို၍ အကြောင်းကြားစာရ မရ၊ ငှားရမ်းခြင်း
ရပ်စဲသည့်နေ့သည် သက်ဆိုင်ရာအငှားလ၏ နောက်ဆုံးရက်နှင့်ကိုက် မကိုက်
ဆိုသောအချက်အပေါ်တွင် တည်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်နို့တစ်စာကို
ရက်စွဲတပ်မထားရုံမျှဖြင့် တရားမဝင်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ကျောက်ဆည်မြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၇/၈၀ တွင်
ဒေါ်ကြည်က ဦးအေးမောင်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ပထမပိုင်း) အရ ရရှိထားသည့်
ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ တရားရုံးဘက်မှ အိမ်လခကြေးများ ပေးရန်
ကမ်းလှမ်းပြီး အဆိုပါဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅
(၁) အရ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုအခါ တရားနိုင်ဒေါ်ကြည်က အိမ်ငှား၏
တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ခင်မောင်မြင့်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်း၌ ခိုးရာပါပစ္စည်း
များလက်ခံမှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရသောကြောင့် အိမ်ငှားအား
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)
(ဂ) အရ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိသဖြင့် တရားရုံး၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်မပြုသင့်
ကြောင်းကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုကန့်ကွက်လွှာကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။
သို့ဖြစ်၍အိမ်ရှင်ဒေါ်ကြည်သည် အိမ်ငှားဦးအေးမောင်အပေါ် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ
နှင်ထုတ်ပေးရန် ထိုဇာရီမှုတွင် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တရားရုံးက ပုဒ်မ ၁၅ (၁)
အရ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်ရပ်
ဖြင့်သာ ခုခံကာကွယ်တင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။

အမှုသစ်စွဲဆိုခွင့်ပြုရန် တရားရုံး၏ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တရားမမှုတစ်မှုကိုရုပ်သိမ်း
ခဲ့လျှင် ထိုအမှု၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အချင်း ဖြစ် အကြောင်း ခြင်း ရာနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ တရားတထုံး ထပ်မံစွဲဆိုခြင်းမပြုရဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်
၂၃၊ နည်း ၁(၃)တွင် ပိတ်ပင်ထားသည်။ ဒေါ်ကြည်သည် ကျောက်ဆည်
မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၇/၈၀ တွင် ဦးအေးမောင် အပေါ်
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)
(ဂ) အရ တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အထက်တွင် ရှင်းပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
ထို့အပြင် အဆိုပါအမှုမှာ တရားမကြီးမှုမဟုတ်ဘဲ ဇာရီမှုသာ ဖြစ်ပေရာ
တရားမကြီးမှုများနှင့် သက်ဆိုင်သောတရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း
၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် အဆိုပါ ဇာရီမှု၌ ဒေါ်ကြည်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို

ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကြည်သည် ယခင်
ဇာရီမှ၌ ကန့်ကွက် ချက် ကို တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ရုပ်သိမ်းခဲ့သည့်
တိုင်အောင် ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်က ဦးအေးမောင်အပေါ် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်
မူပြဆိုရာငှားရမ်းကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) အရ တရား
စွဲဆိုခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များက
ပိတ်ပင်ခြင်းမပြုဟု အောက်ရုံးများက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်း
သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဦးအေးမောင်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇောမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး အောင်သန်း

နှင့်

ဒေါ်ကြည်ကြည်စန်း *

† ၁၉၈၄

စက်တင်ဘာ

၁၇ ရက်

အဆိုလွှာကိုလက်ခံကြောင်း ချမှတ်သော အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်ခြင်း-
တို့ဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော အမိန့်လည်းမဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဆိုလွှာကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်သော မြို့နယ်တရား
ရုံး၏အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၂) တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို
ထားသော ဒီကရီမဟုတ်ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁)နှင့် အမိန့် ၄၃၊နည်း ၁ တွင်
အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်လည်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ
မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်
ရောက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကိုပယ်
လိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမောင်မောင် (သထုံ)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်- ဦးကျား၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၆/၇၆ တွင် အယူခံတရားလို
ဦးအောင်သန်းက ဒေါ်စိန်ရွှေအပေါ် ယခင် ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး
တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁-၁၂၅/၆၄ တွင် ရရှိထားသော မြေမှနှင့်လိုမှုဒီကရီကို
အတည်ပြုသည်။ အမှုအတောအတွင်း ဒေါ်စိန်ရွှေကွယ်လွန်သွားသောကြောင့်
ဒီကရီကို သူ၏ သမီး ဖြစ်သူ ဒေါ်ချစ်ချစ် (ခေါ်) ဒေါ်ကြည်ကြည်စန်းနှင့်
ဦးအောင်စမန် တို့အပေါ် အတည်ပြုသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးအောင်စမန်
ကွယ်လွန်သွားသည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၅၁

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၇ တွင် ချမှတ်သော (၂၈-၁၂-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ဒီကရီ အတည်ပြုဆဲတွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်စန်းက ဦးအောင်သန်းအပေါ် အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၇/၈၃ တွင် ဦးအောင်သန်း ရခဲသောဒီကရီမှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြို့ဟာ ကြေငြာပေးစေရန်နှင့် အခြား သက်သာခွင့်များရလိုကြောင်းတရားစွဲဆိုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ၂၈-၁၂-၈၃ ရက်စွဲပါအမိန့်အရ အဆိုလွှာကိုလက်ခံကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သဖြင့် ဦးအောင် သန်းက ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို ဆက်လက် တင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဦးအောင်သန်း
နှင့်
ဒေါ်ကြည်
ကြည်စန်း

အဆိုလွှာကိုလက်ခံရန်ဆုံးဖြတ်သော မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်သည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂) တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသော ဒီကရီမဟုတ် ချေ။ ပုဒ်မ ၁၀၄(၁) နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တွင် အကျုံးဝင်သော အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်လည်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးကအယူခံကိုပယ်လိုက်ခြင်းမှာ မှန်ကန် ပေသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ဗဟိုတရားရုံးတွင် တင်သွင်းသည့် ဤအယူခံကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်ပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ တိုင်း တရားရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ကန်သည် ဖြစ်၍ ဦးအောင်သန်း၏အယူခံကို ပြင်ဆင်မှု အဖြစ် သို့ ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ပယ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အု၊
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
ဇူလိုင်လ
၁၃ ရက်

အိုင် အမ် ဒီ ဘာ ဂီ ယား

နှင့်

၁။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် စားသုံးသူသမဝါယမအသင်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်

၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီ *

၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ သမဝါယမအသင်း ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၀ (၂) (၅) - သမဝါယမအသင်းများသည် တရားစွဲဆိုနိုင်
ခွင့်ရှိသည့်ပြင် ခုခံချေပနိုင်ခွင့်လည်းရှိခြင်း - သမဝါယမအသင်းနှင့်
ပတ်သက်သောကိစ္စများတွင် အသင်းအပေါ် စွဲဆိုခြင်း မပြုက
အောင်မြင်မှုမရရှိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ သမဝါယမ
အသင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ (၂) (၅) အရ သမဝါယမအသင်းများသည် တရားစွဲ
ဆိုနိုင်ခွင့်ရှိသည့်ပြင် ခုခံချေပနိုင်ခွင့်လည်းရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်
အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်အသင်းအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ နေထိုင်ခွင့်
ပြုထားသော အမိန့်ကို ပျက်ပြယ်စေလိုလျှင် အဆိုပါအသင်းအပေါ် တရား
စွဲဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသင်းအပေါ် စွဲဆိုခြင်းမရှိသောဤအမှုမှာ
အောင်မြင်ရန်အကြောင်း မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအုန်းမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၈

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၁ တွင် ချမှတ်သော (၉-၇-၈၁)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၁/၈၁ (ပန်းဘဲတန်း) တွင် အယူခံတရားလို အိုင်အမ်ဒီဘာဂီယားက ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် စားသုံးသူသမဂ္ဂဝါယမအသင်း ဥက္ကဋ္ဌတို့ အပေါ် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့၏ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ အမှုအမှတ် မပ ၃၉/၇၉ တွင် ချမှတ်သော ၆-၃-၈၀ ရက်စွဲပါ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တရားမဝင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်သဖြင့် အိုင်အမ်ဒီဘာဂီယားက ဗဟို တရားရုံး တွင် ဤအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
အိုင်အမ်ဒီဘာ
ဂီယား
နှင့်
၁။ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အမှတ် (၁)
ရပ်ကွက်
စားသုံးသူ သမ
ဂ္ဂဝါယမ အသင်း
ပန်းဘဲတန်း
မြို့နယ်
၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အမှတ် (၁)
ရပ်ကွက် ပြည်
သူ့ကောင်စီ

မူလရုံးတရားလို အိုင် အမ် ဒီ ဘာ ဂီ ယား က ရန်ကုန်မြို့၊ ကုန်သည်လမ်း တိုက်အမှတ် ၇၄၄ ၏ မြေညီထပ်အခန်း အမှတ်(၅) ကို မိမိပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်ခန်းကို ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌက လက်ရှိအသုံးပြုနေကြောင်း၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၊ စားသုံးသူသမဂ္ဂ ဝါယမအသင်းဥက္ကဋ္ဌ၏ လျှောက်ထားချက်အရ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့က အမှုအမှတ် မပ ၃၉/၇၉ တွင် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ပန်းဘဲတန်း မြို့နယ် အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် စားသုံးသူသမဂ္ဂဝါယမအသင်းအား အငှား ချထားခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြု ထားသောကြောင့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့က ချမှတ်သောအမိန့်မှာ စီရင် ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိပဲ ချမှတ်သည့်အမိန့်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြက်ဟ ကြေငြာပေးရန် တရားစွဲဆိုသည်။

သက်သေခံ(ည)မှာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ် ရေးအဖွဲ့က ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ အမှုအမှတ် မပ ၃၉/၇၉ တွင် ချမှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မိတ္တူ ဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ ထားသည် -

“အမိန့်”

သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် (ရန်ကုန်မြို့၊ ကုန်သည်လမ်း၊ အမှတ် ၇၄၄-မြေညီထပ်) အခန်းကို လျှောက်ထားသူ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် စားသုံးသူသမဂ္ဂဝါယမအသင်းအား အငှားချထားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ သမဂ္ဂဝါယမအသင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈ (၂) (၅) အရ သမဂ္ဂဝါယမအသင်းများသည် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိသည့်ပြင် ခုခံချေပနိုင်ခွင့်လည်း ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် အမှတ် (၁)

၁၉၈၄
အိုင်အမ်ဒီဘာ
ဂီယား
နှင့်
၁။ ဥက္ကဋ္ဌ
အမှတ် (၁)
ရပ်ကွက်
စားသုံးသူ သမ
ဝါယမအသင်း
ပန်းဘဲတန်း
မို့နယ်
၂။ ဥက္ကဋ္ဌ
အမှတ် (၁)
ရပ်ကွက်၊ ပြည်
သူ့ကောင်စီ

ရပ်ကွက်အသင်းအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုထားသော အမိန့်ကိုပျက်ပြယ်စေလိုလျှင် အဆိုပါအသင်းအပေါ် တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသင်းအပေါ် စွဲဆိုခြင်းမရှိသော ဤအမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ယခင် ပြည်သူ့လုပ်ငန်းနှင့် အိမ်ယာဆောက်လုပ်ရေးဌာနက ၈-၉-၆၆ ရက်စွဲပါအမိန့်အရ ထုတ်ပြန်ထားသော ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁၈၆ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

“၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ သည် အဆိုပါ အက်ဥပဒေအာဏာ တည်သည့်မြို့ပြဒေသများ အတွင်းရှိ အဆိုပါ ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်သော နေထိုင်မှုကိစ္စနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် အသုံးပြုသည့် ဥပစာများနှင့် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့မှစ၍ သက်ဆိုင်စေရမည်ဟု ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ကြေငြာလိုက်သည်။”

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်ဥပစာမှာ အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုထားသည်ဆိုသော အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေ တင်ပြချက်မှာ မှားယွင်းကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကို ကျပ် ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အေးလင်း

နှင့်

ဒေါ်ရွှေရင် *

† ၁၉၇၂

မေလ ၂၀ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁—အယူခံဝင်ရာ၌ အယူခံလွှာနှင့်
အတူ ဒီကရီ၏မိတ္တူကို ပူးတွဲတင်သွင်းရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၌တင်သွင်းသည့်အယူခံလွှာတွင်
မြို့နယ်တရားရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်မိတ္တူမှန် ပူးတွဲပါရှိသော်လည်း ဒီကရီမိတ္တူပူးတွဲ
တင်သွင်းထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့်
၄၁၊ နည်း ၁ အရ တရားမရုံး၏ ဒီကရီတစ်ခုခုကိုအယူခံဝင်လျှင် အယူခံလွှာနှင့်
အတူ အယူခံသော စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ၏မိတ္တူတို့ကို ပူးတွဲ၍ တင်သွင်းရမည်။
စီရင်ချက်မိတ္တူကို အယူခံရုံးက ခွင့်ပြုပါက တင်သွင်းခြင်း မပြုပေနိုင်သော်
လည်း ဒီကရီမိတ္တူကိုမူကား တင်သွင်းခြင်းမပြုပေရန် မရချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးစိုင်းမြင့်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ကိုယ်တိုင်

လားရှိုးမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅/၇၅ တွင် အယူခံတရား
ပြိုင်ဒေါ်ရွှေရင်က အယူခံတရားလိုဒေါ်အေးလင်းအပေါ် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းမှ
ထွက်ခွာသွားစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အမှုကို ပလပ်ခြင်းခံရသည်။ ဒေါ်ရွှေရင်က

* ၁၉၇၀ ခုနှစ် တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၄၀

† ၁၉၇၂ ခုနှစ် တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၃ တွင် ချမှတ်သော (၂၁-၁၁-၇၉)
နေ့စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်အေးလင်း
နှင့်
ဒေါ်ရွှေရင်

မြန်မာတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၃/၇၈ တွင် အယူခံဝင်သောအခါ ပြည်နယ် တရားရုံးသည် မြန်မာတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ ဒေါ်ရွှေရင်စွဲဆိုသည့် အမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးလင်းက ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤဒုတိယ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

မူလရုံး တရားလိုဒေါ်ရွှေရင်က သူသည် လားရှိုးမြို့၊ သိန္နီလမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၁၂၇ ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ထိုအိမ်တွင် အိမ်ခန်း (၄) ခန်း ရှိသည့် အနက် (၂) ခန်းတွင်မိခင် ဒေါ်အေးလင်းသည်ရပ်ကွက်လူကြီးများ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ၄-၂-၇၅ ရက်နေ့တွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ရပ်ကွက်လူကြီးများသည် ၎င်းတို့၏ သဘောအလျောက် ဒေါ်အေးလင်း ကို အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် ဝင်ရောက်နေစေခဲ့ခြင်းသည် လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုလျက် ဒေါ်အေးလင်းအပေါ်ထိုအိမ်ခန်းများမှထွက်ခွာသွားစေလိုမှုစွဲဆို သည်။ မူလရုံး တရားဖြိုင်ဒေါ်အေးလင်းကလည်း အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် ထိုအိမ် တည်ရှိရာမြေကွက်ကို သူ၏ငွေဖြင့်ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သူပိုင် မြေနှင့် အိမ်များ ဖြစ်ကြောင်း ခုခံချေပလေသည်။

မြန်မာတရားရုံးက ဒေါ်ရွှေရင်စွဲဆိုသော အမှုသည် အခွင့်အမိန့်နှင့်နေသူ အား နှင်ထုတ်လိုမှုဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေသူအား နှင်ထုတ် လိုမှုတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် မလိုကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူဖြစ်ကြောင်း မထင်ရှားဟု ကောက်ယူကာ တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပယ်ပစ်ခဲ့လေသည်။ ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သော ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံးကမူ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူအား နှင်ထုတ်လိုမှုမဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ်အခြေခံပြီး တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က ပထမအယူခံရုံးသည် မူလ ရုံး ၏ ဒီကရီမပါရှိပဲလျက် အယူခံကိုလက်ခံကြားနာ၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း အဓိကအကြောင်းပြ၍ လျှောက်ထားသည်။

တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅/၇၅ တွင် အမိန့်ချမှတ်သောနေ့မှာ ၁၃-၁၀-၇၈ ရက်နေ့က ဖြစ်သော်လည်း ယင်းအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဒီကရီရေးဆွဲထားခြင်း မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၌ တင်သွင်းသည့် အယူ ခံလွှာတွင် မြန်မာတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မိတ္တူမှန် ပူးတွဲ ပါရှိသော်လည်း

ဒီကရီမိတ္တ။ ပူးတွဲ တင်သွင်းထားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁ အရ တရားမရုံး၏ ဒီကရီ တစ်ခုခုကို အယူခံဝင်လျှင် အယူခံလွှာနှင့်အတူ အယူခံသောစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ၏ မိတ္တူတို့ကို ပူးတွဲ၍ တင်သွင်းရမည်။ စီရင်ချက်မိတ္တူကို အယူခံရုံးက ခွင့်ပြုပါက တင်သွင်းခြင်းမပြုဝံ့နေနိုင်သော်လည်း ဒီကရီမိတ္တူကိုမူကား တင်သွင်းခြင်းမပြုဝံ့ နေ၍မရချေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်အေးလင်း
နှင့်
ဒေါ်ရွှေရင်

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ရွှေနေခကို ကျပ် ၅၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ကို ရင်
နှင့်
မောင် ရဲ မြင့် *

† ၁၉၀၄
ဒီဇင်ဘာလ
၂၁ ရက်

သူတစ်ဦးသည် မူလမှုတွင် အမှုသည်လည်းမဟုတ်သည့်ပြင် အမှုသည်၏
အကျိုးကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူလည်းမဟုတ်ပါက ထိုသူ၏ တင်ပြချက်ကို
ဇာရီမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မပေးနိုင်—တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ အရ ဇာရီမှုတစ်မှုတွင်
တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံး သို့မဟုတ် ၎င်း၏အကျိုးကိုဆက်ခံသူအကြား ဒီကရီ
အတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားမှုကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့်တရားရုံးက
အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ
မောင်ရဲမြင့်သည် မူလအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း သူ၏
လျှောက်လွှာအရပင်ထင်ရှားသည်။ သူသည် မူလအမှုမှ အမှုသည်၏အကျိုး
ကိုဆက်ခံသူလည်းမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏တင်ပြချက်ကို ဇာရီမှုတွင် အဆုံး
အဖြတ်ပေးခွင့် မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အပ်ဝရမ်းကိုအတည်ပြုရာတွင် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူများကိုသာ
ပေးအပ်ရမည့် ဥပစာမှ ဖယ်ရှား နိုင်ပေသည်။ ဝရမ်း အတည်ပြုသည့်
ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် မောင်ရဲမြင့်သည် ဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူ ဟုတ်
မဟုတ် စိစစ်ပြီးလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိမှသာ သူ့အား
အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပစ်မည်ဖြစ်သည်။ ဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်
ရှိသူများတွင် တရားရှုံးထံမှ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို တဆင့်ငှားရမ်းထားသူ၊ အမှု
အတောအတွင်း ယင်းဥပစာကို လွှဲပြောင်း ရယူထားသူနှင့် တရားရှုံးကို
အကြောင်းပြု၍ ယင်းဥပစာကို လက်ရှိထားသူတို့ ပါဝင်သည်။

* ၁၉၀၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈

† ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၇ တွင်ချမှတ်သော (၁၄-၁၂-၀၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးကိုရင်
နှင့်
မောင်ရဲမြင့်

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးလွန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးအရှေ့မြောက်မို့နယ်၊ ချမ်းအေးသာငါးရပ်ကွက်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈/၇၅ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးကိုရင်က ဦးဟုတ်ချိုကီးပါ (၂) ဦးတို့ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ တရားစွဲဆိုရာ ဗဟိုတရားရုံးအထိ အနိုင် ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ထိုဒီကရီအရ အဆိုပါ ရပ်ကွက်တရားရုံး၏ ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၈၁ တွင် တရားရုံး ဦးဟုတ်ချိုကီးပါ(၂)ဦး အပေါ် ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပေးရန် ဦးကိုရင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ရဲမြင့်က ၎င်းသည် မူလမှုတွင်လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှုတွင်လည်းကောင်း အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သူမဟုတ်၍ သူလက်ရှိဖြစ်သည့် အချင်းဖြစ်ဥပစာမှနှင်ထုတ်ခြင်းမခံထိုက်သောကြောင့် လိုအပ်သလို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ ရပ်ကွက်တရားရုံးက လက်မခံပဲ ပလပ်ပြီး မြေအပ်ဝရမ်းထုတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ မို့နယ်တရားရုံးကလည်း ရပ်ကွက်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည် ပြုခဲ့သောကြောင့် မောင်ရဲမြင့်က မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးတွင် ဆက်လက်၍ ပြင်ဆင်မှုတက်သည့်အခါ သူ၏လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံခွင့်ပြုပြီး ဆက်လက်စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် ထို အမိန့် ကို မကျေနပ်၍ ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားနိုင် ဦးကိုရင်က ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ အရ ဇာရီမှုတစ်မှုတွင် တရားနိုင် နှင့် တရားရုံး သို့မဟုတ် ၎င်း၏အကျိုးကိုဆက်ခံသူအကြား ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားမှုကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့် တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ရဲမြင့်သည် မူလအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း သူ၏လျှောက်လွှာအရပင် ထင်ရှားသည်။ သူသည် မူလအမှုမှ အမှုသည်၏အကျိုးကို ဆက်ခံသူလည်းမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏တင်ပြချက်ကိုဇာရီမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးခွင့် မရှိပေ။

အပ်ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူများကိုသာ ပေးအပ်ရမည့် ဥပစာမှ ဖယ်ရှားနိုင်ပေသည်။ ဝရမ်းအတည်ပြုသည့် ဝန်ထမ်း အနေဖြင့် မောင်ရဲမြင့်သည် ဒီကရီကိုလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ပြီးလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိမှသာ သူ့အား အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ

ဖယ်ရှားပစ်မည်ဖြစ်သည်။ ဒီကရီကိုလိုက်နာရန်တာဝန်ရှိသူများတွင် တရားရုံးထံမှ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို တဆင့် ငှားရမ်းထားသူ၊ အမှုအတောအတွင်း ယင်းဥပစာကို လွှဲပြောင်းရယူထားသူနှင့် တရားရုံးကို အကြောင်းပြု၍ ယင်းဥပစာကို လက်ရှိထားသူတို့ပါဝင်သည်။

၁၉၈၄
ဦးကိုရင်
နှင့်
မောင်ရဲမြင့်

ဒီကရီကိုအတည်ပြုသည့် တရားရုံး၏အမိန့်အရ ဥပစာမှဖယ်ရှားခြင်းမခံရမီ ဇာရီမှုတွင် အမှုသည်မဟုတ်သူတစ်ဦးဦးအား သူ့အား ဥပစာမှဖယ်ရှားခြင်း မပြုရန် အဆိုပါတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားနိုင်သည်ဟု တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။ အပ်ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာ၌ ဖယ်ရှားခြင်းခံရလျှင် ထိုသူသည် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည့် ဥပစာကို ပြန်လည်ရစေရန် အလို့ငှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊နည်း ၁၀၀(၁) အရ လျှောက်ထားခွင့်ရှိပေသည်။ ထိုအခါ တရားရုံးက အဆိုပါအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀ (၂) အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေမည်။ ဤအမှုတွင် မောင်ရဲမြင့်၏လျှောက်ထားချက်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊နည်း ၁၀၀(၁) တွင် အကျုံးမဝင်ပါ။ လျှောက် တိုင်းတရားရုံးက သူ၏လျှောက်ထားချက်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိသည့် အာဏာကို သုံးစွဲရာရောက်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက မောင်ရဲမြင့်လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ဆက်လက်စစ်ဆေးစေရန် ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ချမ်းအေးသာဇံရပ်ကွက်တရားရုံးနှင့် မန္တလေးအရှေ့မြောက် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏အမိန့်များကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၇၅/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွှေတင်

† ၁၉၈၄
အောက်တို
ဘာလ
၃၀ ရက်

မောင်ကိုဦး ပါ (၆)

နှင့်

ဦးပြား ပါ (၃)*

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ခြွင်းချက် - ပစ္စည်းလက်မဲ့
ဖြစ်သူက စွဲဆိုသည့်အခါ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးစေ
လိုမှုအပြင် ပစ္စည်း လက်ရောက်ရလိုကြောင်း အကျိုးဆက်သက်သာ
ခွင့်ကိုပါတောင်းဆိုရန်လိုအပ်ခြင်း - အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ
အား ဖယ်ရှားပေးစေရန် သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
မြက်ဟကြေငြာသည့်ဒီကရီ၏အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်မဟုတ်ခြင်း-
တရားလိုသည် အဆိုလွှာပါအဆိုပြုချက်အရ သက်သာခွင့် တောင်းခံ
ရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ကောက်ရိုးစင်းစက်ကို တည်ဆောက်ထား
သောမြေမှာ အယူခံတရားလိုတို့ လက်ရှိမဟုတ်ကြောင်း အဆိုလွှာ အရ
ပေါ်ပေါက်သည်။ ပစ္စည်းလက်မဲ့ဖြစ်သူသည် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟ
ဒီကရီသက်သက် ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ၏ ခြွင်းချက်အရ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်ကိုလည်း တောင်း
ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေရန်
သက်သာခွင့်သည် ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် အခြေမခံပဲ ခွင့်ပြုချက်အပေါ် မှီငြမ်းပြု၍
စွဲဆိုရသောအမှုမျိုးဖြစ်သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာသည့်ဒီကရီ၏
အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် မဟုတ်ချေ။ ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း သက်
သာခွင့်သာလျှင် ထိုမြက်ဟဒီကရီ၏ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုတို့သည် အဆိုလွှာ၌ အယူခံ
တရားပြိုင်တို့မှာ ပူးတွဲအမွေဆိုင်များ ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်း မရှိပေ။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၅

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃ တွင် တွင်ချမှတ်သော (၂၂-၂-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

တရားလိုတစ်ဦးသည် မိမိအဆိုလွှာပါအဆိုပြုချက်အရ သက်သာခွင့် တောင်းခံရန်ဖြစ်သည်။ တရားပြိုင်ဘက်မှ ထုချေချက်အပေါ် အခြေခံ၍ သက်သာခွင့် တောင်းဆိုရန် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့က ပူးတွဲအမွေဆိုင် များဖြစ်သည်ဟု ထုချေထားရုံမျှဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့က အမွေမှုစွဲဆိုရန် မဟုတ်ချေ။

၁၉၈၄
မောင်ကိုဦး
ပါ(၆)
နှင့်
ဦးပြား
ပါ(၃)

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃/၈၀ (အနောက် တောင်)တွင် ဒေါ်တိုး၊ ဦးစံခင်၊ ကိုနန်းအောင်၊ ဒေါ်အုန်းရင်၊ ကိုခင်မောင် အေးနှင့်ဒေါ်အုန်းရှိန်တို့က ဦးပြား၊ဒေါ်ကြည်လင်နှင့်ကိုမောင်မောင်တို့အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေ နှစ်ကွက်မှာ မိမိတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန်နှင့် ယင်းမြေကွက်တစ်ကွက်တွင် ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုထားသော ကောက် ရိုး စင်း စက်ကိုဖျက်၍ ထွက်ခွာသွားစေရန် တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟို တရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။ အယူခံ အတောအတွင်း ဒေါ်တိုးကွယ်လွန်သွားသဖြင့် မောင်ကိုဦးအား တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်တိုးတို့က မန္တလေးမြို့၊ သံလျက်မှော်ရပ်၊ အကွက် အမှတ် ၃၈၂၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၇ နှင့် ၈ စာရင်းပေါက်သော ဘိုးဘပိုင်မြေကို ဒေါ်ဖြူဥဆိုသူက ဝယ်ယူခဲ့ရာ ဒေါ်ဖြူဥကွယ်လွန်သောအခါ သား ဦးလွင်နှင့် ဦးဝတို့က အမွေဆက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ဒေါ်တိုးသည် ဦးလွင်နှင့်အကြောင်းပါခဲ့ရာ ဦးလွင်သည် ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစံခင်၊ကိုနန်းအောင်၊ ဒေါ်အုန်းရင်၊ ကိုခင်မောင်အေးနှင့် ဒေါ်အုန်းရှိန်တို့သည် ဦးဝ၏ သားသမီး များနှင့်မြေးများဖြစ်၍ ဦးဝ၏အမွေကိုဆက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၇ တွင် တရားပြိုင်ဦးပြားအား ကောက်ရိုးစင်းစက် တစ်စက် ဆောက်လုပ်ခွင့် ပြုခဲ့ရာ ယခုအခါ သူ၏ သမီးနှင့်မြေးဖြစ်သော ဒေါ်ကြည်လင်နှင့်ကိုမောင်မောင်တို့က ကောက်ရိုးစင်းစက်ကို လုပ်ကိုင်နေကြောင်း၊ ဒေါ်ကြည်လင်က ဦးပိုင်အမှတ် ၈ ကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ဖော်ပြကာ ဦးပိုင်အမှတ် ၈ တွင် မိမိတို့၏ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများအား နှင်ထုတ်ပေးရန် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးတွင် တရားစွဲ ဆိုခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်တို့ကို ထိပါးလာကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆို ပြကာ အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှစ်ကွက်မှာ မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးရန်နှင့် ကောက်ရိုးစင်းစက်ကိုဖျက်၍ ထွက်ခွာသွားစေလိုကြောင်း ဖြင့်တရားစွဲဆိုလေသည်။

၁၉၀၄
မောင်ကိုဦး
ပါ(၆)
နှင့်
ဦးပြား
ပါ(၃)

အချင်းဖြစ်ကောက်ရိုးစင်းစက်ကို တည်ဆောက်ထားသောမြေမှာ အယူခံ
တရားလိုတို့ လက်ရှိမဟုတ်ကြောင်း အဆိုလွှာအရ ပေါ်ပေါက်သည်။ပစ္စည်း
လက်မဲ့ဖြစ်သူသည် ပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟ ဒီကရီသက်သက်ရလို့
ကြောင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ၏
ခြွင်းချက်အရ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့်ကိုလည်း တောင်းဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေရန် သက်သာခွင့် သည်
ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ်အခြေမခံပဲ ခွင့်ပြုချက်အပေါ် မှီငြမ်းပြု၍ စွဲဆိုရသောအမှုမျိုး
ဖြစ်သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟ ကြေငြာသည့် ဒီကရီ၏ အကျိုးဆက်
သက်သာခွင့်မဟုတ်ချေ။ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို့ကြောင်း သက်သာခွင့်သာလျှင်
ထိုမြက်ဟဒီကရီ၏ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏
ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက်ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုရန် လိုအပ်သည်
ဖြစ်၍ ၈၁၁၆ကြည် ပါ-၅ နှင့် ဦးအေးမောင် ပါ-၃ (၁) အမှုတွင်
လမ်းညွှန်ထားသည့်အတိုင်း လက်ရောက်ရလို့ကြောင်း တောင်းဆိုရန်အတွက်
အဆိုလွှာကိုလိုအပ်သလိုပြင်ဆင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး အမှုတွဲကို တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြန်ပို့သင့်ကြောင်း တင်ပြ
လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက ဦးပြားတို့သည် အမွေဆိုင်များဖြစ်သဖြင့်
အယူခံ တရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက်ရလို့မူ စွဲဆိုခွင့်မရှိ
ကြောင်း၊ အမွေပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေလျှင်လည်း အကျိုးရှိတော့မည်မဟုတ်၍ တိုင်းတရား
ရုံး၏ဒီကရီကို အတည်ပြုသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားလိုတို့သည် အဆိုလွှာ၌ အယူခံတရားပြိုင်တို့မှာ ပူးတွဲအမွေ
ဆိုင်များဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်း မရှိပေ။ တရားလိုတစ်ဦးသည် မိမိ
အဆိုလွှာပါ အဆိုပြုချက်အရ သက်သာခွင့် တောင်းခံရန် ဖြစ်သည်။ တရား
ပြိုင်ဘက်မှ ထုချေချက်အပေါ်အခြေခံ၍ သက်သာခွင့်တောင်းဆိုရန်မဟုတ်ချေ။
သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့က ပူးတွဲအမွေဆိုင်များဖြစ်သည်ဟု ထုချေထား
ရုံမျှဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့က အမွေမှုစွဲဆိုရန်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလိုတို့စွဲဆိုသောအမှုကို
မူလအမှုအမှတ်အတိုင်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ အယူခံတရားလိုတို့က လက်ရောက်
ရလို့မူ တောင်းဆိုရန်အတွက် အဆိုလွှာပြင်ဆင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားလာ
လျှင် ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားပြိုင်တို့က ပြင်ဆင် အဆိုလွှာအရ

(၁) ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၃ (မန္တလေး)

ချေလွှာကိုပြင်ဆင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းလျှင် ဥပဒေနှင့်အညီ ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။
 ထို့နောက် အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် တရားဥပဒေနှင့်
 အညီ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် နှစ်ဘက်
 အမှုသည်တို့သည် မိမိတို့ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်
 ကျခံကြစေ။

၁၉၈၄
 မောင်ကိုဦး
 ပါ(၆)
 နှင့်
 ဦးမြား
 ပါ(၃)

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလိုတို့ထမ်းဆောင်ထားသောရုံးခွန်ကို ပြန်အမ်း
 ရန်အတွက် လိုအပ်သည့်သက်သေခံလက်မှတ်ကို ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃
 အရ ထုတ်ပေးစေ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၂၇ ရက်

ဒေါ်ကြင်ကျူး

နှင့်

မောင်ကြည်စိန် ပါ(၂)

(ကွယ်လွန်သူဒေါ်တင်အေး၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ) နှင့် မကြ။ *

မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှု— သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၄၂ အရ မြွက်ဟဒီကရီကို အမှုသည်တစ်ဦးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ်
အနေဖြင့် တောင်းဆိုခြင်းပြုနိုင်မပြုနိုင်—ယင်းဒီကရီကို တရားလို၏
အခွင့်အရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ချမှတ်ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂အရ မြွက်ဟ
ဒီကရီကို အမှုသည်တစ်ဦးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ် အနေဖြင့် တောင်းဆိုခြင်း
မပြုနိုင်ပေ။ တရားရုံးက ယင်းဒီကရီကိုဆင်ခြင်တုံတရားအရ ချမှတ်ပေးရသည်
ဖြစ်ရာ အမှုသည်တစ်ဦးအား အကျိုးရှိစေမည်မဟုတ်သော မြွက်ဟ ဒီကရီကို
ချမှတ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂အရ
မြွက်ဟ ကြေငြာသည့်ဒီကရီကို တရားလို၏ အခွင့်အရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်
ပေးရသည်။ ဒေါ်ကြင်ကျူး စွဲဆိုသည့် ဒုတိယ သက်သာခွင့်မှာ တရားရုံး
ဒေါ်ကြ။ အကျိုးအတွက် သွယ်ဝိုက်၍ တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်ဖြစ်သည့်
အလျောက် သူစွဲဆိုသောအမှုမှာ အဆိုပါအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂တွင် အကျိုး
ဝင်သောအမှုမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဒေါ်ခင်မြမြဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပိုင်များအတွက် — (၁)နှင့်(၂) အတွက်
ဦးထွန်းဝေ၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
(၃)ကိုယ်တိုင်

* ၁၉၈၂ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၅

† ၁၉၇၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈ တွင် ချမှတ်သော (၈-၂-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

မန္တလေးမြို့၊ ယခင် မြို့နယ်တရားမ တရားသူကြီးရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁/၆၇ တွင် ဦးချစ်နှင့်ဒေါ်တင်အေးတို့က ဦးရွှေကီးနှင့်ဒေါ်ကြူတို့အပေါ် မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းမြသာစည်မြောက်ပိုင်း၊ အကွက်အမှတ် ၈၅၀၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၅၆ တည်ရှိသောအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြင်ကျားက ဦးချစ်နှင့်ဒေါ်တင်အေးတို့သည် မိမိထံမှ ငွေကျပ် ၆၀၀၀/- ချေးယူ၍ ယင်းအိမ်ကို ဆောက်ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိအား အပေါ်ထပ်လေးခန်းနှင့် အောက်ထပ် သုံးခန်းကို တစ်လလျှင် ငွေကျပ် ၈၀/- နှုန်းဖြင့် ငှားရမ်းရန် သဘောတူညီခဲ့သော်လည်း အိမ်ကိုပြီးစီးသည်အထိဆောက်လုပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် မိမိက ငွေကျပ် ၃၀၀၀/- ကို ထပ်မံအကုန်အကျခံပြီး ပြီးစီးအောင် ဆောက် လုပ်ပြီးနောက် ဦးရွှေကီးနှင့်ဒေါ်ကြူတို့အား ယင်းအိမ်၌နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း စသည်ဖြင့်အဆိုပြုကာ ဖော်ပြပါ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁/၆၇ တွင် ဦးချစ်တို့ရရှိထားသောဒီကရီသည် မိမိ၏အခွင့်အရေးကို မထိခိုက်ကြောင်းနှင့် သူတို့သည် ဦးရွှေကီးနှင့် ဒေါ်ကြူတို့အား နှင်ထုတ်ခွင့် မရှိကြောင်း မြက်ဟ ကြေငြာပေးရန် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈/၇၄ တွင် တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဒေါ်ကြင်ကျားက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး တွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ကြင်ကျား
နှင့်
မောင်ကြည်စိန်
ပါ (၂)
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်တင်အေး
၏
တရားဝင်ကိုယ်
စားလွယ်
များ) နှင့်မကြူ

မူလတရားရုံးတွင် တရားပိုင်ဦးချစ်နှင့်ဦးရွှေကီးတို့ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဤအယူခံမှု အတောအတွင်း ဒေါ်တင်အေး ကွယ်လွန်သဖြင့် ဒေါ်တင်အေး၏ သား မောင်ကြည်စိန်နှင့် သမီးမတင်နုတို့က ကွယ်လွန်သူဒေါ်တင်အေး၏တရားဝင် ကိုယ်စားလွယ်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဒေါ်ကြင်ကျားပိုင်ဆိုင် ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ဒေါ်ကြင်ကျားသည် အမှုတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မြက်ဟဒီကရီချမှတ်ပေးရန် တောင်းဆို ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက တင်ပြသော ပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

ဦးချစ်နှင့်ဒေါ်တင်အေးတို့က ဦးရွှေကီးနှင့်ဒေါ်ကြူတို့အပေါ် စွဲဆိုသော မန္တလေးမြို့ ယခင်မြို့နယ်တရားမရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁/၆၇ တွင် အယူခံ တရားလိုသည် အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ဤအမှုကို တရားရှုံးများမှတဆင့် အရေးဆိုခြင်းမဟုတ်ပဲ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို သူ၏ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်သည်ဟု အဆိုရှိခြင်းကြောင့် ဦးချစ်တို့ ရရှိသော ဒီကရီသည် ဒေါ်ကြင်ကျားအပေါ် တစ်စုံတရာ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးချစ်တို့ရရှိထားသောဒီကရီသည် ဒေါ်ကြင်ကျား၏အခွင့်အရေးကို

၁၉၈၄ မထိခိုက်သောကြောင့် ဒေါ်ကြင်ကျားအနေဖြင့် ပထမသက်သာခွင့်ကို တရား
 ဒေါ်ကြင်ကျား စွဲဆိုတောင်းခံရန်ပင်မလိုချေ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ
 မောင်ကြည်စိန် မြက်ဟဒီကရီကို အမှုသည်တစ်ဦးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆို
 ပါ(၂) ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ တရားရုံးက ယင်းဒီကရီကို ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ချမှတ်ပေးရ
 (ကွယ်လွန်သူ သည်ဖြစ်ရာ အမှုသည် တစ်ဦးအား အကျိုးရှိစေမည်မဟုတ်သော မြက်ဟ
 ဒေါ်တင်အေး ဒီကရီကို ချမှတ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

တရားဝင်ကိုယ် စားလွယ် တရားနိုင် ဒေါ်တင်အေး (ယခုဒေါ်တင်အေး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလွယ်
 များ) နှင့်မကြ။ များဖြစ်ကြသော မောင်ကြည်စိန်နှင့် မတင်နဲ့) သည် မိမိရရှိထားသော ဒီကရီ
 အရ ဒေါ်ကြင်ကျားအား အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ ဖယ်ရှားခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အမှုနှင့်
 မသက်ဆိုင်သော ဒေါ်ကြင်ကျားက ယင်းအခွင့်အရေးကို ထိပါးပြောဆိုနိုင်ခွင့်
 မရှိချေ။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြက်ဟ ကြေငြာ
 သည့် ဒီကရီကို တရားလို၏ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်ပေးရသည်။
 ဒေါ်ကြင်ကျားစွဲဆိုသည့် ဒုတိယ သက်သာခွင့်မှာ တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ကျား အကျိုး
 အတွက် သွယ်ဝိုက်၍ တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်ဖြစ်သည့် အလျောက်
 သူစွဲဆိုသောအမှုမှာ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင် အကျုံးဝင်သော
 အမှုမျိုးမဟုတ်ကြောင်းထင်ရှားပေသည်။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်ထားသောစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ
 ကို အတည်ပြု၍ အယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို
 ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ကြား ပါ (၇)
(၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် စာရသူ ကိုအောင်ဘို)
နှင့်
ဒေါ် တင် လှ ပါ (၄) *

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၁ ရက်

ပစ္စည်းလက်ရောက် ရလို့မှုတွင် ထိုပစ္စည်းကို တရားလို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
ထင်ရှားရန်လိုခြင်း - သူတစ်ပါးလက်ဝယ်ရှိသော အမွေဆိုင်ပစ္စည်း
များကို လက်ရောက် ရလိုကြောင်း စွဲဆိုလိုလျှင် လိုက်နာရမည့်
နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလို့မှု စွဲဆိုရာ၌ လက်ရောက်
ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုသော ပစ္စည်းသည် တရားလိုပိုင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
ရန် လိုပေသည်။ ဦးကြားတို့ စွဲဆိုသော အမှုတွင် အချင်းဖြစ် ထန်းပင် ၅၀၀
အနက် မည်သည့် ထန်းပင်များသည် သူတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြားမသတ်မှတ်
ရသေးသဖြင့် သူတို့စွဲဆိုသော အမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများသည် သူတစ်ပါးလက်ဝယ်
ရှိနေ၍ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုလိုလျှင် အမွေဆိုင် တစ်ဦးဖြစ်စေ၊
တစ်ဦးထက် ပိုသူတို့ကဖြစ်စေ၊ အမွေပုံပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက်
အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထား တောင်းယူပြီးနောက် အမွေထိန်း သို့မဟုတ်
အမွေထိန်းများ အဖြစ်ဖြင့် သူတစ်ပါးလက်ဝယ်ရှိ အမွေဆိုင် ပစ္စည်းများကို
လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်ပေသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးက ထန်းပင် ၁၀၀ ကို ဦးကြား
တို့အား လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ရာ ယင်းဒီကရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ဒေါ်တင်လှတို့က တန်ပြန်အယူခံလွှာဖြစ်စေ၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၁

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၉ တွင် ချမှတ်သော (၂၅-၁-၈၃)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးကြား
ပါ (၇)
(၎င်းတို့၏
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ကိုအောင်အို)
နှင့်
ဒေါ်တင်လှ
ပါ(၄)

၄၁ နည်း ၂၂ တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း တန်ပြန် ကန့်ကွက်လွှာဖြစ်စေ၊ တင်သွင်းထားခြင်း မရှိ၍ ယင်းထန်းပင် ၁၀၀ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး ၏ ဒီကရီမှာ အတည်ဖြစ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ဤအယူခံတွင် ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် မူလပိုင်ရှင် ဦးစန္ဒသည် ထန်းပင် ၅၀၀ ကို ဒေါ်တင်လှ ထံတွင် ငွေကျပ် ၁၃၀၀/- နှင့် ပေါင်နှံခဲ့သည်ဟု ဦးကြားတို့က ဝန်ခံသည် ဖြစ်ရာ ထန်းပင် ၁၀၀ ကို ပြန်လည် ရလိုပါက အချိုးကျ ငွေကျပ် ၂၆၀/- ကို ဒေါ်တင်လှအား ပေးဆပ်မှသာ မျှတမည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ အတွက် - ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဦးစန္ဒတွင် သားသမီး ငါးယောက် ထွန်းကားခဲ့ရာ သူတို့မှာ ဦးထွန်းလှ၊ ဦးထွန်းပါ၊ ဒေါ်ပေါစီ၊ ဦးထွန်းမြနှင့် ဒေါ်ညိုစိမ့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးစန္ဒနှင့် သားသမီးများ အားလုံး ကွယ်လွန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းလှ၏ သားသမီးများမှာ (၁) တရားလို ဦးကြား၊ (၂) တရားလို ဒေါ်အုန်းတင်နှင့် (၃) တရားလို ဦးပြည်ကြီး၏ ဇနီးကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်မေ တို့ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းပ၏ သားသည် (၄) တရားလို ဦးညိုတုတ်ဖြစ်၍ ဒေါ်ပေါစီ ၏ သမီးမှာ (၅) တရားလို ဒေါ်ဝါပေါဖြစ်သည်။ (၆) တရားလို ဒေါ်ဖွား သင့်သည် ဦးထွန်းမြ၏ ဇနီးဖြစ်၍ (၇) တရားလို ဒေါ်စက်ရီသည် သူတို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ညိုစိမ့်၏ သားသမီးများမှာ (၂) တရားပြိုင် ဒေါ်သက် ထွေး၊ (၃) တရားပြိုင် ဦးညီမောင်နှင့် (၄) တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းရီတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဦးစန္ဒသည် မကွယ်လွန်မီက သူပိုင် ထန်းပင် ၅၀၀ ကို (၁) တရားပြိုင် ဒေါ်တင်လှနှင့် သူ၏ခင်ပွန်းထံ ငွေကျပ် ၁၃၀၀/- နှင့် ပေါင်နှံခဲ့သည်။ သို့သော် အပေါင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်း မရှိ၍ အပေါင်မမြောက်ချေ။

မူလတရားရုံး တရားလို ဦးကြားပါ(၇)ဦးတို့က မိမိတို့သည် အဆိုပါ ထန်းပင်များ၏ ငါးပုံလေးပုံကို အမွေရထိုက်သူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်ငါးပုံ တစ်ပုံကို အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသော တရားပြိုင် ဒေါ်သက်ထွေး၊ ဦးညီမောင်နှင့် ဒေါ်သန်းရီတို့သည် မိမိတို့နှင့် အတူ အဆိုပါ ထန်းပင်များ လက်ရောက် ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ၌ တရားလိုအဖြစ် ပါဝင်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြောင်း အဆိုပြုကာ ထန်းပင် ၄၀၀ ကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်းဖြင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးတရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၉/၈၁ (တံတားဦး) တွင် တရားစွဲဆိုလေ သည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်တင်လှက တရားလိုများစွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်လွန်ကြောင်း၊ အမွေဆက်ခံခွင့် လက်မှတ်မတင်ပြပဲ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

၁၉၈၄
ဦးကြွား
ပါ(၇)
(၎င်းတို့၏
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ကိုအောင်ဘို)
နှင့်
ဒေါ်တင်လှ
ပါ(၄)

တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် တရားလိုတို့သည် အမွေမမီ မြေးများအဖြစ်ဖြင့် ထန်းပင် ၁၀၀ သာ ရခွင့်ရှိသောကြောင့် ယင်း ထန်းပင် ၁၀၀ ကို လက်ရောက်အပ်ပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်သည်။ ဦးကြွား တို့က စွဲဆိုသည့်အတိုင်း နောက်ထပ်ထန်းပင် ၃၀၀ ရရှိရန် အတွက် ဗဟို တရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာပါ အဆိုပြုချက်များ အရ အချင်းဖြစ် ထန်းပင်များမှာ အယူခံ တရားလိုတို့ (၇)ဦးနှင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်သက်ထွေး၊ ဦးညီမောင်နှင့် ဒေါ်သန်းရီတို့ စုပေါင်း၍ အမွေ ဆက်ခံရရှိသော ထန်းပင်များဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ထို့ပြင် ယင်းထန်းပင်များကို အမွေဆိုင်များ မခွဲဝေရသေး ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ် ထန်းပင် ၅၀၀ အနက် မည်သည့် ထန်းပင်များသည် အယူခံတရားလိုတို့ အမွေဝေစုအဖြစ် ရရှိသော ထန်းပင်များဖြစ်ကြောင်း မသိနိုင်သေးချေ။ ဦးစန္ဒကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်း များကို စီမံခန့်ခွဲ၍ မည်သည့်ထန်းပင်များသည် ဦးကြွားတို့ အမွေရသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ခွဲဝေသတ်မှတ်ပြီးမှဖြစ်စေ၊ အမွေဆိုင် အချင်းချင်း ထန်းပင်များကိုခွဲဝေပြီးမှ ဖြစ်စေ မည်သည့် ထန်းပင်များသည် ဦးကြွားတို့ပိုင် ဖြစ်ကြောင်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို လက်ရောက် ရလိုမှု စွဲဆိုရာ၌ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုသော ပစ္စည်းသည် တရားလိုပိုင် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားရန် လိုပေသည်။ ဦးကြွားတို့ စွဲဆိုသော အမှုတွင် အချင်းဖြစ် ထန်းပင် ၅၀၀ အနက် မည်သည့် ထန်းပင်များသည် သူတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း စွဲခြား မသတ်မှတ်ရသေးသဖြင့် သူတို့စွဲသောအမှုမှာ အောင်မြင်ရန်အကြောင်းမရှိပေ။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြလိုသည့် အချက်မှာ 'အမွေဆိုင်ပစ္စည်း များသည် သူတစ်ပါးလက်ဝယ်ရှိ နေ၍ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုလိုလျှင် အမွေဆိုင် တစ်ဦးဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးထက် ပိုသူတို့ကဖြစ်စေ၊ အမွေပုံပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ရန်အတွက် အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထား တောင်းယူပြီးနောက် အမွေထိန်း သို့မဟုတ် အမွေထိန်းများအဖြစ်ဖြင့် သူတစ်ပါးလက်ဝယ်ရှိ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း များကို လက်ရောက် ရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်ပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးကြွား တို့သည် အမွေထိန်းစာ ရသူများဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။

တိုင်းတရားရုံးက ထန်းပင် ၁၀၀ကို ဦးကြွားတို့အား လက်ရောက်ပေးအပ် စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ရာ ယင်းဒီကရီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်တင်လှတို့က တန်ပြန် အယူခံလွှာဖြစ်စေ၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ တွင် ခွင့်ပြု

၁၉၈၄
ဦးကြား
ပါ(၇)
(၎င်းတို့၏
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ကိုအောင်ဘို)
နှင့်
ဒေါ်တင်လှ
ပါ(၄)

ထားသည့်အတိုင်း တန်ပြန် ကန့်ကွက်လွှာဖြစ်စေ တင်သွင်းထားခြင်း မရှိ၍
ယင်းထန်းပင် ၁၀၀ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီမှာ အတည်ဖြစ်လျက်
ရှိနေသောကြောင့် ဤအယူခံတွင် ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် မူလ
ပိုင်ရှင် ဦးစန္ဒသည် ထန်းပင် ၅၀၀ ကို ဒေါ်တင်လှထံတွင် ငွေကျပ် ၁၃၀၀/-
နှင့် ပေါင်နှံခဲ့သည်ဟု ဦးကြားတို့က ဝန်ခံသည်ဖြစ်ရာ ထန်းပင် ၁၀၀ ကို
ပြန်လည်ရလိုပါက အချိုးကျ ငွေကျပ် ၂၆၀/-ကို ဒေါ်တင်လှအား ပေးဆပ်
မှသာ မျှတမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကြားတို့သည် ဒေါ်တင်လှအား ငွေကျပ် ၂၆၀/-ပေးဆပ်
ပါက ဒေါ်တင်လှသည် သူတို့အား ထန်းပင် ၁၀၀ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန်
တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြင်ဆင်၍ အယူခံကိုပယ်လိုက်သည်။
ဤအယူခံတွင် နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် မိမိတို့ ကုန်ကျသော တရားစရိတ်
များကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့်ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်လေး ပါ(၃)

နှင့်

မောင်ရွှေ *

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၂ ရက်

အမွေပစ္စည်းများခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်များသည် အမွေပုံမှ
ရရန်ရှိသည့်ဝေစုအပြင် အမွေပစ္စည်းမှဖြစ်ထွန်းလာသော အကျိုး
အမြတ်ကိုလည်း ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်
များသည် အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ဥပဒေအရ မိမိတို့ ရရန်ရှိသော ဝေစုများကို
ရခွင့်ရှိသည့်အပြင် အမွေပစ္စည်းမှ ဖြစ်ထွန်းသော အကျိုးအမြတ်များကိုလည်း
ခံစားခွင့်ရှိပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးညွန့်မြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၄/၇၉ တွင် အယူခံ
တရားပြိုင်မောင်ရွှေက တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်လေး၊
မတင်တင်အေးနှင့် မောင်မောင်တို့အပေါ် အဆိုပါတရားရုံး တရားမကြီးမှု
အမှတ် ၁/၇၃ တွင် ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုသည်။ တိုင်း
တရားရုံးက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများနှင့် ယင်းပစ္စည်းများမှဖြစ်ထွန်းသောအကျိုး
အမြတ်၏ တဝက်ကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ တရားရုံး မောင်
မောင်က တရားနိုင်မောင်ရွှေအား ပေး စေ ရန် အမိန့် ချမှတ်သောကြောင့်
တရားရုံး ဒေါ်ခင်လေးတို့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်
သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၁၆

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄ တွင် ချမှတ်သော (၂၉-၄-၈၃)
နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ(၃)
နှင့်
မောင်ရွှေ

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် မိမိချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီဘောင်ကိုကျော်လွန်၍ စုံစမ်းမှုပြုကာ အဆမတန်များပြားသော ကြိတ်ခွဲခများကိုပါ တရားနိုင်အား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

မန္တလေးရုံးထိုင် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆/၇၆ တွင် အတည်ပြုထားသော စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁/၇၃ တွင် ချမှတ်သည့်အပြီးသတ်ဒီကရီ၌ အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည် -

“ကော်မရှင်နာလူကြီးများ၏အစီရင်ခံစာကို လက်ခံ အတည်ပြုပြီး အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ တရားလိုမောင်ရွှေနှင့် တရားပြိုင် မောင်မောင်တို့သည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ တဝက်စီခွဲဝေခံစားကြစေ။”

ဤဒီကရီအရဆိုလျှင် အချင်းဖြစ်အမွေပစ္စည်းများ၏ ထက်ဝက်ကို တရားနိုင် မောင်ရွှေက ရရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းများမှာ တရားရုံးများလက်ဝယ်တွင် ရှိနေ၍ အမှုစွဲဆိုသည့်ကာလအတွင်း အကျိုးအမြတ်များ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်များ သည် အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ဥပဒေအရ မိမိတို့ရရန်ရှိသော ဝေစုများကို ရခွင့်ရှိ သည့်အပြင် အမွေပစ္စည်းမှဖြစ်ထွန်းသောအကျိုးအမြတ်များကိုလည်းခံစားခွင့် ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို အမှန်တကယ်ခွဲဝေသည့်နေ့အထိ ယင်းပစ္စည်းများမှဖြစ်ထွန်းသော အကျိုးအမြတ်များ၏တဝက်ကို တရားနိုင်က ခံစားခွင့်ရှိသည်ဟု တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ချမှတ်ထား သည့် ဒီကရီ၏ဘောင်ကို ကျော်လွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ ခွဲဝေရမည့်အမွေပစ္စည်း များတန်ဖိုးနှင့် ဖြစ် ထွန်း သော အကျိုးအမြတ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည် -

ကုန်သွယ်လယ်ယာမှ ရရှိသောကြိတ်ခွဲခများ

(၁)	၁၉၆၅ခုနှစ်မှ ၁၉၇၄ ခုနှစ်အထိ	၇၂၂၂၅-၀၀
(၂)	၁၁-၃-၇၅ နေ့မှ ၁-၈-၇၉ နေ့အထိ	၁၉၀၂၇-၉၈
(၃)	၂-၅-၇၈ နေ့မှ ၂၄-၁၂-၈၀ နေ့အထိ	၂၄၆၄၇-၇၅

ပုဂ္ဂလိကများထံမှ ရရှိသော ကြိတ်ခွဲခများနှင့်
ဆန်ထွက်ပစ္စည်းများ ရောင်းရငွေ

၁၉၈၄
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ(၃)
နှင့်
မောင်ရွှေ

(၁) ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၉ ခုနှစ်အထိ	၄၅၁၅၁၀-၀၀
(၂) ၁၂-၁၂-၇၉ နေ့မှ ၂၉-၂-၈၀ နေ့အထိ		၃၀၈၁၇-၀၀
၇ နှစ်အတွက်ဆိုင်ခန်းများငှားရမ်းခရငွေ	၈၄၀၀-၀၀
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းအရပ်ရပ်၏တန်ဖိုး	၂၆၅၂၄၄-၀၀

စုစုပေါင်း- ၈၇၁၀၇၉-၇၃

ဆန်စက်များလည်ပတ်သည့်အတွက်ကုန်ကျစရိတ်များ- ၂၇၂၈၀၀-၀၀

အကျိုးအမြတ်များအပါအဝင်ခွဲဝေရမည့်ပစ္စည်း

အရပ်ရပ်တန်ဖိုး..... ၅၉၉၀၇၉-၇၃

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၂၀ အရ တရားမစွဲဆိုမီ ၆ နှစ်အတွင်း အမွေပစ္စည်းများမှဖြစ်ထွန်းသော အကျိုးအမြတ်များကို အမွေဆိုင်များက ခံစားခွင့်ရှိသည်။ တရားနိုင်မောင်ရွှေသည် အမှုကို ၁၉၇၃ ခုနှစ်အတွင်းတွင် စွဲဆိုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက တွက်ချက်ထားသောအကျိုးအမြတ်များတွင် တရားမစွဲဆိုမီ ၆ နှစ်ကာလထက်ကျော်လွန်သော အချိန်က ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည့်အကျိုးအမြတ်များကိုပါ ထည့်သွင်း တွက်ချက်ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဤစီရင်ချက်ကိုအဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလိုသောအချက်မှာ အယူခံ တရားပြိုင်၏ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဆိုသော တင်ပြချက်နှင့်ပတ်သက်သည်။ မူလရုံးကချမှတ်သောအမိန့်မှာ ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သောအမိန့်ဖြစ်သောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)နှင့် ပုဒ်မ ၄၇ အရ ဒီကရီဖြစ်သောကြောင့် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် မူလအမှုကြီးကို မစွဲဆိုမီ ၆ နှစ်အတွင်း ဖြစ်ထွန်းသောအကျိုးအမြတ်များနှင့် ဒီကရီချမှတ်ပြီးမှ ဖြစ်ထွန်းသော အကျိုးအမြတ်တို့ကို စိစစ်တွက်ချက်၍ အပြီးသတ် ဒီကရီနှင့်အညီ တရားနိုင်မောင်ရွှေအား ခွဲဝေပေးစေရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ခုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာ

၂၀ ရက်

ဒေါ်ချူလိုင်ဖိုင် (ခ) ဒေါ်လှရွှေ

နှင့်

ဒေါ်မြစိန်းအေး *

အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှား နှစ်ဦးတို့ ငှားရမ်းခနှင့် ပတ်သက်ပြီး သဘောတူ
သတ်မှတ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင်၊ စံငှားရမ်းခ သတ်မှတ်ပြီးသည့် အခါ
မှသာ ဥပဒေနှင့် အညီ ရထိုက်သော ငှားရမ်းခများကို အိမ်ရှင်က
တောင်းခံခွင့် ရှိမည်ဖြစ်ခြင်း - မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) - တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်အခန့်မသင့်၍
တခါတရံ ရန်ဖြစ်ခြင်းသည် အိမ်နီးချင်း များအား အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်စေသည်ဟု ဆိုနိုင် မဆိုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေးအဖို့ ညှိနှိုင်းမှုမပြေ
လည်ခြင်းကြောင့် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းအတွက် စံငှားရမ်းခလက်မှတ်ရရန် ဦးစွာ
ဆောင်ရွက်ရပေမည်။ ထိုစံငှားရမ်းခ သက်သေခံလက်မှတ် ရရှိသည့် အခါ
ကျမှသာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရသင့်ရထိုက်သော ငှားရမ်းခများကို တောင်းဆိုရန်
လိုပေလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်လခကို မိမိသဘောအတိုင်း ကြိုက်သလို
သတ်မှတ်၍ အိမ်ငှားထံ တရားစွဲဆို တောင်းခံခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စိတ်အခန့် မသင့်လျှင် တခါတရံ ရန်ဖြစ်တတ်
ကြသောကြောင့် ထိုသို့ပြုမှုချက်သည် အိမ်နီးနားချင်းတို့အား ပြိုင်မှု ပြုရာ
မြောက်သော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုလုပ်မှုဟု ဆိုရန်ခံယဉ်းသည်။

အယူခံ တရားလိုအတွက် - ဦးဇော်မြင့်ကိုယ်စား သခင်ချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံး
ရွှေနေက ရေးသား လျှောက်လဲချက်
တင်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးကျော်ဆန်းနိုင် ကိုယ်စား ဦးမောင်မောင်
သန့်က ရေးသားလျှောက်လဲချက်တင်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမ ခုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၂၅၄

† ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၄၆ တွင် ချမှတ်သော (၃-ဂ-ဂ၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေးက အယူခံတရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင်(ခ) ဒေါ်လှရွှေအပေါ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဂ) နှင့် (င) တို့အရ အချင်းဖြစ် အိမ်မှ နှင်ပေးရန် ကမာရွတ် မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၈၃ တွင် တရားစွဲရာ အနိုင်ရခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင် (ခ) ဒေါ်လှရွှေက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံး၌ အယူခံဝင်ရာမအေ့ဒင်မြင်၍ ဤဒုတိယအယူခံမှုကိုတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလက ဤအမှုကို ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၁) ရပ်ကွက် တရားရုံး တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သော်လည်း ရပ်ကွက်တရားရုံးက ယင်းအမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးရန် မသင့်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားသူကြီး အဖွဲ့ထံရုံးပြောင်း စစ်ဆေးပေးရန် တင်ပြခဲ့သဖြင့် ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားရုံးက လက်ခံကြားနာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင်
(ခ)
ဒေါ်လှရွှေ
နှင့်
ဒေါ်မြစိန်း
အေး

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေးက အယူခံ တရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင် (ခ) ဒေါ်လှရွှေသည် နှစ်ဦးသဘောတူညီခဲ့သည့် ငှားရမ်းခငွေ တစ်လလျှင် ၇၀/-ကျပ်နှုန်းဖြင့် ၁၉၇၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှ ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ အထိ ငွေပေါင်း ၄၉၀/-ကျပ် ပေးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်း၊ အညစ်အကြေး အမှိုက်သရိုက်များကို အိမ်အနီးဝန်းကျင်တွင် စည်းကမ်းမဲ့စွာ စွန့်ပစ်ခြင်း၊ မကြာခဏ ဆဲဆိုရန် လုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ခြင်း၊ အချင်းဖြစ် အိမ်မှာ ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးနေသဖြင့် ပြန်လည် ဆောက်လုပ်ရန် လိုအပ်နေခြင်း စသည့်အကြောင်းတို့ကို အခြေပြု၍ အိမ်ငှား အား နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲခဲ့သည်။

အိမ်ငှားဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင် (ခ) ဒေါ်လှရွှေကလည်း အိမ်လခကို တစ်လလျှင် ၇၀/-ကျပ်နှုန်း ပေးရန် မိမိသဘောတူညီ ခဲ့သည် ဆိုခြင်း မမှန်ကြောင်း၊ မကြာခဏရန်စဆဲဆိုခြင်း၊ အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေး များကို စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းများ မလုပ်ခဲ့၍ စွပ်စွဲချက်များမမှန်ကြောင်း ထုချေခဲ့သည်။

အိမ်လခ တစ်လလျှင် ၇၀/-ကျပ် ပေးရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဘက် အငြင်းပွားလျက်ရှိသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေး၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးမြဒင်နှင့် ၎င်း၏ ဇနီး ဒေါ်မြရွှေမြိုင် (လိပြ-၆) တို့က အချင်းဖြစ် အိမ်၏ လခကို တစ်လလျှင် ၇၀/-ကျပ်ဖြင့် လူကြီးများရွှေတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘော တူ ညှိနှိုင်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် အယူခံ တရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင်(ခ)ဒေါ်လှရွှေက တစ်လလျှင် ၇၀/-ကျပ်ပေးရန် သဘော တူညီခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။ ညှိနှိုင်းစဉ်က ပါရှိသူ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသိန်း(လိပြ-၄)ကမူ အယူခံတရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်ဖိုင်(ခ)ဒေါ်လှရွှေကို

၁၉၈၄
ဒေါ်ချိုလှိုင်စိုင်း
(ခ)
ဒေါ်လှရွှေ
နှင့်
ဒေါ်မြစိန်
အေး

ထောက်ခံ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ အိမ်လခ အတွက် နှစ်ဘက် ညှိနှိုင်းမှုမှာ ပြေလည်ခြင်း မရှိဟုသာ အစစ်ခံသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်စိုင်း (ခ) ဒေါ်လှရွှေက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်အေးအား ပေးရန် အိမ်လခကြေး ငွေကျပ် ၄၉၀/- ကျန်သည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကန်ပေ။ ဥပဒေနှင့်အညီ ရသင့်ရထိုက်သော ငှားရမ်းခများကို တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်အေး အဖို့ ညှိနှိုင်းမှု မပြေလည်ခြင်းကြောင့် အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းအတွက် စံငှားရမ်းခ လက်မှတ် ရရန် ဦးစွာဆောင်ရွက်ရပေမည်။ ထိုစံငှားရမ်းခ သက်သေခံ လက်မှတ်ရရှိသည့် အခါကျမှသာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရသင့်ရထိုက်သော ငှားရမ်းခများကို တောင်းဆိုရန်လိုပေလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်လခကို မိမိသဘောအတိုင်း ကြိုက်သလို သတ်မှတ်၍ အိမ်ငှားထံ တရားစွဲဆို တောင်းခံခြင်းမပြုလုပ်နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်အေးအား အောက်ရုံးများက အနိုင်ဒီကရီချမှတ် ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

အိမ်ငှားကဖြစ်စေ၊ ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်သောသူက ဖြစ်စေ၊ အိမ်နီးနားချင်း တို့အား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုလုပ်မှုကို ကျူးလွန်လျှင် သို့မဟုတ် အိမ်၏အခြေအနေ ဆိုးရွားအောင် ပြုလုပ်လျှင် အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားနှင့်တကွ ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်သူတို့ကိုပါ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ယခုအမှုတွင် အယူခံ တရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်စိုင်း (ခ) ဒေါ်လှရွှေ၏ ဆွေမျိုးများနှင့် ဒေါ်မြစိန်အေး တို့အိမ်သားများ အပြန်အလှန်ဆဲဆိုကြခြင်း သုံးလေးကြိမ်ရှိခဲ့ကြောင်း ဦးမြဒင်၊ ဦးဝင်းမြင့် (လိုပြ-၂)၊ စောနိုင်ဝင်း (လိုပြ-၃) နှင့် ဦးသိန်း (လိုပြ-၄) တို့၏ ထွက်ချက်အရ တွေ့ရသည်။ စိတ်အခန့် မသင့်လျှင် တခါတရံ ရန်ဖြစ်တတ် ကြသောကြောင့် ထိုသို့ပြုမှုချက်သည် အိမ်နီးနားချင်းတို့အား ပြိပြင်မှု ပြုရာ မြောက်သော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုလုပ်မှုဟု ဆိုရန် ခံယဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းဖြစ်ရပ်သည် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) နှင့် အကျုံးမဝင်ပေ။ တဖန်အချင်းဖြစ် အိမ်၏အခြေ အနေ ဆိုးရွားပျက်ပြားလာအောင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ချိုလှိုင်စိုင်း (ခ) ဒေါ်လှရွှေက ပြုလုပ်ကြောင်းကိုလည်း အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်အေးက ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင် သက်သေမပြနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်အေးအား မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အချင်းဖြစ် အိမ်သည် နေထိုင်မရအောင် ပျက်စီးနေကြောင်း အယူခံတရား လို ဒေါ်ချိုလှိုင်စိုင်း (ခ) ဒေါ်လှရွှေ ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံထားသည်။ ထိုသို့ပျက်စီး

ယိုယွင်းနေ၍ ပြန်လည်ဆောက်လုပ်ရန် သဘောရိုး အလိုရှိခြင်း မှန်ကြောင်း ကိုလည်း ဒေါ်မြစိန်းအေး၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးမြဒင်နှင့် ပုံဆွဲအင်ဂျင်နီယာ ဦးသိန်းဝင်း (လိုပြ-၅) တို့က အစစ်ခံထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (င) အရ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေးအား အောက်ရုံးများက အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာမူ မှန်ကန်ပေသည်။ သို့သော် အောက်ရုံးတို့က ဒေါ်မြစိန်းအေးအား ခံဝန်ချုပ်ချုပ်စေရန် အမိန့်မချခဲ့ကြသေးပေ။

ထို့ကြောင့်ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတို့က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြစိန်းအေးအား မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ အနိုင်ဒီကရီ ချပေးခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (င) အရ ဒီကရီ ချပေးခဲ့ခြင်းကိုမူ အတည်ပြုသည်။ ဒေါ်မြစိန်းအေးအား ကျပ်ငွေ ၂၀၀၀၀/- တန် ခံဝန်နှစ်ဦးဖြင့် ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေရန် ကမာရွတ် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ချူလိုင်ဖိုင်
(ခ)
ဒေါ်လှရွှေ
နှင့်
ဒေါ်မြစိန်း
အေး

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့်ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
အောက်တိုဘာ
၄ ရက်

ဦးစံဦး (ခ) ဦးစွတ်ပရား
နှင့်
ဦး လှမြင့် *

အများ၏ အခွင့် အရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုမျိုးတွင် တရားလို
အဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့်သူ၏ လိုက်နာရမည့် နည်းလမ်း—ထိုအမှုမျိုး
တွင် တရားလိုက အမိန့် ၁၊ နည်း ၈ ပါ လိုအပ်ချက် များကို
ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိရုံမျှဖြင့် တရားရုံးက အမှုကို ပလပ်မှုမပြုနိုင်
ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အများ၏ အခွင့်အရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုများ
တွင် တဦးတယောက်တည်းက တရားလို ပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုလျှင် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူ
ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သူ၊ စိတ်ဝင်စားသူ များအား အကြောင်းကြား စာများ
ထုတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိုကဲ့သို့မဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကြောင့်
တရားရုံးက အမှုကို ပလပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လိုအပ်သည့် ဆောင်ရွက်ချက်
များ ပြုလုပ်ရန်ကိုသာ ညွှန်ကြားရပေမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးကြည်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးဇော်မင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀၂/၈၀ (ပန်းဘဲတန်း)
တွင် ရှိရှိမှုတူးမာရီမယ်တော် ဘုရားကျောင်း ဂေါပကအဖွဲ့ ကိုယ်စားဥက္ကဋ္ဌ
ဖြစ်သူ ဦးစံဦး (ခ) ဦးစွတ်ပရားက ဦးလှမြင့် အပေါ် အဆိုပါဘုရားကျောင်း၏

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၉၇

† ၁၉၈၀ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၀၂ တွင်ချမှတ်သော (၁၆-၉-၈၂)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးစံဦး (ခ)
ဦးစွတ်ပရား
နှင့်
ဦးလှမြင့်

ဂေါပကအဖွဲ့သည် တရားဝင်တည်ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ ပေးရန်နှင့် ဘုရားကျောင်း၏ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတွင်ဦးလှမြင့်မှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုရန် ထာဝစဉ် တားမြစ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက “တရားလိုက ဤအမှုကိုစွဲဆိုထားခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ နှင့် ညီညွတ်ပါသလား” ဟူသည့် ဥပဒေငြင်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားပြိုင်ဘက် အသာပေး ဖြေဆိုကာ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်လိုက်သဖြင့် ဦးစံဦး (ခ) ဦးစွတ်ပရားက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပထမ အယူခံကို တင်သွင်းသည်။

ဤအမှုတွင် ဦးစံဦး (ခ) ဦးစွတ်ပရားက ရှိမူတူးမာရီမယ်တော် ဘုရားကျောင်း ဂေါပကအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌအနေဖြင့် အဆိုပါ ဂေါပကအဖွဲ့၏ ကိုယ်စားတရားလို ပြုလုပ်၍ စွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အများ၏ အခွင့်အရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုများတွင် တဦးတယောက်တည်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုလျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သူ၊ စိတ်ဝင်စားသူများအား အကြောင်းကြားစာများ ထုတ်ခြင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရန်လိုအပ်ပေသည်။ ဤအမှုတွင် အမိန့် ၁၊ နည်း ၈ အရ ဖော်ပြပါလိုအပ်ချက်များကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ မဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အကြောင်းကြောင့် တရားရုံးက အမှုကို ပလပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ လိုအပ်သည့် ဆောင်ရွက်ချက်များ ပြုလုပ်ရန်ကိုသာ ညွှန်ကြားရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အမှုကို မူလအမှတ်စဉ်အရ ပြန်လည်လက်ခံ၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၈ အရ လိုအပ်ချက်များကို ပြုလုပ်ပြီး အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်စေရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
အောက်တို
ဘာလ
၃၀ ရက်

ဦးစိုးလှိုင် ပါ (၂)

နှင့်

ဦးတင်ငွေ ပါ (၄) *

ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် လိုအပ်သည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးအနေဖြင့် ယာယီတားဝရမ်းကို အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးလေ့မရှိပေ။ လျှောက်ထားသူ၏ အမှုသည် မျက်မြင်အားဖြင့် အခြေခံ ရှိခြင်း၊ ကုစား၍ မရနိုင်သော နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုမှ ကာကွယ်ရန် လိုအပ်နေခြင်း၊ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးလျှင် အကျိုးပျက်စီးမှု ပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်း စသည့် အကြောင်းခြင်းရာများ ပေါ်ပေါက်မှသာ ယာယီတားဝရမ်းကို ထုတ်ပေး ရပေမည်။

လျှောက်ထားသူများ အတွက်— ဦးတင်မောင်ကြီး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— (၁) နှင့် (၂) မရှိ

(၃) ကိုယ်တိုင်

(၄) ဦးဘဇော်၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ဗဟိုဥပဒေရုံး

လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးလှိုင်ပါ ၂ ဦးတို့က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင်ငွေပါ ၄ ဦးတို့အပေါ် ၂၂၉ ကြိမ်မြောက် အောင်ဘာလေ သိန်းဆုဖွင့်ပွဲမှ လက်မှတ် အမှတ် ၉-၂၈၀၁၉၁ ကို ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟပေးရန်နှင့် ဆုငွေ ၅၀၀၀၀/- ကျပ်၏ လေးပုံတစ်ပုံစီ ဖြစ်သော ငွေ ၁၂၅၀၀/- ကျပ်စီကို

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၁

† ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂ တွင် ချမှတ်သော (၁၈-၅-၈၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

တရားလိုများအားပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၈၄ တွင် သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ တရားစွဲဆိုထားသည်။ အမှု အတော အတွင်း ယင်းထိလက်မှတ်၏ ဆုငွေကို မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ပေးခြင်း မပြုလုပ်ရန် အောင်ဘာလေ သိန်းဆုဌာနခွဲ ညွှန်ကြားရေးမှူးအား ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် ကျမ်းကျိန်ချက် များနှင့် အတူ တဆက်တည်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်သင့် မသင့်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးမှ စဉ်းစားမည်ဟု အမိန့်ချလိုက်သည်ကို မကျေနပ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဦးစိုးလှိုင်
ပါ(၂)
နှင့်
ဦးတင်ဌေ
ပါ(၄)

လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးမြကြည်တို့က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင် ဌေနှင့် ဦးအေးပြုံးတို့နှင့်အတူ ထိလက်မှတ်အမှတ် ၉-၂၈၈၁၉၁ ကို စပ်တူ ထိုးခဲ့ကြရာ ၂၂၉ ကြိမ်မြောက်အောင်ဘာလေသိန်းဆုဌာနခွဲ ၅၀၀၀၀/- ဆု ပေါက်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင်ဌေနှင့် ဦးအေးပြုံး တို့က ၎င်းတို့နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ စောတင်ဦး၊ စောမောင်ထွေးတို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး အဆိုပါ ထိဆုငွေကို ထုတ်ယူရန် ကြံစည် အားထုတ် နေကြ၍ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ အထက်အပိုဒ် (၁) ပါ အတိုင်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ် ထိလက်မှတ်သည် ပျောက်ဆုံးနေ၍ ဆုငွေထုတ်ပေးခြင်း မပြုရန် လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးမြကြည်တို့ကလည်းကောင်း၊ လျှောက်ထား ခံရသူ ဦးတင်ဌေနှင့် ဦးအေးပြုံးတို့က လည်းကောင်း၊ အောင်ဘာလေ သိန်းဆုဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးထံ ၇-၃-၈၃ နေ့က တိုင်ကြားစာ ပေးပို့ ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းထိလက်မှတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးစိုးလှိုင်က ဦးအေးပြုံး နှင့် ဦးတင်ဌေတို့အပေါ် ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲဆိုထားသည်။ တဖန်စသုံးလုံးဌာနကလည်း ထိုထိ လက်မှတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး လျှောက်ထားသူ ၂ ဦးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင်ဌေ၊ ဦးအေးပြုံးနှင့် ထိရောင်းသူ ဦးတင်ဦးတို့ အပေါ် ကမာရွတ် မြို့နယ်တရားရုံး၌ပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၁၀၉/၅၁၁ အရ တရား စွဲဆိုထားသည်။ အဆိုပါ အမှုတို့မှာ ယခုအခါ ပြီးပြတ်ခြင်း မရှိကြသေးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တားဝရမ်းထုတ်ပေးသင့် မသင့်ကို လောလောဆယ် အမိန့်မချသေးပဲ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ပြီးမှ စဉ်းစားပေး မည်ဟု အမိန့်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဗဟိုဥပဒေရုံးမှ အကျိုး ဆောင် ဦးဘဇော်က လျှောက်လဲရာတွင်လည်း အချင်းဖြစ် ထိလက်မှတ်သည် အရှုပ်အရှင်းများ ရှိနေ၍ ထိရုံးက ဆုငွေကို လွယ်လွယ်နှင့် ထုတ်ပေးလိမ့် မည် မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

၁၉၈၄
ဦးစိုးလှိုင်
ပါ(၂)
နှင့်
ဦးတင်ဇွန်
ပါ(၄)

တရားရုံး အနေဖြင့် ယာယီတားဝရမ်းကို အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးလေ့
မရှိပေ။ လျှောက်ထားသူ၏ အမှုသည် မျက်မြင်အားဖြင့် အခြေခံရှိခြင်း၊ ကုစား
၍ မရနိုင်သော နစ်နာဆုံးရှုံးမှုမှ ကာကွယ်ရန်လိုအပ်နေခြင်း၊ တားဝရမ်း
ထုတ်ပေးလျှင် အကျိုးပျက်စီးမှု ပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်း စသည့် အကြောင်း
ခြင်းရာများ ပေါ်ပေါက်မှသာ ယာယီတားဝရမ်းကို ထုတ်ပေးရပေမည်။ လက်ရှိ
အခြေအနေများအရ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက မိမိ၏ ဆင်ခြင်တုံ တရားနှင့်
အညီ ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်မှာ မှားယွင်းကြောင်း မတွေ့ရ၍ ဝင်ရောက်
စွက်ဖက်ရန် မလိုအပ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေစရိတ်
၅၀/- ကျပ် သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးစိန်

နှင့်

ဒေါ်မြအောင်ပါ(၂) *

† ၁၉၈၄

နိုင်ငံ့ကာလ

၂၇ ရက်

ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိသည့်အခါ လိုက်နာရမည့် နည်းလမ်းကို ညွှန်
ကြားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိလျှင် တရားမျှတမှု၊ သာနာညီ
မျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။
သူတပါးထံမှ ကုန်စည်များကို အကြွေးဝယ်ယူသူအား ကုန်ဖိုးငွေ ပြန်လည်
ပေးဆပ်စေခြင်းသည် အဆိုပါမူများနှင့် ကိုက်ညီပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်ဝေဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးအောင်ဒင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၆/၇၈ တွင် အယူခံ
တရားလို ဦးစိန်က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြအောင်နှင့် ဦးရွှင်ခမ်းတို့အပေါ်
ကုန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၉၁၃၀/၅၀ ပြားရလိုမှုစွဲဆိုရာ ပြည်နယ်တရားရုံးက ငွေကျပ်
၉၄၀/- သာ ပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဦးစိန်က မကျေနပ်
သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးစိန်က ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှစ၍ မိမိသည် ဒေါ်မြအောင်
တို့အား အချို့မှုန်များကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် အလီလီ ရောင်းချ ခဲ့ကြောင်း၊
ယခင်ကကုန်ကြွေးများကိုအခါအားလျော်စွာပေးဆပ်ခဲ့သော်လည်း ၂၉-၆-၇၆
နေ့မှစ၍ အဆိုလွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ပြသည့် စာရင်းတွင် ဖော်ပြထားသည့်

* ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၆
† ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆ တွင် 'ချမှတ်သော (၂၃-၁-၈၀)
နေ့စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးစိန်
နှင့်
ဒေါ်မြအောင်
ပါ(၂)

အတိုင်း လက်ကျန် ငွေကျပ် ၁၉၁၃၈/၅၀ ပြားကို ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ရှေ့နေမှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားစာပေးပို့၍ တောင်းဆိုသော်လည်း မရကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ အဆိုပါကုန်ဖိုး လက်ကျန်ငွေများကို ရလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြအောင်က ဦးစိန်၏ အဆိုပြုချက်များကို အတည်အလင်းငြင်းဆိုခြင်းမပြုချေ။ တရားမစွဲဆိုမီ တစ်နှစ်ခန့် အတွင်းက လားရှိုးမှ နှစ်ခမ်းသို့ ဦးစိန်၏ အချို့မှုန့်များ သွားရောက်ရောင်းချပြီး အကြွေးများ ကောက်ခံ၍ ပြန်လာရာတွင် ဒေါ်မြတိုက်ခံရ၍ ငွေကျပ် ၁၅၀၀၀/- ခန့်ဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း၊ အချို့မှုန့်များမှာ မှောင်ခိုပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ပေးရန်မသင့်ကြောင်း၊ ကားခပေးငွေကျပ် ၁၂၄၀/- ပေးရန်အသင့်ရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

တရားပြိုင် ဦးရွှက်ခမ်းက အချင်းဖြစ် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွင် မိမိပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း ထုချေသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေသည် အတည်မဖြစ်သဖြင့် မူလရုံးက အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ပြုလုပ်ခဲ့သော ပဋိညာဉ်မှာ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အမှုမှာ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေတင်ပြချက်အရ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ခြင်းအက်ဥပဒေသည် အတည်မဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို စွဲဆိုသော အမှုမှာ အခြေခံမရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိလျှင် တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ သူတပါးထံမှ ကုန်စည်များကို အကြွေးဝယ်ယူသူအား ကုန်ဖိုးငွေ ပြန်လည်ပေးဆပ်စေခြင်းသည် အဆိုပါမူများနှင့် ကိုက်ညီပေသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ ဦးစိန်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒေါ်မြအောင်သည် ဟင်းချိုမှုန့်ဖိုးငွေများ အပါအဝင် ကျပ် ၁၉၁၃၈/၅၀ ပြား ပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးစိန်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စတွင် ဦးရွှက်ခမ်းပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဦးစိန်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒေါ်မြအောင်အပေါ် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စီရင်နှင့်တကွ ဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကိုကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ် ဇ ဘူ ရာ ဘီ ဘီ

ဦး ထွန်း မောင်

ဦး ကျော် မြင့်

ဒေါ် ကျင် စု

ဦး စု လ တန်

နှင့်

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၃၀ ရက်

ဒေါ်လှရင်(၎င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်စာရယူ ဦးအောင်ဘေး)*

မြို့ပြဒေသနယ်နိမိတ်အတွင်းမပါဝင်သော အိမ်မှ အိမ်ငှားအားနှင်လိုမှု-
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း-ယင်းအမှု
မျိုးမှ အခင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့ပြဒေသအတွင်းမရှိသော အိမ်မှ အိမ်ငှားများနှင်လို
မှုသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ယင်း
အမှုမျိုးတွင် အခင်းဖြစ်အကြောင်းအရာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

(၁) တရားပြိုင်သည် တရားလို၏အိမ်ငှားဖြစ်ခြင်း၊

(၂) အငှားချထားမှုကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၁
ပါပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်ရပ်အရ ရပ်စဲပြီးခြင်း၊

(၃) တရားပြိုင်သည် အငှားချသည့်ဥပစာမှ ဖယ်ရှားမပေးခြင်း။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၉၆၊ ၉၇၊ ၉၈၊ ၉၉၊ ၁၀၀

† ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇ တို့တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၃-၈၄)နေ့စွဲပါ ဝဲခူတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်ဘုရာ
ဘိဘိ
ဦးထွန်းမောင်
ဦးကျော်မြင့်
ဒေါ်ကျင်စု
ဦးစုလတန်
နှင့်
ဒေါ်လှရင်
(၎င်း၏တရား
ဝင်ကိုယ်စား
လွယ်စာရသူ
ဦးအောင်ဘေး)

အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်လှရင်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ အယူခံတရားလိုများအား အငှားချထားမှုကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့် အညီ ရပ်စဲပြီးနောက် နှင်လိုမှုစွဲဆိုခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင်သဖြင့် ဒေါ်လှရင်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေအရ ဒီကရီရထိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးသောင်းညွန့်
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဇော်ဝင်း (လက်ပံတန်း)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဒေါ်ဘုရာဘိဘိ၊ ဦးထွန်းမောင်၊ ဦးကျော်မြင့်၊ ဒေါ်ကျင်စုနှင့် ဦးစုလတန်တို့က အိမ်လခများမပေး၍ ၎င်းတို့အား အခင်းဖြစ်အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပေးရန်အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှရင်က မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) အရ မင်းလှမြို့နယ်တရားရုံး ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂ နှင့် ၁၂ တို့တွင် တရားစွဲခဲ့ရာ စွဲဆိုသည့် အတိုင်း ဒီကရီချပေးလိုက်သည်ကို မကျေနပ်၍ ဖဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံတရားလိုများက အသီးသီးအယူခံကြသည်။ တိုင်းတရားရုံးတွင်လည်း ၎င်းတို့ပင် အရေးနိမ့်ပြန်သောကြောင့် ဤဗဟိုတရားရုံးသို့ တရားမဒုတိယ အယူခံမှုများ တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဤ အယူခံမှုများတွင် စဉ်းစားရမည့် အချက်အလက်တို့မှာ တူညီနေ၍ ဤစီရင်ချက်သည် အယူခံမှုအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှရင်က စစ်ကွင်းမြို့၊ ဘူတာရုံ လမ်း တွင် ရှိသည့် ၎င်း၏နှစ်ထပ်အိမ်၌ အယူခံတရားလိုများအား အငှားထားခဲ့ကြောင်း၊ မူလက အိမ်ရှင် အိမ်ငှား သဘောတူထားသည့်နှုန်းအတိုင်း ပေးရန်ရှိသော အိမ်လခများကို အယူခံတရားလိုအသီးသီးက မှန်မှန်ပေးခဲ့ကြကြောင်း၊ ၎င်း၏လျှောက်ထားချက်အရ မင်းလှမြို့နယ်၊ စံငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့မှ အခန်းခများကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ အယူခံတရားလိုများက ငှားရမ်းခများ မပေးတော့သဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲပြီးနောက် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ၎င်းတို့ကို နှင်ထုတ်ပေးရန်အဆိုပြု၍ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

အယူခံတရားလိုများက အိမ်လခများပေးရန် ငြင်း ဆန် ရ ခြင်း သည် လခ မပေးလို၍ မဟုတ်ဘဲအယူခံတရားပြိုင်က အိမ်လခဖြတ်ပိုင်းမပေး၍ဖြစ်ရကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်၏ အကျိုးဆောင်က ပေးသည့်နို့တစ်စာမှလည်း အိမ်လခ သက်သက်ပေးရန် တောင်းဆိုခြင်းမဟုတ်၍ တရားမဝင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပခဲ့ကြသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ဘုရာ
ဘိဘီ
ဦးထွန်းမောင်
ဦးကျော်မြင့်
ဒေါ်ကျင်စု
ဦးစုလတန်
နှင့်
ဒေါ်လှရင်
(၎င်း၏တရား
ဝင်ကိုယ်စား
လွယ်စာရသူ
ဦးအောင်ဘေး)

ဤအယူခံမှုများတွင် အခင်းဖြစ်အိမ်သည် မင်းလှ မြို့နယ် စစ်ကွင်း မြို့၊ ဘူတာရုံလမ်းတွင်ရှိ၍ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင် မဝင် စဉ်းစားရန်ရှိသည်။ မြို့များအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ မြို့အဖြစ် မင်းလှမြို့ကို သတ်မှတ်ရာတွင် ရပ်ကွက်ကြီး (၈)ခုသာ မြို့ဧရိယာနယ်နိမိတ်အတွင်းပါဝင်ပြီး စစ်ကွင်းမှာ မြို့ဧရိယာနယ်နိမိတ်အတွင်း ပါဝင်ခြင်းမရှိကြောင်း ၃-၁၁-၇၃ နေ့စွဲပါ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပြန်တမ်းအပိုင်း ၂၊ စာမျက်နှာ ၁၂၇၈ ပြန်တမ်း အမှတ် ၄၈၈ အရ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်အိမ်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးမဝင်ပေ။ မြို့ပြ ဒေသအတွင်း မရှိသော အိမ်မှ အိမ်ငှားများနှင့်လိုမှုသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ယင်း အမှုမျိုး တွင် အ ခင်း ဖြစ် အကြောင်းအရာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

- (၁) တရားပြိုင်သည် တရားလို၏အိမ်ငှားဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) အငှားချထားမှုကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရရပ်အရ ရပ်စဲပြီးခြင်း၊
- (၃) တရားပြိုင်သည် အငှားချသည့် ဥပစာမှဖယ်ရှားမပေးခြင်း။

ယခုအယူခံမှုများ၌ အယူခံတရားလိုများသည် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှရင် ၏ အိမ်ငှားများဖြစ်ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ အငြင်းမပွားခဲ့ပေ။ အယူခံတရားလိုများ က ငှားရမ်းခများမပေးကြသဖြင့် ၎င်းတို့ အသီးသီးအပေါ် အယူခံတရားပြိုင်မှ ငှားရမ်းခြင်းကို ငှားရမ်းသည့်လ ကုန်ဆုံးသည့် အချိန်တွင် ရပ်စဲပြီးနောက် ထိုသို့ ရပ်စဲသည့်နို့တစ်စာကို ငှားရမ်းခြင်းလမကုန်ဆုံးမီ ၁၅ ရက် တင်ကြို၍ စာတိုက်မှ မှတ်ပုံတင်၍ ပေးပို့လျက် အခင်းဖြစ်အိမ်မှ ထွက်ခွာပေးရန် တောင်း ဆိုခဲ့သော်လည်း အယူခံတရားလိုများက ဖယ်ရှားပေးခြင်းမရှိကြဘဲ ဆက်လက် နေထိုင်လျက်ရှိကြကြောင်း နှစ်ဘက် သက်သေများ၏ ထွက်ချက်နှင့် သက် သေခံအထောက်အထား နို့တစ်စာများအရ တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံ တရားပြိုင်ဒေါ်လှရင်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အ ခင်း ဖြစ် အိမ် မှ အယူခံ တရားလိုများအား အ ငှား ချ ထား မှုကို ပစ္စည်း

၁၉၈၄
ဒေါ်ဇာရာ
ဘိဘီ

ဦးထွန်းမောင်

ဦးကျော်မြင့်

ဒေါ်ကျင်စု

ဦးစုလတန်

နှင့်

ဒေါ်လှရင်

(၎င်း၏တရား

ဝင်ကိုယ်စား

လှယ်စာရသူ

ဦးအောင်ဘေး)

လွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့်အညီရပ်စဲပြီးနောက် နှင်လိုမှုစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်သဖြင့် ဒေါ်လှရင်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေအရ ဒီကရီရထိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရမူ ဒီကရီရပိုင်ခွင့်ရှိသူ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မင်းလှမြန်မာ တရားရုံးနှင့် ဝဲခူးတိုင်း တရားရုံးတို့က အယူခံတရားလိုများအပေါ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ ချမှတ်ခဲ့သော ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်၍ ယင်းအစား ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေအရ နှင်ထုတ်မှုဒီကရီကို ချမှတ်လိုက်သည်။ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် ဤအယူခံမှုများတွင် ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကျခံကြစေ။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးသန့်စင်နှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးဇော် ဝင်း
နှင့်
ဦးဖေ တင် ဝင်း *

† ၁၉၈၄
အောက်တို
ဘာလ
၃၀ ရက်

တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ လျှောက်ထားမှုများတွင်
ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကို တိုးချဲ့ခြင်း မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ သည် တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ၊ လျှောက်ထားမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း
မရှိသောကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုကို ယခင်နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်က
စစ်ဆေးခဲ့ရာ ၎င်း၏ မူလဘက်ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေအပိုင်း ၃၄ အရ၊ အမှုခေါ်
စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခဲ့သည့် အမှုဖြစ်၍ ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာနက အမှုကို
ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးရန် မူလဘက်ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေ
အပိုင်း ၃၅ အရသာ ဤဗဟိုတရားရုံးသို့ ခိုင်လုံသော အကြောင်းများ တင်ပြ
လျှောက်ထားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ပဲ ရန်ကုန်တိုင်းတရား
ရုံးတွင် တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ၊ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမှာ
လည်း မှားယွင်းနေပေသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးနေလ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဘဇော်၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ဗဟိုဥပဒေရုံး

ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၄/၆၅ တွင် ဆိုရှယ်လစ်
စီးပွားရေး တည်ဆောက်မှုကော်မီတီက လျှောက်ထားသူ ဦးဇော်ဝင်းအပေါ်

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၀၀

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၀ (ပန်းဘဲတန်း) တွင် ချမှတ်သော
(၉-၅-၈၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးဇော်ဝင်း
နှင့်
ဦးဖေတင်ဝင်း

ငွေ ၈၆၇၃၉ ကျပ် ၁၀ ပြား ရလိုမှု စွဲဆိုရာတွင် စရိတ်နှင့် ကြော်ငြာခများ တင်သွင်းရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် မူလဘက်ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေအပိုဒ် ၃၄ အရ အမှုခေါ် စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာနက ယင်း အမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက် ကြားနာပေးရန် တရားမ ကျင့်ထုံးအမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် လျှောက်ထား သည့်အခါ၊ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း ခွင့်ပြုလိုက်သော ကြောင့် ဦးဇော်ဝင်းက မကျေနပ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဘီအီးဒီစီနှင့် ဒီအက်စ်အိုင် လက်အောက်ခံ အထွေထွေ ရောင်း ဝယ်ရေးကုမ္ပဏီလီမိတက်နှင့် လျှောက်ထားသူ ဦးဇော်ဝင်းတို့ ငဝိအရောင်း အဝယ်လုပ်ကြရာတွင် ဦးဇော်ဝင်းထံမှ အထွေထွေ ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ လီမိတက်က ရရန်ရှိသော ငွေ ၈၆၇၃၉ ကျပ် ၁၀ ပြားကို တရားစွဲဆို တောင်း ခံသည့်အမှုဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှုတွင် လျှောက်ထား သူက ဤအမှုကို ကာလ စည်းကမ်းသတ် ၁၆ နှစ် ကျော်လွန်ပြီးနောက် ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် အမိန့် ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ သိသာစွာ မှားယွင်းနေကြောင်း အဓိကထား၍တင်ပြသည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအပိုဒ် ၁၆၃ တွင် စရိတ် တင်သွင်းရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့် အမှုအား ပလပ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက် ပေးရန် တရားလိုသည် ပလပ်သည့် နေ့မှ ရက် ၃၀ အတွင်း လျှောက်ထားရမည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ သို့သော် တရားလိုဘက်မှ ကာလ စည်းကမ်းသတ် အချိန်အတွင်း မလျှောက်ထားခဲ့ကြပဲ၊ အမှုကို ပလပ်ပြီး နောက် ၁၆ နှစ်ကျော်မှ ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ကြန့်ကြာသွားရခြင်းသည် ပြည်သူပိုင် အသိမ်းခံရပြီးနောက် ကုန်သွယ် ရေးကောင်စီများ ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ လုပ်ငန်းများ လွှဲပြောင်းရယူရခြင်း၊ ဝန်ကြီး ဌာန အဆင့်ဆင့်သို့ အကျိုးအကြောင်း တင်ပြရခြင်း၊ တရားထပ်မံစွဲဆိုရန် ရံပုံငွေများ တောင်းခံနေရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားလိုဘက်မှ တင်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းပြချက်တို့သည် လက်ခံရန် ခိုင်လုံသည့်အကြောင်း ပြချက်များ မဟုတ်ပေ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၅ သည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၄ အရ၊ လျှောက်ထားမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့ခြင်း ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ နောက်တကြောင်းမှာလည်း ဤအမှုကို ယခင်နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်က စစ်ဆေးခဲ့ရာ ၎င်း၏ မူလဘက်ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေအပိုဒ် ၃၄ အရ၊ အမှုခေါ်

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
အောက်တို
ဘာလ
၂၅ ရက်

ဒေါ် တင်ရီ
နှင့်
ဒေါ် နှင်းစိန် *

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှု— ဤအမှုမျိုးတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
သည် အဓိကမဟုတ်ခြင်း - တရားလိုအနေဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိ
စေကာမူ ခွင့်ပြုခဲ့သူ ဖြစ်ပါက ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်း၍ နှင်ပိုင်
ခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၄၄/၈၁ အရ အချင်းဖြစ်
အိမ်ကို လျှောက်ထားခံရသူက ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ
အငြင်းမပွားပေ။ သို့သော် ယခုအမှုသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေသူအား နှင်ထုတ်
ပေးရန် စွဲဆိုသည့် အမှုဖြစ်ရာ အိမ်၏ပိုင်ဆိုင်မှု ပြဿနာကို အဓိကထား၍
စဉ်းစားရန် မလိုပေ။ လျှောက်ထားသူအား အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် လျှောက်ထား
ခံရသူက အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကိုသာ အဓိကထား
စဉ်းစားရပေမည်။ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ခွင့်ပြု
သော သူက ပိုင်ရှင်မဟုတ်စေကာမူ ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူကို ပေးထားသည့် ခွင့်ပြု
ချက်အား ရုပ်သိမ်းပြီး နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးထွန်းရွှေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးဝင်းမောင် (မော်လမြိုင်)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၇ (မ)/၈၀ တွင် လျှောက်
ထားခံရသူ ဒေါ်နှင်းစိန်က လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်ရီအပေါ် အခမဲ့ခွင့်ပြု
ချက်ဖြင့် နေသည့် အိမ်မှ ဖယ်ရှားထွက်ခွာပေးရန် စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ပဏာမ

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၅

† ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၇ တွင် ချမှတ်သော (၂၇-၁-၈၄)
နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ငြင်းချက် (၄)ခု ထုတ်၍ ကြားနာပြီးနောက် ငြင်းချက်အမှတ် (၁) (၂) (၃)တို့ကို လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်နှင်းစိန်အား အသာပေးဖြေဆိုခဲ့သည် ကို မကျေနပ်သောကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်ရီက ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်ရီ
နှင့်
ဒေါ်နှင်းစိန်

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်နှင်းစိန်ကို အသာပေး ဖြေဆိုခဲ့သည့် ပဏာမ ငြင်းချက် (၃)ခုမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

- (၁) တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို အပြီးအပိုင် ရောင်းချပြီး ဖြစ်သဖြင့် ယခုအမှု စွဲဆိုရန် အခွင့်အရေး မရှိ ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။
- (၂) တရားလို၏ စွဲဆိုမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအရ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီး ဖြစ်သလား။
- (၃) မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားမ တရားသူကြီးရုံးတရားမကြီးမှု အမှတ် ၉/၆၉ ပါ စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်သည် တရားလို စွဲဆိုမှုတွင် တရားဥပဒေအရ ပိတ်ပင်ချက် ဖြစ်ပါသလား။

လျှောက်ထားသူ ဘက်မှ ပဏာမ ငြင်းချက် (၁)ကို အဓိကထား၍ လျှောက်လဲခဲ့သည်မှာ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို လျှောက်ထားခံရသူက ရာကျူးပါ ၃ ဦးတို့အား စာချုပ်အမှတ် ၄၄/၈၁ အရ ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ယခုအမှုကို စွဲဆိုရန် အခွင့်အရေး မရှိတော့သဖြင့် မူလရုံးက ၎င်းအား အနိုင်ပေးခဲ့ခြင်း သည် မှားယွင်းနေပါသည်ဟု ဆိုသည်။ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၄၄/၈၁ အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို လျှောက်ထားခံရသူက ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဆို သော အချက်မှာ အငြင်းမပွားပေ။ သို့သော် ယခုအမှုသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေသူအား နှင်ထုတ်ပေးရန် စွဲဆိုသည့်အမှုဖြစ်ရာ အိမ်၏ပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရန်မလိုပေ။ လျှောက်ထားသူအား အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် လျှောက်ထားခံရသူက အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခြင်းဟုတ်မဟုတ်ကိုသာ အဓိက ထား စဉ်းစားရပေမည်။ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ခွင့်ပြုသောသူက ပိုင်ရှင် မဟုတ်စေကာမူ ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူကို ပေးထားသည့် ခွင့်ပြုချက်အား ရုပ်သိမ်းပြီး နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် မွန်ပြည် နယ်တရားရုံးက ငြင်းချက်(၁)ကို လျှောက်ထားခံရသူအား အသာပေး ဖြေဆိုခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်ရီ
နှင့်
ဒေါ်နှင်းစိန်

လျှောက်ထားသူနှင့် မိသားစုအား အချင်းဖြစ် အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ၁၉၇၃ ခုနှစ် လောက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၆-၉-၈၀ နေ့တွင်တစ်ကြိမ်၊ ပေါင်း နှစ်ကြိမ် လျှောက်ထားခံရသူက ဘိုကုန်းရပ်ကွက် လူကြီးများရှေ့၌ တင်ပြ ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း အဆိုလွှာအပိုဒ် (၅) နှင့် (၆) အရ တွေ့ရသည်။ ယခုလို အမှုမျိုးသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၂၀ နှင့် သက်ဆိုင်ပေသည်။ ယင်းအမှတ်စဉ်တွင် တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့် ရရှိသည့်အခါ က စ၍ ၆ နှစ် ကာလကို ရေတွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ လျှောက်ထား ခံရသူက ခွင့်ပြုချက်ကို နောက်ဆုံးရုပ်သိမ်းခဲ့သော နေ့မှာ ၆-၉-၈၀ နေ့ ဖြစ်ရာ ယင်းနေ့မှ စ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ရေတွက်ရပေမည်။ ထိုနေ့က စ၍ ရေတွက်လျှင် အမှုစွဲဆိုသည့် နေ့၌ ၆ နှစ် မပြည့်သေး၍ ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသေးပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ငြင်းချက် (၂) ကို လျှောက်ထား ခံရသူအား အသာပေး ဖြေဆိုခဲ့ခြင်းသည်လည်း မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ငြင်းချက် (၃) နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်လက်သုံးသပ်သည့်အခါ မော်လမြိုင်မြို့ နယ်ပိုင်တရားမ တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉/၆၉ တွင် လျှောက်ထား ခံရသူက လျှောက်ထားသူ အပေါ် အချင်းဖြစ် အိမ်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်စွဲဆိုခဲ့ရာ စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုသည့်နေ့တွင် လျှောက်ထား ခံရသူနှင့် ၎င်း၏ အကျိုးဆောင်တို့ မလာသဖြင့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၇ (မ)/၈၀ မှာ လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူအပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသည့် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ နှင်ထုတ် ပေးရန် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တရားမကြီးမှု ၉/၆၉ တွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခြေ ပြု၍ စွဲဆိုထားခြင်းဖြစ်ပြီး တရားမကြီးမှု ၆၇ (မ)/၈၀ မှာ ခွင့်ပြုချက်ကို အခြေပြု၍ စွဲဆိုထားခြင်းဖြစ်ရာ အမှုနှစ်ခုမှာ အခြေခံအကြောင်းခြင်းရာချင်း မတူကြသည့် အလျောက် သက်သေတင်ပြရမည့် အချက်တို့မှာလည်း ခြားနား ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားမကြီးမှု ၉/၆၉ ၏ စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်သည် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၇ (မ)/၈၀ ကို တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ရန် ပိတ်ပင်ပြီး ဖြစ်သည့် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ငြင်းချက် (၃) ကိုလည်း လျှောက်ထားခံရသူဘက် အသာပေး ဖြေဆိုခဲ့ခြင်းသည်လည်း မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းတို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်ငွေကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်တင် ရီ

နှင့်

၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၊ အရှေ့မြောက်မြန်မာ
ပြည်သူ့ကောင်စီ၊ မန္တလေးမြို့

၂။ မခင်မြဝင်း *

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာလ

၁ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ
ဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃) - မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၏
အမိန့်များအား ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့် အာဏာကို နိုင်ငံတော်ကောင်စီ
သို့ အပ်နှင်းထားပြီး ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခင်အခါက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး
ဝန်က ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ချမှတ်သည့် အမိန့်ကိုမကျေနပ်လျှင် ယခင်တရား
လွှတ်တော်ချုပ်နှင့် နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်သို့ စာချွန်တော်ဖြင့် ပယ်ဖျက်
ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သော်လည်း ယခုအခါတွင် ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃)
အရ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၏ အမိန့်တို့အား ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့်
အာဏာကို နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ အပ်နှင်းထားပြီး ဖြစ်သည့် အလျောက်
တရားရုံးများမှ နေ၍ ဤအမှုမျိုးကို လက်ခံကြားနာစီရင်ရန် အကြောင်း မရှိ
တော့ချေ။

အယူခံတရားလို အတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးလှကို၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၂/၈၁ တွင် အယူခံ
တရားလို ဒေါ်တင်ရီက တရားလိုပြုလုပ်၍ အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော
မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြန်မာ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့နှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၆

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၂ တွင် ချမှတ်သော (၁၄-၉-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်ရီ
နှင့်
၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီး
ကြပ်ရေး အဖွဲ့၊
အရှေ့မြောက်
မြို့နယ် ပြည်သူ့
ကောင်စီ၊
မန္တလေးမြို့

၂။ မခင်မြဝင်း

မခင်မြဝင်းတို့ အပေါ် မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ အခွန်အမှုအမှတ် ၂/၈၀ တွင် ၁၆-၁၂-၈၁ ရက်နေ့က ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် အဆိုပါ အမိန့်အတိုင်း ငှားရမ်းခများ ပေးခြင်းနှင့် အခြားဆောင်ရွက်မှုများ မပြုလုပ်ရန် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်းခံရသည့် အတွက် ဒေါ်တင်ရီက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်ရီက သုပိုင်အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဦးဖေကျန်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းတို့အား ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ အတွင်းက ဦးဖေကျန်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းတို့၏ သမီး မခင်မြဝင်းနှင့် ခင်ပွန်း ဦးမောင်မောင်အေး တို့သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြောင်း၊ ဦးဖေကျန်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောအခါ မခင်မြဝင်းသည် မန္တလေးအရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ အမှုအမှတ် ၂/၈၀ တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ငှားရမ်းခများ ပေး၍ နေထိုင်ခွင့် ပြုရန် လျှောက်ထားချက်အပေါ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့က ခွင့်ပြုအမိန့် ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့သည် မိမိတွင်ရှိသော အခွင့်အာဏာထက် ကျော်လွန်၍ ဆောင်ရွက်ထားသောကြောင့် နှစ်နာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်သည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ငှားရမ်းခများ ပေးခြင်းနှင့် အခြား ဆောင်ရွက်မှုများ မပြုလုပ်ရန် ထာဝစဉ် တားဝရမ်း ထုတ်ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့နှင့် မခင်မြဝင်းတို့ အပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ထုတ်ခဲ့သည် -

“၁။ ယခုပုံစံပါအမှုအား စီရင်နိုင်ရန် ဤရုံးတော်တွင် အခွင့်အာဏာ မရှိဟု ဆိုခြင်းသည် မှန်သလား။

၂။ တရားလိုသည် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း မစွဲဆိုနိုင်ဟု ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။”

တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက် လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာပြီး ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ဒေါ်တင်ရီအား အရှုံးပေး ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။

ယခင်အခါက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ပုဒ်မ ၁၃(၁) အရ ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် ယခင်တရားလွှတ်တော်ချုပ်နှင့် နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်သို့ စာချွန်တော်ဖြင့် ပယ်ဖျက် ပေးရန် အတွက် လျှောက်ထားနိုင် သော်လည်း ယခု အခါတွင် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃) အရ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့၏ အမိန့်တို့အား ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့် အာဏာကို နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ အပ်နှင်းထားပြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် တရားရုံးများမှ နေ၍ ဤအမှုမျိုးကို လက်ခံကြားနာ စီရင်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်တင်ရီ
နှင့်
၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခကြီး
ကြပ်ရေးအဖွဲ့၊
အရှေ့မြောက်
မြို့နယ်ပြည်သူ့
ကောင်စီ၊
မန္တလေးမြို့
၂။ မခင်မြဝင်း

သို့ဖြစ်ရာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ချမှတ်သည့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့၏ အမိန့်ကို ဒေါ်တင်ရီက ကျေနပ်ခြင်း မရှိလျှင် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၃ (၃) အရ အဆိုပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် နိုင်ငံတော် ကောင်စီသို့ လျှောက်ထားရန် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟ ကြေငြာသည့် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန် မသင့်ဟု ဦးထွေးနှင့် ဦးသက်ထွန်းပါ- ၅ (၁) အမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရာ ပြည်သူ့တရားသူကြီး အဖွဲ့ (အဖွဲ့ရုံး) ၏ ၁၄-၉-၈၄ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၁၀၆/၁၅/ပတဖ အရ ပြည်နယ်/တိုင်း/မြို့နယ်တရားရုံးများသို့ ဖြန့်ဝေထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။

အမှုသည်များ မိမိတို့ စရိတ် မိမိတို့ ကျခံကြစေ။

(၁) ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၉၂။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးခင်ဇော်နှင့်ဦးထွန်းရှိန်
တို့ ပါဝင်သောဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၀၄
အောက်တို
ဘာလ
၃၀ ရက်

ဦး တင် ဦး
နှင့်
ဦး ဂွမ်ဟုတ် *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-၆၆
ရုံးတွင် ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သည့် ဇာရီမှုကိုသာ ဆိုင်းငံ့နိုင်ပြီး၊
အခြားရုံးရှိ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့မှုမပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်များအရဆိုလျှင် တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် တရားရုံးသည်
မိမိရုံးတွင် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သော ဇာရီမှုကိုသာ ဆိုင်းငံ့ပေးနိုင်ပေ
သည်။ အခြားတရားရုံးရှိ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးလှတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးဇော်မင်းစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

တရားနိုင်ဦးတင်ဦးက တရားရုံးဒေါ်ဟန်ရှိန်အပေါ် ဒီကရီ အတည်ပြုရန်
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၃) ရပ်ကွက် တရားရုံး တရားမ ဇာရီမှုအမှတ်
၁/၀၂ အရ လျှောက်ထားရာတွင် ဒေါ်ဟန်ရှိန်၏ သားမက်ဟု အဆိုရှိသူ
ဦးဂွမ်ဟုတ်က အဆိုပါဒီကရီသည် မိမိအပေါ်အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း
မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် ဦးတင်ဦးအား တရားပြိုင်ထား၍ လမ်းမတော်မြို့နယ်
တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇/၀၃ တွင် တရားစွဲဆိုသည်။ အဆိုပါ
တရားမကြီးမှု မပြီးပြတ်မီအတောအတွင်း ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် ဦးဂွမ်
ဟုတ်က အမှတ်(၃) ရပ်ကွက်တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁/၀၂ ၌
လျှောက်ထားသည်။ ရပ်ကွက်တရားရုံးက ဦးဂွမ်ဟုတ်၏ လျှောက်လွှာကို

* ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆၁

† ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၀ တွင်ချမှတ်သော (၂၀-၉-၀၃)
နဲ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ပလပ်ပြီး အိမ်နှင့်ဝရမ်းထုတ်ရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လမ်းမတော် မြို့နယ်တရားရုံးက အတည်ပြုခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၁/၈၃ တွင် ရပ်ကွက်နှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကိုပယ်ဖျက်၍ ဦးဂွမ်ဟုတ် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊နည်း ၂၉၊ အရ ဆိုင်းငံ့မိန့် ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် တရားရုံး ဦးတင်ဦးက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပြင်ဆင်မှုကို ထပ်မံလျှောက်ထားသည်။

၁၉၈၄
ဦးတင်ဦး
နှင့်
ဦးဂွမ်ဟုတ်

တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် တရားရုံးသည် မိမိရုံးတွင် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သော ဇာရီမှုကိုသာဆိုင်းငံ့ပေးနိုင်သည်။ အခြားတရားရုံးရှိ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ လမ်းမတော် မြို့နယ် တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇/၈၃ မပြီးမပြတ်မီအတောအတွင်း အမှတ်(၃)ရပ်ကွက် တရားရုံးတရားမဇာရီမှုအမှတ် ၁/၈၂ ကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် အဆိုပါ ရပ်ကွက် တရားရုံး တရားမဇာရီမှုတွင် ဦးဂွမ်ဟုတ်က လျှောက်ထားခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊နည်း ၂၉ တွင် အကျုံးမဝင်သောကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ဦးဂွမ်ဟုတ်၏ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု၍ ဆိုင်းငံ့မိန့်ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရပ်ကွက်နှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့် ကုန်ကျစရိတ်များကို လျှောက်ထားခံရသူမှ ကျခံစေရမည်။

ရှေ့နေက ကျပ် ၅၀/-ဟုသတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သောဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၂ ရက်

ဦးထွန်း တင်
နှင့်
ဦးဌေး ပါ(၂) *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈၊ နည်း ၂ - ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံထားသူ
အမှုသည်က သက်သေခံခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွင် တရားဆိုင်ကြရမည့် သူတို့မှာ တရားလို
ဦးဌေးနှင့် တရားပြိုင် ဦးထွန်းတင်တို့သာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အမှုတွင်
ဦးသန်းထွန်းက သက်သေခံရန် လိုအပ်ပါမူ တရားလိုဦးဌေးသည် သူ့အား
သက်သေပြခွင့်ရှိသည့်အားလျော်စွာ အမှုသည်များအား ထိခိုက်နစ်နာနိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိချေ။ ဦးသန်းထွန်းအနေဖြင့် အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံထားသော
ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈၊ နည်း ၂ အရသက်သေခံခွင့်မရှိချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးသန်းလှိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးထွန်းမြိုင်၊ ဦးခင်မောင်ဦး
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၃/၈၂ တွင် လျှောက်ထား
ခံရသူ ဦးဌေးက လျှောက်ထားသူဦးထွန်းတင်၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသန်း
ထွန်းနှင့်ဒေါ်တင်ညွန့်တို့အပေါ် အမွေမီမခံခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ ဦးထွန်းတင်
တစ်ဦးကသာ အမှုဆိုင်ပြိုင်ပြီး ကျန်တရားပြိုင်ဦးသန်းထွန်းနှင့် ဒေါ်တင်ညွန့်
တို့က ဖြောင့်ဆိုလွှာများအသီးသီး တင်သွင်းကြသည်။ ထို့နောက် (၁)
တရားပြိုင် ဦးသန်းထွန်းက အမှုတွင် တရားပြိုင်အဖြစ်ဖြင့် အစစ်ခံခွင့်ပြုရန်
လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက ခွင့်ပြုလိုက်သောကြောင့် ဦးထွန်းတင်က
ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၂

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၃ တွင် ချမှတ်သော (၁၉-၉-၈၃)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ဦးသန်းထွန်း၏ရှေ့နေက သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀ အရ ဦးသန်းထွန်းသည် သက်သေခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ငြင်းချက်အမှတ် (၁) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေမှာ အမွေဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း ပြဆိုရန်အတွက် ဦးသန်းထွန်းအား သက်သေခံခွင့် ပေးသင့်ကြောင်း၊ ဦးသန်းထွန်းသည် တရားလိုဦးဌေး၏အဆိုပြုချက်ကိုသာ ဝန်ခံခြင်းဖြစ်၍ ဦးထွန်းတင်၏ချေလွှာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဝန်ခံခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် ဦးထွန်းတင်အား ချေပရန် သက်သေခံခွင့်ရှိကြောင်းစသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၈၄
ဦးထွန်းတင်
နှင့်
ဦးဌေး
ပါ(၂)

သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀ တွင် အဆိုပြုချက်များကို တရားပြိုင်က အတည့်အလင်း ငြင်းဆိုခြင်းမပြုစေကာမူ တရားရုံးက အဆိုပြုချက်များကို သက်သေပြဆိုနိုင်ရန် ဆင့်ဆိုနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးသန်းထွန်းက ဖြောင့်ဆိုလွှာ တင်သွင်းထားသည်ဖြစ်၍ အဆိုပြုချက်များကို ဝန်ခံခြင်းရှိမရှိပြဿနာမပေါ်ပေါက်ချေ။ အမှုတွင် တရားဆိုင်ကြရမည့်သူတို့မှာ တရားလိုဦးဌေးနှင့် တရားပြိုင်ဦးထွန်းတင်တို့သာဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အမှုတွင် ဦးသန်းထွန်းက သက်သေခံရန် လိုအပ်ပါမူ တရားလိုဦးဌေးသည် သူ့အား သက်သေပြခွင့်ရှိသည့်အားလျော်စွာ အမှုသည်များအား ထိခိုက်နစ်နာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ ဦးသန်းထွန်းအနေဖြင့် အမှုတွင် ဖြောင့်ဆို ဝန်ခံထားသောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၂ အရ သက်သေခံခွင့် မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ဦးသန်းထွန်းက ဦးထွန်းတင်အား ဤပြင်ဆင်မှုအတွက် တရားစရိတ်ပေးရမည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သောဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၃၀ ရက်

ဒဗလျူကေမင်
နှင့်
ဦးမောင်ခို(ခ)နိုင်နား ဂျမားလ် *

တရားဝင် အိမ်ငှားက နေထိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းခံရသူသည်
အိမ်ရှင်၏ တရားဝင်အိမ်ငှားဖြစ်မဖြစ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမောင်ခို၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သူသည် ဒေါ်မြ၏
ခင်ပွန်းဦးအိမ်ရှင်၏တူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်မြကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်မြ
၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူမဟုတ်ချေ။ ဒေါ်မြက အချင်းဖြစ်ဥပစာကို သက်
သေခံ (ဃ) အရ ဦးမောင်ခိုအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်းမှာ နေထိုင်ခွင့်ကို
လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုသို့ လွှဲပြောင်းပေးသည်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဦးမောင်ခိုသည် အိမ်ရှင်ဒဗလျူကေမင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ်သို့
မရောက်ရှိနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဇော်သိန်းထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဘအေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၉/၈၁ (ပန်းဘဲတန်း) တွင်
အယူခံတရားပြိုင်ဦးမောင်ခို(ခ)နိုင်နားဂျမားလ်က အယူခံတရားလိုဒဗလျူ
ကေမင်အပေါ် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ၃၂ လမ်း အမှတ် ၂၀၅ ပထမထပ်နှင့်
ပတ်သက်၍ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုရှိကြောင်း ကြေငြာပေးရန် စွဲဆိုခဲ့ရာ
ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ထိုစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒဗလျူကေမင်က မကျေနပ်၍ ဗဟို
တရားရုံးတွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၂

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၉ တွင် ချမှတ်သော (၂၃-၉-၈၂)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်း ပိုင်ရှင်မှာ ဒဗလျူကေမင်ဖြစ်ပြီး အိမ်ငှားများမှာ ကွယ်လွန်သူဦးအိစွပ်နှင့် ဒေါ်မြတို့ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံတရားပြိုင်ဦးမောင်ခိုမှာ ဦးအိစွပ်၏တူဖြစ်ပြီး ဦးအိစွပ်ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်မြနှင့်အတူလာရောက် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြမကွယ်လွန်မီ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရေးဦးစီးမှူး ဦးဇော်ဝင်းထံတွင် သက်သေခံစာရွက် (ဃ) အရ အခန်းကို ဦးမောင်ခိုအား ကတိသစ္စာဖြင့် လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ များမကြာမီ ဒေါ်မြကွယ်လွန်သွားရာ ဒေါ်မြနှင့်အတူ နေထိုင်သူ တဆင့်ခံအိမ်ငှား ဒေါ်အေးတင် (မြိုင်ပြ) အား ငွေ ၃၁၅၀၀/- ပေးအပ်၍ ပြောင်းရွှေ့စေပြီး နောက် ဦးမောင်ခိုသည် အချင်းဖြစ်အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှင် ဒဗလျူကေမင်က ဦးမောင်ခိုအား အခန်းတွင် နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျူးကျော်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုကာ ပြောင်းရွှေ့ဖယ်ရှားပေးရန် အကျိုးဆောင်မှတဆင့် အကြောင်းကြား လာသဖြင့် ယခုအမှုကို ဦးမောင်ခိုက စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒဗလျူကေမင်
နှင့်
ဦးမောင်ခို
(ခ)
ခိုင်းနား
ဂျမားလ်

အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၅၊ ၆ နှင့် ၇ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည် -

- ၅။ အထက်ပါအတိုင်း တာဝန်ယူဖြေရှင်းဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆွေမျိုးတော်စပ်၍ ချစ်ခင်မြတ် ခိုးမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြသည် ၎င်းမကွယ်လွန်မီကပင် ၎င်းနှင့် ခင်ပွန်း ဦးအိစွပ်တို့နှစ်ဦးပိုင် အချင်းဖြစ် အခန်း အပါအဝင် ၎င်းတို့၏ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းနှင့် မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သည့် ပစ္စည်းအားလုံးကို တရားလိုအား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။
- ၆။ ဒေါ်မြကွယ်လွန်သည့် အချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်း၌လည်းကောင်း၊ အသုဘကိစ္စအပါအဝင်ဒေါ်မြနှင့် သက်ဆိုင်သည့် တာဝန်အားလုံးကို ယနေ့တိုင် တရားလိုကပင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လျက်ရှိနေပါသည်။
- ၇။ အထက်အပိုဒ်များတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်မြက လွှဲပြောင်းပေးမှုအရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်ခံမှုအရ လည်းကောင်း၊ တရားလိုသည် ဦးအိစွပ် နှင့် ဒေါ်မြ တို့ ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် အခွင့်အရေးအရပ်ရပ်ကို တူတစ်ဦးအနေဖြင့် ဆက်ခံရရှိခဲ့ရာ၌ ယခုအချင်းဖြစ်အခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ တရားပိုင် နှင့် အိမ်ရှင်အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်သွယ်သည့် အခွင့်အရေးကိုပါ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်ခံရရှိခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၄
ဒဗလျူကေမင်
နှင့်
ဦးမောင်ခို
(ခ)
နိုင်နား
ဂျမားလ်

ဦးမောင်ခို၏ထွက်ဆိုချက်အရ သူသည် ဒေါ်မြ၏ခင်ပွန်းဦးအိစွပ်၏ တူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်မြကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်မြ၏အမွေကိုဆက်ခံခွင့်ရှိသူမဟုတ်ချေ။ ဒေါ်မြက အချင်းဖြစ်ဥပစာကို သက်သေခံ (ဃ) အရ ဦးမောင်ခိုအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်းမှာ နေထိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုသို့လွှဲပြောင်းပေးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးမောင်ခိုသည် အိမ်ရှင် ဒဗလျူ ကေမင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ်သို့ မရောက်ရှိနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး ဦးမောင်ခိုစွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ၅၈ နေ့ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ပု ပါ (၄)
နှင့်
မအေးမြင့် ပါ (၂) *

†၁၉၈၄
ဒီဇင်ဘာလ
၂၇ ရက်

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေရှင်၏ လင်ပါ မယားပါသား
သမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌသားသမီးများအား အမွေမှ
ပယ်ထုတ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရှင် တစ်ဦး၏
လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌ သားသမီး
များအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ အတွက် — ဦးခင်ဇော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးဝင်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၂၇/၇၇ တွင် အယူခံ
တရားလို ဒေါ်ပု၊ ဦးကံညွန့်၊ ဦးကံမြင့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်တို့က
အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် ကိုတင်ရွှေတို့ အပေါ် အချင်းဖြစ် အဆောက်
အအုံများနှင့် အတွင်း ပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ
ပေးရန်နှင့် မအေးမြင့်တို့ လက်ရှိဖြစ်သော အခန်း သုံးခန်းနှင့် အတွင်းပစ္စည်း
များကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ၊ တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို
စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက်၊ အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်
လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ပုတို့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကိုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ပုပါ ၄ ဦးတို့သည် ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သင်းမြိုင်တို့၏
သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် အတွင်းက ဦးကုလားသည်
ဒေါ်သင်းမြိုင်နှင့် နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြီးနောက် ဒေါ်သောင်းခင်နှင့်

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၁

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၂၇ တွင် ချမှတ်သော (၁၈-၁-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဒေါ်ပုပါ(၄)
နှင့်
မအေးမြင့်
ပါ(၂)

၁၉၄၀ ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ဦးကုလားသည် ဒေါ်သောင်းခင်နှင့် သားသမီးများ မထွန်းကားခဲ့ပေ။ ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သောင်းခင်တို့သည် ၁၉၆၀ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၇၅ ခုနှစ်အတွင်းတွင် အသီးသီး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ဦးကံမြင့်တို့က မိထွေး ဒေါ်သောင်းခင် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို အမွေဆက်ခံရရှိကြောင်း အဆိုပြုလျက်၊ ယင်းပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ မောင်နှမ ၄ ဦးပိုင် ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက် ရလို ကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်။

မအေးမြင့်က ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သောင်းခင်သည် မိမိအား အမွေစား အမွေခံ သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့ကြောင်း အဓိကအားဖြင့် ထုချေသည်။

အမှုတွင် ဒေါ်ပုတို့က မအေးမြင့်မှာ ဒေါ်သောင်းခင်၏ အိမ်ဖော် ဖြစ် သည်ဟု အဆိုပြုထား သော်လည်း အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များ အရ ဒေါ်သောင်းခင်သည် တူမတဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မအေးမြင့်အား ၈ လသမီးအရွယ်မှ စ၍ မွေးစားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဒေါ်သောင်းခင်သည် မအေးမြင့်အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ မွေးစားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အမွေဆက်ခံစေရန် ရည်စူး၍ မွေးစားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား စေရန် မအေးမြင့်က သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိသော်လည်း ခိုင်လုံသည့် သက်သေခံ အထောက် အထား တင်ပြ နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ကိစ္စမသမီးဖြစ်ကြောင်း ကျော်ဇော သတင်းရှိကြောင်းလည်း ခိုင်လုံစွာ သက်သေ မပြနိုင်သဖြင့် မအေးမြင့်သည် ဒေါ်သောင်းခင်၏ အပ တိဋ္ဌ သမီးသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဦးညွန့်ဦး (လိုပြ-၃)နှင့် ဦးသောင်း (လိုပြ-၄)တို့၏ ထွက်ချက် အရ ဦးကုလားသည် ပထမ မယားနှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲသောအခါ ဦးကံညွန့်နှင့် ဒုမိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်တို့သည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် လိုက်နေကြောင်း ပေါ် ပေါက်သည်။

လင်ပါ မယားပါ သားသမီး များသည် မိထွေး ပထွေး၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များနှင့် အမွေယှဉ်၍ လုလျှင် မိထွေး ပထွေး၏ အမွေကို ရခွင့်ရှိ ကြောင်း၊ မောင်ခွေးနှင့် ဂူဟောင်းရှိန် (၁) အမှုတွင် ထုံးဖွဲ့ထား သည်။ အပတိဋ္ဌ သားသမီးများနှင့် မိထွေးပထွေး၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များ အမွေယှဉ်၍ လုလျှင် အပတိဋ္ဌ သားသမီးက အမွေ တဝက်ရ၍၊ မိထွေး ပထွေး၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ကျန်တဝက် ရထိုက်ကြောင်း၊ မသန်းညွန့် နှင့် ဇောရှေသစ် (၂) စီရင်ထုံးတွင် လမ်းညွှန်မှုပြုထား သည်။ သို့ဖြစ်ရာ လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများက မိထွေး ပထွေး၏

(၁) ရန်ကုန်စီရင်ထုံးများ၊ အတွဲ-၃၊ စာမျက်နှာ ၂၉။
(၂) ရန်ကုန်စီရင်ထုံးများ၊ အတွဲ-၁၄၊ စာမျက်နှာ ၅၅၇။

အပတ်ဌ မွေးစားသမီးထက် အမွေဆက်ခံရာ၌ အခွင့်အရေး ပို၍ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မောင်တင်အေး နှင့် မောင်မောင်မျှင်ပါ-၇(၃) စီရင်ထုံးစာမျက်နှာ ၈၄ နှင့် ၈၅ တွင် လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများနှင့် အပတ်ဌသားသမီးများသည် အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသူများ စာရင်းတွင် ပါရှိရာ ဓမ္မသတ်အများစု၌ လင်ပါ မယားပါ သားသမီး၏ အမှတ်စဉ်မှာ အပတ်ဌ သားသမီး၏ အမှတ်စဉ်ထက် ရှေ့တွင်ကျရောက်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရှင် တစ်ဦး၏ လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတ်ဌ သားသမီးများ အား အမွေမှ ပယ်ထုတ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်ပုပါ(၄)
နှင့်
မအေးမြင့်
ပါ(၂)

ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သင်းမြိုင်တို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြသောအခါ ဦးကံညွန့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်တို့သည် ဖခင်ဖြစ်သူနောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ မညိမ်းနှင့်မစိန်(၄) စီရင်ထုံးတွင် လမ်းညွှန်ထားချက်အရ ဒေါ်ပုနှင့် ဦးကံမြင့်တို့သည် ထိုသို့လိုက်ပါခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် မိထွေးဖြစ်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သောင်းခင် ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်း အရပ်ရပ်ကို ဦးကံညွန့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်တို့က အမွေဆက်ခံကြသည် ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သောင်းခင်တို့ လက်ထပ်ပြီးနောက်၊ ရန်ကုန်တိုင်း တာမွေမြို့နယ်၊ တာမွေကြီး (ခ) ရပ်ကွက်၊ မဂျစ်လမ်း၊ အမှတ် ၁၂၀ စာရင်းပေါက်သည့် ၆ ပင် ၅ ခန်းရှိ ပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုး တစ်ထပ်အိမ်နှင့် အဆိုပါ အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ ၅ ပင် ၄ ခန်း တန်း လျား တစ်ခုတို့ကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဦးကံညွန့်၏ ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်။ ယင်း ထွက်ဆိုချက်ကို ဦးသန်းကျော် (လိုပြ-၁)၊ ဦးထွန်းအောင် (လိုပြ-၂) နှင့် မမြင့်မြင့် (လိုပြ-၅) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။ ဦးကံညွန့်က အဆိုလွှာအပိုဒ် (၇) တွင် ဖော်ပြ ထားသည့်အတွင်း ပစ္စည်းများနှင့် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းများ စာရင်း အနက် ကျန်ပစ္စည်းများကို တောင်းခံခြင်းမပြုလိုတော့ပဲ၊ အမှတ်စဉ် ၁၄ တွင် ဖော်ပြထားသည့် ရုပ်ရှင်ပြစက် နှစ်ခုကိုသာ ရယူလိုကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သောင်းခင်တို့ ကွယ်လွန်စဉ်က ရုပ်ရှင်ပြစက် နှစ်ခုကျန်ရှိ နှစ်ခုသည်မှာ၊ မှန်ကြောင်း ဒေါ်အေးမြင့်တို့က ဝန်ခံထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သောင်းခင်တို့ ကွယ်လွန်စဉ်က အခြင်းဖြစ် အိမ်နှစ်လုံးနှင့်

(၃) ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ (တရားလွှတ်တော်ချုပ်) စာမျက်နှာ ၇၀။

(၄) အောက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ၊ အတွဲ-၇၊ စာမျက်နှာ ၃၁။

၁၉၈၄
ဒေါ်ပုပါ(၄)
နှင့်
မအေးမြင့်
ပါ(၂)

ရုပ်ရှင်ပြစက် နှစ်ခု ကျန်ရှိခဲ့သည်မှာ ထင်ရှား နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကုလားနှင့် ဒေါ်သင်းမြိုင်တို့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြသောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကုလား နောက်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အယူခံတရားလို ဦးကံညွန့် နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်တို့ကသာ အချင်းဖြစ် အိမ်နှစ်လုံးနှင့် ရုပ်ရှင် ပြစက် နှစ်ခုတို့ကို အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိကြပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်များအရ ဦးကံညွန့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့် တို့၏ အယူခံကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ အချင်းဖြစ်အိမ်နှစ်လုံးနှင့် ရုပ်ရှင်ပြစက်နှစ်ခုတို့ကို ဦးကံညွန့်နှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်တို့ ပိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပြီး စွဲဆိုသည့်အတိုင်း လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်ပုနှင့် ဦးကံမြင့်တို့ စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည် ပြုလိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို နှစ်ဘက် အမှုသည်များသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ် ပြီး

နှင့်

ဦးစိုးမြင့် *

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာ

၃၀ ရက်

၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရင်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဂ) - တရားလိုသည် ကွယ်လွန်သူတစ်ဦး၏ အမွေခံတစ်ဦးဖြစ်လျှင် ကွယ်လွန်သူ၏ အိမ်ငှား၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်လာခြင်း-ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က)မှ (စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ နှင်လိုမှုစွဲဆိုနိုင်ခြင်း-အိမ်ရှင်အနေဖြင့် ခံငှားရမ်းခလက်မှတ် တင်ပြနိုင်မှသာ ငှားရမ်းခများ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ခြင်း။

မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်တင်ဦးထံမှ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဦးစိုးမြင့်က ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်ဦးကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်ပြီးက သူသည် ဒေါ်တင်ဦး၏အမွေစားအမွေခံဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုလျက် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို အမွေရပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ဦးစိုးမြင့်သည် သူ၏အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း အတည့်အလင်းကြေငြာပေးရန် တိုင်းတရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်အဖြစ် ဥပစာ လက်ရောက်တောင်းဆိုရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ပြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်ဦး၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရင်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဂ)အရ သူသည် ဦးစိုးမြင့်၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်ငှားတစ်ဦးအား ငှားရမ်းထားသော ဥပစာကို အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (ပ) (က)မှ (စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိပေသည်။ ဤအမှုတွင် ယင်းကိစ္စတစ်ရပ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်း မရှိ၍ ဒေါ်ပြီးသည် အိမ်ငှားအပေါ် နှင်လိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၉၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇၇ တွင် ချမှတ်သော (၃၁-၁၀-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄

ဒေါ်ပြီး
နှင့်
ဦးစိုးမြင့်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ အရ အိမ်ရှင်သည် ငှားရမ်းခလက်မှတ်တင်ပြနိုင်မှသာ ငှားရမ်းခများရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးထွန်းမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးမြို့၊ ကမ္ဘာ့ဓာတ်လျှပ်စီးအကွက်အမှတ် ၆၃၀ ဦးပိုင်အမှတ် ၅၀ စာရင်းပေါက်သောမြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှာ မူလက ဒေါ်တင်ဦးပိုင်ဖြစ်၍ ဦးစိုးမြင့်သည် ဒေါ်တင်ဦးထံမှ ယင်းဥပစာကို ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ဒေါ်ပြီးက ဒေါ်တင်ဦးကွယ်လွန်သောအခါ မိမိသည် ဒေါ်တင်ဦး၏ အမွေစားအမွေခံဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုကာ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇၇/၈၃ တွင် အဆိုပါဥပစာကို မိမိ အမွေရပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ဦးစိုးမြင့်သည် မိမိ၏အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း အတည်အလင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးရန် တရားစွဲဆိုလေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက “တရားလိုသည် အတည်အလင်း ပြဋ္ဌာန်းပေးစေလိုမှု သက်သက် မစွဲဆိုနိုင်ပဲ နောက်ဆက်တွဲ သက်သာခွင့်ကိုပါ တောင်းဆိုရမည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား” ဟူသော ပဏာမငြင်းချက်ကို ထုတ်နုတ် ကြားနာ၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာသည် တရားပြိုင်၏ လက်ဝယ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ဟု သုံးသပ်ကာ အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် တောင်းရန် အတွက် အဆိုလွှာကို ဥပဒေနှင့်အညီ ပြင်ဆင်ရန်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်ကိုမကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ပြီးက ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ပြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်ဦး၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားလျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဂ) အရ သူသည် ဦးစိုးမြင့်၏ အိမ်ရှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင်သည် အိမ်ငှားတစ်ဦးအား ငှားရမ်းထားသော ဥပစာကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)မှ(စ) ပါကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိပေသည်။ ဤအမှုတွင် ယင်းကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်ပေါ်ပေါက်ကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်းမရှိ၍ ဒေါ်ပြီးသည် အိမ်ငှားအပေါ် နှင်လိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို လက်ရောက်တောင်းဆိုရမည်ဟု တိုင်းတရားရုံးက အတိအကျဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူသည် သူ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အိမ်ရှင်ဖြစ်ပါမူ

ဦးစိုးမြင့်ထံမှ အိမ်လခရခွင့်ရှိမည်ဖြစ်၍ မြွက်ဟဒီကရီ၏ အကျိုးဆက်သက်သာ ခွင့်အဖြစ်ဖြင့် တနှစ်အတွက် ငှားရမ်းခများရလိုကြောင်း တောင်းဆိုသင့်ပါ သည်ဟု တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက ထိုတင်ပြ ချက်ကိုလက်ခံပါလျှင် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်အရ ပစ္စည်း လက်ရောက် ရလို ကြောင်းတောင်းဆိုရာတွင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့်ရုံးခွန်များကို ပြန်အမ်းသင့် ကြောင်းတင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ အရ အိမ်ရှင်သည် စံငှားရမ်းခ လက်မှတ် တင်ပြနိုင်မှသာ ငှားရမ်းခများရလိုကြောင်း တရားစွဲ ဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စံငှားရမ်းခ သတ်မှတ်ထားကြောင်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒေါ်ပြုံးသည် ငှားရမ်းခများရလိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။ ထို့ပြင် ဒေါ်ပြုံးသည် ဦးစိုးမြင့်၏အိမ်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေး လိုက်လျှင် ဦးစိုးမြင့်သည် ဒေါ်ပြုံးအား အိမ်လခများပေးရန် တာဝန်ရှိလာ မည်ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဒေါ်ပြုံးသည် အိမ်လခတောင်းခံရန် ပျက်ကွက်ရုံမျှဖြင့် သူစွဲဆိုသောအမှုသည် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ၏ခြင်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ ၃၁-၁၀-၈၃ ရက်စွဲပါအမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဒေါ်ပြုံးသည် ကျသင့်သည်ထက် ပိုမို ထမ်းဆောင်ထား သောရုံးခွန်များကို ပြန်အမ်းရန် အလို့ငှာ မူလရုံးတွင် လျှောက်ထားရန်ဖြစ် သည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄

အောက်တို

ဘာလ

၃၀ ရက်

ဖာတမာဘီဘီပါ (၄)

နှင့်
ဂျီအိပ်ချ်စီနာ ခူးဒါး *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃- အမှုသည်မဟုတ်သူများ
အပေါ်ချမှတ်ထားသည့်ဒီကရီကို မည်သည့်အခါတွင် ဗဟိုတရားရုံး
ကဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံ တရားလိုများ အပြင်
မဒီရမ်ဘီဘီ၏ အခြားအမွေစားအမွေခံ ၁၁ ဦးအပေါ် အချင်းဖြစ် ငွေကျပ်
၁၂၀၀၀ ကို အမွေစုအလိုက် အချိုးကျ ပေးဆပ်စေရန် အမိန့် ချမှတ်ထား
ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ သို့သော် သူတို့သည် တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီကို အယူခံ
ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊
နည်း ၃၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိသည့်
တရားပြိုင်များအပေါ်ကိုပါ ချမှတ်ထားသည့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်သင့်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမောင်မောင်၊ ဦးတင်စိုး၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂၂/၇၇ (ပန်းဘဲတန်း) တွင်
အယူခံတရားပြိုင် ဂျီအိပ်ချ်စီနာ ခူးဒါးက အယူခံတရားလို ဖာတမာဘီဘီ၊
အမိနာဘီဘီ၊ ဆာရာဘီဘီ၊ ဇိုင်နပ်(ဘ်)ဘီဘီနှင့် အခြားသူ(၁၁)ဦးတို့
အပေါ် ငွေ ၁၂၀၀၀ ကျပ်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက
နှစ်ဘက်ကိုစစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်
လိုက်သဖြင့် ဖာတမာဘီဘီ ပါ(၄) ဦးတို့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို
တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၈၂

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂၂ (ပန်းဘဲတန်း) တွင် ချမှတ်သော
(၂၁-၄-၈၂) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

မူလရုံးတရားလို ကျီအိပ်ချီစီနာခူးဒါးသည် ကွယ်လွန်သူ မဒီရမ်ဘီဘီ၏ အမွေကိုထိန်းသိမ်းရသူတစ်ဦးဖြစ်၍ မဒီရမ်ဘီဘီမကွယ်လွန်မီက မဒီရမ်ဘီဘီနှင့် သူ၏ သမီးများဖြစ်ကြသော အယူခံတရားလို ဖာတမာဘီဘီပါ ၄ ဦးတို့က သူ့အားကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့သည်။ ကျီအိပ်ချီစီနာခူးဒါးက မဒီရမ်ဘီဘီနှင့်သမီး ၄ ဦးတို့သည် ၂၀-၈-၅၉ ရက်စွဲပါ ငွေချေး စာချုပ် အရ မိမိထံမှ ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀ ချေးယူခဲ့ကြောင်း၊ မဒီရမ်ဘီဘီကွယ်လွန်သည်အထိ ထိုငွေကို ပေးဆပ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၁၈-၄-၆၄ နေ့တွင် မိမိသည် ချေးငွေကျပ် ၈၀၀၀ ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျန်ငွေကျပ် ၁၂၀၀၀ ကို ရလိုကြောင်းဖြင့် အယူခံတရားလို ဖာတမာဘီဘီပါ ၄ ဦးနှင့် မဒီရမ်ဘီဘီ၏ အမွေကိုဆက်ခံသော အခြားသူ(၁၁) ဦးတို့ အပေါ် တရားစွဲဆိုလေသည်။

၁၉၈၄
ဖာတမာဘီဘီ
ပါ(၄)
နှင့်
ကျီအိပ်ချီစီ
နာခူးဒါး

တရားပြိုင်များကငွေချေးသည့်ကိစ္စကိုငြင်းဆိုခြင်းမပြုပေ။ သို့သော် ငွေကျပ် ၈၀၀၀ ပေးဆပ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

ကွယ်လွန်သူ မဒီရမ်ဘီဘီနှင့် သမီးများက သက်သေခံ (က) ဩဒီမန် စာချုပ်ကို ၂၀-၈-၅၉ နေ့တွင် ချုပ်ဆို၍ မူလရုံးတရားလိုထံမှ ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀ ချေးယူခဲ့သည်။ မဒီရမ်ဘီဘီကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဖာတမာဘီဘီပါ ၁၅ ဦးတို့က ၃၁-၇-၆၂ နေ့တွင် သက်သေခံ(ခ)စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ အဆိုပါ ငွေကိုပြန်ဆပ်ရန် ကတိပြုခဲ့ကြသည်။ စာချုပ်ကျောတွင် ၁၈-၄-၆၄ နေ့၌ ငွေကျပ် ၈၀၀၀ ရကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထား၍ ကျီအိပ်ချီစီနာခူးဒါးက အယူခံတရားလိုတို့ ၄ ဦး၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးထား ကြောင်းတွေ့ရသည်။ အဆိုပါငွေကျပ် ၈၀၀၀ ကို ကွယ်လွန်သူမဒီရမ်ဘီဘီ၏ အမွေပုံစံစည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရရှိသောငွေများမှ နုတ်ယူ၍ ပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်း မူလရုံးတရားလိုက ထွက်ဆိုထားသော်လည်း စာရင်းအင်းများနှင့်တကွ ခိုင်ခိုင် လုံလုံ သက်သေတင်ပြထားခြင်း မတွေ့ရှိရချေ။ ထို့ပြင် ကျီအိပ်ချီစီနာခူးဒါးသည် သက်သေခံ(ခ) စာချုပ်၏ကျောဘက်တွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ ကိုယ်စား လှယ်အဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည် မှန်သော်လည်း သူသည် အယူခံ တရားလိုတို့၏ မြီရှင်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ၏ အကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေမည့် ရေးသားချက်မျိုးအရ သူ့အား ထောက်ခံသည့် အထောက် အထား မရှိပဲ သူတစ်ဦးတည်း၏ ထွက်ချက်သက်သက်ကို လက်ခံ၍ ချေးငွေကျပ် ၈၀၀၀ ကို ပေးဆပ်ခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ပေ။ ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံး တရားလိုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ အကျိုးခံစား ခွင့်များကို မရသင့်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်၍ စွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီးဟု ကောက်ယူရပေမည်။

၁၉၈၄
ဇာတိမာဘိဘိ
ပါ(၄)
နှင့်
ဂျီအိတ်ချီစီ
နာခူးဒါး

တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလိုများအပြင် မဒီရမ် ဘီဘီ၏ အခြား
အမွေစားအမွေခံ ၁၁ ဦးအပေါ် အချင်းဖြစ်ငွေကျပ် ၁၂၀၀၀ ကို အမွေစု
အလိုက် အချိုးကျပေးဆပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။
သို့သော် သူတို့သည် တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီကို အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း
မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ ပါပြဋ္ဌာန်း
ချက်အရ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိသည့် တရားပြိုင်များ
အပေါ်ကိုပါ ချမှတ်ထားသည့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်သင့်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ်
၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်ဝင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေ့တွင်

ဦးဘစန်ပါ (၃)

နှင့်

ဒေါ်လှလှပါ (၃) *

† ၁၉၈၄

ဒီဇင်ဘာလ

၁၈ ရက်

မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့် — အမွေဆက်ခံခွင့်
မရှိသူတစ်ဦးက အမွေရှင်အား သာစဉ်နာစဉ် စောင့်ရှောက်ပြုစုရုံ
မျှဖြင့် အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် မရရှိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေစား အမွေခံ
တစ်ဦးသည် အမွေရှင်တစ်ဦးအား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် တမင်
ပျက်ကွက်ပါက အမွေဆုံးရှုံးနိုင်သည် မှန်သော်လည်း အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိသူ
တစ်ဦးက အမွေရှင်အား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရုံမျှဖြင့် အမွေဆက်
ခံခွင့် မရရှိချေ။

အယူခံတရားလိုများ အတွက်— ဦးမိုးဟန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးခင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇/ ၈၀ (အနောက်တောင်)
တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှလှ၊ ဒေါ်ခင်တင့်နှင့် ကိုမျိုးညွန့်တို့က အယူခံ
တရားလို ဦးဘစန်၊ ဦးစံငွေနှင့် ဒေါ်စိန်စိန်တို့အပေါ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ
မိမိတို့ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင် ရရှိသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာ
ပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိသောကြောင့်
ဦးဘစန်တို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟို
တရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၂

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇ တွင် ချမှတ်သော (၁၀-၁၁-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄

ဦးဘစန်
ပါ(၃)

နှင့်

ဒေါ်လှလှ
ပါ(၃)

ဒေါ်တင့်၊ ဒေါ်ကာနှင့် ဦးသန့်တို့သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ မောင်နှမများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်လှလှ၊ ဒေါ်ခင်တင့်နှင့် ကိုမျိုးညွန့်တို့သည် ဦးသန့်၏ မြေးများဖြစ်ကြသည်။

မန္တလေး၌ သီရိဟေမာ အရှေ့၊ အကွက်အမှတ် ၂၄၄ ဦးပိုင် အမှတ် ၅၀ နှင့် ၅၉ စာရင်းပေါက်သော ဘိုးဘဝိုင် မြေနှစ်ကွက်မှာ ဒေါ်ကာ၏သမီး ဒေါ်မမနှင့် ဒေါ်တင့်တို့ အသီးသီးပိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ယင်းဦးပိုင်များ ပေါ်ရှိ အဆောက်အဦများမှာ သူတို့နှစ်ဦးပိုင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဒေါ်တင့် သည် အိမ်ထောင်မပြုပဲ တူမ ဒေါ်မမနှင့်အတူ နေထိုင်စဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မမသည်ဦးရွှေ(ခ)ဦးဘရွှေ ဆိုသူနှင့် အကြောင်းပါ၍ သားသမီး မရ ရှိခဲ့ချေ။ ဦးဘရွှေသည် ဒေါ်မမထက် ဦးစွာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဦးဘစန်၊ ဦးစံငွေနှင့် ဒေါ်စိန်စိန် တို့သည် ဦးဘရွှေ၏ တူ တူမ များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒေါ်မမသည် ၁၉၇၉ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လှလှတို့က မိမိတို့သည် ဒေါ်မမ၏ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးများဖြစ်၍ ဒေါ်မမ ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများကို အမွေဆက်ခံရရှိကြောင်း၊ ဦးဘစန်တို့သည် ဒေါ်မမ မကျန်းမာခိုက် အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ သူတို့အား ဖယ်ရှားပေးရန် ညှိနှိုင်းသော်လည်း မအောင်မြင်ကြောင်း စသည် ဖြင့် အဆိုပြုကာ ဒေါ်မမ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေရန်နှင့် ဦးဘစန်တို့ လက်ရှိ နေထိုင်လျက် ရှိသည့် မြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့ကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဦးဘစန်တို့က အခြားအချက်အလက်များ အပြင် မိမိတို့အား ဒေါ်မမနှင့် ဦးဘရွှေတို့က ကိတ္တိမ သားသမီးများအဖြစ် မွေးစားခဲ့ကြောင်း ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများ အရ အောက်ပါ ငြင်းချက်များကို ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သည် -

ပဏာမငြင်းချက်

- ၁။ ဤအမှုကို စွဲဆိုခြင်းသည် ကာလ စည်းကမ်းသတ် အတွင်း ကျရောက်ပါသလား။

ငြင်းချက်များ

- ၁။ တရားလိုတို့သည် အမွေရှင် ဒေါ်တင့်နှင့် ဒေါ်မမတို့၏ အချင်း ဖြစ် ပစ္စည်းများကို မြေးနှင့် တူ တူမများ ဖြစ်သည့်အလျောက် အမွေဆက်ခံထိုက်သူများ ဖြစ်ကြသလား။

သို့မဟုတ်

၁၉၈၄
ဦးဘစန်
ပါ(၃)
နှင့်
ဒေါ်လှလှ
ပါ(၃)

အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဒေါ်တင့်နှင့် ဒေါ်မမတို့ အမည်ပေါက် သော်လည်း၊ ၎င်းတို့ မပိုင်ပါ။ မိခင်-ဒေါ်ဒါန၏ အမွေကို သား များနှင့် တူမဖြစ်သည့် တရားပြိုင်တို့က အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ ကြသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

- ၂။ ဒေါ်မမက တရားပြိုင်များအား ကိတ္တိမ သားသမီးများ အဖြစ် မွေးစားခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။
- ၃။ ဦးဘရွှေ၏ အစ်မ ဒေါ်ဒါနသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများ၏ နောက်ဆုံး ပိုင်သူ ဟုတ်မှန်ပါသလား။
- ၄။ တရားလိုတို့ မည်သည့် သက်သာခွင့်ကို ရထိုက်ပါသနည်း။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မမနှင့် ဦးဘရွှေတို့သည် အယူခံတရားလိုတို့အား ကိတ္တိမသားသမီးများ အဖြစ်ဖြင့် မွေးစားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ယုတ်စွာအဆုံး အပတ်၌ သားသမီးများ အဖြစ် မွေးစား သည်မှာ ပေါ်လွင်သည် ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁ နည်း ၃၃ အရ အယူခံတရားလိုတို့သည် အပတ်၌ မွေးစား သားသမီးများ အဖြစ်ဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း၊ ဒေါ်လှလှ တို့သည် အမွေရှင် ဒေါ်မမအား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစုရန် ပျက်ကွက်သဖြင့် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆုံးရှုံးကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုတို့က အမွေရှင်အား ပြုစုခဲ့သည်ဖြစ်၍ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ မတိုင်မီ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မမက အယူခံတရားလို တို့အား မွေးစားခဲ့ကြောင်း အယူခံတရားလိုတို့ဘက်မှ ခိုင်လုံသည့်အထောက် အထား တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်စိန်စိန်က ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး၍ ၂ နှစ်ခန့် အကြာတွင် ဦးဘရွှေ၊ ဒေါ်မမတို့က အယူခံ တရားလိုတို့အား ရှင်ပြုနားသ ပြုလုပ်သောအခါ မိမိတို့အား ကောင်းမွေခံ ဆိုးမွေခံ သား သမီးများ အဖြစ် မွေးစားကြောင်း ကြေငြာခဲ့ပါသည် ဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဦးမောင်ကို၊ ဦးခန့်၊ ဦးအောင်စိနှင့် ဦးအောင်ကြွယ် (မြိုင်ပြသက်သေများ) ကမူ ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက ရှင်ပြုနားသ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြရာ ဒေါ်စိန်စိန်၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ကွဲလွဲနေပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ မွေးစားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် မွေးစားမှုမှာ အထမမြောက်ချေ။

၁၉၈၄
ဦးဘစန်
ပါ(၃)
နှင့်
ဒေါ်လှလှ
ပါ(၃)

အယူခံတရားလိုဘို့သည် ဒေါ်မမနှင့် အတူနေခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒေါ်မမက မွေးစားကြောင်း ခိုင်လုံသည့် အထောက်အထား တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိချေ။ သက်သေခံ (ဆ) နှင့် (ဇ) ဓာတ်ပုံများတွင် ပါရှိသည့် ကဗျည်းများ၌ အလှူရှင် ဒေါ်မမနှင့်အတူ အယူခံတရားလိုတို့၏အမည်ကို ဖော်ပြထားခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဘုရားတန်ဆောင်း အစရှိသည်တို့တွင် ကဗျည်းရေးထိုးရာ၌ မွေးစားသားသမီးများ၏ အမည်တို့ကို မိမိတို့၏ အမည်နှင့်အတူ ကဗျည်းရေးထိုးလေ့ ရှိပေသည်။

ဒေါ်မမ၏ အသုဘကို အယူခံ တရားလိုဘို့က ဦးဆောင် ဦးရွက် ပြု၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ထိုစဉ်ကဖိတ်ကြားသော သက်သေခံ (ဂ) ဖိတ်စာ၌ အယူခံ တရားလိုတို့အား ဒေါ်မမ၏ တူတူမများအဖြစ်သာ ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အကယ်၍သာ အယူခံတရားလိုတို့ ထုချေသည့်အတိုင်း ဒေါ်မမက သူတို့အား မွေးစားခဲ့ပါလျှင် ယင်းဖိတ်ကြားစာ၌ မွေးစား သားသမီးများအဖြစ် ဖော်ပြရန် အကြောင်းရှိပေသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုတို့အား ဒေါ်မမက မွေးစားခဲ့ခြင်း မရှိဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေစားအမွေခံ တစ်ဦးသည် အမွေရှင် တစ်ဦးအား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် တမင် ဖျက်ကွက်ပါက အမွေဆုံးရှုံးနိုင်သည် မှန်သော်လည်း အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိသူတစ်ဦးက အမွေရှင်အား သာစဉ်နာစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရုံမျှဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့်မရရှိချေ။ အယူခံတရားလိုတို့၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဘရွှေသည် အမွေရှင် ဒေါ်မမထက် စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် အယူခံတရားလိုဘို့သည့် သွေးသားတော်စပ်မှုအရ ဒေါ်မမ၏ အမွေကို သာမန်အားဖြင့် ဆက်ခံခွင့် မရှိသည့် အလျောက် ကွယ်လွန်သူအား သာစဉ် နာစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက် ရုံမျှဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့် မရရှိနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၁၀၀/-ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဘုရားအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးသန့်ဝင်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးဘိုးဝယ် ပါ (၂)

နှင့်

ဦးညိုကြီး ပါ (၅) *

† ၁၉၀၄

နိုဝင်ဘာလ

၂၇ ရက်

မူလရုံးတွင် အနိုင်ရရှိသူအပေါ်တွင်သာ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း—အမွေ
ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု— အမွေဆိုင်များအားလုံးကို
အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်စေရန်လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီတွင် “တရားလို ဦးဘိုး
ဝယ်နှင့်ဦးရွှေသိန်းတို့သည် အချင်းဖြစ်ထန်းများ၏နှစ်ပုံတစ်ပုံအနက်တစ်ဦးလျှင်
ထပ်မံ၍ နှစ်ပုံတစ်ပုံစီ ရစေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ်ထန်းများ၏
လေးပုံတစ်ပုံစီကိုရစေရမည်ဖြစ်ကြောင်း” ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့
ဖြစ်ရာဒေါ်ညွန့်ရင်သည် မူလရုံးတွင် အနိုင်ရရှိသူနှစ်ဦးအပေါ်တွင်သာ အယူခံ
ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံးက မူလ
ရုံး၏ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ အယူခံမဝင်သူ အမှုသည်များ၏အကျိုးကို
ထိခိုက်စေသည်ဟုမဆိုနိုင်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်သည် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေမှုတွင် အမွေရရန် ရှိသော အမွေဆိုင်
အားလုံးကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းမှ သာလျှင် အမွေပစ္စည်းများကို
ထိရောက်စွာ စီမံနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေသိန်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အခြား
အမွေဆိုင်များ ကျန်ရစ်သေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မူလရုံး တရားပြိုင်
ဒေါ်ညွန့်ရင်တို့က ချေလွှာအပိုင်း (၁၃) တွင် အမှုသည်များ မစုံလင်သည့်

* ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၂၄
† ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၂၂ တွင် ချမှတ်သော
(၂-၁၂-၀၂) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးဘိုးဝယ်
ပါ(၂)
နှင့်
ဦးညိုကြီး
ပါ(၅)

ကိစ္စကို ဖော်ပြထုချေခဲ့ပါလျက် ဦးရွှေသိန်းသည် ကျန်အမွေဆိုင်များကို အမှု
သည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်ပျက်ကွက်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ
တရားလိုတို့၏ရှေ့နေက တင်ပြသည့်အတိုင်း ချန်လှပ်ထားသော အမွေဆိုင်
များကို အမှုတွင် အမှုသည်များအဖြစ်ထည့်သွင်းစေရန်မသင့်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးညွန့်မြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပိုင်များအတွက် - (၁) ကိုယ်တိုင်
(၂) (၃) (၄) (၅) အတွက်
ဒေါ်နွယ်နွယ်တင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်လေးတို့တွင် သားဦးညိုကြီး၊ ဦးချစ်မြ သမီး
ဒေါ်သိုက်နှင့် ဒေါ်မြဒန်တို့ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဦးညိုကြီးမှအပ ကျန်သားသမီး
များမှာ ကွယ်လွန်ကြပြီဖြစ်သည်။

(၁) တရားလို ဦးဘိုးဝယ်သည် ဒေါ်မြဒန်၏သား ဖြစ်သည်။ ဦးချစ်မြ၏
သားသမီးများမှာ ဦးရွှေသိန်း၊ ကိုရွှေညိုမီး၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုကျော်သင်းနှင့်
မမြင့်မြင့်သန်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်သိုက်၏သားဦးထွန်းရွှေသည် (၂) တရားပိုင်
ဒေါ်ညွန့်ရင်နှင့်အကြောင်းပါ၍ သူတို့၏သားသမီးများမှာ (၃) တရားပိုင်
မောင်ဘိုတင်၊ (၄) တရားပိုင်မလေးခင်နှင့် (၅) တရားပိုင်မလေးမြိုင်တို့
ဖြစ်ကြသည်။ အမှုစွဲဆိုသောအခါ ဦးထွန်းရွှေမှာ ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးဝယ်နှင့်ဦးရွှေသိန်းတို့က ဦးဆိုင်နှင့်ဒေါ်လေးတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ
ထန်းပင်များကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ယင်းထန်းပင်များမှာ ဒေါ်ညွန့်ရင်တို့ လက်ဝယ်တွင်
ရှိနေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ယင်းထန်းပင်များကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေ လိုကြောင်းဖြင့်
နွားထိုးကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၃/၈၀ တွင် တရားစွဲဆိုရာ
မြို့နယ်တရားရုံးက အချင်းဖြစ် ထန်းပင်များ၏ လေးပုံတစ်ပုံစီကို ဦးဘိုးဝယ်နှင့်
ဦးရွှေသိန်းတို့အား ခွဲဝေပေးစေရန် ပဏာမဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ညွန့်
ရင်က မြို့နယ်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်း
တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏စီရင်
ချက်နှင့်ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဦးဘိုးဝယ်တို့စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်လိုက်သဖြင့်
ဦးဘိုးဝယ်တို့က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဤအယူခံတွင် အယူခံ တရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ဒေါ်ညွန့်ရင်သည်
မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် ဦးဘိုးဝယ်နှင့် ဦးရွှေသိန်းတို့နှစ်ဦးအပေါ်တွင်သာ

အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ အမွေဆိုင်အားလုံးအပေါ် အယူခံမှုကိုတင်သွင်း
ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် အမှုသည်မစုံလင်သည့်အတွက် တိုင်းတရားရုံးကမိန့်နယ်ဟောင်း
ရုံး၏အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပါသည်ဟု တင်ပြလျှောက်ထား
သည်။ မူလတရားရုံး၏ပဏာမဒီကရီတွင် ‘‘တရားလိုဦးဘိုးဝယ်နှင့်ဦးရွှေသိန်း
တို့သည် အချင်းဖြစ်ထန်းများ၏ နှစ်ပုံတစ်ပုံအနက် တစ်ဦးလျှင် ထပ်မံ၍ နှစ်ပုံ
တစ်ပုံစီရစေရမည်ဖြစ်ကြောင်း သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ် ထန်းများ၏ လေးပုံတစ်ပုံ
စီကိုရစေရမည်ဖြစ်ကြောင်း’’ ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်
ညွန့်ရင်သည် မူလရုံးတွင် အနိုင်ရရှိသူနှစ်ဦးအပေါ်တွင်သာ အယူခံဝင်ရောက်
ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံး၏
ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ အယူခံမဝင်သူ အမှုသည်များ၏ အကျိုးကို
ထိခိုက်စေသည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်သည် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

၁၉၈၄
ဦးဘိုးဝယ်
ပါ(၂)
နှင့်
ဦးညွန့်ကြီးပါ
(၅)

ဦးရွှေသိန်း၏ထွက်ဆိုချက်အရ သူ့တွင် အခြား ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ
ရှိကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ အမွေမှုတွင် အမွေရရန်ရှိသော အမွေဆိုင်အား
လုံးကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းမှသာလျှင် အမွေပစ္စည်းများကို ထိရောက်
စွာစီမံနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေသိန်း၏ထွက်ဆိုချက်အရ အခြားအမွေဆိုင်များ
ကျန်ရစ်သေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မူလရုံး တရားပိုင် ဒေါ်ညွန့်ရင်တို့က
ချေလွှာအပို ၁၃ တွင် အမှုသည်များမစုံလင်သည့်ကိစ္စကို ဖော်ပြထုချေခဲ့
ပါလျက် ဦးရွှေသိန်းသည် ကျန်အမွေဆိုင်များကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်
သွင်းရန် ပျက်ကွက်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုတို့၏
ရှေ့နေတင်ပြသည့်အတိုင်း ချန်လှပ်ထားသောအမွေဆိုင်များကို အမှုတွင် အမှု
သည်များအဖြစ် ထည့်သွင်းစေရန်မသင့်ပေ။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု၍
အယူခံလွှာကိုစရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် နှစ်ဘက်အမှု
သည်များသည် မိမိတို့ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံ
ကြစေ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၀၄
အောက်တို
ဘာလ
၄ ရက်

ဦးမောင်ရီပါ (၂)
နှင့်
မောင်သန်းဦး *

ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများအား နှင်လိုမှု-ခွင့်ပြုချက် ပေးသူကသာ
ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်း၍ နှင်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း - မရွေ့မပြောင်းနိုင်
သောပစ္စည်းကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့်အခါ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်မှသာ ပိုင်ဆိုင်မှု
ရရှိမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မောင်သန်းဦး အပါအဝင် ၎င်းကတင်ပြသည့် သက်
သေ အားလုံးတို့၏ ထွက်ချက်များအရ ဦးမောင်ရီတို့အား အချင်းဖြစ်အိမ်၌
နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုချက် ပေးသူမှာ တရားလို မောင်သန်းဦး မဟုတ်ပဲ ၎င်း၏
မိခင် ဒေါ်မြမေသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မိခင် ဒေါ်မြမေ အသက်
ထင်ရှား ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မောင်သန်းဦးက တရားလိုပြုလုပ်၍
စွဲဆိုသော ဤအမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ် အိမ်ကို မောင်သန်းဦးက သက်သေခံ
(က) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ယင်း
စာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်
အညီ မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဤအမှုကို စွဲဆိုသည့်
အချိန်တွင် အချင်းဖြစ် အိမ်၌ ဦးမောင်ရီတို့ နေထိုင်ခြင်းမှာ အိမ်ပိုင်ရှင်အဖြစ်
နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမောင်မောင်ပြုံး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၉၉

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၀ တွင် ချမှတ်သော (၂၀-၇-၀၁)
နွေစွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၀/၇၇ တွင် အယူခံ တရားပြိုင် မောင်သန်းဦးက အယူခံတရားလို ဦးမောင်ရီနှင့် ဒေါ်သန်းနွဲ့တို့ အပေါ် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် အိမ်မှ ဖယ်ရှား ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သဖြင့် ဦးမောင်ရီတို့က မကျေနပ်၍ ဗဟို တရားရုံး၌ ဤပထမ အယူခံကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၀၄
ဦးမောင်ရီ
၀၁(၂)
နှင့်
မောင်သန်းဦး

မူလရုံးတရားလို မောင်သန်းဦးက တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် ၁၀ ရပ် ကွက်၊ ၂ လမ်း၊ အမှတ် ၄၂ နေအိမ်ကို တရားပြိုင် ဦးမောင်ရီတို့ ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့၍ ပိုင်ဆိုင် လာပြီး နောက် ဦးမောင်ရီတို့အား လောလောဆယ် နေထိုင်ရန် အိမ်မရှိသေး၍ အချင်းဖြစ် နေအိမ်၌ပင် အခမဲ့နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြု ခဲ့ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုချက် ရုပ်သိမ်းပြီးသည့် နောက်တွင် ဦးမောင်ရီတို့က ဖယ်ရှား ပေးရန် ငြင်းဆန်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ သူတို့အား ဖယ်ရှား ပေးရန် ဦးမောင်ရီနှင့် ဒေါ်သန်းနွဲ့တို့အပေါ် တရားစွဲဆိုသည်။

တရားပြိုင် ဦးမောင်ရီတို့က တရားလို၏ စွပ်စွဲချက် များကို ငြင်းဆိုပြီး တရားလို၏ မိခင် ဒေါ်မြမေထံမှ ငွေ ၅၀၀၀/-ကို တစ်လအတိုးငွေ ၁၂၅၀/- ဖြင့် ချေးယူခဲ့ရာတွင် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို အာမခံအဖြစ် ထားရှိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် တရားလို၏ ပန်ကြားချက်အရ အချင်းဖြစ် အိမ်အောက်ထပ်တွင် နေထိုင်ရန် တရားပြိုင်တို့ကသာ ခွင့်ပြုခဲ့ ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ နေထိုင်ခွင့်ပြုခြင်း အတွက် တရားပြိုင်က လစဉ်ပေး ရသည့် အတိုးငွေ ၁၂၅၀/- ပေးရန် မလိုတော့ပဲ အိမ်လခအဖြစ် ခုနှိမ် စေခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ အိမ်အောက်ထပ်၌ နေထိုင်ခွင့်ရသည်ကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး တရားလိုက တရားပြိုင်းများ အပေါ် အချင်းဖြစ် အိမ်မှ ဖယ်ရှား ပေးရန် မတရားစွဲဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

အဆို အချေများအရ တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက် ၅ ရပ် ထုတ်ခဲ့သည့် အနက် ငြင်းချက် ၄ မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

“၄။ တရားပြိုင်များက တရားလိုသို့ အိမ်ရောင်းပြီးနောက် တရား လို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်၌ တရားပြိုင်များ ဆက် လက် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား၊ သို့မဟုတ် တရားလို၏ ဖခင်မိသားစုအား အိမ်အောက်ထပ်တွင် တရား ပြိုင်များက နေထိုင်ခွင့်ပြု၍ ချေးငွေ ၅၀၀၀/-အပေါ်ပေးရန် ရှိသည့် အတိုးကို အိမ်လခအဖြစ် ခုနှိမ်ခဲ့သည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား။”

၁၉၈၄
ဦးမောင်ရီ
ပါ(၂)
နှင့်
မောင်သန်း ဦး

ဦးမောင်ရီတို့အား ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်စေခဲ့ကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလို မောင်သန်းဦးက ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်မြမေ (လိုပြ-၂)၊ အဒေါ်အရင်း တော်စပ်သူ ဒေါ်ထား (လိုပြ-၄) နှင့် ညီတဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ မောင်အေးချို (လိုပြ-၈) တို့ကို သက်သေပြသည်။ မောင်သန်းဦး အပါအဝင် ၎င်းက တင်ပြသည့် သက်သေအားလုံးတို့၏ ထွက်ချက်များအရ ဦးမောင်ရီတို့အား အချင်းဖြစ် အိမ်၌ နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုချက် ပေးသူမှာ တရားလို မောင်သန်းဦး မဟုတ်ပဲ ၎င်း၏ မိခင် ဒေါ်မြမေသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မိခင် ဒေါ်မြမေ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မောင်သန်းဦးက တရားလို ပြုလုပ်၍ စွဲဆိုသော ဤအမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်း မရှိပေ။

ထို့အပြင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို မောင်သန်းဦးက သက်သေခံ (က) အရောင်း အဝယ် စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ယင်းစာချုပ်သည် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ မှတ်ပုံ တင်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဤအမှုကို စွဲဆိုသည့် အချိန်တွင် အချင်းဖြစ်အိမ်၌ ဦးမောင်ရီတို့ နေထိုင်ခြင်းမှာ အိမ်ပိုင်ရှင်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိုက်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် မောင်သန်းဦး စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေကျပ် ၈၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးမျိုးမင်း

နှင့်

ဒေါ်မြမြ ထွန်း *

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာလ

၂၀ ရက်

ကွယ်လွန်သူ၏အပတ်ိဋ္ဌသားသမီးက ကွယ်လွန်သူ၏ညီအရင်းကိုအမွေမှ
ထုတ်ပယ်ခြင်းမပြုနိုင် - အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်း၏ ရည်ရွယ်
ချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဦးမျိုးမင်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်
မောင်ကျော်ဝင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ လျှောက်ထား
ခံရသူ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏အပတ်ိဋ္ဌမွေးစားသမီး
ဟုတ်မဟုတ် အငြင်းပွားလျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် သူ အဆိုပြုသည့်
အတိုင်း ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ အပတ်ိဋ္ဌသမီး ဖြစ်ပါမူ
မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဒေါ်မြမြထွန်းက အမွေတဝက်၊ ဦးမျိုးမင်းက
အမွေတဝက်ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် အပတ်ိဋ္ဌသမီး
ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်စေကာမူ ဦးမျိုးမင်းအား အမွေမှ ပယ်ထုတ်ခြင်း
မပြုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေပစ္စည်းများ မပျောက်စေရန် အလို့ငှာ
အမွေထိန်းစာကို ဆောလျင်စွာ ထုတ်ပေးရန်လိုသည်။ အမွေထိန်းစာ ထုတ်
ပေးခြင်းဖြင့် အမွေထိန်းအား အမွေပစ္စည်းများကို ခံစားစေခြင်း မဟုတ်၊
အမွေစားအမွေခံများကိုယ်စား အမွေပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းရန် တာဝန်
အပ်နှင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂၉

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၈၁ တွင် ချမှတ်သော(၁၅-၆-၈၄)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးမျိုးမင်း
နှင့်
ဒေါ်မြမြထွန်း

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးလှအောင် (၃)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀၁/၀၂ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးမျိုးမင်းက ကွယ်လွန်သူ အစ်ကိုဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက် အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၀ အရ အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်မြမြထွန်းကလည်း အဆိုပါ တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇/၀၃ တွင် အမွေထိန်းစာ အပြိုင်လျှောက်ထားသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမှုတွင် အောက်ပါငြင်းချက်များကို ထုတ်နုတ်ခဲ့သည် -

၁။ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ အပတ်ငွေမွေးစားသမီးဖြစ်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

၂။ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် အမွေထိန်းစာရထိုက်ပါသလား။

(သို့မဟုတ်)

ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ညီအရင်းဖြစ်သည့် ဦးမျိုးမင်းသာလျှင် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် အမွေထိန်းစာရထိုက်ပါသလား။

၃။ တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့်ရထိုက်ပါသနည်း။

လျှောက်ထားသူက ငြင်းချက်အမှတ် ၂ ၏ ဒုတိယပိုင်းကို ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ်သတ်မှတ်ကြားနာပေးရန် တိုင်းတရားရုံးတွင်လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းငြင်းချက်မှာ ဥပဒေငြင်းချက်သက်သက်မဟုတ်ပဲ၊ သက်သေစစ်ချက်များကို ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးမှ အမိန့်ချမှတ်ပေးသင့်သည့် ငြင်းချက်ဖြစ်သည်ဟုအကြောင်းပြကာ ဦးမျိုးမင်း၏လျှောက်လွှာကိုပလပ်လိုက်သဖြင့် ဦးမျိုးမင်းက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် ဦးမျိုးမင်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ အပတိဋ္ဌသမီးစားသမီးဟုတ်မဟုတ် အငြင်းပွားလျက်ရှိသည်။

၁၉၈၄
ဦးမျိုးမင်း
နှင့်
ဒေါ်မြမြထွန်း

ဒင်ဂင်ဝါဒီနိဒါန်းနမားနှင့် ဂူသူးလာရာမနား (၁) အမှုတွင် မိန်းမနှစ်ယောက်က ကွယ်လွန်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အမွေကို ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် အမွေထိန်းစာအပြင်လျှောက်ထားကြရာ တစ်ဦးမှာ ကွယ်လွန်သူ၏ ဇနီးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ထိုအခြေအနေတွင် ကျန်တစ်ဦးသည် ကွယ်လွန်သူ၏ဇနီးဟုတ်မဟုတ်၊ အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထားသည့် အမှုတွင် စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်၊ တရားမကြီးမှုတွင် တရားဆိုင်ကြရန် ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဒေါ်မြမြထွန်းသည် သူ့အဆိုပြုသည့်အတိုင်း ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ အပတိဋ္ဌသမီးဖြစ်ပါမူ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဒေါ်မြမြထွန်းက အမွေတဝက်၊ ဦးမျိုးမင်းက အမွေတဝက်ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်မြမြထွန်းသည် အပတိဋ္ဌသမီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်စေကာမူ ဦးမျိုးမင်းအား အမွေမှပယ်ထုတ်ခြင်းမပြုနိုင်။ ဤအမှုမျိုးတွင် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်ရမည့်နည်းလမ်းကို မတူနှင့်မသိ (၂) အမှုတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

“When an application for letters of administration is made by a person who is by admitted natural relationship entitled under section 23 of the Probate and Administration Act to make it, and whom the Court considers to be otherwise a proper person to administer the estate, the Court ought not to allow the proceedings to become protracted and costly by entering into disputed points such as questions of adoption of other persons by the deceased, which questions could be fought over again in suits for administration or for possession of the estate.”

(၁) ဘီအယ်လ်တီအတွဲ-၄၊ စာမျက်နှာ ၁၂၉

(၂) အောက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ၊ အတွဲ-၅၊ စာ မျက်နှာ ၇၆

၁၉၈၄
ဦးမျိုးမင်း
နှင့်
ဒေါ်မြမြထွန်း

အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁၀ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

“S.218(1) If the deceased has died intestate and was a Hindu, Mohammedan, Buddhist, sikh or Jaina or an exempted person, administration of his estate may be granted to any person who, according to the rules for the distribution of the estate applicable in the case of such deceased, would be entitled to the whole or any part of such deceased's estate.

(2) When several such persons apply for such administration, it shall be in the discretion of the Court to grant it to any one or more of them.”

ဤအမှုတွင် ဦးမျိုးမင်းသည် ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏အမွေစားအမွေခံ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမထွက်သဖြင့် “ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော် ဝင်း၏ညီအရင်းဖြစ်သည့် ဦးမျိုးမင်းသာလျှင် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင် ကျော်ဝင်း၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် အမွေထိန်းစာရထိုက်ပါသ လား” ငြင်းချက်မှာ ဥပဒေပြဿနာသက်သက်သာဖြစ်၍ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထိုက်ကြောင်းပေါ်လွင်ပေသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြလိုသည့်အချက်မှာ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မမေ့ပါ ၊ နှင့် မဆန်းရင်(၃) အမှုတွင် စာမျက်နှာ ၂၀၀ ၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။

“The object of a proceeding under the Act is to enable a representative of the deceased to be appointed to exercise the powers and to perform the duties imposed on such representative by the Act, and no more. Such powers are set out in Chapter VI of the Act, and such duties are set out in Chapter VII. An administrator is bound to collect with reasonable diligence the property

of the deceased and the debts which were due to him: he has to pay first of all funeral expenses to a reasonable amount, death-bed charges and board and lodging for a month if anything is due for the latter; he then has to pay the expenses of obtaining letters, and then wages to labourers, artisans and domestic servants which accrued within three months next preceding the deceased's death: after payment of the foregoing he has to pay the other debts of the deceased. After all debts are paid he is bound to distribute the remaining property amongst the persons entitled to it under the law of inheritance applicable to the deceased."

၁၉၈၄
ဦးမျိုးမင်း
နှင့်
ဒေါ်မြမြထွန်း

အမွေပစ္စည်းများမပျောက်စေရန်အလို့ငှာ အမွေထိန်းစာကို ဆောလျင်စွာ ထုတ်ပေးရန်လိုသည်။ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် အမွေထိန်းအား အမွေပစ္စည်းများကို ခံစားစေခြင်းမဟုတ်၊ အမွေစား အမွေခံများ ကိုယ်စား အမွေပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းရန်တာဝန် အပ်နှင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး “ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်သည့် ဦးမျိုးမင်းသာ လျှင် ကွယ်လွန်သူဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၏ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို အမွေထိန်းစာရထိုက်သလား” ဟူသော ငြင်းချက်ကို ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ကြားနာဆုံးဖြတ်ပေးရန် စရိတ်နှင့်တကွ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန်းဝင်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရွေ့တင်

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာ

၃၀ ရက်

ဦး မြတ် ကျော်

နှင့်

ဦး သိန်း မောင် ပါ(၅) *

အမွေဆိုင်မြေကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု- တရားရုံးက ပဏာမ ဒီကရီ
ချမှတ်ပြီးနောက် ပစ္စည်း ခွဲဝေရန်အတွက် ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်
ခြင်းသည် ဖွန်မဖွန် - အပြီးသတ် ဒီကရီသည် ပဏာမ ဒီကရီနှင့်
ခြားနားရန် လိုအပ်သည့်အပြင် တရားလို၏ ရပိုင်ခွင့်များ ရှစ်လုံး
ပေTပြီး ဖြစ်ရန်လိုအပ်ခြင်း- ဦးစွာဝယ်ယူခွင့်- တရားရုံးကအပြီး
သတ် ဒီကရီ မချမှတ်ပဲ ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်ကြောင်း အမိန့်
ချမှတ်ပြီးနောက် အမှုပိတ်ရန် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်း
သည် ဥပဒေနှင့် ညီမညီ။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ အမွေမှုများတွင် ပဏာမ ဒီကရီသည် အမှန် စင်စစ်
အမွေပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရန် အတွက် ကနဦး ချမှတ်သည့်
ဒီကရီဖြစ်ပေသည်။ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံ
ခန့်ခွဲရာ၌ အဓိကဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စနှစ်ရပ်မှာ အမွေပုံပစ္စည်းများကို စာရင်း
ကောက်ယူခြင်း၊ သေသူကပေးရန်ရှိသော ကြွေးမြီများ စိစစ်ခြင်းနှင့် အမွေပုံ
ပစ္စည်းများကို ပဏာမဒီကရီတွင် ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက် များနှင့်
အညီ ခွဲဝေခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ စာရင်းရှင်းလင်းသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန်
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၁ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထား
ရသည်။ ပစ္စည်း ခွဲဝေသည့်ကိစ္စအတွက် အမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မ
ရှင်နာ ခန့်ထား၍ ဆောင်ရွက်စေရသည်။ ဤအမှုတွင် အမွေပစ္စည်းမှာ အချင်း
ဖြစ် မြေတစ်ကွက်သာ ဖြစ်သောကြောင့် စာရင်း ရှင်းလင်းသည့် ပြဿနာ

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၃ ၊ ၅၈

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃၊ ၂၂ တွင်ချမှတ်သော

(၂၁-၂-၈၃) နှင့် (၂၅-၇-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ယင်းကိစ္စ အလို့ငှာ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရန် မလိုအပ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းခွဲဝေရန်အတွက် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရန်သာ အကြောင်းရှိသဖြင့် မူလရုံးက နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည် မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၈၄
ဦးမြတ်ကျော်
နှင့်
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၅)

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အပြီးသတ် ဒီကရီတွင် အမွေဆိုင်တို့၏ရပိုင်ခွင့်တို့ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ ဥပမာ ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ် မြေ၏ မည်သည့်အတိုင်းအတာ မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းကို တရားလိုအား ခွဲဝေပေးကြောင်း အပြီးသတ် ဒီကရီ၌ ပြဋ္ဌာန်းရန်လိုပေသည်။ သို့မှသာ ထိုဒီကရီကို အတည်ပြုသည့်အခါ တရားလိုအနေဖြင့် မိမိအတွက် သတ်မှတ်ပေးသည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိရန်အလို့ငှာ တရားရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ တွင် ဖော်ပြထားသည့် နည်းလမ်းများအနက် မည်သည့်နည်းဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း အတည်အလင်း ဖော်ပြလျှောက်ထားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အချုပ်ဆိုရသော် အပြီးသတ် ဒီကရီတွင် တရားလို၏ ရပိုင်ခွင့်သည် ရုပ်လုံးပေါ်ပြီး ဖြစ်စေရမည်။ ပဏာမဒီကရီနှင့် ခြားနားမှု မရှိသော ဒီကရီသည် အပြီးသတ် ဒီကရီမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးစွာဝယ်ယူခွင့် ဆိုသည်မှာ ဘိုးဘေးတို့ထံမှ ဆင်းသက်လာသော မခွဲဝေရသေးသည့် အမွေပစ္စည်းမှ အမွေဆိုင် တစ်ဦး၏ ဝေစုကို အခြားအမွေဆိုင်များက သူတစ်ပါးထက် ရှေးဦးစွာ ဝယ်ယူနိုင်ခွင့်၊ အကယ်၍ အဆိုပါ ဝေစုကို သူတစ်ပါးသို့ ရောင်းချပြီးဖြစ်လျှင် အမွေဆိုင်များက ပစ္စည်းဝယ်ယူသူအား ပြန်လည် ရောင်းချရန် တောင်းဆိုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကော်မရှင်နာသည် တရားရုံးကပေးအပ်သော တာဝန်နှင့်အညီ အချင်းဖြစ် မြေကို ခွဲဝေရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မိမိဆောင်ရွက်ချက်ကို တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရသည်။ ထိုအခါ မြို့နယ်တရားရုံးက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်က ကန့်ကွက်ပြောဆိုရန် ရှိလျှင် ကန့်ကွက်ပြောဆိုစေပြီး ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြားနာပြီးနောက် ကန့်ကွက်ချက်များသည် အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်၍ ယင်းအမိန့်နှင့်အညီ အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ရန် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို လက်မခံပဲ သူ၏ဆောင်ရွက်ချက်ကိုပယ်ဖျက်ပါက ရှေ့သို့ မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်း သင့်တော်သည့် လမ်းညွှန်မှု ပြုရန် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းခွဲဝေရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရုံမျှဖြင့် အမှုပိတ်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားသည့် အမိန့်သည်

၁၉၈၄
ဦးမြတ်ကျော်
နှင့်
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၅)

ဒီကရီ မဟုတ်၍ ဒီကရီရေးဆွဲရန်လည်းမလိုချေ။ ကော်မရှင်နာ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို လက်ခံအတည်ပြုပြီး အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်သည့် အခါကျမှသာ ဒီကရီရေးဆွဲရန် ဖြစ်သည်။ အမွေမှုတစ်မှုတွင် အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည့်အခါကျမှသာ အမှုမှာ ဆုံးခန်းရောက်မည် ဖြစ်ပေသည်။

လျှောက် ထားသူ အ တွ က် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- (၂) (၃) (၄) တို့ အတွက်
ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
(၁) (၅) တို့ အတွက်
ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း (ကိုယ်စား)
ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေး အရှေ့မြောက် မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆/၇၉ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသိန်းမောင်က လျှောက်ထားသူ ဦးမြတ်ကျော် ဒေါ်သင့်နှင့် အမှုအတောအတွင်း ကွယ်လွန်သွားသူ ဒေါ်ဘွင့်တို့ အပေါ် အမွေဆိုင် မြေကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ယင်းမြေ လေးပုံတစ်ပုံကို ဦးသိန်းမောင် ရထိုက်ကြောင်း ကောက်ယူ၍ ဦးသိန်းမောင်၏ ဝေစုကို ခွဲဝေ ပေးစေရန် ၂၀-၇-၈၁ နေ့တွင် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် တရားလို ဦးသိန်းမောင်က အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ ဦးမြတ်ကျော်က ၄-၂-၈၃ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာအရ အမွေဆိုင် မြေကို ဦးစွာ ဝယ်ယူခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသည်။ ကျန်အမွေဆိုင် များက ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို ကန့်ကွက်ကြသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေကို ခွဲဝေရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားပြီး ဦးမြတ်ကျော်၏လျှောက် လွှာကို ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ဦးမြတ်ကျော်က မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၃/၈၃ နှင့် ၅၈/၈၃ တို့ကို အသီးသီးတင်သွင်း သည်။ ဤပြင်ဆင်မှုများ အတောအတွင်း ဒေါ်ဘွင့် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်အေးကြည်၊ ဒေါ်အေးနီနှင့် ဒေါ်မြရွှေတို့က တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ်ဖြင့်ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ကွယ်လွန်သူ ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်း များကို စာရင်းကောက်ယူပြီး အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်ရန် ဖြစ်ပါလျက် မြေခွဲ ဝေရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်ပြီးမှသာလျှင် ထိုဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ မြေကိုခွဲဝေလက်ရောက်

ပေးအပ်ရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်မည်ဖြစ်၍ ယခုအဆင့်တွင် ပစ္စည်းခွဲဝေရန် အတွက် ကော်မရှင်နာခန့်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ပါလျက် ကော်မရှင် နာ ခန့်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၀၄
ဦးမြတ်ကျော်
နှင့်
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၅)

အမွေမှုများတွင် ပဏာမဒီကရီသည် အမှန်စင်စစ် အမွေပစ္စည်းများကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရန်အတွက် ကနဦးချမှတ်သည့် ဒီကရီ ဖြစ်ပေသည်။ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ အဓိက ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စ နှစ်ရပ်မှာ အမွေပုံပစ္စည်းများကို စာရင်းကောက်ယူခြင်း၊ သေသူက ပေးရန်ရှိသော ကြွေးမြီများစိစစ်ခြင်းနှင့် အမွေပုံ ပစ္စည်းများကို ပဏာမ ဒီကရီတွင် ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ ခွဲဝေခြင်း တို့ ဖြစ်သည်။ စာရင်းရှင်းလင်းသည့် ကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၁ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရသည်။ ပစ္စည်း ခွဲဝေသည့် ကိစ္စအတွက် အမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထား၍ ဆောင်ရွက်စေရသည်။ ဤအမှုတွင် အမွေပစ္စည်းမှာ အချင်းဖြစ် မြေတစ်ကွက် သာ ဖြစ်သောကြောင့် စာရင်းရှင်းလင်းသည့် ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ယင်းကိစ္စအလို့ငှာ ကော်မရှင်နာခန့်ထားရန် မလိုအပ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်း ခွဲဝေရန်အတွက် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရန်သာ အကြောင်းရှိသဖြင့် မူလ ရုံးက နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ပြီးမှ အမွေဆိုင် မြေကို ခွဲဝေရမည်ဆိုသော တင်ပြ ချက်မှာ မမှန်ကန်ချေ။ အပြီးသတ်ဒီကရီတွင် အမွေဆိုင်တို့၏ ရပိုင်ခွင့်တို့ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဖော်ပြရန် လိုပေသည်။ ဥပမာ ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ် မြေ၏ မည်သည့် အတိုင်းအတာ၊ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းကို တရားလိုအား ခွဲဝေပေးကြောင်း အပြီးသတ် ဒီကရီ၌ ပြဋ္ဌာန်းရန်လိုပေသည်။ သို့မှသာ ထို ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့်အခါ တရားလို အနေဖြင့် မိမိအတွက် သတ်မှတ် ပေးသည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိရန်အလို့ငှာ တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁ တွင် ဖော်ပြထားသည့် နည်းလမ်းများအနက် မည်သည့်နည်းဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ဖြစ်ကြောင်း အတည်အလင်း ဖော်ပြလျှောက်ထား နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အချုပ်ဆိုရသော် အပြီးသတ် ဒီကရီတွင် တရားလို၏ ရပိုင်ခွင့်သည် ရုပ်လုံးပေါ်ပြီး ဖြစ်စေရမည်။ ပဏာမဒီကရီနှင့် ခြားနားမှု မရှိ သော ဒီကရီသည် အပြီးသတ် ဒီကရီမည်။

အချင်းဖြစ် မြေမှာ ၂၁ ပေခန့်သာ ရှိရာ အမွေဆိုင် တစ်ဦးလျှင် ၅ ပေ ကျော်ကျော်သာ ရရှိမည် ဖြစ်သောကြောင့် မြေခွဲဝေခြင်းထက် အချင်းချင်း ညှိနှိုင်း၍ ငွေအမ်းခြင်း၊ ဦးစွာဝယ်ယူခြင်း ပြုနိုင်သည်က တကြောင်း၊ ဦးမြတ် ကျော်သည် အချင်းဖြစ် မြေတွင် အိမ်ဆောက် နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် ဦးစွာ

၁၉၈၄
ဦးမြတ်ကျော်
နှင့်
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၅)

ဝယ်ယူခွင့် ရှိသည်က တကြောင်းကြောင့် ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ထပ်မံလျှောက်ထားသည်။ ပစ္စည်းခွဲဝေရန် မဖြစ်နိုင်လျှင် ပစ္စည်းကို ရောင်းချ၍ ရောင်းရငွေကို ခွဲဝေယူရန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းကိစ္စကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်သေး၍ ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်ရန် မသင့်ချေ။ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို လေလံတင် ရောင်းချရာ၌ လက်ရှိဖြစ်သူ ဦးမြတ်ကျော်လည်း လေလံဆွဲဝယ်ခွင့် ရှိပေသည်။ ဈေးတူလျှင် လက်ရှိ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူ့အား ဦးစားပေးသင့်သည်မှာ သဘာဝ ကျသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဦးစွာ ဝယ်ယူခွင့် ဆိုသည်မှာ ဘိုးဘေးတို့ထံမှ ဆင်းသက်လာသော မခွဲ ဝေရသေးသည့် အမွေပစ္စည်းမှ အမွေဆိုင် တစ်ဦး၏ ဝေစုကို အခြားအမွေ ဆိုင်များက သူတစ်ပါးထက် ရှေးဦးစွာ ဝယ်ယူနိုင်ခွင့်၊ အကယ်၍ အဆိုပါ ဝေစုကို သူတစ်ပါးသို့ ရောင်းချပြီးဖြစ်လျှင် အမွေဆိုင်များက ပစ္စည်းဝယ်ယူ သူအား ပြန်လည်ရောင်းချရန် တောင်းဆိုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် အမွေဆိုင်များ၏ဝေစုကို သူတစ်ပါးအား ရောင်းချရန် အစီအစဉ် လုံးဝ မရှိသေးသဖြင့် ဦးစွာ ဝယ်ယူပိုင်ခွင့် ပြဿနာ မပေါ် ပေါက်ချေ။ သို့သော် ဦးမြတ်ကျော်က ပြင်ဆင်ပေးရန် ဗဟိုတရားရုံး၌ လျှောက်ထားသော ၂၅-၇-၈၃ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီးနောက် ဦးမြတ်ကျော်သည် ဦးစွာဝယ်ယူခွင့် ရှိကြောင်း ၂၈-၁၂-၈၃ ရက်စွဲပါ အမိန့်အရ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည် ဖြစ်၍ ယင်းပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။

မြို့နယ်တရားရုံးက ၂၀-၁-၈၃ နေ့တွင် ကော်မရှင်နာခန့်အပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ပြီး ထိုနေ့ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း၌ “အမိန့်အပြီးသတ် ချမှတ်သည်။ ဒီကရီ ဆွဲ အမှုပိတ်ပါ။” ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို ရည်ညွှန်းကာ လျှောက်ထားခံရသူ တို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံး၏ အမိန့်သည် ဒီကရီဖြစ်သည့်အား လျှော်စွာ ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တွင် အယူခံရန် ဖြစ်ပါလျက် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။

ကော်မရှင်နာသည် တရားရုံးကပေးအပ်သော တာဝန်နှင့်အညီ အချင်းဖြစ် မြေကို ခွဲဝေရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မိမိဆောင်ရွက်ချက်ကို တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရသည်။ ထိုအခါ မြို့နယ်တရားရုံးက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်က ကန့်ကွက်ပြောဆိုရန် ရှိလျှင် ကန့်ကွက်ပြောဆိုစေပြီး ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြားနာပြီးနောက် ကန့်ကွက်ချက်များသည် အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို

အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်၍ ယင်းအမိန့်နှင့်အညီ အပြီးသတ် ဒီကရီကို ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို လက်မခံပဲ သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပါက ရှေ့သို့မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက် သွားရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည့်အတိုင်း သင့်တော်သည့် လမ်းညွှန်းမှုပြုရန် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းခွဲဝေရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားရုံမျှဖြင့် အမှုပိတ်ရန် အကြောင်းမပေါ် ပေါက်ချေ။ ကော်မရှင်နာ ခန့်ထားသည့် အမိန့်သည် ဒီကရီမဟုတ်၍ ဒီကရီ ရေးဆွဲရန်လည်း မလိုချေ။ ကော်မရှင်နာ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို လက်ခံအတည် ပြုပြီး အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်သည့် အခါကျမှသာ ဒီကရီရေးဆွဲရန်ဖြစ်သည်။ အမှုတစ်ခုတွင် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည့် အခါကျမှသာ အမှုမှာ ဆုံးခန်းရောက်မည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးမြတ်ကျော်
နှင့်
ဦးသိန်းမောင်
ပါ(၅)

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုများကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ အမှု တစ်မှုစီအတွက် ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးယုကြည်

နှင့်

ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ(၄) *

† ၁၉၈၄
အောက်တို
ဘာလ
၂၆ ရက်

ရပိုင်ခွင့်ကိုစွန့်လွှတ်ခြင်းနှင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့၏ခြားနား
ချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေး
ခြင်းနှင့် သဘောချင်းမတူချေ။ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်
ကြသူတို့သည် သူတို့၏ရပိုင်ခွင့်များ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားသည်မှန်သော်လည်း
အကျိုးခံစားခွင့်ရစေရန် ရည်စူးသောသူအား ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရာ
မရောက်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးမြင့်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးယိုငြိမ်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၃(မ)/၇၉ တွင် ဦးအောင်
ခင်ဦး၊ ဒေါ်သန်းမေ၊ ဒေါ်မြသန်းနှင့် ဒေါ်အေးသိန်းတို့က အယူခံတရားလို
ဦးယုကြည်အပေါ်တွင် မော်လမြိုင်မြို့၊ အောက်လမ်းမကြီး၊ ဈေးကြီးရပ်၊
အိမ်အမှတ်(၁၅၂) နှင့် ထိုအိမ်တည်ရှိသည့်မြေကွက်သည် ဦးအောင်ခင်ဦးတို့
(၄)ဦး၏အမွေဆိုင်အိမ်နှင့် မြေကွက်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် စွဲဆို
ခဲ့ရာ ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးယု
ကြည်ကမကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးအောင်ခင်ဦး၊ ဒေါ်သန်းမေ၊ ဒေါ်မြသန်း၊ ဒေါ်အေးသိန်း
နှင့်ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအိဘနှင့်ဒေါ်ငွေရတို့၏ သားသမီး
များဖြစ်ကြသည်။ ဦးယုကြည်သည် ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၅

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၃ တွင် ချမှတ်သော (၁၅-၁၂-၈၂)
နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
 ဦးယုကြည်
 နှင့်
 ဦးအောင်
 ခင်ဦး
 ပါ(၄)

မော်လမြိုင်မြို့၊ အောက်လမ်းမကြီး၊ အမှတ်(၁၅၂) နေအိမ်နှင့် မြေကွက်မှာ မူလက ဦးအိာနှင့်ဒေါ်ငွေရတို့ပိုင်ဖြစ်သည်။ မိဘများ ကွယ်လွန် ပြီးနောက် ဦးအောင်ခင်ဦးပါ(၄)ဦးတို့က ၁၅-၆-၆၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံစာရွက် (က) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် အိမ်အမှတ်(၁၅၂) နှင့် မြေကွက်တွင် ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်ကသာ အကျိုးခံစားစေရန်အတွက် သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြသည်။

၄-၉-၇၂ နေ့တွင် ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်သည် ဒေါ်သန်းမေတို့ထံမှနေအိမ်၏ တန်ဖိုးဟူ၍ ငွေ ၃၀၀၀၀/- ကို လက်ခံယူပြီး စွန့်လွှတ်စာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း သဘောတူ စာချုပ်တစ်ရပ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်စန်းစန်းနွယ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦးယုကြည်နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး တို့သည် အပြန်အလှန် အမှုများစွဲဆိုကြရာမှ ဦးအောင်ခင်ဦး တို့က ယခုအမှုကို ဦးယုကြည်အပေါ် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် ဦးအိာနှင့်ဒေါ်ငွေရတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်စန်းစန်းနွယ် ဒေါ်သန်းမေ၊ ဒေါ်မြသန်း၊ ဒေါ်အေးသိန်းနှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး၊ သားသမီး (၅)ဦးတို့သည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်နှင့်မြေကွက်ကို အမွေရကြောင်းအငြင်းမပွားချေ။

၁၅-၆-၆၉ နေ့တွင် ဒေါ်သန်းမေ၊ ဒေါ်မြသန်းနှင့် ဒေါ်အေးသိန်းတို့ (၃)ဦးက သက်သေခံစာရွက်(က) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ မိမိတို့ခံစားခွင့်ကို အသီးသီး စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်စန်းစန်းနွယ် အကျိုးခံစားစေရန် စွန့်လွှတ်သည်ဟု စာချုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ရပိုင်ခွင့်ကိုစွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးခြင်းနှင့် သဘောချင်းမတူချေ။ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ကြသူတို့သည် သူတို့၏ရပိုင်ခွင့်များ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားသည်မှန်သော်လည်း အကျိုးခံစားခွင့်ရစေရန် ရည်စူးသောသူအား ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးရာမရောက်ချေ။ သက်သေခံ (က) စွန့်လွှတ်စာချုပ်ကို ဒေါ်အေးသိန်းက ဦးအောင်ခင်ဦးကိုယ်စား လက်မှတ်ရေးထိုးထားခဲ့သော်လည်း ထိုသို့ စွန့်လွှတ်ကြောင်းလက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်ရန် သက်သေခံ (ဃ) ကိုယ်စားလှယ်စာတွင်ဦးအောင်ခင်ဦးက ဒေါ်အေးသိန်းအား လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးအပ်ထားခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပူးတွဲပိုင်ရှင်များအနက် ဒေါ်သန်းမေ၊ ဒေါ်မြသန်းနှင့်ဒေါ်အေးသိန်းတို့က မိမိတို့အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်တို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ အဘည်ဖြစ်ပါမူ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများသည့် ဥပဒေ သဘောအရ ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦးတို့နှစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

၁၉၈၄
ဦးယုကြည်
နှင့်
ဦးအောင်
ခင်ဦး
ပါ(၄)

သို့သော် ၁၅-၆-၆၉ နေ့တွင် ကာယကံရှင်များ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် သက်သေခံ(က) စွန့်လွှတ်စာချုပ်ကို စာချုပ်စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ သတ်မှတ်ထားသည့် (၄)လ ကာလကျော်လွန်ပြီး ၃-၇-၇၀နေ့ကျမှ မှတ်ပုံတင်အရာရှိထံတင်ပြ၍မှတ်ပုံတင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စာချုပ်စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ နှင့် ၂၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် အတည်ဖြစ်သည်ဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဤအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့်မြေကွက်မှာ ဦးအောင်ခင်ဦးတို့မောင်နှမ(၅)ဦးနှင့်ဆိုင်သော အမွေပစ္စည်းအဖြစ်သာ ဆက်လက်တည်ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်နှင့် ဦးယုကြည်တို့သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်စန်းစန်းနွယ် ကွယ်လွန်လျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ၎င်း၏အမွေဝေစုသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးယုကြည်ထံသို့ သက်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးအောင်ခင်ဦးတို့ အမှုစွဲဆိုစဉ်က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ သူတို့(၄)ဦးနှင့် ဦးယုကြည်တို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းဖြစ်သည့်အလျောက် ၎င်းတို့(၄)ဦး၏ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ဦးအောင်ခင်ဦးပါ(၄)ဦးတို့စွဲဆိုသည့် အမှုကို ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းချက်ရှိသဖြင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်၍ ဦးအောင်ခင်ဦးတို့စွဲဆိုသောအမှုကို စရိတ်နှင့်တကွပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သောဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး သာ ဝင်း
နှင့်
ဦး တောင် ကြီး *

† ၁၉၈၄
အောက်တို
ဘာလ
၂၉ ရက်

လူဖမ်းဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လူဖမ်းဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်သည် တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄(၁)နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တို့အရ အယူခံဝင်နိုင်
သည့်အမိန့်မျိုးမဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးမောင်မောင်မြင့် ကိုယ်စား ဦးကျော်ငြိမ်း၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးကျား၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄၆/၈၀ တွင် ဦးတောင်
ကြီးက ဦးသာဝင်းအပေါ် စတော်ငွေ ကျပ် ၁၇၀၀၀၀/- ရလိုကြောင်း
စွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိသည့်ဒီကရီကိုအတည်ပြုရန် တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄၇/၈၂
တွင် လျှောက်ထားသည်။ ဦးတောင်ကြီး၏လျှောက်ထားချက်အရ တိုင်းတရား
ရုံးက ဦးသာဝင်းအပေါ် လူဖမ်းဝရမ်းထုတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးသာ
ဝင်းက ယင်းအမိန့်ကိုမကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို
တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂၄

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄၇ တွင်ချမှတ်သော (၂၉-၁၀-၈၄)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးသာဝင်း
နှင့်
ဦးတောင်ကြီး

လူဖမ်းဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၄ (၁)နှင့် အမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ တို့အရ အယူခံဝင်နိုင်သည့်အမိန့်မျိုးမဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် အယူခံအတွင်း ၁၂-၈-၈၄ ရက်နေ့၌ ဦးသာဝင်းကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အတွက် ဤအယူခံမှာ ရပ်စဲသွားပြီးဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ထည့်သွင်းရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မမ၏ အမှုရုပ်သိမ်းရန်အတွက် လျှောက်လွှာတင်သွင်းရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ၏လျှောက်လွှာကို ပလပ်ပြီး၍ အယူခံကိုပိတ်သိမ်းရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးသန်း

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အေး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

နှင့်

၁။ မခင်လှ မြင့်

၂။ ဒေါ်သိန်းမေ *

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာလ

၂၀ ရက်

အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု—ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်၍ တရား
စွဲဆိုခြင်းမပြုသော အမွေရှင်များ၏ ရပိုင်ခွင့်များကို တရားရုံးက
အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးက မခင်လှမြင့်၊ ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်
သိန်းမေတို့သည် ဦးအောင်ခွန်းကျန်ရစ်သောအမွေပစ္စည်းများ၏ သုံးပုံ တစ်ပုံ
စီကို ရသိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ ယင်း
အမှုတွင် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်၍ တရားစွဲဆိုသူမှာ မခင်လှမြင့်ဖြစ်ပေရာ အမှုတွင်
သူ၏ရပိုင်ခွင့်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်း
မရှိသော ဒေါ်အေးနှင့်ဒေါ်သိန်းမေတို့၏ရပိုင်ခွင့်များကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်
မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် သူတို့ရရန်ရှိသောအမွေဝေစုတို့ကို ရလိုပါက ကျသင့်
သည့်ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရန် လိုပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — (၁) ဒေါ်ခင်မြမြဝင်း၊

ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

(၂) ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၆၇

† ၁၉၇၉ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၀ တွင် ချမှတ်သော (၂၀-၆-၈၂)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဦးသန်း
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်အေး၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
၁။မခင်လှမြင့်
၂။ဒေါ်သိန်းမေ

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသော ဦးဘိုးလှနှင့် ဇနီးဒေါ်လုံးတင်တို့
တွင် ဒေါ်အေး၊ဒေါ်သိန်းမေနှင့် ဦးသိန်းမောင်ဟူ၍ သားသမီးသုံးဦး ထွန်း
ကားခဲ့ရာ ဦးဘိုးလှကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဒေါ်လုံးတင်သည် ဦးအောင်ခွန်းနှင့်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။

ဒေါ်လုံးတင်နှင့် ဦးအောင်ခွန်းတို့သည် ၁၃၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်
ကျော် ၉ ရက်နေ့နှင့် ပြာသိုလဆန်း ၅ ရက်နေ့များတွင် အသီးသီးကွယ်လွန်
ခဲ့ကြသည်။

ဦးသိန်းမောင်သည် ဒေါ်မှတ်ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ဒေါ်မှတ်သည်
ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာရှိစဉ် ဦးသိန်းမောင်နှင့် ကွာရှင်းပြီးနောက် မခင်လှမြင့်
အား မွေးဖွားခဲ့သည်။ မခင်လှမြင့်က ဦးအောင်ခွန်း ကွယ်လွန်သောအခါ
မန္တလေးမြို့၊ သီရိဟေမာအရှေ့ရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၂၄၂၊ ဦးပိုင်အမှတ်
၁၄/က စာရင်းပေါက်သောမြေကွက်နှင့်မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံ၊အောင်
မြေသာဇံရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၁၂၄၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၉ စာရင်းပေါက်သော
ဘိုးဘပိုင်မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတို့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊
ဖခင်ဦးသိန်းမောင်သည် ဒေါ်အေး၊ ဒေါ်သိန်းမေတို့နှင့် အမွေမခွဲဝေမီ ကွယ်
လွန်ခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ဦးအောင်ခွန်း ကျန်ရစ်သော အမွေ
ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် မန္တလေး တိုင်း တရားရုံး၊
တရားမကြီးမှအမှတ် ၉၀/၇၉ (အနောက်တောင်) တွင် နီးစပ်ရာမိတ်ဆွေ
ဒေါ်မှတ်မှတဆင့် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမွေပစ္စည်းများကို
မခင်လှမြင့်၊ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့ သုံးပုံတစ်ပုံစီ ခွဲဝေယူစေရန် ပဏာမ
ဒီကရီချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်အေးက မဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို
တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံအတောအတွင်း ဒေါ်အေး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သား ဖြစ်သူ
ဦးသန်းက တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။

ဒေါ်အေးက ဦးအောင်ခွန်း၏ အမွေပစ္စည်းများကို မိသားစု စီမံမှုအရ
ခွဲဝေပြီးကြောင်း၊ မခင်လှမြင့်သည် ဦးသိန်းမောင်၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူ
မဟုတ်ကြောင်းထုချေသည်။ ဒေါ်သိန်းမေကလည်း မခင်လှမြင့်သည် ဖခင်၏
အမွေကိုဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း ထုချေသည်။

အမွေခွဲဝေပြီးသည့် အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်အေးဘက်မှ ဤအမှုတွင်
သက်သေခံချက်တစုံတရာတင်ပြခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ ဤအမှုကို လျှောက်လဲရာတွင်
လည်း ဦးသန်း၏ရှေ့နေက အမွေခွဲဝေပြီးကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့
ခြင်းမရှိချေ။

ဦးသန်း၏ ရှေ့နေ ဦးမြစိန်နှင့် ဒေါ်သိန်းမေ၏ ရှေ့နေ ဦးညွန့်မြိုင်တို့က ဒေါ်မှတ်နှင့် ဦးသိန်းမောင်တို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးနောက် မခင်လှမြင့်အား မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ မခင်လှမြင့်သည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အတူနေထိုင်၍ ဖခင် ဖြစ်သူအား သားသမီးတို့၏ ပြုဖွယ်သော ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဖခင်၏အမွေကို ဆက်ခံ ခွင့်မရှိကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၈၄
ဦးသန်း
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်အေး၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းပြုစုသော ၃၆ စောင်တွဲ အမွေမှခန်း ဓမ္မသတ် ကျမ်းကြီးပုဒ်မ ၂၉၇ တွင် ဖော်ပြထားသော မနုကျယ်ဓမ္မသတ်၌ သားသမီး ပဋိသန္ဓေရှိပြီးနောက် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ကွာရှင်းကြရာတွင် မိခင် ဖြစ်သူသည် သားသမီးရရှိလျှင် ထိုသားသမီးသည် ဖခင်၏ အမွေတဝက်ကို ဆက်ခံခွင့်ရှိ၍ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အတူနေထိုင်သူ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက ကျန်တဝက်ကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း ပြဆိုထားသည်။

နှင့်
၁။မခင်လှမြင့်
၂။ဒေါ်သိန်းမေ

မညီနှင့် မညီမီးသ (၁) အမှုတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးနောက်မှ သမီးမွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုသမီးသည် မိခင်နှင့် အတူနေ သည်။ ဖခင်အား သားသမီးတို့ပြုဖွယ်သော ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိချေ။ ဖခင်သေ ဆုံးသွားသောအခါတွင် ဖခင်တွင် အခြားသောမယားနှင့် သားသမီးများမရှိ၊ ထိုဖခင်သည် နှမဖြစ်သူနှင့် အတူနေထိုင်ရာတွင် ကွယ်လွန် သွားရာ သမီးနှင့် ဖခင်၏နှမတို့သည် အမွေတဝက်စီရသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ် သည်။ဤစီရင်ထုံးနှင့် အထက်ဖော်ပြပါ မနုကျယ်ဓမ္မသတ်အရ မခင်လှမြင့်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အမွေတဝက်ကို ရခွင့်ရှိပေသည်။ အမွေရှင် ဦးအောင်ခွန်း ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများတွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးသိန်းမောင်သည် သုံးပုံ တစ်ပုံရခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ယင်းအမွေ၌ မခင်လှမြင့်ရရန်ရှိသောအစုမှာခြောက်ပုံ တစ်ပုံဖြစ်သည်။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလိုသော အချက်မှာ တိုင်း တရားရုံးက မခင်လှမြင့်၊ ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့သည် ဦးအောင်ခွန်း ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများ၏ သုံးပုံ တစ်ပုံစီကို ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမ ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ ယင်းအမှုတွင် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်၍ တရားစွဲဆိုသူမှာ မခင်လှမြင့် ဖြစ်ပေရာ အမှုတွင် သူ၏ ရပိုင်ခွင့်ကို အဆုံး အဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်းမရှိသော ဒေါ်အေးနှင့် ဒေါ်သိန်းမေတို့၏ ရပိုင်ခွင့်များကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။သူတို့သည်

(၁) (၁၉၀၄-၀၆)အထက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ၊အတွဲ ၂၊အမွေ၊စာ ၁၅

၁၉၀၄ ဦးသန်း
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်အေး၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
၁။မခင်လှမြင့်
၂။ဒေါ်သိန်းမေ

သူတို့ရရန်ရှိသောအမွေဝေစုတို့ကိုရလိုပါက ကျသင့်သည့်ရုံးခွန် ထမ်းဆောင်ရန်
လိုပေသည်။ ဦးဖိုးမြနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ရီဆိုဖရက် (၂) အမှုကို
ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တစိတ်တဒေသအားဖြင့် ခွင့်ပြု၍ မခင်လှမြင့်အား
ဦးအောင်ခွန်း ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများ၏ ခြောက်ပုံတစ်ပုံကို ခွဲဝေ
ပေးစေရန် တိုင်းတရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ နှစ်ဘက်
အမှုသည်တို့သည် ဤအယူခံတွင် ဂုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို မိမိတို့
ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သောဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်သိန်းခင်
နှင့်
ဦးအောင်ကို *

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၂၃ ရက်

ပြင်ဆင်မှုစီရင်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သော ဒီကရီကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်သည် ဒီကရီ ဖြစ်သည်မှာ
အငြင်းမပွားချေ။ မူလမှုဆိုင်ရာစီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး၍ ချမှတ်သောဒီကရီကို
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ ထိုနည်းတူ
အယူခံတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ အယူခံ
ဝင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်မှုဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သောဒီကရီကို
အယူခံဝင်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးခင်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးအုန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လှိုင်မြနယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၇/၇၉ တွင် ဒေါ်သိန်းခင်က
ဦးအောင်ကိုအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ တရားစွဲဆိုရာ မြို့နယ်
တရားရုံးက အိမ်ရှင်ပေးပို့သော နို့တစ်စာသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ
ပဏာမ ငြင်းချက် ထုတ်၍ ကြားနာ ပြီးနောက် အိမ်ရှင်အား အသာပေး၍
ဆုံးဖြတ်သည်။ ဦးအောင်ကိုက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန်
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက နို့တစ်စာ
တရားမဝင်ကြောင်း ကောက်ယူ၍ ဒေါ်သိန်းခင်၏အမှုကို ပလပ်လိုက်သော
ကြောင့် ဒေါ်သိန်းခင်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃၄
† ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၄ တွင် ချမှတ်သော (၃၀-၃-၈၄)
ဧည့်ပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းခင်
နှင့်
ဦးအောင်ကို

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက တိုင်း တရားရုံးသည် ဒေါ်သိန်းခင်၏ အမှုကို ပလပ်လိုက်သော အမိန့်မှာ ဒီကရီဖြစ်သောကြောင့် အယူခံဝင်ရမည် ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်သည် ဒီကရီဖြစ်သည်မှာ အငြင်းမပွားချေ။ မူလမှုဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး၍ ချမှတ်သော ဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ ထိုနည်းတူ အယူခံတွင် ချမှတ်သောဒီကရီကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ 'သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်မှု ဆိုင်ရာစီရင်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သောဒီကရီကို အယူခံစီရမည်ဟု တရားမကျင့် ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။

ဤအမှုတွင် ဦးအောင်ကိုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်၏ မူလပိုင်ရှင်ထံမှ ငှားရမ်း နေထိုင်လာခဲ့ရာ ဒေါ်သိန်းခင်က ထိုအိမ်ကို ထိုပိုင်ရှင်ထံမှ ဝယ်ယူလိုက်သော ကြောင့် ဦးအောင်ကို၏အိမ်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်း တရားရုံးက ဒေါ်သိန်းခင်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို မူလပိုင်ရှင်ထံမှ ဝယ်ယူသည့် ၆-၁-၇၂ နေ့တွင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရယူသည့် ၂၁-၃-၇၂ နေ့တွင် ဖြစ်စေ၊ အိမ်ရှင်ဖြစ်လာသောကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ ငှားရမ်းသည့် သဘော သက်ရောက်သဖြင့် ၃၀-၆-၇၉ နေ့တွင် အငှားချထားခြင်းကို ရပ်စဲ လိုက်ခြင်းမှာ ငှားရမ်းလ၏ နောက်ဆုံးရက်နှင့် မကိုက်ညီသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲ ပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ နှင့် ပုဒ်မ ၁၀၉ တို့အရလည်းကောင်း၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဂ) ပါ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်အရ လည်းကောင်း၊ ဒေါ်သိန်းခင်သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို လွှဲပြောင်းရယူသည့် နေ့တွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်လာသည်ဆိုသော အချက်မှာ မငြင်းနိုင်သောအချက် ဖြစ် သည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ ဒေါ်သိန်းခင်သည် အိမ်ငှား ဦးအောင်ကိုနှင့် သီးခြားပဋိညာဉ် ချုပ်ဆိုခြင်း မပြုလျှင် ယခင်အိမ်ရှင် ၏ အခွင့်အရေးကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယခင်အိမ်ရှင်က ဦးအောင် ကိုအား အင်္ဂလိပ် ပြက္ခဒိန်လအလိုက် လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ လကုန်ရက်အထိ ငှားရမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါမူ ဒေါ်သိန်းခင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသောအခါ ယင်းစည်းကမ်း ချက်အရ ဆက်လက်ငှားရမ်းသည်ဟု အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ ဖွတ်ယူ ရပေမည်။ အကယ်၍ ဒေါ်သိန်းခင်သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာကိုဝယ်ယူပြီးနောက် ဦးအောင်ကိုနှင့် သီးခြား အငှားစာချုပ် ချုပ်ဆိုပါမူ ထိုသို့ ချုပ်ဆိုသည့် အတိုင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်သိန်းခင်ဘက်မှ ပေးပို့သော နိဂ္မတ် စာ တရားဝင်မဝင်ဆိုသောအချက်မှာ ဦးအောင်ကိုသည် ယခင်ပိုင်ရှင်ထံမှ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို မည်သည့်စည်းကမ်းချက်ဖြင့် ငှားရမ်းခဲ့သည်၊ ဒေါ်သိန်း ခင် လက်ထက်တွင် ယင်းစည်းကမ်းချက်ကိုပြင်ဆင်ရန် ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ

ဆိုသော အချက်များအပေါ် မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ရာ သက်သေခံ
အထောက် အထားများမရယူပဲ သက်သေခံ (က) နို့တစ်စာမှာ တရားဝင်
မဝင် အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းခင်
နှင့်
ဦးအောင်ကို

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏
အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် နို့တစ်စာတရားဝင်
မဝင်ဟူသော ငြင်းချက်ကို အခြားငြင်းချက်များနှင့်အတူ စစ်ဆေးကြားနာရန်
ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဤပြင်ဆင်မှုအတွက် တရားစရိတ်များကို လျှောက်ထား
ခံရသူကပေးရမည်။ ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၂၇ ရက်

ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလွင် ပါ (၃) *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ—
အိမ်ငှားများအား အကာ အကွယ် ပေးရန် ပြဋ္ဌာန်းထားသော
ဥပဒေဖြစ်ခြင်း— အိမ်ငှားအား ပေးအပ်ထားသော အခွင့်အရေး
များကို နုတ်သိမ်းရာရောက်သည့် ပြုလုပ်မှုများကို ရှောင်ရှားရခြင်း—
တရားရှုံးက ပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည့် အခါ တရား
နိုင်က ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း) ဖွဲ့ (စ) ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်
ရပ် အတွက် ဥပဒေကို အလိုရှိကြောင်း ကန့်ကွက် တင်ပြခြင်းကို
လက်ခံအဆုံးအဖြတ် မပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ တွင် ပါရှိသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အိမ်ငှားအား အိမ်ရှင်က
ငှားရမ်းထားသည့် ဥပဒေမှ မိမိသဘောဆန္ဒ အလျောက် ဖယ်ရှားခြင်း မပြု
နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်း
ချက်များ၏ အနှစ်သာရနှင့် မညီညွတ်ပဲ တမျိုးတဖုံ ကောက်ယူလျက် အိမ်ငှား
အား ပေးထားသော အခွင့်အရေးများကို နုတ်သိမ်းရာ ရောက်သည့် ပြုလုပ်မှု
တစ်ရပ်ရပ်ကို ပြုလုပ်လျှင် ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အဟောသိကံ ဖြစ်စေ
ပေလိမ့်မည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရှုံး အိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြ
ဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထား
သည့် ကိစ္စတွင် တရားနိုင် အိမ်ရှင်ဘက် မှ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က)

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၅၃

† ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၆၆ တွင် ချမှတ်သော
(၂၁-၃-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

(ဒုတိယပိုင်း)မှ (စ)ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် အငှားချထားသည့် ဥပစာကို အလိုရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ တရားရှုံး၏ လျှောက်ထားချက်အား ကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းကို ဒီကရီ အတည်ပြုသည့် တရားရုံးက လက်ခံ အဆုံးအဖြတ် မပြုနိုင်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)-
နှင့်
ဦးထွန်းလှိုင်
ပါ(၃)

အယူခံ တရားလို အတွက် -ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များ အတွက်-ဦးဇေယျာမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မလှိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၄/၈၂ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်သိန်းနွဲ့က တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် အယူခံတရားပြိုင် ဦးထွန်းလှိုင် ဒေါ်ကျန်နှင့် မောင်ဇင်ဦးတို့အပေါ် အဆိုပါ တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၇၆ တွင် ချမှတ်ထားသော ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ နှင်လိုမှု ဒီကရီကို အတည်ပြုသော အခါ တရားရှုံးများက ငှားရမ်းခ အကြွေးများကို ပေးဆပ်မည်ဟု တင်ပြကာ ဒီကရီကို အတည်မပြုပဲ ဆိုင်းငံ့ထားစေရန် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ တရားနိုင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က အချင်းဖြစ်မြေကို အိမ်ထောင်ကွဲ သားသမီးများအတွက် လိုအပ်သည် ဖြစ်၍ တရားရှုံးတို့၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ချရန် ကန့်ကွက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားနိုင်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံ၍ တရားရှုံးတို့ လျှောက်ထားသည့် လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးထွန်းလှိုင်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မနွဲ့လေးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးထွန်းလှိုင်တို့ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ခွင့်ပြုလိုက်သောကြောင့် တရားနိုင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က သူ၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးသွင်မှ တဆင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာရီမှုတွင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့၏ ကန့်ကွက်လွှာ အပိုဒ် (၂)၌ အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြထားသည် -

“တရားနိုင်၏သားသမီး (၅)ဦးမှာလည်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီး နေထိုင်ရန်ပိုင်းမြေလိုအပ်နေပါသည်။ အိမ်ထောင်ကွဲသားသမီးများအတွက် ပိုင်းမြေလိုအပ်နေ၍ တရားရှုံးတို့အား အချင်းဖြစ်ပိုင်းမြေမှ ၎င်းတို့အဆောက်အဦကို ဖျက်၍ ထွက်ခွာသွားစေရန် အမိန့်ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးပါရန် လျှောက်ထားပါသည်။”

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလှိုင်
ပါ(၃)

ဤဖော်ပြချက်အရဆိုလျှင် တရားနိုင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် လိုအပ်ကြောင်း ထုချေခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ်ဥပစာမှာ မြေဖြစ်သဖြင့် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)တွင် အကျုံးဝင်သောဥပစာမျိုးမဟုတ်၍ယင်းဥပစာကို နေထိုင်ရန်အတွက် ရယူလိုကြောင်း၊ ယင်းပုဒ်မအရ အရေးဆိုခွင့်မရှိချေ။ သို့သော် အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေကို အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဃ) အရ ရယူလိုပါသည်ဟု တင်ပြလျှောက်ထားလာသည်။

အယူခံတရားပိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မြေရှင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဃ) အရ အိမ်ဆောက်ရန် အတွက် အလိုရှိပါမူ သီးခြား တရားတထုံး စွဲဆိုရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအမှုမှာကဲ့သို့ မြေကို အိမ်ဆောက်ရန် အတွက် အလိုရှိသည်ဟု တင်ပြခဲ့မှုဖြင့် လက်ခံရန် မသင့်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အိမ်ငှားဖြစ်သူသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရလျှောက်ထားလာသည့် အခါတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက အချင်းဖြစ်ဥပစာကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)(ဒုတိယပိုင်း) မှ (စ)တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် ဥပစာကို အလိုရှိကြောင်း အကြောင်းပြ၍ တရားရုံး အိမ်ငှား၏ လျှောက်လွှာကို ခုခံချေပခွင့်ရှိသည်ဟု တိုင်ချူးအန်နှင့် ကုမ္ပဏီနှင့် ချန်ဆင်ချောင်း(၁) စီရင်ထုံးတွင် ပြဆိုထားကြောင်း ဖြေကြား လျှောက်ထားသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)(ပထမပိုင်း) အရ ချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသော အခါ တရားရုံးအိမ်ငှားက ယင်းဒီကရီကို အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားလာလျှင် တရားနိုင် အိမ်ရှင်က တရားရုံးအိမ်ငှားသည် ဌာနရမ်းခခြင်းဆိုင်ရာ တာဝန်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းကြောင့် ဒီကရီကိုဖျက်သိမ်းပေးသင့်ဟု ခုခံတင်ပြနိုင်ကြောင်း ဟာဂျီအဗ္ဗဒူဂျူကူးခန်နှင့် ဖျက်သိမ်းရေးအရာရှိ၊ မြန်မာနိုင်ငံထုတ်ဝေသူများလိမိတက်(၂) အမှုတွင်လည်းကောင်း၊ တရားနိုင် အိမ်ရှင်က အငှားချထားသည့် ဥပစာကို

(၁) ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊စာ ၈၆(တရားလွှတ်တော်ချုပ်)
(၂) ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊စာ ၂၉၄ (တရားလွှတ်တော်)

အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အလိုရှိ၍ ဒီကရီကိုဖျက်သိမ်းမပေးသင့်ဟုခုခံ တင်ပြနိုင်ကြောင်း မောင်ချစ်ဖေနှင့် ဦးကျော်ရှိန် ပါ ၂ (၃) အမှုတွင်လည်းကောင်း၊ တရားနိုင် အိမ်ရှင်က အငှားချထားသည့် ဥပစာကို မိမိကိုယ်တိုင်နေထိုင်လို၍ ဒီကရီကိုဖျက်သိမ်းမပေးသင့်ဟု တင်ပြခုခံနိုင်ကြောင်း ဒေါ်လှဖေနှင့် ဦးဇော်ရင် (၄) အမှုတွင်လည်းကောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤစီရင်ထုံးများအရဆိုလျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း) မှ (စ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို အိမ်ရှင်က စွဲဆိုသောတရားမမှုတွင် တိုက်စစ်အဖြစ်သာမက အိမ်ငှားဖြစ်သူက အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)အရ ဒီကရီကို ဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်သားသော အမှုတွင် ခံစစ်အဖြစ်လည်း အသုံးပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၄င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလှိုင်
ပါ(၃)

မိတ္ထီလာမြို့၊ ယခင်မြို့နယ်တရားမရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၂၃/၆၂ တွင် တရားနိုင် ဒေါ်တင်တင်ပါ(၄)ဦးတို့က တရားရုံးဦးစံကြည်အပေါ် အဆိုပါ တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈/၆၁ ဌ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ ရရှိထားသည့် နှင်လိုမှုဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ ဦးစံကြည်က မြေလခအကြွေးများကို အရစ်ကျ ပေးဆပ်ခွင့်ပြုရန် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)အရ လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ တရားနိုင်တို့ ဘက်မှ အချင်းဖြစ်မြေကို အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အလိုရှိကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြရာ မူလရုံးကတရားနိုင် တို့၏ထုချေချက်ကိုလက်ခံပြီး ဦးစံကြည်၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။ ဦးစံကြည်ကမူလရုံး၏အမိန့်ကို ယခင်နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်အထိ အဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။

ထို့နောက် ဦးစံကြည်အား မြေမှဖယ်ရှား၍ အချင်းဖြစ်မြေကို တရားနိုင် တို့အား လက်ရောက်ပေးအပ်လိုက်သည်။ မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဦးစံကြည်နှင့် ဒေါ်တင်တင် ပါ - ၄ (၅) အမှုတွင် ဦးစံကြည်က အယူခံဝင်သောအခါ ဗဟိုတရားရုံးက အောက်ပါ အတိုင်းသုံးသပ်သည် -

“အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က တရားနိုင်တို့သည် အချင်း ဖြစ်မြေကို အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် အလိုရှိကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တင်ပြခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး

(၃) ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ ၁၉၉ (တရားလွှတ်တော်)
(၄) ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ ၂၃ (တရားလွှတ်တော်)
(၅) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၄၀

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလှိုင်
ပါ(၃)

အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) အရ လိုအပ်သည့်ခံဝန်ချုပ်ဆိုပြီးမှသာ တရားရှုံးဦးစံကြည်အား ယင်းမြေမှ ဖယ်ရှားပေးရမည်ဖြစ်ပါလျက် အဆိုပါ ခံဝန်ချုပ်ဆိုခြင်းမပြုပဲ ၁၃-၂-၈၁ နေ့က ဦးစံကြည်အား မြေမှဖယ်ရှားခဲ့ကြောင်း၊ တရားနိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို အခြားသူတို့အား ရောင်းစားခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ခံဝန်ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ဦးစံကြည်အနေဖြင့် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားပိုင်တို့သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) အရ ဒီကရီရရှိခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ တရားရှုံး ဦးစံကြည်က ပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသဖြင့် တရားနိုင်တို့ဘက်မှ အချင်းဖြစ် မြေကို အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် အလိုရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်လွှာကို ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း တင်ပြ ကန့်ကွက် ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဇာရီတရားရုံးက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသော ဦးစံကြည်၏လျှောက်လွှာကို ပလပ်ခဲ့သော်လည်း ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) အရ ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ အယူခံရုံး အဆင့်ဆင့်တို့ကလည်း ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) အရ ခံဝန်ချုပ်ဆိုရန် လိုအပ်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ခံဝန်ချုပ်ဆိုခြင်းမပြုသည်ကို အကြောင်းပြပြီး မြို့နယ်တရားရုံးက မြေအပ်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်မှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။”

အိမ်ငှားတစ်ဦးအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) (င) နှင့် (စ) တို့အရ နှင်ထုတ်သည့် ဒီကရီချမှတ်ရာတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသည် ယင်းပုဒ်မခွဲ တစ်ရပ်ရပ်အရ လိုအပ်သည့် ခံဝန်ကို ချုပ်ဆိုရန် လိုအပ်ပေသည်။ အိမ်ရှင်သည် မိမိချုပ်ဆိုသည့် ခံဝန်ချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်လျှင် တရားရုံးက အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၂) နှင့် (၃) တို့အရ အိမ်ရှင်အပေါ် အရေးယူ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

တရားနိုင် အိမ်ရှင်က အငှားချထားသည့် ဥပစာကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) (င) သို့မဟုတ် (စ) အရ အလိုရှိသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံ၍ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ တရားရှုံး အိမ်ငှား၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်ရာတွင် ဒီကရီကို အတည်ပြုသော တရားရုံးသည် အိမ်ရှင်အား

အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဃ)(င) သို့မဟုတ် (စ) အရ ခံဝန်ချုပ်ဆို
စေခြင်း မပြုနိုင်။ အကြောင်းမူ အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီသည် ပုဒ်မ
၁၂(၁)(က) (ပထမပိုင်း) အရ ချမှတ်ထားသော ဒီကရီဖြစ်သည့်အပြင်
တရားနိုင် အိမ်ရှင်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံပြီး တရားရှုံး၏လျှောက်ထား
ချက်ကို ပယ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ယင်းဒီကရီသည် ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဃ) (င)
သို့မဟုတ် (စ) အရ ချမှတ်သော ဒီကရီအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ မသွားနိုင်ချေ။
ဦးစံကြည် အမှုတွင် အိမ်ရှင်တရားနိုင်တို့ ဘက်မှ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဃ) အရ
ခံဝန်ချုပ်ဆိုခြင်းကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ဝယ်ရရှိပြီးနောက် တရား
နိုင်တို့သည် အခြားသူတို့အား ရောင်းစားရန် အခွင့်အရေးရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေသည် အိမ်ရှင်
များက အိမ်ငှားများအား ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာများမှ မိမိသဘောဆန္ဒ
အလျောက် ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်စေရန် အလို့ငှာ အကာအကွယ်ပေးသော
ဥပဒေဖြစ်ပေသည်။ တရားရှုံးအိမ်ငှားက အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) အရ
လျှောက်ထားလာရာတွင် တရားနိုင် အိမ်ရှင်ဘက်မှ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂
(၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း) မှ (စ) တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စဘစ်ရပ်ရပ်ကို
ဖော်ပြကာ တရားရှုံး၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခုခံချေပခွင့် ပြုလိုက်လျှင်
အိမ်ငှားများ၏ အခွင့်အရေးကို အကာအကွယ်ပြုရန် ရည်ရွယ် ပြဋ္ဌာန်းထား
သော ဥပဒေ၏ အကျိုးကျေးဇူးများကို အိမ်ငှားများ အနေဖြင့် ဦးစံကြည်
နည်းတူ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရန် အကြောင်းရှိပေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလွင်
ပါ(၃)

တိုင်ချူးအန်နှင့် ကုမ္ပဏီအမှုတွင် တရားလွှတ်တော်ချုပ်က စာမျက်နှာ ၉၃
နှင့် ၉၄ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်သည် -

“According to the learned counsel section 11(1)(f) does not apply to a case where a tenant applies to have the order of ejectment passed against him rescinded or discharged. It is true that the Act is silent on this point but the general principle is that where there is an obligation there is always an implied remedy or relief. As pointed out above, the whole object of the Act is to give relief not only to tenants but to owners as well under certain circumstances, and if relief were to be denied under section 11(1)(f) where the tenant applied to have the order of ejectment passed against him rescinded it would mean not only frustrating the object of the Act but a denial of justice to the owner. The legislature, in framing

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလှိုင်
ပါ(၃)

the Urban Rent Control Act, 1948, never intended to have such a result as contended for by the learned counsel for the appellant company. We are clearly of opinion that section 11(1)(f) can not only be used, so to speak, for the purpose of offence in a suit filed by the owner but also as a shield in a case where the tenant applies to have the order of ejectment passed against him discharged or rescinded."

ဦးသန်းညွန့် ပါ ၂ နှင့် ဦးသိန်း ပါ ၂ (၆) အမှုတွင် အောက်ပါ အတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည် -

“မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေသည် အဓိက အားဖြင့် အိမ်ငှားများကို အကာအကွယ် ပေးရန် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေဖြစ်သည်။ တဘက်သတ် အခွင့်အရေး ပေးရန် မဟုတ်သော် လည်း ပုဒ်မ ၁၂ သည် အိမ်ငှားအား အိမ်ရှင်၏ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားခြင်းမှ အကာအကွယ် ပေးထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်သည်။”

မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ တွင် ပါရှိသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အိမ်ငှားအား အိမ်ရှင်ကငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာမှ မိမိသဘောဆန္ဒအလျောက် ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ အနှစ်သာရနှင့် မညီညွတ်ဘဲ တမျိုးတဖုံ ကောက်ယူလျက် အိမ်ငှားအား ပေးထားသော အခွင့်အရေးများကို နုတ်သိမ်းရာ ရောက်သည့် ပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်ရပ်ကို ပြုလုပ်လျှင် ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အဟောသိက ဖြစ်စေပေလိမ့်မည်။

အိမ်ရှင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း) မှ (စ) တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် အိမ်ငှားအား ဖယ်ရှားပေးစေရန် စွဲဆိုရာတွင် ခိုင်လုံသည့် အထောက်အထား တင်ပြရန်လိုပေသည်။ အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ တရားရှုံး အိမ်ငှားက လျှောက်ထားသည့် အမှုတွင် တရားနိုင် အိမ်ရှင်ဘက်မှ ယင်းကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်ကို ဖော်ပြကာခုခံချေပရာ၌ ဒီကရီအတည်ပြုသည့် တရားရုံးက တရားနိုင်အိမ်ရှင်၏ခုခံချေပချက် မှန်မမှန် စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ ဤအမှုမှာကဲ့သို့ တရားရှုံး အိမ်ငှား၏ လျှောက်ထားချက်နှင့်

တရားနိုင် အိမ်ရှင်၏ တင်ပြချက်တို့ကို စိစစ်အဆုံးအဖြတ် ပေးလေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားနိုင် အိမ်ရှင်သည် သီးခြား တရားတထုံး မစွဲဆို ရပဲ တရားရှုံး အိမ်ငှားအား လွယ်လွယ် နှင်ထုတ်ခွင့် ရရှိသည့် သဘော သက်ရောက်နေပေသည်။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းနွဲ့
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးသွင်)
နှင့်
ဦးထွန်းလွင်
ပါ(၃)

အိမ်ရှင်သည် အထက်ဖော်ပြပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယ ပိုင်း) မှ (စ) ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် အိမ်ငှားအား ဖယ်ရှားပေးစေရန် စွဲဆိုရာ၌ သတ်မှတ်ထားသည့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ အိမ်ငှား တရားရှုံး က အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စကို တရားနိုင် အိမ်ရှင်က အထက်ဖော်ပြပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး၏ ခုခံချေပရာတွင် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်း မရှိချေ။ ဤအခြေအနေတွင် အိမ်ရှင်ဘက်မှ အစစ အရာရာ အသာစီးရသည့် သဘောဆောင်နေပေသည်။

တိုင်ချူးအန်နှင့် ကုမ္ပဏီ အမှုတွင် ညွှန်ပြထားသည့် အတိုင်း တရားရှုံး အိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားရာတွင် အိမ်ရှင်ဘက်မှ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း) မှ (စ) တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်ကို ဖော်ပြကာ ထုချေနိုင်ကြောင်း ယင်းဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် တရားရှုံးအိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စတွင် တရားနိုင် အိမ်ရှင်ဘက်မှ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း) မှ (စ) ပါ ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် အငှား ချထားသည့် ဥပစာကို အလိုရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ တရားရှုံး၏ လျှောက်ထားချက်အား ကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့် တရား ရုံးက လက်ခံ အဆုံးအဖြတ် မပြုနိုင်ဟု ယူဆသည်။ တရားနိုင် အိမ်ရှင်သည် သီးခြား တရားတထုံး စွဲဆိုခွင့် ရှိသည်ဖြစ်၍ သူ၏ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံ ရုံမျှဖြင့် နစ်နာရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်သိန်းမြ

နှင့်

ဒေါ်ကျင်(ခ)အကျင် *

† ၁၉၈၄
ဒီဇင်ဘာလ
၅ ရက်

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ-မယားဖြစ်သူသည် သူတပါးနှင့်ဖောက်
ပြန်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြနိုင်မှ လင်ဖြစ်သူက နှစ်ပါးစုံ
ပစ္စည်းကို သိမ်းယူပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေတွင် မယားဖြစ်သူသည်
သူတပါးနှင့် ဖောက်ပြန်သည်ဟုဆိုရုံမျှဖြင့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက နှစ်ဦးပိုင်
ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူထားပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ လင်သည် တရားရုံး၌ ကွာလို့မူ
စွဲဆိုပြီး မယား၌ အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြဆိုရပေမည်။ သို့တည်း
မဟုတ် လင်သည် မယားထံမှ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံချက်ကို ရယူပြီးနောက်
နှစ်ဦး သဘောတူညီမှုဖြင့် လင်က နှစ်ပါးစုံပစ္စည်းကို သိမ်းယူ ပြီး လင် ခန်း
မယားခန်း ပြတ်စဲနိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးချစ်လှိုင် (မိုလ်တထောင်)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဒေါ်စန်းတင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇/၇၉ (မင်္ဂလာဒုံ) တွင်
အယူခံတရားလို ဒေါ်သိန်းမြက အယူခံတရားပြိုင် မကျင်(ခ)အကျင် အပေါ်
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် နှောင့်ယှက်
ခြင်းမပြုလုပ်စေရန် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ မအောင်
မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤပထမအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၄၃

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၇ တွင် ချမှတ်သော (၂၇-၁၂-၈၂)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းမြ
နှင့်
ဒေါ်ကျင်(ခ)
အကျင်

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်သိန်းမြက ဦးချစ်ထွေးသည် မိမိအား ၎င်းနေထိုင်ရာ အိမ်ရှိ ပစ္စည်းအားလုံး၊ ရွှေ ငါးကျပ်သား၊ နွားနှစ်ကောင်၊ မြောက်ဘက်ရှိ တိုက်၊ ၎င်းနေထိုင်သည့်အိမ်တည်ရာမြေနှင့် နွားတင်းကုတ်နှင့်လယ်မြေ ၅ ဧက တို့ကို ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် တင်သွင်းပြီး မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် အညီ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးချစ်ထွေးတွင် မယား ၄ ဆက်ရှိရာ တတိယ ဇနီး မကျင် (ခ) အကျင်မှာ အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု ကျူးလွန်သော ကြောင့် ကွာရှင်းခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဦးချစ်ထွေးကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းတွင် တစ်စုံတရာ ခံစားခွင့်မရှိသောကြောင့် မကျင် (ခ) အကျင်သည် ၎င်းမပိုင်ဆိုင်သည့်မြေ ပေါ်သို့ ကျူးကျော်၍ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ မောင်ဖြစ်သူအား မယားတစ်ယောက် နှင့် အိမ်ဆောက်နေထိုင်စေခြင်း စသည်ဖြင့် ကျူးလွန်စော်ကားလျက်ရှိသဖြင့် ဤအမှုစွဲဆိုရန်အကြောင်းအရာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ မကျင်(ခ)အကျင်အပေါ် တရားစွဲဆိုသည်။

မကျင် (ခ) အကျင်က အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည် ဆိုခြင်းကို ငြင်းဆိုပြီး မြေမှာ မိမိအမည်ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း၊ မြောက်ဘက်ရှိ တိုက်ကိုလည်း ဦးချစ်ထွေးကိုယ်တိုင်က မိမိအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် အပြီး အပိုင် ပေးထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးချစ်ထွေးက ထိုမြေနှင့်တိုက်ကို ဒေါ်သိန်းမြ အား ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပေးခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း တရားမဝင်အတည်မဖြစ် ကြောင်းစသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

သက်သေခံ(၁)နှင့်(၂) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်များအရ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် မြောက်ဘက်ရှိ တိုက်တို့မှာ ဦးချစ်ထွေး၏ တတိယဇနီးဖြစ်သူ တရားပိုင်မကျင် (ခ)အကျင် အမည်ဖြင့် ရှိနေကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အဆိုပါ မြေနှင့် တိုက်ကို ဦးချစ်ထွေးက စတုတ္ထဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းမြအား လက်ထပ်စဉ်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် တင်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ဖြင့် တင်သွင်းခြင်းမဟုတ်ပဲ နှုတ်ဖြင့်သာ တင်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ခန်းဝင် ပစ္စည်းအဖြစ် တင်သွင်းခြင်းမှာ တရားဝင် အတည်ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ တရားပိုင် မကျင် (ခ) အကျင်သည် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်၍ ယင်း၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့်တိုက်တို့တွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း တရားလို ဒေါ်သိန်းမြက တင်ပြခဲ့သော်လည်း မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေတွင် မယားဖြစ်သူသည် သူတပါးနှင့် ဖောက်ပြန်သည်ဟုဆိုရုံမျှဖြင့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူထားပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ လင်သည် တရားရုံး၌ ကွာလို့မူ စွဲဆိုပြီး မယား၌ အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားအောင်ပြဆိုရပေမည်။ သို့တည်း မဟုတ် လင်သည် မယားထံမှ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံချက်ကိုရယူပြီးနောက်

၁၉၈၄
ဒေါ်သိန်းမြ
နှင့်
ဒေါ်ကျင်(ခ)
အကျင်

နှစ်ဦး သဘောတူညီမှုဖြင့် လင်က နှစ်ပါးစုံပစ္စည်းကို သိမ်းယူပြီး လင်ခန်း၊
မယားခန်းပြတ်စီနိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးချစ်ထွေးက ထိုသို့ ဆောင်
ရွက်ထားကြောင်း တစုံတရာပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပေ။

ဤအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဒေါ်သိန်းမြ တစ်ဦးတည်း
ပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် ခိုင်လုံသည့် အထောက်အထားများ
မရှိသည့်အလျောက် ဒေါ်သိန်းမြစွဲဆိုသောအမှုကို တိုင်းတရားရုံးက ပလပ်ခွဲ
ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/- ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး သိန်းအောင် ပါ (၂)

နှင့်

ဒေါ် ဝင်း ပါ (၃) *

† ၁၉၈၄

နိုဝင်ဘာလ

၂၉ ရက်

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု - မရွေ့မပြောင်း
နိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူသည် ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းတွင်
ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား မိမိ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ
နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားနိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသောသူ၏
အခွင့်အရေးများကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ (၆) (က) နှင့်
(ခ) တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားရာ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် ပစ္စည်းဝယ်ယူသူ
သည်ပစ္စည်းရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားခွင့်ကို ရရှိ
သည်ဟုမပါရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင် ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးသည့်အခါ လွှဲပြောင်း
ပေးသည့် ပစ္စည်းတွင် လွှဲပြောင်းပေးသူ အနေဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးနိုင်သော
အကျိုး သက်ဆိုင်ခွင့် အရပ်ရပ်သည် လွှဲပြောင်းရရှိသူ ထံသို့ ရောက်ရှိသွား
သည်။ မရွေ့မပြောင်း နိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပေးထားခြင်း
သည် ခွင့်ပြုသူ ကြည်ဖြူသရွေ့ ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူအား ယင်းပစ္စည်းတွင် နေထိုင်
ခွင့်၊ ပစ္စည်းကို သုံးစွဲခွင့်ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၈ တွင်
အကျိုးဝင်သော လွှဲပြောင်း ပေးနိုင်သည့် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် မဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ)
အရ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်မှ တပါး
ယင်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်း အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်
ဆိုင်သည့် အလျောက် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း ပေးကမ်းခြင်း ကဲ့သို့သော

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၉

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၃ တွင် ချမှတ်သော (၆-၁-၈၃)
နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၀၄
ဦးသိန်းအောင်
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ဝင်း
ပါ(၃)

လွှဲပြောင်းပေးမှုသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းနှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူချေ။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိသူသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်က ယင်းပစ္စည်းတွင် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သူအား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် ရှိသော်လည်း ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူသည် ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းတွင် ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား မိမိ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အယူခံတရားလိုများ အတွက် - ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉၃/၀၁ တွင် အယူခံတရား ပြိုင်များ ဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ဝင်း၊ ဦးမြင့်သန်းနှင့် ဒေါ်မိမိကြည်တို့က တရားလို ပြုလုပ်၍ အယူခံတရားလို ဦးသိန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ရီတို့အပေါ် ခွင့်ပြုချက် ဖြင့် ထားသည်ဟု အဆိုရှိသော အချင်းဖြစ် မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အိမ်မှနှင့်လိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ ဦးသိန်းအောင်တို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ဝင်းတို့က မန္တလေးမြို့၊ မဟာအောင်မြေအနောက်၊ အကွက်အမှတ် ၅၆၂၊ ဦးပိုင် အမှတ် ၅ စာရင်း ပေါက်သည့် မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အိမ်တို့မှာ မိမိတို့ပိုင်ဖြစ်၍ ဦးသိန်းအောင်တို့အား အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် ယင်းမြေနှင့် အိမ်ကို ပြန်လည် အလိုရှိ၍ ဦးသိန်းအောင်တို့အား ဖယ်ရှားပေးရန် ပြောဆို သော်လည်း ငြင်းဆန်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုလျက် သူတို့အပေါ် နှင်လိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးသိန်းအောင်တို့က အချင်းဖြစ် မြေမှာ မိမိတို့နှင့် ဒေါ်ဝင်း၏ ခင်ပွန်း ဦးဩတို့၏ မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိသော မြေဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းမြေပေါ်ရှိ အချင်းဖြစ် အိမ်မှာ ဦးသိန်းအောင်၏ အစ်ကိုတဝမ်းကဲ့ တော်သူ ဦးဉာဏ်(ခ)ရွှေဒေါင်းညို၏ အိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် မြေနှင့် အိမ်တွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် ဒေါ်ဝင်းတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ထားသည် -

“မိသားစု စီမံမှုပြုပြီး အချင်းဖြစ် မြေကို ဦးဩပိုင်ဆိုင် လာချိန်၌ တရားပြိုင်များသည် ထိုမြေပေါ်၌ ဦးဩ၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်သူများ ဖြစ်လာကြပေသည်။ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်တော့ပေ။ တဖန်ရွှေဒေါင်းညိုက တရားပြိုင်များအား မူလအချင်းဖြစ်

အိမ်၌ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုထားခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ကို ရွှေဒေါင်းညိုက ဦးမြင့်သန်း၊ ဒေါ်မိမိကြည်သို့ ရောင်းချလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ တရား ပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ် အိမ်၌ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမှာ အိမ်ပိုင်ရှင် အသစ်များ ဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သန်း၊ ဒေါ်မိမိကြည်တို့၏ ခွင့်ပြုချက် ဖြင့် နေထိုင်ကြသည်ဟု သုံးသပ်ရပေသည်။”

၁၉၈၄
ဦးသိန်းအောင်
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ဝင်း
ပါ(၃)

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက ဦးမြင့်သန်းနှင့် ဒေါ်မိမိကြည်တို့သည် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးရွှေဒေါင်းညိုထံမှ ဝယ်ယူလိုက်သဖြင့် ဦးရွှေဒေါင်းညို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူ ဦးသိန်းအောင်တို့အား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင် သူများ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်ကို ရရှိပါသည်ဟု ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကိုးကား၍ လျှောက်ထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အငှားချထားမှုနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသောသူ၏ အခွင့်အရေးများကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ (၆) (က) နှင့် (ခ) တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားရာ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် ပစ္စည်းဝယ်ယူသူသည် ပစ္စည်း ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားခွင့်ကို ရရှိသည်ဟု မပါ ရှိချေ။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင် ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးသည့်အခါ လွှဲပြောင်းပေးသည့် ပစ္စည်းတွင် လွှဲပြောင်း ပေးသူအနေဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးနိုင်သော အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် အရပ်ရပ်သည် လွှဲပြောင်းရရှိသူထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပေးထားခြင်းသည် ခွင့်ပြုသူ ကြည်ဖြူသရွေ့ ခွင့်ပြုခြင်းခံရ သူအား ယင်းပစ္စည်းတွင် နေထိုင်ခွင့်၊ ပစ္စည်းကို သုံးစွဲခွင့် ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၈ တွင် အကျုံးဝင်သော လွှဲပြောင်းပေးနိုင် သည့် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် မဟုတ်ချေ။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ) အရ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်မှ တပါး ယင်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းအမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်သည့်အလျောက် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းကဲ့သို့သော လွှဲပြောင်းပေးမှုသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းနှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူချေ။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိသူသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်က ယင်းပစ္စည်းတွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သူအား မိမိ၏အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့်

၁၉၀၄
ဦးသိန်းအောင်
ပေါ်(၂)
နှင့်
ဒေါ်ဝင်း
ပေါ်(၃)

ဖယ်ရှားခွင့် ရှိသော်လည်း ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူသည် ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်း တွင် ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား မိမိ၏ အခွင့် အမိန့် အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဤအမှုတွင် ဦးသိန်းအောင်တို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်၏ မူလပိုင်ရှင် ဦးဉာဏ် (ခ)ရွှေဒေါင်းညို (လိုပြ-၄) ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ယင်းအိမ်၌ နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ဦးဉာဏ်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ပေါ်ပေါက်သော်လည်း ဦးမြင့်သန်းနှင့် ဒေါ်မိမိကြည်တို့သည် ထိုအိမ်ကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ဦးသိန်းအောင်တို့အား ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း အထောက်အထား မတွေ့ရှိရချေ။ ဤအခြေ အနေတွင် ဒေါ်ဝင်းတို့သည် ဦးသိန်းအောင်တို့အား ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိချေ။

တိုင်းတရားရုံးက ဦးသိန်းအောင်တို့သည် အချင်းဖြစ် မြေတွင် ဒေါ်ဝင်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ယင်း ကောက်ယူချက် မှန်ကန်သည့်တိုင်အောင် ဒေါ်ဝင်းတို့သည် ဦးသိန်းအောင်တို့အား အချင်းဖြစ် အိမ်မှ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိသဖြင့် ယင်းမြေတွင် ဒေါ်ဝင်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် အဆုံးအဖြတ် ပြုရန်အကြောင်း မရှိတော့ပေ။

ဤစီရင်ချက်ကိုအဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလိုသော အချက်မှာ ဒေါ်ဝင်းတို့ စွဲဆိုသော အမှုသည် အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု ဖြစ်သဖြင့် ဦးသိန်းအောင်တို့သည် ဒေါ်ဝင်းတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်မြေ နှင့် အိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်ထုတ်နုတ် စစ်ဆေး အဆုံးအဖြတ် ပေးခြင်းမှာ မှန်သော်လည်း ယင်းမြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ဝင်းတို့ပိုင် မပိုင် ငြင်းချက် ထုတ်နုတ်၍ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာမူ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ဝင်းတို့ စွဲဆိုသောအမှုကိုတရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ် နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးတင်အုန်း တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

အယွတ်အီး-ဂျီဝါမီးရား

နှင့်

အမ်မိုဟာမက်မွတ်စတဇာကမာလ် ပါ (၃)*

† ၁၉၈၄
နိုဝင်ဘာလ
၃၀ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉- အခြား တရားရုံး၏ ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့မှုမပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ တရားမကြီးကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် တရားရုံးကသာ မိမိရုံးတွင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သော ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးနိုင်သည်။ အခြားတရားရုံး၏ ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုနှစ်မှုတွင် ပါဝင်သောအမှုသည်များတူညီ ခြင်းမရှိသဖြင့် ဇာရီမှုကို အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းမပြုနိုင်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဘသန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးဘအေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆/၇၄ တွင် ရရှိသော အနိုင်ဒီကရီကို တရားနိုင်အယွတ်အီး-ဂျီဝါမီးရားက တရားရှုံး အက်(စ)အီး ပကီးရီမိုဟာမက်အပေါ် ဇာရီမှုအမှတ် ၂၁/၇၈ တွင် အတည်ပြုသည်။ သို့သော် အတည်ပြုစဉ် တရားရှုံးကွယ်လွန်သွားသည်။ အိမ်ခန်းပေါ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသော အမ် မွတ် စ တ ဇာ က မာလ်နှင့် မရီယံဘီဘီတို့က ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆/၇၄ မှ ဒီကရီသည် လိမ်လည်ရယူထား သောဒီကရီဖြစ်၍ အတည်မဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဇာရီပြုခြင်းကို အမြဲတမ်းတားမြစ် မိန့်ထုတ်ပေးရန် တရားနိုင်နှင့် မူလတရားရှုံး ဇနီး မိုမိနာဘီဘီတို့နှစ်ဦးအပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၆/၈၃ တွင် တရားစွဲ ဆို သည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၆

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၆ တွင် ချမှတ်သော (၃၀-၁-၈၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၈၄
အယွတ်အီး-
ဂျီဝါမီးရား
နှင့်
အမ်မိုဟာမက်
မွတ်စတဖာက
မာလ် ပါ(၃)

တိုင်းတရားရုံးတွင် တရားမကြီးမှုစွဲဆိုထားစဉ်အတွင်း ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ ဇာရီမှုအမှတ် ၂၁/၇၈ ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုပဲ ယာယီဆိုင်းငံ့ခဲ့သဖြင့် တရားပြိုင် အယွတ်အီး-ဂျီဝါမီးရား က ထိုအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် တရားရုံးကသာ မိမိရုံးတွင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ဆဲ ဖြစ်သော ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ့ပေးနိုင်သည်။ အခြားတရားရုံး၏ ဇာရီမှုကိုဆိုင်း ငံ့ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားကြီးမှုအမှတ် ၁၂၆/၈၃ တွင် တရားလို များမှာ အမ်မိုဟာမက်မွတ်စတဖာကမာလ်နှင့် မရီယံဘီဘီတို့ဖြစ်ပြီး ပန်းဘဲ တန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၂၁/၇၈ တွင် တရားနိုင်မှာ အယွတ်အီး-ဂျီဝါမီးရားနှင့် တရားရှုံးမှာ အက်(စ)အီးပကီးရ်မိုဟာမက်၏ ဇနီး မိုမိနာဘီဘီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုနှစ်မှုတွင် ပါဝင်သောအမှုသည် များတူညီခြင်းမရှိသဖြင့် ဇာရီမှုကို အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့ထား ခြင်းမပြုနိုင်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပန်းဘဲတန်း မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဇာရီမှုအမှတ် ၂၁/၇၈ ကို ဆိုင်းငံ့ထားသည့်အမိန့်အား ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ဤအမှုအတွက် စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးအေးပါ(၃)

နှင့်

ဒေါ်နှင်းရီပါ(၂)

(၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဇော်ထွန်း) *

† ၁၉၈၄

ဒီဇင်ဘာလ

၁၉ ရက်

တရားရုံးကပေးဆပ်ရမည့် ငှားရမ်းခမှာ တရားမစွဲမီ သုံးနှစ်အတွင်း
တင်ရှိသည့်အကြွေးများနှင့် တရားစွဲဆိုသည့်နေ့မှ ဒီကရီချမှတ်သည့်
နေ့အထိ တင်ရှိသောအကြွေးများကိုသာ ပေးရန်လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလအမှုတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၀-၉-၈၁ နေ့၌
ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ရာ ထိုဒီကရီကို တိုင်းတရားရုံးက ၁၉၈၁ ခုနှစ် တရားမ
အယူခံမှုအမှတ် ၁၈၆ (မြင်းခြံ) တွင် ၁၅-၂-၈၂ နေ့၌ အတည်ပြုခဲ့သည်။
အယူခံတရားလိုတို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဗဟိုတရားရုံး
၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၅၁ တွင် အယူခံသော်လည်း
မအောင်မြင်ချေ။ တရားဥပဒေ သဘောအရ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီသည်
မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသော်လည်း ဗဟိုတရားရုံးက
အယူခံတရားလိုတို့၏ အယူခံမှုကိုအကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလုပ်ခဲ့သဖြင့် ဗဟိုတရား
ရုံး၏ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ
ဇာရီမူတွင် အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ဒီကရီဖြစ်ပေ
သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် ၁၅-၂-၈၂ နေ့၌ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ အချင်း
ဖြစ်မြေကို အင်္ဂလိပ်လ တစ်လ၏ လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့မှ နောက်တစ်လ
လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့အထိ ငှားသည့်စနစ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အယူခံ
တရားလိုတို့သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့အထိ ငှားရမ်း
ခများပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၇၉

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၅၀ တွင် ချမှတ်သော
(၁၃-၇-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

၁၉၈၄
 ဦးအေး
 ပါ(၃)
 နှင့်
 ဒေါ်နှင်းရီ
 ပါ(၂)
 (၎င်းတို့၏
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးဇော်ထွန်း)

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးသန်းဌေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးလွန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဦးအေး ပါ(၃) ဦးတို့အပေါ် အယူခံတရားပြိုင်ဒေါ်နှင်းရီ ပါ(၂) ဦးတို့က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) အရ ဥပစာမှနှင်ထုတ်ရန် အနိုင်ဒီကရီ ရရှိထားသဖြင့် ထိုဒီကရီကို မြင်းခြံမြို့နယ်တရားရုံး၊ ဇာရီမူအမှတ် ၁၅/၈၁ တွင် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ဦးဇော်ထွန်းက ဆောင်ရွက်သည့်အခါ အယူခံတရားလိုတို့က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ ဌာနရမ်းခကြွေးကျန်ငွေများကို ပေးဆပ်ခွင့်ပြုပြီး ဒီကရီကို ရပ်ဆိုင်းပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဇော်ထွန်းကလည်း အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ရန် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်လို၍ သဘောရိုးဖြင့် ပြန်လည်ရယူလိုကြောင်း အကြောင်းပြကာ အယူခံတရားလိုတို့၏လျှောက်ထားချက်ကို ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ မူလမြို့နယ်ဇာရီရုံးက အယူခံ တရားလိုတို့၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်မခံပဲ အယူခံ တရားပြိုင် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ဒီကရီကို ဆက်လက်အတည်ပြုလုပ်သွားရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အယူခံတရားလိုဦးအေးက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဤရုံးသို့ ဦးအေး ပါ(၃) ဦးတို့က ဤဒုတိယအယူခံမှုကို ထပ်မံတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က ဌာနရမ်းခများ (၁၅) နှစ်ခန့် မပေးပဲနေခြင်းသည် သဘောရိုးဖြင့် ပျက်ကွက်မှုမဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် ကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်အတွက် အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်ရန် ရယူလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးက သုံးသပ်လျက် အယူခံတရားလိုတို့၏ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးကလည်း မူလဇာရီရုံးသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကိုသုံး၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုကာ အယူခံတရားလိုဦးအေး၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ရုံး များ ၏ အမိန့်များ မှန်မမှန် သုံးသပ်ရန်ရှိပေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က) အရ ရရှိထားသည့် နှင်ထုတ်ရန်ဒီကရီကို အိမ်ရှင်က အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ အိမ်ဌာနက ထိုအမိန့်နှင့်ဒီကရီကိုအတည်ပြု

ခြင်းမှ ရပ်ဆိုင်းပေးရန် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားခွင့် ရှိသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားသည့်အခါ ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ရပ်ဆိုင်း ထားရသည်။ သို့မဟုတ် ငှားရမ်းခပေးဆပ်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရုံးက သင့်တော် သည့်စည်းကမ်းချက်ဖြင့် ဒီကရီကို ရွှေ့ဆိုင်းထားရပြီး၊ အကယ်၍ အိမ်ငှားက စည်းကမ်းချက်များကို လိုက်နာလျှင် ထိုအမိန့်နှင့်ဒီကရီကို ရပ်စဲခြင်း သို့မဟုတ် ပယ်ဖျက်ခြင်းပြုရမည်ဖြစ်သည်။ မူလဇာရီရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့သည် အထက် ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လိုက်နာခြင်းမပြုပဲ အိမ်ငှားအား ဥပဒေက ပေး အပ်သောအခွင့်အရေးကို ဆန့်ကျင်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သဖြင့် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤဗဟိုတရားရုံး၏ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၅၃/၀၃ ခေါ် ဆန်းနွဲ (၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဦးသွင်) နှင့် ဦးထွန်းလှိုင် ပါ ၃ အမှုတွင် ‘တရားရှုံးအိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မိမ္မိပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စတွင် တရားနိုင်အိမ်ရှင်ဘက်မှ အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း)မှ (စ)ပါကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် အငှားချထားသည့်ဥပဒေကို အလိုရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ တရားရှုံး၏လျှောက်ထားချက်အား ကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့်တရားရုံးက လက်ခံအဆုံးအဖြတ်မပြုနိုင်’ ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အောက်ရုံးများ၏အမိန့်သည် သိသိသာသာမှားယွင်း နေပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးအေး
ပါ(၃)
နှင့်
ဒေါ်နှင်းရီ
ပါ(၂)
(၎င်းတို့၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဇော်ထွန်း)

တရားရှုံးအိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မိမ္မိပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက် ထားလာလျှင် တ ရား ရုံး သည် တရားရှုံးပေးရန် ကျန်ရှိသော ငှားရမ်းခများကို မည်သို့မည်ပုံ ပေးဆပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း စည်းကမ်းချက်များသတ်မှတ်ပြီး ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်း ငဲ့ထားရမည်ဖြစ်သည်။ မူလအမှု အဆိုလွှာအပိုဒ် ၆ တွင် မြေငှားများသည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှစ၍ မြေလခများပေးရန် ပျက်ကွက်ကြောင်း ဖော် ပြထားသည်။ မြေရှင်သည် မြေငှားထံမှ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သော ငှားရမ်းခများကိုသာ ရခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မူလအမှုကိုစွဲဆိုသည့် ၂၄-၁၂-၇၇ နေ့မတိုင်မီ သုံးနှစ်အတွင်း တင်ရှိလာခဲ့သောအကြွေးများနှင့်ဒီကရီချမှတ်သည့် နေ့အထိ ပေးရန်ရှိသော ငှားရမ်းခအကြွေးများကို ရခွင့်ရှိပေသည်။

မူလအမှုတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၀-၉-၈၁ နေ့၌ ဒီ က ရီ ချ မှတ် ခဲ့ရာ ထိုဒီကရီကို တိုင်းတရားရုံးက ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၈၆ (မြင်း မြီ) တွင် ၁၅-၂-၈၂ နေ့၌ အတည်ပြုခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို တို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဗဟိုတရားရုံး ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၅၁ တွင် အယူခံသော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ တရားဥပဒေသဘောအရ တိုင်း တ ရား ရုံး ၏ ဒီကရီသည် မြို့နယ်တရားရုံး၏

၁၉၈၄
ဦးအေး
ပါ(၃)
နှင့်
ဒေါ်နှင်းရီ
ပါ(၂)
(၎င်းတို့၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဇော်ထွန်း)

ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသော်လည်း မဟိုတရားရုံးက အယူခံတရားလိုတို့၏ အယူခံမှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲ့သဖြင့် မဟိုတရားရုံး၏ဒီကရီသည် တိုင်း တရားရုံး၏ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဇာရီမှုတွင် အတည်ပြု လျက်ရှိသော ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီဖြစ်ပေသည်။ တိုင်းတရားရုံး သည် ၁၅-၂-၈၂ နေ့၌ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ်မြေကို အင်္ဂလိပ်လ တစ်လ၏ လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့မှ နောက်တစ်လ လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ အထိ ငှားသည့်စနစ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုတို့သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့အထိ ငှားရမ်းခများပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုပြီး မြို့နယ်တရားရုံးနှင့်တိုင်း တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့သည် မူလမှုမစွဲဆိုမီ သုံးနှစ်မှစ၍ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့အထိ ၈၆ လ အတွက် ပေးရန်ရှိသော ငှားရမ်းခများကို ဆယ်ရစ်ဖြင့် ၁၉၈၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှစ၍ လစဉ် လဆန်း ၁၅ ရက် ထက် နောက်မကျပဲ ပေးဆောင် ပါက ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။
ရှေ့နေခ ကျပ် ၇၅/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး အောင် မြင့်

နှင့်

ဦးစိန်လွင် (ခ) ဦးဝမ်စိန်ပါ (၂) *

† ၁၉၈၄

မိုဝင်ဘာလ

၂၃ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ - သင့်လျော်သည့် အမိန့်
ချမှတ်နိုင်သည့် ဆိုရာ၌ အမှုကို ပလပ်ခြင်းထက် သာ၍ သက်ညှာ
သော အမိန့်မျိုးကို ဆိုလိုသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ သင့်ခြင်း၊
ထိုသို့သော အမှုကိစ္စမျိုးတွင် တဘက်အမှုသည်အား တရားစရိတ်
ပေးစေခြင်း အမိန့်မျိုးသာ ချမှတ်သင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၄ ရက် နေ့တွင် တရားလို
ဘက်ကိုစစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့တွင် တရားလိုဘက်မှ တရား
ရုံးသို့ လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးသည် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်း
တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် အခြားသင့်တော်
သည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ နှင့် ပူးတွဲ ဖတ်ရှုပါက အမှုစစ်ဆေးမီ
အဆင့်တွင် တရားလို မလာလျှင် တရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို
အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ ပလပ်ရန် ဖြစ်ပြီး အမှုစစ်ဆေးဆဲကာလ၌ တရားလို
မလာလျှင် တရားရုံးက အမှုကို ပလပ်သင့်မသင့် ဆင်ခြင်တုံ တရားအရ
ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားကြောင်း တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

တရားရုံးက တရားလို၏ အမှုကို ပလပ်ခြင်းမပြုပဲ အခြားသင့်တော်သည့်
အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည် ဆိုရာ၌ အမှုကို ရှေ့ဆိုင်းပေးရသည့် အတွက် တဘက်
အမှုသည်အား တရားစရိတ် ပေးစေခြင်း ကဲ့သို့သော အမိန့်မျိုးကို ရည်
ညွှန်းသည်။

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၄၅

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၆ တွင် ချမှတ်သော (၂၄-၆-၈၃)
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၄
ဦးအောင်မြင့်
နှင့်
ဦးစိန်လွင် (ခ)
ဦးဝမ်စိန်
ပ။(၂)

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊နည်း ၂ တွင် ရည်ရွယ်သော သင့်တော်သည့်အမိန့်သည် တရားလို၏အမှုကို ပလပ်ခြင်းထက် သာ၍ သက် ညှာ သော အမိန့်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမင်းဆွေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဦးခင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၆/၈၁တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးအောင်မြင့်က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစိန်လွင် (ခ) ဦးဝမ်စိန်နှင့် ဒေါ်လှညွန့်တို့အပေါ် ၂၄-၁၂-၇၈ နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့သော အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းပေးရန်နှင့် နှစ်ဦးသဘောတူညီခဲ့သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ တရားလိုဘက်ကို စစ်ဆေးဆဲတွင် ၂၄-၆-၈၃ နေ့၌ တရားလိုဘက်မှ မည်သူမျှ မလာရောက်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားပြိုင်ဘက်ကို စစ်ဆေးရန် ၂၈-၇-၈၃ နေ့သို့ ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ဦးအောင်မြင့်က သက်သေများ စစ်ဆေးခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့ တွင် တရားလိုဘက်ကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့တွင် တရားလိုဘက်မှ တရားရုံးသို့ လာရောက်ရန် ဖျက်ကွက်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် အခြားသင့်တော်သည့် အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ နှင့် ပူးတွဲဖတ်ရှုပါက အမှုစစ်ဆေးမီ အဆင့်တွင် တရားလိုမလာလျှင် တရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ ပလပ်ရန် ဖြစ်ပြီး၊ အမှု စစ် ဆေး ဆဲ ကာလ၌ တရားလိုမလာလျှင် တရားရုံးက အမှုကို ပလပ်သင့်မသင့် ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားကြောင်း တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ တရားလိုဘက်ကို စစ်ဆေးလာ၍ အတော်အတန် ပြီးစီးသည့်အဆင့်တွင် တရားလိုမလာသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး အမှုကို ပလပ်လျှင် တရား လို အ တွက် များစွာနစ်နာဖွယ်ရာ အကြောင်း ရှိသောကြောင့် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဤကဲ့သို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ တရားရုံးက တရားလို၏အမှုကို ပလပ်ခြင်းမပြုပဲ အခြားသင့်တော်သည့် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်ဆိုရာ၌ အမှုကို ရွှေ့ဆိုင်းပေးရသည့်အတွက် တဘက် အမှုသည်အား တရားစရိတ်ပေးစေခြင်းကဲ့သို့သော အမိန့်မျိုးကို ရည်ညွှန်းသည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် တရားလိုပြသက်သေများကို

ဆက်လက် စစ်ဆေးခြင်းမပြုတော့ပဲ တရားပြိုင်ဘက်ကို စစ်ဆေးရန် အမိန့် ချမှတ်ခြင်းသည် တရားလို၏အမှုကို ပလပ်ခြင်းထက် ပို၍ ကြီး လေး သော အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးရာ ရောက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ တွင် ရည်ရွယ်သော သင့်တော်သည့်အမိန့်သည် တရား လို၏အမှုကို ပလပ်ခြင်းထက် သာ၍ သက်ညှာသော အမိန့်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးအောင်မြင့်
နှင့်
ဦးစိန်လွင် (ခ)
ဦးဝမ်စိန်
ပ။ (၂)

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ၂၄-၆-၈၃ ရက်စွဲပါအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်နှင့်ဆက်စပ်သော အခြား အမိန့်များကို ပယ် ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် တရားလိုဘက်ကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ၂၄-၆-၈၃ နေ့တွင် တရားလိုဘက်မှ ရက်ချိန်း ပျက်ကွက်ရသည့်အတွက် တရားပြိုင်ဘက်အား ရွှေဆိုင်းစရိတ် ကျပ် ၁၀၀/- ပေးရမည်။ ဤပြင်ဆင်မှုအတွက် စရိတ်မရှိ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အုန်းနှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေ့တွင်

† ၁၉၈၃
နိုဝင်ဘာလ
၂၇ ရက်

ဒေါ်ကြူ၊

နှင့်

မောင်ကြည်စိန် ပါ (၂)

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်အေး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ) *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားစဉ်က ဒီကရီကို အတည်မပြုရသေးလျှင် တရားရုံးက သင့်သည် ထင်မြင်သည့် စည်းကမ်းချက်များဖြင့် ငှားရမ်းခများပေးဆောင်စေ၍ ဒီကရီကိုဆိုင်းငံ့ထားရမည် ဖြစ်ခြင်း - မူလတရားရုံး၏ ဒီကရီကို အဆင့်ဆင့် အယူခံ ဝင်ခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး တရားရုံးက ဒီကရီချမှတ်သောနေ့အထိ ပေးရန်တင်ရှိသော ငှားရမ်းခအကြွေးများကို ပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ငှားရမ်းခ ပေးဆောင်ခြင်းမပြုသဖြင့် အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ရန် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ တရားရုံးအိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားလာပါက တရားရုံးသည် သင့်သည်ထင်မြင်သည့် စည်းကမ်းချက်များအရ ငှားရမ်းခများပေးဆောင်စေ၍ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြူက အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားစဉ်က ဒီကရီကို အတည်မပြုရသေးသဖြင့် သူ၏ လျှောက်ထားချက်မှာ ယင်းပုဒ်မတွင် အကျုံးဝင်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတရားရုံး၏ ဒီကရီကိုအဆင့်ဆင့် အယူခံ ဝင်ခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး တရားရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီသည် မူလတရားရုံး၏

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၂၀

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၉၀ တွင်ချမှတ်သော (၁၂-၁၀-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသည့် အလျောက် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အတည်ပြု လျက်ရှိသော ဒီကရီမှာ ယခင် နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် အိမ်ငှား ဒေါ်ကြူသည် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည့်နေ့အထိ ပေးရန်တင်ရှိလာသော ငှားရမ်းခ အကြွေးများကို ပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

၁၉၈၃
ဒေါ်ကြူ
နှင့်
မောင်ကြည်စိန်
ပါ(၂)
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်တင်အေး
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်
များ)

အ ယူ ခံ တ ရား လို အ တွက် - ဒေါ်ခင်မြမြဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှအမှတ် ၂၁/၇၃ တွင် ဦးချစ်နှင့် ဒေါ်တင်အေးတို့က တရားနိုင်များအဖြစ်ဖြင့် တရားရှုံးများ ဖြစ်ကြသော ဦးရွှေကီးနှင့် ဒေါ်ကြူတို့အပေါ် မန္တလေးမြို့၊ ယခင် မြို့နယ် တရားမ တရားသူကြီးရုံး၊ တရားမကြီးမှအမှတ် ၄၁/၆၇ တွင် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)အရ ချမှတ် ထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုသည်။ ထိုအမှုတွင် တရားရှုံးတို့၏ လျှောက် ထားချက်အရ ဇာရီမှကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ ဆိုင်းငံ့ထား၍ အိမ်လခကြွေးငွေများပေးသွင်း စေရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သဖြင့် တရားရှုံးတို့က ၂၆-၁၀-၆၆ မှ ၂၅-၃-၆၇ နေ့အထိ (၅)လအတွက် ငှားရမ်းခငွေ ကျပ် ၄၀၀/-နှင့် တရားစရိတ် ငွေကျပ် ၄၁၂/၀၀ ပြားကို ပေးသွင်းသည်။ တရားနိုင်တို့ ဘက်မှ တရားရှုံးတို့ပေးရမည့် အိမ်လခများမှာ(၁၉၄)လ အတွက် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရာ မြို့နယ်တရားရုံးက လက်မခံသဖြင့် တရားနိုင် ဒေါ်တင်အေး က မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၉၀/၈၃ တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဇာရီမှကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ကြူ က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံ မတင်မီက တရားနိုင် ဦးချစ်နှင့် တရားရှုံး ဦးရွှေကီးတို့ ကွယ်လွန် ခဲ့ပြီး ဤအယူခံမှ အတောအတွင်း တရားနိုင် ဒေါ်တင်အေးကွယ်လွန်သဖြင့် ဒေါ်တင်အေး၏ သား မောင်ကြည်စိန်နှင့် သမီး မတင်နုတို့က ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်အေး၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်၍ မြို့နယ်တရားရုံး ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၀၃
ဒေါ်ကြူ
နှင့်
မောင်ကြည်စိန်
ပါ(၂)
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်တင်အေး
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်
များ)

“ အယူခံတရားပြိုင် (မူလတရားရှုံး) တို့မှ အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြကာ အယူခံတရားလို (မူလတရားနိုင်) အား ဒီကရီ အတည်မပြုလုပ် နိုင်ရန် ကန့်ကွက်ဖန်တီးခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရှိသည့်အဆုံးတွင် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အမှီသဟာပြုကာ အိမ်လခကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ် ခွင့်တောင်း၍ မူလဒီကရီကို ရပ်စဲစေရန်(သို့မဟုတ်) ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားလာခြင်းမှာ အမှုအား ကြန့်ကြာစေရန်လည်းကောင်း၊ တနည်းအားဖြင့် အယူခံ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်နှင့် တရားရုံးချုပ်တို့မှ အယူခံတရားလိုအား အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည့် အနှစ်သာရကို မရရှိစေနိုင်ရန် ဖန်တီးခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ ယူဆရပေမည်။ ”

ငှားရမ်းခပေးဆောင်ခြင်း မပြုသဖြင့် အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ရန် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသောအခါ တရားရှုံးအိမ်ငှားက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြ ဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထား လာပါက တရားရုံးသည် သင့်သည် ထင်မြင်သည့် စည်းကမ်းချက်များအရ ငှားရမ်းခများပေးဆောင်စေ၍ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားရမည်ဖြစ် သည်။ ဒေါ်ကြူက အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ လျှောက်ထားစဉ်က ဒီကရီကို အတည်မပြုရသေးသဖြင့် သူ၏ လျှောက်ထားချက်မှာ ယင်း ပုဒ်မ တွင် အကျုံးဝင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ကြူသည် ယင်း ပုဒ်မ၏ အကျိုး ခံစားခွင့်များကို မရသင့်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ဒေါ်ကြူက ၂၆-၁၀-၆၆ မှ ၂၅-၃-၆၇ နေ့အထိ ငှားရမ်းခ အကြွေးများပေးရန်ရှိကြောင်း တင်ပြထားသည်။ မူလရုံးက ချမှတ်သည့်ဒီကရီ ကို ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်အထိ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ မန္တလေးမြို့ ရုံးထိုင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်က တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၁၃/၇၁ တွင် ဒေါ်ကြူအပေါ်ချမှတ်သော ဒီကရီကို ၄-၃-၇၂ နေ့တွင် အတည်ပြုခဲ့ ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ မူလတရားရုံး၏ ဒီကရီကိုအဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး တရားရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီသည် မူလတရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသည့်အလျောက် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီမှာ ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေအနေ တွင် အိမ်ငှား ဒေါ်ကြူသည် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည့် နေ့အထိ ပေးရန်တင်ရှိလာသော ငှားရမ်းခအကြွေးများကို ပေးရန် တာဝန် ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို အင်္ဂလိပ်လ တစ်လ၏ ၂၆ ရက်မှ နောက်တစ်လ၏ ၂၅ ရက်နေ့အထိ အင်္ဂလိပ်ပြက္ခဒိန်လအလိုက် ငှားရမ်းခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ ၂၆-၂-၇၂ မှ ၄-၃-၇၂ နေ့အထိ ရက်ပိုင်းအတွက်လခကို ပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။ ၂၆-၃-၇၂ နေ့ကျမှသာ ကုန် လွန် ခဲ့သည့် လအတွက် အိမ်လခပေးရန် တာဝန်ရှိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြူသည် ၂၆-၁၀-၆၆ မှ ၂၅-၂-၇၂ နေ့အထိ (၆၄) လအတွက် ပေးရန်ရှိသော ငှားရမ်းခအကြွေး စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၅၁၂၀/- နှင့် တရားစရိတ်များကို (၁၀) ရစ်နှင့် အကြွေး ပေးဆပ်ပါက မြို့နယ်တရားရုံးသည် ဒီကရီကိုအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထား စေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ပထမအရစ်ကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင်ပေးဆောင်ရမည်။ ကျန်အရစ်ကျငွေများကို လစဉ် ၂၆ ရက် နေ့ထက် နောက်မကျပဲ ဆက်လက်ပေးဆောင်သွားရန်ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃
ဒေါ်ကြူ
နှင့်
မောင်ကြည်စိန်
ပါ (၂)
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်တင်အေး
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်
များ)

ဤအမိန့်အတွက် စရိတ်မရှိ။

အမှား မြင် ဆင် ချက်

(၁၉၈၄ ခုနှစ် ပထမသုံးလပတ်မှ စတုတ္ထ သုံးလပတ်အထိ)

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းစေ့	အမှား	အမှန်
(တရားမမှုများ)			
၁၆	၁၂	ပိုင်ဆိုင်ခွင့်	ပိုင်ခွင့်
၅၆	၂၅	၁၇-၁၁-၇၂	၁၇-၁၁-၇၁
၅၉	၂၆	အကြောင်းမပေါက်	အကြောင်းမပေါ်ပေါက်
၁၁၅	၁၄	ဆုံးဖြတ်ချက်	ဆုံးဖြတ်ချက်
၁၆၁	၆	ရန်ကုန်တိုင်း	ရန်ကုန်တိုင်း
၁၇၈	၉	လွတ်လပ်ရေး	လွတ်လပ်ရေး
၂၁၃	၁၀	ဆုံးဖြတ်ချက်	ဆုံးဖြတ်ချက်
၂၂၆	၁	၁၉၈၄	၁၉၈၂
၂၂၇	၁	၁၉၈၄	၁၉၈၂
၂၄၁	၂၃	စွဲခြား	ခွဲခြား
၂၆၁	၂၅	လျှောက်ထားသူ	လျှောက်ထားသူ
၂၆၂	၂၅	ရံပုံငွေ	ရန်ပုံငွေ
၂၇၉	၃၀	အခြင်းဖြစ်	အချင်းဖြစ်
၃၀၁	၁၈	ထိန်းသိမ်း	ထိန်းသိမ်း
၃၀၂	၁၉	ကြွေမြီ	ကြွေးမြီ
၃၀၇	၅	လမ်းညွှန်းမှု	လမ်းညွှန်မှု
၃၀၉	၃-၁၈	သက်သေခံစာရွက်	သက်သေခံ
၃၁၄	၁၈	တရားမကြီးမှု	တရားမကြီးမှု
၃၂၁	၂၁	ခွင့်ပြုလိုက်	ခွင့်ပြုလိုက်
၃၂၅	၂၅	of	or
၃၂၇	၉	ရည်ညွှန်းပြီး၏	ရည်ညွှန်းပြီး
၃၃၃	၁	ရွှေဒေါင်ညို	ရွှေဒေါင်းညို
၃၃၈	၆	“ဒီကရီကို” စကားရပ်အားပယ်ဖျက်ရန်	
၃၄၂	၂	ဦးအောင်မြင့်	ဦးအောင်မြင့်